

Giới thiệu Đường Về (Phần 2)

Thể loại: Xuyên không

Độ dài: 36 chương + 11 Ngoại truyện

Editor: letam

Convert: ngocquynh520

Tốc độ: 1 chương/tuần

Giới thiệu:

Một câu chuyện xuyên về đời Thanh.

Nữ chủ bình thường, không tự ngược mình, cũng như không có hứng thú ngược người.

Thích ngâm thơ đừng xem, thích sôi nổi nơi này không có.

Trích lời nhóm edit : Một cái văn án ngắn không thể ngắn hơn nữa hi hi. Chào các bạn, mình là lính mới đang tập edit nên trong quá trình edit có nhiều sai sót các bạn thông cảm và ủng hộ, góp ý nhiệt tình cho mình nhé! Do mình edit rồi đăng bài luôn nên mình không tóm tắt được nội dung truyện cho các bạn được, thôi thì các bạn theo dõi theo từng chương truyện nhé!

Mình gửi lời cảm ơn chân thành đến bạn zNguyệt Tiểu đã hướng dẫn nhiệt tình cho mình trong suốt thời gian qua nha! ^ - ^

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-1: Tổ Phụ

Thuyền đi qua Tô Châu, lại dọc theo Ngô Giang, rồi vào ranh giới Chiết Giang. Giữa tháng năm âm lịch, quang cảnh kênh đào hai bên bờ sông mặc dù đẹp, nhưng ánh nắng mặt trời cũng chói chang, cho nên ban ngày ta đều chỉ núp ở bên trong khoang thuyền. Lý Hạo lần đầu đến Phương Nam, ngược lại đối với cái gì cũng đều mới mẻ, như một ông cụ non suốt ngày đi dạo trên boong thuyền, phơi nắng một hai ngày liền đen không ít.

Tạm dừng lại ở phủ Gia Hưng, rồi lên đường đi về phía nam. Không tới một ngày, Tam thúc lại phân phó đến cửa sông đối sang đi thuyền nhỏ. Hai bên bờ sông ruộng nước xanh mơn mẫm mênh mông bát ngát, Lý Hạo ngạc nhiên nói: "Phải đổi thuyền vào thành?"

Tam thúc hình như sớm đoán được chúng ta sẽ hỏi câu này, cười đáp nói: "Chúng ta sống ở nông thôn, toà nhà trong thành thường ngày cũng đều để trống, lúc Nhị thúc các con đi tuần ban đêm mới tới ở."

Chỉ có một phần nhỏ của mũi thuyền mới có thể đi vào con lạch rộng sáu bảy thước, cũng may lão bộc tới đón chúng ta đã chuẩn bị hai chiếc thuyền nhỏ,

đem tất cả hành lý của chúng ta xuống thuyền. Tam thúc nhìn về phía lão bộc hỏi tình trạng sức khỏe của tổ phụ, ông cung kính đáp: "Lão gia bệnh lúc tốt lúc xấu, ít ngày trước ban đêm ho khan gay gắt, hai ngày này đã tốt hơn một chút, tinh thần sức khỏe vẫn còn dồi dào."

Tam thúc gật đầu một cái, lại hỏi: "Lư thúc, nhị ca trở về chưa?"

Lão bộc đáp: "Nhị gia sáng nay vừa mới trở về."

Sông nhỏ xuyên qua một mảnh cánh rừng, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, phía sau một tảng đá hình vòm cầu, là tường trắng khói đen bay trên mái hiên của thôn xóm. So với thành Hàng Châu, nơi này là một địa phương an bình!

Đường sông kéo dài vào trong thôn, hai bên sông là nhà, thấp thoáng lộ ra vài cây chuối tây, nghe tiếng mái chèo "Cốc ... Cách", ta giống như tiến vào một thế giới khác. Dọc theo con sông có thật nhiều nhà dân được xây dựng ở trên mặt nước, vừa lúc ấy một thôn cô mở cửa gỗ khắc hoa ra để lấy nước, "bùm" một tiếng buồng thùng treo, mức nước từ dưới sông lên. Trên kệ ngoài cửa sổ đặt một chậu hoa nhài, một con mèo trắng như tuyết đứng ở trên bệ cửa sổ, liếm lông mao trên móng vuốt của mình.

Ai, không biết Mẫn Mẫn đưa về Thịnh Kinh như thế nào rồi? Còn có Hồng Nguyệt Nhi.

Thuyền nhỏ vẫn đi về phía trước, xuyên qua thôn, lại đi qua một chỗ tường rào rồi quẹo vào, ở phía xa bên trái, cư nhiên lại có một khoảng trời riêng, đi vào một chỗ có ba mặt tường đều là nước. Ta nhất thời hiểu ra đây là bến đỗ cá nhân của một ngôi nhà. Người chèo thuyền chèo thuyền cặp bờ, buộc chặt dây trên đá ở bờ sông. Lư thúc nháy lên thêm đá trước, tiếp theo là Lý Hạo cùng ta, cuối cùng là Tam thúc.

Dường như là ta có chút e sợ, trong lòng hoang mang đối với việc gặp tổ phụ, hướng Tam thúc hỏi "Gia gia biết chúng con muốn tới không?"

"Chuyện đó lúc trước khi viết thư ta có nói qua." Tam thúc dường như cũng không có nắm chắc, nhưng lại trấn an chúng ta nói: "Đừng lo lắng, gia gia ngoài miệng không nói, thật ra thì trong lòng vẫn nhớ đại ca. Thấy các con nhất định sẽ vui mừng."

Lúc này, một nam quân sự trung niên dẫn theo mấy gã sai vặt nha đầu ra đón, thấy Tam thúc, khom người cười nói: "Tam gia tốt! Lão gia nghĩ thiếu gia tiểu thư trên đường vất vả, phân phó thu thập sương phòng, để thiếu gia tiểu thư nghỉ ngơi trước, thời điểm cơm tối mới cho gọi."

Ta nhìn Tam thúc cau mày, không khỏi muốn cười, tổ phụ thật đúng là không muốn nhìn thấy chúng ta quá nhanh. Chẳng qua ta nghĩ ta cùng Lý Hạo tới sẽ không giống như cha chộc ông tức giận, nếu không ta đoán chừng đêm nay chúng ta không được ngủ ở sương phòng, chỉ có thể ngủ ở chuồng ngựa.

Tam thúc nói với quân sự: "Như vậy cũng tốt. Đồng Đức, dặn dò bọn họ sắp xếp hành lý của thiếu gia và tiểu thư cho tốt. Hầu hạ cho cẩn thận"

Đồng Đức quân sự đáp dạ, rồi gọi hai nha đầu dẫn ta cùng Lý Hạo trở về phòng. Ta và Lý Hạo cùng ngủ ở một tiểu viện, đều là lầu hai, chỉ là hán ta ở phía đông, ta ở phía tây, vừa lúc có thể cách cửa sổ nhìn nhau. Viện bốn bề đều là cửa sổ khắc hoa, trong sân có một cái bàn đá, cách đó một thước trồng một cây dành dành, đang nở hoa, viện đầy mùi thơm ngọt mát lành.

Cầu thang gỗ eo hẹp mà sâu thẳm, đập ở phía trên sẽ phát ra âm thanh rất thú vị. Nha hoàn Đinh Hương dẫn đường là người Phương Nam điển hình, vóc dáng nhỏ nhắn, ánh mắt trong veo như nước, làn da trắng nõn mềm mại, tiếng nói êm dịu du đưa mang theo khẩu âm Phương Nam. Đây cửa sương phòng ra, chỉ thấy trên bàn gỗ lim vẽ một bức tranh cô linh chi, hoa văn trên ghế ngồi tròn cũng được trang trí giống như vậy, một cái tủ đựng quần áo đứng hình vuông dựa vào tường, xinh đẹp nhất chính là cái giường lớn sơn màu hồng bặt.

"Tiểu thư, nô tỳ mở cửa sổ cho thoáng gió được không ạ?" Đinh Hương hỏi.

"Ừ." Ta gật đầu. Đang cảm thấy trong phòng có chút nóng bức.

"Ken két ——" Cửa gỗ điêu khắc theo một kiểu riêng mở ra, trừ ánh sáng, còn có không khí trong lành xuyên vào phòng."Độp độp độp...", là trời mưa sao? Đinh Hương thờ nhẹ nói: "Mưa rơi rồi !" Sau khi nâng kéo màn trúc xuống, hỏi: "Tiểu thư, khát nước không? Nô tỳ đi châm trà."

Ta cười nói với nàng : "Không cần. Ngươi đi xuống trước đi, ta có chút mệt."

Đinh Hương "Dạ" một tiếng liền lui ra ngoài.

Ta mang cái ghế, ngồi bên cửa sổ, nghe tiếng mưa phùn đánh vào trên mái hiên "lộp độp", chớp mũi vòng quanh không khí ẩm ướt mang theo mùi hoa dành dành, nằm úp sấp ở trên bệ cửa sổ mà ngủ thiếp đi.

"Tỷ." Ở bên tai hình như là tiếng khê gọi của Lý Hạo. Ta bỗng giật mình tỉnh giấc, đôi mắt buồn ngủ mông lung ngẩng đầu, thấy một tay hán để trên bả vai ta cúi người gọi ta, Đinh Hương đứng ở một bên.

Duỗi lưng một cái, hỏi "Có thể ăn cơm rồi sao?"

Đinh Hương dẫn chúng ta đến nơi ăn cơm, đi qua một cái hồ cá vàng thật lớn ở hoa viên, qua mấy cánh cửa phòng, cuối cùng cũng tới! Bàn chân của ta bị đau do đá cuội trên mặt đường cản phải, thậm chí oán ố giày quá mỏng.

Vào phòng ăn, chỉ thấy một bàn đầy người. Trong đó có Tam thúc, phụ nhân bên trái thúc ấy nhất định là tam thẩm, nam tử trung niên bên phải chắc là nhị thúc. Chúng ta tiến lên làm lễ ra mắt. Không biết vì sao không thấy Nhị thẩm, Lý Hạo hỏi, thì ra là thẩm ấy về nhà mẹ đẻ trong thành, chưa kịp trở về. Sau đó lại gặp được một đường đệ ba đường muội, nghe nói còn có một đường huynh, hình như đi cùng mẫu thân ra ngoài chưa về. Đường đệ cùng đại

đường muối đều 16 tuổi, dung mạo rất đáng yêu, nhưng là. Nói như thế nào đây, trong đầu có chút cảm giác tình quái thoáng qua, hai tiểu đường muối ngược lại rất an tĩnh, đều là tiểu nha đầu chưa đầy mười tuổi, bị huynh tỷ ép tới gắt gao.

Chúng ta được sắp xếp ngồi ở bên cạnh đường đệ cùng đại đường muối, hình như còn phải qua thật lâu mới ăn cơm, bởi vì hạ nhân dâng trà lên. Một tiểu nha hoàn đang cầm khăn ướt để cho ta lau tay, nhưng không biết sung hô với ta là gì cho tốt, sừng sốt một hồi lâu. Nhị thúc cười nói: "Đây là đại tiểu thư."

Tiểu nha hoàn lúc này mới gọi một tiếng: "Đại tiểu thư."

Nào biết đường đệ Lý Dung "Phụt" một tiếng bật cười, nói với đại đường muối Lý Thục: "Ha ha, người được kêu là Đại tiểu thư đã mười mấy năm, hiện tại thay đổi thành Nhị tiểu thư rồi!"

Lý Thục không chịu yếu thế đáp lại: "Người cũng không còn là Nhị thiếu gia lập tức cũng hạ xuống thành Tam thiếu gia!"

Sau đó đứng lên khấu chiến người tới ta đi. Tuy rằng Nhị thúc Tam thúc đều nhũu mảy, nhưng cũng không ngăn lại, ta nhìn xem vừa thấy kì quái vừa buồn cười. Ta nhìn về phía Lý Thục cười hỏi: "Năm nay muối muối cũng đến tuổi thành thân rồi chứ?"

Lý Thục cười liếc mắt ta một cái, nói: "Cái đó hả, ta không cần."

Ta còn chưa lên tiếng, Lý Hạo chợt nghe cướp lời hỏi: "Tại sao?"

Nàng cười lớn trả lời: "Bởi vì ta là người tàn phế, ha ha ha ha!"

Lý Dung cười nói: "Nàng là đại ca thọt ngàn năm, kinh thành vương tôn công tử mới không cần nàng, đành phải ở ở nhà, bồi thêm nhiều đồ cưới xem có thể đưa ra ngoài hay không! Ha ha!"

Lý Thục nắm cằm của đường đệ, cười mắng: "Gia gia cho ta nhiều đồ cưới, người lại đau lòng à nha? Ai, nếu thường tiền có thể đưa người ra ngoài, bao nhiêu ta cũng sẽ không đau lòng a!"

Lý Dung đánh rớt tay của nàng cười nói: "Loại người đàn bà chanh chua như người cấp lại bao nhiêu cũng không dùng được!"

Lý Thục làm bộ muốn nhéo hấn, hấn liền từ trên ghế nhảy dựng lên, hai người thế mà truy đuổi nhau ở trong phòng ăn. Các thúc thúc rút cuộc nhìn không được, quát lên: "Hai người các người, đừng làm rộn!" Thế nhưng hai người đều không để ý tới.

Ta lại chú ý tới Lý Thục đi lại chạy nhảy không có bất kỳ khác thường nào. Lý Hạo tiến tới bên tai ta nói: "Nàng không cả thọt nha, thật kỳ quái."

Đúng lúc này, ở cửa truyền đến một tiếng ho khan, nghe được âm thanh này, tất cả người đang ngồi cũng đứng lên, liền nghe Nhị thúc Tam thúc còn có Tam thẩm nhìn về phía người vừa tới kêu: "Cha."

Lý Dung cùng Lý Thục lập tức ngưng vui đùa âm ỉ, song song chạy tới, đuổi người hầu ra, một trái một phải đỡ hai bên ông ấy, ngọt ngào giong giọng kêu: "Gia gia."

Ta cùng Lý Hạo cũng đứng lên, nhìn về phía tổ phụ của bọn ta, dáng người của ông cao lớn, nét mặt uy nghiêm, trên trán cau lại hình chữ "Xuyên", trên cằm là chòm râu con dê hoa râm, mặc một bộ trường bào. Ông ấy nhìn chằm chằm Lý Thục nói: "Các người lại quậy phá?"

Lý Thục cười ngọt ngào nói: "Nào có? Chúng con chờ gia gia sốt ruột, liền đứng lên đi vòng vòng một chút, nếu người còn không đến, chúng con sẽ phải đi tìm người á!" Rồi nhìn về phía Lý Dung nói: "Đệ nói có phải hay không?"

Lý Dung cũng cười nói: "Đúng vậy đó, gia gia."

Ông cụ như là hài lòng, "Ừ" một tiếng, tùy tôn tử tôn nữ điều mình ngồi xuống. Đối với nhi tử và con dâu không quét mắt liếc một cái, liền nhìn về phía hai tiểu tôn nữ vẫy tay nói: "Lan Lan, Tiểu Hồ, lại đây."

Thương yêu hai người này xong rồi, mới nhìn đến chỗ chúng ta đang đứng, ta cười hô: "Gia gia." Lý Hạo ngược lại nín nhịn nửa ngày, rốt cuộc cũng đi theo nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Ông cụ mím môi cau mày nhìn chòng chọc chúng ta nửa ngày, mới nói: "Nha đầu này ngược lại giống ta."

Những người khác còn chưa có phản ứng, Lý Thục cùng Lý Dung không nhịn được bật cười ra tiếng. Ông cụ nói: "Thế nào, các người cảm thấy không giống?"

Lý Thục cười nói: "Giống, giống, đương nhiên giống."

Lý Dung nói: "Ngày thường Hàm tỷ tỷ tốt như vậy, dĩ nhiên là giống gia gia." Lại nhìn về phía Lý Thục bĩu môi nín cười nói: "Làm sao có thể tựa như nàng ta." Bị Lý Thục trừng, lại ở trước mặt ông cụ nên không dám lỗ mãng, liền nuốt nửa câu còn lại vào trong.

Ông cụ lại nhìn nhìn Lý Hạo một chút nói: "Ừ, tiểu tử này thuận mắt hơn so với tên cha khốn kiếp kia của hấn. "

Lý Hạo dở khóc dở cười. Ông cụ quay ngược lại hỏi ta: "Có tham gia tuyển tú hay không?"

Tam thúc trả lời thay: "Hàm nhi được miễn chọn."

Ông cụ nghe xong lời này, lông mày giãn ra một chút, khóe miệng cũng tươi cười, gật đầu nói: "Như vậy mới đúng."

Trong lòng ta nghi hoặc, cái gì "Mới đúng"? Được chọn mới không đúng? Giống như chuyện của Lý Thục quả thật kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2

Sau khi ông cụ ngồi vào chỗ của mình, khoát tay áo, Lý Dung Lý Thục liền tự động trở về vị trí cũ. Vừa rồi Đồng Đức nhìn về phía đại nha hoàn canh giữ ở cửa gật đầu một cái, không lâu sau liền có bốn tiểu nha hoàn cầm khay nối đuôi nhau mà vào. Ta vốn cho rằng rốt cuộc cũng được ăn cơm rồi, không nghĩ tới đồ bụng lên chỉ là món điểm tâm mà thôi. Cái bàn quá lớn, ta chỉ có thể dùng đồ ăn ở mấy cái đĩa cách ta gần nhất.

"Lão Nhị, đem sổ sách tháng trước báo ta nghe một chút." Ông cụ cũng không động đũa, chỉ mím môi nhấp một ngụm trà.

Nhị thúc giống như đã sớm có chuẩn bị, rút ra một cuộn giấy từ trong tay áo, đứng dậy hồi báo.

Ta xem Lý Thục Lý Dung cũng đã bắt đầu động đũa, cảm thấy không cần phải khách khí. Huống chi trong mâm sứ trước mắt đủ màu xanh nhạt, mùi ngó sen thơm ngát mê người, không có bất kỳ gia vị gì, chỉ là món ăn nguội được cắt miếng, nhìn trắng nõn giòn non làm cho người ta phải nuốt nước bọt. Đúng là mùi hoa ngó sen của mùa vụ! Gắp một đũa, bỏ ngó sen trắng nõn giống như da thịt thiếu nữa vào miệng, chỉ cảm thấy giòn ngọt ngon miệng vô cùng.

Nhị thúc đọc: "Việc kinh doanh tơ tằm ở phía nam Cửu Giang vẫn như thường lệ thu được hai ngàn bảy trăm tám mươi lượng, cửa hàng tơ tằm ở thôn trang cách đó bảy dặm giống như vậy, hai ngàn ba trăm lượng, củ ấu sống tươi tốt ở Lưỡng Hồ được, một ngàn sáu trăm bảy mươi lượng."

Ta nghĩ thầm, ở trước mặt một nhà già trẻ báo cáo thu vào, giống như mở đại hội cổ đông. Bất quá ta cũng nghe cho có, chứ lười quan tâm tới. Liền lấy ngó sen gắp cho Lý Hạo nói: "Ném thử cái này, thử ăn ở kinh thành và dâng lên cho vua đều không ngon bằng. Thơm ngon giòn tan, chỉ có rẽ cây mã thầy đầu mùa đông mới có thể so với chúng."

"Mã thầy là cái gì?" Hần hỏi.

Ta nhất thời nói lời miệng, liền không thể không phí miệng lưỡi giải thích, đó là thực vật thân thảo giống thân cây hành ăn ngon lắm, mùi vị ngon hơn so với quả lê tươi.

Lúc này Nhị thúc đã đọc đến: ". Xưởng nhuộm ở Tô Châu, năm trăm sáu mươi lượng, tơ lụa ở trang Chấn Vinh, bảy trăm bốn mươi sáu lượng, trà Phúc Hưng được, một ngàn hai trăm sáu mươi bảy lượng, trà Long Hưng được, một ngàn không trăm năm mươi sáu lượng, trà trang Lục An Đức Hưng, chín trăm tám mươi lượng." Sau thu vào còn có chỉ ra, hình như cũng không ít. Sau đó xong hết rồi, Nhị thúc báo tổng số tiền lời ra. Ta nghe, cảm thấy hình như có chỗ không đúng, thiếu một vài ngàn, về phần cụ thể bao nhiêu cũng không rõ ràng, ta lại không nhớ kỹ cho lắm.

"Tỷ, chà giò chiên này người nhất định thích, muốn ngọt hay là mặn?" Bị Lý Hạo quấy rầy như vậy, ta lại càng không dám khẳng định, dù sao không liên quan đến ta, liền nói với hắn: "Nhân bánh ngọt là cái gì?"

"Bột mịn." Hần gắp cho ta một cái, "Ngọt mà không ngấy. Rất thơm, không biết dùng loại đường gì."

Chợt nghe ông cụ nói: "Lão Nhị, đây là do người tự mình tính?"

Nhị thúc gật đầu đáp: "Dạ, cha. Con tính vào tới hôm qua."

Ông cụ cười nhạo một tiếng, nói: "Ta thấy bản tính của người nên thay đổi, hạt châu ở giữa bị rơi mất."

Lúc này Nhị thúc mới ý thức được xảy ra vấn đề, lau mồ hôi nói: "Cha, có thể là khi con làm đã quá muộn, phạm lỗi do mệt mỏi."

"Khụ khụ, ngoại trừ nơi này thiếu một ngàn ra, người còn không có tính thuế trà của cả tháng, ta nhớ rõ là bảy trăm năm mươi bốn lượng, không sai chứ?" Ông cụ vừa nói vừa ho khan, "Hai bên cùng giảm, cũng thiếu hơn hai trăm lượng."

Nhị thúc không dám nói tiếp, chỉ đứng cúi đầu. Người ở chỗ này tựa hồ đã nhìn quen với cảnh này, mấy đứa nhỏ chỉ để ý đến ăn uống của chính mình, Tam thúc Tam thẩm khẩn trương ngồi cứng ngắc, giống như chính bọn họ phạm sai lầm vậy.

Ông cụ hỏi: "Khi nào Mạc Nhị trở về? Nó không có ở đây ta thực không yên lòng."

Là nói đường huynh Lý Mạc sao? Ta có chút đồng tình Nhị thúc, mặc dù là con trai mình được phụ thân coi trọng, nhưng cảm thụ trong lòng cũng không bao giờ dễ chịu. Tính tình các thúc thúc thật đúng là tốt!

Nhị thúc vẫn không lên tiếng, ông cụ cư nhiên lại nói: "May mắn ngươi là con ta, bằng không thật muốn hoài nghi ngươi đứng giữa kiếm lời bỏ túi riêng."

Cắn một cái chả giò chiên, ta nghe thế rốt cuộc không nhịn được, "phụt" cười ra tiếng. Là con cái sẽ không giấu tiền riêng hả? Gia gia cũng thật đáng yêu, hoặc là đang kể một câu chuyện đáng yêu. Tất cả mọi người nhìn về phía ta, ta bèn phải nhai rồi nuốt xuống nửa đoạn chả giò trong miệng, sau đó cười nói: "Thật xin lỗi, con vừa chạm vào chả giò chiên sẽ cười một tiếng, nhưng lại cố tình yêu thích ăn món này. Cũng may ăn cái khác sẽ không, xin mời gia gia tiếp tục."

Chòm râu ông cụ run nhẹ, ngược lại Lý Dung Lý Thục không che giấu biểu tình ghen cười của họ chút nào. Bị một hồi hồ nháo như vậy, ông cụ liền "tiếp tục" không được, nâng tay về phía Đồng Đức ý bảo dọn thức ăn lên.

A, cuối cùng cũng được ăn cơm rồi!

Lúc còn thừa lại vài món ăn cuối cùng, chỉ thấy Lý Dung và Lý Thục liếc nhau một cái, Lý Thục nháy mắt với nha hoàn bưng khay, sau đó nhìn về phía ta và Lý Hạo cười nói: "Đây là món sở trường của đầu bếp trong nhà, Hàm tỷ tỷ Hạo ca ca, các người nếm thử một chút."

Ta vừa nhìn, sở trường cái gì, hoá ra lại là một mâm ốc nước ngọt xào lăn. Hai tiểu quỷ này!

Lý Hạo do dự vươn chiếc đũa ra, gấp một con, nhưng không biết ăn từ chỗ nào. Lý Thục và Lý Dung cùng nhau mở to hai con mắt, vui rạo rực nhìn hắn tiếp tục như thế nào. Ta thâm than một tiếng, cầm đũa từ chỗ của hắn gấp lại đây, nói: "Ta thử trước xem." Ta quay miệng vô xoắn con ốc về nút nhẹ một cái, "Xuych" một tiếng, nước canh mang theo thịt ốc dồi dào trôi theo lực hút lẫn ra trên đầu lưỡi, thật là hương vị lâu rồi không ăn! Thà phần xác con ốc còn lại về trên mặt bàn, nói: "Quả thực không sai, rượu, đường, nước tương tỷ lệ vừa vặn, nếu cho hành lá hạt tiêu nhiều hơn một chút nữa thì càng ngon miệng." Ốc nước ngọt xào cay hoặc là nướng muối ớt mới tươi mới thơm, bất quá thử lấy thịt nấu canh, cũng có một hương vị khác.

Hai tiểu tử Lý Thục và Lý Dung kia cũng sợ nhìn ta, ta nhìn về tiểu nha hoàn sau lưng phân phó: "Đi lấy một vài cây tăm tre đến đây."

Tiểu nha hoàn thật cơ trí, đáp một tiếng, "Dạ, đại tiểu thư." Liền chạy đi ra ngoài, một chốc cầm cây tăm bằng tre trở lại.

Ta giao cây tăm tre cho Lý Hạo nói: "Ngươi tạm thời dùng cái này đi."

Hắn một tay cầm cây tăm tre, một tay dùng chiếc đũa gấp ốc nước ngọt, đảo qua đảo lại nửa ngày, một đầu đầy mồ hôi, vẫn không tìm ra được cách ăn. Ta nhìn đồ mồ hôi hột, sợ hắn gấp bay ra, nói không chừng văng lên trên mặt ta, thậm chí một tiếng đồ đập, không thể không làm mẫu cho hắn nhìn.

Ốc nước ngọt thơm ngon, ăn phải dùng cây kim châm, cây tăm xỉa răng, chắc chắn không thể nào lể ốc được, tiểu tử Lý Hạo này, cũng đã biết đây là một món ăn gì. Về phần học tập như thế nào chỉ dùng chiếc đũa và miệng giải quyết món ăn này mà không bẩn tay, còn nhìn xem có thể ở Phương Nam này đợi vài ngày.

Bữa cơm này ăn được thật sáng khoái. Ta cảm thấy được bắt đầu từ ẩm thực, ta rất có thể thích ứng cuộc sống ở nơi này.

Ta tỉnh dậy rất sớm, trời vẫn còn mờ sáng. Trờ mình, nhìn chằm chằm rằng cửa trên giường gỗ tùng khắc hoa ngấn ngơ mấy phút đồng hồ, sau đó vén chăn mỏng lên, ngồi ở mép giường, chân không đạp lên bàn đạp gỗ, bấp chân chạm vào mặt ngăn kéo đồng dưới giường, mặc dù đã vào hạ, vẫn còn có chút kinh hãi khi chạm vào đất lạnh. Mắt chưa tỉnh ngủ quét qua chán ghét không khí oi bức buông xuống mạn giường hoa văn màu xanh, điêu khắc nổi trên bình phong Lưu Vân, chân đèn gỗ sồi nước sơn đen ở cạnh giường, cuối cùng nhìn đến trên bốn phía hành lang bao ngoài giường là một kiểu điêu khắc câu chuyện bát tiên.

"Cốc cốc" âm thanh gõ cửa rất dịu dàng truyền đến.

Miền cường lên tiếng, Đinh Hương liền đẩy cửa đi vào, cười hỏi khẽ: "Đại tiểu thư, đêm hôm qua ngủ ngon không?"

Ta duỗi thân một cái thật lớn, vừa định trả lời, lại nghe thấy trong sân có tiếng người gọi: "Hàm tỷ tỷ!" Sờ giày, bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ, "lạch cạch" mở cửa sổ ra, nhìn thấy Lý Thục ngửa đầu hướng về phía ta vẫy tay.

"Làm gì đó?" Ta cười nhìn về phía nàng kêu.

"Tìm người đi chơi." Nàng cũng phóng to âm lượng lên.

Lý Hạo nghe động tĩnh, ở trên lầu đối diện thò người ra.

Ta nói: "Cho ta một khắc đồng hồ." Sau đó bảo Đinh Hương giúp ta rửa mặt chải đầu qua loa một chút, khoác ngoài áo choàng màu hồng cánh sen liền đi xuống lầu.

Lý Thục dựa nửa người vào bàn đá, trong tay cầm đóa hoa dành dành, đang ngắt chơi, dưới chân là một đồng cánh hoa trắng như tuyết, không biết là đem qua gió đánh rớt, hay là bị tay ngọc của nàng tàn phá. Nàng nhìn thấy ta, liền đem hoa ném đi, cười nói: "Được rồi? Vậy đi thôi."

Ta chỉ chỉ Lý Hạo ở phía trước cửa sổ còn đang thò đầu ra nhìn, nàng liền đáp: "Mặc kệ hắn, Lý Dung sẽ tiếp đãi."

Vì thế ta chỉ có thể vớt Lý Hạo sang một bên, đi theo nàng vòng ra cửa, lên thuyền nhỏ, dọc theo sông ra thôn. Một người con gái khoảng mười bảy mười tám tuổi phụ trách chèo thuyền, lay động lắt lư tiến vào một cái ao sen.

Mặt trời còn chưa hiện lên, trên mặt ao còn dày đặc sương sớm giống như sữa tươi, tầm nhìn không vượt quá mười thước, chỉ nhìn thấy lá sen um tùm sát thân thuyền, thậm chí quét qua cánh tay của chúng ta, bả vai cùng mặt. Ở bên trong ao không dùng được mái chèo, chỉ có thể dùng sào trúc đi chuyền.

Lý Thục thuận tay hái dài sen, lột ra hạt sen chơi. Tay nàng non mịn, hái không được vài cái thì đau đớn mệt mỏi, ngược lại chỉ có cô gái kia chống sào xuống hái được rất nhiều. Lý Thục vừa vọc nước, vừa ngâm khẽ : "Giang Nam có hái sen, lá sen Hà Điền Điền. Cá đùa giữa lá sen. Cá đùa lá sen đông cá đùa lá sen tây, cá đùa lá sen nam, cá đùa lá sen bắc."

Cô gái kia "Phụt" cười nói: "Đại. . . . Nhị tiểu thư, thì ra con cá kia ngu ngốc cứ lượn vòng vòng ư!"

Ta cũng cười nói: "Cũng có thể hình dung là một đám cá ngu ngốc có thể đã thành tinh bao vây tấn công ăn lá sen xui xẻo nào đó."

Lý Thục "Hừ" một tiếng, lại bị một đóa sen còn ẩn trong sương mù, hoa sen chưa mở ra hết hấp dẫn lực chú ý, thúc giục đem thuyền đi tới sát lại. Hái được một đóa còn chưa đủ, ước chừng hái bảy tám cành. Chim dậy sớm là vì kiếm côn trùng no bụng, nàng cũng uly hiếp (à, có lẽ nên nói là dụ dỗ) ta, cùng nhau làm đạo tặc hái hoa tới đây!

Ở trong phòng thay áo choàng dính nước và bùn ẩm ướt, các nàng thay cho ta đồ đã chuẩn bị trước vạt áo tỳ bà tay áo áo lót cùng váy dài thêu Hải Đường. Lý Thục rất thích thú thử trang phục phụ nữ Mãn Thanh của ta, ta nói: "Hai bộ này ta không có mặc qua, người thích thì cứ lấy đi."

Nàng không đành lòng đổi lại, nói với ta: "Gia gia không thích thấy trong nhà mặc trang phục phụ nữ Mãn Thanh."

Lúc này, Đinh Hương cầm một phong thư đi vào, bẩm báo: "Đại tiểu thư, có người đưa tin tới cho người."

Ta tiếp nhận vừa nhìn, lại là của Thập Tứ A Ca, hơi nhíu mi lại, ném vào trong hộp trên bàn trang điểm. Đây đã là bức thư thứ hai, ta không muốn hủy đi, tùy nó đi.

Lý Thục tò mò hỏi: "Của ai viết vậy? Người không xem sao?"

Ta thuận miệng đáp: "Biểu đệ trong kinh. Trước để đó đi, buổi tối nói sau."

Nha hoàn Tích Quế của Lý Thục cười chạy vào nói: "Tiểu thư, Đại thiếu gia đã trở về!"

"A, bây giờ đang ở đâu hả ?" Nàng nhíu mày hỏi.

"Ở thư phòng lão gia."

Lý Thục liền nói với ta: "Chúng ta cũng đi xem một chút?" Không nói lời gì lôi kéo ta đi ra ngoài, một bên vừa phân phó Tích Quế: "Đem hoa sen cắm vào bình cho tốt."

Hả? Hóa ra hoa này còn không tới phiên ta hưởng dụng à!

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2-1: Năm tháng ở Hà Sơn

Thư phòng của ông cụ, nằm tại góc Đông Bắc của tòa nhà. Lúc đi vẫn như cũ qua mấy cái tường rào vuông vức chỉnh tề, vòng quanh hồ cá. Đi lên đường đá bằng phẳng nổi ở chính giữa hồ, nhìn cá chép đỏ thỉnh thoảng trôi lên mặt nước hồ trong suốt xanh ngắt, không khỏi nghĩ, chỗ này thật đúng là thích hợp thay đổi thành hồ bơi, khoảng giữa đoạn đường đá có một trúc đình mộc mạc lịch sự tao nhã, vừa vận dụng để nghỉ ngơi uống trà. Hơn nữa, trong hồ nuôi cá nhìn thật là đẹp mắt, chất lượng thịt thì không tốt.

"Hàm tỷ tỷ." Lý Thục đi lên khoác cánh tay của ta, ta không thể không dừng lại. Nàng hỏi "Người hứa gả cho người nào chưa?"

Ta nhất thời nhớ tới Đạm Lan, không biết hiện tại hấn như thế nào. Dừng một chút đáp: "Coi là hứa rồi đi."

Nàng không cảm thấy câu trả lời này có cái gì khác thường, cười hỏi: "Hắn. . . . Công tử nhà đó, bộ dạng như thế nào? Người gặp qua chưa?"

Ta gật đầu một cái, mỉm cười nói: "Là một người thú vị rất tao nhã."

"Người Bát Kỳ?" Nàng hỏi.

"Ừ."

"Tỷ tỷ thấy vừa mắt, nhất định không có sai." Nàng le lưỡi một cái nói: "Nhất định đừng cùng gia gia đề cập đến."

Ta gật đầu tỏ vẻ đã biết, Tam thúc cũng liên tục dặn dò ở nhà đừng nhắc tới chuyện Lý Hạo cùng Dung Huệ, ta đoán đại khái có lẽ là ông cụ không thích Mãn Châu.

Lý Thục lại nói: "Ta còn chưa có định đâu. Chẳng qua ta không muốn gả, kén rể mới tốt."

Đúng, nuôi dưỡng ở trong nhà có vẻ thích hợp với nàng.

Nàng bất ngờ nhìn ta chằm chằm hỏi: "Người không phản đối?"

Ta nhìn nàng cười nói: "Ta vì sao phải phản đối?"

Nàng dùng sức ôm ta một cái, nụ cười hồn nhiên hiện ra: "Thật tốt quá! Ngoại trừ gia gia ra, người là người thứ nhất không phản đối đấy!"

Vừa cười nói, mắt thấy đã đi vào tới sân viện. Bên ngoài tường rào trắng không cao, là triền núi xanh tươi bát ngát, khắp núi là một rừng trúc bao la, gió thổi lá cây vang như sóng biển rì rào. Dưới chân tường còn đào một cái rãnh, dẫn nước từ trên núi chảy xuống, có tiếng kêu róc rách, nhìn hướng đi này, chắc là chảy vào cái hồ cá chép vừa mới đi qua kia, nước hồ cá đầy, lại đổ vào sông nhỏ phía trước nhà. Ông cụ cũng thật là người biết hưởng thụ, một tòa nhà chiếm diện tích lớn như vậy, cũng có thể dùng làm công viên. Trừ bỏ tiệc nuôi không có hồ bơi ra, ta còn lo lắng lũ quết bắt ngờ cuốn tới, cũng do thời tiết thôi.

Lý Thục dẫn ta vào phòng ở, phòng làm việc của ông cụ, bên trong cũng không có người, nàng cũng không thấy kỳ quái, chỉ huy Tích Quế cầm hai cành hoa sen vào bình sứ trắng bày cùng hoa cúc vàng quả lê tươi thơm mát trên kỷ trà. Sau khi loay hoay xong rồi, nàng ngồi không yên, lôi kéo ta đi phía trước sân viện tìm kiếm, dần dần nghe thấy có tiếng người nói chuyện. Chúng ta vọt vào phía sau đại sảnh, nghe được tiếng vỗ cánh quạt ở ngoài cửa, âm thanh các nam nhân nói chuyện với nhau.

"Lão Nhị Lưu gia uống rượu hoa bên ngoài, trở về bị vợ biết, hai vợ chồng cư nhiên đánh nhau, huyền nào làng xóm đều biết." một giọng nam trung niên nói.

Lý Thục kề sát bên tai ta nói: "Đây là La Bảo Trường. Cả ngày không có chuyện lớn gì toàn là chuyện nhỏ như lỗ kim cũng tới thật phiền."

"Vợ chồng nhà người ta đánh nhau, người làm Bảo Trường cũng trông nom?" Ông cụ ngạc nhiên nói.

"Thái gia ngài không biết, nhà mẹ đẻ nữ nhân này cũng thật là lợi hại, nói là hấn dả thương con gái nhà họ, muốn hấn bồi thường một con trâu, nếu không gặp quan." La Bảo Trường thấy ông cụ không có phản ứng, tiếp tục nói, "Hai phe đều kéo ta làm chủ cho họ."

"Được!" Ông cụ cắt đứt lời hấn, "Quy định của làng xã bày ra để làm cái gì? Lấy quy định ra phán xét, nếu như bọn họ muốn ồn ào đến huyện nha xin cứ tự nhiên, chỉ là sau này chuyện của bọn họ cùng trong thôn không còn liên quan. Còn có chuyện gì gấp gáp nói nữa hay không, không có liền giải tán đi."

"Vâng" La Bảo Trường cũng không phản đối nữa.

Lại có một người nói: "Thái gia, chuyện đất nhà kho bên Huyện thúc giục mấy lần, nơi cũng tìm xong rồi, chính là quyền góp như thế nào mờ."

"Hừ, bản thân ta vốn là có thể tự nhận thức được vài phần, nhưng là còn lại, chính bọn họ nhận thức, hoặc là do ta sai khiến, phải định một thời gian cùng nhau đóng đủ." Ông cụ hừ lạnh nói.

Người nọ tựa hồ muốn nói tiếp, bị ông cụ ngăn lại liền nói không nên lời.

Đang lúc trầm mặc, liền nghe một âm thanh trong trẻo nói: "Triều đình cũng nói, đất xây kho tồn trữ lương thực lưu lại thôn chuẩn bị cứu tế, lâu dài dồn lại cùng nhau đưa ra ngoài Quận. Ý kiến dựng kho này cũng là vì quê hương mưu phúc, nhà ta tự nhiên sẽ làm hết sức."

Ta nhìn về phía Lý Thục dò hỏi, nàng nói nhỏ: "Đây là Đại ca."

Ông cụ nói: "Ta mệt mỏi, Mạc Nhi thay ta đưa tiễn mọi người."

Lý Mạc đáp dạ một tiếng, sau đó chính là âm thanh mọi người đứng dậy cáo từ.

Không đợi mọi người đi hết, Lý Thục liền lôi kéo ta đi vào tiền sảnh. Lý Thục chạy về phía ông cụ, ta liếc mắt nhìn bóng lưng Lý Mạc một cái, chỉ cảm thấy cao lớn thon gầy, tai nghe thoáng qua một câu: "Tề Thế bá cũng đừng quá lo lắng, chuyện đất xây kho còn phải hao hao tìm cách. Lúc này có thể lựa chọn trước vài mảnh đất phù hợp."

"Gia gia, ta cùng Hàm tỷ tỷ đi hái hoa sen tới cắm vào bình, người xem xem thế có được không." Lý Thục làm nũng nói.

"Nếu là không được, thì như thế nào?" Ông cụ đùa giỡn hỏi.

"Nếu là không được, liền khấu trừ tiền tiêu vặt hàng tháng của con. Chỉ là Hàm tỷ tỷ còn chưa có tiền tiêu vặt hàng tháng, người có thể không phạt nàg."

Về mặt ông cụ vốn là một mối, bị nàg pha trò như vậy, nhất thời tươi cười rạng rỡ: "Tốt lắm. Hàm nha đầu, ngươi cũng lại đây."

Ta đi chậm chậm đến trước mặt hai ông cháu, gọi một tiếng: "Gia gia."

Ông ấy nhìn nhìn ta, cau mày nói: "Tên cha khốn kiếp kia của ngươi thật keo kiệt! Một chút trang phục và trang sức đều không có."

Ta hiểu được ông ấy nói như vậy là có ý tứ gì, liền vì lão cha biện hộ nói: "Là con không thích mang những thứ đó, cảm thấy mệt vô cùng."

Lý Thục hé miệng cười nói: "Hàm tỷ tỷ không thích mang, nhưng lại có mắt chọn. Nàg từ trong kinh mang đồ trang sức cho con cùng bọn muội muội, thật là xinh đẹp đấy."

Ông cụ nhủu mày nói với ta: "Đừng cố nói tốt cho lão cha ngươi! Hai ngày nữa Thục nhi cùng ngươi đi chọn, cái này cũng đừng tiết kiệm, cũng là của hồi môn của ngươi."

"Cám ơn gia gia." Ta cúi đầu đồng ý. Lúc có đồ tốt, ta luôn luôn không khách khí, dù sao ông cụ nói rồi, là hồi môn của ta.

Buổi tối trở về, nhìn thấy Lý Hạo, hỏi hắn một ngày nay đi đâu, hắn trả lời là, đi cùng Lý Dung vào thành. Bất quá nghe nói vậy mà đi du hồ linh tinh, cùng mấy người bạn xấu của Lý Dung đến Hồ Bảo uống trà. Lúc trở về, không quên khiêng cho ông cụ một thùng nước suối Hồ Bảo mát lạnh trà búp Minh Tiên trà núi Long Tinh của năm nay.

Lý Hạo nói, Lý Dung đối với việc làm quan có hứng thú nồng hậu, chỉ là ông cụ đã từng khẳng định qua không được làm quan, hắn cũng không dám đi làm trái ý tổ phụ để gặp xui xẻo. Nói đến cái này, ta lại nhớ đến một chuyện, nhìn về Lý Hạo hỏi "Thu này ngươi muốn tham gia thi Hương phải không?"

Hắn đáp: "Dạ, năm nay là lớn hơn so với mọi năm."

Ta thờ dãi nói: "Kỳ thật cũng có thể không tham gia." Từ Quốc Từ Giám đi ra, qua Lại Bộ khảo chức vụ, là được trực tiếp thụ quan, không cần cùng nhiều người đi chen chút cầu độc mộc. Tuy nói người Hán thi Hương cũng được đặt tên trên bức hoành phi, so tỷ lệ thì người Bát Kỳ lớn hơn, nhưng dù sao cũng là mấy chục người chọn một. Tâm tiêu từ Lý Hạo này cũng thật là quá cao ngạo, buông tha cho con đường bằng phẳng, dám liều lĩnh đi thi để lấy danh hiệu Tiến Sĩ này, có lẽ đây chính là một giấc mộng khoa cử của một thế hệ người đọc sách đi.

Hắn nói: "Tỷ, qua mùa hè này theo ta cùng nhau hồi kinh đi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Ta vẫn còn xuất thần, không trả lời.

"Tỷ, ngươi rất lạnh sao?" Hắn vừa nói xong liền ôm ta.

Ta cương cứng một chút, lập tức tránh ra.

Hắn kỳ quái hỏi: "Tỷ, ngươi làm sao vậy?"

Ta nhìn hắn, rốt cuộc hồi hồn, nói nhỏ: "Không có gì." Những ngày qua vừa đến sẩm tối liền mưa rã rích giọt giọt thấm đất, ban đêm thật sự có chút lạnh.

Nhị thâm vẫn còn ở nhà mẹ đẻ ở Tô Châu, nghe nói là vì sức khỏe mẫu thân không tốt, cho nên chỉ để đường huynh trở về trước. Đường huynh Lý Mạc cùng thân muội Lý Thục của hắn, khiến người ta cảm thấy lớn lên không giống nhau, có lẽ là do khí chất trên người khác biệt quá lớn, một người tinh nghịch tươi sáng, một người nhả nhận kín kẽ, chỉ có hình dáng ngũ quan tương tự nhau thôi.

Một ngày sau giữa trưa, Lý Mạc chiều đãi chúng ta thưởng thức trà ăn trái cây. Trước vườn trồng đủ loại trúc khi nấu nước pha trà trong lương đình, ngược lại không có vẻ nóng như vậy. Lý Hạo yêu thích nhất quế dương mai, để lại một đồng hạt lớn, chọc cho Lý Thục cười nói: "Cẩn thận chua răng."

Ta tới gần Lý Hạo muốn ngừng mà không được, nói nhỏ: "Thích ăn thì ăn nhiều một chút, cùng lắm thì buổi tối ngươi cứ uống cháo."

Hắn nháy mắt kỳ quái hỏi: "Tại sao?"

Ta che miệng cười nói: "Ta sợ người không cần nổi đầu hũ."

Lý Hạo không dám khẳng định là ta nói thật hay là lừa dối hắn, nhưng mà vẫn từ bỏ ý định ăn tối no trong đầu.

Lý Mạc thấy chúng ta ăn dương mai tận hứng rồi, bèn sai người bưng chén dưa hấu đến. Đây là loại thức ăn giống như trái cây trộn đá bào gì đó, lấy quả thơm, thịt dưa hấu, đào mật, củ ấu, ngó sen cắt thành lát mỏng, đựng vào vỏ quả dưa đã được khoét rỗng ruột bên trong, sau đó trộn chúng vào chung với nước đá, xối nước đường lên.

Lý Hạo khen: "Cái này và món thập cẩm ướp lạnh ở kinh thành có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu!"

Sau đó, Lý Hạo cùng Lý Mạc liền trao đổi kiến thức về phong cảnh giữa kinh thành và Tô Châu. Đang nói đến phú thương Tô Châu yêu thích mua thuyền đèn tụ tập ở ụ sông Hồ Khâu nghỉ mát, thì thấy một gã sai vặt đi qua cổng tròn tường viện, hướng về bên trong sân mà đi. Lý Mạc gọi hắn lại hỏi: "Kỳ Lương, trên tay người cầm cái gì?"

Gã sai vặt nọ đứng lại ở ngoài đình, trả lời: "Điện Sử lão gia sai người đưa bái thiếp đến, nô tài đang muốn đưa tới trong phòng lão gia."

"Bái thiếp đâu?" Lý Mạc hỏi.

Gã sai vặt đưa một tờ giấy viết thư cho hắn, hắn liếc một cái liền nhét vào trong tay áo, nói: "Gia gia ngủ trưa rồi, chớ quấy rầy lão nhân gia. Người đi nói với người ta, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đến nhà môn bái kiến."

Gã sai vặt có thói quen Lý Mạc thay mặt ông cụ xử lý công việc, cũng không còn ý kiến, đáp một tiếng rồi lui xuống.

Lý Mạc sửa sang lại ống tay áo, cười nói: "Trong huyện này mới tới một Điện Sử, là người Châu Thanh Sơn Đông, ở xa tới không dễ."

Lý Thục "xuy" một tiếng cười nói: "Nếu để cho gia gia biết, bắt kẻ là ở đâu tới."

Nàng chưa nói hết, ta đoán nửa câu sau không phải là một gây đầu đi, thì chính là bị chửi mắng té tát. Trái lại tò mò ông cụ như thế nào nhập vào Bát Kỳ, liền hỏi huynh muội Lý Thục, Lý Thục đáp: "Tằng gia gia đều là người Bát Kỳ." Cứ như vậy? Không hiểu.

Ta lại nhìn về phía Lý Hạo hỏi: "Điện Sử là cái gì?"

Hắn nhẹ giọng trả lời: "Là nhị quan phụ tá Huyện lệnh, chuyên trông coi tuần tra nhà ngục."

Lý Mạc nghe chúng ta nói chuyện với nhau, liền bổ sung: "Điện Sử chức phẩm dù chưa có phù hợp, nhưng cũng là một chức quan, có thể thăng chức. Huyện Lệnh dưới có Huyện Thửa, Chủ Bộ, Điện Sử, Điện Sử đứng hàng thứ tư, bách tính cũng thường gọi là ‘ Tứ Lão Điện ’ hoặc ‘ Tứ gia ’."

Vừa mới uống một ngụm trà liền bị sặc vào trong khí quản, Lý Thục vỗ lưng của ta nói: "Hàm tỷ tỷ, không sao chứ?"

"Khụ khụ, không có việc gì, khụ khụ." Nước trà trong cổ họng suýt nữa chảy ngược vào lỗ mũi, ta kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt. Lý Hạo vừa lo lắng vừa thấy kì quái nhìn ta, đại khái chưa từng gặp ta luống cuống như thế đi.

Con người đúng là quá nhạy cảm rất dễ dàng liên tưởng, bắt quá là giống nhau chỉ một chữ thôi, ta dường như mê muội, không còn tinh thần, hết lần này tới lần khác cứ nghĩ chuyện không đâu nhiều như vậy!

Mùng sáu tháng sáu ở Kinh Thành, mọi nhà đều muốn hong phơi quần áo, chùa chiền thì phơi nằng kinh thư, nữ hài lúc này ngày ngày gọi đầu, nghe nói có thể không chán không mệt. Hồng Nguyệt Nhi giúp ta tắm xong rồi gọi đầu, không đợi hong khô tóc, hắn đã sai người tới thúc giục. Nghi thức thuần voi và tắm voi cũng diễn ra trong ngày này, khó có được hân rãnh rồi, cùng ta đi xem náo nhiệt. Ven sông đào bảo vệ thành người đông nghìn nghịch, chúng ta chỉ ở trong xe ngựa vén rèm ra nhìn xung quanh. Nhìn con voi trong sông phun nước, hắn vỗ về đầu ta hơi thờ trầm thấp bật cười nói: "Người theo chân nó một ngày tắm rửa đi." Sau đó, tất cả ...cũng là câu nói kia: "Về sau, không để cho ta phải nhìn thấy người nữa" kết thúc. Quả thực là sẽ không gặp lại, không thấy đối với ai cũng đều tốt cả.

"Nha đầu!"

Ta chợt hồi hồn, nhìn thấy ông cụ được lão bộc Lưu thúc diu lấy, đứng ở cách đó không xa nói chuyện với ta.

"Người ở đây làm gì đó?" Ông cụ hỏi.

Làm gì? Rõ ràng ta cũng không biết, vì vậy không thể làm gì khác hơn là trả lời: "Có lẽ là ngăn người, gia gia."

Ông cụ khề kinh ngạc, sau đó vẫy tay với ta nói: "Tốt tốt một đại cô nương, đừng ngồi đó mất hồn như vậy. Tới đây, cùng lão già đi một chút."

Ta gật đầu một cái, ông cụ cũng không chờ ta, xoay người bước đi, chỉ là được người diu dắt, đi được thật chậm. Ta cũng đi chậm, giống như mang cục đá dưới chân đi theo. Ông cụ liền hỏi một câu: "Nha đầu, có phải hay không không có từng ở nông thôn, nên ở không quen?"

"Trong kinh thành chán lắm, không có gì mới mẻ. Không bằng ở nông thôn thú vị hơn nhiều." Ta đáp. Ở Thượng Hải, Bắc Kinh. , sau đó là Thịnh Kinh, Bắc Kinh, không ngăn cũng phải ngăn.

Ông cụ quay đầu nhìn ta một cái nói: "Trong nhà không phải là chỗ mới mẻ."

Ta bình tĩnh nghênh đón ánh mắt ông ấy, đáp: "Nơi này còn không phải là nhà của con." Ở đâu là nhà? Trước kia từ rất sớm ta đã biết, bây giờ.

Ông cụ quay đầu đi "Hừ" một tiếng. Chúng ta cứ tiếp tục trầm mặc đi, mỗi người đều chìm vào suy nghĩ của chính mình, khi nào thì ra khỏi cửa chính, khi nào thì bước trên bờ ruộng, khi nào thì tai chỉ nghe tiếng ếch kêu đầy hai bên ruộng, cộng thêm thời điểm mưa bụi lất phất bay thấm vào quần áo ta, mà cũng không chú ý. Trong trời đất chỉ có ba loại màu sắc, màu xanh biếc của đồng ruộng cùng núi đồi, màu trắng của tường quét vôi trắng cùng sông nước, còn có màu đen của mảnh ngói trên mái hiên.

"Gia gia, nơi này vẫn luôn là như vậy phải không?" Ta hỏi. Chợt ảo giác hình ảnh phong cảnh giống như mấy trăm năm sau, thời gian dường như dừng lại.

Ông cụ cau mày, tựa hồ đang suy nghĩ, sau đó thở dài một tiếng: "Không biết. Vừa mới năm ấy nhà ở rất rách nát, thực tại thật tốn nhiều công phu sửa chữa."

"Không phải quê quán sao ạ?" Ta ngạc nhiên nói.

"Quê quán." Ông cụ dừng bước chân lại, hít một hơi, "Nghĩ không ra. Chỉ biết là đúng là nơi này rất giống nơi ấy. Khi đó tuổi còn nhỏ, chỉ nhớ rõ trong nhà bảo tỷ tỷ mang theo ta vào thành thăm người thân, không bao lâu sau thì mất hết tin tức cùng người trong nhà, về sau thành bị phá, thân thích không chiếu cố chúng ta tự mình chạy đi lánh nạn. Tỷ tỷ liền lôi kéo ta, trốn khắp nơi, ngôi miếu đổ nát, kho thóc, dưới vòm cầu, không ăn, ta cả ngày kêu đói, sau lại suy nghĩ một chút, tỷ tỷ chắc là cũng rất đói bụng."

Là thời điểm Quân Thanh đánh bại thành Hàng Châu đi, chắc là. vào khoảng năm hai Thuận Trị. Ông cụ như là lâm vào hồi ức rất xua nào đó nhớ lại, ta ở ngay bên cạnh lắng nghe.

"Không biết như thế nào, cùng tỷ tỷ ly tán. Ta vừa đói vừa sợ, lại chỉ biết khóc, bị quân lính bắt được, đâm đá ta dùng bánh mỳ thầu trâu chọc ta mua vui. Khắp nơi đều là trường mâu cùng dao găm, lời nói ta nghe cũng không hiểu, thật là sợ muốn chết. Sau đó, cha đem ta thu dưỡng, để cho ta theo họ hần, cho ta ăn mặc, dạy ta đọc sách biết chữ, cha đối với ta thật tốt lắm, tốt còn hơn là con ruột, ta liền đi theo hần ở trong quân doanh, từ phía nam cùng quay về Thịnh Kinh. Ta biết rõ nơi đó không phải là quê nhà, nhưng cha ở một ngày ta phải phụng dưỡng một ngày. Cha đi, ta mới trở về. Tuổi tác càng lớn, nhiều chuyện đều không nhớ được. Nhớ không nổi quê nhà ở nơi nào, nhớ không nổi cha mẹ thân sinh trông như thế nào, nhớ không nổi nguyên gốc họ gì gọi là gì, Liên tỷ tỷ diện mạo cũng mau quên mất." Ông cụ chậm rãi thu miệng lại, nhìn ta một hồi lâu, sau đó từ trên cổ tay lột xuống một vật, giao cho ta nói, "Cái này nguyên lai là của tỷ tỷ, cho ngươi, mang cho tốt, đừng để mất."

Đó là một sợi dây tơ màu đỏ, một chuỗi bạch ngọc nhỏ được khâu kết cực kỳ tinh tế, điêu khắc thành kiểu dáng hoa dành dành. Ta nhận lấy, đeo vòng qua trên cổ tay, rồi buộc lại thành một cái nút thắt.

Ông cụ dùng quạt trượng chỉ vào nơi mờ ảo xa xa của đồi núi nhấp nhô nói: "Ngươi xem, từ bờ sông mãi cho đến nơi đó, đều là nhà của chúng ta. Phía sau núi, còn có rất nhiều nơi không nhìn thấy được, cũng có nhà của chúng ta."

Ta cũng dõi mắt nhìn ra xa: "Không biết mấy chục mấy trăm năm sau sẽ là nhà ai, nhưng chắc chắn sẽ có người dựa vào ruộng nương này sinh sống. Ai đoán được đâu?"

Ông cụ cười ha ha nói: "Đúng đúng, cũng không ai biết. Lúc ta còn nhỏ, cũng không ai ngờ tới, vạn dặm sơn hà này sẽ là của người Mãn Thanh. Bất quá sáu mươi mấy năm. Tương lai sau này, không biết bao nhiêu năm sau, thì sẽ là của ai."

"Sẽ là người có tính kiên cường mạnh mẽ, biết đâu." Gió phất qua đình không khí ẩm ướt vào gương mặt, vậy mà cũng làm cho người ta cảm thấy sáng khoái.

Cùng với ông cụ bước chậm về nhà, đi ngang qua tiền đình, chợt nghe bên trong ồn ào náo nhiệt. Ông cụ tò mò vào xem một chút, chỉ thấy Nhị thúc đang ứng phó một đồng người, bọn họ vừa thấy ông cụ, liền lập tức ngừng nói, tìm lấy cơ chuồn mắt không còn một mống.

Ông cụ trừng mắt nhìn Nhị thúc nói: "Làm cái gì vậy?"

Nhị thúc không dám giấu giếm, giống như cảm thấy khó có thể mở miệng, ngập ngừng hồi lâu mới nói: "Đều là đến cầu hôn Hàm nhi."

Ông cụ lướt qua ta liếc mắt một cái, sau đó phất phất tay, sai hạ nhân phục vụ giấy bút, sau đó liền bắt đầu viết chữ lên giấy, nào là vàng bạc vải vóc, cỏ từ ngọc khí, không biết dùng làm cái gì. Ông ấy viết được nửa đường lại chuyển hướng hỏi ta: "Ngươi thích cái gì?"

Ta suy nghĩ đáp: "Ăn ngon uống ngon ạ."

Ông ấy có được đáp án, tiếp tục viết xuống: Cửa hàng gạo Hàng Châu, tửu lầu Cao Nghiênh, trà trang Lục An Đức Hưng, tửu phường Tô Châu thơm ngon. Chờ viết xong rồi, đem giấy chưa khô đưa cho Nhị thúc, nói: "Sính lễ vượt qua những thứ đồ cưới này, lại đến đề cập chuyện này đi."

A, thì ra là của hồi môn của ta. Sớm biết nên trả lời trừ ăn cho no bụng mặc ấm, còn thích đồ cổ trang sức, ừ, nếu là nói thích sông nước, sẽ là ao cá hay là được thuyền đây?

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3-1: Câu chuyện về sự chia ly (1)

Phòng của Lý Hạo cùng phòng của ta bố cục không sai biệt lắm, chỉ là cái khung giường của hắn được chạm trổ tương đối mộc mạc, cũng không có hành lang hai bên, so sánh với giường của ta ở trong phòng kia dường như chiều ngang giường lớn hơn, có vẻ khéo léo hơn nhiều.

Trên bàn tròn bày một chậu Châu Lan, màu vàng nhạt của hoa giống như hạt bắp mặc dù nhỏ vun, lại cực kỳ thơm mát. Đây là Lý Mạc mang về từ chợ hoa Tô Châu, nghe nói thời kỳ nở hoa dài hơn so với các loài hoa bình thường khác, tổng cộng có hai chậu, một chậu cho Lý Thục, một chậu cho ta. Ta có chút không quen mùi thơm ngào ngạt này, liền bảo Lý Hạo đặt ở trong phòng hắn.

Lý Hạo đang ngồi ở trước thư án viết thư, ta bên này chờ hắn viết xong rồi, theo ta cùng nhau gọi người đưa ra ngoài. Cha quan tâm ông cụ cùng tình hình trong nhà gần đây, cho nên ta hỏi âm cho ông luôn rất tỉ mỉ. Gần bệ cửa sổ tai lắng nghe tiếng chim hót "Chít chít chiêm chiêm" thêm thiếp ngủ một lát, Lý Hạo rốt cuộc hoàn thành công trình viết thư của hắn.

"Đều được rồi hả?" Ta hỏi. Hắn so với ta muốn gửi thư cho nhiều người hơn, đám cậu bằng hữu, đồng học, biểu huynh đệ, ta còn đoán có phải hay không cũng viết cho Dung Huệ.

Hắn lấy ra một xấp phong bì đã bỏ lá thư vào xong, nói: "Những cái khác đã xong từ sớm, chính là vừa nhận được thư của Thập Tứ gia, bèn vội vàng hỏi âm cho hắn."

Ta phảng phất dường như không nghe thấy, liền đưa phong thư kia của ta cho hắn. Hắn cầm phong thơ xếp chỉnh tề, đưa tới cho gã sai vặt cầm đi ra.

Hắn ngồi vào bên cạnh ta, nói: "Tỷ, Thập Tứ gia hỏi hắn đưa cho người thư tín đều có nhận được hay không, còn hỏi chúng ta lúc nào thì hồi kinh."

Thư của Thập Tứ A Ca đều chồng chất ở trong tráp, ta không có hủy đi, cách vài ngày thì ném một phong vào trong, không biết tích tụ bao nhiêu rồi. Nguyên lai cứ tưởng là không đi đề ý hắn lại là, không ngờ hắn đối với loại chuyện nhảm chán này thế mà hứng thú làm liên tục không biết mệt. Lý Hạo thấy ta không có phản ứng, tiếp tục nói: "Thập Tứ gia còn hỏi sức khỏe tỷ tỷ có tốt không, có hay không không khỏe, ăn uống sinh hoạt thường ngày như thế nào vân vân. Mà ngay cả khẩu vị mặn nhạt cũng nhắc tới, quả thật là kỳ quái. Tỷ, trong phủ hắn muốn mướn đầu bếp hả?"

Ta trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Nhà hắn mướn hay không mướn đầu bếp cùng ta có quan hệ gì chứ? Hắn trúng tà, người cũng cùng một thể?"

Lý Hạo gãi gãi cái ót, cười nói: "Cũng đúng."

Tiểu tử Thập Tứ kia rốt cuộc đang suy nghĩ gì a? Cái hắn muốn, không phải tất cả đều cho hắn sao? Chuyện gì hồ hững lạnh nhạt nhất, cũng trôi qua, hà cớ gì lại đến đây đưa không rõ?

Trong khi đang nói chuyện, một gã sai vặt đâm xô đụng vào cửa, thờ hồng học nói: "Rất, lão gia rất, không tốt rồi!"

Chúng ta ở bên ngoài phòng ông cụ đứng phải Lý Thục, tay nàng lạnh ngắt vẫn nắm lấy tay của ta, cho đến khi tới trước giường ông cụ mới buông ra. "Gia gia." Nàng ngồi chồm hổm trên bàn đạp gỗ trước giường, nhẹ giọng kêu.

Ông cụ khẽ quay đầu, nhìn nàng một chút, muốn nói cái gì, lại nói không ra được, chỉ chậm rãi trừng mắt nhìn, bỗng nhúc nhích ngón tay. Lý Thục cầm tay ông cụ, nói: "Gia gia, người nghỉ ngơi một chút, con không ầm ỹ người."

Lý Thục ở trong phòng cùng với ông cụ, Nhị thúc đều gọi những người khác vào phòng sát vách. Lưu thúc vẫn ở cùng với ông cụ hỏi báo: "Sáng sớm lão gia còn khá tốt, buổi trưa uống trà bị sặc, liền ho khan suốt, buổi chiều thì, cứ như vậy." Lưu thúc nói xong bắt đầu gạt lệ.

Nhị thúc lại nhìn về phía Đồng Đức, hắn khẽ khom người, nói: "Trần Đại Phu chân mạch qua rồi, nói là chiếu theo phương thuốc ông ấy kê uống hai thang, nếu không thấy hiệu quả, thì phải nghĩ biện pháp khác."

"Nói giống như chưa nói, Mông Cổ đại phu!" Lý Dung hừ lạnh nói.

Tam thúc cùng Nhị thúc thương lượng, để cho đường huynh đi mời Địch Lô lang trung Hồi Xuân Đường trong thành tới xem một chút. Mặt khác, cũng nhanh chóng viết thơ cho cha.

Ông cụ khi thì thanh tỉnh, khi thì hôn mê, uống thuốc rồi, cũng không thấy khởi sắc. Lý Thục cực nhọc ngày đêm theo hầu hạ trước giường, buổi tối mệt mỏi liền ghé vào mép giường ngủ. Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Nhị thúc bọn họ, ta liền nói với bọn họ: "Ta sẽ chăm sóc nàng."

Lúc ông cụ thanh tỉnh, nói rất khó khăn với chúng ta: "Mệt nhọc rồi? Quay về. Quay về."

Lý Thục một bên xoa bóp ngực cho ông thuận khí, một bên mỉm cười nói: "Không mệt, gia gia."

Ông liền lại hỏi: "Có đói bụng không? Đi ăn. này nọ."

Sau đó lại mê man như trước.

Cái gì Lý Thục cũng đều muốn tự mình làm, buổi chiều một ngày, khi đi phòng sát vách xem thuốc sắc xong chưa. Ta nghe "loảng xoảng" một tiếng, liền dẫn dò bên nhà hoàn xem chừng một lát, tự mình tới sát vách đi tìm nằng. Chỉ thấy Lý Thục nhìn chăm chăm mảnh vụn của bình thuốc bị đập bể trên mặt đất ngay ra, ngẩng đầu nhìn thấy ta, nước mắt cứ như vậy trào ra, "Ta thật sự là vô dụng. Cái gì đều làm không được. " Nằng ôm lấy ta, nức nở: "Hàm tỷ tỷ, ta sợ."

Ta vỗ vỗ nằng, trấn an nằng một lát, nằng lại nằm ở trong lòng ta ngủ thiếp đi. Ta sai người đỡ nằng sang sương phòng đối diện, hai ngày nay nằng cũng thật là chống đỡ quá sức rồi.

Lúc nửa đêm, ông cụ từng tỉnh lại, ông nắm cổ tay của ta, kể cả sợi dây tơ đỏ ta đang đeo, nắm chặt không buông ra, cho đến khi lại lâm vào hôn mê.

Ngày thứ hai, Lý Thục trở lại như cũ. Khi ông cụ tỉnh lại, nhìn thấy hai người chúng ta nằm ở cạnh giường, hơi cười nói: "Nha đầu. Về sau, nghĩ thế nào. thì làm như thế ấy. Chính là muốn sung sướng khoái hoạt."

Lý Thục gật đầu, nhưng lại cố đem nước mắt ở vành mắt muốn rơi ra nén trở lại.

Thời gian ông cụ tỉnh lại càng lúc càng ngắn, số lần cũng càng ngày càng ít. Ông có lúc tỉnh táo nhìn thấy các thức thức, sẽ run rẩy giơ tay lên, khàn khàn nói: "Lão đại."

Nhị thức cầm tay của ông, chảy nước mắt an ủi: "Cha, đại ca ở trên đường, sẽ trở lại nhanh thôi!"

Ông cụ nghe xong, liền tạm thời an tâm, ngủ thật say.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Câu chuyện về sự chia ly (2)

Vậy mà, đến cuối cùng ông cụ vẫn không thể đợi được cha trở lại. Qua đời trước một ngày, ông nhìn thấy Lý Hạo đứng ở một bên, còn nói: "Cha người kia khôn kiếp, thế nào lại chậm chạp." Đến buổi tối, liền sốt cao không lùi, khó thở, sau nửa đêm bắt đầu không ngừng mê sảng. Ta nằm sát tới bên môi ông cụ, chỉ nghe thấy vài câu lặp đi lặp lại "Tỷ tỷ, ta không phải quên gốc.". Cha, nhi tử bất hiếu."

Lòng ta bỗng nhiên cảm thấy chua xót vô cùng, lại gần bên tai ông cụ nói: "Gia gia, người không có lỗi với tất cả mọi người."

Lúc tờ mờ sáng, người một nhà đều vây tụ ở trước giường ông cụ hấp hối, Tam thúc quỳ xuống đất khê gọi: "Cha, đợi đại ca một chút!"

Ông cụ chỉ còn dư lại một chút hơi sức, chúng ta đều biết ông ấy đang đợi, chờ gặp hân người nhi tử duy nhất không ở bên người một lần cuối cùng. Nhưng trời cao luôn luôn keo kiệt không ban ơn cho kẻ nào — đặc biệt là thời gian. Ông cụ lẳng lặng ra đi trong ánh nắng tinh mơ.

Lúc cha đến, cũng chỉ nhìn thấy hiện ra trước mắt trần đầy màu trắng — đường đi lều rạp cùng cờ hiệu ở trước cửa, đồ tang trên người chúng ta và khăn tang cài trên tóc, nội đường trước quan tài rũ xuống màng trắng cùng bức tường tề. Cha "Bùm" một tiếng quỳ gối trước linh cửu, đau đớn kêu một câu: "Cha ——", liền ngã quỵ trên mặt đất. Gần tới vừa tỉnh lại trở lại, liền đi đến quỳ ở linh đường. Ngày đêm không ngủ không nghỉ, khiến cho trong mắt cha hiện đầy tơ máu, Nhị thúc sợ ông cụ cầm cự không nổi, liền khuyên nhủ: "Đại ca, đứng lên ăn một chút gì đi. Dù không nghĩ cho mình, cũng phải trông nom hai đứa nhỏ."

Cha nhìn ta cùng Lý Hạo quỳ gối ở phía sau một chút, như cũ lắc đầu nói: "Nhị đệ, để cho ta bồi cha nhiều thêm một lát đi."

Nhị thúc thấy nói ông cũng không động, không thể làm gì khác hơn nói: "Vậy làm phiền đại ca trông coi đầu hôm, qua giờ tỵ, ta cùng Mạc Nhi đến đổi cho người." Sau đó lại dẫn dò Lý Hạo mấy câu liền đi ra ngoài.

Cứ yên lặng như vậy, đầu gối cùng chân từ đau nhức đến chết lặng, cũng không còn cảm giác đến không thể chịu được. Suy nghĩ trở nên mơ hồ, vượt ra khỏi căn phòng này, lướt qua mái ngói trên tường viện, cảnh lá cây phe phẩy sương đêm, dòng suối chảy qua đung đưa dưới ánh trăng sáng, bay qua khúc hát hòa âm điện dã của côn trùng ếch nhái, đứng ở phía trên đồi núi, nghe tiếng thông reo vọng về. Đây là phương hướng ông cụ đi sao?

"Tiểu Hàm."

Cha đang gọi ta, vì thế ta đã trở về, nghiêng thân người về phía trước, lên tiếng: "Ở đây."

Cha có chút lo lắng nhìn ta nói: "Một mồi sao? Trở về phòng ngủ đi."

Ta lắc đầu một cái, cười nói: "Không có việc gì, cha. Con ở cùng với người. Vừa rồi chỉ là nhớ tới gia gia."

Cha nghe hốt mất lại ửng hồng, xuất thân nói: "Ta vừa rồi đang nghĩ đến cha, không biết lão nhân gia ông những năm này chứng bệnh ho có khá hơn chút nào hay không? Chứng bệnh ho khan này, có lẽ là Khang Hi năm thứ sáu, tiêu diệt kẻ thù xâm phạm biên giới đã lưu lại. Ngâm trong nước giá lạnh ở Hắc Long Giang sau khi đánh qua trận chiến, đã thương phổi, đến mùa đông liền ho đến lợi hại. Trên đùi cha cũng có vết thương cũ, mười bảy năm, cha cùng gia gia —— chính là tăng gia gia các người phòng thủ Vĩnh Hưng, trận chiến này đánh cực kỳ tàn khốc, lúc phá thành Ngô Tam Quế đã chết rồi, Ngô Quân rút lui đào tẩu, lúc này mới bảo vệ được tánh mạng. Gia gia bị trọng thương, không bồi dưỡng trở lại được, bị bệnh hai năm vẫn ra đi. Vết thương trên đùi cha cũng trở đi trở lại nhiều lần, từ đầu đến cuối không được trọn vẹn."

Lý Hạo hít lỗ mũi, ta dịch chuyển đến bên cạnh cha, đỡ cánh tay của ông nói: "Cha, gia gia vào lúc này có thể đang theo tăng gia gia tán gẫu quở trách ngài đấy."

Cha "Phốc" cười ra nước mắt: "Đúng vậy! Thật muốn lại nghe cha nắn một câu ‘ đồ khốn kiếp ’, đáng tiếc sẽ không còn nghe được nữa." Sau đó cha còn nói đến tăng gia gia, "Khi còn bé, gia gia sủng ta nhất. Mỗi lần xông vào mâm ngồi ăn cơm, lúc cha lấy ra gậy gộc thiết xích, gia gia đều che chở cho ta. Cứ nghĩ tưởng thành có thể cùng gia gia cùng cha giồng nhau, làm tướng quân dũng mãnh cỡi ngựa bắn cung giết địch, gia gia khen ta có chí hướng, lại muốn ta đọc sách, nói nhiều về năm đó thông minh khác khổ như thế nào, đáng tiếc ta đần, học được chậm. Lúc mùa đông năm thứ mười chín gia gia lâm chung, cha vẫn còn ở Trương Nam, gia gia ở trên giường bệnh không biết bao nhiêu lần hỏi ta Vân Quý có đẹp yên chưa, ta biết rõ, gia gia là trông mong cha trở lại, Vân Quý bình định rồi, cha có thể về nhà rồi đến đây. Không ngờ hôm nay, ta cũng giống như vậy không có đuổi kịp."

Đêm này, ta cùng Lý Hạo canh giữ ở bên cạnh cha, lắng lắng nghe chuyện xưa mất đi, có lẽ tương lai, chúng ta cũng sẽ nói cho bọn tiểu bối nghe.

Cha nguyên là từ trên xin phép rồi trở về gấp, gia gia qua đời, liền báo lên trên có đại tang. Tang sự của gia gia, do Lý Mặc toàn quyền tổ chức, ngược lại có vẻ long trọng mà thỏa đáng, đặt sau năm bảy ngày động quan. Ngày đưa tang hôm đó, trống nhạc, cờ quạt, ô dù, tăng đạo dẫn đường, ba mươi hai người nâng quan tài, cha cùng các thúc thúc gào khóc mà đi, lớp tôn tử theo sát phía sau, một nhóm khác nâng lên bệ lò cùng người nhà một đường vung ra giấy tiền vàng bạc, ta cùng thăm thăm đường muội một đám nữ quyến đi đưa linh cữu ngồi trên xe ngựa phủ vải trắng. Đội ngũ trùng điệp kéo dài gần một dặm.

Trên đường trong dự tính ngàn ấy người một đường cúng tế, trừ hương thân lân cận xưa nay qua lại thân thiết ngoài ra cũng có thân hào nông thôn bên ngoài, cư nhiên còn có khách của Huyện nha đi lều chông tới viếng. Ta nghĩ chuyện này nhất định không phải là ý nguyện của ông cụ, chỉ sợ là đường huynh hoặc là các thúc thúc tòng quyền an bài. Bất quá gia gia vừa đi, ước chừng cũng sẽ không quan tâm những thứ phong tục này chứ.

Ngày thứ sáu mươi sau khi gia gia qua đời, đi tới mộ làm lễ truy điệu, sau khi tụng kinh phóng sinh xong, thay đồ tang trắng, tang lễ mới coi là xong được một phần. Cha ẩn theo lệ cũ phải ở nhà giữ đạo hiếu ba năm, chỉ là lúc mới tới quá vội vàng, lại vừa mới bổ nhiệm chức vụ, một đồng công việc còn chưa có bàn giao từ người tiền nhiệm cho rõ ràng, vừa lại phải chuyển giao công việc cho người kế nhiệm. Đành phải quay về Phụng Thiên Phủ một chuyến, đem quan ấn chờ sự việc xử trí. Lần đi này ít nhất cũng phải mất một hai tháng, cũng không biết có vượt qua cúng trăm ngày hay không. Bất quá các thúc thúc nói, không đuổi kịp cũng không gấp, bọn họ sẽ ứng phó, cúng đầy năm chắc là sẽ không trôi qua.

Bởi vì liên quan đến việc giữ đạo hiếu, Lý Hạo cũng thế năm nay ắt hẳn không thể tham gia thi Hương. Ta nhìn hấn cười nói: "Đợi thêm ba năm đi. Nhìn người tóc mầu còn chưa có rụng hết đâu, nếu cho người trúng cử, năm tới có thể nhậ được vận may xuất thân Tiến Sĩ, vậy cũng không biết thiên hạ phải có bao nhiêu sĩ tử nguyên bác xấu hỏ tự vận!"

Lý Hạo buồn bực nói: "Ta đã mười bảy rồi, làm sao còn nhỏ!"

Ta cười nói: "Nói lời này đúng là nhỏ."

Hấn "Hừ" một tiếng quay mặt đi không để ý tới ta, một lát sau hết tức, lại quay trở lại nói với ta: "Tỷ, mấy ngày nữa ta vào học phải hồi kinh một chuyến, người đi theo ta có được hay không?"

"Nói sau đi." Giọng điệu ta phai nhạt, dọc theo đường hàng trúc đi trở về. Sắp tới nơi lại thấy Lý Thục từ trước mặt xông tới, nàng kéo tay của ta nói: "Hàm tỷ tỷ, đi theo ta."

Ta vừa vận thoát khỏi truy hỏi của tiểu tử Lý Hạo kia, tùy nàng kéo vào thư phòng ông cụ. Phòng này không có chủ nhân, có vẻ vô cùng tĩnh mịch, bố cục bài trí đều giống nhau, lại làm cho người ta có cảm giác trông trải rất nhiều. Lý Thục buông tay của ta ra, quen thuộc vào trong phòng, móc ra cái chìa khóa, mở cửa cái tủ đứng ra, nàng vẫy vẫy tay với ta nói: "Hàm tỷ tỷ, đến đây." Ta đi tới bên cạnh nàng, nàng chỉ vào gì đó trong tủ treo quần áo nói: "Gia gia nói, ô bên phải cho ta, ô bên trái cho người."

Hai bên trái phải giống như nhau đều là mâm sứ nền trắng đời Minh, chẳng qua là cho Lý Thục chính là hoa văn Mẫu Đơn Phú Quý màu quả quýt men xanh, còn lại cho ta là Thanh Hoa Sơn Thủy. Ta dịu dàng vuốt ve mặt men, thờ dãi nói: "Tốt cho một bức giang sơn đẹp như tranh!"

Lý Thục lại đang cầm cái kia của nàng, nói: "Ta lại thích màu sắc này, nhìn ấm áp cát tường."

"Cho nên nói, gia gia thật có mắt tinh tường." Ta nói. Sau đó hai người bèn nhìn nhau cười.

Lúc buổi tối trở về, Lý Hạo đem một lá thư giao cho ta, bắt đầu dĩ nói: "Đây là Thập Tứ gia kẹp ở trong thư viết cho ta, muốn ta nhất định tự tay giao cho người."

Ta nắm thư trong tay, do dự một lát, rốt cuộc quyết định mở ra. Lý Hạo quan sát nét mặt của ta, tiếp tục nói: "Hắn nói, người không trở về cũng không sao. Chỉ cần người xem đến, để cho ta thông báo hắn một tiếng là được."

Ta nhanh chóng xem sơ qua một chút, sau đó xếp lá thư trở về nguyên dạng, nhét vào vết đã xé ra của phong bì. Lý Hạo khẩn trương nhìn ta chăm chăm, hỏi "Đều nói cái gì vậy, tỷ?"

Ta bình thản cười cười, đáp: "Không có gì, chỉ là vài câu nhàn thoại. Đứng rồi, ta với người cùng nhau hồi kinh thôi."

Lý Hạo mở to mắt nói: "Tỷ, người, người là muốn đi gặp hắn? Các người."

Ta lại xen lời hắn: "Chờ ta viết xong thơ hồi âm, người giúp ta cùng nhau gửi đi thôi."

Hắn thấy ta không muốn bàn lại, tuy là đầy bụng tò mò hoài nghi, cũng không hỏi nữa.

Đối với ba tờ giấy viết dài ngoằn của Thập Tứ, ta viết trở về ba câu nói: sinh mà vô tình, chớ lại vướng bận, không còn gặp nữa. Nếu hắn có thể hiểu được lời nói này có thể biết được ý tứ của ta? Không quản được, ta chỉ có thể viết như vậy. Nếu ngàn dặm xa tông số tháng ngày còn là không dứt được ý nghĩ của hắn, như vậy thì trốn tránh càng làm thông suốt nhiều thôi.

Theo đội ngũ thờ hàng hùng vĩ, tiến sâu vào trong núi Tiên Hà, sau đó trên đường núi liền phải trọ lại ở cổ trấn duy nhất ngủ một đêm, mới có thể tiếp tục lên đường.

Tính ra ta rời nhà cũng đã được một thời gian, lúc đi lưu lại một lá thư cho cha, nói rõ ta chỉ là noi theo Từ Chấn lấy đi khắp thiên hạ vì hướng tới chí nguyện xưa nay. Mặc dù Lý Hạo vẫn là tránh không được bị chỉ trích, có lá thư này ở dù sao vẫn là khá hơn một chút. Cũng miễn cho cha bởi vì ta không chào mà đi, hoài nghi là bị người bắt cóc tống tiền mà lo lắng. Cha sẽ lo lắng khổ sở đây, nhưng mà ta ở lại, chỉ sợ rằng phiền toái lớn hơn nữa. Chờ thêm vài năm, ta đại khái liền có thể trở về gặp bọn họ rồi, cho dù xin lỗi cha, hay là muốn xin ông nuôi dưỡng cái bà cô già như ta nữa chứ. Ngủ đi ngủ đi, ngày mai, liền có thể từ đường cổ Tiên Hà đi vào Phúc Kiến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-1: Không phụ giang sơn như họa (1)

"Thank you for calling Citibank credit card center, please wait."

Bỗng nhiên, thiếu chút nữa lăn xuống giường rồi. Ai, đã sắp quên không có tiền làm cho người ta này sinh ra cảm xúc khủng hoảng, cái loại cảm giác không an toàn đó lại xảy ra. Nhớ trước kia có một lần nghiêm trọng nhất, là ở nước ngoài tham gia một hội nghị học thuật, bên người không có tiền mặt, thẻ ATM bị máy nuốt mất, thẻ tín dụng nguyên nhân có lẽ là bởi vì từ tính yếu đi quét không được. Gọi vào số điện thoại của trung tâm chăm sóc khách hàng thẻ tín dụng, nghe được câu nói đầu tiên, chính là câu nói chào đón trong mơ mới vừa rồi làm cho ta tỉnh ngủ kia.

Ngày hôm qua tới Hàng Châu, sau khi vào khách điểm, bên người chỉ còn lại năm đồng bạc vụn cùng mấy đồng xu. Dù sao trời đã tối đen, dứt khoát không dùng cơm tối để tiết kiệm, cho nên hiện tại đừng nói là dạ dày, đoán chừng ngay cả ruột cũng đói meo rồi. Bụng đói rột rột kêu loạn, để cho ta có chút lo lắng tình trạng của nó. Ngủ thì ngủ không được, mặc quần áo vào qua loa, rồi giường suy tính hướng đi sau này.

Hai năm trước mang theo ngân phiếu mấy trăm lượng ra ngoài, một đường đi qua Phúc Châu, Hạ Môn, Nghiễm Châu, ta nhớ rõ cũng chỉ dùng hơn một trăm một chút, đến Hải Nam về sau dùng càng ít hơn. Tối tháng giêng năm nay trở lại, hình như thật sự cũng không còn xài nhiều, nhưng sau khi qua Tuyên Châu, liền phát hiện hà bao thấy đầy — ta thậm chí không biết là bị kẻ trộm lấy mất, hay là bị chính mình vô tri vô giác dùng hết. Dầu gì cũng phải ăn uống tiết kiệm kiên trì tới Hàng Châu, chẳng lẽ bây giờ đi về nhà? Umh, vẫn là nhìn nhin một chút thôi.

Gian phòng khách điểm này phục vụ không tệ, sáng sớm tiểu nhị liền lấy nước ấm để cho ta rửa mặt. Đúng thật là nhà trọ cao cấp ở đại thành thị, khách điểm ở nông thôn dĩ nhiên không so được. Chẳng qua là ta đã không phải là đại gia có tiền rồi, nên bữa sáng cũng không dám ăn ở trong điểm, đến trình trạng này, dù sao cũng phải không chế tiêu xài.

Nghiêng vác túi đeo găm lên lưng, ta ước lượng tốt tài sản còn sót lại bao nhiêu, quyết định dọc theo hồ đi dạo một chút, thuận tiện xem một chút có thể hay không tìm cách hạ thấp chi phí ăn uống giải quyết cho xong.

Bên hồ cảnh liễu mảnh rù xuống, trên mặt hồ dày đặc sương mù dần dần bị ánh nắng sáng sớm xua tan đi, du thuyền và thuyền chài nhỏ yên lặng ở trên sóng nước trong veo, nối tiếp sông ngòi là khói mờ trên đồi núi mờ ảo. Luôn luôn cho rằng, vẻ đẹp của Tây Hồ, không chỉ ở non sông tươi đẹp, lại thêm

ở chỗ nó có thể mang cho người thưởng thức và đưa vào trong thi từ Đường Tống vĩnh hằng.

Gió nhẹ đầu hạ, mang theo mùi thơm ngát của thực vật và mùi hơi tanh của nước hồ khẽ phả vào mặt. Chợt nhớ tới thời gian ở sườn núi Hải Nam gần một năm, ta thích phong tục và thời tiết nơi đó, thích đập lên hạt cát trắng mịn thích cảm giác để cho biển phía Nam Trung Quốc dịu dàng sóng lớn bao phủ mu bàn chân, thích đứng trong nước sâu ngang ngực, nhìn ngón chân của mình, con sò cùng cá cảnh nhiệt đới. Com lam cùng gạo Sơn Lan của người họ Lê ủ rượu cũng làm cho người ta không quên được dư vị của nó. Nghĩ đến com lam, ta dường như chưa có thứ gì trong bụng, đói bụng đến đứng cũng không yên.

Mất thấy cách đó không xa có gian hàng bán bánh bọ, liền tính toán qua đành tiêu phí hai văn tiền. Ông chủ là một lão nhân năm sáu chục tuổi, bánh làm ra thật vàng óng ánh xốp giòn, mặt ngoài quét nước đường như là nổi lên một tầng sương, làm cho người ta thèm thuồng. Trừ ta ra, trước sạp còn có một vị khách hàng, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, quần áo cao quý, trong tay còn cầm chiếc quạt xếp, bề ngoài xem ra có chút văn nhã. Ông chủ gói kỹ bánh đưa cho hắn, hắn hỏi: "Lão trượng, bao nhiêu tiền?" Khẩu âm này, là giọng kinh thành.

Lão nhân giờ hai ngón tay, nói: "Hai văn."

Người nọ liền sờ tìm hà bao, vừa mò vào một cái thấy trống rỗng, sau đó liền mang theo nét mặt hoang mang kiểm tra hành lý của mình. Lão nhân bán bánh không kiên nhẫn nhìn hắn, có thể là phỏng đoán người này tính toán ăn bánh Bá Vương. Người nọ trầm ngâm suy nghĩ một chút, cời xuống dây đeo phi thủy của cây quạt đưa cho lão nhân, nói: "Lão trượng, ta quên mang theo bạc, cái này đưa cho ngươi làm tiền bánh."

Lão nhân nhận lấy dây đeo quạt, lật tới lật lui nhìn qua nói: "Với cái này ngươi còn muốn dùng làm tiền? Chỉ là một tảng đá thôi, nhanh lên lấy tiền ra!" Mất thấy lão nhân muốn đem dây đeo quạt này ném đi, hắn một hơi dùng tiếng địa phương Hàng Châu người nọ nghe không hiểu, nhưng là đại khái biết hắn không đồng ý, lộ ra bộ dáng dở khóc dở cười.

Mắt của ta nhìn thấy cơ hội tới, vội vàng móc ra hai văn tiền đưa tới, đối với lão nhân nói: "Lão bản, cho ngươi, ta thanh toán thay hắn."

Lão nhân lúc này mới thôi, đem dây đeo quạt trả lại cho người nọ. Người nọ kinh ngạc quan sát ta một hồi, sau đó cười nói: "Đa tạ cô nương."

Ta cũng cười nói: "Không cần cảm tạ. Chỉ là, có thể hay không cho ta cái dây đeo quạt đó?"

Người nọ hơi kinh ngạc, lập tức cười đem dây đeo quạt đưa cho ta nói: "Cô nương nếu thích, thì cứ lấy đi."

Ta không khách khí nhận lấy, nói tiếng cảm ơn. Nhìn kỹ mắt phi thủy này so với trứng chim bồ câu to hơn một chút, chỉ thấy tính chất của nó tinh tế, tinh khiết trong suốt không chen lẫn tạp chất, màu đen ở giữa lộ ra một màu xanh biếc, thể nước thuần chất, đồ tốt a, nhất định là có giá tốt! Tâm tình thật tốt, để bồi thường tôn thất của người nọ, chỉ vào một tòa lầu lầu bên đường nói: "Tiên sinh vội lên đường không? Nếu thuận tiện, ta mời ngươi ăn canh cá đập tạ lễ vật." Coi như là quà tặng đi, ha ha.

Người nọ vui vẻ gật đầu nói: "Như thế, thật đa tạ."

Quán rượu này gọi Vọng Hồ Lâu, tên thật chuẩn xác, hai người chúng ta leo lên lầu ba cao nhất, tìm cái bàn gần cửa sổ, Nam ngắm Lôi Phong Tháp, Bắc nhìn ra là có thể thấy Đoạn Kiều cùng con đê trắng.

Tiểu nhị ân cần tiếp đãi nước trà, ta lại chỉ về phía hai vị khách đang ăn canh cá. Tiểu nhị kỳ quái nhìn chòng chọc hai người chúng ta một hồi lâu, ánh mắt vụt sáng, qua một hồi lâu cung kính đáp lời đi xuống.

Chờ ước chừng một chút, ta cùng người nọ nói chuyện với nhau, hỏi hắn xưng hô như thế nào, hắn nói hắn họ Hoàng, nhân sĩ kinh thành, đến Hàng Châu du ngoạn.

Qua hơn một khắc sau, không thể ngờ chương quây tự mình bung canh cá đi lên. Ta nhìn một cái lồng hấp đặt ở trên bàn chúng ta, hỏi: "Chúng ta hình như không có gọi cái này?"

Chương quây cười đáp: "Đây là món mới của bản điểm tên gọi xú mại dương xỉ, đặc biệt tặng kèm, xin mời hai vị nếm thử."

Ta nhìn hắn, ngược lại hiểu ra. Chủ quán này thấy chúng ta mặc quần áo sáng lạng, lại cùng nhau gọi một món ăn, còn tưởng rằng không phải hào phú nhà ai đặc biệt ra ngoài ăn thử tìm nơi đặt yến tiệc, chính là nơi danh sĩ bình luận nữ thực, cho nên bắt đầu vỗ mông ngựa rồi. Nào biết đâu rằng tất cả tiền mặt cộng lại trên người của hai chúng ta, chỉ đủ ăn hai chén canh cá. Đối với đồ ăn ngon miễn phí này nọ, ta đương nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt. Cười cảm tạ chương quây, liền kêu Hoàng tiên sinh này cùng nhau động đũa.

Cách làm canh cá của nhà này cũng bình thường, bột thêm vào canh hơi quá, mùi rượu cũng có chút nặng, bắt quả xú mại dương xỉ kia quả thực là không tệ, vỏ mỏng mà mềm dai, dương xỉ, măng, chân giò hun khói, bột gạo phối hợp nguyên liệu đậu xanh làm nhân bánh thơm ngon độ mặn vừa phải.

Ăn mấy thứ linh tinh, đã cảm thấy nóng, từ trong tay nài lấy ra quạt xếp, vừa định dùng, một trận gió hồ thổi qua, ngược lại làm cho ta tiết kiệm không ít sức lực rồi. Tien tay đem cây quạt đặt ở trên bàn, Hoàng tiên sinh nọ cười nói: "Hoa tai kia phối với cây quạt của ngươi thì thật là vừa khéo."

Ta "Phật" cười nói: "Nói không dối gạt ngài, hoa tai của ngài ta thấy có rất nhiều công dụng hơn nữa."

Hắn ngạc nhiên nói: "Cái gì công dụng?"

Ta cười đáp: "Phi Thúy Ngọc Thạch, ngoài dùng để làm đẹp nó còn là vật quý giá."

Ta nói mịt mờ, Hoàng tiên sinh vậy mà cũng lập tức hiểu ra, cười to nói: "Nói cho cùng, quý kia hiển nhiên là lấy ngân lượng đo lường."

Đang cười nói, ngoài hành lang tiếng "Bịch bịch" gấp gáp vọng tới, chỉ chốc lát sau, mấy người vạm vỡ chạy tới, đi theo phía sau là một nam tử trung niên đầu đầy là mồ hôi mặt hoảng loạn, không biết như thế nào, dù sao ta cũng cảm thấy tương mạo người này kỳ quái.

Nam tử kia nhìn thấy Hoàng tiên sinh, khẽ khom người nói: "Gia."

Ta vừa nghe âm thanh mảnh mà nhu này, liền hiểu là chuyện gì xảy ra, cũng đại khái đoán được thân phận của Hoàng tiên sinh. Thật tốt, cha con hai người này, nhi tử nói mình họ Doãn, lão tử nói là họ Hoàng, quả thật buồn cười.

"Hoàng tiên sinh" kia nhìn nam tử nọ một cái, cười nói: "Nhanh lau mồ hôi đi." Người nọ lập tức theo lời lấy nắm tay lau mồ hôi.

Ta đứng dậy chấp tay nói: "Hôm nay cùng tiên sinh tụ họp thật là điều thú vị nhất từ trước đến nay, chỉ là ta còn có việc trong người, đa tạ hoa tai của tiên sinh, cáo từ."

Hoàng tiên sinh thấy ta muốn đi, cầm lấy cây quạt ta để ở trên bàn, ta trực giác nghĩ, không thể nào để hắn nhìn thấy được, liền không khách khí chộp qua đoạt lấy. Động tác vô lễ này làm cho ta rất là hối hận, nhưng làm cũng làm rồi, thế nào cũng không có khả năng quay ngược trở lại. Tay phải Hoàng tiên sinh trống rỗng, sững sờ ở tại chỗ, chúng ta lúng túng nhìn chăm chăm lẫn nhau.

Ta nắm cây quạt tự hỏi làm thế nào phá vỡ tình thế buồn bực này đây, cũng là "Hoàng tiên sinh" cười nói trước: "Ha ha. Coi trọng như vậy, chẳng lẽ là ý trung nhân tặng cho?"

Đoán sai rồi, cây quạt là ta mua cho chính mình. Chẳng qua là, có bút tích của hắn để lại, tuy nhiên cứ như vậy sợ người nhìn thấy. Có lẽ là ta quá mức khẩn trương thôi." Hoàng tiên sinh" thấy ta không đáp, liền nghĩ là ta ngầm thừa nhận, lắc đầu cười: "Quả nhiên là tiểu nha đầu."

Ta cười một tiếng với hắn, nói: "Thất lễ, mong rằng tiên sinh bao dung. Đến đây xin từ biệt."

Lúc ta xoay người rời đi, "Hoàng tiên sinh" lại hỏi: "Nha đầu, ngươi tên gì?"

Ta nghĩ cũng không nghĩ liền đáp: "Ta gọi là Cao Lăng."

"Linh động chi linh?"

Ta cười cười, không phủ nhận, phát tay coi như là cáo biệt. Xuống tầng dưới cùng ném xuống bạc vụn trước quầy, cũng không quay đầu, liền hướng phố xá sầm uất đi tìm hiệu cầm đồ. Dọc theo phố dài đi qua lại, không tìm được nhà nào thuận mắt, lại bị một người ngăn lại đường đi.

"Cô nương, ngươi làm rơi đồ." Sau đó đưa một hà bao tới trước mặt của ta.

Ta nhìn nhìn cái hà bao thêu trúc xanh buông thông tơ bạc, đánh giá bên trong có bao nhiêu món đồ, lại ngẩng đầu nhìn thanh niên tốt không nhạt của roi, trả lời: "Không phải của ta."

Không nghĩ tới hắn lại cầm hà bao đưa tới trước mặt ta, kiên trì nói: "Là của ngươi."

Có hay không có hà bao chính ta có thể không rõ ràng? Không hiểu ra sao cả. Ta liếc người nọ một cái, lặp lại một câu: "Không phải của ta." Liền xoay người đi. Còn chưa đi được một bước, bím tóc liền bị người níu lại, kéo tới da đầu ta đau đến tê dại. Cau mày trừng qua, người nọ vội vàng buông tay, nói: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Ta vì phòng ngừa hắn lại tóm, cầm bím tóc đến trước người bảo hộ, lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn, đến tột cùng muốn làm gì a?

Hắn cư nhiên mỉm cười nói: "Cô nương, ngươi còn chưa có cầm đồ của ngươi."

Ta cầm lấy hà bao trong tay hắn, rồi vòng qua hắn đi về phía trước. Thật là thiên hạ rộng lớn, có đủ thứ cái lạ, lại có thể có người như thế! Cứ như vậy đưa tiền cho ta, cự tuyệt cũng thật quá xin lỗi trời cao ban cho cùng thiện tâm của hắn rồi, hà bao này ước lượng có vẻ nặng, tất cả đều là tiền đồng là tốt rồi.

Người nọ sững sốt, lập tức chặn phía trước ta, nói: "Cô nương, ngươi."

Ta không kiên nhẫn hỏi: "Ngươi còn nhặt được cái gì của ta vậy? Một lần lấy ra hết đi." Nhìn hắn đứng ở nơi đó, ta cũng không thèm để ý đến hắn. Hắn thấy ta muốn đi, thế mà lại đưa tay ra muốn kéo ta, lúc này ta có phòng bị, nghiêng người tránh ra. Lần đầu tiên thất bại, hắn có chút ngoài ý muốn, lần thứ hai ra tay cũng nhanh hơn rất nhiều, chút xíu nữa là nắm phải cánh tay của ta, bỗng có một bàn tay đưa tới đem hắn chặn lại.

Chương 4-2: Không phụ giang sơn như họa (2)

"Người nghĩ đối với muội tử ta làm cái gì?" Âm thanh rất quen thuộc. Thật sự là nhân sinh nơi nào không tương phùng a!

Trên tay Nhiếp Tĩnh dùng sức đưa tới, đem người nọ đẩy ra thật xa, người nọ kinh ngạc kêu lên: "Nhiếp Tĩnh!" Sau đó làm như không tin hỏi: "Nàng là muội tử người?"

"Người cứ nói đi?" Nhiếp Tĩnh hỏi ngược lại.

Như vậy mà hắn còn chiếm tiện nghi của ta? Hai năm bao nhiêu tuổi rồi cũng không thay đổi. Ta hừ nhẹ nói: "Ta là chủ tử người, không phải muội tử người."

Hắn quay đầu lại mắt lộ ra hung quang trừng ta một cái, nói: "Ta còn là lão tử người!"

Người nọ cau mày rất khổ não nhìn hai chúng ta, rốt cuộc quyết định rồi đi, lại còn nói với ta: "Cô nương, tại hạ Trương Quân Tích."

Ta gật đầu, nói một câu, "Đón lấy", đem hà bao quăng trả lại cho hắn.

Sau khi người nọ đi, Nhiếp Tĩnh hỏi: "Người đưa cái gì cho hắn rồi hả?"

Ta nhún mày nói: "Quân tử thường hay lấy câu không tham của. Biết hiệu cầm đồ hoặc là cửa hàng ngọc tiêu chuẩn tốt ở đâu chỉ điểm một chút được không?"

Nhiếp Tĩnh dẫn đầu, đi theo gót chân hắn vào một gian cửa hàng ngọc thạch xem ra rất có gia sản thương lượng xong lấy năm trăm lượng. Nhưng hắn trực tiếp cắt ngân phiếu vào trong lòng ngực mình, ta trừng hắn, hắn lại nói: "Để ở chỗ ta an toàn hơn nhiều."

Mặc dù có đạo lý, ta thế nào cũng cảm thấy không thể tiếp nhận được. Ra khỏi cửa hàng, ta nghe thấy mùi thơm của bánh nướng, bụng lại đói bụng, đều do vừa rồi chưa kịp đem phân lượng ít ỏi canh cá cùng xiu mại ăn xong. Ta nói với Nhiếp Tĩnh: "Ta muốn ăn bánh nướng."

Hắn liếc mắt ta một cái: "Muốn ăn liền mua a."

"Ta không có tiền." Ta hướng hắn vươn tay ra. Một đồng cũng không có.

Hắn dùng ánh mắt không đồng dạng như vậy xem kỹ ta một hồi lâu, bắt đất đi lấy ra mấy cái tiền đồng. Lúc miệng đang cắn bánh, ta rất nghiêm túc tự hỏi, hắn có thể hay không ở trong tiền của ta, khấu trừ ra đôi lấy tiền đồng trong tay làm phí mua bánh. Miếng bánh cuối cùng khi đến cửa khách đếm vừa vặn ăn xong, liền sai tiểu nhị pha bình trà thơm miệng, trong tiệm này không có trà búp Minh Tiên luôn có trà xuân Long Tĩnh, rốt cuộc cáo biệt cục diện hết gạo sạch đạn.

Nhiếp Tĩnh quét mắt tiệm ăn, liếc nhìn ta hỏi: "Không có tiền người còn ở chỗ này?"

Ta nhìn chỗ ngân phiếu hắn nhét trong vạt áo, nói: "Người có biết ta được ở chỗ này là rất tốt rồi."

Hắn tức giận nói: "Nhanh tính tiền đổi chỗ khác cho ta." Người này tính tình có chút nóng nảy lại là cái va li tiền di động ta tạm thời làm theo chuyển hành lý đi theo hắn, lại thật may là hắn tìm nhà này cũng coi như sạch sẽ.

Nhưng có điểm không ổn chính là, lúc vừa tới cửa liền bắt gặp người quen của hắn. Một gã dáng người cường tráng, nam tử trung niên mặc bộ y màu trắng nhìn thấy hắn, cực kỳ nhiệt tình chào hỏi: "Nhiếp tiểu huynh, người ở nơi này? Vừa vặn, ta đây cũng ở nhà này đi." Cái này cũng chưa tính, tên nam tử này còn đưa tới rất nhiều người kỳ quái muôn hình muôn vẻ, đều tiến vào khách điểm này. Com tối thì vẫn dùng ở khách điểm bên cạnh từ lâu tình cờ gặp phải người túm bím tóc ta Trương Quân Tích, hắn vốn là muốn cùng chúng ta chen chút một bàn, bị Nhiếp Tĩnh rất không khách khí đuổi đi mất rồi.

Ta cảm thấy được đây không phải là chuyện tốt, lập tức liền nêu ra yêu cầu lấy tiền, cùng Nhiếp Tĩnh mỗi người đi một ngã. Hắn suy nghĩ một chút lại nói: "Ta sợ người làm hư việc. Người thành thật nán lại cho ta."

Không hiểu ra sao cả! Ta cả giận nói: "Ta có thể phá hư chuyện gì của người? Người đây là muốn giam lỏng ta?"

Hắn lờm ta một cái, nói lại: "Người cái người này một bụng đầy ý nghĩ xấu, ai biết sẽ làm ra cái gì. Người nếu dám chạy loạn, ta liền kiên quyết giam cầm người."

Trong nháy mắt, tiền bạc cùng tự do thân thể đều bị người khác kiểm chế.

Buổi chiều, bọn họ cư nhiên tụ tập trong phòng Nhiếp Tĩnh đại thảo luận, ta bị buộc dự thính. Kỳ quái tại sao bọn họ đều trông nom nam tử khôi ngô gọi

‘ đại sư ’ kia, cho đến khi hần cởi cái chup mũ thảo bím tóc giả mới hiểu được, thì ra là hòa thượng, pháp danh gọi là gì ‘ Nhất Niệm ’. Nhiếp Tĩnh và Trương Quân Tích giao lưu đối đáp chừng mực, ở trước mặt những người khác ngược lại rất là nhận được tôn trọng chú mục. Người này còn ngồi đối diện vào ta, đại hàm nói hần huyện gia hương hòa huynh tâu cô cháu, cũng không trông nom người khác có phải hay không cảm thấy hứng thú.

Nhất Niệm hòa thượng nghe Nhiếp Tĩnh giới thiệu ta là nghĩa muội hần, liền nhìn về phía ta hỏi "Không biết Cao cô nương"

Ta hiểu hần muốn hỏi cái gì, chặn lại nói: "Nhà ta tăng tổ là Tiến Sĩ Sùng Trinh năm mươi sáu, chịu ân sâu của quân chủ, không chịu ra làm quan vì triều Thanh độc sức, dưới bức bách Thất Từ, đến nỗi tuyệt thực rồi mất." Đoán chừng cũng không có người nào đi tìm hiểu năm 1643 có hay không có Tiến Sĩ họ Cao, trước mắt xem ra ở đây cũng không có ai hoài nghi ta nói lời này có hợp lý hay không.

Nhất Niệm hòa thượng thờ dài nói: "Tiết liệt chi sĩ a!" Mà Trương Quân Tích kia cũng phụ họa nói: "Quả nhiên là dòng dõi thư hương"

Cho nên ta mới có thể tiếp tục kê đơn, "Thuận Trị năm mươi bảy, triều Thanh thúc giục giao nộp điền lương, nhà ta chỉ còn lại duy nhất hơn mười mẫu đất cần kê cả Tổ phòng, dụng cụ, súc vật toàn bộ nhập vào. Đáng thương Cao gia ta vọng tộc trên trăm năm, vì vậy đồ nát, nhân khẩu điêu tàn. . . ." Tổ phụ chỉ có cha ta một đứa con trai, cha chỉ có một mình ta là con gái, đủ thừa thớt đi.

Nhiếp Tĩnh quay đầu đi, Nhất Niệm hòa thượng hỏi "Nhiếp tiểu huynh, ngươi làm sao vậy?"

Ta thay hần đáp: "Hần bị sai cổ, lác lác cái cổ."

Mọi người không nghi ngờ gì, một văn sĩ diện mạo nhân từ nói: "Mãn Thanh Thất Từ chiếm lãnh thổ ta, khi dễ dân chúng ta, ở ngoài mặt nói cho dễ nghe, sau lưng đều vơ vét của cải người Hán ta hút máu người Hán ta! Giang Nam luôn luôn là nơi trung thu thuế nặng, Đại Minh ta thì thuế ruộng có thể thu ba bốn thành đấcoi là không sai. Thất Từ lừa gạt người trong thiên hạ nói giảm thuế, nhưng giảm chính là cái gì? Văn tự ghi rõ giảm hai thành, nhưng lại thu đến mười đủ mười, khổ người Giang Nam ta a!"

Nhất Niệm hòa thượng cắn răng nghiêng lợi nói: "Thất Từ không nói đến hần, đáng hận nhất chính là người Hán cam làm tay sai triều Thanh!" "Rác" một tiếng, chén sứ trong tay hần bị hần bóp vỡ, nước trà bắn tung tóe ra ngoài, ta cảm giác trên tay cũng dính vào một ít. Mắt của hần quét qua mọi người, ta khó tránh khỏi sợ hết hồn hết vía, hần cầm chút mảnh sứ vỡ bóp nát bấy, rồi nói tiếp: "Vừa nghĩ tới, ta liền hận không thể phanh da xẻ thịt!" Sau đó hần bỗng nhiên lại hỏi "Nhiếp tiểu huynh, ngươi thực tại có thể sao, phải đi đến y quán xem một chút."

Ta quay đầu nhìn lại, thì ra là Nhiếp Tĩnh đã gục xuống, mặt đê ở trên bàn, chỉ một mình ta ngồi ở bên cạnh bàn, cảm giác bàn chân có chút run rẩy. Ta vội nói: "Có lẽ là mặt ngoài so ra nghiêm trọng, đành phải để ngày mai tìm lang trung. Đa tạ đại sư quan tâm"

Ta đây vừa nói, mọi người cũng liền đem lực chú ý dời đi chỗ khác. Một người nói: "Thất Từ Hoàng đế giờ phút này đang ở Hàng Châu, nếu muốn giết hần, chính là cơ hội thật tốt."

Trương Quân Tích trầm ngâm nói: "Bên cạnh Cầu hoàng đế thủ vệ sâm nghiêm, hành thích sợ cũng không dễ dàng."

Ta nghĩ thầm, nếu là sáng nay mấy người đến trước sạp bán bánh bơ bên Tây Hồ coi chừng, muốn hành thích thành cái dạng gì cũng tùy người.

Người họ "Hừ" nói: "Sợ cái gì? Cùng lắm thì liều cho cá chết lưới rách!"

Trương Quân Tích nói: "Chỉ sợ lưới rách cá không chết, huống chi giết Cầu Hoàng đế này cũng không thấy có bao nhiêu chỗ dùng, con trai hần có nhiều lắm. Thích huynh bình tĩnh chờ nóng, đại ca ta liền chuẩn bị ở ngày gần đây khởi sự."

Vì vậy mọi người tụ lại, thời điểm bọn họ vạch kế hoạch, Nhiếp Tĩnh ngược lại vểnh tai nghe, chỉ là vẻ mặt không giống như là đồng ý.

Sau khi tan họp, Trương Quân Tích giống như là không muốn đi, ta cảm thấy được người này thật là kỳ quái, biết rõ Nhiếp Tĩnh không muốn gặp hần, còn hần không phải là cảm mặt nóng dán mỏng lạnh. Nhiếp Tĩnh cuối cùng dứt khoát bùng trà tiễn khách, hần lúc này mới bỏ đi ý niệm dạ đàm trong đầu.

Nhiếp Tĩnh đóng cửa lại, có chút tức giận nhìn chằm chằm ta nói: "Cái người này đại phiền toái."

Ta không rõ chân tướng, cũng lười để ý tới hần vô duyên vô cớ cáu kỉnh, nói: "Ta không đi Thặng Huyện."

Hần cũng ngồi xuống, vượt ly trà như có điều suy nghĩ nói: "Ta cũng vậy không muốn đi, nhưng mà vẫn là phải đi xem xem."

"Ta dù sao phải đi ăn cá thì. Bỏ lỡ lúc này thì phải đợi sang năm." Ta nói.

"Ngươi lại muốn đồ kỳ quái gì?"

Ta nói: "Xưa có tứ đại cá ngon, cá chép Hoàng Hà, cá mè Y Thủy, cá lư Tùng Giang cùng cá thì sông Phú Xuân. Cá thì này thuộc loại thượng du sông Tiền Đường, sông Phú Xuân đoạn Đồng Lư nổi danh nhất. Cá thì a, hàng năm chỉ có vào đầu mùa hè, mới từ Đông Hải di trú vào Trường Giang cùng sông Tiền Đường. Con cá này thật gọi là Băng Cơ Ngọc Cốt. Sau khi hấp thơm ngon tươi mới dị thường, làm cống phẩm cũng có hơn hai trăm năm rồi."

Một câu cuối cùng không sai biệt lắm đem Nhiếp Tĩnh đã động rồi, hần nói: "Ừm, vậy thì chậm hơn mười ngày thì đi cũng được"

Chương 5: Thời gian yên lặng chảy xuôi

Đoàn thuyền khổng lồ chậm chậm mà đi trong kênh đào cũng không rộng lớn lắm, rất nhiều thuyền nhỏ vây quanh ở dưới ngự thuyền mức ngâm nước rất sâu, nhìn có chút lo lắng không đi nhanh vào sông Tiền Đường sẽ mắc cạn.

Hoàng đế muốn rời khỏi Hàng Châu rồi, nghe nói là đi phủ Thiệu Hưng, mặc dù có chỉ dụ không được quấy nhiễu dân chúng, nhưng hai bên bờ sông dân chúng vẫn vây đầy không biết là vui vẻ đưa tiễn hay là xem náo nhiệt mới lạ. Ta cũng vậy chen chúc ở trong đám người, chờ đoàn thuyền từ phía trước dòng sông đi qua thì nhìn thấy phong thái thuyền rồng. Dù sao cảnh này chỉ nhìn thấy chiếu trên ti vi, không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy.

Gần đoàn thuyền, đám người chung quanh hoan hô đứng lên, thiếu chút nữa chen lấn xô đẩy ta rơi xuống sông rồi, ta vội vàng ôm lấy một gốc cây liễu già trên bờ đê, mới giữ được vị trí có lợi để ngắm cảnh. Chỉ thấy trên boong ngự thuyền, trừ thi vệ mặc quân phục ra, còn có mấy người đang đứng mặc thường phục làm việc nhà, có lẽ là tùy tùng đi theo. "Hoàng tiền sinh" không có ở trong đó.

Lúc này, một người đột nhiên từ bên trong mở cửa khoang thuyền khom lưng đi ra, lúc đầu ta cho là mình nhìn lầm rồi, mở to mắt cẩn thận mà nhìn kỹ một chút, phát hiện thật sự là Thập Tam. Bất quá khoảng cách hai mươi thước, không đến nỗi ngay cả cái này đều có thể nhìn không ra, lại nói Thập Tam đi theo đi tuần, cũng là chuyện hết sức bình thường. Nhìn hắn cùng hai năm trước không khác nhau nhiều lắm, như cũ là thanh niên tao nhã tuấn tú trong trí nhớ, chỉ là nhìn hắn cùng người khác cười nói, cảm thấy khí độ ung dung nhiều hơn một chút. Ở khoảng cách giữa Kinh Thành ngàn dặm xa xôi với phía nam Đại Giang, lại gặp được lão bằng hữu ngày xưa, làm cho ta có loại cảm giác thân thiết khác thường.

Thập Tam cùng người bên cạnh nói chuyện với nhau vài câu, dựa vào lan can nhìn ra xa cảnh sắc bên bờ, ánh mắt quét qua đám người bên này. Ta đây không dám khẳng định là hắn không thấy được ta, bất quá hắn đem tầm mắt chuyển hướng sang nơi khác là được. Ngự thuyền một mực đi về phía trước, Thập Tam rời vị trí cũ hướng về phía đuôi thuyền đi, chỉ là càng ngày càng xa, nhìn không rõ lắm về mặt, có khả năng nhất là kinh ngạc thôi. Ta cười gờ tay lên, dùng sức vung vài cái.

"Này, làm gì đó?" Nhiếp Tĩnh ở phía sau thúc giục, "Đừng có vui đầu vào nữa, thuyền người ta cũng không chờ ngươi có nể nể này."

Ngược dòng dọc theo sông Tiền Đường mà lên, qua Phú Dương đến Đồng Lư bảy dặm đoạn sông, đường sông thu hẹp, đồi núi hai bờ sông Giang Nam cũng thay đổi bằng phẳng nhấp nhô, như được điều khắc sừng sững mà đứng. Nơi này chính là Nghiêm Tử Lăng trong truyền thuyết Hán Quang Vũ Đế nghiêm cẩn lấy làm nơi đặt chân quy ẩn, sơn thủy như vẽ, đương nhiên, đối với ta mà nói quan trọng hơn là, nó cũng là nơi sản sinh cá thi - sông Phú Xuân.

Dùng hai mươi lượng bạc mướn một chiếc thuyền đánh cá nhỏ, cùng nhà đồ thương lượng qua, trong vòng ba ngày bắt được tôm cá, trừ cá thì ngoài ra cái khác tùy hỷ xử lý. Cá thi dễ hư, rồi nước chết ngay lập tức, sau khi chết mùi vị phi thường kém, cho nên nhất định phải ăn khi còn tươi. Lúc nhà đồ đang dùng thuyền thả lưới, ta cùng Nhiếp Tĩnh đi lên chỗ câu cá Nghiêm Tử Lăng thả câu nhìn xem. Bãi đá thì có, rộng rãi bằng phẳng, bên ngoài còn có nhánh tre to lớn rủ ra, có thể làm thành chiếc cần câu, chỉ cần dây nhợ đủ dài, đại khái khoảng chừng một trăm tám mươi thước, thì có thể làm cho lưới câu đựng phải mặt nước rồi. Cái chỗ câu cá này mặc dù ngoài tầm tay với, nhưng phong cảnh quả thật đẹp, nhìn giữa vách đá cao dốc chết người, đi xuống ngâm trong khe sâu một dãy xanh biếc, nhiều điểm thuyền đánh cá vẽ ra vết nước thật dài, lại bị gió núi thổi, đoán chừng cái gì cũng tiêu tan.

Một cái khác Tây Đài là nơi người trung thành Nam Tống tạ ơn đã khóc Văn Thiên Tường, Nhiếp Tĩnh không nên đi tưởng nhớ, ta không nghĩ quấy rầy hân thanh tỉnh, tự động chạy đến dưới chân núi, ở đó ăn bữa ăn tối trước khi du ngoạn sáng khoái.

Cá thi sông Phú Xuân, trừ một thân vây bạc làm người thương yêu, môi còn mang một chút son hồng, là địa phương khác thì cá thi không có như vậy. Môi hồng thân bạc, cá đẹp a cá đẹp, đặc biệt là lột miếng màng lên bỏ thêm rượu mật vào sau khi chưng chín, cái mùi thơm đó a, thật là khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Nhiếp Tĩnh người này cầm chiếc đũa lên, lại sát phong cảnh nói: "Hai mươi lượng bạc cá a. . . ."

Ta liếc hắn một cái nói: "Làm phiền người chờ lúc thật sự tự móc bạc của mình thì đau lòng."

Lúc này hắn không nói nữa, chỉ dùng chiếc đũa càng không ngừng gấp thịt cá béo tốt nhất bỏ vào trong miệng, ăn được say sưa tràn trề. Sau đó bị ta trừng ngược trừng, rót cho ta một ly rượu đế, nói: "Lục Vũ 《Trà Kinh》 trung bình luận thiên hạ đương nhiên phải trà nước, thác nước Nghiêm Lăng này đứng hàng thứ nhất trong mười chín địa danh, không xông trà, chưng cất rượu đoán chừng cũng tốt, đến, nếm thử một chút này nước ngon cất rượu tốt."

Hương dân chế rượu thô sơ, mát lạnh còn mang một chút vị chua, mùi rượu cũng không phải nồng.

"Đứng rồi, người tại sao phải tới Hàng Châu?" Hắn hỏi.

Ta thuận miệng đáp: "Kinh Thành quá buồn bức."

Hắn lại hỏi: "Bọn họ yên tâm một mình nguoi ra ngoài?"

Ta không trả lời mà hỏi lại: "Còn nguoi, chạy xa như vậy, chính là vì đi xem Trương gia huynh đệ?"

Hắn xem ra có chút bức dọc nói: "Chớ cùng ta nói tới hai người Trương Quân Ngọc Trương Quân Tích này!"

Ta vui vẻ: "Thế nào, bọn họ thiếu tiền nguoi không trả?"

Nhiếp Tĩnh hung ác trừng ta một cái, nuốt một ngụm rượu, lại cúi đầu nói: "Dù là hai huynh đệ này thật phiền, cũng không muốn xem bọn hắn đi tìm chết a. Còn không phải là thời điểm, gót chân triều Thanh đã trầm ổn, hiện tại theo chân bọn họ đâu." Tới đây hắn ngừng nói, lại uống hết nửa ly rượu để, cười lạnh nói: "Chờ xem, một ngày nào đó chúng ta sẽ lấy trở lại, đất đai, tài phú."

"Còn có địa vị và quyền lực." Ta tiếp lời nói, "Chỉ là có được kiên nhẫn."

Hắn lườm ta một cái, cũng cười: "Là không thể gấp, từ từ sẽ đến."

Ta nói: "Hai trăm năm đi, nhất định có thể thành công."

Nhiếp Tĩnh hừ lạnh một tiếng nói: "Nguoi đối với Mãn Thanh thật là có lòng tin!"

Ta thảm than một tiếng, nghĩ rằng, ta chính là không tin bọn họ cũng không làm theo một đời truyền một đời, ngoài miệng lại nói: "Nguoi nói với ta cái này cũng thật yên tâm."

Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá ta một lúc lâu, nói: "Không phải nhìn nguoi không có thiên phú làm chó săn sao."

Chưa từng thấy qua nịnh nọt khó nghe như vậy, ta vừa định đâm hắn đôi câu hà tiện, chỉ thấy hắn không biết từ đâu móc ra cái hình gì đó, để lên bên miệng, phát ra "Hoét" một tiếng. Trời, giống như quỷ khóc!

Hắn thấy ta cau mày bịt tai, nghe răng cười nói: "Hắc, trước thử âm." Sau đó liền nửa khép mắt thối ra một trường âm sâu kín, thì ra hắn cầm ở trong tay chính là cái huân bằng gốm. Hắn thổi ca khúc ta cũng có thể nghe ra, đó là ca khúc rất nổi tiếng "Tô Vô Mục Dương", đặc sắc chính là trầm bổng thể lương. Nhìn ra ngoài đình nghỉ mát, dưới chân núi trên mặt sông lặn tẩn ánh trăng vỡ, mấy cái thuyền đánh cá cặp ở bên bờ hoặc thả neo trong lòng sông hiện ra mấy ngọn đèn dầu.

Làn điệu dần dần chuyển thấp, đến vài chỗ không thể nghe thấy, bỗng nhiên có một tiếng sáo thêm vào. Nhiếp Tĩnh hơi kinh ngạc, nhưng cũng không ngừng. Huân trầm thấp mà xa xa, sáo cao vút mà réo rắt, hoà vào nhau lại có vẻ như hải hoà, lúc đầu cảm thấy nhạc khúc thể lương vô cùng, dần dần cũng có vẻ khoáng đạt dang lên. Ta nhắm mắt lại, lắng lắng nghe hai loại tiếng nhạc cùng gió núi quần quanh, chậm rãi phân tán trong rừng núi.

Khúc nhạc dần về cuối, tiếng sáo càng ngày càng nhẹ, nhưng cũng càng ngày càng gần, đến khi nghe thấy tiếng bước chân bước vào trong đình thì Nhiếp Tĩnh đứng lên, tại trên người của hắn mang theo đến một tia ngưng ngưng tuyết khó gặp, giới thiệu: "Đây là nàng dâu của ta."

"Phi, ai là nàng dâu của nguoi!" Người mới tới vừa để xuống sáo trúc, lông mày khinh nhẹ mắng.

Ta nhìn Nhiếp Tĩnh gãi đầu, lại nhìn thiếu nữ xinh đẹp chừng mười tám mười chín tuổi, cười nói: "A, đó là nàng dâu đợi quá môn."

Hai gò má cô bé kia ửng đỏ, nhưng cũng không ngưng ngưng, đến gần tới nhìn chăm chăm ta một hồi lâu, nhìn Nhiếp Tĩnh cười nhạo một tiếng, nói nhỏ: "Nàng sẽ không coi trọng nguoi!"

Nhiếp Tĩnh bất đắc dĩ cười nói: "Nhạc Nhạc, sao nguoi lại tới đây?"

Thiếu nữ hơi sắc giọng: "Đừng kêu tên này!"

"Được, được, nghe lời nguoi, Cẩm Nhan." Hắn đối với nàng hiển nhiên vô pháp khả thi.

Lúc này thiếu nữ mới nghiêm mặt nói: "Ta là tới thông báo cho nguoi, chuyện của huynh đệ Trương thị thất bại rồi."

Nhiếp Tĩnh cau mày truy hỏi: "Bọn họ hiện nay như thế nào?"

Thiếu nữ cười lạnh nói: "Còn có thể như thế nào. Thặng huyện không thể đi, Hàng Châu tốt nhất cũng không cần đợi."

"Ai, vậy chúng ta đi về nhà thôi." Nhiếp Tĩnh than một tiếng.

Thiếu nữ chợt ngưng ngưng cúi đầu, hai tay nắm cây sáo đứng ngẩn người.

Ta bật thốt lên: "Các nguoi là trở về thành thân sao?"

Lần này ngay cả Nhiếp Tĩnh cũng sửng sốt, nhìn cô gái kia ngẩn người. Ta lấy khuỷu tay đụng hắn một cái, che miệng cười: "Này, nguoi nói chút gì a, nghĩ tại đây đứng suốt đêm à?"

Vẫn là cô gái kia đi lên khoác cánh tay của ta nói: "Cao cô nương bận chuyện không? Không bằng đi theo về nhà chúng ta ở Tứ Xuyên một vài ngày."

Tứ Xuyên a. Đề nghị này, hình như không tệ!

Nhà của Cẩm Nhan là phủ Tự Châu huyện Nghi Tân trong trấn cạnh sông Mân Giang. Ngày đầu tới nơi, trời đổ mưa, trong trấn có vẻ vắng lạnh. Cả trấn được xây dựng mặt hướng về sông lưng hướng về núi, theo đường phố hẹp mà sâu thẳm đá phiến ẩm ướt mà lên, hai bên sắp xếp tràn đầy kênh rạch lâu năm rêu xanh. Nhà Cẩm Nhan mở một tiệm bán thuốc nhỏ, đáng tiếc thiếu nữ chủ nhân trông coi, khiến cho nơi buôn bán trở thành một loại bài trí. Nhưng nhà nàng xây ở giữa sườn núi, cùng nhà của những người khác trong trấn giống nhau nhà sàn thật đúng là không tệ, mặt hướng về sông kia còn có hành lang treo lơ lửng giữa trời.

Ở lại nơi trấn nhỏ phía Nam Tứ Xuyên này, cảm thấy thoải mái mà dễ chịu. Nơi này người dân chất phác, mới đầu nghe không hiểu tiếng địa phương của bọn họ, thời gian dài, thì cảm thấy bọn họ nói chuyện giống như ca hát lên xuống giọng điệu rất hay.

Bởi vì có Cẩm Nhan ở đây, Nhiếp Tĩnh bắt buộc phải bảo quản bạc ngay từ lúc ở Hàng Châu đến gần về tới nơi. Lúc ngồi thuyền vào Tứ Xuyên, ta cũng không để ý tới vẻ mặt đau lòng của hắn, đặt ba khoang thuyền tốt nhất. Đến trong trấn một tháng, nghe nói cách huyện Trường Ninh không xa có trúc biển, liền xúi giục Cẩm Nhan cùng đi du ngoạn. Khi trở về, mua gói lạnh lưu niệm.

Vào thu, trong huyện bắt đầu phải người thúc giục đóng thuế ruộng. Đây cũng là hộ, thương khó, người nhà quan lại, sai dịch, tùy từng nhà quan chờ phô trương uy quyền, làm khó dễ, hà khắc khấu trừ, lừa bịp tống tiền. Dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào đây chính là thời cơ tốt để vơ vét một phen. Nhà Cẩm Nhan có hai mẫu ruộng đất cần, cho người ta thuê trồng trọt, ghét vác lương thực đi đóng thuế quá mức phiền toái, quyết định giao bạc cho xong chuyện. Có thể tính toán tiền thuế ruộng dùng bạc chi ra còn thua thiệt một số lớn, tức giận đến hằn dậm chân. Vẫn là Cẩm Nhan nói quên đi, cùng quan phủ Thất Tử này nói đạo lý cái gì.

Sau cảnh náo loạn này, Nhiếp Tĩnh cùng Cẩm Nhan quyết định làm hôn sự. Hàng xóm láng giềng trong trấn rối rít giúp một tay, chỉ có ta là cái gì cũng không biết làm, chỉ đành tự mình đi dạo quanh, không thêm phiền toái coi như tốt lắm rồi. Hôn lễ hôm đó, tất cả mọi người bận tới mảy tới mảy, tân nương từ dĩ nhiên cũng không thể nấu cơm cho ta ăn, buổi trưa qua đi đói bụng đến không chịu nổi, bỏ chạy đi xuống cửa hàng bánh rán dưới chân núi mua một cái bánh. Cũng không muốn ăn quá nhiều, bữa tiệc buổi tối, mời sư phụ bên cạnh trấn làm thịt luộc tốt nhất, hiện tại cũng không thể chất đầy bụng.

Ta cầm bánh dọc theo hẻm nhỏ một đường đi một đường từ từ gặm, đại thúc bày quầy bán sọt tre bên đường nhìn thấy ta, còn lớn tiếng kêu: "Yêu Muội tử, lại ra ngoài đi chơi à?"

Ta cười nói: "Buổi tối cùng nhau uống rượu nha."

"Tốt tốt!" Đại thúc vừa cười vừa gật đầu. Hôn lễ của Nhiếp Tĩnh và Cẩm Nhan, cũng có thể coi là ngày lễ của toàn bộ người trong trấn rồi.

Đang ngồi chơi trên một cái cầu nhỏ, cũng không biết ở đâu chui ra một nam hài năm sáu tuổi, mở to mắt nhìn ta chăm chăm. Chẳng lẽ là muốn nếm cái bánh còn lại của ta?" Đây là cơm trưa của ta, không thể cho người ăn." Ta nói với hắn. Đứa nhỏ này mập mập , nuôi dưỡng không tồi, không biết là con trai của nhà nào.

Hắn không để ý tới ta, đi tới bánh của ta cắn một cái. Ta giờ bánh lên cao nói: "Cái này ta đã ăn qua rồi. Nếu người đói bụng ta lại mua cho người cái khác." Thế nhưng đứa bé cũng không sợ bẩn. Hắn cắn không tới, cư nhiên nhào tới trên người ta khóc rống, nước mắt nước mũi , quần áo của ta xong rồi. Tiểu tử này mặc kệ như thế nào cũng không chịu nín, ta nhất thời ứng phó đứa trẻ không được, bị thương kêu lên: "Này, ta thật sự không có khi dễ người."

Lúc này, một đôi bàn tay to đui tới ôm lấy đứa bé, ta vừa nhìn, thì ra là Nhất Niệm hòa thượng đã gặp ở Hàng Châu! Hắn móc khăn ra lau mặt cho đứa bé sạch sẽ, vỗ vỗ dỗ dành, thế mà chọc cho đứa bé kia nín khóc nín cười.

"Đại sư, người tới thăm Nhiếp Tĩnh hả? Hôm nay hắn thành thân." Ta nói với Nhất Niệm

Hòa thượng cười nói: "Vây cũng thật là đúng dịp!"

Mẫu thân của đứa bé vội vã chạy tới, sau khi thiên ân vạn tạ, ôm đứa bé đi. Ta liền dẫn Nhất Niệm hòa thượng đi gặp tân lang.

Tiệc cưới buổi tối quả nhiên rượu ngon món ăn ngon, tôm cá tươi hấp viên ta thích nhất, nói tới điểm tâm, bạch gạo nếp không tệ. Dĩ nhiên, ăn ngon nhất chính là loại thịt luộc, đao công sư phụ làm thịt thật lợi hại, thịt cắt ra, dày mỏng đồng đều, mỏng giống như da mặt. Dùng chiếc đũa cuộn cuộn miếng thịt mỏng lớn, thấm qua tỏi giã, bánh dày ớt, nấm nộm, đường trắng trộn lẫn tương, dư vị cay ngon vô cùng sáng khoái.

Từ lượng Cẩm Nhan tốt hơn so với Nhiếp Tĩnh, ta thấy nàng uống thông thạo một cân rượu trắng, trừ bên ngoài gương mặt hồng hào, cũng không có phản ứng không tốt khác. Ta trừ bỏ khâm phục vẫn là khâm phục a. Đêm nay, không có ai không tận hưởng.

Nhất Niệm hòa thượng ở trong trấn ba ngày. Ngày cuối cùng, cùng Nhiếp Tĩnh ở trong phòng nói chuyện nguyên một buổi chiều, sáng sớm ngày hôm sau liền rời đi. Lúc gần đi, hắn đưa hà bao thêu trúc xanh nhìn hết sức quen mắt cho ta nói: "Cao cô nương, đây là hai tháng trước Trương tiểu huynh nhờ ta mang cho người." Hắn thấy ta không nhận, lại nói: "Cũng không còn gặp được, liền lưu lại tưởng niệm đi, ai."

Ta cầm ở trong tay, chỉ cảm thấy so với lúc trước còn nặng hơn một chút.

Sau khi Nhất Niệm đi, nhìn ra được tâm tình Nhiếp Tĩnh cũng không được tốt lắm. Tháng mười, hắn muốn mang Cẩm Nhan đi núi Nga Mi gặp sư phụ,

ta đương nhiên cũng đi theo chơi.

Lúc đến chân núi Nga Mi cũng là gần tối, Nhiếp Tĩnh liền tìm một gia đình ngủ lại, ngày hôm sau dẫn chúng ta lên núi. Ăn xong cơm tối, hắn đi ra ngoài tản bộ hết một vòng, sau khi trở về thần bí hề hề theo sát chúng ta nói, tìm được địa phương để cho chúng ta tắm.

Hắn phát hiện ôn tuyền ở giữa một thung lũng núi nhỏ, dân bản xứ cũng gánh nước suối nơi này phun ra về tắm rửa lau người, nhưng không ai ngâm nước ngoài trời. Nhiếp Tĩnh nói: "Lúc ta còn nhỏ phát hiện chung quanh đây từng dòng từng dòng con suối, tất cả bọt nước đều cứ như vậy chảy xuống." Ta xem nước suối này từ trong khe núi chảy ra ngoài, chảy xuống tích ở một cái nơi trũng thấp tạo thành ao. Ta thử một chút nước ấm, vừa vặn. Vì thế Cẩm Nhan đuổi Nhiếp Tĩnh đi canh chừng, hai chúng ta cởi quần áo đến ngâm trong nước.

Đều nói người nào vào ôn tuyền đều thoải mái không muốn đi lên, ta cũng có cảm giác như thế, miễn cưỡng ngay cả nói cũng không muốn nói, chỉ chút nữa là ngủ mất, bỗng chợt nghe trong lùm cây truyền đến tiếng sột soạt. Cẩm Nhan cũng cả kinh, vừa định hô quát trượng phu tới đây, lại thấy trong bụi cỏ chui ra một con khỉ con, chúng ta cười hất nước về phía nó, nó lập tức quay mông lại, chạy trốn nhanh như chớp không còn bóng dáng.

Bị nó náo loạn như vậy, chúng ta cũng ngủ không được, vừa vọc nước vừa nói chuyện với nhau. Nói qua lại, Cẩm Nhan liền tò mò hỏi: "Cao Lăng, người bao nhiêu tuổi rồi?"

"Qua năm, hai mươi rồi." Thân thể này, rốt cuộc cũng có thể không thẹn được xưng là đã trưởng thành rồi.

Nàng lại hỏi: "Vây trong nhà người, có định ra hôn sự cho người hay không?"

Xác thực, nữ tử hai mươi, không coi là nhỏ, chính là theo người Hán mà nói, cũng coi là độ tuổi của bà cô già bên chồng rồi. Ta lắc đầu một cái cười nói: "Ta à, có thể không quá dễ dàng gả đi ra ngoài."

Cẩm Nhan coi lời này là nói đùa, che miệng cười nói: "Chỉ sợ là mắt quá kén chọn mới đúng nha."

Ta liền không đáp nữa, chỉ cười nhẹ.

Qua xuân hồng đất trên núi tuyết đọng dần dần dày, trèo lên không dễ, nhưng phong cảnh lại đẹp lạ thường. Một ngày chúng ta không đi được bao nhiêu, trên đường lên núi cũng chỉ phải tìm nơi chùa miếu ngủ trọ, mà ta hiển nhiên là một trở ngại lớn nhất. Đi lên Kim Đỉnh đã là xế chiều ngày thứ ba, cảm giác của ta trừ lạnh vẫn là lạnh, toàn thân không ngừng run rẩy. Sư phụ Nhiếp Tĩnh ở trong am Phù Vân tu hành, chúng ta đương nhiên là đi nương nhờ nàng. Vào phòng có bếp lò, ta thăm nghĩ là: rốt cuộc được cứu rồi. Sư phụ Nhiếp Tĩnh tục gia họ Thái, pháp danh gọi là Nhất Trùng, tính tình đại khái là hết sức cao ngạo. Chỉ cùng Nhiếp Tĩnh nói chuyện hai khắc đồng hồ, thấy Cẩm Nhan một bên, xem như không liên quan đến ta, ngay cả nàng dài ngắn thành cái dạng gì cũng chưa từng nhìn đến. Trèo non lội suối nhiều ngày như vậy, chuyện nên làm hoá ra là chỉ gần nửa canh giờ đã trôi qua rồi. Thật may là đêm đó nàng không có đuổi chúng ta đi xuống núi, đầu gối chúng ta cũng ở lại một đêm.

Ta thông thả lại sức, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua mặt trời mọc cùng cảnh đẹp Vân Hải, đối với Phật quang không thể kỳ vọng cũng được. Liều mình leo lên núi, ta tuyệt không quên được cái loại cảm giác rung động khi trông về phía xa núi tuyết Cống Dát lơ lửng trên tầng mây ở chân trời đó.

Trở lại trong trấn, ta liền bắt đầu lên kế hoạch mùa xuân năm thứ hai đi Tứ Xuyên nhất định nhìn núi Cống Dát. Có một phiền toái, tiền bị ta dùng gần hết rồi. Trừ dùng từ Hàng Châu một đường du lãm đến Nga Mi nửa năm ăn, mặc, ở, đi lại, còn có lễ vật tân hôn cho Cẩm Nhan - loại vòng tay Phi Thụy Miến Điện. Nhiếp Tĩnh thật lâu sau mới phát hiện Cẩm Nhan đeo cái đó, nhìn ta hỏi: "Người xài bao nhiêu tiền mua?" Ta đáp: "Không mắc, ba trăm lượng mà thôi." Nhìn qua ngọc bích sắc xanh biếc trong suốt cực kỳ, cái giá này đích xác là không mắc.

Về sau ta thẳng thắn nói cho hắn biết, thời điểm ta dùng hết tiền, hắn nói: "Ta nói thuyết phục Nhạc Nhạc đem bán vòng tay đó bốn trăm lượng. Người có nghĩ là thử một chút không?"

Nào có ai tặng ra ngoài gì đó lại đòi về sao? Người này thật là không biết cái gì. Trong lòng ta thở dài một tiếng, âm thầm nói, vẫn là suy nghĩ một chút biện pháp khác kiếm tiền mới được.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Họa Địa Vi Lao

Phát hiện phương pháp kiếm tiền này đơn thuần chỉ do ngẫu nhiên.

Trong trấn một quả phụ muốn kiện hàng xóm trộm một con gà của nàng, lại khổ nỗi không có ai viết đơn kiện giúp cho nàng, nàng lại là một người phụ nữ chạy đi quán trà thị trấn thì không tốt, tìm 'viết thay' hoặc thầy kiện. Nghe được Nhiếp Tĩnh biết chữ, liền chạy đến cửa mạnh bạo buộc hắn viết. Ta tận tình khuyên bảo thuyết phục nàng, đi kiện lên không có lợi, "Tiền đệ trình đơn kiện" mất hết tới tám chín trăm văn, nếu như thua, còn phải bồi thêm một vạn văn "Phí thăm án". Nhưng phụ nhân này đơn thuần cùng hàng xóm tranh cãi con gà không đâu, tốn kém cũng không để ý. Bất đắc dĩ, ta giúp

nàng viết đơn kiện đơn giản rõ ràng, cũng hết sức tinh tế mà nàng dùng sáu mươi văn đề mua quan định trạng dò hỏi giấy theo quy cách sao chép tốt. Phụ nhân rút cuộc thắng kiện (ta cảm thấy Huyện thái gia trông nom chuyện này cũng thật đáng thương), để mở mày mở mặt bắt hàng xóm bồi thường cho nàng ba con gà (còn chưa đủ phí kiện tụng chỉ lấy một nửa), cuối cùng đáp tạ cho ta một giỏ trứng gà.

Sau đó, ta liền bắt đầu có công việc, phần lớn là viết mẫu đơn kiện, thỉnh thoảng cũng có thư mời trong thôn thư phán định vân vân. Thật ra thì ta thích viết giùm thư, kiếm tiền tuy là ít nhất, cũng không hao tổn tâm trí.

Có một lần, một tài chủ cùng người tranh ruộng đất tới cửa, kể khổ nói hấn hướng Huyện thái gia chuẩn bị không ít, vì sao vụ án còn chậm chạp không có tiến triển. Ta là sự kiện "Tư gia" lần trước, xác thực có chút bản lĩnh viết thư, lại nhờ đường huynh Lý Mạc xin chỉ bảo, đối với công việc ở Huyện nha cũng coi như biết một chút. Liền lớn gan suy đoán, loại tranh chấp ruộng đất này, có thể là do phòng chánh đường lão gia đóng dấu chuyển tới Huyện thừa hoặc chủ bộ nơi đây, nếu như không đi khơi thông con đường bọn họ, sợ rằng hồ sơ trình lên còn phải chờ thời gian dài. Kết quả người tài chủ này không trở lại nữa, nghe nói là tự mình tìm hướng đi đôi phó. Tức giận đến ta thiếu chút nữa đầu bốc khói, từ đó về sau, ta liền định ra quy củ, tới đưa tiền trước, không trả tiền thì không có gì để nói.

Ngay lúc ta làm ăn không ngừng phát triển, Nhiếp Tĩnh nhận được thư từ Giang Chiết, hai ngày sau hấn quyết định lên đường đi Thái Thương. Đi làm cái gì, ta không có hỏi, ngay cả Cẩm Nhan cũng không nói thêm cái gì, ta nghĩ ta nên ngậm miệng cho thỏa đáng. Trước khi đi, hấn gãi lỗ tai nói với ta: "Nhạc Nhạc cá tính có chút nóng nảy, hiện tại lại đang mang thai, ngươi làm ơn giúp ta chăm sóc nàng nhiều."

Ta không chịu nổi bỗng nhiên hấn chuyển biến thành loại phương thức nói chuyện này, cau mày nói: "Mau cút cho ta!"

Hấn nói một câu "Làm ơn", rồi thật sự "Cút" luôn.

Năm sau Cẩm Nhan liền phát hiện có thai, hiện tại mới không tới hai tháng, bụng không có lớn, ta lại càng ngày càng khẩn trương. Không bao giờ yên tâm để nàng nấu cơm cho ta, liền thử tự mình xuống bếp, kết quả những thứ làm ra tuy nói không đến nỗi khó có thể nuốt xuống, nhưng cùng tay nghề Cẩm Nhan không cách nào so sánh được, hơn nữa làm một bữa cơm ta tối thiểu phải mất ít nhất một hai canh giờ. Không khỏi làm trẻ nãi buồn bán, cũng vì đầu lười suy nghĩ, cuối cùng quyết định mời đại tỷ nhà hàng xóm đến làm một ngày ba bữa cho chúng ta.

Rất nhanh đến hạ tuần tháng hai, ta mới vừa viết xong một đơn án kiện. Đây là hai tháng trước để lại, có một thợ mộc muốn kiện nhạc phụ tương lai hủy hôn, mời ta viết đơn kiện. Trước tiên hấn lấy ra một lượng bạc quy định, ta liền hỏi hấn, đối phương tại sao hủy hôn, hấn nói là bởi vì hấn nghèo. Ta nói, lý do này thành lập, hủy hôn bình thường. Hấn ghen hống nhìn trần trời, sau đó phản bác nói hấn cùng vị hôn thê của hấn tình ý sâu nặng. Vì vậy ta nói, đã như vậy, vậy cầm mười lượng bạc tới. Hấn hỏi tại sao, ta lườm hấn một cái trả lời, nếu vị hôn thê của hấn trân quý, dĩ nhiên ta thu lệ phí cũng đắt. Lại nói với hấn, huyện lân cận có một thân hào giả nữ nhi, muốn làm một bộ vật dụng tốt trong nhà, hấn nếu có bản lĩnh thì đi thử một chút. Qua hơn một tháng, hấn cười hề hề đưa tới mười lượng bạc. Ta lấy một lượng, sau đó nói: "Còn dư lại cầm đi làm sinh lễ, nếu như đối phương còn không chịu, ta sẽ viết đơn kiện cho ngươi." Hấn liền theo lời đi, hôm nay trở lại báo tin, chuyện mai mối thành công rồi.

Ở trên cuốn sổ ta gạch bỏ vụ án đã xong này. Làm xong chuyện này, tâm tình tốt hơn nhiều, liền đi vào cửa hàng tốt nhất trong trấn mua thức ăn, chuẩn bị tối nay cùng Cẩm Nhan ăn bữa ngon. Khi về đến nhà, lại nghe thấy trong nhà nhao nhao âm ỉ, đều là âm thanh của nam nhân, đi tới bên ngoài thính đường, lại nghe một người nam tử tuổi còn trẻ cao giọng nói: "Chị dâu, người xem chuyện này làm sao bây giờ?"

Chỉ thấy Cẩm Nhan ngồi cau mày, vẻ mặt nghiêm trọng, cũng không trả lời.

Đã xảy ra chuyện gì?

Không nặng không nhẹ đẩy cánh cửa khép hờ ra, "ken két" một tiếng vượt quá dự liệu của ta vang lên, dẫn đến tất cả mọi người đều nhìn về phía cửa, cũng thuận nước đẩy thuyền cắt đứt đối thoại của bọn họ. Ta nhìn chung quanh phòng, bên trong bảy tám người nam tử tầm mười lăm đến ba mươi tuổi, một đám nửa kinh ngạc nửa khẩn trương nhìn ta chăm chăm, hấn không phải là đang nói chuyện tốt gì chứ. Chỉ có một người ta nhận biết được, chính là tiểu nhi tử của đại tỷ nấu cơm cho chúng ta.

"Chị dâu, nàng là ai?" Tiểu tử mới vừa nói lời vừa rồi nhìn Cẩm Nhan, ngoảnh mặt về phía ta chép miệng hỏi. Nhìn vẻ mặt, đại khái nếu Cẩm Nhan nói ta là người không liên quan, thì có thể ném ta xuống Mân Giang làm mồi cho cá đi.

Ta bước nhanh đi tới bên cạnh Cẩm Nhan, vỗ nhẹ đầu vai của nàng nói: "Ngươi ngồi đi." Nàng muốn đứng lên liền ngồi xuống, đến phiên ta thần kinh suy yếu rồi. Cẩm Nhan quen ta chuyện bé xé ra to, cười cười, giới thiệu một chút cho ta người tới, giải thích đại khái tình huống trước mắt.

Những người tuổi trẻ này phần lớn đều là di dân Hồ Quảng, theo thuyền làm người kéo thuyền như vậy đến Trùng Khánh, Lô Châu và Nghi Tân, chẳng đường về thuyền xuôi dòng không cần người kéo thuyền, sau khi bị đuổi việc lưu lại ở Tứ Xuyên, không có đất đai sản nghiệp, liền ở phụ cận huyện làm ruộng thuê hoặc buôn lậu muối mà sống. Ít ngày trước gặp phải trong huyện trưng thu lao dịch, vùng này đất rộng người thưa hoá ra là bị đưa đi làm lao dịch, vừa nghe nói trưng thu lao dịch, người lao động cuống cuồng trốn một nửa trốn chạy sang vùng khác. Hiện tại lưu lại, chính là những người không nhận được tin tức, bọn họ vốn nghĩ, lao dịch liền lao dịch đi, đi công trường khai thác đá đào đá một hai tháng, mặc dù không có tiền cảm, tốt xấu gì cũng no bụng. Nhưng không nghĩ tới chủ quản công trường khai thác đá này, ngay cả định mức cháo cơm cũng trừ đi một nửa, ít như thế này nhóm bọn họ thế nào no bụng được, mình lại không có tiền tích góp mua cái ăn, tìm chủ quản lý luận, bị chửi mắng một trận không nói, xui xẻo hơn nữa là bị roi vọt. Một người trong bọn họ biết được Nhiếp Tĩnh, liền tìm tới cửa.

Sau khi ta nghe xong, liếc nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Hiện tại các ngươi tính toán như thế nào?"

"Chúng ta muốn tìm Nhiếp Đại Ca thương lượng." Một người nói.

Ta trả lời: "Nhiếp Tĩnh không có ở đây."

Mới vừa rồi hồi Cẩm Nhan cũng nói như vậy, một tay đập lên trên bàn, đột nhiên đứng dậy nói: "Nhiếp Đại Ca không có ở đây, tự có chị dâu làm chủ, thế nào đến phiên người nói chuyện!"

Ồ, cái này kêu là đập bàn sao? Ta cũng không khách khí vỗ vào mặt kĩ trà bằng trúc một cái, lạnh lùng nhìn hắn nói: "Vậy các người muốn cho một phụ nữ có thai làm cái gì?"

Cẩm Nhan lôi kéo quần áo của ta, ta dè tay của nàng lại, cũng không nhìn nàng, ánh mắt từ trên mặt bọn họ nhất nhất quét qua. Những người tuổi trẻ này rốt cuộc vẫn có phần xấu hổ, từ cửa ta tiến vào rồi cúi đầu đi ra. Tiểu tử cùng ta tranh chấp, không cam lòng trợn mắt nhìn ta một cái, cũng theo đại đội đi ra.

Cẩm Nhan xem ra rất đau đầu, ta nói với nàng: "Chuyện của bọn họ, người không giúp được gấp cái gì. Tình trạng người bây giờ cũng không cho phép để tâm đến cái đó. Gửi cho Nhiếp Tĩnh một bức thư đi, xem hắn nói như thế nào." Ta thấy Cẩm Nhan nuôi một đôi bồ câu màu xám xinh đẹp, trừ ăn uống rìa lông ra, cũng còn có tác dụng này đi.

Cẩm Nhan thở dài, vẫn đồng ý cách làm của ta. Ta cũng không muốn Cẩm Nhan có thể không không quan tâm, chỉ là muốn tốt xấu gì kéo dài tới khi Nhiếp Tĩnh hồi âm, nếu như hắn có thể trở về gấp là tốt nhất, hắn chọn phiên toái, không có lý do gì muốn lão bà hắn đi giải quyết, huống chi Cẩm Nhan cũng không giải quyết được.

Nhưng là, an tĩnh mấy ngày sau, một ngày ta đi ra cửa nửa ngày, về nhà đã nhìn thấy tờ giấy Cẩm Nhan lưu lại trên bàn, nói cái gì đi ra ngoài mấy ngày không cần lo lắng vân vân. Ta liền biết có phiên toái.

Tìm được nhi tử của đại tỷ hàng xóm, hỏi tới tung tích Cẩm Nhan, hắn cư nhiên hỏi hột nói, nàng đi huyện thành. Ta trong cơn giận dữ, uy hiếp dụ dỗ hắn mang ta đi trong thành tìm nàng. Tìm được chỗ ở thanh niên tên Hồng Kế ngày đó cùng ta âm ỉ, ta trực tiếp liên hỏi: "Cẩm Nhan đâu?"

Hắn vô lại cười nói: "Ta nào biết?"

Ta nín thở cổ áo hắn, hung tợn nói: "Người nghe cho ta! Ta biết rõ các người chính xác không an phận được, nếu Cẩm Nhan dính vào khẳng định sẽ phiên toái, nếu nàng có mệnh hệ gì, để ta xem các người thế nào nhìn mặt Nhiếp Tĩnh tên khốn kia!"

Hắn đẩy tay của ta ra, rồi về mặt nghiêm túc lại, trả lời: "Quan phủ khinh người quá đáng, bắt một huynh đệ thủ lĩnh cử đi nói chuyện của chúng ta, huynh đệ trong công trường đang tập hợp lại nghĩ cách đây. Chị dâu đi xem."

"Một đám ngu ngốc!" Ta nhìn không được mắng.

Hắn tức giận nhìn ta. Ta cười lạnh nói: "Huyện nha đang rầu không có cách bắt các người, các người cư nhiên đưa mình đi tới cửa, tốt nhất là đưa ra một người trong nhóm các người lấy cớ giết gà dọa khỉ!"

Hắn nói: "Tự mấy người chúng ta đơn thuần kết bái, lại cùng quan phủ có quan hệ gì đâu?"

"Là không có quan hệ, bọn họ liền muốn túm bím tóc các người mà thôi. Kết bái, ha ha, luật lệ Đại Thanh ‘ Uống máu ăn thề, bề ngoài huynh đệ thấp nhan kết nghĩa ’ làm ‘ mưu phản không được ’, người cầm đầu hành quyết. Lại còn không tìm một chỗ kín đáo, ngay tại dưới mắt bọn họ. Các người muốn hại chết mình, chẳng lẽ còn không phải là kéo Cẩm Nhan xuống nước sao?" Ta cắn răng nghiền lợi nói.

Hồng Kế thần sắc ngưng trọng, từ trên ghế bật dậy khoác áo ngoài vào, nói một câu: "Người ở đây chờ, ta đi gọi bọn hắn giải tán trước." Liền chạy ra ngoài cửa. Ta nhìn về phía lưng hắn kêu: "Nếu như đã bị bắt được, thì chết không thừa nhận, ngàn vạn lần đừng cho Cẩm Nhan ra mặt!" Hắn như một làn khói vụt đi không còn thấy bóng dáng, lòng ta như lửa đốt, lại không thể đi theo thêm phiên, rồi đi nơi này, lại sợ đến lúc đó không gặp được Cẩm Nhan, không thể làm gì khác hơn là ở trong phòng phiên nào đi tới đi lui.

Ước chừng qua hơn hai giờ, Hồng Kế không có trở lại, nhi tử của đại tỷ hàng xóm lại tìm tới. Hắn nói với ta: "Bên kia giải tán kịp thời, không có đại sự xảy ra. Ta dẫn người đi gặp chị dâu."

Ta rốt cuộc yên tâm, liền cùng hắn ra cửa. Bên cạnh có người bán bánh nướng, hắn nói đói bụng rồi, ta cho hắn hai văn tiền để cho hắn đi mua, mình liền đứng đầu hẻm chờ hắn. Ở nơi này mất mấy phút, ngoài ý muốn xảy ra. Một đội quan binh vọt vào ngõ hẻm, ta vốn còn muốn giả bộ làm người đi đường, nhưng thấy bộ dạng bọn họ căn bản là nhắm về ta, vội vàng nhanh chân liền chạy, không chạy được mấy bước, liền bị người một phen vịn tay ra sau. Không biết là sai dịch hay là quân lính, hét lớn một tiếng: "Còn không đứng lại cho lão tử!" Một thanh cương đao liền kề lên trên cổ ta.

Có thể là do tác dụng tâm lý, ta chỉ cảm thấy nơi cổ họng lạnh lạnh, ngay cả nước miếng cũng không dám nuốt, rất sợ người cầm đao kỹ thuật không tốt, lỡ sảy tay một cái sát thương người hiểm nguy vân vân. Vì vậy, nhìn người nọ nhẹ giọng yêu cầu một câu: "Vị đại gia này, cái đao này của người, có thể hay không hơi dịch ra một chút xiu."

Người nọ có thể chưa từng gặp qua nghi phạm nào mở miệng cầu người như vậy, sững sờ một lát. Chờ cộng sự còn lại của hắn đi lên, liền trói hai tay ta ra sau lưng, xô đẩy ném vào một chiếc xe lừa cũ rách, nói chung là có mui che, không có ý định kéo ta đi điều phố (ta hình như là không có vi phạm chuyện gì đi). Xe lừa không có cửa màn, ta trở mắt nhìn nhi tử của đại tỷ không nhúc nhích đứng ở trên phố, nhét bánh nướng vào trong miệng lại không nhai. Xe lừa ở đầu hẻm ngừng bao lâu, tiểu tử kia sẽ ở đó ngây ngô đứng bao lâu. Hắn sẽ trở về báo tin đi, hiện tại liền chỉ có thể trông cậy vào Nhiếp Tĩnh người này nhanh lên một chút trở về Nghi Tân.

Bọn họ kéo ta trở về Huyện nha, đi đến trong rào chắn bắt giam người tạm thời đẩy vào, tìm hai người sai dịch trông coi, rồi đều đi hết sạch. Rào chắn

không có trần nhà, chỉ là mười mấy cái cọc gỗ đóng dính lại với nhau tạo thành lồng tre ở trên mặt đất, ta cảm giác mình giống như con khỉ trong vườn thú, thậm chí còn không có nước không có thức ăn. Thật may là ngày hôm nay trời không có mưa, cũng thật may là mùa xuân ánh mặt trời không thể nào chói chang. Bị làm cá khô phơi một buổi chiều, ban đêm, Huyện thái gia rút cuộc nhớ tới còn có một nghị phạm như vậy, sai người dẫn ta đi công đường thẩm vấn.

Lần đầu tiên ra hầu toà an bài ở nhị đường, Huyện thái gia ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, hần hình như rất hài lòng với chòm râu tự mình tu sửa (nhìn hần luôn vừa vuốt lại vừa sờ, nên vì thế tâm đắc). Mặc dù mặt hần nghiêm nghị, nhưng ta nghĩ tới hần từng thẩm tra vụ án ăn trộm gà kia liền muốn cười. Tri Huyện bực tức giận dữ trừng ta một cái, lại kiềm chế mà uy nghiêm nói: "Dưới công đường, đứng là Nhạc Cẩm Nhan?"

"Hả?" Ta nhất thời mơ hồ.

Sư gia nhỏ gầy đang ghi chép lập tức đứng lên, đối với ta nói: "Lão gia hỏi ngươi, có phải là thê tử Nhiếp Tĩnh Nhạc Cẩm Nhan hay không."

Thì ra cho ta là Cẩm Nhan. Ta mê muội mà nói: "Nhiếp cái gì? Không biết." Ai ngờ đem ta làm lão bà hần a!

Tri Huyện "Phanh" gõ mộc đường một cái, thanh âm phóng ra hơi lớn nói: "Điều phụ, ngươi cho rằng ngươi không nhận bốn Huyện liền không có biện pháp đối phó ngươi?"

Ta không lên tiếng, chỉ khẽ gật đầu. Bọn họ không có khả năng lấy ra được chứng cứ kết hôn xác thực giữa ta và Nhiếp Tĩnh, chẳng lẽ không phải là loạn điểm uyên ương sao không thể đem ta kết đôi với hần? Tri Huyện căn cứ nghiêng lợi nhìn ta chằm chằm, thật lâu mới thu hồi ngón tay, lại nói: "Tốt, ngươi đã không nhận chồng. Vậy ta hỏi ngươi, ngươi ở đây kéo người kết đảng mưu nghịch ở trong nhà Hồng Kế chờ đợi, ở ngoài trước kỳ môn quanh quần một hồi lâu là tại vì sao?"

Ta không chút nghĩ ngợi đáp: "Ta là chủ nợ của hần, dĩ nhiên là đòi nợ."

"Đòi nợ?"

Ta mở to mắt nhìn hần hỏi: "Hần thiếu ta bảy trăm văn, Quan lão gia muốn thay hần trả sao?"

Sư gia đi tới bên cạnh Tri Huyện, kê vào lỗ tai nói mấy câu, Tri Huyện này liền nói: "Người tới, trước giam giữ phạm phụ này lại, chờ tái thẩm lại sau."

Sau đó, ta liền bị nhốt vào phòng giam dưới tầng hầm. So với tưởng tượng của ta khá hơn chút, mặc dù âm u ẩm ướt như cũ, chỗ này nhỏ hẹp chật chội, chân đệm bản thiêu, còn có con chuột ra vào, tốt xấu gì cũng là một người một phòng. Ta không biết trọng phạm được đãi ngộ này là may mắn hay không may mắn. Nghĩ đến cũng đúng là phiền toái, Tri Huyện đó thật muốn đưa ta đẩy vào trong cái gì âm mưu nghịch, ta đoán chừng là có thể từ nha môn Tổng đốc thẳng tuột đi tham quan đến Hình bộ (đương nhiên phần lớn là tù trọng điểm). Chịu tội là một việc, liên lụy trong nhà thì càng nguy rồi.

Một con chuột đang ở dưới cái bàn chui vào chui ra, phiền chết người. Ta từ trên giường nhảy lên, đang muốn đi đối phó nó, giống như nghe thấy cửa sổ trên cao có người nhỏ giọng gọi ta. Ta bò đến trên giường, tiến tới, thì thấy gương mặt Nhiếp Tĩnh dán vào trên lan can, ánh mắt ở trong đêm tối phát ra u quang, làm ta sợ giật mình. Ta kinh hồn xác định, liền lập tức nói: "Nhanh cứu ta ra ngoài đi."

"Đừng nóng vội."

Hần không vội, nhưng tâm trạng ta cũng không bình thường như hần, hơi giận nói: "Nói không chừng lần tới sẽ dựng hình rồi."

Nhiếp Tĩnh lại cười hắc hắc nói: "Bè gãy ngón tay, cùng lắm thì ta uy com cho ngươi."

Ta nhìn chằm chằm hần nói: "Ngươi muốn xui xẻo mười năm, buôn bán cái gì cũng làm không được một đồng tiền đều kiếm không tới sao?"

Hần thờ dài nói: "Nhẫn nại một chút đi, chờ lần sau đường thẩm, ta nghĩ biện pháp đưa ngươi đi ra ngoài."

"Ngươi bây giờ có thể đi vào , thế nào không thể đưa ta đi ra ngoài?" Ta nhủ mảy mò.

Hần trả lời: "Ngươi nếu có thể từ bên trong nơi này của cửa sổ chui đi ra, ta sẽ nghĩ biện pháp như thế nào?"

Cái cửa sổ này bản thân nó so với một bàn tay lớn hơn không được bao nhiêu, ta nhìn xong rồi trừng hần, hiểu được chuyện đó làm không được, liền nói: "Ngươi biến nhanh lên, chớ vướng mắt của ta."

Lúc hần gần đi, lưu lại một câu: "Có chút tính nhẫn nại đi."

Ta ngồi ở trên giường, phát hiện con chuột kia vẫn còn ở đó nhảy nhót, liền đứng dậy đi tới nơi nó thường trốn đứng ngay ngắn, đợi nó một khi qua, bay lên một cước đá đi, nó phát ra "Chít..." hét thảm một tiếng, biến mất ở bên ngoài lan can. Sáng khoái, đi ngủ.

Qua hai ngày, ta đều sắp bị giam đến dần dần, cũng tổng kết ra cơm tù cái Huyện nha này cực kỳ khó ăn, bồn cầu làm người buồn nôn, ngục tốt thái độ bình thường. Tri Huyện lần thứ hai thẩm vấn ta, ta có chút hưng phấn, suy đoán Nhiếp Tĩnh tên khốn này nên hành động cái gì. Một đường quan sát, phát hiện từ phòng giam đến chánh đường Huyện nha vẫn có rất nhiều chỗ trống có thể chui vào.

Lần này thẩm vấn được an bài đến đại đường đi. Quá trình tra hỏi vẫn là lặp lại rập khuôn như lần trước, cực kỳ nhàm chán. Tạm thời không cần lo lắng bị dựng hình, bởi vì bình thường Huyện nha này không có quyền lực dùng đại hình đối với người phạm tội, chỉ sợ Tri Huyện này là một người mù luật.

Mấy hiệp câu hỏi xuống, vô luận Huyện thái gia, sư gia, hay là ta, đều vừa buồn ngủ vừa mệt, đúng lúc này, có nha dịch bẩm báo, Tri Phủ Đại Nhân tới thăm.

Điều này hiển nhiên là một thị sát không có thông báo chuyện gì trước, Tri Huyện vội vàng sửa sang lại ý quan, sau đó vội vàng phân phó người dẫn ta đi xuống. Lúc ta vượt qua ngưỡng cửa đại đường, thì cùng người tới lướt qua nhau. Chợt có người ở sau lưng kêu: "Hàm cô nương!"

Đáng chết! Ta không để ý tới, cứ một mực đi về phía trước. Người nọ lại ngăn cản phía trước ta, dùng giọng nói cực kỳ kinh ngạc: "Hàm cô nương, ngài thế nào ở chỗ này?" Nền là ta hỏi mới đứng, tại sao ở chỗ này đụng phải người! Ta nghiêng đầu không để ý tới hắn, Uông Phùng Niên mặt tươi cười nói: "Nhiều năm không gặp, phúc tấn cũng rất nhớ ngài đó!"

Một người mặc thường phục đi cùng bên cạnh hỏi: "Uông gia, đây là."

Mà Tri Huyện kia vội vàng chạy đến bên cạnh người này, cung kính nói: "Phủ đài đại nhân, vị này là?"

Uông Phùng Niên quay đầu về phía Tri Huyện hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Tri Huyện không biết lai lịch của hắn, nhưng nhìn người lãnh đạo trực tiếp đối với hắn cũng khách khí như vậy, liền kính cẩn đáp: "Cô gái này là can phạm đại án mưu phản, hôm nay đường thăm."

Không đợi hắn nói tiếp, Uông Phùng Niên liền quát một tiếng cắt đứt lời hắn: "Nói láo, phúc tấn Thập Tứ gia như thế nào mưu phản!"

Tất cả mọi người tại chỗ đều bị những lời này của Uông Phùng Niên làm bối rối, Tri Huyện ngây ngốc nhìn hắn, còn vị thường phục Tri Phủ kia lời kéo hắn và Tri Huyện tránh sang hậu đường đi nói chuyện. Ta thì bị tùy tùng của tên họ Uông với cả đám nha dịch bao vây ở đại đường. Cũng không có đứng bao lâu, bọn họ liền thương lượng xong rồi. Có người chứng minh ta không phải Cẩm Nhan, thoát khỏi liên can rất nhanh, sau khi bọn họ đi ra, ta liền bị Uông Phùng Niên "Thỉnh" đi đến biệt viện phú thương nào đó mà hắn đang ở nhờ.

"Những năm này cô nương ở bên ngoài, phúc tấn cùng gia vẫn thường nhắc tới ngài. Cuối năm ngoái Lý đại nhân được bổ nhiệm làm Phó sử Thông chính vào trong kinh rồi, phúc tấn đã nói thế nào ngài không có cùng đi theo." Uông Phùng Niên thao thao bất tuyệt nói chuyện không ngừng.

Ta xen lời hắn: "Làm sao người đối với chuyện nhà ta rõ ràng như thế?"

Hắn cười khan hai tiếng cũng không có trả lời. Ta liền nói: "Ta muốn về trong nhà ở Hàng Châu."

Uông Phùng Niên cười nói: "Không bằng nô tài đưa cô nương hồi kinh, Lý đại nhân cùng cả nhà ngài đều ở trong kinh kia."

Ta lạnh nhạt nói: "Ta muốn về Hàng Châu trước, nếu muốn thượng kinh, trong nhà cũng sẽ sắp xếp người." Còn nhớ mới vừa rồi ở trong huyện nhà hắn nói ta là Thập Tứ phúc tấn, thật sự tức cười!

Không đợi ta mở miệng hỏi, bên ngoài có một người chạy vào, đối với Uông Phùng Niên rỉ tai đôi câu, hắn liền nói: "Cô nương mệt không, hôm nay xin mời nghỉ ngơi trước. Nô tài cáo lui." Sau đó cũng không nhìn ta, liền khom người lui ra ngoài. Hắn tìm hai nha hoàn hầu hạ ta ăn uống sinh hoạt thường ngày, bên ngoài viện mất ta có thể thấy hai ba cái hộ vệ lưng hùm vai gấu, ta thấy ta cũng không cần thiết đi khảo nghiệm bọn họ thân thủ bất phàm là thật hay không nữa.

Ngày cuối cùng ở Nghi Tân, ta nằm sấp trước bệ cửa sổ nhìn chằm chằm trời ngấn ngời, lại nhìn thấy có cái gì đó lúc đầu là điểm đen càng ngày càng gần, bay qua mái hiên, xuyên qua cửa đang mở rộng, "Phập" một tiếng chui vào trong đệm trên giường. Ta vạch ra chăn tìm, phát hiện thì ra là cây tiền có trói lại tờ giấy. Không cần nghĩ cũng biết là ai, người này cả gang làm chuyện như vậy, nếu hiện tại ta nằm trên giường, vừa vận sợ là sẽ bị đâm, muốn giết ta phải không? Trên giấy chỉ viết một hàng chữ "Chuyện đột nhiên xảy ra, bất ngờ. Đoán được người bình an, ta đây sẽ không phiền toái dây dưa, tự cầu nhiều phúc, nếu như không chậm trễ, ba tháng sau, gặp ở kinh thành." Ta xé tờ giấy kia giống như xé mặt của tên đó, gặp ở kinh thành cái quỷ!

Tên khốn Uông Phùng Niên này, giam lỏng ta mãi cho đến đến Bắc Kinh cũng không còn lộ diện nữa. Ngay cả trên đường đi, ta cầu xin muốn nói chuyện với hắn, cũng bị những hộ vệ tỷ nữ kia dùng lời dụ dỗ ngăn cản trở lại, người này đang trốn cái gì a?!

Sau ba năm xa cách, ta lại từ cái cửa hông kia tiến vào phủ bối lạc, tạm biệt lão Bát, cũng vẫn là ở thư phòng đã từng quen thuộc như cũ đó. Chính là chàng vạng, lão Bát đưa lưng về phía ta, đứng ở trong bụi bậm dưới trời chiều, nghe phía bên ngoài bẩm báo, liền xoay người lại, trước vẫy lui người làm, sau đó nhẹ răng cười một tiếng với ta: "Đã lâu không gặp?"

Bóng râm của cửa sổ in lên trên mặt hắn, như mộng ảo quý dị. Ta cũng cười cười thần khí chậm rãi: "Cũng vậy." Phong thái người này không thua gì năm đó, nên giả ngây ngô cũng không tệ. Dừng một chút lại nói: "Đây coi như là đã gặp qua, để cho ta về nhà như thế nào?"

Thế nhưng hắn lại nói: "Trông thấy Thập Tứ đệ lại nói được không?"

"Người là đang cùng ta thương lượng?" Ta nhún mày hỏi.

"Người lần tránh mấy năm cũng không phải là biện pháp." Hắn thở dài nói.

Ta có chút tức giận: "Ta nhớ không lầm, năm đó người đồng ý không quan tâm chuyện này."

Hắn hơi híp mắt, xoay lại nhìn bên ngoài: "Chuyện cho tới bây giờ, ta trông nom hay là không có cái gì khác nhau chứ."

"Cái gì" Vấn đề của ta bị "Àm" một tiếng vang thật lớn cắt đứt. Một người đâm vào cửa không khóa, vọt vào, nhìn chăm chăm lão Bát nói: "Bát ca!"

Lão Bát nhìn về phía ta bên này khề hắc mặt một cái, Thập Tứ chậm rãi xoay đầu lại, ánh mắt của chúng ta không tránh khỏi giao nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Dây dưa

Ba năm, hình dáng ngũ quan của Thập Tứ, sự sắc sảo rõ ràng hơn, hoàn toàn thoát khỏi ngây thơ của thiếu niên, chỉ hy vọng tính cách của hắn có thể giống như dáng ngoài của hắn vậy. Bất quá ta tựa hồ luôn luôn không như mong muốn, tiểu tử này không nói được lời nào liền trực tiếp xông lại, không đợi ta kịp phản ứng, liền một phát ôm lấy ta. Ta chỉ thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm, lắc lư nghiêng ngả còn đầu giống như đập vào xương của hắn, đại khái da thịt người này dày cứng rắn, cho nên không hề có cảm giác, ta lại đau đến toát ra mồ hôi.

Chờ thích ứng, phát hiện đã bị hắn ôm ra khỏi viện, một đường hướng về cửa chính đi tới. Ta giãy giụa hai cái, lại cảm giác thân thể trên không trung bật lên dường như lại bị hắn tiếp được. Tiểu tử này dừng lại ở trước chuồng ngựa, nhìn chăm chăm có lẽ là hắn sẽ cỡi con ngựa màu xám, chẳng lẽ còn muốn ôm ta lên ngựa? Ưông Phùng Niên lúc này lại xuất hiện, ngăn ở trước mặt Thập Tứ, Thập Tứ hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, hắn lui một bước nói: "Thập Tứ gia, đã chuẩn bị xe ở bên kia."

Thập Tứ nhìn thấy xe ngựa cách đó hơn mười mấy thước, sải bước đi tới, cũng không thả ta xuống, liền lên xe chui vào trong. Ta nghĩ lên xe cũng có thể buông ta ra, nhưng tiểu tử này lại giống như đứa trẻ ôm ta không thả tựa như ôm món đồ chơi. Bị hắn đè ở trong ngực, cả người ta không thoải mái, không biết làm sao, xúc cảm thân thể hắn, mùi cùng nhiệt độ hô hấp cũng kích thích thần kinh của ta, cảm thấy trong lòng giống như bị mèo cào thật khó chịu. Ta dùng hết hơi sức đẩy hắn, hắn bắt được cổ tay của ta dán vào trên ngực hắn, mặt áp vào trong gáy ta, một cái tay khác nắm cả eo của ta, dùng hết sức ôm chặt ta vào thân thể hắn. Cùng hắn giằng co mấy hiệp, ta rốt cuộc cũng không còn hơi sức tránh thoát, chỉ có thể toàn thân cứng ngắc mặc cho hắn ôm. Nhưng mà ta lại cảm thấy ta hô hấp càng ngày càng khó khăn, há mồm thở khò khè hút hơi vào, gương mặt càng lúc càng nóng, nếu lại tiếp tục nữa ta nghĩ ta nhất định sẽ ngất xỉu.

Khi xe ngựa dừng lại, lúc hắn ôm ta đi xuống, bởi vì hắn không hề dán chặt ta nữa, ta cảm thấy hơi tốt hơn một chút. Hắn ôm ta đi qua cửa phủ, vườn hoa, phòng khách, cho đến khi vào một gian phòng hình như là phòng ở của hắn mới đặt ta dựa vào vách ngăn trên giường. Hắn ngồi chồm hổm nắm lấy tay của ta, ta không để ý đến hắn chỉ nhìn ngoài cửa sổ, hắn sát lại bắt đầu hôn lên cổ của ta và sắc mặt cũng thuận theo hắn, chỉ đếm lá cây trên cành ngoài cửa sổ, phân tán lực chú ý, là có thể không khó chịu.

Hắn chợt ngưng động tác, bung lấy mặt của ta nói: "Đừng rời bỏ ta nữa có được hay không?"

Ta không thể không đối mặt với hắn, mà nhìn lại lại chỉ cảm thấy xa lạ, ta đã từng biết một người thanh niên như vậy sao? Không phải hài tử mười bốn tuổi thích trêu cợt người, cũng không phải là thiếu niên thời điểm nhật thực run rẩy ôm lấy ta nói với ta đừng sợ. Thật không quen hắn không ngừng nói chuyện với ta như vậy, nói cái gì ta lại không nghe vào, cho đến khi hắn nói: "Chúng ta lập tức thành hôn được không? Hoàng A Mã tứ hôn cũng đã ba năm rồi, ta vẫn lấy lý do người hầu hạ phụ thân giữ đạo hiếu, A mã người cũng hồi kinh nhậm chức, điều này cũng kéo dài không nổi nữa."

Ta nhắm mắt lại, lại mở ra, không thể làm gì khác hơn nhìn hắn hỏi: "Tại sao người không chịu buông tha cho ta?"

Hắn cầm hai tay nắm chặt thành quyền của ta đặt ở trên đùi, trả lời: "Không phải là ta không buông tha người, là người không buông tha ta. Người biết không? Mấy năm này, ta chỉ vừa nhắm mắt lại, sẽ nhớ tới người."

Trong lòng con giận vô danh nhất thời nổi lên, cái gì vừa nhắm mắt liền nhớ tới ta, ta còn chưa có chết! Ta ngó mặt đi chỗ khác không hề để ý tới hắn nữa, tuy một mình hắn nói những thứ không giải thích được kia, sau cùng hắn nói: "Người muốn ta làm cái gì đều được, chính là đừng đi nữa được không?"

Ta liếc nhìn hắn nói: "Người đừng đụng ta ."

Hắn giật mình tại chỗ, ta lặp lại một lần nữa: "Người đừng đụng ta. Người vừa đụng đến ta, ta liền cảm thấy rất khó chịu." Ta rút tay bị hắn lôi kéo về, hắn theo bản năng muốn dụ dỗ ta, ta hí mắt nhìn hắn, hắn liền không tiếp tục nữa.

Ta tiếp tục nói: "Ta muốn ăn cái gì, nhưng là không muốn nhìn thấy người. Bởi vì người ở chỗ này, ta ăn không trôi."

Hắn cũng nhớ lời mình vừa mới nói, muốn hắn làm cái gì cũng có thể, cho nên sừng sốt hồi lâu, đứng lên nói: "Người nghỉ ngơi một chút đi, ta gọi người đi vào phục vụ." Vừa nói vừa giơ tay lên muốn xoa nhẹ tóc mai của ta, ta nghiêng đầu tránh qua, hắn hụt hẫng liền thu tay về, xoay người đi ra ngoài.

Hắn đi ra ngoài không bao lâu, liền có người đi vào hầu hạ, chỉ là trong đó có một người ta thế nào cũng không nghĩ đến.

Ăn cơm, tắm rửa qua, người cũng có chút mệt rãi rồi.

"Tiểu thư, ta hầu hạ ngài chảnh đầu." Hồng Nguyệt Nhi cầm lấy lược trong tay ta, nhẹ nhàng vì ta sửa sang lại tóc ước. Lực tay dịu dàng, phẳng phất như trở về ba bốn năm trước, ta ngáp một cái, chống cằm tựa vào trên bàn trang điểm, nhắm mắt lại hưởng thụ giây phút khoan khoái này.

Cửa mở ra âm thanh "Két" vang lên phá vỡ giấc mộng của ta. Thân thể rất tự nhiên đối việc Thập Tứ đến gần đề phòng, ta không muốn cùng hắn nói chuyện, liền không mở mắt, nhưng đầu ngón tay của hắn chạm vào bả vai ta trong nháy mắt, ta "Chột" đứng lên, xoay người nhìn hắn chằm chằm. Hắn thu tay lại, lui ra một bước, cười nói: "Chỉ là mang nó tới gặp người một chút."

Ta lúc này mới nhìn thấy Mẫn Mẫn trong ngực hắn đang híp mắt lại, cau mày do dự, Hồng Nguyệt Nhi liền từ chỗ hắn ôm Mẫn Mẫn tới, đưa vào trên tay ta. Mèo này đại khái có chút mập, so với trước kia nặng hơn, màu lông cũng không sáng rõ bằng lúc còn nhỏ. Nó tỉnh lại ngáp một cái thật to, con mắt màu hổ phách mở ra nhìn ta một chút, cúi đầu suy tư hai giây, đại khái nhận ra ta tới, dùng cái đầu tròn cọ ta mấy cái, coi như là chào hỏi, tiếp đó liền nhảy xuống đất, ngay sau đó lại nhảy lên nệm êm trên ghế thái sư, vo thành một vòng tiếp tục yên giấc.

Thập Tứ lắc đầu cười nói: "Chỉ có ngủ lúc ăn cơm mới tìm được nó."

Ta xuất thần nhìn Mẫn Mẫn say sưa, nhất thời không có phát hiện hắn đến gần, cho đến khi hắn xốc lên cổ áo ta, nói: "Buổi tối lạnh, nên mặc nhiều một chút."

Ta giống như bị gai đâm một cái, chột gạt tay của hắn ra, nghiêng người tránh ra một bước, lạnh lùng nói: "Người cách xa ta một chút, ta không phải đùa giỡn!"

Yên lặng một hồi lâu, mới nghe hắn nói: "Được, ta không qua, ở nơi này nói chuyện với người được chứ?"

"Người đi ra ngoài, ta mệt rồi." Ta xoay người đưa lưng về phía hắn nói.

Hắn không thể làm gì khác hơn nói: "Vây, ngày mai ta trở lại thăm người, người đi ngủ sớm một chút."

Ta không có đáp lại, một mạch đi tới mép giường ngồi xuống, nghe được thanh âm hắn đóng cửa đi ra ngoài, rốt cuộc an tâm. Thời tiết tháng ba, cũng không đốt lò nữa, bọn nha hoàn sớm đã trải tốt chăn, ta liền chui vào trong chăn. Hồng Nguyệt Nhi đi lên thay ta dịch chăn, ta nằm lên gối liền ngủ, chỉ mơ mơ màng màng nói với nàng: "Người cũng đi ngủ đi."

Hai ngày nay ở trong phủ Thập Tứ, ta không có chuyện gì làm, mỗi ngày liền hao tâm tổn sức mà nghĩ có nên về nhà hay không. Cha có nhớ nữ nhi không? Hoặc là hận đến muốn quất một trận roi? Mặc dù ba năm nay ta mỗi lần đến một chỗ đều để cho người mang qua thư cho nhà, cũng không biết bọn họ có nhận được hay không, càng không biết bọn họ nhìn thư có an tâm một chút hay không. Đột nhiên sợ đối mặt người trong nhà, đặc biệt là cha. Nghĩ đi nghĩ lại, suy nghĩ cũng không biết bay đến đâu rồi, thường thường ngăn ngại chính là nửa ngày.

Thập Tứ mỗi ngày "Sáng chiều thăm hỏi", ta xem cái này làm như không thấy nên cũng không coi là khó nhin rồi. Hiện tại cảm thấy Mẫn Mẫn cũng còn thích ta, tối thiểu có thời điểm ta ngây ngô xong rồi, sẽ phát hiện nó đã nằm ở trên đầu gối ta tìm được vị trí thoải mái ngủ. Bất quá hiện tại nó không cào làm ta bị thương nữa, mấy ngày đầu đã từng cho ta một vết thương. Vì vậy, ta liền ôm nó bình thân cùng nhau suy tư.

Buổi tối ngày thứ ba, ta nửa đêm khát nước tỉnh lại, đưa tay đẩy chăn, lại đụng một khối xúc cảm vài vóc không giống nhau, sờ nữa cũng không giống gối đầu. Miễn cưỡng mở mí mắt ra, phát hiện cả người mình vùi ở trong ngực một người, trên giường nhiều hơn một người, hù dọa ta ra một thân mồ hôi lạnh. Vừa ngẩng đầu, liền thấy mặt của Thập Tứ ở gần một tấc. Hình như là động tác tỉnh dậy của ta hơi nhỏ, dẫn đến hắn càng ôm sát một chút, khuôn mặt thể mà áp vào trên mặt ta. Ta như lò xo nhảy dựng lên, tránh ngực của hắn ra, mặt hắn còn ngái ngủ hỏi: "Làm sao vậy?"

Ta ngủ ở vị trí bên trong, lúc nhảy xuống giường đại khái dẫm lên bắp chân của hắn, hắn "Ui da" kêu gào một tiếng, sau đó hoàn toàn tỉnh ngủ. Trong bóng tối ta đụng vào bàn trang điểm, chột nghe hắn nói: "Người đừng tức giận, ta chỉ muốn ôm người một cái!"

Ta giận dữ, quơ được gì đó trên bàn trang điểm liền đập lên trên người hắn: "Người coi ta là cái gì, người tên khốn kiếp này!" Ta cũng không phải là ôm gối! Vừa nghĩ tới cùng hắn đụng chạm, lông tơ toàn thân ta liền dựng đứng, huống chi là một chỗ ôm nhau! Ta vừa tức vừa ghê tởm, sờ tới một thanh trâm cài tóc, nắm trong tay nói: "Người đụng chạm ta nữa, ta liền giết người!"

Hắn đã chạy xuống giường, có lẽ là không hiểu rõ lắm mượn sáng ánh trăng nhìn thấy vật bén nhọn trong tay ta, vội la lên: "Người muốn đâm ở đâu, ta tự mình tới được rồi! Người cẩn thận một chút, đừng làm mình bị thương!"

Ta siết chặt trâm cài tóc, chỉ cảm thấy mảnh vụn cần kim loại và hoa văn này cần làm cho lòng bàn tay ta thấy đau, cũng không biết đâm ở chỗ nào, miệng mở to hít thở hai cái, đâm ở trên mặt bàn trang điểm.

Lúc này bọn nha hoàn nghe động tĩnh, thấp nển đẩy cửa đi vào, thấy trận thế trong phòng thế này, cũng không khỏi thấp giọng la hoảng lên. Ta tóc tai bù xù, giống như điên cuồng, Thập Tứ thì chật vật hơn, có lẽ mới vừa rồi ta cầm đồ trang điểm đập hắn, phần cũng không có gì, chỉ là cả hộp phấn sáp đồ ụp hết vào người làm cho hắn một thân trắng bạch. Hồng Nguyệt Nhi đi lên nâng ta dậy, lúc này mặt ta còn tràn đầy hung ác chưa dứt, hắn cũng không dám đi tới gần, ta chống đỡ bên bàn trang điểm, thở gấp nói: "Ta muốn đi về nhà!"

Hắn duỗi tay ra lại rút về, nói: "Được được, ngày mai sẽ đưa người trở về. Người, đừng tức giận sẽ bị bệnh."

Tên tiểu tử khốn kiếp này, cuối cùng vẫn không quên nguyên rủa ta!

Một trận âm ỉ như vậy, ta liền một đêm không ngủ, làm sao cũng cảm thấy giường đệm này có mùi vị Thập Tứ, không muốn nằm xuống nữa, khoác áo khoác dựa vào cạnh bàn tròn gần nửa đêm. Ta sớm phát hiện ta tiếp xúc đối với người khác phái, cho dù là đối tượng nào cũng tồn tại kháng cự, nhưng mà bởi vì dần dần chuyển biến tốt, ta cũng không thêm đề ý. Nhưng trải qua tối nay, ta ý thức được tình trạng khác thường trong lòng mình đã có chút nghiêm trọng, hơn nữa bắt đầu xuất hiện triệu chứng cường bách tương tự, phát triển tiếp nữa, khó bảo toàn sẽ không thành bệnh thần kinh. Ta biết nguyên nhân gây ra cái tật xấu này, nếu như muốn vượt qua, sợ rằng không phải dễ dàng.

Sáng sớm ngày thứ hai, ta liền yêu cầu về nhà. Nhưng bị người làm của Thập Tứ khách khí mà kiên quyết ngăn cản, nói là nhất định phải chờ hần trở về. Ta nhẫn nhịn ngồi chờ, hai canh giờ sau, hần rốt cuộc xuất hiện. Nếu hần không có đôi ý đề cho ta trở về, khẳng định hộ tống chỉ là việc nhỏ.

Ta hỏi Hồng Nguyệt Nhi đi hay ở lại, nàng sớm đã chuẩn bị tốt hành lý, cầm làn đựng Mẫn Mẫn, đáp: "Dĩ nhiên là cùng tiểu thư trở về." Ta gạt đầu một cái, tùy theo ý của nàng.

Phó Hữu Vinh chuẩn bị tốt xe ngựa, nhìn đáng về Thập Tứ, hình như còn muốn theo vào trong xe ngựa, ta nhìn hần một cái, nói: "Người nếu như không muốn cỡi ngựa, đổi lại ta cười như thế nào?" Hần sờ lỗ mũi một cái, chỉ có thể lựa chọn khoe ra thuật cỡi ngựa của hần.

Cha đặt mua một tòa nhà ở bên trái nhà cũ cũ, đối với ta mà nói, đây cũng là một địa phương xa lạ. Xoải bước vào ngưỡng cửa liền thấp thỏm bất an, về phần Thập Tứ có cùng đi ở phía sau hay không cũng không có đề ý. Đi qua bức tường, còn chưa có vào tiền sảnh, thì gặp được cha vội ranghênh đón. Ông nhìn thấy ta, đầu tiên là vô cùng vui mừng, sau đó thì vô cùng giận, nhấc tay liền tát ta một bạt tai, ta tránh cũng không tránh, sau đó chỉ cảm thấy má trái nóng rất đau. Hồng Nguyệt Nhi kêu lên một tiếng: "Lão gia!"

Ta lại cảm thấy cha đánh ta, ngược lại làm cho ta dễ chịu hơn một chút, tối thiểu chứng minh rằng ông không phải giận đến không muốn nhận thức ta, cười nói với hần: "Cha, ta đã trở về."

Cha giờ tay run rẩy, nhẹ nhàng để xuống, vuốt ve đỉnh đầu của ta, nói: "Trở về phòng đi thôi."

Tiểu cô nương vẫn đứng ở sau lưng cha đi lên dắt tay của ta, ta liền đi theo nàng đi vào nội viện, Thập Tứ ở phía sau kêu ta một tiếng, ta cũng không có đề ý hần, lòng trước cha sẽ cản trở hần.

Tiểu cô nương dẫn ta vừa vào tới sân viện, trong sân thì ra cũng trồng hai gốc cây thực dược, nụ hoa đã hé nở, không biết có phải là hai gốc "Tỷ tiên nhan" và "Cung cầm hồng" ban đầu kia hay không. Ta nhìn bọn chúng, trong lòng âm áp vui vẻ, tiểu cô nương thấy ta cười, lôi kéo tay áo của ta nói: "Tỷ tỷ, chúng ta nhất trí chuyển vào, cha bởi vì ngại mà chuẩn bị gian phòng này."

Lúc này ta mới biết thì ra nàng chính là tiểu muội Lý Oanh bảy năm không gặp, năm nay nàng chắc đã mười bốn tuổi rồi, gương mặt tròn phỉm hồng khỏe khoắn, có một đôi mắt to như nước trong veo, cái miệng phỉm hồng nhỏ nhắn nhấp nhẹ, làm cho người ta càng nhìn càng cảm thấy xinh đẹp. Nàng so với ta thấp hơn một cái đầu, cũng còn có thể cao thêm nữa. Nàng cười hỏi: "Tỷ tỷ tại sao lắc đầu?"

Ta cười trả lời: "Không nhận ra tiểu mỹ nhân rồi."

Nàng "Phụt" cười một tiếng: "Mới vừa rồi ta cũng không nhận ra tỷ tỷ." Vừa nói vừa kéo ta vào phòng.

Chánh phòng không lớn, được bố trí vô cùng lịch sự tao nhã, màn trướng màu thiên thanh và chăn đệm thêu đoá hoa mẫu đơn lớn màu nhạt, gần cửa sổ bày án thư hoàng hoa, còn bên trái án thư là giá sách bằng trúc dựa vào tường, bày đầy ắp tập thư trước kia ta tìm mua. Hồng Nguyệt Nhi mở làn ra, thả Mẫn Mẫn ra ngoài, đầu tiên là nó tò mò dạo qua một vòng ở trong phòng này, sau đó thì bám vào một đoạn khăn trùm ghế sứ lam ghế tạm thời của nó.

Lý Oanh cùng với ta ăn cơm trưa ở trong phòng xong rồi, ta liền đuổi nàng đi ngủ trưa. Cha cho nha hoàn Bích Lạc hầu hạ ta, nhìn tuổi tuy nhỏ, tính tình cũng thanh thoát lưu loát, ta hỏi nàng: "Người ban đầu tên là Bích Lạc sao?"

Nàng đáp: "Nô tỳ nguyên gọi là Đông Vân, vào phủ, thiếu gia cho đổi."

"Vậy là người yêu thích tên gọi ban đầu, còn hiện tại thì sao?"

Nàng cũng không sợ hãi, đáp: "Dĩ nhiên là theo tên mà cha mẹ đặt cho."

Ta "Phụt" bật cười, nói: "Vậy người vẫn gọi là Đông Vân đi." Tiểu tử Lý Hạo này thật chua, người ta tên rất hay lại đổi thành như vậy!

Hồng Nguyệt Nhi cùng Đông Vân từ trên xuống dưới bận rộn, ta liền ra khỏi viện, đi dạo khắp nơi một chút. Tòa nhà này cũng không quá lớn, sau khi vòng một vòng, ta tìm thấy được chuồng ngựa. Bao Tuyết gần mười tuổi, bất quá nhìn cũng không có vẻ già, sau khi ta cho nó một khối đường, nó cuối cùng cũng nhận ra ta, ta ôm ôm nó, thân thiết vỗ vỗ cổ của nó cũng không phản kháng, chẳng qua là gia hỏa này sau khi ăn đường lại yêu tốc của ta, cắn đuôi sam của ta không thả. Ta vừa dùng sức kéo trở về vừa mắng: "Nhả ra, người thật xứng với danh ngựa bản!" Nghĩ đến nước miếng của nó, ta liền có chút ghê tởm.

Thật vất vả đoạt lại, ta dùng khăn tay xoa xoa chỗ bị nó làm bẩn, phải gọi đầu rồi. Trợn mắt nhìn nó một cái nói: "Có tin ta để cho người tuyệt thực hay không."

"Tỷ, nó có thai rồi. Hơn nữa, không cho nó ăn, nó sẽ nhảy sập chuồng."

Ta xoay người, thấy Lý Hạo cười đứng phía xa cách ta hai thước. Ta cười giang hai cánh tay, đợi hắn đi tới, liền cho hắn một cái ôm thật lớn. Bờ vai nở nang, đã không giống năm sáu năm trước, ta tự nói với mình người thanh niên này là lão yêu vô lại đệ đệ yêu quý năm đó của ta, trong nháy mắt cảm giác khó chịu liền biến mất. Hắn cũng ôm lại ta, nói nhỏ: "Cao Lăng, người rót cuộc đã trở về."

Cùng Lý Hạo đi ra ngoài thành cưỡi ngựa một vòng, trở lại đứng vào giờ cơm tối. Theo như sắp xếp thứ tự chỗ ngồi lớn nhỏ, ta liền ngồi bên tay trái cha. Lão cha vận lông mày nhìn mặt của ta, ta liền nhìn ông cười nói: "Cha, da của ta dày."

Cha "Phụt" phun ra một ngụm rượu, Lý Oanh cầm khăn cho ông lau, nhin cười nói: "Cha, nếu là rượu này khó cho vào miệng, thì đừng uống. Lần trước ta trở về mua được một vò tốt, lấy đến cho ngài nếm thử một chút." Nói xong nhảy nhót đi xuống.

Cha lắc đầu thờ dài nói: "Cũng sắp lấy chồng rồi, còn bộ dạng điên điên khùng khùng này."

Ta cười hỏi: "Tiểu muội hứa gả cho người rồi sao? Đối phương là nhà nào?"

Lý Hạo lại gần bên tai ta nói: "Tháng trước mới vừa duyệt chọn, tiểu muội được phối với đại ca Tứ a ca."

Ta nhất thời không có hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, hỏi: "Cái gì?"

Hắn cho là ta không có nghe rõ, lại nhẹ giọng lặp lại một lần nữa: "Phối Tứ Bối Lặc, chính là thân ca Thập Tứ gia."

"Tỷ tỷ, ta chải đầu cho người." Lý Oanh nhìn Hồng Nguyệt Nhi loay hoay với tóc của ta, nhiều hứng thú nổi lên. Nàng nhận lấy lược Đào Mộc trong tay Hồng Nguyệt Nhi, chải vuốt nhẹ nhàng, nàng trong kính, vẻ mặt mang nụ cười ngọt ngào, trong miệng còn ngâm nga hát.

Thấy nàng không có thương tâm bất an giống Thiên Tuyết cùng Thiên Lâm năm đó như vậy, ta không biết nên vui mừng hay là lo lắng. Trượng phu sau này của nàng là hắn, cho tới bây giờ ta vẫn cảm thấy hoang đường. Có lẽ ta một bên cố chấp tin tưởng Lý Oanh gả cho hắn là loại bất hạnh thì quá mức chủ quan, nhưng làm thiếp cho người ta dù thế nào cũng không thể xưng là may mắn. Huống chi người kia là hắn. Ta khắc chế mình không cần suy nghĩ thêm, nếu không thực sự sẽ nổi điên.

"Tốt lắm" Lý Oanh để cái lược xuống nói: "Tỷ tỷ thấy thế nào?"

Nàng chải cho ta hai song kều, ở giữa điểm đầu cắm một cành trầm hoa, ta cười cười khen: "Rất nhẹ nhàng khoan khoái." Tay nàng dán thái dương ta, lầm bầm nói: "Tốt nhất ghép thêm đoá 'bái hoa' nữa." Ta vội vàng khoát tay nói: "Không cần, như vậy là tốt rồi."

Tiểu nha đầu bên ngoài phòng đi vào nhỏ giọng nói mấy câu với Hồng Nguyệt Nhi, Hồng Nguyệt Nhi liền đi lại đây, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư, Thập Tứ gia tới."

Ta còn chưa kịp nói chuyện, liền nghe Lý Oanh che miệng cười nói: "Hi, vị gia này thật là chịu khó! Ta cũng không đợi rồi." Nói xong liền mang theo nha hoàn đi ra cửa.

Ta không muốn cùng hắn dây dưa, nói với Đông Vân: "Người đi cản hắn, nói ta không có ở đây."

Đông Vân đáp một tiếng đi xuống, còn chưa đi ra cửa viện, liền đụng phải Thập Tứ đi vào. Đông Vân không ngăn được hắn, bất quá tiểu tử này cũng không có xông vào trong nhà, ở dưới bậc cửa sổ đứng một hồi, sau đó nói: "Ta tới thăm người một chút."

Ta không có phản ứng đến hắn, hắn lại đứng một lát liền rời đi. Hồng Nguyệt Nhi đứng thẳng nhìn cửa viện ngăn người, nàng hai mươi một tuổi vẫn trang phục chưa lập gia đình như cũ, thật không biết nên trách nàng ngu dại, hay là trách ta lúc ấy làm sai. Ta nghĩ thật lâu, mới nhìn nàng hỏi: "Người còn muốn gả cho hắn sao?" Nếu như nàng thật không bỏ được, ta nghĩ ta cũng không thể thúc giục nàng lần nữa.

Hồng Nguyệt Nhi quay đầu lại nhàn nhạt cười một tiếng: "Không, trong mắt Thập Tứ gia không dung nạp người khác."

Ta như bị nghẹn lại ở cổ họng nói không ra lời. Nàng đi tới bên cạnh ta, nửa quỳ xuống, vịn đầu gối ta nói: "Trong nhà đã định cho em một cửa hôn sự. Một tiểu môn hộ, nghe nói đó là một người thành thật. Tiểu thư, người sẽ thả em đi sao?"

Ta chỉ có thể gật đầu, nước mắt của nàng lách tách tuôn rơi xuống, thế nào cũng không ngừng được, sau đó liền nằm ở trên đầu gối ta nghẹn ngào.

Hồng Nguyệt Nhi không có lập tức gả, Thập Tứ cũng vẫn là ngày ngày tới, ta đối với hắn tránh được nên tránh, tình nguyện đi bên ngoài chói chang cả ngày. Có hai ngày không thấy Thập Tứ đến báo danh, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm. Chiều hôm đó Hồng Nguyệt Nhi và Đông Vân giao cho ta trang trí cái khung tủ lim, thì ra là để chút vật lẩn lộn, khó có được ta không ra cửa, hằng hải lại thích, liền làm cho các nàng lục lợi mò ra những đồ kỳ quái ta đã cất giấu. Như miếng thiên thạch nhỏ, nghe nói là xuất phẩm Ca Diêu "Tơ vàng thiết tuyến" chén hình hoa mai, hình dáng kỳ lạ con dê hồ lô vân vân. Đại đa số vị trí đều có chỗ để, còn dư lại ngay giữa khá nhiều chỗ trống. Hồng Nguyệt Nhi lựa ra một cái, nhìn ta nói: "Tiểu thư, ta xem cái này lớn nhỏ vừa vặn, lại vừa đẹp."

Ta vừa nhìn, bình thêu này lúc trước Thập Tam đưa, bên trong ảnh thêu là Mẫn Mẫn hồi nhỏ, đang liếm móng vuốt, vài thêu cùng sợi tuyến thật là đẹp, bộ lông mèo ti ti rõ ràng, trông rất sống động. Phối với cái khung bệ ca từ đàn xanh xắn, hết sức rất khác biệt. Ta cười nói: "Chọn nó đi."

Hồng Nguyệt Nhi liền mang bình thêu lên, mới vừa để vào vị trí xong, thì có người gác cổng tới bẩm báo nói, Thập Tam tới chơi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Thời buổi rối loạn

Xa cách ba năm - không, nên chỉ có thể coi là một năm - sau gặp lại, cũng bắt quá nhìn nhau cười một tiếng. Trong phòng không gian không lớn, ta mời Thập Tam lên trên kháng ngói, Đông Vân dâng trà tới đặt lên bàn trên kháng, sau đó liền lui xuống, cùng Hồng Nguyệt Nhi cùng nhau tựa vào dưới hành lang thiêu thừa may vá.

Mẫn Mẫn luôn luôn thích Thập Tam, nhảy lên đầu gối của hắn đầu cùng hắn thân thiết, Thập Tam liền chơi đùa với nó một lát. Lúc thả nó đi xuống, liếc về bình thêu trên tủ kệ, cười nói: "Người còn giữ hả!"

Ta cười trả lời: "Chỉ cần không phải người muốn trả lại, sẽ luôn luôn giữ lại."

Hắn xoay lại nhìn ta, hỏi: "Mấy năm này, có khỏe không?"

Ta nhìn ngoài cửa sổ Hồng Nguyệt Nhi cùng Đông Vân thỉnh thoảng vui đùa cười nhẹ, đáp: "Không xoàng, khá vô cùng."

Hắn thở dài một tiếng, xoay tách trà trong tay, nói: ". Không cần miễn cưỡng như vậy, cũng không còn quan hệ."

Trong lòng ta cả kinh, chợt quay đầu nhìn hắn, nhìn ánh mắt hắn một hồi, ta liền hiểu, thì ra là hắn biết rồi. Không khí nhất thời ngưng trệ, hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn là hắn mở miệng đánh vỡ cục diện buồn bực: "Hồi kinh tới nay, cũng đều ở nhà, không có đi ra ngoài sao?"

Không cần đàm luận cái đề tài kia, ta thờ phào nhẹ nhõm, cố gắng lên tinh thần, cười nói: "Buổi chiều ngày hôm nay có chút mệt, không muốn ra khỏi cửa."

Hắn nói: "Sáng mai có rảnh không? Đi ra ngoài đi dạo một chút."

Ta cười nói: "Ta thì có thể có chuyện gì quan trọng! Khó có được người rảnh rồi. Có đề nghị gì tốt?"

Hắn suy nghĩ một chút nói: "Ngày mai giờ Tý một khắc ta tới đón người, đi dạo nơi nào đến lúc đó sẽ tính toán đi."

Như vậy liền đem cuộc hẹn quyết định ra.

Ngày hôm sau, Thập Tam quả nhiên tới đúng giờ, ta thấy hắn một thân thường phục tinh thần sáng láng, liền cười hỏi: "Chủ xị cuộc hẹn này có thể nghĩ ra chỗ tốt để đi rồi hả?"

Hắn cười đáp: "Nghe người ta nói Tuyên Vũ ngoài cửa miếu thổ địa hôm nay có hội chùa, đặc biệt nổi tiếng với chợ hoa."

Ha ha, ta đoán quý công tử này nhất định chưa từng đi dạo qua hội chùa, cũng không biết hắn là tìm ai hỏi thăm, nói không chừng ra đến bên ngoài, còn không bằng ta chu đáo. Vì vậy cười nói: "Vậy thì đi thôi. Đi trễ cũng chỉ có thể nhặt cánh hoa đầy đất rồi."

Hôm nay không mưa cũng không xe, chúng ta đi lại đều dựa vào hai chân, vì vậy một đường đi một đường ngao du. Ở trên đường thấy có người bày quầy cân trọng lượng, ta mới biết thì ra là lập hạ rồi. Thập Tam cũng thấy mới mẻ, nhìn ta cười hỏi: "Người có muốn hay không cũng đo thử cân nặng bao nhiêu?"

Ta đương nhiên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của hắn, cho tráng hán cân đó ba đồng tiền, ngồi vào băng ghế dùng làm cân trên bàn, có người đi động quả cân đọc lên số ghi. Vậy mà Thập Tam dùng quạt xếp che môi, cười trộm nói: "Không nhẹ."

Ta liếc hắn một cái, nói: "Ta lại không nhảy vồ lên, chỉ sợ nó nhẹ!" Ta tự nhiên đang hứng khởi liền ịu xiu, còn phải giảm cân, chắc là lúc Đông Xuân tích tụ nhiều mỡ. Ta ghi nhớ cân nặng, chờ lập thu lại cân lần nữa, thì Hạ Thiên có thể biết tình hình mập hay gầy.

Vào hạ cân trọng lượng là phong tục thông thường, ta liền đẩy Thập Tam cũng đi cân, nét mặt của hắn một bộ đánh chết hắn cũng không leo lên cân, ta cũng đành phải thôi.

Cân sức nặng, ta ngược lại đối bụng, ở trên sạp hàng mua bánh gạo cùng kẹo hồ lô tới ăn. Thập Tam ngoài dự đoán cũng mua như vậy, ta không buông tha cơ hội cười nhạo hắn, nói: "Người ăn nhất định đau bụng." Hắn cứ không tin thật, nhất định nếm thử mới tính, còn ăn một lần hai khối. Nhớ tới thức ăn mới vào hạ, ta liền nói với hắn Phương Nam lúc này những loại thức ăn đầu mùa, anh đào, quả dâu, trái mơ, son trà, còn có ốc nước ngọt. Các loại ốc nước ngọt kinh thành khẳng định là không có, anh đào thì phải đợi đến Đoan Ngọ.

Hội chùa miếu Thổ địa, không thấy bán trân châu phi thúy, đồ cổ thư họa, đều là nồi chén chậu bôn, gia cụ mây trúc, gia súc dụng cụ mắc vào súc vật

kéo xe, còn có kim chi, mẩu thêu hoa, thấy nhiều nhất là chổi lông gà, dài dài ngắn ngắn, tất cả lớn nhỏ, đầy đủ mọi thứ. Bên ngoài cửa chùa lấy Phía Nam bố trí bức họa hoa tươi, ngụ ý xuân hạ giao mùa thịnh vượng, phong đai nông dân chuyên trồng hoa các nhóm xe xe gánh gánh hoa tươi, đều triển khai kiếm tiền lời, muôn hồng nghìn tía, hoa thom nức mũi.

Chúng ta nhìn sang từng cái một quầy hàng, có Đinh Hương đang nở, cây hoa hồng. Hải Đường, cũng có hoa nhài chỉ thấy cành lá, hoa quế, cây tắc vãn vãn. Ta dừng lại tại trước một gian hàng, chỉ vì thấy hai bồn đồ quỳên không còn trong kỳ nở hoa lại còn đang nở rộ, một trắng một hồng phấn, vô cùng xinh đẹp. Ta cười hỏi chủ sạp: "Cây đồ quỳên của ngài làm sao vào lúc này còn nở? Cũng gần năm tháng rồi, hay là trên núi gặp hạn cũng không thể chậm như thế này rất nhiều nha."

Chủ sạp kia nhìn chúng ta một cái, nói: "Kỹ thật chăm sóc hoa của ta đây là tô truyền, không thể nói cho ngài nghe được. Ngài nếu thích thì mua về thưởng thức. Nhìn diện mạo của hai vị, cũng không giống là muốn cùng chúng ta giành chén com bán hoa này!"

Ta và Thập Tam vừa nghe đều vui vẻ, hơn nữa hoa của hắn đúng thực làm người khác ưa thích, cũng không chờ hắn thối tiền, một người một chậu bê đi rồi. Có trời mới biết hắn trở về thế nào cũng cười hai chúng ta bị làm thịt mà còn vui mừng đấy!

Ra khỏi chợ hoa, ta bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, nhìn sắc trời còn sớm, liền nói với Thập Tam: "Có thể theo ta đi một nơi hay không?" Hắn hớn hở đồng ý. Chúng ta liền mượn một chiếc xe lừa, đi ra ngoài thành.

Phần mộ Ngọc Trúc cô đơn được chăm sóc hết sức thoả đáng, cũng không có cỏ dại mọc um tùm, hiển nhiên có người thường xuyên chăm sóc. Thanh minh không xa, trước mộ bia còn thấy vết tích nhang đèn. Ta khẽ vuốt tên Ngọc Trúc trên tấm bia, chợt nổi lên ý, liền muốn để lại bồn đồ quỳên màu hồng này bên mộ phần.

Chúng ta chỉ có công cụ, chính là tiểu đao Thập Tam mang ở trên người. Đáng tiếc cái thanh đao này sống an nhàn sung sướng, có thể ngay cả vỏ trái cây cũng không có gọt qua, dao găm được trang trí tinh xảo, cư nhiên bị dùng để bảo cái hố mốc đất. Tiếc nuôi chính là, không ngờ không hết sức đặc lực. Ta không nhịn được, liền lấy tay nhặt cục đá đi đào đất, Thập Tam ngăn cản nói: "Ta tới ta tới, người đừng sang một bên."

Cũng may cũng không cần bao nhiêu cái hố, chỉ cần có thể chôn toàn bộ bộ rễ cùng bùn đất trên bồn hoa là được. Làm xong cái này, đầy tay chúng ta đều dơ bẩn, xuống núi, liền tại khe nước trong dưới chân núi rửa sạch. Thập Tam rửa xong trước, đứng ở bên dòng suối đợi ta, ta vẫy khô tay, đứng dậy đi về phía hắn. Hắn nhìn ta, chợt giơ tay đưa lên về phía mặt của ta, ta cả kinh, giật mình lui về phía sau tránh ra.

Tay Thập Tam để ở giữa không trung, về mặt có chút quần bách nói: "Trên đầu người có lá khô."

Ta hiểu mình có phản ứng thái quá, trấn tĩnh lại, vì hóa giải lúng túng, như trước đến gần hắn, cười nói: "Vậy sao? Vậy làm phiền người giúp ta lấy xuống." Sau đó nhắm mắt lại, không thấy được có lẽ khá hơn chút.

Chỉ cảm thấy hơi thở hắn tới gần, lại rời đi, sau đó liền nghe được hắn nói: "Tốt lắm."

Dưới trời chiều trở về, Thập Tam nói: "Mấy ngày nữa, ta liền muốn theo Hoàng A Mã Bắc tuần, sợ rằng qua mùa hạ mới có thể trở về."

Ta cười nói: "Vậy cũng vừa đúng có thể vượt qua sinh nhật người ngày tốt, đến lúc đó còn có thể uống rượu với nhau vì người sinh ra." Không muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, tạm thời ném qua một bên thôi.

Hắn cũng cười, nói: "Ta sẽ nhớ đừng làm cho người uống say."

Trước Hạ Chí, Hồng Nguyệt Nhi trở về Thịnh Kinh đợi gả. Bây giờ ta chưa cho nàng bạc, chỉ làm hai loại đồ trang sức đeo tay, mặt khác trên danh nghĩa chính là Phụng Thiên phủ ta cho ba bốn mẫu ruộng đất, tặng cho nàng làm của hồi môn. Nghe nói điền trang kia có một viện, chỉ là đã lâu năm, có chút cũ rách, cần tìm người sửa chữa dọn dẹp một phen, có lẽ vợ chồng mới cưới còn có lúc hữu dụng. Cũng may có cha từ Thịnh kinh mang tới quần gia, ta chỉ trông nom cầm bạc ra ngoài, cùng hắn chiếu cố một tiếng, những chuyện này liền có thể làm được thỏa đáng.

Nhà ta không có chủ mẫu, ngày đó Hồng Nguyệt Nhi theo như lễ đi dập đầu từ giả cho mẹ. Mẹ nói với nàng: "Ai, người cũng coi như ta nhìn lớn, phục vụ Hàm nhi nhiều năm như vậy, cũng tận tâm hết sức, là một đứa bé tâm đắc chắc chắn. Chỉ là hiện tại đi ra ngoài, cũng đừng quên là người từng ở nhà chúng ta trôi qua, nên có thể diện không so với cô nương người nhà kém hơn, không làm cho người nhà chồng coi thường đi."

Hồng Nguyệt Nhi gật đầu đáp ứng. Ta đưa nàng đến ngoài cửa lớn, chỉ nói câu: "Bảo trọng." Nàng rung rung lời kéo tay của ta không thả, ta liền cười nói: "Phụng Thiên phủ cũng không xa, ngày sau có việc gì cũng nên thông báo một chút tin tức, nếu là sinh tiểu oa nhi, ta còn muốn uống rượu đầy tháng đấy." Nàng dùng khăn lau khô lệ, ngừng đầu lên cười nói với ta: "Tiểu thư nếu là có tiểu a ca tiểu cách cách, ta cũng vậy nhất định là phải tới thăm." Sau đó ngồi xổm người xuống ôm lấy Mẫn Mẫn, rồi lên xe rời đi.

Ta ôm Mẫn Mẫn, nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, biến mất sau khúc quanh ở góc đường.

Ngày thứ hai sau khi Hồng Nguyệt Nhi đi, Nhiếp Tĩnh liền tìm tới cửa, cùng người gác cổng tiểu tử này nói là gả sai vật trước kia từng phục vụ xe ngựa cho ta, hắn liền nửa tin nửa ngờ vào bẩm báo. Người này gặp mặt câu nói đầu tiên là: "Khí sắc không tệ, xem ra thời tiết ở kinh thành thích hợp nuôi dưỡng người!"

Ta đè nén không đánh hắn một cái, nhủ này nói: "Người hơn ngàn dặm đường chạy tới trong kinh như vậy, chính là vì tới nói mát với ta?"

Hắn tự tìm cái ghế ngồi xuống, rót ly trà, vừa uống vừa nói: "A, ta nói cho Cẩm Nhan người về nhà, nàng không phải là để cho ta tới thăm người một chút."

"Nàng cũng tới sao?" Cẩm Nhan mang thai, nên có năm sáu tháng rồi, bên cạnh không ai chăm sóc, hắn chỉ sợ cũng không yên lòng đi.

"Nàng hiện tại như vậy sao chịu được xót này." Nhiếp Tĩnh lắc đầu một cái, lại nhìn ta hỏi: "Người còn muốn đi sao?"

Ta cười khổ nói: "Không đi được rồi."

Hắn "Ừ" một tiếng, nói: "Ta cũng nghĩ thế." Trầm mặc một hồi, lại nói: "Chờ Cẩm Nhan ở cữ xong, mang theo đứa nhỏ cùng nhau đi thăm người thôi."

Ban đầu không có cùng Cẩm Nhan nói chuyện trong nhà, nàng tới trong kinh nhìn thấy ta, chỉ sợ cũng không thấy vui mừng đi, đến lúc đó, có thể tình nguyện không biết ta. Ta thờ dài nói: "Đến lúc đó rồi hãy nói."

Nhiếp Tĩnh đại khái cũng hiểu bản khoản của ta, gạt đầu một cái, để một bọc đồ lên trên bàn, nói: "Đây là người bỏ quên trong trấn. Y phục cái gì nghĩ người cũng không cần, đã giúp người cầm sách, bút ký, còn có một chút tạp vật." Hắn trước khi đi, đưa chim bồ câu màu xám của Cẩm Nhan cho ta, bảo là muốn tìm hắn sẽ để cho bọn chúng gửi thư.

Ta nói tiếng cảm ơn, đưa hắn đi ra ngoài. Trở về nhìn tới chim bồ câu mập phi xinh đẹp đối diện kia, nghĩ thầm, điều quan trọng nhất là để phòng Mẫn Mẫn cảm thấy hứng thú đối với chúng.

Kinh thành mùa hè nóng thật gay gắt, ta muốn đánh mặt trời ra ngoài, đến khi nó rơi xuống, nơi nào cũng không muốn đi, cả ngày chính là khô héo. Buổi chiều là lúc nóng nhất, trong phòng cũng đợi không được, liền sai người kê giường trúc đặt dưới cây Tử Đằng ở trong sân, mới cảm giác được hơi râm mát một chút.

Ngày này xem sách một chút, liền dựa vào đã ngủ mất. Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mơ mơ màng màng mở mắt, đã nhìn thấy mặt Thập Tử ngạc nhiên. Không đúng, Thập Tử lớn thành cái bộ dạng này sao? Mặt hình như không có chính trực như vậy. Umh, là Thập Tử, hắn bây giờ cách mười lăm tuổi rất xa. Không biết là bởi vì nóng, hay là bởi vì ngủ hồ đồ, ta chậm rãi ngồi dậy, mắt không có tiêu cự nhìn tới trước trước mặt.

Thập Tử từ trên ghế bên cạnh giường "Vụt" đứng lên, lui ra hai bước, nói nhỏ: "Ta không muốn âm ỉ người."

Lúc này Đông Vân vào viện, bưng một khay đưa hầu đã cắt gọn, nhìn bên dưới khay còn có vụn băng bên trên. Nàng thấy ta tỉnh, đem cái khay đặt xuống ở trên bàn đá, trước tiên dâng nước trà cho ta súc miệng, sau đó vắt khăn lau mặt đưa cho ta. Ta lau mặt, mới cảm giác tỉnh táo được một chút, một trận gió thổi qua, chỉ cảm thấy phía dưới giường trúc cực kỳ mát mẻ. Chợt nhớ tới một chuyện, lúc trước tiểu tử này hình như đã nói muốn theo Hoàng đế cha hắn đi tái ngoại Bắc tuần, Thập Tam đều đi mấy ngày rồi, thế nào hắn còn ở lại đây vậy? Ta liếc nhìn hắn hỏi: "Người tại sao còn chưa đi?"

Trên mặt tiểu tử này đầu tiên là vui mừng, tiếp đó lại suy sụp xuống, ta không nhìn được cau mày, qua thật lâu hắn rốt cuộc mới hiểu được ý của ta, đáp: "Nguyên lai là đã định đi theo hộ tống, chẳng qua là đúng lúc ít ngày trước bị bệnh một cuộc. Hoàng A Mã liền để cho ta ở lại."

Bị bệnh? Nhìn dáng dấp không có gì mà, trừ có nửa tháng không có xuất hiện bên ngoài.

Hắn thấy ta nghi ngờ cười nói: "Không phải là bệnh nặng gì, đã tốt toàn bộ rồi. Bắc tuần không đi được cũng tốt, vẫn là trong kinh tự tại."

Ta ngó mặt đi chỗ khác không hề quan tâm đến hắn nữa, xem ra mùa hè này thanh tĩnh không được rồi.

Sau đó mấy ngày, Thập Tử đều đến lúc ta ngủ trưa dậy. Mặc dù tới cũng chính là ngồi một chút, không nói cái gì, nhưng bây giờ ta thật sự không muốn cùng hắn gặp mặt. Cho nên sau ba lần, mỗi ngày trời vừa sáng ta liền ra cửa, dự định kéo dài đến mặt trời xuống núi mới trở về.

Nghĩ tới nhà thờ của tiểu Chung có một phòng dưới tầng hầm, Hạ Thiên thật mau lạnh, liền lần mò đi đến chỗ hắn. Từ cửa đi vào, trong giáo đường rộng tuếch, ta xuyên qua từ phía sau đàn tế tiến vào trong viện, liền gặp được cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi - sách đầy sân, trên ghế dài, trên bàn đá, trên thảm cỏ, trên hành lang tất cả đều mở ra, trang giấy trắng hoặc vàng, ở dưới ánh nắng sáng sớm có vẻ vô cùng chói mắt. Gió nhẹ lướt qua, trang sách phát ra tiếng vang sần sật, hết sức dễ nghe.

Tiểu Chung đưa lưng về phía ta đứng ở một góc, không biết loay hoay cái gì, ta đi lên, vỗ nhẹ lên bờ vai của hắn, hắn hình như bị hù sợ, chợt đứng lên, một chồng sách trong tay "Bịch bịch bịch bịch" rơi xuống, có một cuốn vừa văng rớt ở trên chân, đau đến hắn nhảy tung tung. Hắn cảm tức nhìn ta một cái, sau đó liền xách ta lên đi xuống phòng dưới tầng hầm, giống như ba năm không thấy cũng không có xa lạ cùng không quen, nói: "Người tới thật vừa đúng lúc, cùng nhau giúp một tay."

Ta còn muốn hắn muốn ta giúp hắn mang sách đi ra ngoài phơi đây, dĩ nhiên một tiếng đồng ý. Không nghĩ tới lại bị hắn ấn đến trước bàn, một quyển sách da cứng rắn nện vào trước mặt, vút tới đây một xấp giấy trắng nữa, sau đó nói: "Phiên dịch Hán Văn."

Ta khẽ run lật trang sách ra, thấy bên trong rậm rạp chẳng chịt tiếng Latin, mặt bắt đầu nóng lên, đổ mồ hôi toàn thân, ngẩng đầu làm mặt dày cười với tiểu Chung nói: "Ta xem không hiểu."

Tiểu Chung nhìn ta chằm chằm, cắn răng nghiêng lợi nói: "Người nói cái gì?"

Cũng hơn ba năm không có đụng vào, còn trông cậy vào ta có thể đạt tới trình độ nhà phiên dịch? "Vậy lúc trước coi như là ta dạy vô ích rồi hả?" Thanh âm của hắn không lớn, nghe vào cũng không ít nhiều thất vọng, ta lại cảm thấy lạnh lẽo từ cổ một đường dọc theo sống lưng đi xuống, chặn lại nói:

"Ta xem trước một chút, lát nữa chắc có thể xem thành thạo hơn thôi." Lúc này hấn mới bỏ qua cho ta, lưu lại một câu, "Vậy ngươi hãy xem kỹ một chút đi." Liền làm chuyện của mình.

Ta cầm quyển sách kia lên, lật xem từng tờ một, phát hiện xem không hiểu nhiều câu và từ lắm, ta liền ở tại nơi tầng hầm tràn đầy mùi nấm mốc của sách này vòng vo vài vòng, rốt cuộc tìm được một quyển tự điển, mới dần dần có thể xem hiểu một chút. Quyển sách này là bản chép tay, là kiến thức địa lý quang cảnh Russia, ngoài ra có một chút nội dung về xây dựng St. Petersburg.

Một ngày ta chỉ có thể xem hiểu một chút thôi, phiên dịch khẳng định là không được, vì vậy nói với tiểu Chung ngày hôm sau lại tới. Sau đó, gần như cả mùa hè đều trôi qua ở tầng hầm của hấn. Tiểu Chung là bị mấy cái công việc cung đình cha xứ nhờ vả, tìm Hoàng đế yêu cầu tài liệu liên quan ghép lại phiên dịch, bởi vì hấn ở tại Trung Quốc thời gian dài, tiếng Latin cùng ngôn ngữ Hán Văn đều rất tốt, văn thư lưu trữ lại nhiều. Có lẽ yêu cầu quá nhiều lại quá gấp, làm cho tiểu Chung bề đầu sứt trán (hấn còn có chuyện của Giáo Hội phải làm nữa). Cho nên ngay cả ta là tráng đinh không được việc như vậy, cũng bắt lung tung.

Cái giáo đường này đại khái cũng là nơi được nhóm hội sĩ Jesus nghỉ ngơi tụ hội, thường xuyên có nhóm người già tìm đến tiểu Chung, hoặc là chuyện phiếm, hoặc là ăn cơm. Bọn họ thỉnh thoảng dùng tiếng Latinh, thỉnh thoảng dùng Hán ngữ (tiểu Chung thấy ta ở đây, cũng tận lực dùng Hán ngữ chính gốc rất dày dặn nói chuyện) bàn luận viển vông, nói xong nhiều nhất, chính là năm nay bắt đầu khâm mệnh từ Hoàng đế tiến hành công việc đo vẽ bản đồ quy mô lớn.

Có lúc sẽ gặp mặt cha xứ quen thuộc, cùng hấn nói chuyện trời đất, hấn đáp lại cho ta vài câu chuyện cười. Mấy năm trước, An Đa chờ Giáo Sĩ thương nghị đi Russia mượn bản đồ xem, nghe bẩm tấu Hoàng đế nói, "Đề cho An Đa đi cho chết tâm, người La Sát lòng dạ hẹp hòi, tuyệt đối không có khả năng như ý nguyện." An Đa nghe kỳ quái, cảm thấy thế nào cũng không đến nỗi hẹp hòi thành như vậy, cùng Mẫn Minh bọn ta thương lượng một chút, suy nghĩ biện pháp, sau khi đến Russia, theo chân bọn họ trước uống trà ăn điểm tâm, tán gẫu tiếp trời đất thời tiết, nói một chút tình huống địa lý Trung quốc, sau đó thảo luận Russia chỗ nào có sinh vật gì, loại cây nông nghiệp nào sinh trưởng. Kết quả sau khi y kể hành sự, không chỉ có không có mượn tới bức vẽ, ngay cả địa danh sông núi cũng không có hỏi lên. Ha ha, Hoàng đế bên biên giới đối diện nhìn chằm chằm Sa Hoàng tỉnh tỉnh buồn bực, vẫn là hết sức hiểu rõ.

Ta bình thường gần tới mới từ nơi này của tiểu Chung rời đi, về nhà ăn cơm tối. Không biết Thập Tứ khi nào thì bắt đầu, cũng tại thời gian này đến nhà ta, cha khách khí lưu hấn cơm tối, hấn cư nhiên lại thật sự ở lại. Thời điểm hấn ở đây, Lý Oanh cũng không lên bàn, một bàn người, trừ cha và Lý Hạo cùng hấn thỉnh thoảng nói chuyện, chính là trầm mặc.

Ta về đến nhà nào cũng đang suy nghĩ làm thế nào phiên dịch một cái địa danh nào đấy của nước Nga, hoặc là lời cha xứ Hiếu Tư nói lên chuyện đo vẽ bản đồ Trường Thành, ăn cơm cũng không còn chuyên tâm như trước kia vậy. Lúc ăn được một nửa, thấy Lý Hạo một lát nhìn Thập Tứ, một lát lại nhìn ta chằm chằm, liền gấp một món ăn cho hấn, đến gần hấn nhẹ giọng nói câu: "Ăn cơm thật ngon." Hấn liền không hề liếc nữa.

Lúc mùa hạ gần kết thúc, phủ Tứ Bối Lạc phái người đi đón Lý Oanh. Đến canh giờ lên kiệu, tiểu muội mặc trang phục long lẫy mới bắt đầu khóc thút thít. Lau nước mắt một lần lại một lần, cuối cùng không thể không trang điểm lại. Nàng lo lắng nắm tay của ta, nói: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, phải tới thăm ta nha!" Ta biết rõ, mặc dù tính tình nàng cầu thả, chung quy đối với vận mệnh không biết có điều sợ hãi.

Trước khi thành thân không có nhiều lễ nghi rườm rà, không có tiệc mừng cùng đội ngũ nhà mẹ đưa dâu, thậm chí cha cũng không thể chuẩn bị cho nàng bao nhiêu đồ cưới, tiểu muội mười bốn tuổi cứ như vậy lấy chồng rồi.

Lý Oanh xuất giá, khiến cho người trong nhà cũng thêm một phần buồn bã. Gió thu lạnh dần, ta cũng cảm thấy buồn bực, ngực giống như bị cái gì chặn lại. Bất quá vẫn có một chuyện lớn, để cho chúng ta quan tâm bận rộn, đó chính là năm nay Lý Hạo thi Hương.

Đây là Lý Hạo hoãn lại ba năm thi Hương, tiểu tử này thoả thuê mãn nguyện, chò trèo lên "Quế bảng", sau đó trở về trường học cũ tham gia "Lộc minh yến". Ta đoán nếu lúc này không trúng được, hấn cũng sẽ không chết tâm. Trước kia không biết ở phương diện này Lý Hạo tiểu tử này kiêu ngạo tự tin như thế, thi Hương dù sao cũng là một cửa ải cạnh tranh kịch liệt nhất, bất quá có lòng tin là chuyện tốt. Hiện tại ngược lại ta phải chuẩn bị bản lĩnh, nếu như trúng thì mờ bữa tiệc, chúc mừng Cử nhân lão gia mới, nếu như không trúng, cũng lắm thì tán thành hấn nghiên cứu tài nghệ thêm ba năm nữa, dù sao hấn vẫn còn trẻ. Kế tiếp suy nghĩ một chút, ta nên lạc quan, tương đối mà nói, Lý Hạo tuyệt đối không coi là bất tài, lại chiếm thân phận thuận lợi là người Bát Kỳ, cơ hội là tương đối lớn.

Thi Hương ba đợt, định tại mừng chín tháng tám, mười hai và mười lăm là ba ngày. Thời gian hiện tại, tương đương với giai đoạn chạy nước rút, Lý Hạo không hề đi ra ngoài với đám câu bằng hữu nữa, cả ngày ở trong phòng vùi đầu khổ học. Ta nghĩ dựa vào bản lĩnh này, đoán chừng chỉ có thể lưng mang mười mấy sách luận thiên kinh điển, hoặc là chính là lại lục lọi Tứ Thư linh tinh, tránh cho ra cái đề mục khuất nẻo gì, thật sự không nghĩ ra tại trong cái xó nào xuất hiện qua.

Lý Hạo có lúc đọc sách buồn phiền, sẽ tới tìm ta nói chuyện phiếm giải buồn. Đề tài trên căn bản không hướng tới phương hướng cuộc thi, nói chút chuyện thoải mái thú vị, ví dụ như Bạo Tuyết mới vừa sanh hạ ngựa con, đêm thất tịch đi nơi nào chơi vân vân. Không biết sao nhắc tới Dung Huệ, ta có chừng hơn ba năm không có thấy nàng, cô nhóc ngày đó, cũng đã trở thành thiếu nữ đây. Nói đến Dung Huệ, Lý Hạo liền đỏ mặt, ta thấy hấn ngượng ngùng, cười hấn mấy câu thì không nói đề tài này nữa. Ngồi yên một lát, ta nói với Lý Hạo: "Nếu năm nay ngươi trúng, đầu mùa xuân năm tới là có thể tham gia thi hội rồi."

Hấn "Ừ" một tiếng, ta tiếp tục nói: "Tiếp theo là thi đình, còn có hướng thi. Tiến tới vào Hàn Lâm sao?"

Lý Hạo đến gần một chút, vẻ mặt nghiêm túc nói với ta: "Đây chính là lý tưởng làm quan chi kính bình thường. Nhưng là tỷ, ta muốn nghe cái nhìn của ngươi một chút."

Ta suy tính mấy phút, hấn liền lẳng lặng chờ đợi ta. Cuối cùng ta vẫn quyết định nói lời nói này, mặc dù biết rõ sẽ ảnh hưởng cực lớn tới quyết định của

hắn. Ta nói với hắn: "Tự mình trước tiên phải xác định liền ‘ không phải là Tiến Sĩ không vào Hàn Lâm, không phải là Hàn Lâm không vào nội các ’, Hàn Lâm viện đích xác là chỗ đi có tiền đồ nhất, nhưng, chỗ này cũng là nơi chuyên sinh ra trần đầy hủ lậu một sách không dùng cho những người thông suốt. Người trẻ tuổi tân tiến, công văn học vấn sẽ từ từ nâng cao, thiếu nhất chính là kinh nghiệm thật chức. Cổ nhân nói, ‘ trị đại quốc như nấu món ngon ’, một đám công việc vất vả phía dưới, khuyến nông, thu thuế, chấn hưng giáo dục, giáo hóa, án kiện, thủy lợi vân vân một chữ cũng không biết, thì sao có tài trị đại quốc? Nếu như người chỉ muốn làm ghi chép sách vở, thì có là biên tu, kiểm thảo, thứ cát sĩ, nếu nghĩ thông suốt công việc theo đuổi, thì phải tin tưởng ‘ tề phụ khởi ở châu quận ’." Thật ra thì, còn có một chỗ tốt, có thể phải rời xa Kinh Sư.

Lý Hạo sau khi nghe xong, gật đầu nói: "Tỷ, ta hiểu."

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn, cười nói: "Ừ, ý tứ của chính người là quan trọng nhất."

Hắn giống như nhiều năm trước kia như vậy tựa vào trên người ta, nói nhỏ: "Ta chính là không bỏ được người và cha a."

Tương lai là tân khoa Cử nhân, tân khoa Tiến Sĩ giờ phút này như đứa bé, ta cười trách mắng: "Chớ lại làm trò, để cho người ta chê cười! Không còn nhỏ nữa rồi!"

Hắn cũng cười, cũng không buông tay, nói: "Hi, ta thấy người mới càng ngày càng nhỏ!"

Rất nhanh đến tháng tám, sau ba đợt thi qua, Trung thu thật một phen náo loạn. Chỉ là mấy ngày gần đây, cha nhìn thấy ta, đều là một dạng muốn nói lại thôi, ta hỏi, hắn cũng chỉ lắc đầu than thở, cũng không nói gì. Cho đến khi Lý Hạo xem bảng trở về, cũng mặt mày ủ dột, ta cho là không trúng, không biết an ủi ra sao. Hắn lại nói: "Tỷ, hoàng thượng hạ chỉ phê thái tử. Bắc tuần trở về, Đại a ca cùng Thập Tam a ca đều bị giam cầm"

Lúc trước nghe một câu, ta không sai biệt lắm coi như tin tức bình thường trà dư tửu hậu, nhưng là, Thập Tam bị nhốt. . . Không thể tin được a! Một tháng trước còn gởi thư, Thập Tam miêu tả cảnh tượng thảo nguyên cùng tin đồn đi săn thú vị. . . Ta không có hứng thú hiểu rõ cái sự kiện này, lại quan hệ vinh nhục cùng tiền đồ của Thập Tam! Cẩn cân quyền lực cho tới bây giờ đều không đơn thuần. . . Ta bỗng nhiên càng thêm có loại ác ý suy đoán, các ca ca Thập Tam cùng chuyện này có quan hệ hay không, còn có Thập Tứ, hắn tại sao không có theo hộ tống. . . Ta nghĩ không hiểu, cũng chứng thật không được. Mặc dù không thể giúp bất kỳ việc gì, trong lòng vẫn bất an. Ta lần đầu tiên, muốn biết tiến triển của sự kiện chính trị này.

Sáng sớm ngày thứ hai, vừa mở cửa viện ra, thì thấy Thập Tứ đứng ở ngoài cửa. Hắn nhìn thấy ta, cũng ngẩn ngơ. Chúng ta đứng trong không khí ẩm ướt của sương mù sáng sớm nhìn nhau giây lát, ta lui ra hai bước, như cũ mặt không thay đổi nhìn hắn. Hắn nhấc vạt áo bước vào ngưỡng cửa, hơn hai thước dừng lại ở trước mặt ta, nhìn ta nói: "Ta gần đây có một số việc, ước chừng không có thời gian đến thăm người. Người. . . tự mình chiếu cố thật tốt, vào thu rồi, cẩn thận đừng bị cảm lạnh."

Ta lẳng lặng đứng, không có trả lời. Phải nói là ta không biết nên nói cái gì, muốn hỏi lại không nói nên lời.

Cuối cùng hắn nhìn ta một cái, xoay người rời đi, vung áo bào bước ra khỏi cửa viện.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9-1: Nếu mùa đông đi gió xuân ôm đầy cõi lòng (1)

Phong ba phé trừ, không chỉ có triều đình hỗn loạn, ngay cả phố phường cũng bắt đầu có tin đồn nổi lên. Lý Hạo Cử nhân mới này trừ ngày kế yết bâng tham gia Quốc Tử Giám "Lộc minh yển", sau đó thì mỗi ngày chạy đi thám thính. Ngoài dự đoán chính là hắn thật đúng là tin tức linh thông (cũng không biết nguồn tin nào lộ ra), gió thổi cỏ lay cái gì, hắn có thể hỏi thăm được trước tiên, buổi tối trở về nói cho ta nghe.

Một ngày cuối tháng chín, Lý Hạo đi ra ngoài ăn cơm trưa, chưa tới một canh giờ thì mặt ngưng trọng trở về. Ta bảo Đông Vân rót trà, chuẩn bị bánh quế cao, để cho hắn vào trong phòng từ từ nói. Hắn đi nhanh vào trong phòng, nhận lấy khăn lau mặt Đông Vân dâng lên, lau mồ hôi đầy đầu, lại trút nửa bình nước xuống bụng, mới nói với ta: "Hoàng thượng hôm nay phái người xích Bát gia, giao cho Nghị Chính thẩm lý."

Ta tròn mắt há mồm, không biết cư nhiên lại chính là tin tức như vậy, vòng tới vòng lui, cư nhiên cho lão Bát vào vòng rồi! Liên vội vàng hỏi: "Vì sao?"

"Không rõ lắm" Lý Hạo hạ thấp giọng, thì thầm nói với ta, "Hình như nói Bát gia sớm kết vây cánh, mưu hại thái tử."

Trời, chụp cái tội danh này vào cũng thật là lợi hại! Nếu là ngồi vào, đừng nói tiền đồ, con đường sống cũng mất! Bát phúc tấn, không biết ra sao. Thật là rối loạn! Nói đến chuyện phiền phức này cùng ta không có quan hệ gì ta cũng cảm thấy ruột như bị thắt lại, chống cái trán hỏi: "Có chứng cứ sao?"

Lý Hạo lắc đầu: "Không biết. Nhưng là tỷ, còn có một chuyện."

Nhìn hắn muốn nói lại kìm nén trở về, ta cau mày nói: "Còn có cái gì tệ hơn, nói đi."

Hắn rút cuộc nói: "Cửu gia cùng Thập Tứ gia ở trước mặt hoàng thượng bảo vệ Bát gia, Thánh thượng giận dữ, Thập Tứ gia bị đánh hèn, kéo ra ngoài."

Mắt ta chớp cũng không chớp nhìn chòng chọc hắn thật lâu, sau đó nằm úp sấp ở trên bàn. Lý Hạo không ngờ ta phản ứng như thế này, đẩy ta hỏi: "Tỷ, ngươi không sao chứ?"

Ta dấm mặt buồn bực cười, nghe xong việc này, thật sự không nhịn được a! Thập Tứ tiểu tử kia, không biết nói cái gì chọc giận Hoàng đế lão tử, người lớn như thế này còn bị đánh cho một trận cái mông bị nở hoa. Nhất định là trêu chọc quá lắm rồi, ha ha! Vậy cũng là nghe được tin tức bên trong gần đây, duy nhất không làm cho người ta lo lắng là được rồi.

Cười đến rơi nước mắt, đang ôm bụng ngồi dậy. Lý Hạo nghi ngờ nhìn ta, nói: "Tỷ, có cái gì đáng cười?"

"Không có, không có gì." Ta uống một hớp trà, vẫn là không ngừng được, dẫn đến bị sặc trong khí quản. Lý Hạo liền vỗ lưng của ta cho ta thuận khí.

Lúc ăn cơm tối, nhìn cha hình như tâm trạng không yên, luôn cau mày, chưa ăn được cái gì liền đặt đũa xuống. Sau khi ăn xong, cha thở dài, nói với ta: "Tiểu Hàm, sáng mai đi xem Thập Tứ gia một chút đi. Ngươi đi vắng không để ý tới hắn cũng chẳng sao, chỉ là vào lúc này."

Ta gật đầu lên tiếng: "Dạ, ta hiểu, cha."

Cha nhìn ta một cái, lại thở dài một tiếng, đứng dậy đi trở về phòng.

Ngày thứ hai, ta liền đi phủ của Thập Tứ. Khi tìm người gác cổng thông truyền, bọn họ giống xem một vị khách kỳ quái nghiên cứu gãi sai vật đánh xe của ta. Trì hoãn thật lâu, cho đến khi không còn kiên nhẫn, bảo Đông Vân đi thúc giục, bọn họ mới đưa bái thiệp đi vào.

Không lâu sau, Phó Hữu Vinh ra đón, xe từ cửa hông đi vào, sau khi xuống xe Phó Hữu Vinh dẫn vào phòng Thập Tứ. Thập Tứ ngồi đầu, nằm ở trên kháng, thấy ta, giả bộ tươi cười nói: "Ngươi tùy tiện ngồi, ta không chiêu đãi được, hắc!"

Khi nhìn thấy hắn nhin đau di chuyển, đáng vẻ nhe răng nhếch miệng, ta lại không nhịn được liên tưởng đến hắn hai mươi một tuổi rồi, còn bị lão tử của hắn lột quần đánh nát cái mông, liền "Phi" cười ra tiếng, nói một câu: "Cũng nên bị dạy dỗ."

Thập Tứ ngẩn ngơ, lại giống như là rất vui vẻ mà cười lên. Tiểu tử này bị đánh mà còn cười ngây ngô cái gì? Không biết bao nhiêu người chỉ tro cười nhạo đây, hoàng tử bị chửi bị giam bị trách phạt đều không hiếm lạ, nhưng bị đánh đòn, đoán chừng trong đám huynh đệ hắn chính là người thứ nhất kia!

Hai mắt ta nhìn qua cái mông hắn đang đắp chăn mỏng, người này cũng không được tự nhiên xê dịch mấy cái, nói: "Ngươi, ngươi ngồi."

Bây giờ biết ngược ngược rồi? Hôm qua ở trước mặt Hoàng đế lão tử đáng vẻ rất lợi hại đi đâu rồi? Xem ra cũng không có nặng lắm, nhìn cũng nhìn qua, ta không muốn nán lại lâu, nói với hắn: "Ngươi nghỉ đi, ta đi nha." Liền xốc rêm đi ra ngoài, lúc lên xe ngựa, chợt nhớ lại cảm thấy không khí trong phủ Thập Tứ thật kỳ lạ, người hầu dường như đều mất hồn, a, tiểu tử Thập Tứ này xem ra chính là không biết cách quản gia. Lắc đầu một cái, đi lên xe, chờ Đông Vân đi lên, liền sai gãi sai vật đánh xe đi về.

Một năm này, từ mùa thu sang mùa đông, tình hình trong triều thật là náo nhiệt! Hoàng đế cách tước vị lão Bát, lại đem từ nhi tử đến lão bà đều mắng một trận. Ta nghe lời Lý Hạo thăm dò được, cũng cảm thấy rét lạnh từ tim thẳng đến bàn chân, khó có thể tưởng tượng bản thân lão Bát làm sao chịu đựng được. Vậy mà, khi Hoàng đế yêu cầu đề cử người kế vị thì đại thần cả triều cũng nhất loạt coi trọng lão Bát còn bị cách ly thẩm tra. Bát quá hiển nhiên Hoàng đế cũng không vui, chuyện này không giải quyết được gì. Tháng mười một, lại thả lão Bát ra ngoài, cũng phục hồi tước vị. Tháng chạp, Thập Tam cũng được bỏ lệnh cấm. Đến đây, đoạn phong ba này coi là tạm thời lắng lại.

Mặc dù Thập Tam không bị giam lại nữa, nhưng vẫn là ở nhà đóng cửa từ chối tiếp khách. Năm trước năm sau, ta nghĩ công việc của hắn nhất định nhiều, cũng không đi quấy rầy hắn. Sau mười ngày tháng giêng, ta tìm một ngày, phái người chuyển một lá thư cho hắn, hỏi hắn có rảnh rồi hay không, buổi tối ta sẽ có quấy rầy hay không. Hắn hồi âm thơ nói, cứ tới, rượu ngon món ngon sẵn sàng phục vụ.

Buổi chiều ta vừa muốn ra cửa, bất ngờ cha đúng lúc tới tìm ta. Ta để cho cha ngồi trên kháng, gọi Đông Vân đi ngâm Phở Nhị làm ẩm dạ dày lên, xem ra là có lời muốn nói cùng ta, không thể làm gì khác hơn là hoãn lại kế hoạch.

Cha nhìn ta, ánh mắt dường như có thâm ý khác, hỏi lâu mới nói: "Hôm nay Thập Tứ gia phái người đến, thương nghị khi nào thú ngươi quá môn."

Sớm biết sớm muộn gì sẽ có ngày này, chẳng qua là, thật không muốn đối mặt. Ta cúi đầu không nói, cha thở dài nói: "Ai... tiểu Hàm, năm nay ngươi cũng hai mươi một tuổi rồi, cha không thể lưu ngươi cả đời." Cha vỗ vỗ mu bàn tay ta, lại nói: "Cha biết ngươi bị ủy khuất, nhưng Thập Tứ gia đối với ngươi cũng thật là không có phản đối. Nếu không phải như thế, cha cũng không yên lòng gả ngươi đi. Chẳng qua là ngươi cũng đừng quá bướng bỉnh, về sau vào phủ người ta, cũng không thể so với ở nhà. Thập Tứ gia đau ngươi hơn nữa, cũng có giới hạn."

"Cha, ủy khuất gì?" Ta như thế nào lại cảm thấy ý tứ trong lời nói đâm thẳng vào nỗi đau tích trữ trong lòng ta.

Cha nhắm mắt lại, vừa thở dài một tiếng, nói: "Ngày đó nếu không phải bởi vì sự việc kia, ngươi cũng sẽ không rời nhà không trở về đi? Tiểu tử kia." Cha bỗng nhiên cắn răng, "Sau khi ngươi đi rồi, cha nhận được thư của hắn, hận không thể chém hắn ra. Chỉ là về sau, mỗi tháng hắn đều gửi thư hỏi tin tức của ngươi. Sau khi chúng ta vào kinh, hắn cũng thường xuyên tới nhà, lúc phòng mới kia của ngươi vừa bố trí tốt, hắn ở bên trong ngồi yên một buổi chiều."

Trong lòng ta phần hận tội đỉnh, ngón tay bấu chặt vào bên trong kháng, tên khốn kiếp này lại còn dám viết thư cùng cha nói sự kiện kia! Hắn làm nhục

ta còn chưa đủ, còn muốn nhọc nhằn người nhà của ta!

Cha sờ sờ tóc của ta, nói: "Cha biết, người cũng không vui cửa hôn sự này. Chỉ là người cùng Đạt Lan đưa bé kia không có duyên phận, ai, xem ra khi đó cũng ứng với không trách được tiếp nhận phần nhà Cha cũng nhìn ra được, Thập Tứ gia là thật thích người, ngày sau làm vợ chồng, cũng sẽ không bạc đãi người."

Ta cúi thấp đầu nói: "Cha, ta hiểu, ta hiểu. Ngài không cần nói."

"Hiểu là tốt rồi. Ài, điều này cũng thật là oan nghiệt!" Cha cũng không nói thêm nữa, vì vậy đi ra khỏi phòng.

Ta vô tri vô giác ngồi trên kháng, không biết qua bao lâu mới phục hồi tinh thần lại, ngẩng đầu thấy bên ngoài đã tối đen như mực. Mới nhớ tới cuộc hẹn với Thập Tam, đây là đề nghị của chính mình, đã trễ đã tới tệ lắm rồi, lẽ hẹn càng thêm không nên, huống chi tối nay, ta nhất định là ngủ sớm không được. Vì vậy đuổi Đồng Vân ngủ trước, mình lặng lẽ từ cửa phụ chạy ra khỏi nhà.

Thập Tam quả nhiên cho người chờ ta ở cửa, đợi vào phòng, liền thấy cả phòng ẩm áp, còn có một bàn rượu và thức ăn nhỏ nhỏ. Nhìn hẩn so với mấy tháng trước hơi gầy gò, tinh thần cũng khá tốt, lắc đầu cười nói với ta: "Thật may là ta ăn trước."

Ta khó hiểu cúi áo choàng, giao cho thái giám của hẩn, cũng cười nói: "Ta cũng là để bụng đói tới." Sau đó từ trong túi móc ra một bầu rượu nhỏ, một miếng vịt quay gói trong lá sen phượng Nam, giao cho người hầu hâm nóng rượu, rửa tay. Nói với Thập Tam: "Ném thử một chút, đây là tiện đường mua, nghe nói ăn ngon đến khiến cho người ta phải liếm ngón tay."

Hạ nhân hâm nóng rượu đi lên, Thập Tam ra hiệu không cần phục vụ, liền lui ra ngoài. Ta vừa khát vừa đói, liền không khách khí, dùng miếng giấy gói bánh bao gấp vịt quay ăn, hơi khô, liền uống một hớp rượu. Thập Tam cười nói: "Xem ra thật sự là đói lắm rồi. Ta tới ném thử một chút rượu của người." Nói xong tự rót cho mình một ly, sau khi nhấp một miếng, cau mày nói: "Rất ngọt! Đây coi là rượu sao?"

Ta cười hỏi: "Thế nào không tính là? Ta thích nhất chính là loại mứt rượu táo này, hương vị ngọt ngào nhuận miệng."

Thập Tam đứng lên, đi tới một bên phòng, mở hộc tủ ra, cũng ôm ra một vỏ rượu nhỏ, vỗ vỗ miệng nói: "Để cho người ném thử một chút cái gì là rượu ngon."

Hẩn mở nút ếm miệng ra, lập tức liền có một cỗ mùi rượu nồng nặc bay ra, hẩn rót vào cho ta một ly đầy, ta không thể chờ đợi kịp uống một hớp. Vút... thật cay! Ta vừa ho khan vừa le lưỡi, chọc cho Thập Tam cười ha ha. Chỉ là sau khi chờ vị cay qua đi, một cỗ hương thơm ở trong miệng tản đi ra, chỉ cảm thấy đậm đà vô cùng, dư vị để cho người ta thêm thưởng. Không nhìn được lại ném thử một miếng, lúc này biết lợi hại, nhấp nhẹ lướt qua, thì tỏa ra mùi vị của chính phẩm. Chỉ là bị hai loại mùi rượu xông vào nhau, ta cảm thấy được đầu có chút phình to, nói chuyện cũng không trôi chảy: "Ha ha, thật sự là rượu ngon. Bao, đã bao nhiêu năm?"

"Ba mươi năm Trần Nhưông chỉ dịch rượu."

Ta dựa vào ở trên bàn, nhìn màu vàng hổ phách của rượu trong chén sứ mỏng, nói: "Ba mươi năm, so với tuổi của người và ta cũng lớn." Sau khi nhấp một miếng, lại nói, "Rượu quả nhiên là Trần hương. Nhưng là người này, Việt Trần Phóng nên càng không đáng giá. . . . Ha ha, người nói Thập Tứ tại sao đây đưa không rõ chứ?"

Thập Tam thờ dài một tiếng, nói: "Người để cho Thập Tứ đệ làm thế nào buông xuống được?"

Ta "Hi" cười một tiếng: "Hẩn thật là không chiếm được không buông tay! Vậy thì tốt, hẩn sẽ như mong muốn."

Thập Tam cầm lấy ly rượu trong tay của ta, nói: "Hẩn từ bảy năm trước, liền muốn người."

Ta đột nhiên nhảy dựng lên, vòng qua cái bàn, lao đảo đi tới trước mặt Thập Tam, hẩn kêu lên "Cẩn thận" còn đỡ ta một phen. Ta thuận thế áp vào trong ngực hẩn, híp mắt cười hỏi: "Thập Tam, người có nghĩ muốn ta hay không?"

Trong nháy mắt Thập Tam cứng ngắt như tượng, sau khi phản ứng kịp, lập tức đỡ ta đứng ngay ngắn, nói: "Người có muốn uống một ly trà hay không?"

Ta xem ta thật sự say, hù dọa đến hẩn đi? Sau khi đứng vững, nói đùa một câu: "Nhìn, quả nhiên chỉ có Thập Tứ ngu ngốc kia mới không nghĩ ra." Ha ha, chờ hẩn cười ta trở về, cũng biết cùng đám lão bà kia của hẩn không khác nhau gì cả. Miệng khát quá, xoay người tìm kiếm bình trà, ta thật sự cần uống một ly trà lạnh giải rượu. Còn chưa đi ra được một bước, liền bị Thập Tam từ phía sau ôm thật chặt. Hai tay của hẩn vây quanh ở trước ngực ta, áp lưng ta vào trong ngực của hẩn, hơi thở nóng bỏng phả ở trên gáy ta, lúc này đến phiên ta toàn thân cứng ngắc.

Ta chỉ cảm thấy hai lỗ tai ong ong vang lên, đầu vô cùng đau đớn, liều mạng cắn môi dưới ức chế mong muốn nôn mửa. Say rượu thật vô cùng khó chịu, toàn thân nóng lên, đổ mồ hôi, Thập Tam cũng rất nóng, thân thể của hẩn nóng như vậy! Ta kẹp chặt bả vai, đi về phía trước, tận lực không muốn dán vào hẩn. Hẩn rút cuộc buông ta ra, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, thì bị hẩn ôm ngang lên, đi vào phòng, nhìn thấy càng ngày càng gần giường, trái tim của ta bắt đầu co rút mãnh liệt co rúc, bắp thịt căng thẳng, cương cứng giống như tượng.

Hẩn đặt ta ở trên giường, mình ngồi ở mép giường, trong mắt của hẩn một nụ cười cũng không có, ta chưa từng gặp qua vẻ mặt này của hẩn, là vừa rồi cợt nhả chọc giận hẩn? Hẩn giờ tay đưa về phía mặt của ta, ta cắn chặt răng nhắm mắt lại, khi ngón tay hẩn đụng đến gò má của ta, thì vẫn còn không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Nếu mùa đông đi gió xuân ôm đầy cõi lòng (2)

"Người rất sợ?" Hần hỏi. Giọng điệu thông thả, nhưng vẫn là không giống Thập Tam ngày thường.

Ta mở mắt nhìn hần, điều chỉnh hô hấp xuống, nói: "Không có."

"Vậy người khản trương cái gì?" Hần ôm ái vuốt tóc mai trên mặt của ta.

Mỗi cái chạm của hần, ta liền cảm thấy tim bị thất lại một cái, cổ đề xuống kích động cảm tay của hần ra, nhìn chăm chú vào mặt của hần nói: "Ta không khản trương."

"Nhưng người đang phát run." Hần lại nắm lấy hai tay của ta, nói: "Lại dùng sức, ngón tay đều muốn bẻ gãy." Hần nghiêng người hôn cằm của ta, lần này ngay cả ta cũng phát hiện phản ứng khác thường, bình thường vào lúc này, mặt đỏ lên tim đập cả người cũng tê dại đi, ta lại như bị người bóp chặt cổ, khó thở, trước mắt đen kịt, gần như bị choáng.

Hần ngẩng đầu lên, khẽ hỏi: "Hối hận? Nhưng mà hiện tại, người muốn ta dừng, ta cũng sẽ không dừng."

Chúng ta nhìn nhau, mặc dù về mặt của hần không chút thay đổi, nhưng ta cảm thấy được hần vẫn là Thập Tam ôn văn tao nhã, cũng hiểu hần chỉ là nói, nếu như ta thật không muốn, hần sẽ không ép buộc ta đâu. Ta yên lặng nhìn hần, ta ghét hần sao? Không, ta nghĩ ta chẳng qua là ghét chúng cường bách cùng tính lãnh cảm của mình. Huống chi, loại tình huống này đến cùng đúng là ta khơi mào lên đây, không lý do biểu hiện giống như bị hần cường bạo. Hai tay ta nắm thành quyền, nắm thật chặt, vừa buông ra, vòng chắc cổ của hần, nói: "Không cần dừng." Sau khi nói xong, ta bỗng nhiên cảm thấy dễ dàng hơn, thân thể cũng nhẹ nhàng.

Hần run lên một cái, sau đó chợt ngồi dậy, ta cho là hần bỗng nhiên thay đổi chủ ý, lúc mấu chốt này lại bị cự tuyệt, tự tôn thật là rất đau đớn. Lại thấy hần chỉ là ngồi dậy cời giày, nghĩ mình cuối cùng còn có một chút thu hút, vì vậy cũng ngồi dậy, bò đến mép giường, trên dưới vung vẩy hai chân, giẫm rớt giày thêu. Hần ôm cổ ta, té nhào vào trên giường, liền hướng cổ của ta hôn mút cắn. Tiếp đó liền động thủ cởi nút áo ta, tay hần khẽ run, tìm kiếm cả nửa ngày không có mở ra, nghĩ đến mới vừa nói ta khản trương hần cũng không khá hơn chút nào, đồng thời cảm thấy buồn cười, trong lòng cũng sung sướng thư thái rất nhiều. Ta thấy hần vẫn không thành công, liền cười nói: "Ta tới giúp người." Vừa nói liền sờ vạt áo hần, từng nút một nút áo hần buông ra, hần cũng tùy ta chạm chạm lột xuống ngoại bào da dê của hần. Sau đó, hần cũng có thể thông thuận cởi xuống áo vải của ta.

"Lập thu lại xưng trọng hay chưa?" Hần ôm ta cười hỏi. Nụ cười thần nhiên ấm áp như thế, mới đúng là Thập Tam mà ta quen thuộc.

"Quên, thế nào?"

"Hình như mập lên." Hần chống đỡ trán của ta nói.

"Làm sao thấy được?" Ta nghiêng đầu cười hỏi.

Hần liền liếm gương mặt của ta, cười nói: "Trên mặt thịt dày."

Ta bị hần cọ phải ngứa ngáy, cười khanh khách nói: "Ha ha, người chuyên tâm chút."

Hần ngừng động tác, ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng trong nhìn ta, nói: "Ừ, ta chuyên tâm." Nói xong bắt đầu lột trung y của ta.

Khi bả vai lộ ra ngoài, ta nuốt ngụm nước miếng, quay về phía hần giống như chuyên chú nói: "Không đủ mập sao?"

Hần dùng bàn tay phủ lên một bên ngực ta, khẽ vuốt ve, ta cảm thấy vừa xấu hổ vừa kinh sợ, "Ừm" một tiếng nghiêng đầu không nhìn hần. Chỉ nghe hần thì thầm nói: "Đợi lát nữa mới có thể nói cho người biết." Hần từ xương quai xanh của ta hôn lên, có lúc nhẹ nhàng cắn cắn, có lúc đầu lưỡi ở trên làn da liếm vòng, thời điểm khi đi xuống gặp phải vải vóc, mới bắt đầu tháo dây yếm. Trên mặt ta nóng lên, đoán chừng đỏ lên như tôm luộc chín, thờ hồn hèn, thân thể không tự chủ khẽ run gầy dựa.

Sau khi lấy xuống cái yếm, hần lại nhìn chăm chăm áo lót ta tự chế tròn tròn mắt. Ta từ trong sương mù, hơi ngẩng đầu lên nói: "Ta tới."

Hần dùng môi đề ta trở về, nói một câu: "Không cần." Sau đó duỗi ngón tay một cái, liền đẩy ra móc cài áo lót. Hô hấp hần trầm xuống vài phần, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, dùng mấy câu không thể nghe thấy khản giọng nói: "Vừa vặn."

Ta ở phương diện này kinh nghiệm thật sự là ít, thế này đã không biết như thế nào phối hợp, chỉ có thể nhắm mắt lại tùy hần tiếp tục chủ đạo. Khi môi của hần ở trước ngực ta thăm dò, ta nghĩ ta có khả năng sử dụng tế bào não để suy nghĩ đã rất ít. Tay của hần ở trên người ta khẽ vuốt ve, tựa hồ có thể làm mềm hóa khớp xương của ta, để cho ta cảm thấy thoải mái mà mong đợi, vừa mang tới một chút tê dại xuyên qua da rót vào trong mạch máu, để cho ta càng ngày càng nóng, càng ngày càng khát vọng hần đụng chạm.

Thế nhưng khi hắn thắm dò vào giữa hai chân ta, ta lập tức như chìm sợ cảnh cong túm lấy tay của hắn. Ta nhìn hắn chăm chăm, trước mắt dường như che một tầng sương mù, cái gì cũng đều nhìn không rõ ràng, hắn hôn sau tai của ta, nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ."

Loại thời điểm này, khổn kiếp ta đây còn sợ gì? Cấn môi, bức bách mình buông lỏng, tách hai chân kẹp chặt ra một chút. Hắn cảm giác được ta mềm hoá, rất có kỷ xảo cõi tiết khổ ta ra. Hắn cũng không vội nóng này, dùng ngón tay phía trong hai đùi ta cẩn thận ma sát, lát sau một chút nhẹ một chút nặng vãn về như vỗ về chơi đùa. Lúc này hắn cúi người ngậm nụ hoa ta, ta "a" một tiếng kêu ra, túm lấy cái chân run rẩy. Ta nhắm mắt lại cảm thụ biến hóa của thân thể, nó không hề khẩn trương cứng ngắc lạnh nhạt nữa, mà đã vì hắn nhiệt tình nhạy cảm khát vọng.

Đúng vậy, khát vọng. Nguyên tưởng rằng, cuộc đời này trừ hắn ra, sẽ không khát vọng những nam nhân khác nữa, nhưng là, a, thân thể vui vẻ nhưng là thực tế như thế. Thân thể rất nhẹ rất nhẹ, giống như gió thổi qua có thể bay lên, bên tai lại vang lên, âm thanh hài hước của hắn, thích ta như vậy hôn người sao... Thích không... Thích không..

Trong mắt chẳng biết tại sao có chút ẩm ướt, Thập Tam cũng đang lúc này thủ sẵn cằm của ta, nói nhỏ: "Nhìn ta."

Ta liền nhìn hắn, đây đúng là, giờ phút này lấy lòng ta, để cho thân thể ta vui sướng là Thập Tam, ta muốn nhìn hắn cho thật kỹ, nhớ hắn, nhớ giờ khắc này.

Cảm giác được dị vật xâm nhập, ta theo trực giác lui về phía sau, Thập Tam thủ sẵn eo của ta không để cho ta động đậy, hôn lên trán ta một phát, để cho ta từ từ thích ứng, tiếp theo chậm rãi trượt vào. Mồ hôi của hắn giọt giọt rơi đến trên cổ trên người ta, ta cảm thấy ta không thể như tượng gỗ không nhúc nhích, khi hắn đè ta vào trong chân đệm, ta buông tay ra lôi kéo cái chân, nhưng không biết nên để vào đâu, thờ khê hỏi: "Ừm, tay. Nên để nơi nào?"

Hắn khẽ cắn xuống cổ ta, nói: "Ôm ta."

Ta liền qua loa ôm lấy bờ vai của hắn, để cho hắn dịu dàng dẫn dắt ta bay lên, bay lên cao, thẳng đến rực rỡ trống rỗng

Khi tất cả kết thúc, tâm hình như rơi xuống một nơi bóng tối hư không, ta ngửa đầu hỏi hắn: "Ta có thể ôm người không?"

Hắn không có trả lời, chỉ là ôm ta, để cho ta dựa vào trên ngực của hắn. Nghe được thanh âm nhịp tim của hắn, ta cảm thấy an định lại. Hắn để ý mồ hôi ướt tóc ta, ta nhẹ nói: "Thập Tam."

Hắn "Ừ" một tiếng, ta tiếp tục nói: "Cám ơn người." Hắn hôn đỉnh đầu của ta, ôm ta chặt hơn.

"Thập Tam, người lớn hơn ta ba năm phải không?" Kề sát hắn, lúc nói chuyện hơi thở ở dưới cằm hắn.

"Ừ. Thế nào?" Hắn hình như rất thích chơi đùa tóc của ta, bắt được một loạn, buộc lại vài cái, lại cời ra.

Ta tùy hắn, chỉ là chớ kéo da đầu ta là được rồi, vậy quá đau. Ta ngẩng đầu lên cười hỏi: "Vậy là người cảm tình con cộp hả?" Thấy hắn gật đầu, ta quán lấy hai cánh tay của hắn chặt lại mấy phần, mặt cọ nhẹ nhàng vào trên ngực hắn, loài vật có tính lệ thuộc chính là ẩm áp.

Hắn "Ài" thờ nhẹ một tiếng, sau đó quay về phía ta cười: "Người ôm ta không nhúc nhích được."

Ta liền buông lỏng hắn ra, hơi chống lên một chút, khoác vai hắn, hôn một cái lên gò má của hắn nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Hắn vòng quanh ta, để cho ta đem sức nặng đè ở trên người hắn, nói: "Sinh nhật của ta đã sớm qua. Ngay cả người cũng qua đấy."

"Dù sao mỗi năm đều có, lúc nào thì ăn mừng, lúc nào thì qua." Ta lại hôn bên kia gò má hắn.

Hắn cũng hôn lên chóp mũi ta, cười nói: "Vậy thì cùng nhau ăn mừng."

"Người mệt không? Theo ta trò chuyện có được hay không?" Ta nằm ở trong ngực hắn hỏi.

Hắn gật đầu, ta liền cùng hắn tán gẫu mấy năm này bên ngoài trải qua như thế nào. Hắn cảm thấy hứng thú với cuộc sống của ta ở Hải Nam nhất, thời điểm nói đến hăng hái, ta bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện lý thú, liền nói với hắn: "Người biết không, hài tử người Lê vừa được mười ba mười bốn tuổi sẽ phải dọn khỏi nhà cha mẹ, đi ra bên ngoài ở. Đến lúc kết thân, tiêu hòa nhi liền đến bên ngoài khuê phòng cô nương ca hát, nếu như cô nương cũng có ý, là được vào nhà, nói chuyện yêu đương, ước hẹn lui tới. Một lần đúng thật là chuyện đùa, có một thiếu niên mười lăm tuổi, cư nhiên hướng về phía cửa phòng ta ca hát!"

Thập Tam hứng thú hỏi: "A, sau đó thì sao?"

Ta cười trả lời: "Theo quy củ ta muốn hát ca khúc cự tuyệt. Cổ tình ta không có học giỏi, hát hắn nghe không hiểu."

"Vậy hắn liền xông vào tới phòng? Làm sao người đuổi được hắn?"

Ta cười nói: "Sao có khả năng xông vào? Ta dùng lời nói địa phương mới vừa biết một chút nói với hắn, ta muốn học ca khúc mới có thể trả lời hắn. Vì vậy ngày thứ hai hắn lại tới, ta liền hát bài hát không mở cửa ca cho hắn nghe."

Thập Tam cười đến không dừng được, lồng ngực kịch liệt phập phồng, thật lâu mới bình ổn được một chút, nói: "Người thật là có khả năng dày vò

người!"

Ta không nhận oán trách của hắn, đổi đề tài, nói: "Đúng rồi, lần đó ở Hàng Châu, ta nhìn thấy người ở trên ngực thuyền. Người có thấy được ta không?"

Hắn không còn cười to nữa, vuốt tóc mai của ta, đáp: "Nhìn thấy. Hàng Châu về sau, người lại đi đâu vậy?"

"Đến Tứ Xuyên." Ta nửa chống thân thể lên, vươn ngón tay ra về bản đồ trước ngực trần trụi của hắn, "Người xem, từ Hàng Châu dọc theo kênh đào hướng về phương Bắc, qua Tô Châu đến Trấn Giang, liền đổi thuyền từ Trường Giang nghịch lưu Tây tiến."

Thập Tam nắm tay của ta, nói: "Chớ bướng bỉnh!"

Ta rút tay ra, chỉ lên trên bụng hắn, cười ha ha nói: "Còn chưa có vẽ xong đâu. Chẳng lẽ người lại sợ nhột?"

Hắn bỗng nhiên lật người đem hai tay ta áp đến bên người, chống đỡ ở phía trên ta, cười trách mắng: "Xem người còn tác quái!"

Ta vòng chắc hông của hắn, so sánh lớn nhỏ, nói: "Hình như so với ta to hơn một chút."

Hắn một tay vỗ eo ếch ta, mặt lại cười tùm tùm tới gần, dán vào bên môi ta, nói: "Ừ, nói như vậy, người mập nữa cũng sẽ so với ta nhỏ." Môi của hắn hôn lên môi ta, chạm nhẹ một cái sau đó rời đi, tiếp đó lại đến gần, cọ xát mấy cái, ta cảm giác lưỡi của hắn quét qua môi của ta, chúng ta nhìn nhau, thậm chí ta có thể nhìn thấy bóng của mình trong con người trầm tĩnh của hắn. Lưỡi của hắn đẩy hàm răng của ta ra, trượt vào trong miệng của ta, ta "Ừm" một tiếng, đầu lưỡi chạm đến hắn. Tiếp đó liền thay đổi thành triền miên kịch liệt, hắn đang cảm mặt của ta, dịu dàng mà kịch liệt mút hôn. Cùng lúc đó, tay của hắn cũng đã ở trên người ta trượt đi, bất quá lực đạo cũng không như lần trước dịu dàng như vậy, thường hay nắm bóp ta có chút đau. Môi của hắn cũng từ mặt của ta dời đến cổ, ở trên da cổ ta cắn mút.

Ta vòng quanh cổ của hắn, nghiêng mặt hưởng thụ hắn hôn cùng vuốt ve, có loại cảm giác đau đớn lại thoải mái dễ chịu. Sau đó có mấy lần bị cắn đau, ta cũng liền khẽ cắn răng nhẫn nại. Nhưng rốt cuộc, ta cảm thấy được hắn hình như muốn ăn ta, liền dùng sức một cái lật người đè hắn xuống dưới thân, giả vờ cá giận nói: "Người cắn trúng ta đau chết!"

Hắn không ngờ ta sẽ phản ứng như thế này, ngần ngại, sau đó mặt áy náy nói: "Thật xin lỗi."

Ta nói: "Không được, người phải để cho ta cắn trở lại."

Hắn dở khóc dở cười, sau đó không đếm xỉa đến nói: "Người muốn cắn nơi nào, xin cứ tự nhiên."

Ta lập tức cắn một cái ở chóp mũi hắn, hắn "A" một tiếng kêu lên, ta cười nói: "Không tính là đau đi."

Hắn cười khổ nói: "Không tính, không tính. Còn có nơi nào, người chọn lựa đi. Nếu không hay là ta tới cắn người."

Ta dùng môi chạm một cái vào hầu kết của hắn, chỉ thấy cổ họng của hắn trượt xuống, liền cắn đi lên, sau lại phát hiện không làm được gì, liền buông ra. Suy nghĩ một chút, lại cắn một phát ngay vị trí tim của hắn, dùng sức lưu lại một hàng dấu răng, hít thở cười nói: "Cắn nơi này người mới biết đau!"

Màu mặt của hắn chuyển thâm, lật mình một cái lại đè ta xuống dưới, lúc này ta làm thế nào cũng không đẩy được hắn. Lần trước, ta biết hắn khẳng định là không có tận hưởng, chỉ suy tính cảm thụ của ta, động tác nhẹ nhàng. Còn lần này bất đồng, chúng ta nhiệt liệt quần quít ở chung một chỗ, hắn hung hăng đè ta vào bên trong đệm giường, nói với ta: "Hâm, Hâm, gọi tên ta." Ta ở dưới người hắn vận vẹo, rên rỉ thở hổn hển, gọi hắn: "Ừm. . . . Thập Tam."

Hắn chợt nửa quỳ lên, cảm thấy lưng của ta. Mặc dù như vậy có lẽ kích thích hơn, nhưng là mất đi sức nặng cùng nhiệt độ của hắn, ta lại cảm thấy mất mát bất an, động thân một cái cũng ngồi chồm hổm lên, vòng quanh vai hắn. Quay về phía hắn có chút kinh ngạc, suy nghĩ trong mê say nói: "Thật xin lỗi. Như vậy có thể không?" Hắn ôm sát lưng của ta, hôn ta. Phía dưới là thùng trưởng, bùn rùn, tê dại, đau đớn. Lại kỳ quái tạo thành vui thích. Đối với tính phúc, ta cảm thấy được ta có thể hiểu rõ bước đầu, đây là một loại thần bí, từ thống khổ kích thích mà tạo thành vui vẻ đây.

Khi kích tình rút đi thì chúng ta mờ mờ hồ hồ như nhau, hắn giương hai cánh tay với ta, ta liền nhập đầu vào trong ngực hắn, sau đó, hắn liền ôm ái hôn ta. Một đêm này, chúng ta cũng không có ngủ, không phải nói chuyện phiếm chính là ân ái.

Lúc trống đánh canh năm, ta đứng dậy mặc quần áo chải đầu, Thập Tam khoác áo đứng lên, cúi người từ phía sau ôm vòng chắc ta. Ta đứng lên, hôn một cái lên khoe môi hắn, nói: "Ta đi nha." Hắn không nói lời nào, lặng lẽ nhìn chăm chăm mặt của ta, cũng không buông tay. Ta đẩy hắn ra một chút, tìm ra cái túi, móc ra một quyển bút ký, đưa cho hắn, cười nói: "Quà tặng sinh nhật." Đây là bút ký ta du lịch bên ngoài, quyển này chủ yếu là đoạn ở Nhai Châu kia. Thời điểm hắn cảm thấy hứng thú có thể lật ra xem.

Thập Tam nhận lấy, ta liền đi tới ngoài phòng, kéo cửa ra, hắn buông nắm tay của ta ra, ta ở trong gió lạnh trước bình minh, quay đầu hướng hắn phát phát tay. Lạnh quá! Mặc dù khoác áo choàng, ta còn cống đến phát run. Thập Tam, Thập Tam, chúng ta cũng không trở về như tối nay được nữa, càng không thể trở về được như ngày trước đi? Nhưng vẫn muốn tiếp tục qua lại, lần sau gặp, chúng ta cũng chỉ có thể hai bên mỉm cười với nhau thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10-1: Có thể dự trừ tương lai (1)

Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên nghiêm túc suy tính cái vấn đề này —— ta có thể sẽ mang thai. Tuổi của ta, mặc kệ từ sinh lý hay là tâm lý, cũng đủ thành thực làm một người mẹ. Nhưng là, đứa nhỏ, cảm giác giống như chuyện ở một thế giới khác. Trẻ con nhỏ nhỏ, có lẽ có chút giống ta, có chút giống Thập Tam. Cho nên khi phát hiện không có khả năng này, ta không cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm, ngược lại có chút mất mát.

Hậu quả mang thai, đại khái sẽ rất hồngбет, cùng Thập Tứ làm rõ cũng không sao, không phải kết quả tốt nhất ta muốn, nhưng Thập Tam nếu như biết, có thể sẽ mang đến cho hắn phiền toái. Không có. Cũng tốt thôi.

Cuối tháng hai, ta rốt cuộc cũng phiên dịch xong bản du ký nước Nga kia, mang theo bản thảo ghi chép đi tìm tiểu Chung. Hắn nhìn thấy ta, húc đầu hỏi ngay: "Gần đây có phiền toái?"

Ta hỏi ngược lại: "Không có. Tại sao ngươi hỏi như thế?"

Tiểu Chung cân nhắc bản thảo ghi chép nói: "Làm việc rất chậm, tâm thần thường xuyên lơ đãng. Cùng dĩ vãng không giống nhau. Đã xảy ra chuyện gì, có thể nói với ta không?"

Ta cười khò, thì ra chính ta có biểu hiện này, tiểu Chung đã nhìn ra, cha cùng Lý Hạo không thể nào không nhìn ra chứ? Đối với chuyện bất lực này, cũng vẫn muốn vứt đi, không biết có phải hay không là cả ngày biểu hiện ra vẻ mặt chú nọ, để cho mọi người nhìn sinh ra chán ghét. Vì vậy ta cười nói với tiểu Chung: "Không cần. Ta không ngoan đạo, tìm người xưng tội, thần cũng không giúp được một tay."

Tiểu Chung trợn mắt nhìn ta một cái, hàm hồ nói: "Ta chắc là nhìn lầm rồi, thần khí kia của ngươi so với trước đây cùng một dạng làm người ta ghét."

Vừa về tới nhà, liền gặp phải Thập Tứ đến. Lần này ta không có đuổi hắn đi ra ngoài, sai Đông Vân chiêu đãi hắn vào trong phòng ngồi. Hắn nhìn ta, có vẻ có chút bất an, Đông Vân bưng hồng trà lên, cũng không có chạm môi một chút nào. Ta suy nghĩ một chút, hỏi: "Nếu như lúc này ngươi nói lên ý kiến bất đồng, có còn hay không có thể hủy bỏ hôn ước?"

Hắn trừng mắt nhìn ta, mở miệng lại khép lại, hơn nữa ngày rốt cuộc nói: "Không thể!"

Đáp án như đã đoán trước. Ta tự giễu cười, nhấp một ngụm trà.

Thập Tứ nhìn mắt ta chăm chăm, nhẹ nhàng mà khẳng định nói: "Cho dù nàng chán ghét ta, ta vẫn muốn thành thân với nàng."

"Đây không phải là mấu chốt." Ta cắt đứt lời hắn, đón nhận ánh mắt của hắn, "Ta sẽ gả cho ngươi. Cho nên ngươi cũng không cần luôn chạy tới tuần tra." Đến lúc đó, hắn đại khái sẽ phát hiện có một số việc không tốt giống như theo dự đoán, chỉ là giá cao, sợ rằng sẽ từ ta đưa đến.

Hắn sau khi hết khiếp sợ, chính là bộ mặt vui mừng: "Vây, vậy ta để cho bọn họ nhanh chóng đem lễ vật qua."

Vui mừng sao? Điều nói người đang có tiền mua thứ nào đó, vẫn không có mua thời điểm vui vẻ nhất. Ta lạnh nhạt mà nói: "Ngươi định hôn kỳ được rồi, thông báo ta một tiếng là được." Ta cũng vui vẻ lên một chút chứ, cùng lắm là chuyện không coi vào đâu. Nếu như không phải là đủ loại nguyên nhân, có lẽ ta sáu bảy năm trước nên gả, mà bây giờ còn muốn người của ta cũng không nhiều, bình thường có lẽ còn có chút nở mày xuất giá, người đối diện mà nói chưa chắc không phải chuyện tốt. Không ngại coi như cùng hắn hoàn thành tâm nguyện thời niên thiếu thôi. Chỉ cần hắn ngày sau nghĩ thông suốt, đừng quá ác liệt với ta, có thể chịu đựng ta thường xuyên về nhà, có lẽ cuộc sống cũng không quá khó khăn.

"Hôn sự làm xong chung quy vẫn còn thảng cá biệt, ta không muốn ủy khuất nàng." Hắn thấy ta không đáp, lại nói: "Đúng rồi, hoa lệ ngoại ô nở ra, giống như sườn núi đầy tuyết, chúng ta đi xem được không?" Nói xong liền kề qua muốn cầm tay của ta.

Ta đứng lên, lui một bước nói: "Ta còn không phải là tiểu thiếp của ngươi." Bây giờ không muốn từ hiện tại liền bắt đầu làm hắn vui lòng.

Hắn nhìn ta, lúng ta lúng túng nói: "Thật xin lỗi."

Ta không để ý đến hắn nữa, hắn đứng lên lập tức đi ra.

Cũng không lâu lắm, lễ Nạp Thái liền quá môn tới. Kim ngân vải vóc các loại, lại bao gồm mấy bộ yên ngựa, cũng coi như phong phú đi. Đây chỉ là bước đầu tiên, phía sau còn có lễ Nạp Chính, mới là trọng yếu. À, lại nói, ta hình như cũng không phải là lần đầu tiên bước vào trình tự này, chỉ là hồi trước bị buộc bỏ dở mà thôi. Cha thấy ta phản ứng bình thản, dần dần yên tâm, bắt đầu an bài của hồi môn cho ta.

Lúc này có một chuyện ngoài dự đoán xảy ra, tiểu muội bị bệnh, trong phủ bối lạc đích phúc tấn sai người đến thông báo, nói mặc dù không phải là bệnh hiểm nghèo gì, cũng xin nữ quyền nhà mẹ đẻ qua phủ thăm mới tốt.

Kể từ khi tiểu muội gả đi phủ bối lạc, chỉ sau tháng thứ nhất xuất giá trở lại nhà một lần. Nàng đã là thiếu phụ lại ăn mặc vẫn lộ vẻ ngây thơ, sắc mặt đỏ thắm, mặt tràn đầy nụ cười dịu dàng, hoàn toàn không thấy lo sợ nghi hoặc bất an rời nhà hôm đó. Nàng nói, gia thật thích nàng, đối đãi nàng rất tốt, Đích Phúc Tấn cùng Trắc Phúc Tấn hết sức thân thiết, cũng quen dần dần cuộc sống ở phủ bối lạc. Cha vẫn là có chút không yên lòng, ta lại cho là nhìn khí sắc vẻ mặt tiểu muội không phải là giả bộ, hơn nữa, ta nghĩ, hắn cũng có thể sẽ thương nàng. Lúc này nghe nói tiểu muội bị bệnh, cha liền than thở nói, bình thường cũng không dễ dàng nhìn thấy, để cho ta thừa lúc cơ hội này đi xem nàng một chút.

Ta đã từng qua phủ đệ của hắn rất nhiều lần, nhưng không có một lần giống như bây giờ, trải qua thông truyền, chờ đợi, bên trong phải người từ cửa hông đón vào. Tiền viện dừng đường hết sức xa lạ, vào hậu viện vẫn không có bao nhiêu cảm giác quen thuộc, bất quá nhìn hoa viên bên tay trái, ta nhớ lại trước kia đi qua... đó cũng là một lần cuối cùng ta đến nhà hắn.

"A, Tam a ca!" Nha hoàn dẫn đường kinh hô một tiếng.

Ta nhìn theo phương hướng nàng chỉ, chỉ thấy một tiểu nam hài năm sáu tuổi, đang bám ở trên một gốc cây bách lớn bò xuống, trong tay còn ôm một quả cầu da bó. Hắn cũng không quay đầu lại, nói một câu: "Đừng kêu." Liền ném cầu, tiếp tục nhảy đi xuống, vững vàng rơi xuống đất.

Ta nhặt lên quả cầu lăn đến bên chân, cũng không trả lại cho hắn, hắn đi tới trước mặt của ta, không có cứng rắn giành lại, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ non nớt nhìn chòng chọc ta thật lâu, rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Ngươi muốn sao?"

Ta ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng hắn nói: "Nhóc khi còn bé ta đã thấy ngươi. Ngươi còn nhận ra ta không?"

Mắt hắn to đen như mực vụt sáng chớp hai cái, lắc đầu nói: "Không nhận biết, tỷ tỷ có phải nhớ lộn hay không?"

Hắc, hắn gọi ta là tỷ tỷ! Mà ta cũng không muốn thế nào cải chính hắn cho đúng. Nghe thanh âm hắn rõ ràng non nớt lại liều mạng muốn ra vẻ chỉ bảo, cảm thấy chơi thật tốt vô cùng. Ta cười nói: "Dĩ nhiên, khi đó Tam a ca còn không biết leo cây, ừ, đại khái chỉ biết mút ngón tay thôi."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nhất thời đỏ lên.

Ta hỏi: "Ngươi tên là Nguyên Trường có đúng hay không?"

Hắn khẽ gật đầu, lại nói: "Đó là nhũ danh, ngươi bây giờ phải gọi ta là Hoàng Thôi."

"Tên hay." Ta nói.

Hắn cắn cắn môi, nói: "Ngươi thích quả cầu này, liền đưa cho ngươi được rồi."

Ta cười to, đem cầu trả lại cho hắn nói: "Ta không muốn đâu, chờ ngươi trưởng thành, đưa cho người trong lòng đi."

Hắn đỏ mặt nhận lấy cầu, lại nhìn ta một cái, mới xoay người chạy ra. Phía sau không biết từ lúc nào toát ra thái giám ma ma, đi theo sát.

"Lý cô nương, đi bên này." Nha hoàn dẫn đường rất có lễ phép thúc giục.

Ta mới đứng lên, đi theo nàng băng qua hoa viên, vào một cái nhà. Nàng vén rèm mời ta vào nhà chính, ta quan sát bốn phía, cảm thấy nơi đây mặc dù không lớn, phòng vẫn rộng thoáng, bày biện cũng coi như lịch sự tao nhã. Nha hoàn kia mời ta đi đến bên trong phòng, ta ra hiệu Đông Vân ở bên ngoài chờ, vén tấm màn lên hạ thấp thân xuống vào bên trong. Trong phòng tràn ngập nhai nhai mùi thuốc, chỉ thấy tiểu muội ngã ở trên炕, không tưởng tượng được là Lý thị thế nhưng ngồi ở mép炕, đang cùng nàng nói chuyện.

Thấy ta đi vào, tiểu muội muốn ngồi dậy, ta bước nhanh đi tới, nói với nàng: "Ngươi dựa vào đi, đối với ta còn khách khí."

Tiểu muội cười cười, lệnh nha đầu hầu hạ bên cạnh lấy cho ta một mảnh đệm dựa, nói: "Tỷ tỷ cũng lên trên炕 ngồi đi." Sau đó nhìn Lý thị một chút, giới thiệu: "Tỷ tỷ, vị này là Trắc Phúc Tấn."

Lý thị cười vỗ vỗ tay của nàng nói: "Ta với tỷ tỷ ngươi sớm đã gặp."

Ta cười nói với Lý thị: "Nhiều năm không gặp, phúc tấn không một chút thay đổi đây."

Lý thị lại lắc đầu cười nói: "Không thể, Tam a ca cũng sáu tuổi rồi, ta tại sao có thể không già? Ngược lại ngươi, càng ngày càng đẹp."

Không đợi ta tiếp lời, một nha đầu vén màn đi vào, đi tới bên cạnh Lý thị khẽ bẩm: "Chù tử, Lan Kỳ cô nương tới."

Tiểu muội cười nói với Lý thị: "Chắc là có chuyện tới tìm ngài, Phúc Tấn để cho nàng đi vào nói chuyện đi."

Lý thị liền bảo nha đầu đi gọi người, chỉ chốc lát sau, một nữ hài mười bảy mười tám tuổi vóc người cao gầy đi vào trong nhà. Sau khi hướng Lý thị cùng tiểu muội thỉnh an, đứng ở trước mặt Lý thị cười tùm tùm nói: "Hôm qua gia nhớ tới sinh nhật Đích Phúc Tấn sắp tới, bảo nô tỳ tới hỏi, để Phúc Tấn cho chuẩn bị lo liệu." Ta thấy nàng nói chuyện lanh lợi, dựa vào quan sát hai mắt nàng, cô gái tướng mạo bình thường, da mặt trắng nõn, hai má cùng chớp mũi tán mạn một chút tăng nhang. Nhìn người rất tinh tế, lại có lòng hăng hái nhiệt tình. Phỏng đoán ước chừng là người hầu hạ trong nhà hắn. Các nàng thảo luận mấy câu, Lan Kỳ lại nói: "Còn có một việc muốn nói với ngài, ban đầu Nghi Nhi quản gia tiểu thư phòng trước đó vài ngày không phải xuất phủ rồi ă? Gia nói sau này bảo em quét dọn viện kia, ngài cai quản giữ chìa khóa, có cái gì không hiểu, thì hỏi ngài."

Lý thị nhìn ta một cái, cười nói với Lan Kỳ: "Trở về trong phòng ta nói đi. Không có được âm ỉ tỷ muội các nàng nói chuyện riêng tư." Sau đó cùng tiểu muội từ biệt, liền kéo Lan Kỳ đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10-2: Có thể dự trù tương lai (2)

Sau khi các nàng đi, tiểu muội cho người hầu bên người cũng đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn hai chúng ta, nàng liền dõng đi qua tựa vào trên người ta. Vừa rồi hỏi sức khỏe nàng có nặng lắm không, nàng trả lời nói hôm qua liền chân qua mạch rồi, lang trung nói chính là bị nhiễm một chút khí lạnh, không có gì đáng ngại. Ta thấy khí sắc nàng khá tốt, tinh thần cũng không tồi, đại khái thật là cảm vật, nàng tuổi còn trẻ khỏe mạnh, uống hai than thuốc, phát ra mồ hôi, hiện tại đã khôi phục được bảy tám phần. Chẳng qua ta nghĩ, mặc dù nàng nói cuộc sống ở nơi này đã thành thói quen, nhưng vào thời điểm này, vẫn còn cảm thấy cô độc bất lực đi.

Nàng nằm ở trên đùi ta, câu được câu không nói chuyện với ta: "Người mới vừa rồi kia là tiểu nữ nhi thứ xuất nhà Nữ Cỗ Lộc, vào phủ sớm hơn so với ta, vẫn đi theo bên cạnh hầu hạ gia, mặc dù còn không phải là người trong phòng, dù sao có thể lúc nào cũng thấy gia, ta có lúc còn hâm mộ nàng đấy. Tỷ, người nói ta khờ hay không?"

Ta cười cười, từ chối cho ý kiến. Nàng cũng không muốn truy cầu đáp án, tiếp tục nói: "Hai vị Phúc Tấn cũng hết sức hiền hòa, đặc biệt là Trắc Phúc Tấn, thường hỏi ta thiếu cái gì nghĩ muốn cái gì, đừng khách khí cứ nói với nàng. Bởi vì ở gần kề, còn thỉnh thoảng đến xem ta, nói cho ta một chút nhân thoại, bảo ta nếu là buồn bực, thì đến trong phòng nàng tìm nàng chơi." Nói đến chỗ này, nàng chợt ngồi dậy, khẩn trương hỏi: "Tỷ, gia luôn là tới chỗ của ta. Người nói Phúc Tấn cùng Trắc Phúc Tấn có thể hay không chán ghét ta?"

Ta sợ run một lát, thở ra một hơi, sau đó nói: "Sẽ không, các nàng có thói quen. Chúng ta, về sau cũng sẽ thói quen như vậy đi."

Tiểu muội lẳng lặng nhìn ta, gật đầu một cái, nói: "Ừ, có người sau đến, ta cũng vậy." Nàng nói thì nói như thế, lại bấu môi tính rất trẻ con ôm lấy ta, ta chỉ có thể ôm nàng, vỗ nhẹ nàng, trấn an nàng.

Sau khi tiểu muội rất dễ dàng buồn ngủ, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi. Ta dịch chăn cho nàng liền ra khỏi trong phòng, cùng nha hoàn của nàng phân phó một câu, thì đi ra ngoài.

Đi ra khỏi viện không bao xa, Đông Vân chợt kêu một tiếng "Ai nha", ta dừng lại bước chân quay đầu lại hỏi nàng: "Làm sao vậy?"

Nàng đáp: "Tiểu thư áo choàng da dê để quên ở trong phòng rồi."

Hình như nặc lúc tới, nhưng mà bây giờ khí xuân ẩm dần, không có khoác cũng không cảm thấy được. Ta nói với nàng: "Thôi, để lại cho tiểu muội cũng tốt."

Đông Vân mấp máy môi, lại nói: "Áo choàng kia là cữu nãi nãi đặc biệt làm cho tiểu thư, nhị tiểu thư cũng có một cái khác."

Ta nghĩ, nếu là mợ đưa, đích xác là không thể để ở chỗ tiểu muội. Không đợi ta mở miệng, Đông Vân liền nói: "Tiểu thư chờ, em sẽ quay lại lấy trở về." Nói xong kéo tiểu nha hoàn đưa chúng ta ra ngoài đi ngược trở lại. Nha đầu này tính khí cũng thật là nghiêm túc nóng nảy, ta lắc đầu một cái, đứng ở chỗ đường rẽ dừng đường chờ đợi.

Lúc đầu không có chú ý, khi ngắm nhìn cảnh trí bốn phía, thể nhưng phát hiện thì ra ngã ba là đi thông qua viện quen thuộc đó. Ma xui quỷ khiến quanh co dọc theo đường mòn đá cuối đi đến chỗ sâu trong bóng cây, mấy năm trước kia, góc này cũng rất u tĩnh, trừ Chung Bình, ta đều chưa từng thấy qua người phục vụ khác. Cửa viện đóng kín, xoa nhẹ khóa đồng, ta nghĩ có lẽ là không thường dùng rồi. Ta thu tay lại, nhìn nước sơn cửa xanh biếc kia, chậm rãi lui về phía sau, sau mấy bước không ngờ đụng phải một người. Ta dưới sự kinh hãi xoay người lui lại, "Phanh" một tiếng sống lưng đụng lên trên cửa viện.

Mặc kệ mong đợi, bất an, mê hoặc, còn có sợ hãi, đúng là vẫn còn gặp được hần! A, ở trên môi hần cư nhiên để hai phiến râu cá trê, cho nên cho dù dung mạo không thay đổi, nhìn trông có vẻ lão thành rất nhiều. Ta vừa định nói, ‘râu đẹp như vậy, người xem rất muốn nhổ ra đây’, lại phát hiện quan hệ của chúng ta, đã không thích hợp cười châm biếm thân mật như vậy, liền nuốt xuống lời vừa ra đến khóe miệng.

Mà hần, cũng không cười chào tạm biệt ôm chầm ta nói, ‘đụng chỗ nào rồi, có đau hay không? Về sau đừng thích cánh cửa như vậy, thân cận nó còn không bằng thân cận ta’. Hần chỉ là hồ hững nhìn ta, giống như Hạ Mạt sơ ngộ năm ấy, sau đó hần nói chuyện, lạnh nhạt, không có bất kỳ cảm xúc nào hỏi: "Người tại sao còn muốn trở lại?"

Gặp được là tốt rồi, hần một dạng như trước kia, chỉ là giữa chúng ta không giống như trước kia. Ta đứng thẳng, quay về hần áy náy cười: "Thật xin lỗi, ta nuốt lời rồi." Nói xong khom người với hần, dọc theo đường đi trở về, không dám cùng không muốn quay đầu nhìn lại nữa.

Nửa đường nhìn thấy Đông Vân, xem ra là chờ đợi nóng ruột, lại không đối với ta oán trách. Ra khỏi phủ bối lặc, liền đụng phải Lý Hạo tới đón ta, liền cười nghênh đón.

Hồi trình trong xe ngựa, Lý Hạo hỏi: "Tỷ có gặp phải Tứ Bối Lặc hay không? Ai, là ta hỏi không bình thường, thấy mới là lạ đi."

Ta trả lời nói: "Gặp được đấy."

Lý Hạo gãi gãi đầu, nói: "Thật hả. Chỉ là tỷ cũng không phải lần đầu tiên thấy hấn, năm ấy ở Đào Nhiên đình, thật là hấn chứ?"

Ta mỉm cười tựa vào trên vách xe, nhìn quang cảnh đường phố ngoài cửa sổ, nói: "Đúng vậy a. Năm ấy cô lau rất đẹp."

Hôn lễ đang căng thẳng chuẩn bị, sinh lễ là số lượng vòng vàng phong phú, vòng tay vàng, áo có cái ấp vai bằng bông hoa mỹ cùng vài vóc gấm vóc, ngoài ra còn có sáu bộ yên Linh Lung, bốn con ngựa gỗ tay quay nước sơn. Dựa theo sắp xếp, được coi là rất nề tình. Nhìn cha đưa cho ta danh sách nhóm đồ cưới thì khuôn mặt tươi cười thỏa mãn, ta lại một lần ý thức được, hôn nhân của ta, không riêng gì là chuyện của một mình ta. Cha có hai nữ nhi, một làm thiếp một làm tiểu thiếp, bàn luận tới đều không phải là chuyện về vang. Nhưng tôi thiếu, ta còn có thể có một hôn lễ tương đối thể diện, cũng coi như cho cha một tia an ủi.

Đồ cưới cùng sinh lễ bất đồng, không giằng cứu Kim Ngân các loại, trên căn bản đều là đồ dùng hàng ngày. Giường đệm, bàn ghế, rương tủ, chăn, màn trướng, phục sức vân vân, gương soi liền mười mấy loại, trên bàn cho rương đồng đồ sứ Bát Đại. Ga giường sa tanh, là cha báo đường huynh đặt mua Đồ Cẩm, kiểu dáng hoa văn từ quang cảnh Tây Hồ đến hoa chim cá sâu, sắc thái từ vui mừng cao quý đến nhu hòa thanh nhã đầy đủ mọi thứ, số lượng cũng đủ ta dùng tám đến mười năm. Thường dùng đồ sứ Quang Nhật là chén đĩa chậu muống trà cụ ly tách liền mười mấy bộ, đều là đồ chế đặc biệt độc nhất vô nhị. Đường huynh thường thức rất tốt, đồng dạng là "Triền chi hoa" "Anh hí đồ", hấn làm đồ dùng thì so với trên chợ mới mẻ độc đáo rất khác biệt nhiều lắm, hơn nữa chất gốm nhẵn nhụi, màu men trơn bóng như ngọc.

Gia gia để lại cho ta một bộ bầu rượu ly rượu gốm sứ màu trắng đời Tống, mặc dù đẹp không sao tả xiết, nhưng ta đoán chừng đến lúc đó tiếp nhận có chút lỗi thời, nhìn bộ dáng giống như vừa đựng liền bề. Khác với một đôi chén bút lông bằng lông thỏ nhỏ Kiến Diêu, ngược lại xem xét giá trị cùng giá trị thực dụng đủ cả.

Cha chuẩn bị cho ta số lượng trăm cái vòng tay lớn, từ trăm cái cái thoa tay vòng tay vòng xuyên, quần quanh vàng bạc phi thủy, được khảm trăn châu bảo thạch, không khỏi tinh xảo quý giá, bố trí ra, một trận đề cho ta hoài nghi có thể mở cửa tiệm đồ trang sức. Riêng hai loại ngọc khí, uyên ương đưa giong dưới sen cùng ly hợp cần màu xanh ngọc.

Từng món đồ được lo liệu như vậy, ta nhìn cũng hao phí tinh thần, cha lại làm không biết mệt. Đến cuối cùng, cha còn nói gia gia để lại cho ta cửa hàng điền sản, ta nghĩ đều hao phí chi phí trong nhà, muốn những thứ này làm cái gì, liền nói để lại cho Lý Hạo. Cha lại trả lời: "Hạo nhi tự có phần của Hạo nhi, ngay cả Oanh nhi ta đây cũng cho nàng giữ lại, con tất nhiên không thể thiếu." Ta cũng liền không bàn lại nữa.

Sau khi cưới đại khái không thể nào chạy ra ngoài, ta liền cùng Lý Hạo vợ vết đóng sách lớn, đến lúc đó dùng giải buồn. Còn có ý chạy tới chỗ tiểu Chung, mượn hấn mấy quyển sách tiếng Latin giới thiệu quang cảnh các nước châu Âu, lúc nhàm chán thì phiên dịch. Tiểu thuyết tiếng Anh, lại chỉ cướp đoạt được một quyển "Đêm thứ mười hai", hay là bởi vì ta nói sắp tới xuất giá, hấn mới cau mày từ đáy rương lục ra.

Hôn kỳ mỗi một ngày gần tới, Thập Tử lại chạy tới. Ta nhìn hấn, nghĩ thâm, đây chính là đối tác tương lai của ta, không đúng, ta không phải vợ cả của hấn, còn không đủ trình độ cấp bậc này, phải nói hấn là lão bản tương lai của ta. Ta trước kia từng có cha mẹ lão sư đồng học bằng hữu, sau lại lại có lão cha tiểu đệ, chính là chưa từng có lão bản. Hơn nữa cái này là quan hệ thuê vĩnh viễn không được giải trừ, cho dù buôn bán phá sản, cũng phải tiếp tục. Nhân viên tạm thời hoặc là có cổ phần nhân viên tạm thời này một lần nữa có thân phận mới, sau này vẫn còn cần phải có thời gian thích ứng.

Ta còn đang suy nghĩ người lão bản này có phục vụ được hay không, liền nghe Thập Túm nói: "Ngạch nương muốn gặp nàng một lần, ta biết nàng không thích cái loại trường hợp đó, liền giúp nàng ngăn cản."

Ta gật đầu một cái, nói: "Đa tạ."

Hấn trầm mặc một hồi, hỏi khê: "Nàng, sẽ không đổi ý chứ?"

Này còn có thể đổi ý? Ta kỳ quái nhìn trừng hấn một cái, hỏi ngược lại: "Người hi vọng ta đổi ý?"

"Dĩ nhiên không!" Hấn nhìn ta một cái, lại nói, "Ta hỏi sai rồi. Ta tin nàng, nàng đáp ứng, cũng sẽ không đổi ý."

Ta từ chối cho ý kiến, nói với hấn: "Người về sau cũng đừng kỳ vọng quá cao, ta không có từng làm qua thê thiếp. Đại khái là có chuyện như vậy, kiên nhẫn qua thôi." Ta là lần đầu lập gia đình, rất khó tưởng tượng làm thế nào chung đụng.

Hấn mỉm cười nhìn ta, nói: "Với nàng, làm sao thích hợp đều được."

Ta xem hấn còn chưa hiểu, thôi, nói cũng không rõ ràng lắm, chờ qua cửa chung đụng một thời gian là hấn biết rồi. Sai Đồng Vân bưng trà tiễn khách, nói với hấn: "Trước khi kết thúc buổi lễ người đừng đến."

Hấn gật đầu nói: "Tốt. Chưa tới hơn mười ngày, ta liền tới đón nàng."

Ta không để ý hấn, hấn lại nhìn ta một cái, liền rời đi. Ừ, còn có hơn mười ngày, có một hoàn cảnh xa lạ muốn ta thích ứng, có một lão bản, hoặc là còn sắc mặt của lão bản nương muốn xem, quên đi, tất cả luyện tập là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11-1: Nghĩa vụ hôn nhân (1)

Trước một ngày hôn lễ diễn ra, nhà ta phái người đem toàn bộ sáu mươi bốn gương trang phục đưa đi vào trong phủ Thập Tứ. Bởi vì phải bố trí tân phòng, Đông Vân đã đi qua trước, nghe nói lót giường xong rồi còn phải gác đệm. Hai ngày nay, làm tỳ nữ chỉ sợ cũng không dễ dàng.

Buổi tối cha bảo ta đi ngủ sớm một chút, nhưng bởi vì ngày mai một ngày đồ ăn không hết, ta quyết định tìm Lý Hạo ăn bữa ăn khuya rồi nói sau. Trong phòng Lý Hạo vẫn còn sáng đèn, ngày mai sẽ công bố kết quả thi rồi, đoán chừng cũng không ngủ được. Ta từ cửa sổ nhìn vào, hân cảm trong tay quyền sách ngồi ở dưới đèn, năm phút đồng hồ không có lật qua một trang. Hắc, quả nhiên, tóm lại là chứng bệnh yết băng.

Ta gõ cửa đi vào, cười nói với hắn: "Sáng sớm ngày mai trước đi nhìn bằng đi, nếu không điểm tâm cũng ăn không vô." Vẫn còn muốn để cho hắn cùng ta ăn cái gì, xem ra hắn là không có khẩu vị.

Hắn để sách xuống, nói: "Như vậy sao được! Ngày mai là ngày lễ lớn của tỳ."

Ta nói: "Người với ta một dạng như nhau, đều là cả đời một lần." Còn kém nhiều hơn hai trăm năm mới có thể trông được luật hôn nhân cho phép ly hôn ra sân khấu. Bị đuổi việc có thể tính vậy ước chừng là số lẻ, lão bản tương tự như vậy, chính là không cần ta làm thợ, cũng nguyện ý lấy chút tiền nuôi. "Sớm một chút đi xem đúng thứ mấy rồi trở về. Sau đó vui mừng đưa ta đi ra cửa."

"Tỳ, người xem so với trước đó vài ngày tinh thần tốt hơn nhiều." Hắn nhìn ta, cúi đầu nói, "Người kia, quên đi sẽ tốt hơn nhiều."

"Người nào?" Ta kinh hoàng hỏi.

Lý Hạo cũng có chút nôn nóng, ghen đỏ mặt, nói nhỏ: "Người trước kia người yêu. Ta không biết là ai, nhưng, không phải Thập Tứ gia đi?"

Chúng ta nhìn nhau chăm chú sau một lúc lâu, ta cười nói: "Không phải là hắn. Nhưng về sau, hắn là chồng ta, ta sẽ thích hắn thôi." Đối với người nhìn sinh chán ghét, không thể nào dễ trôi qua đi.

Lý Hạo ôm lấy ta, nói nhỏ: "Tỳ, nếu như người không lấy chồng thì tốt biết bao."

Ta vỗ vỗ hắn nói: "Phải gả đi ra ngoài là chuyện tốt. Về sau người đối đãi Dung Huệ tốt một chút, đừng làm cho huynh đệ nàng trước khi cưới cũng nói với nàng như vậy."

Sáng sớm ngày thứ hai, ăn một ít cháo xong rồi, liền bắt đầu xe lông mạt, đầu đến dài đằng đằng. Sau khi hoàn thành, chải đầu trang điểm thay quần áo, dĩ nhiên không phải mũ phượng khăn quần vai người Hán, mà là lễ phục đặc chế hoàng gia. Áo măng bào sắc màu thu hương bên ngoài, choàng cát phục màu thạch anh, mũ huân điều Hồng Bảo Thạch cát phục, quan đỉnh, đại trâm, kim phát, mỗi bên hạng quyền tất cả đều khảm bốn viên Đông Châu. Có lẽ bị Tây Phương độc hại quá sâu, ta cảm thấy thật đúng là không bằng trang phục tân nương ngực bộc trực lộ lưng trắng tuyết (chính là giá y đồ thẩm của người Hán, dịu dàng lộng lẫy hơn nhiều so với cái này). Thời tiết tháng tư, ta phải trong bộ hàng dệt oi bức này, thật là chịu tội.

Trang điểm xong, ước chừng vẫn chưa tới giờ cơm chiều, giờ lành rước dâu cũng là ở ban đêm. Ta bị đặt xuống ở trên kháng không ăn không uống chờ đợi, hai bên còn bốn nữ quan đang đứng do Nội Vụ phủ phái tới. Nhìn về mặt các nàng nghiêm nghị, bộ dáng đứng yên bất động sừng sững, ta cũng không thể làm gì khác hơn là đành hoàng chịu đựng. Sau hai canh giờ, ta bị nâng lên dừng lại ở ngoài cửa kiệu, lắc lư được mang đi. Cái gì phong cảnh phô trương, ta nhất luật không thấy được, ngay cả cái đỉnh trên màn kiệu làm bằng cái gì, hoàn toàn không cho bất kỳ cơ hội hiếu kỳ nào.

Không biết bị kiệu phu ngược đãi bao lâu, rốt cục cũng ngừng lại, nữ quan nhắc màn kiệu lên nâng ta đi ra ngoài, một đường đỡ đến trên kháng trong tân phòng ngồi xuống. Thập Tứ cũng mặc áo măng bào bỏ phục, bị nữ quan đưa vào phòng, ở trên kháng ngồi bên cạnh ta. Theo như lễ nghi hắn phải đi nhà ta rước dâu, chẳng qua ta một đường không thấy được, đây là hồi thứ nhất hôm nay phải đối mặt. Vợ tuy nhiều, trên mặt lại không có biểu tình, và lại cũng không dám thở mạnh. Ta biết rõ, lại đang chờ đợi giờ lành.

Qua nửa giờ, nữ quan bưng rượu hợp cần lên, giao lên trên tay ta và Thập Tứ, Thập Tứ mặt khẩn trương, đại khái sợ ta nâng ly rượu đập trên mặt hắn đi. Ta nhấp ngụm rượu, hữu kinh vô hiểm đem nghi thức này hoàn thành xong, hắn mới giống như thở phào nhẹ nhõm. Tiếp ăn hạt giống, cứng ngắt, cảm giác giống như chưa chín kỹ, ta liền cắn một cái, nhả nạt nuốt xuống bụng. Chờ một đôi vợ chồng già nua dùng Mãn Ngữ hát xong giao chúc ca, cả hôn lễ liền tuyên bố kết thúc, nữ quan đều lui đi ra ngoài cửa.

Đông Vân hầu hạ ta rửa mặt tẩy trang, lấy xuống mũ quan, liền lui ra ngoài. Ta chỉ có một loại ham muốn, đó chính là được ăn cái gì. Xoay người lại, phát hiện trong phòng chỉ còn hai người ta cùng Thập Tứ. Hắn cười với ta, ta chỉ cảm giác được khoe miệng mình co quắp, không có biện pháp cũng cười trở về.

"Trước ăn một chút gì đi. Nàng nhất định đói bụng." Hắn chỉ chỉ bàn tròn nhỏ, ta mới phát hiện phía trên bày ra một đồng thức ăn.

Ta ngồi xuống, chọn một khối đậu phụ hoàng, trước lót bụng. Hắn múc canh gấp thức ăn cho ta, nói: "Ném thử một chút canh mã thầy này, là đầu bếp Hàng Châu tới làm. Nàng đói bụng một ngày, uống cái này sẽ không không tiêu."

Ta cũng không dám ăn nhiều, một thử ném một chút, chỉ ăn no bảy tám phần, tránh cho đến lúc đó ăn vào được nhả không ra. Sau khi chờ ta ăn xong,

Thập Tứ ở một bên hỏi: "No rồi sao?"

Ta không có trả lời hần, đứng lên suy tính bước kế tiếp làm sao bây giờ. Hần từng bước đến gần ta, ta theo trực giác vòng quanh cái bàn dôi đi từng bước. Cánh tay dài của hần chụp tới, liền bắt được ta, nói nhỏ: "Đừng sợ ta, nàng hận ta đều được, chính là đừng sợ ta."

"Ta không có sợ." Ta hít thở sâu một lần, trả lời.

"Vậy nàng tránh cái gì?" Hần vội hỏi.

Ta nhìn hần một cái, đáp: "Bởi vì ta biết người muốn làm cái gì, mà lần dạy dỗ đó vô cùng trầm trọng." Có lẽ ta cùng hần thật không phù hợp, nếu như hần kiên trì đòi hỏi, ta phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Sắc mặt của hần nhất thời trở nên vô cùng khó coi, ta quên mặc kệ đối với bất kỳ phái nam nào làm phê bình như vậy cũng sẽ làm hần cực kỳ tức giận. Thập Tứ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ, hần một tay vịn gáy ta, một tay đề lên, cánh tay ở thắt lưng ta lại tăng thêm mấy phần lực đạo, bóp xương thịt làm ta đau. Ta nhắm mắt lại mặc hần, lần này là hần sử dụng quyền lợi hợp pháp của hần, bất luận kẻ nào cũng không có lập trường ngăn cản hần. Hơi thở hần nặng nề nóng rực phả ở trên mặt ta, ta không ngừng tự nói với mình cái này rất bình thường, nhưng vẫn là không cách nào ức chế khăn trương cùng sợ hãi trong lòng.

Lúc này, thế nhưng hần lại buông lỏng kiểm chế đối với ta, hai cánh tay chỉ nhẹ nhàng vòng quanh ta, môi lướt nhẹ qua gò má của ta, ở bên tai của ta thì thầm nói: "Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ không ép buộc nàng nữa."

Ta tròn to mắt, vẻ mặt hết sức bình tĩnh đối mặt hần. Hần cảm hai tay của ta, nhìn mắt của ta nói: "Từ nay về sau, chúng ta liền ở cùng một chỗ." Hần hôn mu bàn tay ta, tiếp tục nói: "Ta sẽ cả đời đối tốt với nàng. Chỉ là, đừng rời ta đi nữa, ta không chịu được. . . ." Hần nói xong ôm lấy ta, ta chưa tỉnh hồn, may mắn không có thét chói tai. Hần hôn sau tai của ta nói: "Mấy ngày nay mệt chết đi, theo ta nằm trò chuyện được chứ?"

Mệt không? Mấy ngày gần đây tuy nói ta trừ bỏ bị định đoạt bên ngoài cũng không có làm chuyện gì, nhưng mà giờ phút này vẫn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Mà hần mệt mỏi, sợ rằng không chỉ là hôn sự này mà còn ở trên thôi. Ngày mai cũng nhất định phải dậy sớm, cuộc hôn nhân này đến tiếp sau còn xa xa không xong, chung quy còn phải chịu đựng mấy ngày.

Hần đặt ta lên trên kháng, mình nằm ở bên cạnh ta. "Mệt nhọc?" Hần hỏi khẽ. Ta nửa khép hai mắt, từ chối cho ý kiến "Ừ" một tiếng. Hần dán vào bên tóc mai ta, ngừng nói: "Thơm quá."

Ta xê dịch vào bên trong, cách xa hần một chút, trả lời: "Dầu dưỡng hoa hồng, người nếu thích, ta còn có một bình lớn." Buổi sáng, vì dễ dàng cho định hình cùng cắt tỉa, các nàng bôi rất nhiều, dính dính nhon nhót, không biết sẽ hấp dẫn kiến hay không, ngày mai nhất định phải gội đầu. Về sau đại khái cũng không cần dùng, hần muốn đưa cho hần tốt lắm.

Thế nhưng hần lại đến gần một chút, rút trăm cài của ta, tháo búi tóc ta ra, ta đẩy tay hần ra, thấy đã lộn xộn, liền tự mình cũng tháo dây buộc tóc xuống luôn, xoa tóc không chỉnh tề xuống. Hần tóm lấy một lọn, cười nói: "Không phải dầu dưỡng. Tám năm trước, ta lần đầu tiên. Giúp nàng bắt côn trùng kia trở về, đã cảm thấy rất thơm." Hần thả vào bên môi, hôn lọn tóc, nói: "Vẫn luôn là cái mùi này, rất dễ chịu."

Tóc sẽ có cái mùi thơm gì? Xuất mồ hôi còn có thể có mùi mồ hôi. Khứu giác của hần không phải xảy ra vấn đề gì chứ? Ta đoạt lại, lạnh nhạt nói: "Đừng luôn nói kỳ quái. Sáng mai còn phải dậy sớm, không có việc gì thì ngủ thôi." Nói xong nằm xuống, nhắm mắt lại.

Nhưng cảm giác hần còn sát đến gần, dán vào bên tai ta nhẹ nói: "Nàng đang ở bên cạnh ta, giống như nằm mơ đi. Lúc ta bị Hoàng a mỗ trách mắng đuổi về nhà suy nghĩ qua, trong lòng thật là cực kỳ bức rứt, nhưng là nàng tới thăm ta, đối với ta cười. Ta đã cảm thấy, cái gì cũng không có cũng không cần kéo căng, ta còn có nàng."

Ta cho đến bây giờ còn cảm thấy buồn cười, liếc hần một cái, hỏi: "Oh, người dường bao lâu có thể xuống đất đi?" Không biết cái mộng có thật sự nở hoa chưa?

Hần cười hắc hắc nói: "Hơn một tháng liền đều tốt rồi, không nghiêm trọng. Cũng không biết có hay không lưu sẹo, nếu không nàng giúp ta nhìn xem."

Ta như cũ nhắm mắt lại, nói: "Không cần thiết. Giữ lại sẹo cũng không hề gì, về sau cũng không có trường hợp cần người cời trườn."

Hần "Ừm" một tiếng, nằm xuống lại nói: "Vậy thì về sau lại nhìn."

Yên tĩnh thật lâu, ta mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hần bỗng nhiên nửa ngồi dậy, hỏi: "Nóng quá, cởi áo choàng ngăn ngủ được hay không?"

Nóng? Đúng là có hơi nóng, hơn nữa lễ phục này mặc rất không thoải mái. Hần động thủ cởi áo măng bảo bổ phục của mình, thấy ta không có phản đối, liền tới cởi của ta. Ta nửa chống đỡ mí mắt, nhìn hần nghiêm túc cởi áo khoác cùng nút áo măng bảo ta ra, nâng cổ của ta giúp ta cởi xuống hai món này. Ta mệt không nghĩ mở mắt nữa, cảm thấy chỉ mặc quần áo trong thoáng mát, thoải mái rất nhiều. Thập Tứ kéo một cái chăn mỏng qua, đắp lên trên người chúng ta. Hần đưa tay choàng lấy ta, ta nói một câu "nóng", liền lật người đưa lưng về phía hần.

Hần dán lên lưng của ta, biến thành hai tay ôm ta, ta tránh một cái, hần hôn sau tai của ta, nhẹ dụ dỗ nói: "Nàng ngủ đi, để cho ta ôm nàng là tốt rồi." Ta là rất muốn ngủ, nhưng hần ngâm vành tai của ta, mút khẽ, thậm chí dùng đầu lưỡi liếm sờ, đôi tay cũng bắt đầu ở thắt lưng cùng bả vai ta qua lại vuốt ve. Ta vừa nóng vừa bức bối, xoay người không nhìn được đẩy hần ra, thế nhưng hần lại bắt được ta hai tay của ta để ở bộ ngực hần, một tay kia đang nâng mặt của ta liền hôn lên.

Hắn cạo xát cánh môi của ta, lại không dám xâm nhập, mà ta giãy giụa kết quả lại là bị hắn chen chân vào ngăn chặn. Hắn từ gương mặt một đường hôn đến bên gáy, tại vị trí động mạch dừng lại, chợt sợ hắn quá kích động sẽ một hóp găm đi xuống, ta không muốn đem thân hôn máu tươi năm thước, thờ gấp gấp nói: "Người đừng cản cái vị trí kia!"

Hắn cũng không ngần đầu lên trượt đến xương quai xanh, nói khẽ: "Vây chuyển sang nơi khác."

Không biết lúc nào thì, trung y của ta mở rộng ra một nửa, cả bả vai lộ ra, hắn dọc theo xương quai xanh khẽ liếm từ bên ngoài tới bên trong, cuối cùng ta cảm thấy hắn là đang nghiên cứu hình phạt nào đó. Hắn ở chính giữa hai bên xương quai xanh của ta nhiều lần cắn nuốt, sau đó lấy ngón tay đè ép ngực một đường đi xuống. Ta lại hít một hơi khí lạnh, hắn hôn cầm của ta nói: "Nàng là nương tử của ta rồi."

Ta nhìn hắn, hắn cũng ngẩng đầu nhìn ta, hắn nói rất đúng. Bắt đầu từ giờ cho đến hết đêm, hắn chính là trượng phu của ta rồi. Ta thở phào một hơi, nhắm mắt lại, quay đầu qua một bên. Tay của hắn từ bên hông thăm dò vào trong cái yếm của ta, sau đó lật người đè lên.

Sáng sớm khi tỉnh lại trời còn chưa sáng, Thập Tứ vừa muốn dậy, hắn hôn trán của ta nói: "Nàng nằm nhiều một lát."

Ta lúc đầu nói: "Hôm nay không được." Liền đẩy hắn ra gọi người.

Sau đó thì có một tốp tỷ nữ đi vào, chia ra phục vụ ta cùng hắn mặc quần áo rửa mặt. Hắn vẫn như cũ là áo măng bào bỏ phục, ta là đổi một thân trang phục phụ nữ Mãn Thanh ở nhà. Trước khi xuất môn, hắn ôm ta nói: "Nếu là mệt, ngủ thêm một chút cũng được. Ta lên triều xong rồi sẽ trở lại." Nói xong hôn lên bên tóc mai ta. Thật sự ta có chút buồn ngủ, nhưng còn chưa tới mức phải không rời giường được. Vì vậy hàm hồ "Ừ" một tiếng, thỉnh hắn vội vàng ra cửa.

Đưa mắt nhìn hắn bước ra ngưỡng cửa, ta liền xoay người muốn trở về trên kháng trong phòng, chờ bọn họ chuẩn bị điểm tâm cho ta. Còn chưa đi được mấy bước, liền bị người từ phía sau lưng ôm chặt lấy, hắn ghé vào bên tai ta nhỏ giọng nói: "Quên nói cho nàng biết, tối ngày hôm qua ta rất vui vẻ. Sáng sớm hôm nay tỉnh lại, thấy nàng ở trong lòng ta ngủ, ta càng vui vẻ hơn!" Hắn đi mà quay lại, hù dọa ta ra mồ hôi lạnh toàn thân. Nhưng người này lại không hề có cảm giác, hôn một cái lên khoe môi ta, buông ta ra, cuối cùng đi thật.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11-2: Nghĩa vụ hôn nhân (2)

Hắn rời đi không bao lâu, ta còn chưa biết nên thỏa mãn ăn cùng ngủ loại nào cái vấn đề này còn trong thời điểm lựa chọn khó khăn, thì có nha hoàn đi vào bẩm báo nói, Phúc Tấn mời ta đi qua dùng điểm tâm. Ừ, vậy cũng không cần chọn, ăn rồi hãy nói.

Viện Đích Phúc Tấn Hoàn Nhan Thị của Thập Tứ cùng ta chênh lệch thật là xa, cơ hồ là một đầu đông một đầu tây, đi thật lâu, cuối cùng cũng đến. Vào nhà chính vừa nhìn, một đồng nữ nhân. Hoàn Nhan Thị ở chủ vị, ta theo quy củ đi lên hành lễ, nàng cũng không làm khó dễ, gạt đầu một cái, để cho ta qua chuyện. Nàng chỉ vào hai nữ nhân khác nói: "Trắc Phúc Tấn người từng thấy, một người khác là ngách nương Tam a ca."

A, vị này là thiếp thất. Chỉ là nhìn người này hướng tới ta hành lễ, thiếu phụ có chút thận trọng, ta cuối cùng cảm thấy có chút quen mặt. A, nhớ tới, mấy năm trước gặp một lần, là nha hoàn sai xử của Thập Tứ, hình như gọi là Phúc Nhi thì phải.

Ta nhìn xem, hình như không có thay đổi gì khác, cũng không có vị thành niên, không coi là nhiều, thêm ta là bốn, vừa lúc có thể hợp thành một bàn mặt chượt, tiếc nuôi duy nhất là ta không biết đánh bài, bất quá học mấy lần nhất định cũng không thành vấn đề.

Trong phòng bày ra một cái bàn tròn lớn, Hoàn Nhan Thị sai người dâng điểm tâm lên, vì vậy một tô một đĩa được bày ra, bốn nữ nhân liền theo thứ tự phân vị cao thấp đến trước và sau số ghế sắp xếp, ta không tính là ghét ba cái thứ này.

Bọn nha hoàn múc cho mỗi người một nửa chén cháo gạo tẻ, ta nghe mùi gạo liền kích thích dạ dày rồi, gấp một thìa dưa muối, hóp vài hóp. Mọi người yên lặng không tiếng động mà ăn, ta phát hiện trước mặt một tô bánh màn thầu trắng tinh thật ngon, đáng tiếc không ai động, liền đưa tay cầm một cái, sau đó liền phát hiện ba đôi mắt các nàng nhìn ta chăm chăm. Ta kỳ quái lướt qua các nàng một cái, nhét bánh màn thầu vào trong miệng, cắn một cái, cũng không cần phối rau cải, liền nhai kỹ để cho vị ngọt tinh bột nhàn nhạt nổi lên. Trong khi dần dần lấp đầy bụng, ta lại lạc quan lên, ta nghĩ đây có lẽ là phần công việc nhẹ nhõm, thân hôn có thể bận rộn một chút, về sau ước chừng cũng chính là bốn ngày mới thay phiên công việc một lần, hơn nữa có người mới tới chu kỳ sẽ dài hơn. Ừ, nếu là luân phiên có thể có quy luật, có thể biết mình khi nào bắt đầu làm việc là tốt, chỉ là Thập Tứ không cần thiết vui lòng ra cái gì thời gian biểu sắp xếp ca làm.

Đang suy nghĩ, liền thấy Hoàn Nhan Thị trước thả chiếc thìa xuống, sau đó là một vị Trắc Phúc Tấn khác, Phúc nhi là nắm thìa nhìn ta chăm chăm. Ta dò hỏinhìn lại nàng một cái, nàng liền cúi đầu, nhưng vẫn là dùng dư quang khoe mắt neho mắt nhìn ta. Vị này, rốt cuộc tò mò ta cái gì kia?

Chờ các nàng đều uống trà, ta mới rốt cuộc đem thức ăn trong miệng nuốt xong, ở bên cạnh các nàng một đồng ghé bành bày ra dưới bàn.

"Ăn xong?" Hoàn Nhan Thị hỏi. Ta ngần muốn ngáp lại, nói: "Dạ, cho nên có chút buồn ngủ."

Nàng xem nhẹ lời nói của ta, bắt đầu nhìn ta giới thiệu tình huống trong phủ, trước tiên là nói về quy củ cấm kỵ, tiếp đó là nhân khẩu trong viện, quản sự thái giám ma ma, cuối cùng là nhi nữ của Thập Tứ. Ưm, thì ra là ngoại trừ ta ra, có mặt nơi này, đều là mẹ đẻ bé của hân, gia đình nhân khẩu thịnh vượng, là chuyện tốt đấy. Hoàn Nhan Thị còn có hai đứa con trai, ta bắt đầu hoài nghi họ có thể không rảnh dạy ta đánh bài, quản lý việc nhà nuôi dạy hài tử cũng là công việc hết sức mệt nhọc.

Nghe việc này mặc dù không tính là nhàm chán, nhưng vẫn là muốn ngủ, lấy tay chống cằm, nửa mở mắt, âm thanh Hoàn Nhan Thị lại rất dễ nghe, ta cảm thấy được ta có thể chống đỡ không được bao lâu. Cũng may trước khi ta thất lễ liên kết thúc, ứng phó chúng ta, Hoàn Nhan Thị đại khái cũng mệt mỏi, không lâu sau để cho chúng ta giải tán trở về của mình viện nghỉ ngơi.

Phúc Nhi có thể được ở gần với ta, cùng ta đi bốn năm phút đồng hồ mới tách ra, nàng thái độ nom nớp lo sợ làm cho ta thấy rất kỳ quái, trước kia ta làm gì nàng?

Trở lại phòng ngủ còn chưa quen thuộc, ta thẳng tắp ngã xuống giường, những nha hoàn khác mặc dù không có hô to gọi nhỏ, lúc này cũng hốt hoảng không biết làm sao, vẫn là Đông Văn vội vàng đi lên cởi giày mang trên chân cho ta.

Chớp mắt tỉnh dậy, cảm thấy da đầu ngứa ngáy, nhất định là dầu dưỡng kia làm hại, liền gọi Đông Văn phân phó nấu nước gội đầu. Ta không thích nằm úp sấp tắm, cái cổ mỗi lúc lại đau lưng, người hầu hạ cũng không thoải mái. Ở nhà liền kêu người đánh một bộ gia cụ, ghế nằm bằng phẳng phối hợp cùng độ cao chậu nước rửa mặt, ngày hôm trước cũng dọn đến nơi đây rồi. Lực tay Đông Văn ta rất yên tâm, cùng Hồng Nguyệt Nhi một dạng thoải mái đến cơ hồ có thể bình yên ngủ.

Mới vừa làm ướt tóc, thì thấy Thập Tứ bước vào cửa phòng, trở lại thật sớm. Ta nghĩ hân nhìn thấy được ta hiện tại không có biện pháp quan tâm đến hân, đại khái sẽ về phòng mình ăn buổi cơm trưa rồi qua. Nhưng hân lại hết sức tò mò đến gần, nhìn Đông Văn xoa xả bông thom lên trên tóc ta. Ta mới vừa nhắm mắt lại, lại nghe hân nói: "Ta tới."

Ta đề phòng mở mắt, nhìn hân chằm chằm nói: "Người đừng gây vò ta!"

Hân cười nhận lấy xả bông thom trong tay Đông Văn, nâng tóc ước ta qua, cúi người hôn lên cái trán của ta một cái, nói: "Ta sẽ rất nhẹ, nàng nếu không thoải mái cứ nói, hử?"

Còn nói được lời nào, ta chỉ muốn gọi người đuổi hân đi ra ngoài, nếu hân nói nhẹ khẳng định cùng ta biết hoàn toàn bất đồng. Hân thấy ta không có miện phản đối, liền động thủ thao tác, lần thứ nhất kéo ta đau đến rơi nước mắt. Hân vội vã buông ra, sau đó nói: "A, thật xin lỗi! Ta bảo đảm sẽ không." Ta đây nghĩ, cũng có thể không tắm đi.

Nhưng Thập Tứ giống như chơi ra hứng thú, xoa tóc của ta, còn chà xát ra một chút xiu bọt, Đông Văn liền cầm khăn bông lau đi bọt trên trán cùng khóe mắt ta. Hân đang dưới sự chỉ đạo của Đông Văn, dùng ngón tay ở trên da đầu ta ép nhẹ, ta chột tay hân nặng hơi cau mày, hân liền lập tức thả nhẹ sức lực. Như thế qua lại mấy lần, hân cơ bản cũng nắm giữ được lực độ thích hợp, ta liền nhắm mắt lại theo hân loay hoay.

Sau khi tưới sạch tóc, Đông Văn cầm khăn bông bó tóc lại cho ta, ta vừa động đây, hân lại nói một câu "Đừng nhúc nhích", một phen ôm lấy ta, đi qua mấy bước thả ta ngồi vào mép giường. Ta cau mày nói: "Ngồi nơi này làm cái gì?" Còn phải chải đầu kia.

"Ta cảm thấy ngồi nơi này thoải mái." Hân nhận lấy khăn bông bên cạnh đưa tới, lau tóc đang không ngừng nhỏ nước cho ta, hỏi, "Nàng nghĩ ngồi nơi đó?"

"Thôi." Nói chuyện với hân tốn sức, ta thấy hân cầm trong tay lược Đào Mộc, liền một tay đoạt lấy hung khí này, tự mình động thủ chải đầu. Hân thì một tay ở một bên giúp lau khô.

Tóc dài chảy vuốt chỉnh tề, lúc lau khô được một nửa, hân vòng quanh ta để cho ta dựa vào trên bả vai hân, nói nhỏ: "Mệt không? Dựa vào một lát tốt lắm, buổi chiều còn phải vào cung đi gặp Hoàng a mã một phen, nàng trước dưỡng tinh thần."

Ưm, đây cũng là điều nhất thiết. Chỉ là tại sao ta mới vừa ngủ qua lại mệt rồi, thật muốn giống như hân nói, phải dưỡng đủ tinh thần ứng đối. Hoàng đế cha của hân, bị ta lấy một khối mặc thụy, còn không biết có thể thuận lợi vượt qua kiểm tra hay không.

Dưới mặt trời đứng ở bên ngoài cửa Càn Thanh chờ một khắc đồng hồ, Hoàng đế tạm thời còn chưa có nhân rồi nhận quà tặng, chỉ là có lẽ không đành lòng nhi tử bị phơi nắng, mệnh thái giám dẫn chúng ta đi Đông Ngõ Các đợi. Dĩ nhiên, không có chỗ ngồi, không có nước trà, chỉ lặng yên đứng thẳng chờ đợi ngự giá. Hai mươi phúc qua đi, như cũ không có tin tức hoặc tín hiệu nào của nội thị truyền lại Hoàng đế cho gọi.

Lúc này, có một thái giám mũ miện bạch sắc đi vào bên trong Ngõ Các, thỉnh an Thập Tứ, sau đó nói: "Xin Thập Tứ a ca cùng Phúc Tấn đợi một chút, Hoàng thượng vào lúc này ở Nam thư phòng, sợ còn cần chút thời gian."

Thập Tứ cười nói: "Đa tạ Cố Am Đạt quan tâm. Hoàng a mã chắc là vì chuyện thi đình làm phiền, hai người chúng ta ở nơi này chờ đợi không sao."

Thái giám này cũng không đáp lời, cười hành lễ lui ra ngoài.

Thập Tứ đứng gần lại một chút, nói nhỏ: "Nếu mệt, thì dựa vào ta."

Ta "Ừ" một tiếng, tầm mắt quét qua trên bài vị điện thần, đi xuống xét qua bảo tọa Hoàng Văn trên kháng gối dựa cùng đàn mộc khảm ngọc Như Ý, lại từ trên mặt thái giám trẻ tuổi mắt nhìn mũi mũi nhìn tầm quét qua, dời tới bên ngoài cửa sổ.

Cảnh sắc tươi đẹp, lan can cẩm thạch cùng sắc ngói lưu ly xa xa trên điện đường vàng óng ánh, tất cả đều chói mắt đến làm cho không người nào có thể nhìn gần. Đây cũng là Từ Cẩm Thành đây, là hình chiếu Thiên đế ở từ cung nhân gian. Đại biểu từ vi Đế Vương Tinh viên giờ phút này liền ẩn ở đó Bích Lam như tấm trong bầu trời quang đăng, chung quanh của nó, là bức tường ngăn cách đường phố, bức tường to lớn hòa cùng nhị thập bát tú. Ở ngoài tầng khí quyển, mệnh mông trong vũ trụ, những cụm hằng tinh xa xôi kia, đang theo quỹ đạo đã định vận hành.

Các chòm sao lỏng lẻo lại có vẻ vô cùng mệnh mong trong vũ trụ, có lẽ đã từng là một thứ vô hạn mật độ cùng vô hạn thời không ngoài dự đoán, ước chừng ở một trăm ba mươi bảy triệu năm trước trong vụ nổ lớn ra đời, theo giãn nở bành trướng mà phục hồi, lại đang ước chừng năm mươi triệu năm trước, mặt trời do bao hàm xác Siêu Tân Tinh xoay tròn thể khí mây tạo thành, trong mây số ít nguyên tố nặng là ngưng tụ thành hành tinh Địa Cầu như vậy.

"Vũ" ý trên dưới bốn phương, đại biểu không gian, "Trụ" ý từ cổ chí kim, đại biểu thời gian. Đúng như Hán ngữ hợp thành từ "Vũ trụ", thời gian cùng không gian không được tách ra thành hai khái niệm, từng sự kiện cũng có thể bị không gian ba chiều cùng một suy nghĩ định nghĩa thời gian tọa độ. Ta giờ phút này tọa độ không gian cùng thời gian đều vô cùng minh xác, Từ Cẩm ThànhCàn Thanh Cung Đông Ngâm Các, nếu mà cần thiết, còn có thể dùng kinh độ và vĩ độ chuẩn xác biểu thị, mà thời gian, còn lại là Khang Hi năm bốn mươi tám (công nguyên năm 1709) chừng hai giờ chiều ngày mười một tháng tư âm lịch. Mà ta cuối cùng về trí nhớ của Cao Lăng, còn lại là sáu giờ mười lăm phút chiều ngày mười bốn tháng sáu năm 2005 công lịch. Không ai có bất kỳ chứng cứ nào tỏ rõ là Cao Lăng đột phá giới hạn thời gian cùng không gian đi tới vĩ độ nơi này, mặc dù định luật vật lý ở dưới điều kiện vô cùng hà khắc có thể cho phép nghịch lưu du lịch, hơn nữa xem từ bất kỳ góc độ nào, Cao Lăng cùng Lý Hàm đều không có liên hệ tất yếu nào. Ta vẫn có, chỉ là thân phận của Lý Hàm cùng trí nhớ của Cao Lăng.

Hiện tại, ta tin tưởng hai khả năng: Thứ nhất, Cao Lăng cũng không tồn tại, nàng chỉ là một loại hình ảnh ảo tưởng trong ta, mà tương lai mấy trăm năm sau, cũng chỉ là ta điên cuồng phán đoán; Thứ hai, Cao Lăng xác thực tồn tại, lại cùng ta không có quan hệ, chỉ là một đoạn suy nghĩ của nàng bởi vì một loại nguyên nhân tạm thời cũng không biết bao trùm ở trong đầu ta lúc chín tuổi. Ta hi vọng là người sau, tối thiểu chứng minh trên tinh thần của ta không tồn tại vấn đề, hơn nữa, nàng ở vị trí thời đại của nàng trải qua cuộc sống của nàng.

Chợt trước mắt một mảnh bóng tối, Thập Tứ lấy tay che kín hai mắt của ta, ở bên tai ta nói nhỏ: "Đừng xem, đừng nhìn nữa!"

Ta nhắm mắt lại, lấy tay của hắn ra, địa đồ cung điện bầu trời cùng với không gian vũ trụ giống như từ trong đầu biến mất.

"Ai, có thể rồi." Một trung âm nam từng nghe qua từ xa đến gần, hài hước nói: " Như keo như sơn như vậy, người vừa là tân hôn yếm nhĩ, Trẫm nên cũng không kỳ quái."

Mới vừa rồi không biết đi vào nơi cõi tiên nào, hoàn toàn không có chú ý tình trạng chung quanh, tình hình như thế được cho là thất nghi trước ngự tiền rồi. Ta cúi đầu, liền thấy một đôi giày đoạn đào màu xanh thoáng một cái đã qua, đi về phía ghế.

Thập Tứ cũng không hốt hoảng, nhẹ nắm cầm tay của ta, sau đó buông ra, khom người trả lời: "Hoàng a mã, nhi tử mang nàng dâu hướng tới ngài tạ ơn."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-1: Thân thích

Hoàng đế ngồi ở trên ngai vàng, Thập Tứ cùng ta trước sau mà đứng, chia ra ba quý chín lạy cùng sáu tấc ba quý ba lạy. Mặc kệ là người thi lễ hoặc là người nhận lễ, đều vô cùng mệt mỏi, nói vậy tất cả đều là một bộ vẻ mặt trịnh trọng vô cùng nghiêm túc. Ta vẫn cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, chuyên tâm ngồi chồm hổm hạ thấp xuống, đứng dậy, quý gối, thực hiện động tác phục sát tinh chuẩn không sai lầm.

Xong, chúng ta ngồi dậy, vén tay áo đứng ngay ngắn. Hoàng đế cười hỏi: "Mới vừa rồi đứng bao lâu rồi hả ?"

Thập Tứ đáp: "Bẩm Hoàng a mã, gần nửa canh giờ."

Hoàng đế liền cười nói: "Cũng không dễ dàng, chuyển cho nàng dâu người cái ghế."

Thập Tứ cảm tạ ân huệ, cũng là hai tiểu thái giám đưa đến hai ghế ngồi tròn. Hắn nhẹ đụng ta một cái, ta liền hiểu cũng nên mở miệng bày tỏ một chút cảm kích. Đề ép cổ họng nói: "Tạ hoàng thượng ân điển."

Hoàng đế nhìn Thập Tứ cười nói: "Nàng dâu này của người thật sự e lệ." Không đợi Thập Tứ trả lời, lại chuyển hướng tới ta nói: "Nhà Thập Tứ, ngẩng đầu lên để Trẫm nhìn một chút. Hai năm trước sớm nghe nói tới người rồi."

Nghe nói? Nghe nói cái gì? Hắn là còn chưa có nghe nói ta đem bán dây đeo quạt năm trăm lượng chứ? Trừ lần đó ra, ta hình như cũng không làm được cái gì khiến vị bệ hạ này ghi hận. Cách ăn mặc cùng hóa trang, có ba mươi phần trăm khả năng hắn không nhận ra ta. Tâm thần thấp thòm cẩn tuân thánh mệnh, đem cảm hơi nâng lên một chút, làm vẻ mặt hết sức dịu dàng cung kính, kết quả lại nhìn thấy vẻ mặt Hoàng đế chợt lóe lên kinh ngạc. Xác suất bảy mươi phần trăm, ta gặp xui xẻo.

Hắn cau mày từ trên ngai vàng đứng lên, chấp tay sau lưng bước đi thông thả đến trước mặt ta, liếc nhìn ta hỏi: "Cây quạt đâu?"

Ban đầu là quyết định chủ ý, mặc kệ sống chết như thế nào đều không nhận, đoán trước Hoàng đế cũng sẽ không cực kỳ khẳng định, có lẽ sẽ hoài nghi dụng mạo chỉ là nà ná mà thôi. Nhưng hần liền hi nộ không phân biệt hỏi câu này, ta liền hiểu, nguy hiểm nữa chính là khi quân rồi. Hít sâu một hơi, trả lời: "Hồi hoàng thượng, hồng rồi." Nói ở nhà mẹ, hần còn có thể bảo ta đưa cho hần nhìn.

Hoàng đế nhìn chòng chọc ta hai mươi giây, sau đó lại bước đi thông thả trở về. Thập Tứ không rõ chân tướng nhìn nhìn ta, ta nghĩ lúc này họa phúc khó dò, không đếm xỉa tới hần. Hoàng đế đi mà quay lại, đưa một thanh chiết phiến cho ta, nói: "Vậy thì dùng cái này đi."

Ta bối rối, năm giây cũng không động một cái, Hoàng đế có lẽ tay mỏi, giờ cánh tay lên, ta nhất thời tình thế cấp bách, dùng một cái tay liền nhận lấy. Sau đó liền nghĩ không biết hiện tại quỹ xuống đất tạ ơn còn kịp hay không. Ta xem xét cây quạt, phát hiện nó cũng có một vật trĩu xuống, hơn nữa cực kỳ nhìn quen mắt, ách, nếu như là chuộc trở về thì ra là cái đó, cũng không biết là tổn hao vượt qua năm trăm lượng hay không.

Hoàng đế nhìn ta ngăn người nói: "Suy nghĩ cái gì hả? Có lời gì cứ nói đi."

Thánh thượng lên tiếng, chính là không muốn nói cũng phải nói, chỉ là cũng không thể thẳng thắn ta muốn hỏi thăm khoản chênh lệch giữa cửa hàng ngọc khí kia, cần cần môi nói: "Xin hỏi hoàng thượng, cho cây quạt này là muốn lấy về, hay là cho sử dụng luôn?"

Hoàng đế ngăn ra, cười to nói: "Cứ việc dùng, dùng hư lại tính." Sau đó nói với thái giám sau lưng: "Đi, lấy mấy cây quạt trắng trong kho kia ra."

Thái giám này đáp một tiếng lui ra, chỉ chốc lát sau liền bùng một mâm quạt xếp, chừng mười hai mươi ba cái, trở lại bên trong Noãn Các. Hoàng đế cười nói với Thập Tứ: "Những thứ này cũng thường cho người, chữ người không tẻ, viết tốt tặng cho người."

Thập Tứ không hiểu tạ ban thưởng, nhận lấy.

Ta sợ Hoàng đế trách tội ngày đó ta nói láo tên họ, moi ruột gan tìm kiếm lý do, đáng tiếc mẫu thân ta họ Ngụy không phải họ Cao, nếu không cũng coi là lấy được cái cớ. Thôi, nếu như bị hỏi, ta liền nói Cao Lăng là tự, mặc dù có chút kỳ quái, cũng qua loa tắc trách đi qua thôi.

Bất quá Hoàng đế không có truy cứu, nhìn hần xem ra tâm tình thật tốt, mặt cũng không kéo căng nữa, ngồi trở lại trên kháng, nâng ly trà lên, vừa cầm nắp gạt lá trà, vừa cười hỏi ta: "Nghe nói người từng giữa mùa đông lạnh đem Thập Tứ a ca đẩy vào trong hồ, có chuyện này chứ?"

Đây là thế nào truyền ra a! Cũng đã bao nhiêu năm rồi, còn có người nhớ, kinh thành có khả năng cung cấp tin tức giải trí ít quá sao? Trong lòng ta kêu gào, coi như truyền, cũng phải truyền đi chân thật a, rõ ràng là hai tháng rồi, làm sao lại coi là giữa mùa đông! Tiếng xấu của ta lại không duyên cớ thêm một khoản, nghĩ đến rất oan.

Thập Tứ có chút sốt ruột, giành nói: "Hoàng a mã, đó là khi còn bé đùa giỡn."

Hoàng đế chỉ cười nói: "Không có hỏi người." Lại nhìn ngược lại về phía ta.

Ta nhỏ giọng trả lời: "Vâng"

"Làm cũng không đổ thừa nha!" Đây coi như là khen ngợi?

Ta không thể làm gì khác hơn là lên tiếng: "Cũng may, con đâu sức hơi lớn."

Hoàng đế dùng ngón tay gõ một cái kháng trác, nói với thái giám trung niên hầu hạ bên cạnh: "Ai, không nhận được liền qua phòng bên đối với bức tường đứng đi."

Ta lúc này mới chú ý tới cái nét mặt quái dị của thái giám này chính là ta ở Hàng Châu gặp một lần. Chỉ thấy hần bùm quỳ xuống đất, sợ hãi nói: "Hoàng thượng thứ tội. Nô tài nén lại được."

"Vậy thì cứ tiếp tục nén." Hoàng đế không nhìn hần nữa, hướng tới ta hỏi, "Ừ, thanh mai trúc mã, còn gặp nhau hết sức đỏ mắt?"

"Cũng không phải mối hận cũ." Ta trộm liếc đến mặt của Hoàng đế hào hứng bùng bùng, xem ra là tìm tiêu khiển, vì vậy hữu khí vô lực đáp.

"Không cừ không oán, người cũng coi như gan lớn ra tay tàn nhẫn." Hoàng đế vừa cười hỏi, "Đẩy hần xuống nước, có hối hận không?"

Hối hận, dĩ nhiên hối hận! Nhưng mà hần hỏi như thế, không phải cho là ta vô duyên vô cớ khi dễ con trai bảo bối của hần chứ? Vì vậy liền uyển chuyển vì mình biện hộ nói: "Hồi hoàng thượng, khi đó còn trẻ lỗ mãng, chỉ cảm thấy Thập Tứ a ca cùng đệ đệ ta lớn lên giống nhau, ngôn ngữ lại vượt quy củ, liền muốn làm trừng phạt nho nhỏ. Cũng không biết sợ." Khi đó Thập Tứ xác thực chỉ có vô lễ ‘trên đầu lưỡi’, quá trình cụ thể cũng không lộ ra ngoài kích thích phụ thân hần.

Hoàng đế vẫn là gạt mình, thiếu chút nữa thất thủ đồ ly trà, tiện tay gác qua trên kháng trác, đắm bàn cười to nói: "Đệ đệ người. Khụ khụ. Thập Tứ a ca, dân ‘tỷ tỷ’ người đi gặp ngạch nương người đi, để cho nàng cũng vui mừng." Nói xong phát tay ý bảo chúng ta quỳ an.

Cho đến chúng ta xoay người thối lui đến trước cửa, còn nghe Hoàng đế đang khè ho khan cười.

Theo quy củ, trước tới cung Ninh Thọ làm lễ yết kiến Hoàng thái hậu, sáu túc ba quỳ ba lạy như cũ. Hoàng thái hậu tuổi lớn rồi, dễ dàng mệt, nói mấy câu xã giao, thưởng một đồng vòng tay như ý kim ngọc hạng quyền, rồi để cho chúng ta quỳ an.

Trên đường đến cung Vinh Hòa, Thập Tứ rốt cuộc không nhịn được lại gần hỏi: "Cái đó... cây quạt, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Ta nói cho có lệ: "Lần trước Hoàng thượng Nam tuần, ở Hàng Châu đụng phải, hấn yêu thích cây quạt của ta, ta không chịu cho. Không ngờ Thánh thượng còn nhớ rõ chuyện này."

Thập Tứ cả kinh nói: "Đó không phải là năm bốn mươi sáu? Tại sao có thể đụng phải... Nàng khi đó ở Hàng Châu? Hoàng a mã như thế nào lại muốn đồ của nàng?"

Hấn như pháo nổ xò ra một chuỗi vấn đề, ta lười phải dây dưa với hấn, liền nói: "Hoàng thượng cải trang vi hành, ta lại không nhận biết. Nhìn trận thế hôm nay, cây quạt cái gì, ước chừng đều là cười giỡn." Lại nói sang chuyện khác, "Còn chưa có hỏi chuyện người rơi xuống nước! Ghi hận cũng không cần khắp nơi truyền ra, không chê mất thể diện sao?" Nói xong liếc hấn một cái.

Bên tai Thập Tứ dõ lên, nói: "Ta làm sao truyền... Có thể là Thập ca bọn họ... Nàng đừng tức giận, cùng lắm thì lần tới có người hỏi, ta liền nói là ta tự mình nhảy xuống."

Ta ngó mặt đi chỗ khác nói: "Được. Cũng nên học bơi."

Mắt thấy đã đến ngoài cửa cung Vinh Hòa, Thập Tứ dừng bước, lòng bàn tay nâng lên hướng tới ta vươn ra, ta đứng tại chỗ, hấn cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng nhìn ta. Chúng ta bất động, thái giám cung nữ theo hầu cũng bất động, mặc dù một đám mặt không biểu tình, ai biết trong lòng đều ở đây nói thầm cái gì. Giằng co thật lâu, hấn không có một dấu hiệu dẫn ra, ta không muốn ở nơi này hủy mất mũi hấn, liền đem tay phải giao cho hấn. Hấn đổi với ta cười cười, cầm thật chặt, dắt ta vượt qua ngưỡng cửa thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-2: Thân thích (2)

Đức Phi chạy tịnh tại chánh điện hậu viện nhận quà tặng. Thập Tứ hai quỹ sáu khẩu đầu, còn ta lại là tứ túc hai quỹ hai lạy. Gần đây rèn luyện sơ, chờ tiến hành xong tại cung Vinh Hòa này, đã cảm thấy đau lưng. Hành lễ xong, Thập Tứ lôi kéo ta đi tới trước nơi mẫu thân hấn ngồi, cười kêu: "Ngạch nương."

Đến gần, Đức Phi vẫn là giống dáng vẻ đoan trang nghiêm túc nhìn từ xa kia, nhìn thấy tiểu nhi tử, trên mặt cũng không nhiều vui vẻ, nhìn hấn, cau mày nói: "Nhìn cái đầu đồ đầy mỡ hôi này!" Phân phó cung nữ ở bên cạnh: "Đi tới cho Thập Tứ a ca khăn lau mặt."

Thập Tứ cười nói: "Đa tạ ngạch nương." Liền dắt ta tới trước mặt mẫu thân hấn, nhỏ giọng nói với ta: "Tới, ra mắt ngạch nương."

Ta chỉ có thể phúc thân xuống, cúi đầu nói: "Thỉnh an nương nương."

Thời điểm đứng dậy, hấn đỡ ta một cái, siết tay của ta nói: "Nên kêu ngạch nương mới đúng... ." Ta đè ép đầu, quả thật muốn đá hấn xa một chút, ta còn không có ngu ngốc không đến biết cái gì gọi là thất lễ.

Lúc này, lại nghe Đức Phi "Phi" bật cười, khom xuống vỗ nhẹ đầu nhi tử, nói: "Đừng làm khó nàng." Sau đó nói với ta: "Hải tử, tới đây để cho ta xem."

Thập Tứ lúc này mới thả tay ra, khẽ đẩy ta đến trước mặt mẫu thân hấn. Đức Phi lôi kéo ta, nhìn ta quan sát một lần từ trên xuống dưới, cuối cùng hít mắt nhìn chăm chú vào mặt của ta. Ánh mắt ta nháy mắt cũng không nháy mắt, ngay cả con ngươi cũng bởi vì nàng thấy rõ ràng. Tùy tiện xem đi, mặc dù so với nàng một nàng dâu mới lớn hơn có ba bốn năm sáu tuổi, cũng có chút tin đồn kỳ quái (ta cũng là hôm nay mới biết được), nhưng tướng mạo, ta còn là có tự tin ở trong phạm vi bình thường - đáng đáp nên có đều hoàn hảo rồi, đáng đáp không nên có trước mắt cũng không xuất hiện.

Đức Phi rốt cuộc kiểm tra xong, quay đầu lại nói với Thập Tứ: "Trả lại nàng dâu cho người. Ta lại không thể ăn nàng, khăn trương cái gì?"

Thập Tứ lấy khăn lau mồ hôi đưa trả lại cho cung nữ, từ nơi mẫu thân hấn đón lấy tay ta qua, cười nói: "Ngạch nương nói đùa. Ngài thích nàng như vậy, ta thật là vui mừng."

Đức Phi cười mắng: "Được, chớ nói dễ nghe. Nhớ nhưng nhiều năm như vậy, người cũng như ý nguyện rồi, nên ổn định rồi." Nàng sai cung nữ ở dưới kháng bày hai cái ghế ngồi, Thập Tứ kéo ta ngồi xuống, ta rút tay về, trên mặt thủy chung bày ra vẻ bình tĩnh không đổi, nghe mẹ con hấn nói chuyện.

Đức Phi hỏi: "Mới vừa rồi người hướng Hoàng a mã dập đầu hơi quá?"

Thập Tứ thẳng thắn, trả lời: "Tới trước Càn Thanh cung tạ ơn, lại đi Ninh Thọ cung, mới đến nơi này của ngạch nương. Hoàng a mã còn thưởng cho nàng ngự phiến."

Đức Phi có chút kinh ngạc nhìn ta, cười nói: "Vạn Tuệ Gia ít có ban thưởng cái này cho người... . . . Đứa nhỏ này cũng thật là được người thích."

Thập Tứ cười nói: "Còn thương ta vài chục thanh. Chờ nhi tử dụng tâm về mặt quạt, viết mấy cái chữ, cho ngạch nương thưởng thức."

Đức Phi gật đầu nói: "Có phần hiểu tâm này là tốt rồi. Ngạch nương không cầu cái gì, chỉ muốn huynh đệ các người thường xuyên tới thỉnh an, xem các người bình an khỏe mạnh sung sướng, ta cũng liền thấy hài lòng rồi."

Thập Tứ cầm tay của mẫu thân, nói: "Ngạch nương yên tâm, nhi tử sẽ bảo trọng mình, vẫn chờ hiếu kính ngài một trăm tám mươi tuổi đấy."

Đức Phi nheo miệng hẳn, cười nói: "Chỉ có người không làm ta yên tâm nhất, mới để cho Tế Lan đi theo người đi, giúp ta nhìn cho thật kỹ."

Hắn cũng cười: "Thư ma ma chăm sóc vô cùng chu đáo, người bên cạnh Ngạch nương đương nhiên sẽ không có sai lầm." Thư ma ma? Xem ra lại là một người quan trọng.

Đức Phi hài lòng, ý vị sâu xa nói: "Cũng đừng chọc giận Hoàng a mã người tức giận nữa, giống như năm ngoái vậy sẽ chết, ngạch nương bao nhiêu ngày ngủ không yên!" Dừng một chút, còn nói, "Buổi sáng hôm nay Tứ ca cùng Thập Tam ca người cũng tới thỉnh an." Ta thật lâu mới phản ứng được hai người trong miệng nàng cùng ta quan hệ thân thích. Ta cùng hắn hôm nay là quan hệ thân thích phức tạp, mặc dù hiểu hắn đã không thêm để ý, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Chính là muốn quên, nhưng lúc nào cũng bị nhắc đến.

"Thập Tam ca người gần đây tinh thần tốt hơn nhiều, năm trước trận kia, thật là để cho người lo lắng." Từ tháng giêng lần đó đã lâu không gặp Thập Tam, hẳn có khỏe không. âm thanh Đức Phi càng ngày càng xa, có lẽ là linh hồn ta đi đâu rồi.

Đến hết nửa ngày, chỉ cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Thập Tứ nói, cơm đặt ở trong phòng, ta cũng tán thành. Mang thức ăn lên trước, vị Thư ma ma kia tới thỉnh an, chỉ thấy là một phụ nhân ba mươi mấy tuổi, bất kể ăn mặc, hay là nói năng cử chỉ, ngay cả biểu hiện trên mặt cũng thật là cẩn thận tỉ mỉ. Ta không có tinh lực ứng đối, chỉ gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Bởi vì là người hầu hạ bên người Thập Tứ, chúng ta ăn cơm, nàng liền ở một bên phục vụ. Ta phát hiện lúc nàng nhìn thấy Thập Tứ gấp rau mức canh cho ta, hơi nhíu mày một cái, trên mặt liền khôi phục lại bình tĩnh không có sóng, rồi sau đó vừa nhìn thấy hắn có động tác, liền vượt lên trước làm.

Sau khi ăn xong ta chỉ muốn nằm xuống nghỉ ngơi, lúc này mới là ngày đầu tiên, ứng phó xong mấy ngày nay, hi vọng về sau có thể thanh nhàn. Sau khi ngủ, Thập Tứ còn muốn dây dưa, ta nói với hắn, ta thật sự mệt mỏi không thể, nếu nhịn không được thì đi phòng khác ngủ. Hắn liền hôn lên thái dương ta một cái, tuy vẫn ôm không thả, nhưng cũng không hề nào loạn nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai khi tỉnh lại, Thập Tứ đã không còn ở bên người. Thật ra thì cũng không coi là sớm, ước chừng khoảng tám giờ, mặc dù không thể so với lúc ta ở nhà muốn bao nhiêu, nhưng đối với phủ Thập Tứ mà nói, sợ rằng đã lang ngủ nướng kinh người, bất quá thật may là cũng không ai không thức thời tới âm ỉ ta. Liền nhắc nhở mình buổi tối chớ lại quên cùng người hầu hạ dặn dò, ta mỗi ngày đều dậy vào lúc này. Ta đã nghiên cứu qua, dậy sớm cũng không có chuyện gì phải làm, dù sao là ngủ gà ngủ gật, ngồi không bằng nằm, mặc chính tề không bằng chui chăn.

Sau khi rửa mặt, người gác cổng thông qua Đông Vân tới bẩm báo nói, trong nhà đưa tới cho ta ít đồ. Ta gọi người đi vào vừa hỏi, thì ra là Lý Hạo sợ ta không quen tay nghề đầu bếp trong phủ Thập Tứ, sai phòng bếp làm cho ta điểm tâm bình thường ta thích, đóng mấy hộp đưa tới. Ta lưu lại hộp đựng thức ăn, viết phong thư ngắn cho người vừa tới mang về, cũng chỉ là hết thái độ tốt linh tinh Hôm lễ ngày đó có tin tức Lý Hạo đậu thi hội, nhưng vẫn không có cơ hội nói với hắn tiếng chúc mừng, dù sao suy nghĩ ngày mai lại mặt, có lời gì đến lúc đó lại nói cũng được.

Mới vừa ăn điểm tâm, Thư ma ma lại đến rồi. Ta nghi ngờ nàng trong phòng đợi cơ hội không có Thập Tứ ở đây, nàng thỉnh an xong, sau khi đứng dậy nói: "Trắc Phúc Tấn nếu rồi rảnh, nô tỳ liền báo các quân sự trong phủ tới dập đầu ngài."

Ta còn tính toán làm sao nói không rảnh, vị ma ma này lễ số chu đáo cũng đã sắp xếp người xong xuôi, bắt đầu từ Trường Sử, phòng lương, phòng bếp, trông nom hoa viên, trông nom kho hàng, trông nom xe ngựa vân vân, còn có bố trí cho ta một đại nha hoàn, hai tiểu nha hoàn, mười mấy người chen lẫn đầy phòng, sơ lược có lẽ là được huấn luyện nghiêm chỉnh, nói Cát Tường dập đầu rất là đều nhịp.

Ta chỉ chăm chú nhìn tổng trừ thêm một chút, những thứ khác có việc rồi hãy nói, về phần nha hoàn trong phòng ta, qua hai ba ngày là có thể quen thuộc, vào lúc này cũng không cần phải tâm biết.

Chờ những người này tản đi, ta rốt cuộc có thể uống xong nửa bát cháo đậu xanh còn dư lại. Rồi lại nghe Thư ma ma không nhanh không chậm nói: "Mấy vị tiểu a ca tiểu cách cách của gia cũng nên hướng phúc tấn thỉnh an."

Ta để thìa xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, nàng khom người cúi đầu, âm thanh nhưng thùy chung vững vàng: "Nếu phúc tấn mệt mỏi, qua ít ngày cũng không sao."

Nhận lấy khăn Đông Vân đưa tới, lau miệng, nói: "Liền hôm nay đi, lễ ra mắt ta cũng sớm chuẩn bị."

Thư ma ma hiển nhiên không thích bất cứ chuyện gì ra ngoài dự định của nàng, ngồi dậy vịn chặt chân mày, mím môi đáp một tiếng "Dạ", liền phân phó.

Thập Tứ có tám đứa con bốn nam bốn nữ, trưởng tử Hoàng Xuân bảy tuổi, Nhị a ca Hoàng Minh và Đại cách cách Ngọc Quân năm tuổi, Nhị cách cách Thục Lan cùng Tam cách cách Thục Nghi bốn tuổi, Tứ cách cách Ngọc Nhân, Tam a ca Hoàng Ánh cùng Tứ a ca Hoàng Huyền đều mới ba tuổi. Bốn tuổi trở lên, mặc dù không biết trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng cũng hết sức thông minh lanh lợi hành lễ cho ta thứ mẫu này. Ta cho hai nam hai nữ một người một thanh tiểu đao ngọc, còn lại nữ hài là mỗi người một thanh lược ngọc nhỏ.

Ta nhìn khuôn mặt Hoàng Minh nho nhỏ lại mang vẻ mặt nghiêm túc, liền nhớ tới lần trước thấy thì hắn còn là thai nhi hai ba tháng trong bụng mẫu thân

hắn, không tự kìm hãm được kéo đuôi sam hắn. Hắn ngửa đầu nhũ lông mày nhàn nhạt, nói: "Phúc tấn, Hoàng Minh có thể lui xuống chưa?"

Cái tiêu tử nghiêm túc này lại là đích tử của Thập Tử, không thể tưởng tượng nổi a, mặc dù trên ngũ quan vẫn có chút tương tự. Ta lôi kéo nón của hắn về phía trước, che ở nửa mắt của hắn, cười nói: "Có thể, Nhị a ca đi thông thả, cẩn thận dưới chân."

Hắn "Nha" thờ nhẹ một tiếng, phồng má trợn mắt nhìn ta một cái, nâng cái mũi, liền nhảy đi ra cửa.

Ta cười lắc lắc đầu, xoay người nhìn ba tiểu oa nhi ba tuổi còn sót lại. Ba đứa này, ta tặng mỗi người một thìa vàng, này liền danh xứng với thực "Miệng ngâm thìa vàng". Từ cách cách nhìn ta, sợ đến trốn vào trong ngực bà vú, Hoàng Huyền là dứt khoát ngủ thiếp đi, đại khái ta tại trong con mắt của bọn họ được cho là thẳng gù nhà thờ Đức Bà đi. Ta cũng không thể khi dễ đứa bé, để cho nhũ mẫu bọn họ dẫn theo bọn họ đi xuống.

Chỉ có Tam a ca Hoàng Ánh, đứng ở tại chỗ, mở mắt đen lay láy không nháy mắt nhìn ta chăm chăm Tiểu oa nhi không tới hai tuổi, cái đầu quá lùn, ta ngồi xổm người xuống vẫn không thể cùng hắn nhìn thẳng, đôi tay xiên đến dưới nách hắn, ôm lấy hắn. Hắn còn nhìn ta, trong đôi mắt giống như dâng lên nước mắt, ta liền đoán có lẽ là ta ôm tư thế này để cho hắn rất không thoải mái (cũng thế, ta trước kia lúc ôm Mẫn Mẫn như vậy, nó cũng kháng nghị), liền ngồi xuống trên ghế thái sư, đặt hắn ở trên đầu gối ta. Hắn chép miệng, khẽ gọi một tiếng như tiếng mèo: "Ngạch nương. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12-3: Thân thích (3)

Ta giật mình, thiếu chút nữa buông lỏng tay, vội vàng đỡ lưng của hắn, kéo khoe miệng hỏi: "Con kêu ta cái gì?"

Hắn lập tức liền muốn khóc lên, nhưng vẫn nhút nhát nói: "Ngạch nương."

Được, tiện nghi vừa nhặt được nhi tử. Ta thờ dài, từ trong hộp điểm tâm lấy khối đậu phộng rang cho hắn, hắn mút lấy đường, rốt cuộc không cảm thấy ta là muốn ngược đãi hắn, liền cũng không muốn khóc.

Mấy năm không động vào cung tên, tài nghệ có chút không quen, ta ngủ trưa đi qua luyện gần một canh giờ, mới rốt cuộc có thể trúng bia rồi. Thử mà nhìn ta chơi cái này, thiếu chút nữa vấp phải ngưỡng cửa, té ngất đi, ta liền sai nàng trở về phòng nghỉ ngơi.

"Ta cùng nàng luyện một chút." Thập Tử nhảy vào cửa viện, thấy ta đang nhắm bắn, cũng không chờ ta trả lời, liền hăng hái bưng bưng chọn cung, thử một chút, đứng ở bên cạnh ta, là ta liên tục bắn bốn mũi tên. Chỉ thấy bốn mũi tên của hắn trên cái bia, liền cao thấp hai bên vây quanh ta bắn ra cái tên lên tên lúc trước. Khoe khoang cái gì! Hắn vẽ chữ thập trên bia sao? Ta vừa nhìn liền tức. Mới vừa để cung xuống, hắn liền ôm eo của ta, đem ta ôm vào trong ngực, tiếp đó cầm tay phải của ta, đeo nhẫn bạch ngọc quen thuộc vào trên ngón tay cái của, nói nhỏ: "Đừng trả lại cho ta nữa."

Ta ngó mặt đi chỗ khác, hắn liền hôn lên tóc mai, ta đẩy hắn một phát, thoát ra khỏi ngực của hắn, nói: "Hồ đồ cũng phải xem thời điểm."

Hắn cũng không thêm đề ý, cười nói: "Hôm nay có một số việc trì hoãn, không có cùng với nàng, thật xin lỗi. Một mình nàng làm cái gì?"

Ta nhận lấy khăn ướt tiểu nha hoàn đưa tới lau mồ hôi trên mặt, trả lời: "Gặp tiểu a ca tiểu cách cách của ngươi, cũng có thể gọi tên toàn bộ rồi."

Sắc mặt hắn âm ỉ, thật lâu không nói lời nào. Ta để cho bọn họ thu thập cái bia mũi tên, lúc đang muốn gọi hắn trở về phòng, hắn lại đưa tay ôm cổ ta, lần này thế nào cũng tránh không được. Bọn họ nhân đều đi sạch sẽ, ta đẩy bờ vai của hắn, cố gắng né tránh hô hấp nóng bỏng của hắn phất ở trên cổ ta, lại bị hắn giữ chặt cảm hôn. Hắn cắn môi của ta đau, ta giận cản trở về trước khi hắn rút lui, vuốt búi tóc sau ót ta chống lên trán của ta nói: "Chậm chút, Thập Ngũ đệ Thập Lục đệ Thập Thất đệ muốn tới, gặp bọn hắn một chút. Hử?"

Ta đương nhiên không có quyền cũng không có lý gì khó mà nói không được.

Ta bảo bọn nha hoàn chuyển bồn đồ quyền trắng vào nhà, tự mình động thủ, đổi lại chậu sứ thông hút nước, xới đất xới, thêm phân tro, tưới chút nước thả chút dấm. Hải lòng nhìn nụ hoa cành lá xanh đã hoàn thành không bị ta phí phạm, cảm giác mình rất có thiên phú người làm vườn. Ôi chao, nhanh đến lập hạ rồi, thời gian một năm trôi qua thật là nhanh!

"Phúc tấn, Thập Ngũ gia Thập Lục gia Thập Thất gia đến, gia bảo ngài đi phòng khách." Do Nhi vào phòng giong già bẩm.

Ta để cây kéo xuống, nói: "Biết." Liền để cho Đông Vân giúp một tay rửa tay sạch sẽ, đổi một thân sa bào màu tím nhạt, soi gương kiểm tra qua không có chỗ nào thất lễ, rồi ra viện.

Đứng ở ngoài phòng khách, liền nghe tiếng nói cười bên trong, Đông Vân tiến lên một bước, vén màn trúc lên thật cao, ta hơi cúi đầu bước qua ngưỡng cửa. Xoay tròn qua đồ trang trí lưu ly, thì nhìn thấy bốn huynh đệ ngồi quanh bàn. Bọn họ thấy ta đi vào, liền ngừng nói chuyện với nhau đứng dậy. Thập Tử cười đón, một phen ôm vai ta, tay trái cầm tay phải của ta, nói: "Thật lạnh, có phải là không thoải mái hay không?"

Ta lắc đầu nói: "Chơi đùa, mới vừa lấy nước giếng rửa tay, cho nên lạnh."

Hắn tiến tới bên tai ta, vuốt vuốt tóc mai ta, cười hỏi: "Chơi thật vui sao? Lần tới ta cùng nàng."

Tiểu tử này thật đúng là đem cái từ "Không coi ai ra gì" này diễn giải đến mức phi thường hoàn mỹ! Ta thuận khuỷu tay đẩy lồng ngực của hắn ra, nhẹ nhàng mà ngăn gọn mà nói: "Giới thiệu."

Hắn hình như mới nhớ tới ba vị đệ đệ bị vút ở một bên, dắt ta đi tới bên cạnh bàn, chỉ vào thiếu niên lớn tuổi nhất nói: "Đây là Thập Ngũ đệ, nàng đã gặp."

Từng gặp qua một lần, khi đó Thập Ngũ a ca mới mười một tuổi, ừ, Dung Huệ cũng mới tám tuổi đấy. Ta phúc cúi chào, mỉm cười không lộ răng nói: "Thập Ngũ gia cát tường."

Thập Ngũ a ca vội vàng đáp lễ nói: "Thập Tứ tẩu hảo."

Mặc dù cảm thấy hắn xưng hô với tiểu thiếp như ta mà nói có hơi quá, nhưng là không cảm thấy vấn đề rất lớn, khom người coi như là đáp tạ.

Thập Tứ lại chỉ vào hai thiếu niên nhỏ tuổi hơn, giới thiệu: "Đây là Thập Lục đệ, đây là Thập Thất đệ." Tuổi hai vị này, làm cho ta nhớ tới lúc mới gặp gỡ Thập Tam cùng Thập Tứ, không, bọn họ ước chừng còn nhỏ hơn chút. Ta nhất nhất thi lễ, miệng bọn họ cũng nói 'tẩu tẩu' đáp lễ.

Nghe nói Thập Ngũ a ca cùng Thập Lục a ca là huynh đệ cùng mẹ, như vậy vừa nhìn thật đúng là cảm thấy dung mạo tương đối tương tự, bất quá so sánh với nhau thì đệ đệ tuần tử, ca ca ôn hoà hiền hậu. Về phần Thập Thất a ca, vẫn chỉ là thiếu niên mười ba tuổi gương mặt non nớt, ước chừng là bởi vì ta ở đây, trong bữa tiệc cũng rất ít nói chuyện. Bữa tiệc tiến hành được một nửa, Thập Tứ đề cho cho ta mời rượu ba vị đệ đệ. Thập Ngũ a ca đứng dậy, uống một ly đây, nói: "Thập Tứ tẩu thỉnh tùy ý." Thập Lục a ca thì thông dong mà đứng, uống một hơi cạn sạch ly rượu, mỉm cười nói: "Đa tạ ý tốt Thập Tứ tẩu."

Mà khi ta bung chung rượu đứng ở bên cạnh Thập Thất a ca, hắn lại không có chút báo trước "Vút" đứng dậy, làm ta sợ đến lui về phía sau một bước, thật may là che chở chung rượu, không có đập bể cũng không có rơi vãi. Chỉ thấy cái người này cùng ta cao bằng nhau, thiếu niên thân phận cao quý nghẹn đỏ mặt nói: "Đối, thật xin lỗi."

Thập Tứ cười ha ha nói: "Thập Thất đệ, người đừng khẩn trương như vậy, chị dâu người rót không làm say người."

Này chẳng những không có hóa giải thiếu niên lúng túng, ngược lại khiến cho hắn quẫn bách hơn. Ta nhìn hắn càng ngày càng đỏ mặt, cười nói: "Thập Thất gia chắc là sợ ta không thắng tửu lượng. Bất quá ta mặc dù không có tửu lượng, ly này vẫn là có thể chịu đựng được."

Thập Lục a ca châm một chung rượu, đưa tới trên tay Thập Thất a ca, hắn nhìn ta một chút, liền ngửa đầu uống cạn. Ta cũng uống ly rượu trong tay, mặt có chút nóng lên, liền đề cho phía dưới châm chén nước băng quả. Hột đào tươi, hạnh nhân, hạt khiếm thảo, hạt sen, anh đào trộn sữa bò làm thành chè đá, đựng trong chén thủy tinh ở nhà mang tới một bộ, lại cho vào chút ít mật ong, liền coi như là đồ uống lạnh thật tốt giải nóng.

Ta trở lại chỗ ngồi, nói nhỏ với Thập Tứ: "Ta về phòng trước nhé." Hắn gật đầu đồng ý. Ta liền đứng dậy cáo từ nói: "Gia môn chậm dùng, cho ta xin được cáo lui trước." Bọn họ đứng dậy hành lễ đưa tiễn, ta phúc thân coi như là đáp lễ, liền ra khỏi phòng khách.

Ta trở lại trong phòng, rót chén hoa lan Phương Phiến chậm rãi uống giải rượu. Ước chừng sau hơn nửa canh giờ, ta đang tháo trang sức rửa mặt, thì Thập Tứ cũng kết thúc yên ả trở lại. Phó Hữu Vinh cùng Thụ ma ma theo sát phục vụ hắn rửa mặt ngâm chân cởi áo lấy mũ xuống, chờ hắn lấy những thứ linh tinh trên người hạ bao, ngọc bội, quạt, túi thơm bông vân vân đều cởi xuống, nửa cởi áo khoác, liền cũng đuổi người hầu đi.

Hắn đi lên ôm ta, hỏi "Mệt không?"

Ta "Ừ" một tiếng, nói: "Sáng mai ta muốn lại mặt, báo với người một tiếng."

Hắn mơ hồ đáp, lại chuyên tâm bóc quần áo của ta, hơi thở gấp rút hôn lên cổ của ta. Ai, loại thời điểm này cũng không cần trông cậy vào hắn nhớ cái gì.

Sáng sớm trong mộng lung, hình như nghe thấy Thập Tứ ở bên tai ta nói: "Hoãn lại một chút. Chờ ta trở lại. . . ."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-4: Thân thích (4)

Lúc ấy không để ý, xoay người tiếp tục ngủ. Tự nhiên tỉnh lại ước chừng giờ Thìn hai khắc, ta rửa mặt dọn dẹp xong xuôi, ăn qua điểm tâm, lại để cho người gác cổng chuẩn bị xong xe ngựa, thì không sai biệt lắm là giờ Tỵ. Vừa muốn ra cửa, liền gặp phải Thập Tứ trở lại, hắn lôi kéo ta trở về phòng, cười nói: "Chờ ta đổi thân xiêm áo."

"Người cũng muốn đi?" Ta ngạc nhiên nói.

Hắn ôm vai ta nói: "Đương nhiên phải cùng đi với nàng." Sau đó liền ôm ta vào trong ngực, hôn lên gương mặt của ta nói khẽ, "Thế nào không thấy nàng mang Mẫn Mẫn tới? Lúc chúng ta trở lại vừa vịn mang nó về cùng một thể?"

Ta không nhịn được hắt ban ngày dấn dím vào, đẩy hắn ra nói: "Nói sau đi. Cũng phải đi nhanh chút." Hắn buộc lòng phải buông ta ra, phối hợp với Phó Hữu Vinh, hai ba lần thay xong quần áo.

Lúc về đến nhà, cha cùng Lý Hạo ở ngoài cửa nghênh đón. Thập Tứ xuống ngựa, đỡ ta xuống xe. Cha nhìn thấy chúng ta, liền bước xuống bậc thang, ta kêu một tiếng: "Cha." Thập Tứ hướng cha chấp tay nói: "Nhạc phụ đại nhân."

Cha hơi kinh ngạc, liền cười nói: "Thập Tứ gia thỉnh."

Thập Tứ ôm ta một cái liền buông ra, theo cha vào cửa chính. Ta thì kéo Lý Hạo, nói: "Ta có lời muốn nói với ngươi."

Ta cùng Lý Hạo cũng không đi theo bọn họ, mà là bước chậm đi thiên sảnh. Lý Hạo nhìn ta hỏi: "Tỷ, ngươi có khỏe không?"

Ta cười nói: "Coi là không tệ. Đúng rồi, mặc dù chưa trúng hội nguyên, hay là cứ chúc mừng công sĩ mới."

Hắn gãi gãi cái ót nói: "Tỷ, ngươi đừng cười ta."

"Nơi nào là cười ngươi. Mấy ngày nữa thi đình?" Ta cười hỏi.

"Còn có năm ngày, mười tám ngày."

Ta vái chào hắn nói: "Vậy thì trước tiên thỉnh an cho Tiến Sĩ lão gia, chúc lão gia đạt được hạng nhất cao trung." Hạng nhất đoán chừng có thể không cao, chỉ mong đạt được hạng hai đi.

Hắn tóm lấy tay của ta cười nói: "Còn nói không phải cười ta?"

Ta rút tay về, sửa sang lại cổ áo cho hắn, nói: "Tiến Sĩ lão gia nên chừng chặc, chừng chặc! Hình dáng hiện tại giống như tiểu hài, cẩn thận quỳnh lâm yến làm cho người ta đuổi đi ra."

Hắn dở khóc dở cười: "Tỷ, ngươi như vậy đã quá xa."

Ta lại hỏi: "Ừm, nhị giáp đầu tiên được truyền gọi, ngươi có muốn luyện giọng trước hai câu hay không?"

Hắn gãi gãi đầu hỏi: "Có cần thiết không?"

"Vui vẻ như vậy, nói cái gì đó?" Thanh âm Thập Tứ chọt chen vào. Chúng ta nhìn về phía hắn, chỉ thấy hắn nhấc áo bào nhảy vào cửa.

Lý Hạo hướng về phía hắn cung kính khom người nói: "Thập Tứ gia."

Thập Tứ cười nói: "Ký chi, nên đổi giọng gọi tỷ phụ."

Lý Hạo không muốn đề ý đến sĩ diện của hắn, như không có việc gì dời mắt đi chỗ khác. Hắn cũng không thèm để ý, ôm lấy ta cười hỏi: "Nói cái gì, hử?"

Ta lấy tay của hắn ra, hờ hững nói: "Không có gì. Chỉ là tán gẫu vấn đề sinh kế của hắn."

Thập Tứ còn muốn hỏi, thì có nha hoàn tới bẩm báo, tiểu muội về nhà, ta vừa đứng mượn cơ này hắt hắn ra.

Tiểu muội nhìn thấy ta rất vui vẻ, ta nói với nàng: "Thật trùng hợp, hôm nay ngươi cũng về nhà."

Nàng lắc đầu cười nói: "Không phải trùng hợp, ta biết tỷ tỷ hôm nay lại mất, liền hướng gia nói, gia đồng ý để cho ta về nhà một ngày, còn nói trễ thì ở lại một đêm."

Ta vuốt ve tóc của nàng, hỏi: "Quen qua chưa?"

Nàng hi hi cười một tiếng nói: "Tỷ tỷ còn hỏi ta, không biết ai là tân nương tử." Sau đó tiến lại gần hỏi, "Tỷ phụ đối đãi ngươi có tốt không?"

Ta chỉ có thể cười không đáp, nàng liền một đường đuổi theo ta hỏi.

Lúc cơm tối tiểu muội cũng lên bàn, dù sao cũng là người nhà rồi, nhà của chúng ta người lớn lại ít, cộng thêm nàng, cũng chỉ có năm miệng ăn ngồi cùng bàn. Thập Tứ ngồi kế bên ta, mắt của ta đảo qua mâm nào, hắn liền giành gấp cho ta, hơn nữa ta thường ăn một dạng, hắn liền hỏi 'ăn ngon không'. Mới đầu ta còn trả lời hắn một đôi lời: "Măng nướng, ngươi có muốn thử một chút không? Lột vỏ chấm tương ăn."

Mặt hắn hăng hái bừng bừng nói: "Đây chính là Lâm Hồng 《Sơn Gia thanh cung》 bên trong nói 'bàng lâm tiên' đi. Ta còn là lần đầu tiên nếm." Sau đó lột hai cái, một để trong đĩa cho ta, hỏi: "Nàng muốn bao nhiêu tương?"

Tiểu muội mặc dù đã sớm là tức phụ, nhưng cũng vẫn là cô gái nhỏ mười lăm tuổi, chớp mắt quết tới quết lui ở trên mặt ta cùng Thập Tứ. Mà Thập Tứ một chút cũng không có xu hướng ngừng nghỉ, ta không thể làm gì khác hơn là không để ý tới hấn.

Lý Hạo làm như là không nhìn thấy, một mực chiếu cố rượu và thức ăn cho mình và cha. Cha thấy tẻ ngắt, liền tìm được đề tài, không biết sao cùng Thập Tứ nói tới cò vầy, tiếp đó lại hàn huyên tới khắc dấu kim thạch, hai người nói càng ngày càng hăng say, rượu cũng một ly một ly uống. Ta com nước no nê, muốn rời chỗ đi một chút, Lý Hạo cùng tiểu muội cũng ngồi không yên, liền cùng nhau vào trong sân tản bộ.

Tiểu muội kéo cánh tay của ta đi bộ tung ta tung tăng. Lý Hạo liền cười trêu nói: "Tứ gia nhà các ngươì nếu thấy bộ dạng này của ngươì, không biết nên cười thành cái dạng gì rồi! Tựa như tiểu oa nhi."

Tiểu muội trả lời lại một cách mỉa mai nói: "Dung cách cách so với ta còn nhỏ hơn, ngươì liền bỏ qua cho a." Nói xong che miệng cười nhìn Lý Hạo quỳnh lên.

Chờ chúng ta đi hết một vòng trở về, thì thấy cha cùng Thập Tứ đều say gục xuống bàn rồi. Lý Hạo hỏi nha hoàn bên cạnh: "Tại sao có thể để cho cha ta uống nhiều như thế?"

Phó Hữu Vinh lúi kéo ống tay áo của ta nói nhỏ: "Gia cùng Lý đại nhân trò chuyện cao hứng, cũng không cần người phục vụ, người nào cản trở được. Phúc tấn, ngườì xem?"

Lý Hạo bọn họ nâng đỡ cha trở về phòng trước rồi, ta gõ đầu Thập Tứ một cái, nói: "Này, cần phải trở về."

Nào nghĩ tới hấn ôm cổ ta, hàm hồ nói: "Phu nhân, theo ta uống một ly nữa."

Ta lại gõ hấn một cái, đẩy hấn đến trong ngực Phó Hữu Vinh, nói với Đông Vân: "Cho người dọn dẹp phòng khách." Sau đó lại phân phó Phó Hữu Vinh bọn họ nâng Thập Tứ đi qua.

Ta đi trước trong phòng cha, thấy Lý Hạo đã để cho người phục vụ cha ngủ, liền nói với Lý Hạo cùng tiểu muội: "Các ngươì về phòng trước đi. Xem ra hôm nay ta cũng phải ở một đêm."

Lý Hạo hỏi: "Tỷ, ngươì ứng phó được sao?"

Ta cười nói: "Có cái gì ứng phó không được, để cho bọn họ nhét hấn vào trong chăn, làm ỏ một đêm là tốt. Không phải là say rượu sao."

Hấn nhìn ta một cái, liền gật đầu đi về. Tiểu muội cũng mệt mỏi, ta vỗ vỗ lưng của nàng, để cho nàng đi ngủ trước.

Đi phòng khách nhìn tình hình, vừa vặn gặp Phó Hữu Vinh chạy ra khỏi phòng, hấn lau mồ hôi nói: "Phúc tấn, nô tài đang muốn đi tìm ngài ! Gia hấn đã quá say!"

Say còn có cái gì nhẹ hay không nhẹ, ném hấn đến trên giường không phải xong chuyện sao? Ta cau mày vén rèm lên vào trong phòng, liền nghe bên trong "Gia" "Cô gia" gọi thành một đoàn. Mấy nha đầu đỡ hấn, nhưng ngay cả áo ngoài hấn cũng chưa cởi xuống, trên đất nước chảy thành sông, còn có một cái chậu lật úp. Ta nhận lấy canh giải rượu Phó Hữu Vinh đưa tới, đưa tới trước mặt Thập Tứ, nói: "Uống."

Hấn hít một cái, mơ mơ màng màng nói: "Nàng uống, ta liền uống."

Ta sờ sờ chén, cảm giác đã ẩm ẩm, liền một phát nắm được mũi của hấn, rót hết canh vào trong miệng hấn. Ước chừng là bị sặc trong khí quản một chút, hấn lập tức ho khan, Phó Hữu Vinh vội vàng đi lên thuận khí cho hấn. Xong xuôi hai má hấn ửng đỏ, mắt say lơ lơ mộng lung, còn có chút tựa như ủy khuất nhìn ta nói: "Ta uống là được."

Ta lại đưa cho hấn một ly nước trà, nói: "Súc miệng."

Hấn bèn bung ly trà ta đưa, húp một ngụm nước trà, hoàn hảo không có nuốt xuống, ở trong miệng "Ừ ực" hai cái, liền phun ra trong ống nhỏ nha hoàn bung đến trước mặt hấn.

Hấn bây giờ đang hoảng, bọn nha hoàn thay đổi sắc mặt vội vàng rửa chân cởi quần áo cho hấn, tiếp theo nâng hấn lác lư đi đến trên giường. Ta gọi Phó Hữu Vinh tới đây, nhỏ giọng phân phó với hấn: "Sáng mai sớm một chút gọi gia dậy trở về phủ thay quần áo. Nếu là bỏ lỡ lên triều, gia sẽ nổi giận với các ngươì."

Phó Hữu Vinh nhìn ta một cái, ta liếc hấn một cái, hấn liền cúi đầu lên tiếng: "Nô tài hiểu rõ."

Ta xử lý xong con sâu rượu này, liền muốn trở về phòng mình đi ngủ, không ngờ lại bị tiểu tử kia quán chặt cổ tay, dùng sức cũng cạy không ra. Phó Hữu Vinh nhìn sắc mặt của ta, hỏi: "Phúc tấn, ngườì xem này?"

Ta thờ dãi nói: "Ta ngủ ở đây đi." Sau đó sai Đông Vân phục vụ rửa mặt, rồi nằm bên cạnh hấn.

Hấn uống say, ngược lại đang hoảng, chỉ là thân thể rất nóng, ta rời đi một chút, thế nhưng hấn lại dính sát vào. Mơ mơ màng màng ngủ mất, đến nửa đêm, có lẽ hấn tỉnh rượu, liền bắt đầu nháo ta. Ta buồn ngủ muốn chết, buồn bực nói: "Sáng mai phải dậy sớm, đừng làm rộn!"

Hắn ngậm vành tai của ta, một tay cời nút áo ta nói: "Chính là vì cái này, làm cho ta một đêm Điều không ngủ được."

Ta nửa mê nửa tỉnh, tùy hắn làm. Ba ngày, chuyện tân hôn cũng không xê xích gì nhiều

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-1: Nghỉ dài hạn (1)

Lý Hạo trúng thứ bảy trong hai giáp, liền tới cùng ta báo tin mừng trước tiên. Ta vỗ vỗ vai hắn nói: "Đây không phải là thành tựu rất giỏi thông thường! Cực khổ, còn lại một cuộc thi cuối cùng."

Hắn hưng phấn cùng ta tự thuật đề tài thi lúc ấy, Hoàng đế ở ngự điện Thái Hòa, Văn Võ Bá Quan triều phục sắp hàng, cảnh tượng tráng lệ nhạc hội mua vui. Chỉ là nói đến truyền gọi, không khỏi lại có chút hâm mộ ba người đình giá vinh dự từ giữa Ngọ môn ra Tử Cấm thành. Núi cao nhìn núi cao hơn là chuyện thường tình, ta không thể trách hắn lòng tham không đáy, chỉ có thể cười an ủi: "Ba người nhất giáp, từ khai triều thi tất cả đều xuất từ sĩ tử người Hán, nếu là người Bát kỳ thì phải chấp nhận không phải sao?" Huống chi người Bát Kỳ phân rõ vẫn luôn là trợ lực mà không phải là lực cản.

Lý Hạo đã được xuất thân Tiến Sĩ, cũng không thất vọng không có lấy tình trạng trên bảng thông cáo dẹt hoa trên gấm, nở nụ cười liên tục thản nhiên. Hôm sau, Lễ bộ cử hành ân vinh yến, tức quỳnh lâm yến, là một "Bạc thầy" "Cùng năm" thời cơ tốt pha lẫn vào. Giao thiệp đối với tân tiến sĩ mà nói, chính là một trong những tư cách lớn nhất ngày sau. Ba ngày sau triều khảo kết thúc, hắn liền thẳng đến trận chung kết hành trình khoa cử khá dài, chỉ bình tĩnh tại chỗ chờ định danh.

Cùng lúc đó, Thập Tứ cũng sắp xuất phát theo Hoàng đế cha hắn lên phía Bắc nghỉ hè, đại khái sẽ ở tái ngoại vượt qua cả mùa hè. Một đêm trước khi đi, hắn liền quần ta không thả, qua canh tư còn không chịu ngủ. Thời tiết đã vào đầu mùa hè, mặc dù bất động chỉ là dán tại một nơi như vậy, vẫn sẽ cảm thấy nóng. Ta nghĩ, nhiệt độ bây giờ còn có thể chịu được, nếu như là giữa hè nóng bức như vậy nữa, làm sao có thể chịu được!

Hắn lau mồ hôi không ngừng tiết ra trên trán chớp mũi cho ta, hỏi: "Khát không? Có muốn uống nước hay không?"

Ta bị hắn huyền não làm hết buồn ngủ, một chút cũng không ngủ được, xác thực cũng có chút khát nước, liền gật đầu nói: "Ừ, ta đi uống ly trà." Nói xong liền muốn lật người xuống giường, lại bị hắn kéo, hắn cười nói: "Nàng nằm, ta đi lấy." Ta sợ hắn làm rơi bình trà, vừa định đề nghị gọi người hầu hạ, hắn liền mặc quần vào, nhảy xuống giường, rót một ly đầy, đưa tới trước mặt ta nói: "Từ từ uống..., cẩn thận sặc."

Sau khi ta uống xong, hắn cầm lấy cái ly tiện tay đặt lên trên bàn đạp dưới giường, kéo ta lấy tay lau sạch môi, tiến gần liếm lên nước bên môi ta. Ta lui về phía sau, trốn tránh hắn liếm hôn như con chó nhỏ. Hắn bóp chặt eo của ta, nâng mặt của ta lên, giọng nói khàn khàn: "Mấy tháng không hôn được nàng." Ta bị hắn hôn không thở nổi, quay đầu tránh ra, hắn liền khế hôn sau bên tai ta, cũng không tiếp tục đuổi theo dây dưa nữa.

Hắn nằm xuống, ôm ta dán vào tai của ta nói khẽ: "Ta không có ở đây, nàng nếu như buồn bực, thì ra phủ đi một chút, hoặc là về nhà mẹ đẻ ở ít ngày cũng không sao. Trong lúc rảnh rỗi liền đi tìm Bát tẩu các nàng nói chuyện chơi, cũng có thể giải buồn." Dừng một chút lại nói, "Nàng sợ nóng, tự mình chú ý đừng phơi nắng. Nếu như cần dùng băng, thì để cho bọn họ lấy từ hầm băng. Ta đã phân phó, nếu kho băng trong phủ không đủ, cứ mua. Nhiệt Hà mùa hè mát mẻ, chẳng qua là Kinh Thành đến tốt cùng không dễ chịu. Sáng mai không cần dậy đến tiễn ta, buổi sáng lạnh, nàng ngủ thêm một chút."

Ta thình thoảng trả lời hắn một tiếng, về sau hắn thì thầm nói khẽ tựa như thôi miên thì ngủ mất. Ngày thứ hai ở trong gió sớm tỉnh lại, chỉ nhìn thấy Mẫn Mẫn còn nằm ở dưới bồn đồ quỳ trên bàn.

Thư ma ma bị Thập Tứ để lại cho ta, ta đến nơi nào nàng đều muốn đi theo. Có chút phiền phức, chỉ là nàng cẩn thận lại biết lễ, luận về hầu hạ thì người này là hạng nhất, thật đúng là không người nào có thể so sánh.

Sau khi Thập Tứ đi không có mấy ngày, Bát Phúc Tấn liền sai người mời ta đi nhà nàng xây bên cạnh biệt viện ở Sương Xuân Viên. Bát a ca cũng đi theo hộ tống, nghĩ rằng một người tịch tịch, hoặc giả Thập Tứ cùng tẩu tẩu nói qua rồi, sợ ta tịch tịch. Thư ma ma để cho người chuẩn bị tốt xe ngựa, chuẩn bị hành lý tùy thân cho ta, liền đi theo cùng.

Bát Phúc Tấn nhìn thấy ta, thiếu mi giả vờ giận nói: "Hồi kinh cũng đã gần một năm, vào lúc này còn muốn ta tam thôi tứ thỉnh mới có thể gặp! Thỉnh Bồ Tát cũng không có khó khăn như vậy."

Ta cười nói: "Cũng không dám so Bồ Tát, người ta mời dễ dàng đưa đi khó khăn, ta gọi là đến đuổi là đi."

Bát Phúc Tấn "Phi" bật cười, ngắt mặt của ta một cái, nói: "Một chút lòng thành kính cũng không có, ta xem ngươi xin Bồ Tát cái gì cũng khó khăn!" Sau đó lại đến gần một chút cười hỏi: "Này, Lão Thập Tứ đối đãi ngươi như thế nào? Nhìn bộ dáng hắn những ngày qua hơn hờ, còn kém một chút không đem 'mới cưới dâu' mấy chữ viết trên mặt! Những ngày qua vô cùng dính người đi?"

Ta cười không đáp. Nàng liền lại nói: "Ai, các ngươi cũng tiêu hao nhiều năm như vậy rồi, ở chung một chỗ là duyên cũng là phúc."

Đang nói, một nam hài nho nhỏ lao đảo chạy vào phòng, nhào vào trên người Bát Phúc Tấn, nắm vạt áo của nàng, ngửa đầu kêu một tiếng: "Ngạch nương." Nàng ôm lấy đứa bé nhìn xem ra còn nhỏ hơn so với Hoàng Ánh, hôn một cái lên mặt non nớt của hắn, sau đó hỏi ma ma theo ở phía sau: "A ca có thể ăn sữa rồi hả?"

Ma ma đáp: "Ăn gần nửa canh giờ trước."

Nàng lại hỏi: "Cách cách đâu?"

Ma ma cúi đầu đáp: "Bẩm Phúc Tấn, tiểu cách cách ăn sữa đang ngủ. Quê ma ma các nàng đang chăm sóc."

Đứa bé kia nhìn ta chăm chăm, ta cười với hắn, hắn vừa ngượng ngịu lại sợ người lạ quay đầu đi, ôm lấy cổ của Bát Phúc Tấn, dùng dư quang khoe mắt nhìn ta.

Bát Phúc Tấn sờ sờ khuôn mặt của hắn, dụ dỗ nói: "Hoàng Vượng ngoan, gọi thăm ôm ôm."

Hắn chu mỏ một cái, nhìn nơi khác, nhỏ giọng kêu một tiếng: "Thăm.", lại không chịu để cho ta ôm.

Bát Phúc Tấn hôn nhẹ hắn, trấn an nói mấy câu, sau đó thả hắn lên trên đất, sai nữ hầu chiều cổ hắn chơi đùa. Nàng nhìn bụng ta một cái, nói: "Ngươi nhanh lên sinh một đứa, Lão Thập Tứ mặc dù cứng chiều ngươi, vẫn là nuôi đứa nhỏ sau này. Kém cỏi nhất là học ta. Tự mình sanh suy cho cùng thân thiết hơn nhiều." Nói đến đây, nét mặt nàng từ ái nhìn đứa bé, hiện ra một chút buồn bực một chút bất đắc dĩ.

Ta không có đáp, lại nghĩ, Thập Tứ không thiếu người thừa kế đâu.

Ở biệt viện nhà Lão Bát đàm nhạp qua mấy ngày, cảm thấy so với nhà trong thành mát hơn một chút. Đầu bếp nhà bọn họ thủ nghệ không tệ tâm tư cũng linh hoạt, trời nóng Bát Phúc Tấn thêm ăn không nhiều, thông thường thiên về những món ăn mát lạnh, cung ứng các loại cháo băng lạnh. Ta thích làm cho bọn họ loại chè lạnh ở trên mặt tưới một chút tương vùng, thêm một tảng vụn băng. Bát Phúc Tấn thấy cách ta thưởng thức như vậy cảm thấy mới mẻ, mới nghỉ ngơi nếm thử một chút xiu băng ngọt, chỉ là lần thứ hai vẫn kiên trì muốn thử, kỳ quái là khẩu vị này trở thành thói quen.

Một ngày buổi sáng, Bát Phúc Tấn đi thỉnh an thân mẫu Lão Bát trở lại, liền lôi kéo ta đi thăm Bát Công Chúa. Ta đối với nữ quyến nhà bọn họ căn bản đều không nhận biết, Bát Phúc Tấn liền cùng ta giải thích, Bát Công Chúa ba năm trước đây gả cho Ông Ngưu Đắc Đỗ Lăng Quận Vương Thương Tân, sau khi có thai liền tới kinh thành dưỡng chờ sanh. Mặc khác, Bát Công Chúa cũng là muội muội đồng mẫu với Thập Tam.

Chúng ta đến phủ đệ công chúa, một đường do hạ nhân dẫn vào chánh viện chủ nhân. Thời điểm bên ngoài phòng chờ, thì gặp phải một quý phụ trung niên từ trong phòng ra ngoài, có lẽ là vừa thăm công chúa xong. Bát Phúc Tấn lôi kéo nàng giới thiệu cho chúng ta quen biết, ta thế mới biết thì ra nàng chính là ngạch nương của Dung Huệ. Một đồng nữ nhân gặp mặt, không tránh được chào hỏi tới lui, lại nhân rồi bàn mấy câu việc nhà. Lúc này có một tiểu nha hoàn từ trong phòng ra ngoài, hành lễ với Bát Phúc Tấn nói: "Thỉnh an Bát Phúc Tấn. Công chúa ở bên trong nghe thanh âm của Phúc Tấn, vội vã mời ngài đi vào." Bát Phúc Tấn cười nói: "Bát muội muội cũng thật là nóng vội." Sau đó cầm tay của ta, nói khẽ: "Các người ở lại nói mấy câu với nhau, ta đi vào trước."

Ngạch nương Dung Huệ lôi kéo tay của ta, hướng ra ngoài cửa mấy bước, sau đó nói: "Còn chưa có chúc mừng Phúc Tấn tân hôn chi hi, nhắc tới cũng là lần đầu tiên gặp mặt Phúc Tấn."

Nói tới đây ta hiểu ý tứ của nàng, cười nói: "Trước kia vẫn chưa qua bá kiến quý phủ, là nhà ta sơ sót. Mấy ngày nữa, nhất định cùng đệ đệ đi vấn an."

Mặt nàng tràn đầy vui vẻ nói: "Như thế thì thật tốt quá!" Tiếp đó lại nói nhỏ: "Nơi này nói nhiều bất tiện, đến lúc đó lại nói tỉ mỉ."

Ta gật đầu đưa nàng đến dưới bậc thềm, nói: "Xin Phúc Tấn giúp ta thăm hỏi Dung cách cách."

Trở lại bên trong, liền có nha hoàn dẫn ta đi vào trong phòng.

Chỉ thấy một phụ nhân hơn hai mươi tuổi nghiêng người dựa vào trên giường trúc, Bát Phúc Tấn ngồi ở bên mép giường nói chuyện cùng nàng. Đây chính là Bát Công Chúa, nhìn nàng lại rất gầy yếu, ưỡn cái bụng cực kỳ lớn, thấy thế trong lòng ta hoảng sợ, sợ gặp nhất phụ nữ có thai. Ta phúc phúc hành lễ, nàng liền vẫy tay để cho ta đi tới trước ngồi. Ta ở trên cái băng ngồi trúc bên cạnh giường ngồi xuống, ngẩng đầu thấy Bát Công Chúa sắc mặt tái nhợt, ta cảm thấy được lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Nàng quan sát ta một hồi, cười nói: "Ta sớm nghe nói qua ngươi." Rất nhiều người lần đầu tiên gặp ta cũng thích nói những lời này.

Bát Phúc Tấn che miệng cười nói: "Còn có ai không biết nàng?" Ta quả nhiên được mặc định rất nổi danh ở trong vòng luân quần.

Công chúa lắc đầu một cái, nói: "Ta đã biết nàng từ rất sớm."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13-2: Nghỉ dài hạn (2)

Ta cùng Bát Phúc Tấn nghỉ ngơi chờ đợi câu nói tiếp theo, nàng lại nhìn ta cười hỏi: "Ta muốn viết lá thư, chỉ là tinh thần không tốt lắm, ta nói, người giúp ta hạ bút được chứ?"

Ta đương nhiên không thể cũng không nhẫn tâm nói không với phụ nữ có thai, liền gật đầu, bêu xấu cũng không thành vấn đề. Chờ bọn nha hoàn mài mực xong, trải giấy ra, liền nói: "Công chúa mời nói."

Bát Công Chúa nói: "Thập Tam hoàng huynh đài giám"

Ta dừng bút, nhìn về phía nàng. Nàng cười hỏi: "Thế nào?"

Ta nhìn chằm chằm giấy trắng, viết xuống sáu chữ này, trả lời: "Không có gì, công chúa thỉnh tiếp tục."

Nàng liền bắt đầu tự thuật tình hình thời tiết mức độ nóng bức ở Bắc Kinh, tiếp theo là ăn uống sinh hoạt thường ngày, nói mình hết thái bình thường, hoàng phụ ban thưởng giường trúc cũng rất mát. Sau đó còn nói đến ca ca rời kinh không lâu, liền hết sức nhớ nhung, để cho hần bảo trọng thân thể, chờ hần trở về, có thể nhìn thấy cháu ngoại.

Viết xong trên đây, nàng lại muốn đi tới, ta vội vàng tiến lên cùng Bát Phúc Tấn diu lấy. Nàng thật vất vả ngồi vào trước thư án, trên trán đã tràn đầy mồ hôi, cầm lên nơi ta hạ bút, liền ở nơi cuối thư viết lên "Muội Hữu Ninh cần khải", nhìn ta một cái, lại viết thêm vào một hàng chữ nhỏ, "Muội thân thể bất tiện, khẩu thuật chỉ, Thập Tứ đệ muội viết thay", sau đó bày ra hong khô, tán gẫu cùng ta và Bát Phúc Tấn. Chừng qua một khắc đồng hồ, nàng gấp lá thư này lại, bỏ vào một phong bì màu vàng nhạt, viết lên mấy chữ "Gởi Thập Tam Hoàng Huynh", liền giao cho nha hoàn cầm đi ra.

Từ Bát gia trở lại, đại đa số thời gian ta ở nhà mẹ, Thư ma ma mặc dù nhất luật đi theo, lại hình như đối với lần này có phần phê bình kín đáo, lời nói đường hoàng vô cùng uyển chuyển, "Nô bộc và tỳ nữ hạ nhân, nhón nháo ồn ào đều tới nhà mẹ Phúc Tấn, chỉ sợ quấy rầy trong phủ."

Ta nhìn nàng trả lời: "Người muốn ta phục vụ không có ở đây, người phục vụ của ta dĩ nhiên ta ở đâu bọn họ ở đấy. Có vấn đề gì sao?" Nàng liền không nói một lời.

Đợi đến khi Lý Hạo có kết quả thi ra ngoài, thế nhưng gặp ta mặt hần lại có vẻ ngượng ngùng. Thi ra là được chọn vào Hàn Lâm Viện, thành thứ cát sĩ. Ta thờ dài, an ủi hần nói: "Điều này cũng không do chính người. Vào Hàn Lâm là chuyện quang tông diệu tổ. Hào hạo gia nhập vào!"

Cha đối với lần này hết sức vui mừng, đặc biệt bày tiệc rượu vì Lý Hạo ăn mừng. Lúc này Lý Hạo có chút say, cha để cho ta diu hần về phòng. Hần được đỡ lên giường, lại lôi kéo tay của ta, híp mắt say lơ đãng nói: "Cao Lăng, tại sao có người." Ta vô từ chống đỡ, ta tuyệt đối không có tự tin nói với hần, ta là tỳ nữ của người, cùng trước lúc chín tuổi không có bất kỳ bất đồng.

Hần rất nhanh buông ta ra, ngủ say. Ta trở lại trong phòng, thật lâu không có cách nào ngủ.

Sau khi cùng cha thương lượng, ta cùng Lý Hạo liền đi nhà Dung Huệ bái phỏng trước. Lý Hạo cùng a mã và các ca ca Dung Huệ ở một chỗ uống trà, ta thì vào nội viện. Sau khi cùng ngạch nương Dung Huệ hàn huyên mấy câu, liền tiến vào chính đề. Nàng thử dò xét nói: "Dung Nhi sang năm liền mười lăm rồi, hôn kỳ định tại xuân tới được không?"

Ta đoán nhà bọn họ thương yêu nữ nhi, sợ Dung Huệ tuổi còn nhỏ, sau khi xuất giá không thích ứng được, cho nên muốn ở bên nàng thời gian lâu thêm chút. Vì vậy cười nói: "Đó là đương nhiên."

Không đợi ta nói xong, ngạch nương Dung Huệ lại giành nói: "Dĩ nhiên, này nếu có người trong phòng trước, nhà chúng ta cũng không phải là không thông tình đạt lý."

Ta nhất thời giật mình, sớm quên Lý Hạo năm nay đã hai mươi mốt tuổi rồi, vốn nên thế thiếp câu toàn, có lẽ dưới gối còn có nam nữ, ngay cả nhạc gia của hần cũng cho là hần có người trong phòng là hợp tình hợp lý. Mà ta, chỉ biết là hần hần không có thiếp thất, về phần nha hoàn thông phòng, bởi vì chưa bao giờ chú ý tới, cũng không thể nào biết được. Ta che giấu quần bách nói: "Trước khi Dung cách cách nhập môn, quyết sẽ không có tỳ thiếp bước vào."

Nàng nghe, hài lòng cười nói: "Làm khó thân gia rồi. Còn có một chuyện. Về đồ cưới, những thứ đồ dùng gia cụ kia, ta thấy Phúc Tấn đặt mua rất là tinh xảo, không bằng liền do thân gia tới làm những thứ này. Nhà ta liền đưa một tòa viện, mua đất sát vách thân gia, thêm mấy gian tân phòng, xây khu vườn, người xem coi thế nào?"

Ta nghe không phải muốn Lý Hạo cùng Dung Huệ sau khi cưới ở chỗ khác, liền thở phào nhẹ nhõm, liền cười nói: "Cho ta cùng với gia phụ thương lượng."

Ngạch nương Dung Huệ nhìn phản ứng của ta, thì biết rõ hơn phân nửa là đồng ý, tiếp theo cũng liền nói một chút lời tám nhảm. Ước chừng sau một chun trà, nàng nói: "Phúc Tấn trở lại còn chưa có gặp qua Dung Nhi đi, nàng nhưng là vẫn nhớ tới người." Cuối cùng dẫn ta đi gặp khuê nữ bảo bối của nàng, đến trong phòng Dung Huệ, làm lễ ra mắt xong, ngạch nương nàng trở về phòng nghỉ ngơi, ta lưu lại cùng Dung Huệ nói chuyện.

Mặc dù Dung Huệ vẫn còn ngây thơ, nhưng cũng là thiếu nữ mười bốn tuổi thướt tha cùng quyền rũ, ha ha, đứa nhỏ này, sau khi lớn lên, càng thấy thanh nhã rồi. Nàng lại gần kéo cánh tay của ta nói: "Lý tỷ tỷ, ân, hay là nên thay đổi gọi là Thập Tứ thẩm đây?"

Ta cười ngất mặt của nàng: "Tùy người thích, đệ muội."

Nàng liền đỏ mặt lại không dám giễu cợt ta. Ừm, trưởng thành, mặt cũng càng mềm.

Trên đường về nhà, ta nhắc màn xe lên vô cùng nhàm chán quan sát quang cảnh đường phố, lại thấy một tiểu nam hài sáu bảy tuổi đứng ở đầu hẻm khắp người dơ bẩn. Lúc đầu cũng không thèm để ý, cho đến khi nhìn thấy Phuong lão đầu từ trong một gian cửa hàng ven đường ra ngoài (mặc dù không có chiều bài tẩm biển, nhưng dựa vào người ra vào ta suy đoán là sòng bài), đi tới bên cạnh đứa bé, chọt vào thái dương hấn la mắng. Đứa bé kia chỉ là đứng thần thờ, mặc cho hấn cầm lấy bầu rượu cùng túi đồ ăn ôm vào trong ngực. Đồ bạc trong quầy đầm tay nhìn về phía Phuong lão đầu cười híp mắt lấy lòng, hấn lại phát phát tay, ngáp một cái, từ trong gói giấy lấy ra dường như là đậu tằm ăn, vừa nhai vừa dọc theo phía khác đi. Mà đứa bé kia, cũng không nói một tiếng đi theo phía sau hấn.

Ta nhìn hai người này càng đi càng xa, không khỏi nghĩ, Ngọc Trúc, năm nay còn chưa có đi xem qua người.

Đêm đó, ta gọi người đi hỏi thăm ra được, Phuong lão đầu này quả nhiên bản tính không thay đổi, ăn chơi bài bạc mọi thứ, không có tiền thì đòi Lão Cừ, sau lại ý vào thế lực Lão Cừ, làm nhiều chuyện hoành hành láng giềng. Hai năm trước lượm được đứa bé, nói là nhận con nuôi, thật ra thì cũng bắt quá coi như là gã sai vặt kiếm nơi trú ẩn. Ta liền tìm người đưa tin cho Lão Cừ, bảo hấn sau này cũng đừng động tới chuyện Phuong lão đầu nữa, cũng không cần cho hấn thêm một đồng, tự ta sẽ "chăm sóc" hấn.

Sau bữa cơm chiều, Lý Hạo tới tìm ta nói chuyện phiếm. Ta không dám hỏi chuyện khó xử hấn có nha hoàn thông phòng linh tinh hay không, sau lại nói đến Dung Huệ, ta cười nói: "Gặp phải nha đầu này người sẽ không thua thiệt."

Hấn ngó mặt đi chỗ khác nói khê: "Không cần nàng cũng sẽ không thua thiệt."

Ta nhận thấy được tâm tình hấn mâu thuẫn, liền hỏi: "Người không phải thích Dung cách cách sao?"

Hấn ghen đỏ mặt nói: "Không phải là không thích! Mà là."

Ta chờ hấn nói tiếp, thế nhưng hấn lại thờ dài nói: "Quên đi."

Nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của hấn, ta rút cuộc ý thức được, hấn có lẽ không vui việc hôn sự này. Thì ra là, hấn có những lựa chọn khác. Lại nói, là bởi vì ta đi. Sự xuất hiện của ta, trong lúc vô tình ảnh hưởng số mạng người bên cạnh. Nếu như không phải là bởi vì ban đầu ta tùy hứng chạy ra ngoài chơi, cũng sẽ không gặp phải Thập Tam cùng Thập Tứ đi, nếu như không phải là ta muốn ở trên lầu lâu kia, Lý Hạo cũng sẽ không biết Thập Tứ bọn họ, càng sẽ không biết Dung Huệ rồi. Nếu như không biết ta, cuộc sống Ngọc Trúc có lẽ sẽ bất đồng. Còn có Tứ a ca, Thập Tam, thậm chí còn Thập Tứ. Đại khái chính là ta xuất hiện, làm rối loạn bước chân vốn có của những người này.

Ta nhìn Lý Hạo nói: "Thật xin lỗi."

Hấn kinh ngạc nhìn ta nói: "Tỷ, không phải là ta trách người!"

Ta cúi đầu cười nói: "Ừ, cảm ơn người." Ta nên cảm tạ bọn họ bao dung.

Lý Hạo hỏi: "Tỷ, người làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?"

Ta trả lời: "Không. Có lẽ vẫn là vấn đề của ta."

Quách Khoa nguyên là ấu bộc của Thập Tứ, làm việc nói chuyện đều lưu loát, quay về kể rằng, Phuong lão đầu này quả nhiên ba ngày liền đem tiền bên người đánh bạc cạn sạch. Ta nhìn hấn một cái, lại giương cung nhắm cho ngay, hấn liền nói: "Cừu già lúc ấy ngay cả cửa cũng không có mở cho hấn."

Tên rồi dây cung bắn ra, "Phù" trúng ngay hòng tâm. Quách Khoa kêu một tiếng "Hay". Ta không thêm để ý tới lời vuốt mông ngựa của hấn, hay cái gì nha, cách tiêu chuẩn thì ta cũng kém quá xa có được không. Thu Đông cần phải đi săn thú gì đó phải luyện một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13-2: Nghỉ dài hạn (2)

Ta cùng Bát Phúc Tấn nghỉ ngơi chờ đợi câu nói tiếp theo, nàng lại nhìn ta cười hỏi: "Ta muốn viết lá thư, chỉ là tinh thần không tốt lắm, ta nói, người giúp ta hạ bút được chứ?"

Ta đương nhiên không thể cũng không nhẫn tâm nói không với phụ nữ có thai, liền gật đầu, bêu xấu cũng không thành vấn đề. Chờ bọn nha hoàn mài mực xong, trải giấy ra, liền nói: "Công chúa mời nói."

Bát Công Chúa nói: "Thập Tam hoàng huynh đài giám."

Ta dừng bút, nhìn về phía nàng. Nàng cười hỏi: "Thế nào?"

Ta nhìn chằm chằm giấy trắng, viết xuống sáu chữ này, trả lời: "Không có gì, công chúa thỉnh tiếp tục."

Nàng liền bắt đầu tự thuật tình hình thời tiết mức độ nóng bức ở Bắc Kinh, tiếp theo là ăn uống sinh hoạt thường ngày, nói mình hết thái bình thường, hoàng phụ ban thưởng giường trúc cũng rất mát. Sau đó còn nói đến ca ca rồi kinh không lâu, liền hết sức nhớ nhung, để cho hần bảo trọng thân thể, chờ hần trở về, có thể nhìn thấy cháu ngoại.

Viết xong trên đây, nàng lại muốn đi tới, ta vội vàng tiến lên cùng Bát Phúc Tấn đi lấy. Nàng thật vất vả ngồi vào trước thư án, trên trán đã tràn đầy mồ hôi, cầm lên nơi ta hạ bút, liền ở nơi cuối thư viết lên "Muội Hữu Ninh cần khai", nhìn ta một cái, lại viết thêm vào một hàng chữ nhỏ, "Muội thân thể bất tiện, khẩu thuật chi, Thập Tử đệ muội viết thay", sau đó bày ra hong khô, tán gẫu cùng ta và Bát Phúc Tấn. Chừng qua một khắc đồng hồ, nàng gấp lá thư này lại, bỏ vào một phong bì màu vàng nhạt, viết lên mấy chữ "Gởi Thập Tam Hoàng Huynh", liền giao cho nha hoàn cầm đi ra.

Từ Bát gia trở lại, đại đa số thời gian ta ở nhà mẹ, Thư ma ma mặc dù nhất luật đi theo, lại hình như đối với lần này có phần phê bình kín đáo, lời nói đường hoàng vô cùng uyển chuyển, "Nô bộc và tỳ nữ hạ nhân, nhón nhào ồn ào đều tới nhà mẹ Phúc Tấn, chỉ sợ quấy rầy trong phủ."

Ta nhìn nàng trả lời: "Người muốn ta phục vụ không có ở đây, người phục vụ của ta dĩ nhiên ta ở đâu bọn họ ở đấy. Có vấn đề gì sao?" Nàng liền không nói một lời.

Đợi đến khi Lý Hạo có kết quả thi ra ngoài, thế nhưng gặp ta mặt hần lại có vẻ ngượng ngùng. Thi ra là được chọn vào Hàn Lâm Viện, thành thứ cát sĩ. Ta thờ dài, an ủi hần nói: "Điều này cũng không do chính ngươi. Vào Hàn Lâm là chuyện quang tông diệu tổ. Hào hạo gia nhập vào!"

Cha đối với lần này hết sức vui mừng, đặc biệt bày tiệc rượu vì Lý Hạo ăn mừng. Lúc này Lý Hạo có chút say, cha để cho ta đi hần về phòng. Hần được đỡ lên giường, lại lôi kéo tay của ta, híp mắt say lơ lơ nói: "Cao Lăng, tại sao có ngươi. . . ." Ta vô từ chống đỡ, ta tuyệt đối không có tự tin nói với hần, ta là tỳ tỳ của ngươi, cùng trước lúc chín tuổi không có bất kỳ bất đồng.

Hần rất nhanh buông ta ra, ngủ say. Ta trở lại trong phòng, thật lâu không có cách nào ngủ.

Sau khi cùng cha thương lượng, ta cùng Lý Hạo liền đi nhà Dung Huệ bái phỏng trước. Lý Hạo cùng a mã và các ca ca Dung Huệ ở một chỗ uống trà, ta thì vào nội viện. Sau khi cùng ngạch nương Dung Huệ hàn huyên mấy câu, liền tiến vào chính đề. Nàng thử dò xét nói: "Dung Nhi sang năm liền mười lăm rồi, hôn kỳ định tại xuân tới được không?"

Ta đoán nhà bọn họ thương yêu nữ nhi, sợ Dung Huệ tuổi còn nhỏ, sau khi xuất giá không thích ứng được, cho nên muốn ở bên nàng thời gian lâu thêm chút. Vì vậy cười nói: "Đó là đương nhiên. . . ."

Không đợi ta nói xong, ngạch nương Dung Huệ lại giành nói: "Dĩ nhiên, này nếu có người trong phòng trước, nhà chúng ta cũng không phải là không thông tình đạt lý."

Ta nhất thời giật mình, sớm quên Lý Hạo năm nay đã hai mươi mốt tuổi rồi, vốn nên thể thiếp câu toàn, có lẽ dưới gối còn có nam nữ, ngay cả nhạc gia của hần cũng cho là hần có người trong phòng là hợp tình hợp lý. Mà ta, chỉ biết là hần hần không có thiếp thất, về phần nha hoàn thông phòng, bởi vì chưa bao giờ chú ý tới, cũng không thể nào biết được. Ta che giấu quần bách nói: "Trước khi Dung cách cách nhập môn, quyết sẽ không có tỳ thiếp bước vào."

Nàng nghe, hài lòng cười nói: "Làm khó thân gia rồi. . . . Còn có một chuyện. Về đồ cưới, những thứ đồ dùng gia cụ kia, ta thấy Phúc Tấn đặt mua rất là tinh xảo, không bằng liền do thân gia tới làm những thứ này. Nhà ta liền đưa một tòa viện, mua đất sát vách thân gia, thêm mấy gian tân phòng, xây khu vườn, ngươi xem coi thế nào?"

Ta nghe không phải muốn Lý Hạo cùng Dung Huệ sau khi cưới ở chỗ khác, liền thờ phào nhẹ nhõm, liền cười nói: "Cho ta cùng với gia phụ thương lượng."

Ngạch nương Dung Huệ nhìn phản ứng của ta, thì biết rõ hơn phân nửa là đồng ý, tiếp theo cũng liền nói một chút lời tám nhảm. Ước chừng sau một chun trà, nàng nói: "Phúc Tấn trở lại còn chưa có gặp qua Dung Nhi đi, nàng nhưng là vẫn nhớ tới ngươi." Cuối cùng dẫn ta đi gặp khuê nữ bảo bối của nàng, đến trong phòng Dung Huệ, làm lễ ra mắt xong, ngạch nương nàng trở về phòng nghỉ ngơi, ta lưu lại cùng Dung Huệ nói chuyện.

Mặc dù Dung Huệ vẫn còn ngây thơ, nhưng cũng là thiếu nữ mười bốn tuổithuật tha cùng quyến rũ, ha ha, đứa nhỏ này, sau khi lớn lên, càng thấy thanh nhã rồi. Nàng lại gần kéo cánh tay của ta nói: "Lý tỷ tỷ, ân, hay là nên thay đổi gọi là Thập Tử thâm đây?"

Ta cười ngắt mặt của nàng: "Tùy ngươi thích, đệ muội."

Nàng liền đỏ mặt lại không dám giễu cợt ta. Ừm, trưởng thành, mặt cũng càng mềm.

Trên đường về nhà, ta nhắc màn xe lên vô cùng nhàm chán quan sát quang cảnh đường phố, lại thấy một tiểu nam hài sáu bảy tuổi đứng ở đầu hẻm khắp người lơ đãng. Lúc đầu cũng không thêm để ý, cho đến khi nhìn thấy Phương lão đầu từ trong một gian cửa hàng ven đường ra ngoài (mặc dù không có chiếu bài tám biển, nhưng dựa vào người ra vào ta suy đoán là sòng bài), đi tới bên cạnh đứa bé, chọt vào thái dương hần la mắng. Đứa bé kia chỉ là đứng thần thờ, mặc cho hần cầm lấy bầu rượu cùng túi đồ ăn ôm vào trong ngực. Đổ bạc trong quây đầm tay nhìn về phía Phương lão đầu cười híp mắt lấy lòng, hần lại phát phát tay, ngáp một cái, từ trong gói giấy lấy ra đường như là đậu tằm ăn, vừa nhai vừa dọc theo phía khác đi. Mà đứa bé kia, cũng không nói một tiếng đi theo phía sau hần.

Ta nhìn hai người này càng đi càng xa, không khỏi nghĩ, Ngọc Trúc, năm nay còn chưa có đi xem qua người.

Đêm đó, ta gọi người đi hỏi thăm ra được, Phương lão đầu này quả nhiên bản tính không thay đổi, ăn chơi bài bạc mọi thứ, không có tiền thì đòi Lão Cửu, sau lại ý vào thế lực Lão Cửu, làm nhiều chuyện hoành hành láng giềng. Hai năm trước lượm được đứa bé, nói là nhận con nuôi, thật ra thì cũng bắt quá coi như là gã sai vặt kiêm nơi trú ẩn. Ta liền tìm người đưa tin cho Lão Cửu, bảo hấn sau này cũng đừng động tới chuyện Phương lão đầu nữa, cũng không cần cho hấn thêm một đồng, tự ta sẽ "chăm sóc" hấn.

Sau bữa cơm chiều, Lý Hạo tới tìm ta nói chuyện phiếm. Ta không dám hỏi chuyện khó xử hấn có nha hoàn thông phòng linh tinh hay không, sau lại nói đến Dung Huệ, ta cười nói: "Gặp phải nha đầu này người sẽ không thua thiệt."

Hấn ngó mặt đi chỗ khác nói khê: "Không cần nằng cũng sẽ không thua thiệt."

Ta nhận thấy được tâm tình hấn mâu thuẫn, liền hỏi: "Người không phải thích Dung cách cách sao?"

Hấn ghen đỏ mặt nói: "Không phải là không thích! Mà là."

Ta chờ hấn nói tiếp, thế nhưng hấn lại thờ dài nói: "Quên đi."

Nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của hấn, ta rút cuộc ý thức được, hấn có lẽ không vui việc hôn sự này. Thì ra là, hấn có những lựa chọn khác. Lại nói, là bởi vì ta đi. Sự xuất hiện của ta, trong lúc vô tình ảnh hưởng số mạng người bên cạnh. Nếu như không phải là bởi vì ban đầu ta tùy hứng chạy ra ngoài chơi, cũng sẽ không gặp phải Thập Tam cùng Thập Tứ đi, nếu như không phải là ta muốn ở trên lầu lâu kia, Lý Hạo cũng sẽ không biết Thập Tứ bọn họ, càng sẽ không biết Dung Huệ rồi. Nếu như không biết ta, cuộc sống Ngọc Trúc có lẽ sẽ bất đồng. Còn có Tứ a ca, Thập Tam, thậm chí còn Thập Tứ. Đại khái chính là ta xuất hiện, làm rối loạn bước chân vốn có của những người này.

Ta nhìn Lý Hạo nói: "Thật xin lỗi."

Hấn kinh ngạc nhìn ta nói: "Tỷ, không phải là ta trách người!"

Ta cúi đầu cười nói: "Ừ, cảm ơn người." Ta nên cảm tạ bọn họ bao dung.

Lý Hạo hỏi: "Tỷ, người làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?"

Ta trả lời: "Không. Có lẽ vẫn là vấn đề của ta."

Quách Khoa nguyên là ấu bộc của Thập Tứ, làm việc nói chuyện đều lưu loát, quay về kể rằng, Phương lão đầu này quả nhiên ba ngày liền đem tiền bên người đánh bạc cạn sạch. Ta nhìn hấn một cái, lại giương cung nhắm cho ngay, hấn liền nói: "Cửu gia lúc ấy ngay cả cửa cũng không có mở cho hấn."

Tên rồi dây cung bắn ra, "Phù" trúng ngay hồng tâm. Quách Khoa kêu một tiếng "Hay". Ta không thêm để ý tới lời vuốt miệng ngựa của hấn, hay cái gì nha, cách tiêu chuẩn thì ta cũng kém quá xa có được không. Thu Đông cần phải đi săn thú gì đó phải luyện một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13-3: Nghỉ dài hạn (3)

Hai ngày sau, Phương lão đầu quả nhiên tìm tới cửa. Không tới một tháng, ta trước sau cho hấn sáu trăm lượng. Quách Khoa lấp liếm nói: "Phúc Tấn so với Cửu gia còn hào phóng hơn." Ta không để ý đến hấn. Lý Hạo cũng cảm thấy ta "trọng nghĩa khinh tài" đến quá phận, ta trấn an nói: "Đừng quá lo lắng, bại gia ta thiên phú có hạn."

Thời điểm Phương lão đầu lại một lần nữa đến đòi tiền, ta không cho. Quách Khoa nói lão đầu ăn vạ ở tiền thính không chịu đi, ta liếc hấn một cái, nói: "Hấn không đi, chẳng lẽ muốn ta đi mời?"

Quách Khoa vội vàng cúi đầu, gọi gã sai vặt ngoài cửa, nhẹ giọng phân phó nói: "Đánh ra đi."

Phương lão đầu lại tới ba lần, ăn ba lần bẻ môn canh. Một lần cuối cùng, Quách Khoa nói hấn kêu thăm thiết cái gì, không có tiền nữa sẽ bị người ta đánh chết. Ta nói, đánh chết lại tính.

Qua mấy ngày, Phương lão đầu mặt mũi bầm dập, một cái cánh tay treo ngược, một tay kia vẫn còn lôi tiểu nam hài nhận nuôi, thời điểm thừa lúc ta đi ra ngoài trở về nhà nhào tới trước xe quỳ xuống, đề đứa bé kia đập đầu như giả tởm. Ta cho người kéo đứa bé kia đứng lên, nói với lão đầu: "Thế bá làm cái gì vậy?"

Phương lão đầu vẻ mặt đau khổ nặn ra một chút cười, nói: "Cầu Phúc Tấn thương xót!" Nói xong nằm phục xuống ở trước xe.

"Này thành bộ dáng gì nữa." Ta cau mày nói. Sau đó ra hiệu Quách Khoa dẫn bọn hắn đến thiên sảnh nói chuyện.

Ta sai người dâng trà cho hắn, hắn không dám uống cũng không ngồi, chà xát dưới chân nói: "Phúc Tấn xin thương xót cho bộ xương già đáng thương của ta đi."

Ta hóp một ngụm trà, "Cạch"đậy nắp lại, thuận tay gác ly qua trên kỷ trà, nói: "Thế bá biết lúc Ngọc Trúc còn sống ta đây cho bao nhiêu bạc không?"

Hắn mờ mịt lắc đầu, ta cười nói: "Ba trăm lượng. Trước đó vài ngày, tổng cộng ta cho người sáu trăm lượng. Không chỉ có gốc, ngay cả lời cũng có hơn rồi."

Hắn nhất thời không có thanh âm, chờ ta uống trà xong rồi, trên mặt đôi mắt kia bị đánh sưng lên chỉ còn dư một đường chỉ trên lỗ mũi còn dán một khối thuốc dán, lão lệ tung hoành, lau lấy nước mắt, nói: "Cô nương, còn nhìn xem phần thượng tinh cảm khuê nữ nhà ta cùng cô nương ngài trước kia, cho ta một con đường sống đi!"

Ta bị hắn biểu diễn đến buồn nôn, sai người cho hắn cái khăn tay, lau nước mắt trên mặt. Cau mày suy nghĩ một chút, thở dài nói: "Ai, lời nói này của thế bá làm trong lòng ta cũng chua xót. Ai mà không có khó khăn chứ, chỉ là nhà mẹ và phụ gia ta đều cũng không phải đương gia. Cũng được, ngày mai trở đi, mỗi tháng thế bá sẽ tới tìm hắn chỉ mười lượng bạc." Ta chỉ chỉ Quách Khoa, lại nói: "Ta sống một ngày, cũng không nhẫn tâm thấy thế bá bá bị đói, chỉ là nhiều hơn, ta cũng không bỏ ra nổi."

Phương lão đầu thay đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng kinh hi cười nói: "Phúc Tấn thật là thiện tâm nhớ tình bạn cũ, Bò Tát chắc chắn phù hộ ngài sống lâu trăm tuổi!" Hắn một phen đẩy đứa bé bên cạnh, nói: "Đứa nhỏ này cũng lớn, một lòng nghĩ đi học biết chữ. Phúc Tấn cũng biết, theo tình cảnh của ta kia, thế nào cũng ứng được hắn đi học đường."

Ta gọi đứa bé kia đến trước mặt, cười nói: "Một lòng dốc lòng cầu học là chuyện tốt, cha ta liền thích tiểu tử như vậy. Ngày khác để cho đệ đệ ta cho hắn tìm một trường tư thực, tiền sinh thất chật tiền tiêu vật, nhà ta cũng đào ra được." Nhìn mặt Phương lão đầu suy sụp xuống, hỏi: "Đứa bé lớn nhanh, nón áo giày vớ cũng đều phí tổn?"

Hắn vội vã gạt đầu, ta liền nói: "Vây hai ngày nữa để cho hắn tới nhà ta, vừa đúng lúc may xiêm áo đổi mùa rồi, cũng làm cho hắn mấy bộ."

Ta lại nhìn về phía đứa bé kia hỏi: "Người tên gì?"

Hắn ngửa đầu, giong thanh đáp: "Phương Ngọc Trúc."

Ta vỗ vỗ mặt của hắn nói: "Ta thay đổi cho người một chút, bỏ chữ Ngọc ở giữa đi."

Hắn gật đầu nói: "Dạ, Phương Trúc tạ ơn Phúc Tấn."

Đứa nhỏ này, thật cơ trí.

Đầu tháng bảy, nhận được một cái tin, Bát Công Chúa đã qua đời. Thời điểm ta cùng Bát Phúc Tấn đi phủ công chúa thăm viếng mới biết, công chúa đã đi mười ngày. Ta đứng ở linh đường, không khỏi thất thần, hai tháng trước còn gặp mặt qua một lần, tán gẫu, đỡ qua bàn tay ấm áp kia của nàng, cô gái ấy đã nằm ở trong quan tài cao lớn kia, vĩnh viễn sẽ không tỉnh nữa.

Trở lại nội thất, bà vú ôm ra một đôi nữ nhi song sinh mà công chúa dùng hết hơi sức cuối cùng sanh hạ để cho chúng ta nhìn. Bát Phúc Tấn lau lệ nhìn hai trẻ sơ sinh, nói: "Hài nhi đáng thương."

Ta dùng ngón tay chạm mặt của một người trong đó một cái, đứa bé nhắm mắt lại, theo bản năng tìm kiếm vú mẫu thân. Bà vú nói, đây là đại cách cách.

Chúng ta lưu lại một lát, liền phải rời đi. Theo hạ nhân dẫn đi, dọc theo đường lúc đến đi ra ngoài. Xuyên qua tiến vào viện, trong phủ này đâu đâu cũng thấy đều là màu trắng. Mà khi ta nhìn về phía bên tay trái cờ tang theo gió nâng lên nhìn lại, lại nhìn thấy gần ở trong vòng ba bước Thập Tam dọc trên một đường đi khác, trong nháy mắt hắn cũng nhìn thấy ta. "Vù vù" ở trong tiếng gió khoáng khắc nhìn thẳng vào mắt nhau, ta thấy được mặt của hắn tái nhợt mà gầy gò, trong mắt như có tia máu, môi mím chặt, vẻ mặt giống như đúc bằng đồng. Hắn ở Nhiệt Hà chạy về đưa tiễn em gái ruột. Hắn chỉ dừng một chút, liền thần thờ dời đi ánh mắt, đi vào.

Lão Cửu đi theo phía sau hắn nhìn thấy ta, hơi dừng một chút, ta theo Bát Phúc Tấn mặt không thay đổi nhìn hắn sâu xa, liền rời đi.

Tâm tình vẫn không cách nào đẹp yên, có lúc ngồi xuống sẽ thấy thấp thòm không yên. Ta sẽ ở dưới nắng gắt mặt trời cời ngựa, phơi bày làn da tới đỏ bừng, gió nóng bỏng có thể tạm thời xua đuổi phiền muộn. Sau đó, ta lại phát hiện bản thân mới là phương pháp tốt nhất, trong nháy mắt mồ hôi trọt xuống, một mũi tên xuyên tâm, loại thời điểm này có thể làm đầu óc thanh thản.

Thất Nguyệt chẳng mấy chốc sẽ trôi qua.

Bình thường đến gần tối ta mới kết thúc, cho bọn họ thu hồi một đám mũi tên đạo cụ. Trở về phòng sau khi uống xong mấy ly trà lạnh vẫn còn cảm thấy khát, trên người dính dính tiết ra một tầng mồ hôi, Đông Văn cùng Do Nhi ở một bên quạt cho ta, một đại nha đầu khác là Liễu Tuệ thì thu xếp nước tắm.

Tắm xong rồi, thay áo ngủ sạch sẽ, tóc dài không dễ khô, Do Nhi cùng Liễu Tuệ thay nhau quạt gió cho ta. Lúc khô được một nửa, ta bảo các nàng cũng

đi xuống tắm rửa nghỉ ngơi, chỉ lưu lại Đông Vân. Nằm ở trên chiếu trúc khép mắt lại, Đông Vân ôm ái xoa bóp bả vai cho ta, trong nhà đặt băng, thỉnh thoảng thổi qua một tia gió đêm liền thấy hết sức mát mẻ.

Đông Vân giữa chừng ngừng một chút, liền tiếp tục nắn bả vai cho ta, trước sau chừng gần hai khắc, ta ngược lại thật thoải mái nhanh chóng ngủ thiếp đi, chỉ là tay người vẫn không ngừng không biết vì sao, nửa mở mắt nói: "Được rồi."

Không ngờ nhìn thấy hân là rời nhà hai tháng Thập Tứ, hân ngồi ở mép giường, đem ta nửa ôm lấy tựa vào trên người hân, nói khẽ: "Gầy, còn bị nắng ăn đen. Những nô tài này không biết phục vụ thế nào!"

Ta hỏi: "Tại sao người trở lại, không phải mới có hai tháng sao?" Kỳ nghĩ, kết thúc rồi sao?

Hân vuốt tóc của ta, trả lời: "Đổi lại Ngũ ca bọn họ đi Nhiệt Hà." Sau đó hôn tóc ta nhỏ giọng nói, "Ta nhớ nàng lắm." Hân ở vành tai một đường hôn đến trên cổ ta, ta bị hân đè ở trong ngực, nghe thấy mùi mồ hôi trên người của hân, cau mày nói: "Người tắm chưa?"

Hân ngừng động tác, trả lời: "Mới vừa vào cửa, lau mặt." Lại đè đầu hương trên người mình người người, cười nói: "Cởi ngựa một ngày, nên có mùi."

Ta đứng dậy, cầm lấy sợi tơ cột chắc tóc, nói: "Đi tắm."

Hân một tay ôm ta lại, cắn lỗ tai của ta nói: "Hôn ta một cái mới đi tắm." Nói xong môi liền đề lên, ta không thể nào tránh né, chỉ có thể theo hân, vậy mà tay của hân cũng càng ngày càng không thành thật, tiếp tục đi xuống như vậy, ta thấy ta cũng phải tắm thêm lần nữa. Vì vậy một cước đá lên trên đầu gối hân, hân "Um hừm" kêu một tiếng, bị đau buông lỏng tay, nhe răng cười nói: "Rất thoải mái, đá một lần nữa thử xem."

Ta ra về nhắc chân, hân lại lấy chân đi, làm sao mà có thể không đau, nói một chút thôi. Liếc nhìn hân nói: "Thối hoắc, còn không mau đi tắm."

Hân cười hi hi đứng lên, khom lưng lại hôn một cái lên trên trán ta, nói: "Dạ, tuân mệnh phu nhân, lập tức đi tắm thơm ngào ngạt tới hầu hạ phu nhân nghỉ ngơi." Nói xong liền xoay người đi ra khỏi phòng.

Sau khi hân đi, ta liền nằm xuống, mệt quá, hơi sức ban ngày cũng tiêu hao sạch rồi, rất nhanh liền ngủ, trong mộng chỉ có cái bia, thật quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14-1: Đông ấm (1)

"Thư ma ma, làm cái gì vậy?" Ta nhìn chăm chăm bọn sai vặt khiêng thư án vào trong phòng hỏi.

Thư ma ma dừng lại động tác bố trí trên bàn, khom người trả lời: "Hồi Phúc Tấn, là gia phân phó." Nói xong lại bắt đầu không coi ai ra gì sắp xếp bút nghiên mực, loay hoay dọn tới dọn lui.

Chỉ chốc lát sau, lại có người mang một bình phong Vân Mẫu Lưu Ly đi vào, nàng vẫy tay về phía hai gã sai vặt này nói: "Cái đó, để ở nơi này." Vì vậy đặt tới trước thư án, vừa đứng che khuất nàng lại.

Ta khẽ nhếch miệng, trơ mắt nhìn trong phòng vốn là khoảng không lại bị nhét vào một đồng gia cụ bài biện.

"Đang nhìn cái gì vậy?" Thập Tứ từ phía sau vòng qua ôm ta.

Ta đẩy hân ra, hỏi: "Những thứ đồ này, muốn làm gì?"

Hân cười nói: "Một chút đồ vật của ta, vì thuận tiện. Ngại chen lấn? Ngày khác chúng ta đổi lại phòng lớn một chút."

Ta tròn tròn mắt nhìn hân, rốt cuộc hiểu ý tứ trong lời nói của hân. Chẳng lẽ nói kỳ nghỉ hai tháng trước là trả trước hay sao? Ta khép miệng lại, hơi nhếch môi, cúi đầu tiếp nhận thực tế. Hân ôm lấy ta, cầm đề trên hõm vai của ta, khẽ hỏi: "Mất hứng?"

"Không có."

"Nàng không thích, liền nói với ta. Coi như chán ghét ta đừng nàng vậy." Hân ôm ta chặt hơn, "Nàng như vậy làm cho ta rất sợ."

Biểu hiện của ta làm cho hân không thoải mái? Khắc chế còn chưa đủ sao? Vì vậy quay đầu lại hỏi: "Là ta nơi nào không làm theo ý người?"

"Không, không phải. Cùng với nàng, ta rất vui vẻ, so với trước kia nghĩ còn vui vẻ hơn. Thật ra thì nàng không cần phải nhân nhượng ta như vậy, ta chỉ là muốn đề cho nàng cũng vui vẻ một chút." Hân nắm cằm của ta nói.

"Người muốn ta làm sao?" Không có yêu cầu rõ ràng hơn sao?

Hắn nhìn ta nói: "Nàng cái gì cũng không cần làm. Ta mỗi ngày trở lại có thể nhìn đến nàng, liền thỏa mãn."

"Hiểu, ta sẽ tùy ý một chút." Ta nhìn hắn nói, "Bất quá vốn là không có nhiều chuyện vui vẻ như vậy, làm sao có thể vẫn cười ngây ngô. Ta nói rồi sẽ không giống như người tưởng tượng tốt như vậy."

Hắn cười khề ôm ta nói: "Cùng với nàng, có thể qua một ngày cũng là tốt."

Có thể mấy ngày thì mấy ngày đi, chuyện gì cũng sẽ từ từ phai nhạt. Ta nghĩ ta cũng từng luôn gây phiền toái cho người ta, tuổi tác đã làm cho mình không thoải mái rồi. Đây hẳn một cái nói: "Đói bụng, ăn cơm."

Thư ma ma đứng ở ngoài cửa, nghe được lời nói của ta, liền phân phó. Bọn nha hoàn bài trí thức ăn trên bàn thoả đáng, hắn tiến tới bên tai nói nhỏ: "Trước khi ăn cơm có thể để cho ta hôn một cái hay không?"

Ta dùng cùi chỏ đẩy hắn ra, nhấc đũa gấp một viên táo ngâm rượu, nói: "Miễn đi. Loại chuyện đó không thể ăn no bụng."

"Nhưng có thể khai vị." Hắn lườm bầu nuốt viên quả táo.

Ta nhìn hắn hỏi: "Hột đâu?"

Hắn mở to mắt hỏi ngược lại: "Có hột sao?"

Ta không cùng hắn nói nhảm nữa, bắt đầu tuần tra bàn ăn đầy áp, cuối cùng thấy một cái đĩa bánh bao hấp đặt ở góc. Bình thường cái loại điểm tâm nhỏ này bày ra cũng chỉ là làm ra vẻ, nhưng mà hôm nay ta chính là muốn ăn cái đó. Mà cái đĩa kia đúng lúc đang ở trong tay hắn, ta liền chỉ vào nói với hắn: "Thập Tứ, chuyển giúp ta cái đĩa đó đi."

Thế nhưng hắn lại không có động tĩnh, chỉ trừng mắt nhìn ta, thật lâu mới hỏi: "Nàng kêu ta cái gì?"

Cách gọi của ta thật kỳ quái sao? Chẳng lẽ ta phải gọi hắn là "Gia" ? Ừ, cũng không phải là không thể thích ứng được. Đang muốn đổi lại, hắn lại bưng cái đĩa bánh bao hấp đó để tới trước mặt ta, cười híp mắt lại thành một đường chỉ, hỏi: "Còn có cái gì? Muốn dám không?"

Loại vẻ mặt này của hắn làm cho ta toàn thân sợ hãi, nhích lại gần bên cạnh, hỏi: "Người có phải không thoải mái hay không? Nếu như không thích gọi như vậy, có thể thương lượng lại."

Hắn lại vội la lên: "Không cần thương lượng, gọi như vậy là tốt rồi!" Nói xong chuyển cái ghế lại gần, cười híp mắt nói, "Trước kia luôn gọi là ‘Thập Tứ gia, Thập Tứ gia’, quá xa lạ a!"

Phải không? Ta không có chú ý tới. Bất quá trước kia hắn còn chưa phải là lão bản của ta. Ta lấy chiếc đũa ngăn hắn lại gần, nói: "Lúc ăn cơm chớ áp sát vào đây, nếu không."

"Nếu không như thế nào?" Hắn vẫn như cũ kè mặt tới đây.

Ta lấy đầu đũa gõ xuống mũi của hắn, nói: "Nếu không người sẽ thật mất mặt." Sau đó xoay người nói với Do Nhi, "Đổi một đôi khác." Hắn chẳng lẽ không biết cái gì gọi là "Ăn không nói ngù không nói"?

Hắn "Bưng bít" lỗ mũi, Thư ma ma khàn khàn hỏi: "Gia, Thập Tứ a ca, ngài không có sao chứ?" Hắn nắm lấy khăn lau mặt, lau lỗ mũi nhẹ giọng lầu bầu: "Mùi rượu, vị quả táo." Hắn nên may mắn ta còn không có chạm qua bánh bao hấp kia, nếu không thì có mùi dầu mỡ thịt heo hành tây.

Cuộc sống của ta giống như ta hi vọng bình thường yên tĩnh như thế, mà ta mới gia nhập vào cái gia đình này, cũng là nhà quý tộc vô cùng bình thường ở cái thời đại này. Một nam chủ nhân, bốn phòng thê thiếp, một đồng con cái; chủ nhân cùng thê thiếp cũng còn trẻ, con cái vẫn còn nhỏ. Những người này, kể cả một đám người hầu hạ cũng chen chúc ở tại một cái phòng, lại an tĩnh một tiếng ho khan cũng không có, không khí hết sức quái dị.

Tiết Trung thu khó được mở gia yến, cũng là bộ dạng quang cảnh này, thật là làm ta bất ngờ. Nguyên tưởng rằng nhiều người tự nhiên náo nhiệt, nhưng thế này xem ra, kém xa nhà ta hoặc là nhà cũ cũ. Thập Tứ sa sầm mặt, Hoàn Nhan Thị bên tay trái hắn mặt không chút thay đổi uống canh, bên tay phải Thư Thư Giác La thì một viên lại một viên chậm rãi ăn cơm, Phúc nhi ngồi bên cạnh ta một mảnh thịt cá trích muốn lấy ra tất cả xương mới bằng lòng hạ miệng. Hoàng Xuân cùng Hoàng Minh ở bên kia bàn nhỏ ăn được không sai biệt lắm, ngồi thẳng cũng giống như một dạng chờ đợi giảng bài. Mấy đứa nhỏ hơn, hoặc ngồi lên ghế nhỏ, hoặc ở trong ngực nữ mẫu, không dám thở mạnh.

Tiệc rượu Trung thu theo lệ thường thì uống rượu Quế Hoa, khai vị mùi hương rất ngọt. Thư ma ma giúp ta cắt một khối thịt heo nướng, lại dùng dao găm cắt thành mấy mảnh nhỏ, ta thích màu sắc vàng óng ánh lại ửng đỏ của món này, vào miệng rất giòn, mang một chút mùi tùng thơm ngát, đoán chừng đại khái là dùng củ tùng. Ta lấy khăn lau dầu mỡ trên môi, nhấp một hớp rượu, ước chừng có bảy phần no rồi.

Thập Tứ nghiêng thân hướng về phía ta bên này, Thư Thư Giác La thì liền dựa vào phía sau. Hắn có chút không tự nhiên cười, khề hỏi: "Ăn xong?"

Sau đó tất cả mọi người nhìn ta, ánh mắt tựa như ta ăn hết tiền bạc com gạo một năm trong nhà. Hắn ở dưới con mắt mọi người đưa tay qua thăm dò, ta không dấu vết dời tay trái đi, bóp khăn ăn, gập nhẹ đầu một cái. Hắn liền nghiêng người hắt cằm với Phó Hữu Vinh, Phó Hữu Vinh liền chỉ huy bọn nha hoàn dọn thức ăn xuống, lại bưng lên một cái bánh đường kính gần một thước nói là bánh Trung thu. Trên bánh là hoa văn thỏ ngọc đảo thuốc, Phó Hữu Vinh phụ trách cắt thành miếng nhỏ, phân cho mỗi vị "Chủ tử" đang ngồi, ta được phân đến một khối lỗ tai thỏ. Nhân bánh đoán là hạch đào, thanh hồng

tí, thịt hạnh, đường linh tinh, ăn nhiều ngọt ngấy, ta thấy ai cũng không ăn hết, Thập Tứ cũng chỉ ăn một ngụm nhỏ, liền còn dư lại trên bàn. Hơn phân nửa bánh trung thu không có chia hết, Thập Tứ lệnh thưởng cho người làm.

Ăn xong bánh Trung thu, liền giải tán tự do hoạt động. Tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm, đặc biệt là trên mặt những đứa nhỏ kia, nhẹ nhõm vui mừng rõ rệt rất nhiều. Ta phân đến cái đình một góc ở hoa viên, cái này an bài rất là khéo, để cho tất cả mọi người tỉnh tâm. Tối nay mặc dù trăng rất lớn rất sáng, nhưng mây cũng nhiều, màu trắng tròn như quả chanh lúc nào cũng trốn phía sau tầng mây.

Mặc dù đều là ở trong một cái vườn, nhưng bởi vì nguyên nhân địa thế cùng hoa và cây cối vân vân, không thấy được tình huống của những người khác, gió nhẹ đưa qua, thỉnh thoảng tai mơ hồ nghe thấy tiếng cười nói. Trong đình trên bàn đá phủ lên khăn trải bàn bằng gấm hoa mỹ, mấy cái đĩa bằng gỗ đựng trái cây chất đống các loại dưa và trái cây, nhiều nhất là quả nhỏ, tím xanh hồng trắng chừng ba bốn loại.

Đất trống giữa vườn ngược lại nhìn một cái không sót gì, bày xong bàn tể rồi, dâng lên trái cây bánh Trung thu, hai lư hương hai bên, trước bàn giấy thỉnh ánh trăng tới thẳng đứng. Ta tiến lên muốn cẩn thận nhìn một chút, không ngờ bị một vật đụng vào trên người, cúi đầu xem xét, lại phát hiện là Hoàng Ánh nhỏ nhỏ. Ta ngồi xổm người xuống thấy hán chạy trốn đầu đầy mồ hôi, khỏe mắt còn ần chứa nước mắt.

Lúc này cây cối lay động, nhảy ra một người, hai tay chống nạnh làm bá chủ ở giữa đường nói: "Xem người chạy đâu!" Âm thanh quát khê này, trung khí mười phần, rất khí phái.

Hoàng Ánh bị dọa sợ trốn vào trong lòng ta, ta cười nói với người tới: "Nhị a ca, đây là diễn Lương Sơn hảo hán hả?"

Hoàng Minh chỉ vào Hoàng Ánh nói: "Hán đoạt ông già thỏ của ta. Tiểu gia ta đây trở về giả trang là Ngự Miêu, lưng bắt đào phạm!"

Ta nghe hán nói thật thú vị, cúi đầu nhìn càng co lại càng lủi vào trong Hoàng Ánh một chút, thấy trên tay hán xác thực đang cầm ông già thỏ, mặc sắc phục làm việc nhà, hai lỗ tai con thỏ từ trong mũ quả dưa chui đi ra, thú vị nhất là trong tay còn dắt con chó con nằm úp sấp. Hai huynh đệ này, mang khôi mặc giáp, vũ đao lộng thương, cỡi hổ huấn sư uy phong muốn ông già thỏ không được, khẳng khẳng mê muội như vậy. Vì vậy ôm Hoàng Ánh, nói với Hoàng Minh: "Nhị a ca cần gì cùng đệ đệ tranh đồ chơi này. Muốn ông già thỏ, trên bàn bên hành lang không phải chất đống thành núi nhỏ có cùng một dạng."

Hoàng Minh bĩu môi, nhìn chằm chằm Hoàng Ánh nói: "Ta chỉ thích cái này, là ta thấy trước, người này đoạt xong bỏ chạy, cũng không nói thứ tự đến trước và sau!"

Ta nói: "Hán là đệ đệ, người liền làm Không Dung nhường lễ như thế nào?"

"Cái khác thì được, chính là cái này không thể cho hán. Đệ đệ cũng không được!" Hán nhìn ta chằm chằm hỏi, "Người đây là muốn thiên vị hán hả?"

Lần trước gặp mặt còn tuân thủ lễ nghi, lúc này thế mà lộ ra giống như tiểu man tử. Ta cười nói: "Chẳng lẽ người lại muốn cùng ta đánh nhau? Muốn thắng ta, còn phải đợi bảy tám năm đấy."

Hoàng Minh hàm hừ nói: "Tại sao giúp hán, là bởi vì hán nhỏ?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-2: Đông ấm (2)

Ta lắc đầu trả lời: "Sai lầm rồi, bởi vì hán kêu ta ngách nương, người chỉ biết cùng ta hô to gọi nhỏ. Giúp người thân không giúp chi biết lý sự."

Hoàng Minh giận đến bụng nhỏ cũng muốn lòi đi ra, muốn tranh luận nữa, lại nghe Thụ ma ma nói: "Ai, gia tới."

Chúng ta đều quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nơi hành lang xa xa có mấy người đi qua hướng bên này, nhìn bóng dáng dẫn đầu chắc là Thập Tứ. Hoàng Minh khê gọi một tiếng: "Ama!" Liền như con ruồi không đầu đi loạn. Hoàng Ánh cũng giùng giàng muốn chạy. Hai đứa bé này xem cha chúng như ôn thần sao?

Ta ôm lấy Hoàng Ánh, không để cho hán động. Hoàng Minh thấy không còn đường để trốn, cho nên nhấc khăn trải bàn lên chui vào xuống dưới bàn. A, ta quên nói cho hán biết, có Mẫn Mẫn ở dưới đó.

Hoàng Minh để khăn trải bàn xuống liền làm ỏ trong đó không có động tĩnh, xem ra cùng Mẫn Mẫn bình an vô sự. Thập Tứ rất nhanh đi tới gần, ta đứng dậy, hán xoay một bước dài đến bên cạnh ta, cầm tay của ta. Hán nhìn ta chằm chằm, có chút nóng nảy mà nói: "Trước kia. . . . Sau này sẽ không rồi."

Cái gì trước kia sau này? Ta nghi ngờ nhìn hán một chút, bắt quả lại lo lắng một đứa bé một con mèo dưới bàn, liền nói: "Chút nữa còn phải Bái Nguyệt,

ngươi không đi chuẩn bị sao?"

"Cái này cần phải đi thay quần áo khác." Hắn còn lôi kéo ta không thả, chợt cúi đầu nhìn thấy Hoàng Ánh, liền trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng Ánh nắm vạt áo ta trốn sau lưng ta không chịu ra ngoài, ta sờ sờ đầu của hắn an ủi. Thập Tứ tiến tới sau lưng ta hỏi: "Người thế nào ở nơi này?" Hoàng Ánh liền trốn sang bên kia, nhất định không nhìn cha hắn. Thập Tứ chấp nhất muốn xách Hoàng Ánh đi ra ngoài: "Tránh cái gì?" Ta một phen ôm lấy Hoàng Ánh, nói: "Hắn khóc, người biết đồ sao?"

Thập Tứ sững sờ nhìn ta, lắc đầu một cái. Ta nói: "Vậy thì chờ gây chuyện, ta đang mặc bộ quần áo mới." Hoàng Ánh ôm lấy cổ của ta, đầu cũng không chịu nâng lên, cha hắn nếu làm hắn khóc, khẳng định nước mắt nước mũi trút đầy thân ta.

Thập Tứ nhẹ giọng hỏi: "Nàng thích nó sao?"

Ta trả lời: "Bọn chúng thật giống người. Chơi rất khá." Ta lại nói mấy câu, đuổi Thập Tứ đi. Đá đá dưới bàn, nói: "Đi ra. Tìm Hằng Nga đủ chưa?"

Khăn trải bàn động mấy cái, đầu tiên là cái mông Hoàng Minh ra ngoài, ngồi dậy quay ra sau, mọi người nhìn đến bộ dáng kia của hắn, cười đến ngửa tới ngửa lui, Thụ ma ma cũng không nhìn được. Mẫn Mẫn bị hắn ôm ở trong tay, toàn bộ đuôi sam tụt ra ngoài, bắt đầu rơi tung tóe từ đỉnh đầu, giống như uốn tóc qua, bím tóc tua ra cụp xuống, mắt thấy cũng sắp rớt xuống đất. Hằng Nga không có, bắt quả tìm được thỏ ngọc, không, ngọc miêu.

Ta hết sức nhịn cười, nói: "Xem ra nó thật thích của người." Tóc.

Đồng Vân nhận lấy Mẫn Mẫn, ta kiểm tra trên mặt và trên người hắn có dấu vết bị cắn bị cào hay không, cư nhiên không có, xem ra Mẫn Mẫn đối với hắn rất thân thiện. Hoàng Minh miệng mếu máo, rớt cuộc oa oa khóc lên, sau đó liền nhào tới trong ngực ta. Quần áo mới của ta

Hoàng Ánh ở một bên nhiều hứng thú quan sát ca ca, Hoàng Minh so với Hoàng Ánh sức hơi lớn, ta bị hắn ghim chặt có chút khó thở, nhưng mà vẫn miễn cưỡng nói với Đồng Vân cùng Thụ ma ma: "Chuẩn bị y phục. Thụ ma ma, chải đầu cho hai a ca."

Bái Nguyệt từ trước đến giờ do nữ nhân chủ trì, Dịch Phúc Tấn Hoàn Nhan Thị việc nhân đức không nhường ai trở thành chủ tể. Nàng quý ở phía trước, chúng ta theo thứ tự quý phía sau nàng, quay về phía mặt trăng sáng thật là nể mặt đập đầu ba cái. Sau khi xong, đốt giấy ảnh trắng ngay tại chỗ.

Các tiết mục này của nữ nhân, tới đó là kết thúc. Chờ chúng ta đều rút lui ra khỏi đây, liền đến phiên Thập Tứ tế bái. Phó Hữu Vinh mới vừa đề xuống cái đệm cho hắn, liền có một cổ gió lớn thổi qua. Mắt thấy trăng sẽ ẩn đi, Thập Tứ nhanh chóng đập đầu xong, vừa muốn đứng dậy, mưa lớn như hạt đậu liền rơi xuống, hắn còn chưa có phản ứng kịp, liền ào ào xối xuống toàn thân hắn.

Nam nhân quả nhiên không được Thái Âm tinh quân thích a!

Hoàng đế còn chưa có hồi kinh, trên căn bản Thập Tứ mỗi ngày cũng cần thường trực đi làm, có lúc buổi tối cũng không về nhà, cảm giác cùng hai tháng trước không có khác biệt lớn. Ngày hôm qua Trung thu buông lỏng một buổi chiều, hôm nay như cũ dậy sớm bắt đầu đi làm việc. Ta thì nhận được tin tức của Văn Khuê Đường , có một số sách mới hoàn thành in ấn, hôm nay được bày bán, vì vậy buổi sáng liền chạy tới phố Long Phúc Tự đi dạo.

Ở độ sâu ba gian, an tĩnh, tràn đầy giấy mực mùi thơm tiệm ăn đợi trong hai canh giờ, quét qua thẻ hướng dẫn bên ngoài từng nhóm hộp sách trên kệ, chọn lựa mấy quyển cảm thấy hứng thú. Thuận tiện đề cho bọn họ giúp ta sửa chữa một quyển bức vẽ khắc bản bị mốc một phen. Trong tiệm cũng cho thiếu, chẳng qua ta vẫn không có khó khăn trong chi tiêu, số lượng cũng không lớn, đều trả hết tại chỗ.

Buổi trưa trở lại trong phủ, không đợi vào viện, liền thấy Phó Hữu Vinh ra đón. Hắn thành an, còn chưa có xong toàn bộ liền vội vã ngồi dậy nói: "Phúc Tấn ngài trở lại rồi!"

Nhìn hắn ở đây, thì biết Thập Tứ cũng khẳng định ở nhà, hắn hôm nay kết thúc công việc thật sớm a. Ta vừa đi vừa nói: "Thế nào, chờ ta trở lại vo gạo nấu cơm?"

Phó Hữu Vinh hắc hắc cười theo hai tiếng, thấp giọng trả lời: "Buổi sáng hôm nay thân thể gia khó chịu, còn có chút nóng lên, nghĩ là tối hôm qua mắc mưa, bị chút phong hàn."

Bị bệnh? Không phải ngắt xiêu bị nâng trở lại đi. Ta dừng lại bước chân, cau mày hỏi: "Rất nghiêm trọng? Uống thuốc chưa?"

Hắn trả lời: "Mới vừa chẩn mạch. Gia trở lại vẫn nhớ tới Phúc Tấn."

"Ừ, vậy thì nhìn một chút." Nói xong liền vén màn lên bước vào trong phòng.

Thập Tứ chiếm cứ giường của ta, đắp một cái chăn thật dày, cuộn thành một cuộn, chỉ có đầu lộ bên ngoài, sắc mặt có chút trắng bệch. Hắn nhìn thấy ta, liền muốn ngồi dậy, ta ra sức vỗ chăn một cái, nói: "Nằm đi, chờ giàng co."

Hắn đáng thương nhìn ta nói: "Nàng rút cuộc đã trở lại."

"Đại phu so với ta tới trước không được sao." Ta ngồi vào mép giường, hắn mới đành hoàng một chút.

Thụ ma ma bung chén thuốc lên, cư nhiên giao vào trên tay ta, ta xem một chút chất lỏng thảo dược màu đen bốc hơi nóng tỏa ra mãnh liệt, lại xem một chút Thập Tứ cuộn lấy chăn đang nằm, hỏi: "Muốn ta thử thuốc sao?"

Hắn nửa ngồi dậy dựa vào thành giường, nhận lấy chén nói: "Không cần, rất đắng." Thử một chút nhiệt độ, liền một hơi uống cạn. Thử ma ma lại bùng nước trà lên cho hắn súc miệng, ta gọi Đông Vân lấy mứt hoa quả trong hộp cầm một viên mơ khô để cho hắn ngâm.

Hắn uống thuốc liền lùi về trong chăn đồ mờ mờ, ta liền muốn xuống giường đi, hắn kéo ta hỏi: "Nàng đi đâu?"

Ta đáp: "Đến trên tháp bên kia dựa vào đọc sách." Hắn chiếm giường, ta cuối cùng phải tìm nơi khác ngủ trưa.

Hắn không buông tay, nhìn ta hỏi: "Ở nơi này xem không được sao?"

Quách Khoa đem toàn bộ sách hôm nay ta mua xếp chồng ở trên bàn đầu giường, ta thuận tay chọn một quyển, cầm cái đệm gấm tựa vào đầu giường lật xem. Thập Tử vẫn cầm lấy tay ta, ta lật giấy bất tiện, muốn rút về lại nửa ngày giấy không ra. Ta tức giận nói: "Ta lại không thể chạy, người nắm chặt ta làm gì?"

Hắn mở to mắt nhìn ta mấy giây, mặc dù buông lỏng tay, lại gói đầu đến trên đùi ta. "Cũng không phải là đứa trẻ rồi, hảo hảo nằm!" Ta vừa nói vừa đẩy hắn ra. Hắn ôm lấy eo của ta, kề mặt vào trên người ta, buồn bực nói: "Đừng động, đầu ta đau. Cho ta dựa vào một chút không được sao?"

Ta hét cách với hắn rồi, hắn ở trên người ta tìm vị trí thoải mái, chỉ chốc lát sau liền ngủ thiếp đi, nhưng một tay vẫn còn ôm eo của ta. Ta cho rằng đầu của hắn chỉ để trên bụng của ta một chút hắn sẽ lấy ra thôi.

Đến lúc cơm tối, Thập Tử đã tốt lên không sai biệt lắm, nhiệt độ cũng giảm xuống, còn xuống giường uống một chút cháo. Sau khi hắn ăn xong đi ngoài phòng đi hai vòng, uống ly trà, liền rửa mặt ngủ. Sớm một chút nằm xuống, lúc nửa đêm lại lần qua lộn lại, làm cho ta cũng không có cách nào ngủ. Cuối cùng hắn cứ nhiên huyền não sốt sọt sờ soạng bò xuống giường, ta không thể nhìn được nữa nói: "Hơn nửa đêm ở nhà mình giả trang thành kẻ trộm rất thú vị sao?"

Hắn "A" một tiếng, nói: "Đánh thức nàng rồi hả?" Chấn đáp bị hắn kéo tới cuốn đi, bình quân một phút lật người hai lần trở lên, nếu không tỉnh đó mới là người chết. "Ta đói bụng." Hắn nói xong đốt cây nến sáng lên.

Cũng canh ba rồi, người này thật biết giày vò hạ nhân. Ta xoa xoa mắt nằm xuống lại, nói: "Người gọi Phó Hữu Vinh đi chuẩn bị thức ăn cho người ăn đi. Xong rồi trở về phòng của mình." Ban ngày hắn ngủ đủ rồi, bây giờ tới phá ta.

Thế nhưng hắn lại ôm cái hộp điểm tâm nhảy về trên giường, nói: "Ta liền ăn một chút bánh ngọt bổ sung đi." Sau đó liền rột roạt cắn. Ăn xong rồi, còn nghe được âm thanh tôm tôm rột trà của hắn. Sau đó, rốt cuộc an tĩnh.

Thời điểm ta an tâm chợp mắt, hắn lại mang theo hương bánh ngọt lại gần, ở trên cổ của ta nhẹ nhàng sờ hôn. Ta quay lưng lại không để ý tới hắn, thế nhưng hắn lại lấy tay đến trước mặt cời dây áo ngủ của ta, ôm lấy ta cứng rắn đè ta nằm ngửa ra. Mỗi lần cọ xát vành tai của ta, thì thầm nói: "Hàm nhi, chậm chút rồi ngủ."

Ta mở mắt ra, mãnh liệt đẩy hắn ra nói: "Đừng kêu Hàm nhi." Hắn gọi như vậy, làm cho ta toàn thân ớn lạnh.

Hắn ngẩn ngơ, rồi sau đó hỏi: "Vậy kêu là gì?"

Ta nhớ tới biểu hiện ban đầu của hắn tương tự lúc Lý Hạo mười mấy tuổi, liền nói: "Hoàng thượng kim khẩu ngự ban, gọi tỷ tỷ."

Cặp mắt hắn đột nhiên nheo lại, hai ba lần lột áo ngủ của ta, ta ứng phó không kịp, đợi muốn bỏ cứu thì đã chậm, đôi tay bị hắn ngăn chặn. Trán hắn đè trên bụng ta, lưỡi ở chung quanh rón của ta vẽ loạn. Ta bị nhốt kinh khủng, quay người trốn. Hắn gắt gao bóp chặt eo của ta, một đường hôn lên, dùng môi đồ lên hoa văn trên cái yếm. "Phải làm hai con chim thêu này một nhàoai một chút." Hắn dùng ngón tay khẽ vuốt ve cúi đầu xuống nhìn lông chim hoàng oanh đa dạng, giọng nói khàn khàn, "Mẫu đàn đồ nhìn thật đẹp."

"Người nếu thích, mặc ta xem một chút!" Động thân một cái, thiếu chút nữa có thể đụng ngã lăn hắn, nhưng vẫn bị hắn ôm, áp trở về trên gối.

Hắn giữ chặt cầm của ta, liếm khoe môi ta, nói: "Tỷ tỷ? Làm đệ đệ, có thể thân tỷ tỷ như vậy sao?" Hắn một tay kéo dây yếm ra, ở trước ngực ta xoay chuyển sờ soạng, lại nói, "Có thể chạm như vậy sao?"

Ta "Ừm" một tiếng xoay mặt qua, môi của hắn lại đuổi theo, khàn khàn nói: "Nàng là thê tử của ta, nữ nhân của ta. Bảo bối của ta."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14-3: Đông ấm (3)

Có lẽ hắn nói không sai, nhưng không thể phủ nhận, có đôi khi, ta càng giống như mẹ hắn. Nhưng mà hắn hiển nhiên không muốn làm cho ta đi sâu vào suy tư, ôm lấy ta thật chặt, hôn ta, để cho ý thức ta trở nên mơ màng trống không. Ta chỉ có thể nghĩ một vấn đề, kết thúc là có thể ngủ rồi.

Trời đã sáng chưa? Mí mắt có chút dính, khó khăn mở mắt ra, đầu tiên là mờ hồ một tia sáng, sau đó hình ảnh liền từ từ rõ ràng. Cảm Thập Tứ dán vào bên trán ta, hô hấp đều đều, vẫn còn ngủ. Hình như có tiếng chim hót chiêm chiếp, ta lật người vén lên một góc rèm che, chỉ thấy bên ngoài trời sáng choang. Ta vẫn hí hửng, chợt nhớ tới cái gì, nửa ngồi dậy vỗ mặt Thập Tứ nói: "Này, tỉnh tỉnh! Ngươi ngủ quên rồi!"

Hắn mở mắt ra nhìn ta, không thấy hốt hoảng gọi người mặc quần áo, lại đưa tay vớt ta trở về, hôn lông mày ta nói: "Ngủ tiếp một lát"

Ta hướng lên trên đầu hắn gõ một cái, nói: "Đến trễ, lại chờ bị đánh hèo bây giờ."

Hắn cười hi hi xoay người qua một bên, vỗ phía sau chân cùng cái mông, nói: "Nàng nhẹ một chút, tránh cho tay đau."

Ai cùng hắn đùa giỡn! Ta giận dữ trừng hắn, hắn cười dính sát lại, khẽ hôn chớp mũi ta, nói: "Ta hôm nay xin nghỉ. Phụng bồi nàng có được hay không?"

Người này mượn bệnh bỏ bê công việc. Thôi, tuy hắn đi, nhà hắn buôn bán, không có hắn cũng không xấp được. Cánh tay hắn thu hẹp, ôm ta vào trong ngực, nói khẽ: "Nàng ở nơi này, thật tốt a!" Sau đó vừa hôn gáy ta vừa vuốt lưng của ta, ta giùng giàng, hắn liền tăng thêm mấy phần lực đè sau lưng ta để cho ta dính vào trên người hắn, lẩm bẩm hô: "Bảo bối, bảo bối."

Từ tối qua liền trái một câu "Bảo bối" phải một câu "Bảo bối" kêu thật là thuận miệng, ta nghe phải nổi giận, một chương ngăn chặn mặt của hắn, đẩy hắn ra nói: "Ta muốn dậy, đừng đùa!"

Hắn sờ sờ lỗ mũi, lầu bầu nói: "Để cho ta hôn một chút cũng không chịu."

Ta cột lại yếm mặc trung y, lúc vuốt tóc, lại phát hiện cổ tay trái trơn bóng, ngọc son chỉ rơi không thấy. Xoay người lại nhìn, thấy dây đỏ buộc hoa tai đứt ở bên gối, ngọc thạch lại không thấy bóng dáng. Ta nằm xuống ở bên gối lục lọi một lúc, Thập Tứ hỏi "Nàng tìm cái gì?"

Tiểu tử này còn dám hỏi, tám phần là hắn kéo đứt. Ta hung ác trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Ngươi đi xuống." Nói xong bắt đầu lật đệm chăn. Hắn cầm tay trái của ta, hỏi: "Là hoa tai nàng vẫn đeo đó sao?"

Ta không đáp, rút tay về một mực tự mình lục lọi từng chỗ một. Nhưng lật tung hơn nửa cái giường rồi, vẫn không có tìm được. Hắn ôm lấy ta nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, nhất định có thể tìm. Ta giúp nàng." Tiếp đó liền tìm ở một đầu khác, chuyển mấy cái gối đầu, ném tới dưới giường. Y phục cùng chăn kết quả cũng giống nhau. Sau khi trên giường trống rỗng, hắn vui mừng kêu một tiếng, nói: "Ồ nơi này!" Liền từ trong kẽ giường lấy ra viên hoa tai nho nhỏ, ta cầm về, kiểm tra một phen, thật may là không có hư.

Ta ở trong hộp trang điểm cầm ra sợi tơ nhỏ xâu lại, cột trở về như cũ. Hắn ở sau lưng ôm lấy ta nói: "Ta về sau sẽ cẩn thận." Ta đẩy nhẹ hắn ra, nói: "Được rồi. Dậy thôi."

Im lặng ăn điểm tâm xong, hắn nắm tay của ta nói: "Chúng ta ra phố dạo một chút có được hay không?"

Ta còn chưa lên tiếng, Phó Hữu Vinh liền đi vào bẩm: "Gia, Cữu gia tới, muốn gặp Phúc Tấn."

Nhất thời quên Lý Hạo hôm nay muốn tới tìm ta, buồn bực ở trong phòng nói chuyện cũng không có ý nghĩa, liền nói với Thập Tứ: "Được, vậy thì cùng nhau đi dạo một chút đi."

Thập Tứ đại khái rất ít đi dạo phố, đối với tất cả hàng vỉa hè cũng cảm thấy cực hứng thú. Đầu tiên là nhìn chằm chằm động tác người ta quấy cháo Bát Bão chắc chắn lấy làm hiếu kỳ, tiếp đó lại cùng Lý Hạo hai người đứng ở bên cạnh bãi "Bàn trung diễn" không chịu đi. Nghiên cứu xong rồi, hào hứng nói cho ta biết: "Thì ra là phía dưới bùn cái này không có chân, làm một vòng ngắn lông mao lợn, cho nên gỗ cái mầm có thể nhảy nhót thật cao."

Lý Hạo nói: "Tỷ sớm chơi qua rồi, trong nhà còn có một bàn đấy."

Ta chỉ chỉ quán trà ven đường, nói với bọn họ: "Ta khát, đi vào ngồi một lát."

Bọn họ không phản đối, nhưng lúc đi tới cửa, Thập Tứ thấy bên ngoài có bán điều giấy, nói muốn đi mua một cái cho ta chơi. Ta cùng Lý Hạo lên lầu hai, tìm một cái bàn sạch sẽ ở bên trong ngồi xuống, tiểu nhị liền đi lên tiếp đón: "Hai vị muốn uống trà gì?"

Lý Hạo nhìn ta một cái, nói: "Một bình Thiết Quan Âm, một đĩa hạt dưa, một đĩa đậu phộng, lại đi cửa hàng bên cạnh mua ba lượng bánh bột lọc được không?"

"Được, dĩ nhiên được! Gia không cần khách khí. Cửa hàng bên cạnh 'Lư đã cồn' là có tiếng ở lân cận, khách đến tiểu điểm phần lớn muốn ném thử một chút." Tiểu nhị khom người cười, nhìn Lý Hạo cùng ta mấy lần, lại cười nói, "Vị gia này cùng phu nhân thật là xứng đôi!"

Lý Hạo nghe vậy quỳnh lên, ta cười nói với tiểu nhị kia: "Tiểu nhị ca, hắn là đệ đệ ta."

Tiểu nhị nhất thời mặt đỏ lên, liền cúc nảy cung nói: "Hai vị, xin lỗi xin lỗi! Là tiểu nhân nhìn lầm!" Hắn cái này cái kia lúng túng thật lâu, ta trấn an hắn đôi câu, lúc này mới đi xuống pha trà mua điểm tâm cho chúng ta.

Thập Tứ mua cái điều chim én mang cánh đuôi mềm mại đi lên, sau khi ngồi xuống còn lấy ra một con rắn nhỏ mã liên bằng tre bỏ lên trên bàn, nói: "Nàng xem, ta còn mua cái này. Đẹp mắt không?"

Lúc này tiểu nhị kia đưa trà dâng lên, nhìn thấy Thập Tứ, liền nói: "Đệ đệ phu nhân, ai cũng oai hùng phi phàm!"

Thập Tứ lập tức kéo xuống gương mặt, cau mày nhìn chằm chằm tiểu nhị kia. Ta thiếu chút nữa gục xuống bàn cười, nhìn tiểu nhị bị Thập Tứ nhìn chằm chú mồ hôi lạnh dọc xuống dưới, liền nói: "Làm phiền tiểu nhị ca giúp chúng ta xem một chút món ăn ở 'Lư đã cồn', làm xong chưa. Ha ha. . . ."

Tiểu nhị kia vội vàng lên tiếng trả lời cũng như chạy trốn đi xuống. Lý Hạo cũng cười không được, chỉ thấy mặt Thập Tứ thoát xanh thoát trắng. Ta nói với hắn: "Nghiem mặt làm cái gì? Ba người chúng ta có tướng mạo ruột thịt không tốt sao?"

Hắn trì hoãn về mặt, mỉm cười nói: "Ừ, tốt." Cầm tay của ta, đưa tới bên môi khẽ hôn, lại nói, "Nàng cao hứng là tốt rồi."

Lúc rời khỏi quán trà, Thập Tứ cho tiểu nhị kia một nén bạc năm lượng, nói: "Còn thừa lại thưởng cho người."

Tiểu nhị kia ngây ngô nhìn hắn, đại khái nghĩ loại người này chính là cái gọi là mặc danh kỳ diệu coi tiền như rác đi.

Ngoài cửa chợ Sùng Văn có lựa là hoa cỏ chim muông, ta đối với những thứ đeo cài trên đầu không có hứng thú, nhưng có thể đối với bình cắm hoa giả cùng các loại món đồ chơi hoa cỏ ngược lại nhìn chọn mua hăng hái. Rất nhiều sạp đều bán ông già thò bằng vải nhung, phần lớn là toàn thân trắng trẻo như tuyết, vẻ mặt thật thà đáng yêu cực kì. Ta mua các loại tư thế một đồng lớn, có thể cho Hoàng Anh Hoàng Minh giành chơi, ừ, còn có Mẫn Mẫn gần đây không ưa vận động, cho nó mài móng vuốt cũng được. Cũng có quả cầu nhung màu hồng, mua cho Đông Vân Do Nhi các nàng, đính rủ xuống ở trên y phục mùa đông, vừa thú vị lại đẹp mắt.

Thập Tứ đi ở phía sau đang cầm đồ, ta mới vừa lại mua một bó hoa lựa Ngọc Lan, lúc Lý Hạo trả tiền, ta chợt thấy cổ tay chợt lạnh, cúi đầu xem xét, phát hiện một sợi dây buộc hoa tai ngọc bị người cắt đứt, hoa tai đã không thấy. Ta bắt được tay kẻ hiềm nghi, người nọ xoay mặt bấn thủ qua, chỉ là đứa bé mười ba mười bốn tuổi, một đôi con người đen nhánh cư nhiên trần đầy phần hân nhìn về phía ta. Trộm đồ của ta lại còn oán ta?

Ta lấy ra một miếng vàng nhỏ, nói: "Đem hoa tai trả ta, cái này thì cho người."

Hắn "Phi" nhỏ nước miếng về phía ta, thật may là ta tránh ra được. Nhưng không ngờ lưỡi dao trong tay của hắn vung ra, vạch một đường trên da cổ tay ta, một vết đỏ dài hơn một tấc máu chảy ra giọt. Ta nhất thời sợ hãi thả tay ra, hắn liền hướng trong đám người chen đi vào, ta có thể nào để cho hắn chạy trốn, cũng liền đẩy đồng người ra đuổi theo.

Đứa bé kia thân hình khéo léo linh hoạt, trong đám người xen kẽ trái phải, mắt thấy cách ta càng ngày càng xa. Trong lòng ta sôi ruột, đuổi theo không thả, chỉ chốc lát sau thì ra khỏi chợ, quẹo vào một cái ngõ hẻm, ít người ngăn cản liền đuổi đến gần. Thập Tứ cùng Lý Hạo cũng chạy tới, vội hỏi: "Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra?"

Ta bỏ nhào về phía trước, nín lấy cổ áo của đứa bé kia, trả lời: "Hắn trộm đồ của ta."

Đứa bé kia hét lên một tiếng "Buông ra", cư nhiên liền hướng lên trên mu bàn tay của ta cắn. Ta đem hắn, không nghe thanh âm có lẽ là nàng, hướng bên cạnh đẩy, nàng va vào trên tường một cái, sau khi đứng vững còn muốn chạy, Lý Hạo liền ngăn lại trước mặt nàng.

Thập Tứ tức giận tròn trừng mắt nhìn đứa bé kia nói: "Thế nào cùng chó như nhau há mồm liền cắn người!"

Nàng lại nhỏ nước miếng về phía Thập Tứ, Thập Tứ nghiêng người tránh ra, nhưng cũng có thể chưa từng nhận qua loại đãi ngộ này, càng thêm giận, gân xanh huyết Thái Dương hẳn lên, hai tay nắm chặt "Rôm rốp" vang lên, nhìn đáng sợ hận không thể lập tức đi lên đánh nàng một trận. Trong mắt đứa bé kia lóe sợ hãi, vẫn còn ương ngạnh khiêu khích nói: "Người mới là chó! Chó Mẫn!"

Thập Tứ nghe vậy nheo mắt lại, tức giận ngược lại không có biểu hiện ra, chỉ là lạnh lùng liếc nhìn nàng. Đứa bé kia co rúm lại một cái, Thập Tứ đang muốn đi xách nàng, chợt trong ngõ bảy tám người lao ra cắt ngang, mặc dù đều là trang phục bản thủ ăn xin, nhưng từng cái một ánh mắt lấp lánh, có tổ chức tản ra ở chung quanh chúng ta. Trộm không thành thì đoạt, đoạt không được thì muốn bắt cóc tổng tiền hay là muốn giết người đây?

Thập Tứ chắn ở phía trước ta, nhìn Lý Hạo nói: "Chăm sóc tỷ tỷ của người." Sau đó quay về phía đám người kia cười lạnh, "Hôm nay có thể gặp bởi gia hoạt động gần cốt!"

Một người nhìn như dẫn đầu bủ bủ môi với hai người bên cạnh, bọn chúng hô to "Đại gia lưu hành lương thiện, cho xin chút đồ ăn thừa cơm thừa" thuật ngữ đi xin ăn liền đánh tới. Thập Tứ nghiêng đón, một chưởng đẩy ra một người trong đó, cười nói: "Thiên phải thảo phạt ác đúng không?" Một người khác xông lên muốn kéo đuôi sam của Thập Tứ, hắn xoay người lại bay lên một cước đá trúng ngực người nọ, thấy những người khác hướng tới Lý Hạo và ta bên này, xuống tay liền không lưu tình, đoạt lấy gậy trúc trong tay một người liền quét ngang dựng thẳng đánh. Ta thấy hắn một gậy múa đến uy vũ sinh phong, đánh bọn chúng tới xiêu vẹo, nên cũng không đi lo lắng hắn ở đâu kia. Lý Hạo bắt được cánh tay một người đánh lên, vịn đến sau lưng, người nọ đau đến "Ồi ư" kêu loạn, hắn liền dùng sức đưa tới ném tên đó vào vòng gậy của Thập Tứ. Không ngờ lúc đó một gậy vung qua, người nọ bị đập một cái, thế là ngã xuống đất không dậy nổi.

Đứa bé trộm hoa tai kia thừa lúc hỗn chiến sờ chân tường muốn chạy, ta liền đẩy Lý Hạo một cái nói: "Bắt lấy nàng."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14-4: Đông ấm (4)

Lý Hạo nín thở, nàng liền lấy móng tay quấy loạn, nàng giống như nỗi điên giãy giụa ta thấy Lý Hạo không chịu nổi, liền đề nghị: "Tách dây lưng nàng ra." Đứa bé kia nghe vậy liền che đậy phần eo, ngăn không được khí lực của Lý Hạo, hắn tìm tòi đến nút buộc, "Vào" một cái mảnh vải màu chàm bị rút ra. Nàng chỉ có thể sử dụng tay giờ lên giữ tiết khổ mới có thể tránh được cời trướng, tự nhiên cũng không còn biện pháp thi triển thần công giương nanh múa vuốt của nàng.

Thập Tứ bên kia cũng giải quyết không sai biệt lắm rồi, tên tiểu đầu mục khất cái kia nháy mắt với những người còn lại, liền nâng diển đỡ nhau đoàn nhanh chóng lờ rút lui, Thập Tứ quý giờ giờ đống cây gây trúc trong tay lên, hô: "Này, đừng quên chỗ này còn một người!"

Đầu mục kia vừa chạy vừa trả lời một câu: "Gia giữ lại sai sử đi."

Thập Tứ ha ha cười nói: "Nhà gia không có nuôi chó dữ, không cần phải." Nói xong ném cây gây trúc như ném lao ra ngoài.

Lý Hạo hơi đỏ mặt đi tới bên cạnh ta, ngập ngừng nói: "Tỷ, nàng là nữ."

"Ừ, ta biết." Ta cầm lấy khăn ấn bọc vào cổ tay, cũng không cảm thấy đau lắm.

"Biết, biết? Vậy người còn kêu ta cời đai lưng nàng." Lý Hạo bắt đầu cà lăm rồi.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn nói: "Nữ nhân thế nào? Người ghét nữ nhân?"

Lý Hạo ghen đỏ mang tai tranh luận: "Không phải a."

"Mặc kệ nàng là nam hay nữ!" Thập Tứ lôi đứa bé tới đây, dùng sức đẩy vào góc tường, dịu dàng hỏi ta, "Cô ta lấy cái gì của nàng?"

"Cái hoa tai kia."

Ta còn chưa nói hết, Thập Tứ nhìn thấy vết máu trên khăn ta mang, liền một phát cầm tay ta, cả kinh nói: "Nàng bị thương? Bị thương chỗ nào rồi? Cho ta xem." Hắn đẩy cao ống tay áo của ta nhìn kỹ vết thương cũng không sâu đó, khẽ hỏi: "Có đau hay không?"

Lý Hạo cũng tiến đến gần vội la lên: "Tỷ, người không sao chứ? Một đường dài như vậy, khẳng định rất đau!"

Thập Tứ ôm vai ta nói: "Nàng nhìn một chút, chúng ta trở về phủ liền kêu đại phu. Không, sẽ đi y quán ngay bây giờ!" Nói đến đây hai người liền bắt đầu trái phải nhìn quanh như tìm kiếm tiệm bán thuốc.

Đứa bé kia "Hừ" một tiếng nói: "Có chút xiu như vậy, có cái gì nghiêm trọng? Còn phải nhìn cái gì lang trung, kẻ điên!"

Ai, mặc dù dùng từ khó nghe, nhưng nàng nói lời này thật là đúng. Đáng tiếc không vào tai Thập Tứ, toàn bộ lửa giận của hắn liền hướng tới đứa bé kia phun ra: "Người cầm miệng cho ta! Lại dám dẫm thương nàng! Căn thân ta cắt đứt mười ngón tay của người, ở trên người của người vẽ đi@enn mấy đ\$ann ngàn vạn vạn đạo!" Nói xong lè%ê nâng lên qu*ý một cước muốn đ#@###n đá vào trên người nàng.

Ta ngăn hắn lại nói: "Được rồi, vết thương nhỏ không chết người được. Một cước này của người đi xuống sợ rớt nửa cái mạng của nàng."

Hắn lạnh lùng nhìn nàng chằm chằm nói: "Nàng đáng chết!"

Ta cầm tay của hắn, kéo hắn lui về phía sau hai bước, tránh cho hắn kích động tổn thương mạng người, quay về phía đứa bé kia hỏi: "Hoa tai của ta đâu?"

"Không có ở trên người ta." Nàng đáp.

"Thật không có?"

"Ta nói không có ở đây chính là không có ở đây, còn có cái gì thiệt hay giả!"

"Tốt lắm." Ta hít sâu một hơi, nói với Thập Tứ: "Chỉ có thể trời nàng trở về rồi hãy nói."

Sau khi trở về phủ, ta cho người tìm ma ma mạnh mẽ cường tráng nhất đến, lột sạch y phục trên thân đứa bé kia, từng tắc lục soát qua, cư nhiên thật không có.

Nàng cười nhạo nói: "Ta nói không có ở đây, ha ha! Có tiền như vậy, còn muốn hoa tai rách kia làm gì! Không chừng bị người nào đó bán đi đâu rồi, ngay cả giết chết ta rồi cũng vậy. Khỏi cần phí tâm tìm."

Ta một phen túm nàng đến bên cạnh bàn, đề cổ tay của nàng ở trên mặt bàn, nàng "Oa oa" kêu to lại bị hai ma ma ngăn chặn không động đậy được. Ta lấy ra một thanh dao gọt trái cây, lưỡi dao dè ở trên động mạch cổ tay nàng, nói nhỏ: "Biết đây là cái gì không? Là mạch máu lớn. Hơi dùng sức một chút cắt đi xuống, máu của người sẽ như bão tố văng đầy mặt và đầu cổ mọi người nơi này. Muốn nhìn một chút không?" Nói xong nhanh chóng xoay ngược thân dao lại, dùng sống dao ở trên cổ tay nàng mạnh mẽ gõ một cái, nàng "Oa" kêu một tiếng, sau đó liền bắt đầu thất thanh khóc rống.

"Cho nên, nếu như không phải là thật muốn mạng người, cũng đừng cầm dao hướng trên người người khác kêu." Ta thu hồi dao gạt trái cây, nén tính khí đợi nàng khóc xong rồi, mới hỏi ra thì ra là nàng đem hoa tai kín đáo đưa cho đồng bọn. Nàng nói ở tổ chức tên khát cái, gọi là "Lam can tử".

Thập Tứ nghe tin tức này, khẽ hôn tóc mai ta nói: "Giao cho ta. Nhất định tìm trở về cho nàng."

Qua hơn mười ngày, Thập Tứ giao hoa tai kia vào trong tay ta, sau khi đợi ta xem qua, liền cầm dây tơ xem ra rất bền chắc xỏ vào, nói khẽ: "Ta đeo vào cho nàng." Sau khi hẩn buộc dây tơ lại, hôn cổ tay của ta hỏi: "Hoa tai này thật là đẹp mắt, mua ở cửa hàng nào vậy?"

Ta thu tay lại đáp: "Gia gia cho."

Hắn ôm lấy ta cười nói: "Vậy sao? Không trách được nàng vẫn mang."

Ta không có hỏi hắn làm sao tìm được hoa tai này trở về, chỉ bảo hắn thả đứa bé kia ra, chuyện này coi như là kết thúc.

Tháng chín, Hoàng đế rút cuộc hồi kinh. Thường thường thuận xuôi bắt đầu mùa đông, hạ tuần tháng mười nào đó có chút đặc biệt, nghi thức Hoàng đế sắc phong tước vị cho mấy nhi tử, Thập Tứ là một trong những người được thụ phong.

Ngày này ta sớm đi Bát phủ, bởi vì lão Bát vì ba đệ đệ ăn mừng thiết tiệc rượu, bọn họ tham gia hết buổi lễ liền trực tiếp đi nhà hắn. Thập Tứ để cho ta đi theo Bát Phúc Tần làm bạn, buổi tối chờ bọn hắn trở lại cùng nhau ăn cơm.

Bát Phúc Tần chăm sóc nhi nữ nửa ngày, có chút mệt mỏi, liền trở về phòng nghỉ trưa. Ta không buồn ngủ, liền chuẩn đi thư phòng lão Bát tìm tiêu khiển. Tìm bản 《Vũ công truy chí》 mới vừa lật hai trang, lão Bát liền trở lại. Hắn đã thay triều phục, mặc bộ đàm trúc màu xanh lá cây áo khoác da chồn mà đen đi ra, không giống người bình thường nếu như ta quán như vậy giống như bị béo phì, cho nên xem ra rất có tinh thần.

Hắn cười hướng tới ta chào hỏi: "Đã lâu không gặp, khí sắc không tệ!"

Ta trả lời: "Nhờ phúc. Người cũng không tồi."

Hắn ngồi xuống, nhận lấy ly trà Quế Lương đưa lên, nói: "Thập Tứ đệ bọn họ có một số việc trì hoãn, còn phải chốc lát nữa."

Thật thành thời mà ! Ta cảm thấy người này cũng không phải sẽ đem u buồn biểu hiện ở trên mặt, mặt ủ mày chau liền không phải hắn. Vì vậy cười nói: "Người không cần hướng tới ta báo cáo hành tung Thập Tứ."

Hắn khẽ cười nói: "Cũng thế. Dù sao không cần lo lắng hắn ăn vụng."

Ta nhủ mày, đôi đề tài, hỏi: "Thập gia sắc tước vị gì?"

Hắn thổi trà trả lời: "Đa La Đôn Quận Vương." Hóp một ngụm, lại nói: "Tam ca là Hoà Thạc Thành Thân Vương, Tứ ca là Hoà Thạc Ung Thân Vương."

Ung Thân Vương. Ta cắt đứt hắn vội hỏi: "Ung dung chi ung?"

Lão Bát nghi ngờ nhìn về ta, nhưng vẫn gật đầu một cái nói: "Đúng"

Ách, hắn thật có thể như nguyện rồi!

"Người cười cái gì?" Lão Bát ngạc nhiên nói.

Ta hỏi: "Ta có cười sao?"

"Bát ca." Giọng nói quen thuộc của Lão Thập xuất hiện ở cửa.

Chúng ta cũng nhìn lại về phía hắn, hắn nhảy vào cửa, không ngờ gặp được ta, nhất thời ngây đại. Ta nhìn hắn cười nói: "Thập gia, không, Đôn Quận Vương Điện hạ, mấy năm không gặp, không nhận ra rồi hả?"

Hắn cười hắc hắc gãi gãi đầu nói: "Nhận được, thế nào không nhận biết. Chính là người làm Thập Tứ đệ muội vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, không quen, hắc." Lại nhìn ta chăm chăm một hồi, nói, "Như trước kia một dạng, không, lại không quá giống nhau."

Ta lười phải so đo lời nói không có mạch lạc của hắn, cười lắc đầu nói: "Ta đi trong sân một chút, các người chậm tán gẫu."

Trong vườn tràn đầy tuyết đọng trắng xóa, mặc dù ngày trời trong, đứng ở dưới tán cây, thỉnh thoảng vẫn sẽ có chút tuyết rơi xuống. Đột nhiên cảm thấy ngày này cũng không phải là quá lạnh. Hắn, cuối cùng phải nhận được điều hắn muốn. Dường như, có thể cảm nhận được lúc hắn vui sướng lấy được, thật tốt đây.

"Đang nhìn cái gì?" Thập Tứ không biết khi nào thì tới đến bên cạnh, nắm tay của ta cười nói, "Nàng hôm nay xem ra thật cao hứng."

"Tại sao lại không cao hứng?" Ta cười hỏi ngược lại.

Hắn kéo ta tựa vào trong ngực hắn, ôm lấy ta nói: "Nàng cao hứng ta cũng cao hứng." Hắn còn mặc áo khác da chồn, lông vài nhưng, rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-1: Tân sinh mệnh (1)

Sinh thần của ta cùng Thập Tứ kẻ gần nhau, từ mừng sáu hắn bắt đầu liền nháo ăn mừng. Nhưng so sánh với cái gì tiệc rượu, hắn rõ ràng đối với tiết mục lên giường buổi tối cảm thấy hứng thú hơn. Dù sao Thập Tứ vẫn trẻ tuổi, ở bên trên hăng hái nồng hậu, hơn nữa tính lực tràn đầy làm không biết mệt. Ta cho hắn lời khuyên: "Lúc còn trẻ phải hiểu được tiết chế." Thế nhưng hắn lại cọt nhả lại gần, ôm ta, tay liền trượt vào bên trong vạt áo ta, mút lấy vành tai của ta nói: "... . Nàng đứng ở nơi này, muốn ta thế nào tiết chế?" Ở phương diện này, hắn có lẽ là không chấp nhận cò kè mặc cả.

Ngày tết đi qua, cha liền vội vàng cho mang sính lễ qua nhà Dung Huệ, trọng yếu là đồ trang sức châu ngọc, thỏi vàng bạc các loại đồ cụ thể gì đó, bởi vì trang phục chưa không được may rường, cho nên lại để cho đường huynh lo liệu chút gấm lông vũ thượng đẳng, mấn hoa hàng láng, nữ trang đoạn hoa, cùng với nhung thiên nga nhập khẩu, nói chung là vật liệu may mặc, nhìn như vậy mới phát giác danh mục quà tặng phong phú một chút.

Đầu tháng hai nhận được thư đường huynh gọi, nói đường muội Lý Thục ngày gần đây muốn lên Kinh Thành, xin cha gắng gượng chiêu đãi. Qua hai ngày, Lý Thục tự mình cũng viết thư tới, nói mục đích chuyến này của nàng, một là uống rượu mừng của Lý Hạo, hai là nhìn tỷ phụ, ba là ăn uống chùa, nghĩ đến ta sẽ không sợ tốn kém, chỉ cần chó chề nàng phiền là tốt.

Lý Thục đã được như nguyện không cần xuất giá chịu đựng nhà chồng câu thúc, chỉ tiếc đoạn hôn nhân này tuổi thọ chỉ có không tới một năm. Trương phu của nàng hai năm trước lúc đi ra ngoài ngoài ý muốn rơi xuống nước, nàng liền từ tân nương từ thành quả phụ. Cha vừa nhắc tới cháu gái này, trừ thờ dài vẫn là thờ dài, nghe nói nàng muốn tới, liền gật đầu nói, 'giải sầu cũng tốt'. Nhưng ta xem thư này viết rất thú vị, nàng cũng sẽ không như hình tượng buồn bã mà cha tưởng tượng. Bất quá, mấy năm này thay đổi đột ngột liên tiếp, xác thực nàng chịu đựng đủ đi. Lý Dung sau khi mất một năm hiếu kỳ gia gia, liền rời nhà không về, đến nay tin tức hoàn toàn không có. Bọn họ tình cảm tốt như vậy. Nhớ lại thời điểm, bộ dáng hai người bọn họ ở phòng ăn cãi nhau âm ỉ vẫn như cũ.

Trung tuần tháng này, Thập Tứ theo Hoàng đế đi tuần Ngũ Đài Sơn. Dự định chỉ đi không tới một tháng mà thôi, thế nhưng hắn lại niềm niềm hồ hồ vài ngày.

Thời gian hắn không có ở đây, cực kỳ nhẹ nhõm, ở trong vườn để một cái ghế nằm đọc sách, lật qua mười mấy trang, cảm thấy chán thấy khát lè lè muốn uống quýy nước đđôm, thế nhưng phát hiện nắp ly trà đã rơi xuống vài cánh hoa đào rồi. Có lúc xem sách, không biết sao sẽ ngẩn người, thời gian nháy mắt đã trôi qua rồi.

Hôm đó Thập Tứ trở về, Do Nhi tới bẩm báo trước rồi, ta theo lý chuẩn bị đến cổng trong nghênh đón. Còn chưa có ra khỏi viện, chỉ thấy hắn như con gió xông tới, thấy ta, không nói hai lời, kéo đi về trong phòng.

"Bảo bối, bảo bối, ta rất nhớ nàng!" Hắn có chút thô lỗ cởi nút áo ta.

Ta đẩy hắn ra một chút hỏi: "Người làm sao vậy?"

Về mặt của hắn nhìn như có chút lo sợ nghi hoặc, nhìn ta chăm chăm lắm lắm nói: "Để cho ta xem nàng một chút."

"Ta ở tại nơi này a, người xem là được." Ta nhìn hắn nói.

Hắn an tĩnh lại, hôn mặt mày ta một cái, nhẹ nhàng ôm ta nói: "Đúng, nàng ở nơi này." Bỗng nhiên một phen ôm lấy ta thả vào trên kháng, ta muốn ngồi dậy, lại bị hắn ngăn chặn. Hắn định trụ mặt của ta, nhìn mắt của ta, nói khẽ: "Sinh hài tử cho ta."

"Người có rất nhiều hài tử." Ta nhàn nhạt trả lời.

Hắn nhắm mắt lại, kề lên trán của ta nói: "Ta muốn con của chúng ta."

Ta xoay mặt qua một bên không nhìn hắn, hắn liền hôn lên trên cổ của ta.

Hắn nói qua lời này hai ngày dđiễnsau, ta đđ@ànn liền xuất lè**ê hiện quý**ýy triệu chứng đđôn có thai. Một buổi sáng tỉnh mơ, cái gì cũng chưa có ăn thì làm nôn, không có gì cũng ói, nhưng vẫn không ngừng cảm giác muốn đem thứ gì từ trong dạ dày nặn đi ra ngoài, kinh khủng cực kỳ.

Như vậy coi là, cũng vượt qua một tháng, không trách được kinh nguyệt chậm chạp không đến. Sau khi phát hiện, ta bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, ta có thể làm một mẫu thân sao? Đứa bé không phải đồ chơi, sanh ra được, mang theo ghen di truyền của ta, chính là ta không cách nào đẩy trách nhiệm. Sau đó, ta phát hiện muốn những thứ này vô dụng, bởi vì hiện tại cũng không cần phải lựa chọn muốn hay là không muốn, hắn hoặc nàng đã tới, ta duy nhất có thể làm chính là tiếp nhận.

Lúc ăn cơm tối, ta nói với Thập Tứ: "Giúp ta mời đại phu."

Hắn cầm lấy tay ta, khẩn trương hỏi: "Thế nào? Nàng nơi nào không thoải mái?" Sau đó thăm dò trán của ta một chút nói: "Giống như có chút nóng. . . . Nhanh về trên giường nằm!" Nói xong muốn ôm ta lên trên kháng.

Ta đẩy tay của hắn ra ngăn cản hắn, nói: "Ta không có phát sốt."

Hắn vội la lên: "Đều muốn xem đại phu rồi, làm sao sẽ không khó chịu!"

Ta nhìn hắn trả lời: "Ta có thai."

Hắn tròn to mắt nhìn ta chăm chăm, sắc mặt soàn soạt trở nên trắng bệch, đứng không vững đặt móng ngồi trở lại trên băng ghế. Hắn đây là cái gì phản ứng? Không phải hắn nói muốn đứa bé sao? Chẳng lẽ đòi chủ ý rồi hả?

Vốn dĩ nghĩ hôm sau thỉnh đại phu nhìn xem, nhưng ta vừa nghe mùi vị món ăn trên bàn, ngay cả dạ dày cũng ỏi sạch sẽ. Thật vất vả ngừng lại, liền uống một chút cháo trắng kèm dưa muối, nếu như vẫn tiếp tục như vậy, ta sợ ta sẽ đói chết.

Buổi tối muộn lắm rồi Thập Tứ, thế nào cũng phải thỉnh ngự y Thái Y Viện đến xem chẩn. Ban đầu còn muốn dựng một cái rèm, ta nói tứ chẩn thiếu một cái, có thể sẽ lệch hướng rất xa, hắn liền thôi. Ngự y đó họ Lô, tóc muối tiêu, không nhìn ra sáu mươi hay là bảy mươi tuổi rồi, liền gạt lông mày nhìn mặt của ta một cái, bảo ta le lưỡi cho hắn xem, cuối cùng chẩn mạch.

Thập Tứ ở một bên gấp đến độ không nhìn được, chờ lúc Lô ngự y sửa sang lại đồ đạc chuẩn bị viết phương thuốc, liền hỏi: "Phúc Tấn rốt cuộc như thế nào a?!"

Lô ngự y cúi đầu viết đơn thuốc, thuận tiện trả lời hắn một câu: "Chúc mừng Thập Tứ Điện hạ, Phúc Tấn là có hi."

Hắn nói xong vùng vằng ngăn gọn, Thập Tứ mặt rút gân dường như nở nụ cười, lại nói: "Lô đại nhân, trong Thái Y Viện trong lĩnh vực phụ nhân người sở trường nhất. Người xem phương pháp Phúc Tấn phải điều dưỡng như thế nào? Có thể ăn cái gì? Không thể ăn cái gì? Cấm kỵ cái gì? Nên như thế nào bổ sung vào." Hắn lắt nhắt linh tinh mà phiền ngự y kia, chân mày lão đầu cũng đều cau lại, nhìn hắn cũng không đáp. Hắn cuối cùng vội la lên: "Còn người nữa cho khai thuốc gì? Lô đại nhân, người nói một câu đi a!"

Lô ngự y đưa giấy viết xong cho hắn, đáp: "Theo phương thuốc ba ngày một thang, mỗi ngày cứ theo lễ thường làm việc và nghỉ ngơi, đừng làm cho Phúc Tấn mệt mỏi." Nói xong thu lại dụng cụ.

Thập Tứ cả kinh nói: "Ba ngày mới một thang? Không hảo hảo bổ sung thân thể sao được! Lô đại nhân, người... người đây là."

Lô ngự y nhìn hắn nói: "Mạch tượng Phúc Tấn ổn định, sắc mặt đỏ thắm, thân thể rất khang kiện. Thứ cho lão hủ hoa mắt ù tai, không nhìn ra có gì không ổn cần phải thuốc thang. Bất quá, xem Thập Tứ Điện hạ ngược lại mặt có vẻ hoảng sợ, chẳng lẽ là chứng kinh, không bằng để cho hạ quan chẩn mạch một phen?"

Ta nghe Lô ngự y chèn ép hắn, mừng rỡ không nhìn được, liễu mạng nén cười, nhìn Thập Tứ sờ sờ mặt, nói: "Ta không sao." Đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, kêu lên, "Lô đại nhân, Phúc Tấn nhìn thức ăn lại buồn ói, đồ ăn không vô, như thế nào cho phải? Cái này cũng chưa tính là không ổn sao?"

Lô ngự y dần tính khí giải thích: "Này nôn nghén là phụ nhân mang thai đều có. Lão hủ nhìn thân thể Phúc Tấn ước chừng một tháng có thừa, chưa tới hai tháng, dĩ nhiên là không nói rồi. Về mặt này, Phúc Tấn nếu thấy thức ăn nản buồn nôn, kị một chút là được."

Thập Tứ nhất quyết không tha tiếp tục dây dưa, ta thấy nét mặt Lô ngự y một bộ muốn cầm nghiên mực đập đầu hắn, cười quay lưng đi. Thập Tứ đại khái ở phía sau nhìn ta biểu hiện kỳ quái, xong về phía trước hỏi: "Nàng nơi nào không thoải mái?"

Lô ngự y thừa cơ chấp tay nói: "Thập Tứ Điện hạ, hạ quan cáo lui."

Thập Tứ quay đầu lại, lại không để ý tới tiền hán (hoặc là cản hán), chỉ có thể tùy hắn đưa tới “Hộp đồ nghề” cho tiểu đồng đeo, liền vén rèm bước ra cửa đi. Thập Tứ cúi đầu đỡ lưng ta, khẩn trương hỏi: "Có nặng lắm không? Ừ, lại không thoải mái? Ai ai, vậy phải làm sao bây giờ? ! Tay nghề họ Lô thật là lang băm, còn nói nàng không có việc gì! Đợi ta lại đi mời đại phu tốt trở lại."

Ta cười xen lời hắn: "Ta xem Lô ngự y nói đúng, ta là trong bụng có hài tử, cũng không phải là bệnh thời kỳ chót, uống thuốc làm cái gì?"

"Nhưng là, nhưng là, dù sao cũng nên bồi bổ thân thể."

Ta nhủ mày nói: "Này thuốc bổ, bổ không được, hoàn toàn ngược lại, bổ thật tốt, thai nhi quá lớn, sinh con liền khó khăn. Không bằng không bổ." Ta tùy tiện hù dọa hắn, chỉ là uống thuốc đúng là không tốt, muốn dinh dưỡng thức ăn bổ sung liền có thể. Lão ngự y đều nói không cần uống, vẫn không nên tự mình tìm chịu tội làm gì!

Thập Tứ nghe được sững sốt một chút, nhưng mà hắn đúng là không hiểu, chỉ có thể mù quáng nghe ta. Ta vỗ vỗ hắn nói: "Người ngồi xuống, ta phải nói với người chuyện này."

Hắn liền theo lời ở bên kháng trác đối diện ngồi xuống, nhìn ta hỏi: "Chuyện gì?"

Ta rút ra một trang giấy, để tới trước mặt hắn nói: "Đây là bảng biểu tiến trình." Vừa nói vừa chỉ cho hắn nhìn, "Bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải tiết chế chút."

Hắn nắm tay của ta, hôn lòng bàn tay nói: "Ta hiểu."

"Ừ." Ta gạt đầu một cái, rút tay về nói: "Hạ tuần tháng năm bắt đầu, chúng ta phân phòng." Hắn muốn nói chuyện bị ta ngăn cản trở về, "Thứ nhất, như vậy ngủ được tự tại, ngươi cũng thoải mái chút; thứ hai, trời nóng nực rồi, dính cùng nhau thật sự chịu tội."

Thập Tứ há miệng, lại phản bác không ra. Này liền coi như chấp nhận.

Mang thai, mấy phòng khác đương nhiên phải có điều biểu hiện. Hoàn Nhan Thị tới đây an ủi một lần, tặng ta vài thớt sa tanh, đại khái để cho ta may trang phục dành cho bà bầu, ngoài ra còn có thêm một vòng kim tòa vàng. Thụ Thụ Giác La thị lễ phẩm tương tự cũng không sai biệt lắm. Phúc nhi là đặc biệt, cho ta một vỏ ô mai từ tự mình ngâm, nói là trấn ôi rất hiệu quả, để cho ta nếu như cảm thấy hiệu quả lại hướng nàng lấy. Ta nghĩ nàng sinh hai, nên rất có kinh nghiệm, sau khi nếm thử cảm thấy, quả nhiên đủ chua, ăn tốt vô cùng!

Một ngày sau giờ Ngọ, Hoàng Ánh lặng lẽ chạy tới trong phòng ta chơi. Hắn đứng trước mặt ta, ngậm ngón tay, lắc lắc đầu nhỏ, trên dưới nhìn quan sát ta thật lâu, mới nói: "Đệ đệ."

Có ý gì? Ta vừa định hỏi, liền nghe một đồng âm thanh thúy vang dội nói: "Cái gì đệ đệ, ta nói là muội muội!" A! Thì ra là Hoàng Minh chạy vội đi vào, dùng sức kéo đuôi sam Hoàng Ánh.

Ta cười đoạt lấy bím tóc đệ đệ trong tay hắn, nói: "Đừng ăn hiếp em."

Hoàng Minh bĩu môi nói: "Ai ăn hiếp? Chúng ta muốn đến xem bụng bự."

Hoàng Ánh chui vào trong lòng ta, ôm lấy eo của ta, trong miệng còn không ngừng lầu bầu: "Đệ đệ, đệ đệ."

Hoàng Minh lại lôi cánh tay của hắn kéo hắn nói: "Ngươi xuống. Nàng bụng bự, ngươi sẽ làm nàng đau. Ama sẽ mắng."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến, Thập Tứ nhảy vào cửa, nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức đen mặt. Hoàng Ánh lập tức nhảy ra, cùng Hoàng Minh hai đứa song song đứng nghiêm đứng ngay ngắn.

Thập Tứ dựng lông mày lên, nâng cằm hướng tới bọn chúng hỏi: "Ai cho các ngươi chạy tới nơi này àm?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15-2: Tân sinh mệnh (2)

Bọn chúng bị sợ đến xanh cả mặt, hơi liếc về phía ta bên này. Ta cũng không muốn Thập Tứ ở trước mặt ta trình diễn tiết mục ngược đãi trẻ em, liền đứng lên nói: "Ngươi nói chuyện đừng lớn tiếng như vậy."

Thập Tứ vội vàng đỡ ta, dịu dàng nói: "Ta không phải sợ bọn chúng phiền nàng sao. Hôm nay cảm thấy thế nào?"

Ta lôi kéo Hoàng Ánh trả lời: "Tạm được. Đưa hai người bọn chúng trở về đi thôi, nương bọn họ sẽ lo lắng."

Thập Tứ liền gọi hạ nhân đi vào ôm các con đi, ôm vai ta nói khẽ: "Nàng đừng đi lại nhiều, ngồi đi." Vừa nói vừa đỡ ta ngồi trên kháng, thật giống như ta đã tám, chín tháng vậy. Hắn lại cười nói: "Chúng ta tới đặt tên cho hài tử có được hay không?"

"Không tốt. Là nam hay nữ còn không biết, quá phiền toái." Còn chưa tới hai lạng, đặt ra một đồng kia đến lúc đó hoàn toàn vô dụng.

Hắn nói: "Vậy nàng xem lúc nào thì đặt tên tốt?"

Ta uống canh hạt sen hắn đưa cho ta, nói: "Chờ sanh ra xong xem một chút là tròn hay méo cũng không muộn."

Thịt cá không thể đựng vào, mỗi ngày chỉ có thể uống nhiều sữa tươi hoặc sữa đậu nành, ăn ba bốn trứng luộc. Chỉ cần không có nhiều dầu mỡ cùng thức ăn tanh, triệu chứng nôn nghén của ta tất nhiên cũng không nghiêm trọng. Thập Tứ kiên trì mỗi ngày bồi ta ăn cơm tối, nhưng ta thấy mặt hắn nhìn về phía thức ăn đầy bàn không hề có khẩu vị, liền đề nghị: "Tách ra ăn đi, ngươi đừng đợi ra bệnh."

Hắn lập tức ra vẻ đối diện với com nhiệt độ môi trường cực lạnh lớn: "Ừ, ta thật sự sợ là đói đến nỗi bụng!" Sau đó dùng củ cải khô trộn com bộ dạng giống như ăn thật ngon lành.

Ta lắc đầu một cái, chỉ có thể tùy hãn.

Về sau liền tận lực để cho phòng bếp chuẩn bị một chút "Làm món ăn mặn", tỷ như nấm hương làm "Tái lưng chừng" linh tinh.

Chỉ là khẩu vị của ta vẫn không tốt, vì bổ sung protein cùng chất canxi, trứng gà sữa tươi cũng nhắm mắt nhồi vào cái bụng, cho nên thấy những thứ thức ăn khác, cũng liền không muốn ăn rồi.

Thập Tứ luôn hỏi ta muốn ăn cái gì, ta liền mỗi ngày nói một dạng đề cho hắn đi làm việc. Lúc này ta nói muốn uống canh dưa muối đậu hũ, hắn mặc dù miệng mở rộng nhìn chòng chọc ta nửa ngày, nhưng vẫn là để cho người đi chuẩn bị.

Khó được, ta là thật muốn uống canh đó. Nhớ thời điểm ở trấn, giữa mùa đông ta theo Nhiếp Tĩnh đến huyện thành đi làm một số vị thuốc, về đến nhà trời đã tối rồi. Trước hết Cẩm Nhan bẻ cho chúng ta mỗi người một chén canh dưa muối đậu hũ. Đậu hũ so với trong phủ cũ hơi ngả vàng, dưa muối cũng không có cất mông như vậy, măng lớn hoặc trôi lơ lửng ở trong canh hoặc bám vào ở trên khối đậu hũ. Nhiếp Tĩnh múc vài muỗng tương ớt đỏ đổ vào trong chén, vì vậy ta cũng học hắn. Cái mùi kia xông thẳng vào khí quản thật kích thích, thân thể lập tức liền ấm lên, sau đó cảm thấy canh kia ngon không có gì sánh kịp.

"Uống ngon sao?" Thập Tứ ở một bên mỉm cười hỏi.

Ta "Ừ" một tiếng tỏ vẻ đáp lại, lại uống thêm vài ngụm. Nhưng ta nghĩ, món canh này, nguyên liệu cùng cách làm quê mùa, tương đối có thể thể hiện kỳ chân vị.

Cha biết tin tức ta mang thai, vô cùng cao hứng, đối với ông tôn bối đầu tiên tràn đầy chờ mong. Còn mua mười mấy vỏ rượu mới, chôn ở trong sân, nói là chờ đứa bé sanh ra lại mua thêm mười mấy vỏ nữa, không phân biệt ngoại tôn tử hoặc ngoại tôn nữ thời điểm thành gia, mỗi khách tới thưởng thức.

Lý Hạo thấy ta, tay chân có chút luống cuống, ta cảm thấy hắn có chứng sợ hãi phụ nữ có thai cùng ta trước kia giống nhau như đúc. Đến thăm ta nhiều lần, mới nói không tới mấy câu, ta hơi động một cái bộ mặt hắn liền kinh hoảng. Một lần gần đây nhất, lúc gần đi còn mặc danh kỳ diệu hỏi: "Ta có thể làm cữu cữu hả?"

Ta nhìn hắn trả lời một câu: "Ngươi nghĩ làm ca ca cũng được."

Lý Thục đến Kinh Thành ở cùng cha và Lý Hạo bọn họ bất tiện, hỏi ý của nàng, nàng cũng nguyện ý cùng ta làm bạn. Nàng tới ngày ấy, ta đến bên trong cửa hồng nghênh đón, chỉ thấy nàng đi@ềm mặc trang đ@ànn phục áo l@êê đơn lam văn qu@ýy phần đ@ôônn trắng, váy dài hoa văn màu chàm rủ xuống, hai bên thắt lưng cây kiếm hình băng khác nhau, đeo chuông bạc rủ xuống, lúc đi đinh đang vang dội. Ước chừng là bởi vì vẫn còn tang kỳ, búi tóc đồ trang sức một dạng đơn giản mộc mạc, phong vận lại càng có vẻ có khác. Nàng cười tiến lên, khoác ở tay của ta thân thiết kêu: "Hàm tỷ tỷ."

Thập Tứ cho người thu thập viện bên cạnh cho Lý Thục đặt chân, nàng chỉ huy nô bộc và tỷ nữ bài biện đồ từ Hàng Châu một đường mang tới kinh thành ra ổn thỏa, liền muốn tắm thay quần áo, nói là một thân mùi mồ hôi, cũng sắp thành nấm mốc rồi.

Sau khi nàng tắm xong, ngồi ở trước bàn trang điểm vừa tỉ mỉ trang điểm, vừa nói chuyện với ta: "Hàm tỷ tỷ, ta đây khi trở lại, ăn uống chơi là hạng nhất, kiếm bạc trắng cũng là hạng nhất."

Ta ngạc nhiên nói: "Ngươi muốn kiếm bạc gì?"

Nàng nhìn về phía hộp trang điểm miêu mi nói: "Ta sao, thành thạo trong việc kiếm bạc của nữ nhân. Đại ca cũng đồng ý, bỏ tiền coi như là cho hắn một phần."

Hai huynh muội này đối với kiếm tiền thật là chấp nhất, đại khái xem như là lạc thú lớn nhất. Ta cười lắc đầu nói: "Ngươi nghĩ mở cửa hàng trang sức hay cửa hiệu là tở lự?"

Nàng đề bút kẻ lông mày xuống, lôi kéo tay của ta, hưng phấn nói: "Cái gì đều được! Cửa hàng son phấn, tiệm trang sức, tiệm tở lự, tiệm may, thủ hạ ta đều có, nguồn cung cấp có thể lấy tốt nhất, nhà mình cũng có xưởng thợ thủ công. Kinh Thành nhiều người phú quý, buôn bán nhất định không thể so với Tô Hàng kém hơn." Ta ngược lại tin tưởng nàng có năng lực khai thác kim nguyên, sản nghiệp trên danh nghĩa của ta, đều là huynh muội bọn họ quản, mặc dù không có ghi chép kế hoạch, nhưng là nhìn ra lời được không ít. Nàng phe phẩy cánh tay của ta nói: "Hàm tỷ tỷ, ngươi cũng tham gia một phần nha."

Ta lắc đầu nói: "Hai người huynh muội các ngươi chơi thì phải á."

Nàng nhất quyết không tha mà nói: "Đừng a, muốn chơi cùng nhau chơi. Ta cũng cho Lý Dung thêm vào một phần, Hàm tỷ tỷ lại không thiếu mấy đồng kia."

Ta hỏi: "Ghi vào Lý Dung, đã hỏi Tam Thúc rồi hả?"

Nàng cười đáp: "Không cần, vật của hắn đều là hắn cho ta quản, đương nhiên sẽ không để cho người khác động vào. Nếu không thì thế này, ngươi bảo Hạo ca ca cũng đồng ý một phần, chúng ta thì mỗi người hai thành như thế nào?"

Ta bị nàng quản lý đành chịu, không thể làm gì khác hơn nói: "Được rồi. Đến lúc đó ngươi nói cho ta biết được bao nhiêu bạc, nói trước, ta chỉ trông nom bỏ tiền không lo chuyện khác."

Nàng vốn là không có ý định kéo ta giúp một tay, thấy ta chịu nhận nợ cũng liền thu binh.

Buổi chiều Thập Tứ trở về, chắc là ở trong phòng không thấy ta, liền chạy tới bên viện này tìm. Hắn vào tới phòng liền ôm vai ta nói nhỏ: "Thư ma ma nói nàng hôm nay không có ngủ trưa, không mệt sao?"

Lý Thục trợn mắt nhìn liền giả bộ không thấy, cho hắn hành lễ nói: "Ra mắt Thập Tứ gia."

Hắn đỡ lưng ta, cười nói với nàng: "Thục muội muội không cần phải khách khí."

Lý Thục liền cười trả lời: "Vậy ta liền không khách khí rồi, đa tạ tỷ phu chiều đãi. Hôm nay Hàm tỷ tỷ mệt mỏi, là ta không phải."

Hai người lại khách sáo mấy câu, Lý Thục liền đề nghị Thập Tứ mang ta trở về nằm nghỉ.

Lúc ăn cơm tối gặp Lý Thục, nàng lặng lẽ nói với ta: "Hàm tỷ tỷ, Thập Tứ gia thật thương người." Tiếp đó lại nháy mắt mấy cái, che miệng cười nói, "Chỉ là không giống như người trước kia nói."

Ta chỉ có thể cười cười cho qua.

Lý Thục đến không tới hai ngày, Thập Tứ liền nói với ta muốn khai yến. Ta hỏi lấy danh nghĩa cái gì, hắn liền nói: "Khí trời mùa xuân, ngắm hoa thật tốt."

"Trong vườn hoa đều rụng hết rồi."

Hắn lại nói: "Thục muội muội tới, coi là đón gió không được sao?"

Ta hỏi: "Người xác định vì người nhà mẹ ta?" Nào có tiệc mời những thân thích kia của hắn, chỉ vì đón gió cho cô em vợ.

Hắn trầm mặc một lát, cười nói: "Chính là gần đây ta cao hứng."

Ai, lý do này rất đầy đủ.

Ngày này, trong phủ từ giữa trưa liền rất náo nhiệt, ta một bước cũng không ra khỏi phòng của mình, cũng ứng phó không nổi. Bát Phúc Tấn nhìn eo ta căn bản còn chưa có biến hóa gì, nói nhỏ: "Người làm cho người ta hăm mộ đấy."

Hăm mộ a. Ta đều còn chưa bắt đầu mong đợi đứa nhỏ này, hắn cũng đã chọn ta làm mẫu thân. Ta nghĩ ta sẽ chăm sóc hắn thật tốt, tới thiếu không thể để cho hắn cảm thấy đau thai chính là khởi đầu bất hạnh.

Bát Phúc Tấn gỡ gỡ tóc mai ta, thờ dài nói: "Có hài tử, nhìn qua cũng không giống nhau. Không biết tiểu tử này là a ca hay là cách cách."

Ta trả lời: "Ta hi vọng là nữ hài."

Nàng kinh ngạc nhìn ta chăm chăm: "Thai đầu muốn nữ nhi, đại khái chỉ có người." Sau đó lại lắc đầu cười nói, "Chỉ là mặc kệ sinh nam sinh nữ, ta xem Lão Thập Tứ cũng đều vui mừng như nhau."

Cùng Bát Phúc Tấn cũng chưa nói hơn mấy câu, nàng liền bị kéo đi cùng Hoàn Nhan Thị các nàng xã giao. Vài nhóm khách nữ không biết tới, duy nhất không thấy tiểu muội, ta đang kỳ quái, liền nghe nói Ung Vương Phủ bên kia sớm phái người đưa tin, nói hôm nay cả nhà trai giới cầu phúc, cũng không tới tham gia náo nhiệt. Cha cùng Lý Hạo cũng không tới, mặc dù không nhất thiết là chuyện xấu, ta rốt cuộc có chút cảm thấy buồn bực.

Ngoài ý muốn chính là, lại gặp được nhị biểu muội Thiên Lâm. Nàng so với ta nhỏ hơn hai tuổi, năm nay tuổi mới hai mươi, cũng đã có một trai một gái. Mặt nàng mượt mà, thủy chung cười nhẹ nhàng, xem ra sinh sống tạm ổn. Nàng nhẹ giọng nói cho ta biết, Bình Quận Vương tính toán qua ít ngày lập nàng làm Trắc Phúc Tấn. Đây coi như quan hệ vợ chồng, hắn là nơi tương đối dung hiệp đi. Nói đến đại biểu muội Thiên Tuyết, Thiên Lâm nói: "Tỷ tỷ vào cung, ta chưa từng thấy qua. Năm ngoái tần thường tại vị phân." Sau đó hạ thấp giọng nói một câu, "Nghe nói đi vào rất được thánh quýn. Thời điểm tháng giêng, đại nương còn được ân chỉ vào cung gặp một lần."

Ta nhớ tới tiểu cô nương đêm đó nằm ở trên vai ta riu rít khóc nỉ non, không biết hôm nay ra sao, trong cung có quen chưa?

Thiên Lâm kéo ta tản bộ ở trong vườn, ta nghĩ bất kể đối với ta hay là thai nhi, đều là loại vận động tốt. Thiên Lâm khe khẽ "Ah" một tiếng, dừng chân lại, nhìn bên trái phía trước nói: "Là gia cùng Thập Tam gia đấy."

Ta nhìn theo phương hướng tầm mắt của nàng, quả nhiên thấy Thập Tam cùng một người nam tử trẻ tuổi khác dựa vào một gốc cây đào nói chuyện với nhau. Về mặt hai người đều nặng nề, đề tài nói chuyện không giống như là vui vẻ. Thiên Lâm kê vào lỗ tai nói: "Thập Công Chúa trong tháng chạp năm ngoái mất, hoàng thượng mệnh gia cùng An Quận Vương hộ tống linh cữu quy táng Khoa Nhĩ Thẩm, qua hai ngày liền rời kinh."

Thập Công Chúa qua đời ta biết, còn từng cùng Thập Tứ đi dọn tể. Thiên Lâm thờ dài nói: "Thập Công Chúa năm nay mới mười chín, gả cho chỉ một năm thôi! Bát Công Chúa cùng Thập Công Chúa hai vị bào muội cùng mẫu ngăn ngừa nửa năm lại cũng đi, Thập Tam gia nghĩ đến ấy mà. Ai."

Bình Quận Vương nhìn thấy chúng ta trước, tiếp đó Thập Tam cũng ngừng đầu ngo tới bên này. Ta cho là gặp mặt sẽ giống như ở trong phủ công chúa

hơn nửa năm trước, tầm mắt sau đó vừa đục sẽ liền dôi đi chỗ khác, thế nhưng ánh mắt ấy trầm lắng pha lẫn một chút hơi hợt, nhu hòa bình tĩnh nhìn ta. Ta cúi đầu, mặc cho Thiên Lâm lôi kéo ta đến gần bọn họ. Bình Quận Vương là một thanh niên hết sức ôn hoà hiền hậu, bởi vì không nhận biết ta liền nhìn thê tử dò hỏi, Thiên Lâm vội vàng giới thiệu với hắn. Cùng hắn làm lễ ra mắt xong, ta chuyển sang Thập Tam, vẫn còn đắn đo nghi thức xã giao đúng mực thì liền nghe hắn vững vàng mà nói: "Đã lâu không gặp."

Ta ngẩng đầu, liền nhìn thấy hắn cười nhẹ, trong lòng nhất thời liền nói lỏng, cũng cười như thế đáp lại: "Đúng vậy a. Hơn nửa năm đi."

Bình Quận Vương cùng Thiên Lâm cũng không nhìn chúng ta ôn chuyện, thấp giọng nói mấy câu, sau đó Bình Quận Vương chấp tay cáo từ Thập Tứ và ta, mang theo thê tử vội vã đi.

"Không phải là nửa năm, chín tháng đi." Thập Tam nói nhỏ.

Ta thu hồi ánh mắt nhìn theo đôi phu phụ thiếu niên rồi đi, lần nữa nhìn về phía hắn, cười trả lời: "Ừ, không sai biệt lắm"

Hắn mỉm cười nói: "Người xem tôi gần đây không ít. Có xưng qua chưa?"

Gần? Là gần mới đúng chứ. Nhưng là bất kỳ an ủi nào cũng có vẻ giả dối mà vô dụng, ta lắc đầu một cái, phần chấn tĩnh thần lên, cười nói: "Còn nhớ rõ kỷ lục của ta sao?"

"Người chỉ lần đó?" Hắn đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm ta, nói: "Thì ra là mềm mại dày hơn nhiều."

"Người là đề nghị ta giữ vững sao?" Ta hỏi ngược lại. Lòng bàn tay của hắn ấm áp mà khô ráo, ngón cái áp nhẹ dưới môi ta.

Đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, hắn hiển nhiên cũng phát giác, nụ cười chìm vào đáy mắt, thu tay lại. Lúc nào thì, cứ chỉ lại thân mật như vậy cũng có vẻ tự nhiên như thế, ta cùng hắn đều không có đề phòng.

Thập Tam lui ra một bước, nói: "Ngày mốt ta muốn rời kinh đi Ca Lạt Tầm, đi té Tam tỷ tỷ." Phủ đệ Tam công chúa ở thảo nguyên mới vừa qua đời. Thập Tam muốn đi tế điện tỷ tỷ, lại nhìn người ta đưa muội muội đi.

Im lặng đứng rất lâu, ta nói: "Trên thảo nguyên hiện tại cũng là mùa xuân rồi."

Thập Tam nhẹ giọng trả lời: "Ừ, nở đầy các loại hoa, giống như tắm thảm. Nhưng là nếu như người đến thăm ngắm cảnh, không cẩn thận dưới chân, có thể sẽ đạp phân dê bò."

Ta cười nói: "Nếu như mà ta có cơ hội đi, có lẽ giẫm lên cũng là chuyện vui."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15-3: Tân sinh mệnh (3)

"Thập Tam ca." Thanh âm Thập Tứ xa xa truyền đến, chấm dứt chủ đề chưa xong của chúng ta. Hắn đến gần, cùng Thập Tam ca ca đệ đệ khách sáo một phen, liền ôm vai ta nói khẽ: "Thân nàng nặng, cẩn thận chớ để mệt nhọc."

Thập Tam rũ mắt xuống, nói với hắn: "Ngày mốt phải đi, trong nhà còn bận rộn, ta đây liền cáo từ."

Thập Tứ buông vai ta ra, cười nắm tay Thập Tam, nói: "Làm đệ đệ, trước chúc Thập Tam ca lên đường xuôi gió. Lần đi bốn ba khổ cực, mong rằng bảo trọng." Sau đó lại thờ dài nói, "Ồ linh tiên Tam tỷ tỷ, xin thay ta dâng một nén hương, kính một ly rượu."

Thập Tam gật đầu một cái, nhìn chúng ta một chút, chấp tay rồi đi.

Thập Tứ ôm ta nói: "Trở về phòng thôi."

Ta lắc đầu nói: "Không, ta muốn đi trong đình ngồi một chút."

Thập Tứ hôn bên mặt của ta một cái, cười nói: "Được, ta cùng nàng ngồi một lát."

Trở lại trong phòng, gặp Lý Thục, nàng tò mò hỏi: "Mới vừa rồi nói chuyện với người cùng tỷ phụ là ai vậy?"

"A, đó là Thập Tam gia." Ta nhàn nhạt trả lời.

Nàng thật giống như sáng tỏ gật đầu, liền ngược lại quan tâm tới những người khác, tỷ như Bình Quận Vương, tỷ như Lão Bát, Lão Cửu, Lão Thập, còn có phu nhân của bọn hắn. Nàng nhìn lại đối với trả lời ngắn gọn của ta không hài lòng lắm, ta nghĩ ta cũng rất khó thỏa mãn phương diện nàng muốn biết.

Triệu chứng thích ngủ càng ngày càng rõ ràng, ăn qua điểm tâm, sau khi tản bộ, xem không được mấy tờ sách sẽ ngủ. Lý Thục rất am hiểu tự mình tìm thú vui, tới hơn mười ngày, trong phủ bên ngoài phủ liền thân quen, lúc ta không để ý tới nàng, nàng luôn có thể tìm được những người đi để khác chuyện để ăn khác để giải quyết buồn để ô nhiễm.

Một ngày, nàng nói đi đưa cho Hoàn Nhan Thị các nàng chút lễ vật, liền đi ra ngoài. Kết quả chờ ta "Thần ngủ" tỉnh lại hơn một canh giờ, còn không thấy nàng trở về phòng. Đông Văn hỏi ta cơm trưa có muốn đợi nàng hay không, ta suy nghĩ một chút đáp: "Ta đi Phúc Tấn bên kia xem một chút."

Thư ma ma kiên trì muốn đi theo, kết quả dọc theo đường đi đều bị nàng diu lấy. Vào viện Hoàn Nhan Thị, liền thấy bọn nha hoàn bận rộn, có đi bên trong bẩm báo đáp lời, có đi lên vén rèm nghiêng tiếp cho chúng ta. Ta sai bước vào trong phòng, liền nhìn thấy Lý Thục cùng Hoàn Nhan Thị, Thư Thư Giác La thị, Phúc nhi bốn người vây trước bàn chơi mạt chược.

Nàng thấy ta, ném quân bài trong tay đứng dậy, cau mày cười khổ nói: "Hôm thua nhiều quá, các vị Phúc Tấn thả ta trở về đi thôi. Nếu không thì Hàm tỷ tỷ phải cầm bạc tới chuộc ta."

Phúc nhi che miệng cười, Hoàn Nhan Thị cũng cười nhưng không nói lời nào, còn Thư Thư Giác La thị nói: "Hôm nay tạm tha cho ngươi, xem ngươi còn mạnh mẽ không. Chỉ là thua muốn chuộc không cần đồ thừa."

Lý Thục cười nói: "Ai, có chơi có chịu, tự nhiên không thể đồ thừa. Tại đây vận may, đáng thương ta ôi, mười ngày nửa tháng không thể đi ra ngoài chơi bài rồi!" Nói xong phân phó nha hoàn Tích Quế cầm hòm bao thanh toán nợ bài. Chờ ta cùng Hoàn Nhan Thị các nàng hàn huyên xong rồi, liền đỡ ta đi ra khỏi phòng.

Trở lại trong phòng ta, nàng liền nói với ta: "Hàm tỷ tỷ, buổi chiều ta liền đi Thiên Tân. Có một chiếc thuyền đi đến lá trà lên vừa quý tới để ăn cáng, ta phải đi xem một chút. Sau khi nộp thuế còn phải xuôi nam nghiệm hàng, có thể mất mười mấy hai mươi ngày mới trở lại."

Ta gật đầu nói: "Ngươi có chuyện liền đi đi, tự mình coi chừng một chút."

Nàng thần thần bí bí sắp tới nói: "Hàm tỷ tỷ, nói cho ngươi biết chuyện này, Thập Tứ gia phân phó phòng bếp trong phủ không cho phép nhập vào thức ăn mặn."

"Cái gì?" Ta ngạc nhiên nói.

"Cũng không lừa ngươi, cũng gần một tháng."

Buổi chiều Lý Thục liền bỏ chạy đi Thiên Tân. Ta thì nghĩ, nàng vội vàng không kịp tránh đi nguyên nhân chủ yếu đại khái không phải là vì thuyền hàng đó, mà là chịu đựng thức ăn chay hành hạ hơn nửa tháng, nhưng thủy chung không thấy ánh rạng đông, hăng hái tự cứu mình thôi.

Ta chờ Thập Tứ trở về, liền hỏi hần chuyện này. Hần thờ ơ trả lời: "Nếu ai ăn thịt, để lại mùi mỡ heo, ghê tởm đến nàng làm sao bây giờ? Dù sao qua ít ngày nữa, bọn họ muốn ăn thịt thế nào đều được." Không trách được gần đây ta thấy hạ nhân đều hữu khí vô lực, Hoàn Nhan Thị các nàng có phòng bếp nhỏ có thể không sao cả, những người khác toàn bộ cùng ỉu xìu như nhau.

Ta vừa bực mình vừa buồn cười: "Ngươi đây là muốn toàn bộ phủ trên dưới ăn chay niệm Phật ư!"

Hần cười nói: "Như vậy cũng tốt, tích phúc chứ sao."

Ta đánh hần một cái, nói: "Tích cái gì phúc, ngươi đây là gầy vò ai đó! Bắt đầu từ hôm nay, chỉ cho hai chúng ta ăn chay, toàn thể những người khác miễn." Ta thấy là hần tự mình ăn không được thức ăn mặn, đồ mất người ta mồm to ăn thịt.

Hần sờ sờ cái trán, thở dài nói: "Được rồi, nàng nói cái gì chính là cái đó." Sau đó ôm lấy ta nói: "Ai, nói cho nàng biết tin tức tốt. Năm nay Bắc tuần ta không cần tùy tùng rồi, Hoàng a mã cho phép ta cùng Tam ca ở kinh thành làm nhiệm vụ."

Hôn sự Lý Hạo cùng Dung Huệ làm rất náo nhiệt, chẳng qua ta bởi vì mang thai không có giúp một tay, chỉ đi uống rượu mừng. Vợ chồng mới cưới đến thăm ta, Lý Hạo ít nói khàn trương như cũ, Dung Huệ thường vì thế cười hần. Thật ra thì Dung Huệ cũng vì đối với phụ nữ có thai tràn ngập tò mò, chột suy nghĩ hỏi ta, lúc muốn ói, ăn chưa là tốt phải không? Còn muốn ngủ sao? Hài tử sẽ động sao?

Ta nhìn Lý Hạo, cười nói: "Các ngươi sinh một đứa sẽ biết." Sau đó ghé vào bên tai Dung Huệ nói nhỏ, "Hiện tại không cần ta nói với ngươi thế nào tìm cách đi?"

Mặt Dung Huệ vọt đỏ ửng lên, cắn môi cúi đầu. Ta sờ sờ đầu của nàng, nghĩ đến cũng nên nhanh.

Thập Tứ không biết lúc nào thì vào phòng: "Các ngươi cũng có a." Vỗ vỗ vai Lý Hạo, thấy điều thú vị nói: "Động tác rất nhanh. Ai, bắt quá, các ngươi về sau để cho hần gọi ta là thúc công hay là dượng?"

Lý Hạo cùng Dung Huệ cơ hồ là chạy trốn chết.

Thập Tứ ngồi vào bên giường, bàn tay đặt vào bụng hơi nhô lên của ta, cười hỏi: "Hần nào nàng chưa?"

Ta đáp: "Náo loạn, còn có thể gọi nương."

Hắn hôn khoé môi ta, nói nhỏ: "Cũng sẽ gọi Ama sao?"

Thư ma ma bung cháo gà lên, hắn nhận lấy, bung đến trước mặt của ta. Ta thờ dài, kể từ khi không còn nôn nghén nữa, mỗi ngày ta liền phải uống một tô canh gà. Có lẽ bỏ sung vào là phải, nhưng mỗi ngày mùi vị giống nhau, chung quy cũng làm cho người ta ngán. Ta một tay nâng đáy chén, ném một ngụm nhỏ, liền đẩy ra.

"Thế nào?" Hắn hỏi.

Ta cau mày nói: "Có chút mặn."

"Thật?" Hắn lại gần, cũng nhấp một miếng, nói: "Ừm, là có chút, bất quá rất ngon. Uống một chút nữa, nha?"

Ta lại uống hai ngụm, liền lấy một viên ô mai trong hộp bên tay ngâm, nói với hắn: "Không cần, nghe thấy mùi vị này có chút ghê tởm."

Hắn rầy rà nhìn thông ra màn trúc ngoài phòng, nói: "Cũng còn nhiều như vậy, Thư ma ma lại nói."

"Vậy người uống hết nó đi." Ta nâng chén kia, nhìn hắn nói, "Ừ, tránh khỏi các nàng dài dòng."

Hắn bắt đắc dĩ, chỉ đành phải tự mình ừng ực giải quyết hơn phân nửa chén canh còn dư lại. Hắn lấy khăn tay của ta lau miệng sạch sẽ, cầm chén đặt trên kỷ trà, sau đó cười nói: "Một giọt không dư thừa. Bảo bối, ta có thể được thưởng hay không."

Ta đứng dậy, nói: "Được, ngày mai một chén nữa."

Hắn ôm cổ ta, thả ta ngồi trên đùi hắn, môi liền để lên, lẩm bẩm nói: "Để cho ta hôn nhẹ."

Sau khi mang thai lần đầu tiên vào cung thỉnh an Đức Phi, nàng bảo ta quỳ, túc đầu miễn, sai cung tỳ đỡ ta ngồi bên người nàng, cười nói: "Lần này cuối cùng là an ổn!"

Các cung nữ cũng che miệng cười trộm, ta không rõ chân tướng nên nhìn Đức Phi, nàng vừa bực mình vừa buồn cười mà nói: "Nào có trượng phu nào hỏi chuyện nữ nhân mang thai, còn cả kinh kinh ngạc. Không đề cập nữa, lại ép buộc đi xuống, ta muốn cho tiểu tử kia tức chết!"

Không biết Thập Tứ lại làm chuyện mất thể diện gì nữa, ngay cả mẹ hắn cũng chán ghét mà vứt bỏ, không phải sinh đứa bé sao, nhất định diễn chuyện cười cho mọi người nhìn!

Ta cúi đầu không nói, Đức Phi cho là ta khó chịu, vỗ vỗ mu bàn tay ta, thờ dài nói: "Ai, hai người các người thật tốt, ta cũng yên tâm."

Đang nói, liền có cung nữ bẩm báo, hai vị Trắc Phúc Tấn của Thập Tam cũng tới thỉnh an.

Phú Sát Thị cũng là có thai hơn ba tháng, mặc y phục rộng thùng thình một chút, bụng xem ra so với ta hơi lớn. Đức Phi nhìn Qua Nhĩ Giai Thị hỏi: "Đích Phúc Tấn cũng có hai tháng đi, lúc này nên ở nhà cẩn thận bồi dưỡng, không cần đến thỉnh an." Qua Nhĩ Giai Thị gật đầu đáp "Vâng". Đức Phi lại nói: "Nàng có thân thể không thể quan tâm, chuyện trong phủ, thời gian này người là chịu trách nhiệm hơn chút." Qua Nhĩ Giai Thị liền phúc thân, đáp: "Nương nương yên tâm, con dâu nhớ rồi."

Đức Phi thờ dài, lại hỏi thăm bệnh Thập Tam, Qua Nhĩ Giai Thị nhất nhất đáp, còn nói những ngày gần đây chuyển biến tốt rất nhiều.

Lúc này, Tứ Phúc Tấn Na Lạp Thị cũng tới. Đức Phi cười nói với chúng ta: "Ồ, hôm nay đều tụ họp cùng một chỗ rồi." Sau đó để cho cung nữ đi mời vào.

Na Lạp Thị thỉnh an xong, liền gia nhập vòng tán gẫu nữ nhân. Đức Phi lại giống như như có điều suy nghĩ, nói với nàng: "Thập Tam a ca cùng Thập Tứ a ca ta đều coi là yên tâm rồi, chỉ là nhà các người dù sao nhân khẩu mỏng manh. Đáng thương Hoàng Huy lại."

Na Lạp Thị nhất thời mông lung, cảm khăn tử đề ép khóe mắt. Đức Phi kéo tay của nàng, an ủi: "Ai, không nói, người này làm mẹ nên trong lòng hiểu rõ nhất."

Na Lạp Thị vội vàng khịt khịt cái mũi, ngừng lẹ, nói: "Con dâu thất nghi rồi. Nương nương, Niên Gia Nhị cô nương qua hai tháng cũng nên vào phủ rồi."

Đức Phi gật đầu nói: "Ừ, để Tứ a ca đề ý chút. Ta biết người xưa nay hiền huệ, trong phủ mọi chuyện cũng lo liệu cực tốt." Đức Phi nhẹ giọng an ủi nàng, sau đó lại dặn dò mấy câu.

Các nữ nhân lúc này thay nhau nói mấy đồng chuyện. Ta ngồi ở góc, chỉ thấy Qua Nhĩ Giai Thị đi tới, ngồi ở trên ghế bên cạnh ta, cười nói: "Người khí sắc thật tốt, thân thể dường như so với bình thường còn thon thả, ta vậy nhưng mập không thấy hình." Nàng là bà xã đầu tiên của Thập Tam, ta năm xưa liền cùng nàng nhận thức, so với những người khác cũng quen biết chút.

Ta cười trả lời: "Còn chưa có đâu, đoán chừng qua ít ngày nữa, sẽ sưng lên giống như bụng cá nóc chứa khí rồi."

Nàng cảm khăn tử che miệng, cười một hồi, sắc mặt lại ảm đi xuống, sau đó than thở: "Ai ——"

"Làm sao vậy?" Ta hỏi.

Nàng nói: "Gia từ Ca Lạt Tầm trở lại liền bệnh không dậy nổi, mới vừa rồi Đức chủ từ hỏi, ta chỉ có thể nói tốt lắm. Thế cốt là tốt hơn một chút ít, chỉ là. Ai, cả ngày ở trong phòng, không muốn nói chuyện, cũng không để ý người khác. Tiếp tục như vậy, như thế nào cho phải!" Nói xong liền cầm khăn từ lau lệ.

Nàng ngẩng đầu lên, nhưng mà trên mặt lại cười lên, nói: "Không nói cái này. Ai, ngày khác người cũng đi xuyên môn của ta kia. Hai đứa nhỏ ta kia, đại cách cách cũng tám tuổi rồi, đại a ca cũng được năm tuổi."

Đúng, trưởng nữ của Thập Tam, ta từng thấy qua một lần rồi, hôm nay đã không còn nhỏ rồi. Thời gian bảy năm trôi qua, giống như hôm qua. Thập Tam, có phải hay không không thêm nghĩ tới quá khứ sẽ khá hơn đây?

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16-1: Đau đớn khiêu chiến (1)

Thời tiết càng ngày càng nóng, ta cũng càng ngày càng ngủ nông, hơi có tiếng động sẽ tỉnh lại, sau đó thật lâu không cách nào ngủ. Vì vậy liền cùng Thập Tứ nói: "Cùng đến thời điểm nên phân phòng rồi."

Thập Tứ không nói gì, chỉ sai Phó Hữu Vinh thu thập chăn đệm của hắn đặt vào nhĩ phòng bên cạnh mà thôi. Thử mà cả kinh nói: "Gia, loại phòng này ngài làm sao ở được!" Thập Tứ thân nhiên trả lời: "Thế nào ở không được, buổi tối thì ngủ thế thôi." Ta biết rõ không khuyên nổi hắn, chỉ có thể theo hắn đi.

Sau khi Hoàng đế rời kinh, công việc của hắn càng bận rộn thêm, có lúc buổi tối cũng không về nhà. Một ngày chạng vạng, ta dựa vào trên giường trực đọc sách, nhớ tới buổi chiều Qua Nhĩ Giai thị đến thăm ta, ta hỏi nàng Thập Tam như thế nào, nàng chỉ chau mày lắc đầu, liền không tinh tâm được nữa.

"Đang nhìn sách gì đấy?" Thập Tứ không biết lúc nào thì ngồi vào bên giường, lấy đi sách trong tay của ta, cười hỏi.

Quyển《Vũ công trùy chi》này theo tay hắn cầm lên lật qua mấy tờ, không nhìn liền không nhìn thôi. Hắn đỡ ta tựa vào trong ngực hắn, cúi đầu hôn khoé môi ta, nói nhỏ: "Xem cái này cũng không ngại buồn bực."

Ta trả lời: "Người bảo Bát gia chuẩn bị cho ta tiểu thuyết đã sử dụng kỳ nhiều một chút để cho ta không hỏi mà lấy, dĩ nhiên là không buồn bực."

Hắn cười ha ha, áp vào lòng bàn tay của ta, cùng ta mười ngón tay đan xen, nụ hôn đầy đặc liên tục rơi vào trán của ta, tóc mai, đôi môi cùng trên cổ. Không lâu sau hắn liền dừng lại, chui ở trong gáy ta thờ dốc. Ta bỗng nhiên cảm giác bụng giật giật, trước kia chưa bao giờ có, là thai nhi đang động sao? Ta hơi ngồi dậy một chút, lấy tay áp lên bụng. Thập Tứ khẩn trương hỏi: "Thế nào? Nơi nào không thoải mái?"

Ta khoát tay nói: "Không có việc gì, hình như là nó động."

Thập Tứ mở to mắt, kẻ mặt đến trên bụng ta, nói: "Là bên này động sao?" Sau đó lại tự lẩm bẩm nói, "Tiểu gia hoà, tới, đá Ama người một cái."

Máy thai rất nhanh liền kết thúc, Thập Tứ vẫn chưa thoả mãn, nằm không chịu ngồi dậy. Ta buồn cười nói: "Nó hoạt động xong rồi, sáng mai vội đi." Hắn mới lưu luyến đứng lên.

Ta đứng dậy muốn xuống giường, hắn liền vội hỏi: "Nàng đi đâu? Muốn cái gì ta lấy cho nàng, nàng nằm."

"Đi trong vườn một chút. Nằm nhiều quá đối với con không tốt." Kể từ khi ta mang thai, hắn nhất nhất bắt kể mọi thời tiết đều bắt ta nằm ở trên giường bất động.

"Vậy ta cùng nàng." Hắn đỡ ta, qua mỗi một cánh cửa, trên dưới một bậc thang đều cẩn thận nhắc nhở đi đứng.

Đi một vòng, trên người cũng ra một tầng mồ hôi mỏng, lúc trở về phòng, ta nói với Thập Tứ: "Ngày mai ta muốn đi thăm Thập Tam."

Bước chân hắn dừng lại, hỏi: "Chuyện sổ con, người biết?"

Ta hỏi ngược lại: "Cái gì sổ con?"

Hắn nhìn ta một cái, rồi mất xuống trả lời: "Trước đó vài ngày, Thập Tam ca, Tam ca cùng ta cùng nhau lên thỉnh an, Hoàng A Mã nhìn sổ con, khiển trách một mình hắn." Hắn nói giản lược xong, thực tế đại khái so ra gay go nhiều lắm, có thể suy ra Thập Tam khó chịu cùng uất ức.

Ta thật sự không giúp được gì, thậm chí không biết Thập Tam vui hay không vui khi nhìn thấy ta, nhưng, vẫn muốn gặp hắn một lần.

Thập Tứ đỡ ta ngồi trở lại trên giường, hỏi: "Nàng sáng mai là buổi sáng đi sao?"

"Ừ, buổi trưa ăn cơm trước đi." Ta trả lời.

Hắn hôn một cái lên má của ta, nói: "Ngày mai ta còn có chuyện, cũng không cùng nàng đi qua. Thấy Thập Tam ca, thay ta chào hỏi."

Đại cách cách của Thập Tam, thanh tú an tĩnh, sau khi được mẫu thân giới thiệu, rụt rè gọi ta là thẩm nương, ở bên cạnh mẫu thân ngồi một lát, liền chán đến trong ngực nàng làm nũng, hết sức đáng yêu. Đại a ca cùng các đường huynh cùng nhau đọc sách đi, cho nên không có thấy.

Cùng Qua Nhi Giai thị tán gẫu hai khắc đồng hồ, nàng liền dẫn ta đi viện của Thập Tam. Nàng bảo ta lưu lại Đông Vân, mình cũng không mang người hầu hạ theo, nhẹ giọng giải thích nói: "Gia thích yên tĩnh."

Nơi ở của Thập Tam, thật là vô cùng yên tĩnh, hai ba nha hoàn già sai vặt làm việc bước đi cũng tận lực nhẹ nhàng. Ở ngoài phòng ngủ của hắn, Qua Nhi Giai thị tự ý đẩy cửa đi vào, nàng vén rèm lên đi thông vào bên trong, chỉ một cái ghế dựa đưa lưng về phía chúng ta.

Ta từ từ đến gần hắn, cũng không cố ý đè thấp tiếng bước chân, nhưng hắn không quay đầu lại, cũng không có hỏi thăm. Ta một tay để lên thành ghế, đi vòng qua bên người hắn, phát hiện hắn cũng không có ngủ, cặp mắt thẳng tắp nhìn cây hòe ngoài cửa sổ. Ta không dám gọi hắn, cũng không dám đụng hắn, hắn giống như đã đến một nơi ta không cách nào chạm đến, ta vừa gọi vừa đụng, hắn đối với ta nhẹ nhàng cười một tiếng, liền biến mất không thấy gì nữa.

Không biết qua bao lâu, ánh mắt của hắn từ nơi sáng ngời nhất của phòng lưu chuyển đến ta đứng ở một bên này, sau đó thoáng quay đầu, nhìn ta một lát, lại quay trở lại. Ta kéo cái ghế ngồi ở bên cạnh hắn, chỉ có thể nhìn hắn, im lặng không nói gì. Ta không biết nên nói cái gì, có lẽ hắn vốn là không nguyên ý nghe ta nói cái gì, chỉ cho ta nhìn hắn thì tốt. Ta nghĩ hắn chẳng qua là sa sút, từ từ sẽ khôi phục, nhưng cũng có thể sẽ không giống như lúc trước đối với ta cười như vậy nữa. Quên được là chuyện tốt, tốt hay không tốt thậm chí đã quên đi, hắn sẽ trôi qua so với hiện tại thì tốt hơn, ta sẽ vui mừng đùm cho hắn.

"Có thể hay không cho ta mượn tay của người?" Trong trầm mặc, hắn chợt nói.

Ta đưa tay phải ra cho hắn đồng dạng hắn cũng đưa ra tay phải, đầu ngón tay chạm nhau thì hắn tóm lấy ngón tay của ta, từng tắc lần mò lên trên, cho đến khi tay ta toàn bộ bao ở trong lòng bàn tay hắn. Hắn cầm một lát, lại từ từ mở ra, giương đều tay ta, che lên trên hai mắt khép lại. Lông mi mắt của hắn có chút rung rung, lòng bàn tay của ta tê ngứa ấm áp, cùng tay trái siết chặt đặt ở trên đầu gối một dạng, ắn có chút ẩm ướt.

Hắn dần dần buông lỏng lực ngăn chặn tay phải ta, ta mới có thể chậm rãi rút về. Lúc này mới chú ý tới Qua Nhi Giai thị không có ở bên trong phòng, đại khái căn bản cũng không từng theo vào tới. Nhìn lại Thập Tam, phát hiện hắn đã ngồi dậy, nghiêng người đưa tay về phía ta, đưa bàn tay nhẹ nhàng dán lên bụng ta. Thình lình xảy ra đụng chạm làm cho ta nhất thời không biết làm sao.

Hắn đỡ ta ổn định, đánh giá quanh hông hơi thô của ta hỏi: "Đứa nhỏ này, lúc nào thì ra đời?"

Rất nhanh hạ thần, đáp: "Năm nay có nhuận Thất Nguyệt, ước chừng, tháng mười đi."

Hắn lại hỏi: "Kia, lại phải bao lâu có thể gọi bá phụ?"

Ta bật cười, trả lời: "Hắn là hơn một năm nữa có thể."

Thập Tam thu tay lại, nhìn ta cười nhạt nói: "Buổi trưa cùng nhau ăn cơm được chứ?"

Bảo ta như thế nào cự tuyệt, gật đầu đáp ứng một tiếng: "Được".

Thập Tam không biết lúc nào thì bên cây hòe to lớn ở tường viện dựng lên một cái đình nghỉ mát, ghế bàn đá đều cũng như ngày trước. Sau khi ngồi xuống, có nha hoàn pha trà Vân Vụ đi lên. Có thể là ảo giác, cảm giác Thập Tam vừa khỏi bệnh xem ra có chút thông suốt. Hắn phát hiện ta theo dõi hắn, cười hỏi: "Thế nào?"

Ta hỏi ngược lại: "Trước khi ăn cơm, không đàn một khúc sao?" Trước kia hắn nói có thể khai vị.

Hắn nâng ly trà lên, gạt lá trà trả lời: "Không, hôm nay tinh thần không được tốt. Lại nói, cũng không tiện làm khó người nghe."

"Ta đói bụng ngủ không quen." Lần đầu phát hiện người này cũng thích mang thù. Thật ra thì rất muốn thanh minh, ta chưa bao giờ cừu thị âm nhạc, hơn nữa sâu trong suy nghĩ nó có tác dụng thư giãn đối với thân kinh vô cùng chi trắc tuyệt.

Hắn không tiếp đề tài kia, đẩy đĩa thức ăn mới dâng lên đến trước mặt ta, nói: "Trước ném thù một chút điểm tâm đi."

Một món bí đỏ thạch anh, màu sắc tươi chói mắt, mùi vị mặc dù trung quy trung củ, nhưng bởi vì gần đây thêm ngọt, cảm thấy vẫn rất hợp khẩu vị của ta. Một món khác là đĩa bánh ngô sen trắng chung, trong nhân bánh trừ thịt bằm, lại còn trộn lẫn nấm sắc nhuộm, vô cùng phong phú thôn quê Giang Nam, chỉ là tinh bột thêm vào quá nhiều. Đem ý kiến cùng Thập Tam nói, hắn khiêu mi cười cười mà nói: "Một mình người ra sức bắt bẻ, cũng không thấy dừng đĩa."

"Ta chỉ là hy vọng lần tới ném nữa, mùi vị có thể có tiến bộ." Ăn được quá nhanh, bụng no lửng bụng rồi, liền chậm lại tốc độ, "Cái này là Nam Phương

đa dạng đi? Nên mang Lý Thục tới xem ha ha."

Hắn gật đầu nói: "Tùy thời xin đợi."

Ta bỗng nhiên nhớ tới hắn mới vừa đi qua thảo nguyên, liền hỏi: "Đúng rồi, Ca Lạt Tầm như thế nào? Đồng cỏ nở hoa?"

"Còn không có, tháng tư nơi đó mới coi là đầu mùa xuân thôi. Cỏ xanh như đệm trải đến chân trời, dòng sông quanh co khúc khuỷu chuyển qua trước mắt. Bên kia bờ sông, dê con trắng như tuyết tựa như hạt gạo lớn nhỏ, vài con tụ tập lại trên đệm rom vậy lông nhung." Hắn thu hồi ánh mắt nhìn về nơi xa, nhìn ta mỉm cười nói, "Hiện tại không sai biệt lắm là thời điểm nở hoa rồi, cây cát cánh xanh tím, đầu tóc bánh quai chèo màu đỏ, màu trắng cỏ ngòi lầy lưa. Thẳng đến hồ nước tràn đầy đi."

"Về ra đi." Ta nói.

"Cái gì?" Hắn không hiểu.

Ta giải thích nói: "Người nói như vậy rất khó tưởng tượng, vẽ ra cho ta xem một chút, dùng mấy loại màu sắc." Nói xong liền lẳng lặng nhìn hắn chăm chăm.

"Vẽ xong, cho người?"

"Ừ, cho ta, đưa cho ta." Ta đáp, "Dù sao người cũng không thể cầm đi bày quầy cầu xin bán."

Hắn tròn mắt nhìn ta hồi lâu, cuối cùng lộ ra bộ dáng "Thụ giáo" khuôn mặt tươi cười, không có phản bác, nên liền coi như là đáp ứng.

Món ăn nóng đi lên, bắt mắt nhất là một tô gà. Nha hoàn múc thêm một chén canh cho chúng ta, Thập Tam nói: "Cái này, người nên dùng nhiều một chút."

Nước canh nồng bạch, còn nổi mấy viên trứng gà ngân hạnh màu vàng, ta liền biết không phải là một loại canh gà hầm bình thường. Ném thử một miếng, hỏi: "Gà quay ngân hạnh?"

Thập Tam cười hỏi: "Nói ăn, người thật ra cái gì cũng biết."

Ta buông chén xuống, cười nói: "Món cay Tứ Xuyên này cũng không chỉ là biết, còn hưởng qua."

"Há? So sánh với như thế nào?" Hắn hỏi.

"Ừ, căn bản là không cách nào so sánh. Ta cho người biết tình cảnh lần trước ta ăn, người sẽ hiểu." Ta đáp. Hắn bày ra tư thế rửa tai lắng nghe, ta liền tiếp tục nói tiếp, "Lúc chúng ta trên núi Thanh Thành, gặp ngay lúc sương mù, một mảnh trắng xóa, ba thước khai ngoại không thấy rõ bóng người. Dọc theo đường đá leo gần một canh giờ, cũng không biết mình ở chỗ nào. Chợt trước mặt xuất hiện một cái bóng màu đen, đi tới gần, mới nhìn rõ thì ra là người đạo sĩ trẻ tuổi, hắn mặc đạo bào màu chàm, không có mang mũ, đỉnh đầu chỉ dùng một chiếc trâm gỗ vấn búi tóc, trong ngực còn ôm thanh kiếm. Hắn nhìn thấy chúng ta, cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cười nói hữu duyên, mời chúng ta đi dạo quan lâm khách. Chúng ta đi theo hắn, đi ngang qua một trà viên trong lưng núi, sương mù tán ra, chỉ thấy vài đạo nhân mặc đạo bào màu xanh rải rác tại trong vườn chăm sóc cành lá cho cây trà. Hắn phát tay cùng đạo hữu chào hỏi, liền dẫn chúng ta vào sâu trong sơn môn U Lâm. Buổi trưa các đạo sĩ ở trà viên trở về cùng nhau ăn cơm, trong đó liền có món gà quay ngân hạnh này." Nhấp một ngụm trà, lại nhìn về phía Thập Tam hỏi: "Ách, đây là trà Tứ Xuyên?"

"Ừ, sản vật từ Nga Mi." Hắn nhẹ đáp một câu, rồi sau đó rũ mắt xuống như có điều suy nghĩ hỏi: "Tứ Xuyên, người đều đã đến những địa phương nào?"

Ta đáp: "Chủ yếu là ở Phù Tự Châu, giao du qua Nga Mi, còn có vùng Thành Đô. Vốn còn muốn đi Vân Quý xem một chút, đáng tiếc. Bất quá đi Vân Quý, đường thủy không thông, đường bộ lại nguy hiểm, thật muốn đi cũng không dễ dàng."

Hắn tiếp lời nói: "Hai tỉnh Vân Quý, nhiều quặng mỏ nhà xưởng mỏ muối, thu thuế lại rất ít. Đại khái bởi vì đường xá không khoải, lui tới mua bán chẳng qua là chọn ngựa đảm nhiệm chở hàng, duyên cớ chủ yếu ích lợi dư ra ít thôi."

Ta ngược lại thật ra không muốn loại trừ phương diện kia, cười nói: "Người so với ta nhạy bén hơn."

Thập Tam hỏi ta, ở Tứ Xuyên có ghi bút ký hay không, ta nói đương nhiên là có, còn nhớ rõ cẩn thận, chừng vài bản, nếu như hắn cảm thấy hứng thú, có thể cho hắn mượn xem.

Đang nói, lại có nha hoàn hướng Thập Tam bẩm báo nói, Thập Tứ gia tới.

Ta nghi hoặc, hắn không phải nói không rảnh sao?

Thập Tam đề cho bọn họ mời Thập Tứ đi vào, chỉ chốc lát sau, tiểu tử này đã đến trước mặt. Hắn cùng Thập Tam hàn huyên mấy câu, liền ôm vai ta nói nhỏ: "Ta tới đón nàng."

Ta thấy ở nơi này của Thập Tam chơi một lúc lâu rồi, Thập Tứ chen vào, cũng không cách nào tán gẫu tiếp, liền cùng Thập Tam cáo từ.

Thập Tứ cười nói với Thập Tam: "Thập Tam ca nhìn cũng chuyển biến tốt rồi, đợi thân thể khỏe hơn một chút, thì đi chỗ đệ ngồi nhiều hơn một chút."

Thập Tam mỉm cười đáp: "Đó là nhất định."

Thập Tứ dịu lấy ta muốn đi, ta nhớ tới mới vừa rồi cùng Thập Tam nói chuyện, quay đầu về phía hắn nói: "Này mấy quyển bút ký kia, sáng mai ta cho người đưa tới cho ngươi."

Thập Tam cười gật đầu, nói: "Ừ, đa tạ. Bản thân ngươi cần thận bồi dưỡng."

Hồi trình trong xe ngựa, thái nhi lại động, ta khẽ vuốt ve bụng, nói với Thập Tứ: "Đứa nhỏ này, ta muốn tự mình nuôi."

Hắn ôm ta, cười híp mắt nói: "Ừ, nàng thích như thế nào đều tốt."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2: Đau đớn khiêu chiến (2)

Cả ngày không thấy Lý Thục, nghe các ma ma nói, nàng cũng không có ra cửa. Ta chia vào nửa cái bụng lớn, bình thường thích ngủ, lúc tỉnh thì cũng yêu nằm, không có tinh lực bởi nàng đi khắp nơi. Nàng cũng không đeo dính ta, tự mình rất có thể tìm thú vui, tới mấy tháng, nghe nói cùng một nửa phúc tấn phu nhân cách cách các tiểu thư kinh thành lẫn lộn quen mặt, mỗi ngày trên xuyên môn tất cả các phủ, mời liên tục đáp ứng không xuể. Nàng là một người tính tình không chịu được buồn bực, cho nên có thể đem mình giam trong phòng một ngày, cũng thật là kỳ quái.

Ta không nhịn được đi dạo trong viện của nàng đi xem một chút, Tích Quế nhẹ bầm: "Nhi tiểu thư ở trong phòng." Ta một mình đẩy cửa đi vào, chuyển tới nội thất, chỉ thấy nàng ngồi chồm hổm ở trên kháng, chấp tay trước ngực, nhắm cặp mắt, vẻ mặt mang theo một tia buồn bã thê lương như có như không. Có lẽ là ta tiến vào phòng gây ra tiếng động đã khuấy rầy nàng, nàng mở mắt ra cười một tiếng với ta nói: "Hôm nay là ngày giỗ cái người muội phu xui xẻo kia của ngươi."

A, thì ra là trên kháng trác dâng cúng ba ly trà xanh một mâm trái cây chính là vì tưởng niệm vong phu. Nàng thường ngày mặc đồ màu trắng mộc mạc, hôm nay cũng không trang điểm, trên búi tóc chỉ đeo một cành trầm ngọc ngân trụ. Ta hỏi: "Hiếu kỳ sớm nên mất rồi?"

"Ừ, ta cũng vừa nhớ lại lúc hắn còn, lười phải trang điểm." Nàng từ trong mâm đựng trái cây lấy một đào đưa cho ta, mình cũng cầm một trái cắn một cái.

Loại quả đào này không lớn, lại giòn ngọt nhiều nước, lần tới dùng để làm sinh tố trái cây cũng không tệ. Ta nhớ tới nàng lần trước đi Thiên Tân ở hơn một tháng, liền hỏi: "Đúng rồi, lần trước chuyện thuyền kia, đều giải quyết xong rồi?"

Nàng hưng hăng quăng hột đào ra ngoài cửa sổ, cắn môi cắn tức nói: "Đừng nói nữa! Trà thuyền ngược lại thuận lợi, một chiếc khác chờ hàng đường trang phục, mới ra Đài Loan, liền bị cướp thuyền vây quanh đoạt tiền bạc và đường, chỉ có quan cốc may mắn thoát khỏi. Vốn nên đến cảng Ninh Ba giao hàng, mới họ thấy phía trước có cướp thuyền tới lui tuần tra, nhưng khoang lại trống không hơn phân nửa chạy vội tới Thiên Tân. Không biết mất bao nhiêu!"

Đây cũng là mối mề, ta trừng lớn mắt tò mò hỏi: "Thật có chuyện như vậy?"

Lúc này Tích Quế cũng đi vào phục vụ, Lý Thục nhận lấy khăn ướt nàng đưa tới lau tay, đáp: "Quản sự trên thuyền chính là lão nhân trong nhà, nên tin được. Tất cả người đi theo ta cũng nhất nhất đã hỏi lời nói, không có chỗ khả nghi, thật tình cho là như thế. Ta cũng không phải nghi ngờ có người biến thù rồi, nhưng quan phủ còn nghi chúng ta tự cướp hàng hoá để tránh thuế."

"Vậy làm sao bây giờ?" Ta che miệng nén cười, hỏi.

"Để cho quản sự viết phần lời khai đi nộp quan nha, mất chút rắc rối, cuối cùng đem đúng quan cốc ban đầu nên giao vào Ninh Ba ở Thiên Tân bán." Nàng nghi ngờ nhìn chằm chằm ta hỏi, "Hàm tỷ tỷ, ngươi cười cái gì?"

Ta chỉ có thể ho khan hai cái, trả lời: "Không có, không có gì, chính là cảm thấy thú vị. Chuyện này rất thú vị."

Nàng hơi cúi nói: "Thú vị? Ta đều buồn muốn chết ngươi còn giỡn chơi? Hàm tỷ tỷ, ngươi có biết thực tiễn ngươi cũng có phần hay không?" Sau đó trợn trắng mắt nói thảm một câu, "Nữ nhân mang thai đều kỳ quái."

Ta cười trấn an nàng nói: "Lại không thua thiệt đến táng gia bại sản, không cần gấp gáp. Ngươi không phải đã nói sao, tiền thua thiệt tất cả mọi người có phần, mọi người cũng chịu trách nhiệm mà, ngươi đừng buồn như vậy!"

Nàng "Hừ" một tiếng, nói: "Chỉ đục khoét ta đấy, chút tiền này ta cũng bồi thường nổi. Chính là phiền đại ca dài dòng, bởi vì đường mề lương buôn bán ở Đài Loan, đều là một tay ta quản."

"Người để ý đến hán thế ! Làm ăn không phải đều có lãi có lỗ sao." Ta lại lấy một quả đào.

"Một lần cũng không sợ. Năm nay mua bán ở Đài Loan tiền kiếm được không ít, cuối năm trên mặt sổ sách cũng chắc chắn sẽ không khó coi. Chỉ sợ loại chuyện xui xẻo này đã có lần thứ nhất tức có lần thứ hai, không thể không phòng." Nàng trầm ngâm nói.

Ta suy nghĩ một chút nói: "Ừm, triều đình giống như có chỉ cấm thuyền bè mang theo pháo giới quân khí xuất dương."

Nàng nói tiếp: "Ra Nam Dương thuyền lớn mới cho phép trang bị hai ổ hỏa pháo, súng hơi chỉ có tám khẩu, đao đeo chỉ có mười chuôi, gặp hải tặc làm sao có thể có tác dụng? Đánh cá biển đều không đủ!"

"Vô lực không ngăn cản được, vậy chỉ có thể dĩ hòa vi quý." Không biết đây có phải là biện pháp hay không, hay là đưa ra chủ ý cùi bắp.

Nàng cư nhiên chấp nhận gật đầu một cái, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, trở về cùng đại ca thương lượng kế hoạch. Ở mảnh đất đó hoạt động, không phải chỉ mấy đám người như vậy nha, cầu tài mà thôi, cần phải thảo luận hợp lại."

Chợt nghĩ đến, nếu quả thật có thể thương lượng được, trốn trốn thuế liền dễ dàng, thường thường báo bị cướp, có thể tiết kiệm không ít. Chẳng qua ta có thể nghĩ tới, Lý Thục cùng Đường Huỳnh dĩ nhiên cũng có thể nghĩ đến, hai người này đối với sổ sách sổ ngạch so với ta thì nhạy bén hơn nhiều, cần bản không cùng ta đây một người không chuyên nói. Liên hỏi: "Thuyền gặp nạn kia, xuôi nam hả?"

Nàng đáp: "Không có, trang phục vải vóc, giấy phẩm, chảo sắt, muối Trường Lô đi đến Ngưu Trang, năm nay đôi vận chọn mua da lông cùng được liệu mới xuôi nam. Thua thiệt hết, phải có bù lại."

Ta ngạc nhiên nói: "Các người có thể thu lấy được da lông nạp cống còn sót lại à?"

"Chúng ta tự mình không thu được hàng thượng đẳng, đều là thăm hỏi Phạm gia Sơn Tây mua. Da lông Đông Bắc buôn bán phần lớn bị người Sơn Tây độc chiếm, nhất là ‘hoàng thượng’ Phạm gia này." Lý Thục cười lạnh nói, "Đại ca hai năm qua theo chân nhà bọn họ đi được gần, năm ngoài hùng vốn hướng Đông Dương mua đồng, hình như rất có thu hoạch." Đang nói, nàng đột nhiên kéo tay của ta, nói: "Hàm tỷ tỷ, trái thứ tư rồi."

Ta đôi tay cầm quả đào, chẳng hề để ý trả lời: "A, đứa nhỏ này muốn ăn."

Nàng đoạt lấy quả đào ta thả vào khoe miệng vừa muốn cắn, nói: "Người không thể ăn nữa rồi, sẽ đau bụng."

Đang lúc chúng ta sẽ vì một quả đào nổi lên tranh chấp, Tích Quế đi vào đáp lời, tiến tới bên tai nàng vừa muốn nói, Lý Thục liền cười nói: "Ngay trước mặt Hàm tỷ tỷ có cái gì không thể nói?"

Tích Quế lúng túng nhìn ta một cái, sau đó nói: "Tiểu thư, Thuận Thừa Quận Vương phủ tặng đồ tới đây."

Lần này đổi thành Lý Thục có chút cảm thấy khó xử mà cười nói với ta: "Cái đó, gặp qua đại gia nhà bọn họ ban cho tặng phẩm vài lần."

Ta nghi hoặc, đây coi như là người theo đuổi?

Tích Quế mời người đưa đồ gì đó đi vào, mở gói vải vóc che ở phía trên ra, chỉ thấy là một bộ đồ trang sức bằng Phi Thúy. Lý Thục chỉ lấy một cây trâm, nói: "Còn lại, trả về thôi. Chuyển lời, ừ, nói ta đa tạ ý tốt của Thế tử, quà tặng này, nên chia sẻ cùng nhị cách cách tam cách cách nhà hán."

Thập Tứ tới giờ lên đèn mới về đến nhà, trên mặt hơi có một mỏi, Thụ ma ma bọn họ phục vụ hán tắm rửa đổi qua quần áo ở nhà, thần sắc mới tốt lên. Ta không có những tiết mục khác, tình thì lật sách, bình thường hán trở lại sẽ bị huyền não không có cách nào xem. Ta chỉ đành buông quyển sách xuống, nhìn hán hỏi: "Dùng qua cơm tối?"

Hán nắm chặt tay của ta hỏi: "Còn chưa ăn. Nàng theo ta ăn một chút?"

Ta trả lời: "Ta sớm ăn rồi. Để cho phòng bếp làm cho người chút gì đi."

Hán hôn một cái lên tóc mai ta nói: "Không, giờ Dậu ăn chút điểm tâm rồi, vẫn chưa đói."

Nói đến điểm tâm, ta trái lại lại muốn ăn, từ trong hộp điểm tâm bên tay lấy một miếng bánh đậu xanh nhét vào miệng. Hán thấy ta ăn, cũng cầm lên một miếng, cắn một cái, còn chưa có nhai, liền vận lông mày, giống như ăn phải cục đá lẫn trong cơm gương mặt đau khổ, nói: "Đây là cái gì, ngọt quá."

Ta kỳ quái liếc nhìn hán một cái, nói: "Ăn thật ngon a." Ta nhìn miếng mứt táo kia của hán, liền hỏi một câu, "Nếu không thử một chút bánh đậu xem?"

Hán nuốt xuống giống như uống thuốc viên, nói: "Ta hoài nghi ta với nàng ăn không phải cùng một dạng bánh."

Hán là nói đùa hay là nghiêm túc? Ta không để ý tới hán vờ ngơ ngẩn, tự ý lại chọn một miếng bơ hạch đào mè đường, mới vừa ngậm lên, hán dùng ngón tay nhắc cằm của ta, lại gần ta nói giọng khàn khàn: "Xác định một chút được rồi." Vừa nói môi liền dính sát, lưỡi thăm dò vào trong miệng ta tranh đoạt viên hạch đào từ từ bị nước miếng hòa tan, mứt liếm cắn, cho đến trong cổ họng không còn mùi nước đường nước nữa, hán mới hài lòng rời đi.

Ta che miệng, khó có thể tin nhìn hán chằm chằm. Nhưng người này lại như không có việc gì cười với ta, còn hỏi: "Ai, có muốn thử lại một miếng hay không?"

Trời, hân không cảm thấy ghê tởm sao? Cúi đầu trả lời một câu: "Ta muốn uống nước."

Hân rót ly trà cho ta, ta lại thay đổi chủ ý, gọi Đông Vân đi vào, phân phó nàng chuẩn bị nước súc miệng cho hai chúng ta. Giày vò xong, ta cũng không có hứng thú ăn cái gì, liền nằm xuống ngủ một lát. Thế nhưng hân lại hăng hái bùng bùng, dựa đi tới cùng ta nằm song song, chơi tóc rơi ra của ta, khẽ hỏi: "Hôm nay đều làm cái gì? Tiểu tử đằng hoàng sao? Có hay không một mồi nàng?"

Ta nhắm hai mắt, thuận miệng mà đáp: "Nó chỉ biết ngủ, thành thật."

Hân hôn chớp mũi ta, nói: "Gần đây đều không được rảnh rồi cùng nàng, một mình buồn bức không?"

"Rất náo nhiệt, mỗi ngày đều có người tới, còn có Lý Thục ở đây." Ta bỗng nhiên nhớ tới buổi chiều Lý Thục nói chuyện thuyền hàng, không nhịn được ngồi dậy nói với hân, "Nói cho người biết một chuyện thú vị."

Thập Tứ cũng ngồi dậy dựa vào giường bình, vòng tay ôm ta rất có hứng thú hỏi: "Là cái gì?"

Ta cười nói: "Thuyền hàng nhà của chúng ta, lúc xuất đi Đài Loan bị trộm thuyền cướp, hàng hóa trên thuyền bị cướp đi hơn phân nửa."

Hân nghe xong nhìn ta, hỏi: "Cái này. Thú vị?"

Ta hỏi ngược lại: "Người không cảm thấy chơi thật khá sao?"

"Phải. Thật có ý tứ." Hân dặt khéo môi cười, sau đó hỏi, "Hao hụt bao nhiêu?"

"Ước chừng, trên dưới hai ngàn lượng." Ta nghĩ nghĩ đáp, vừa cười nói, "Mang đi một thuyền đường cát trắng, đường đỏ, đường phèn, còn có thịt Long Nhân khô." Nếu như ăn hết toàn bộ, một ổ hải tặc cùng thân nhân, cũng nên chính thành bệnh tiểu đường rồi.

Thập Tứ để cho ta coi hân như đệm lưng dựa vào, hôn lỗ tai của ta nói: "Có lẽ là các phu nhân hải tặc có thai, cũng bàn nhau đi kiếm đồ ngọt dùng."

Ta nhủ mảy hỏi: "A, người là chê ta ăn quá nhiều đường của người?" Ăn ngọt có cái gì không tốt? Có thể sinh đồ chơi làm bằng đường cho hân.

Hân cắn một bên mặt của ta, nhẹ nhàng trả lời: "Không chê. Đừng nói là đường, nàng chính là muốn ăn ta cũng được." Vừa nói vừa cọ đến bên môi ta.

Tiểu tử này, thế nào lại học nói năng ngọt xót? Ta ngó mặt đi chỗ khác không để ý tới hân. Hân không cách nào, chỉ đành phải dùng sức hôn một cái lên bụng đang đội lên của ta, lầm bầm nói: "Tiểu tử, tiểu bảo bối, để cho Ama hôn nhẹ nào." Thật ra thì ta rất muốn nói với hân, hân hôn vị trí đó, hân là cái mộng thai nhi.

Hân tựa đến bên người ta, toàn tâm toàn ý vuốt bụng ta, hướng về phía thai nhi chít chít thăm thì không biết đang nói cái gì. Chừng lâu bầu hơn một khắc đồng hồ, ta mơ mơ màng màng cũng nhanh ngủ thiếp đi, hân lại tiến tới bên tai ta hỏi: "Bảo bối, nhà các nàng trừ Thục muội muội, còn có tỷ muội khác không?"

"Ừ, umh." Chờ ta phản ứng kịp hân hỏi cái gì, lập tức mở mắt ra nhìn hân nói, "Không có. Người hỏi cái này làm cái gì?"

Hân"Nha" một tiếng, đáp: "Ta thuận miệng hỏi một chút. Trước đó vài ngày bọn họ hỏi thăm ta nghe mấy lần."

Ta không có hứng thú truy cứu"Bọn họ" là ai, lại vì vậy nhớ tới một chuyện, hai tiểu đường muội, hình như cũng đến tuổi. Ngày thứ hai liền hỏi Lý Thục, nàng trả lời nói: "Ta đã sớm cùng đại ca nói qua chuyện này, hân cũng chỉ trả lời ta trong lòng hân có mấy người. Chuyện trong nhà, cha cùng Tam thúc mặc kệ, đều là đại ca một mình định đoạt. Ta không làm gì được hân cả, nếu không Hàm tỷ tỷ người hỏi hân một chút."

Ngày đó ta liền viết một phong thư cho Lý Mạc, hỏi hân đối với chuyện sang năm tuyển tú của Lý Hồ cùng Lý Lan có an bài gì. Nếu như gia gia vẫn còn, dĩ nhiên ta không cần phải quan tâm, nhưng là lo lắng đến trình độ ra bạc của đường huynh, làm cho người ta không nhịn được hoài nghi a!

Ngược lại rất nhanh nhận được thư hân hồi âm, đáng tiếc nội dung không đề cho ta hài lòng, hân ở trong thư chỉ là một ít chuyện tỉ mỉ hân ở hẻm muối Tứ Xuyên buôn bán gặp phải bao nhiêu phiền toái, làm cho hân phiền lòng. Ta lấy thư của hân cho Lý Thục nhìn, nàng "Hừ" cười lạnh một tiếng, nói: "Ta cũng biết rõ chuyện này, giống như đụng phải địa đầu xà rồi. Minh mờ mờ muối, đổi mấy nhóm mướn công, không có một người chịu ra sức, mua muối người ta, vận chuyển trên đường lại gặp chuyện không may. Đại ca cùng chỗ phủ huyện quan viên cũng báo bao nhiêu lần rồi, còn kém không có vỗ bàn, nhưng bọn họ cũng không có biện pháp."

Ta ném mấy tờ giấy viết thư này lên trên bàn, liếc mắt, nói: "Vậy hân hồi âm cái tin này cho ta là có ý gì?"

Lý Thục che miệng cười nói: "Ai biết! Nói không chừng trông cậy vào tỷ phụ giới thiệu Tổng đốc Tứ Xuyên cho hân biết. Ha ha. Chẳng qua ta thấy chuyện này không dễ làm, đại ca vẫn còn phải phiền lòng."

"Đường huynh, có phải hay không khác nghiệt đối với người làm thuê bán địa rồi hả?" Ta không khỏi nghi ngờ.

"Đại ca lần này có hay không hẹp hòi ta không rõ ràng lắm, nhưng khẳng định hân cũng sẽ không hào phóng là được." Lý Thục cầm giấy thư tới nhào lộn, "Ừ, đối phương có mấy cái làm cho hân nhức đầu chính là nhân vật, dẫn đầu gọi Hồng cái gì. Đứng rồi, gọi là Hồng Kế."

Danh tự này nghe quen tai. Umh, nhớ tới, cái đó ở Nghi Tân gặp qua hai lần, cái tên lỗ mắng mãi nghĩ kéo Cẩm Nhan xuống nước, hình như liền kêu tên này.

"Hàm tỷ tỷ? Người đang suy nghĩ cái gì?" Lý Thục vỗ nhẹ lên mu bàn tay ta hỏi.

"Không có gì." Ta nhận lấy hồng trà Đông Vân đưa tới, trả lời, "Thì phát giác phạm vi quanh ta thật là nhỏ, đừng tới đừng lui đều là người quen."

Ta viết thơ cho Nhiếp Tĩnh, để cho hai con chim bồ câu ú mang đi, rất nhanh xác nhận phỏng đoán của ta. Tiếp theo liền đơn giản, làm người trung gian một lần liền coi như xong, tuy vào hai người bọn họ song phương đi tranh luận. Bất quá đường huynh cùng Nhiếp Tĩnh cũng thích viết thơ cùng ta oán trách đối phương gây ra nhiều khó khăn, dùng từ hành văn đi với nhau cũng không sai biệt lắm: người lấy ở đâu (biết) loại thân thích quái quỷ (vô lại) này. Mọi việc như thế, mặc kệ là được, dù sao cũng náo không ngã, cũng chỉ là bởi vì hai bên đều am hiểu đem lợi ích của mình tối đa hóa, liền khó tránh khỏi có điều ma sát.

Thời điểm bọn họ vẫn còn ở cò kè mặc cả, ta gửi cho đường huynh một cái thư, rất trực tiếp nói cho hắn biết, ta không muốn qua sang năm bên trong danh sách tú nữ thấy tên hai đường muội. Ngoài ra, lần sau hắn có lời gì, phiền tới nói gọn gàng dứt khoát, quanh co lòng vòng đi vòng vèo, thứ nhất ta không hiểu, thứ hai sẽ làm tâm tình ta phiền não. Lần này thơ hắn hồi âm ngược lại cùng ta một dạng trực tiếp sáng tỏ, để cho ta thư thái không ít.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16-3: Đau đớn khiêu chiến (3)

Không có chuyện phiền lòng, bụng lại càng lúc càng lớn, ta ở trong phòng buồn bực không được. Mùa thu Bắc Kinh là đẹp nhất, nhìn ngoài thành khắp núi lá đỏ cùng trời xanh như gột rửa, nhất là để cho lòng người vui vẻ, không riêng gì ta, cảm giác ngay cả đứa bé cũng so ra ở nhà đời cao hứng hơn. Ta ăn được ngủ được, sắc mặt đỏ thắm khỏe mạnh, cảm thấy đi lại hành động nhanh nhẹn, bước đi như bay. Nhưng là người bên cạnh liền có chút kinh hãi, phản ứng khoa trương nhất chính là Thập Tứ, bất quá nếu như không để cho ta đi ra ngoài, ta liền chỉ có thể ngồi ngẩn người, bọn họ còn nói ta cấp mất vô hồn bộ dáng đáng sợ, không thể làm gì khác hơn là theo ta.

Chiều hôm đó từ bên ngoài trở lại, Lý Thục ở trong phòng chờ ta, cả kinh thất sắc hỏi: "Hàm tỷ tỷ, người đi đâu vậy hả?"

"A, thì ra ngoài phố đi dạo." Ta tự mình cởi áo choàng, nâng lên ẩm từ sa rút xuống một bụng Phở Nhị.

Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn ta chăm chăm: "Người, người, người, không đến hai tháng nữa sẽ sinh, vào lúc này còn chạy loạn khắp nơi."

Thư ma ma vừa lúc bụng canh táo đỏ hạt sen đi vào, ta liền cắt đứt lời nàng hỏi: "Uống nước táo đỏ không?"

Nàng sừng sốt một chút, đáp: "Ta còn no, không ăn."

Ta lại hỏi: "Tìm ta có việc sao?"

Nàng nhớ tới mục đích, nuốt xuống lời nói quở trách, tới gần nói: "Ta mới vừa đi qua Ung Vương Phủ thăm Oanh muội muội. Hàm tỷ tỷ, người có cảm giác hay không, nâng gần đây trong lòng không thoải mái lắm?"

Mấy ngày nay lúc tiểu muội đến thăm ta, ta cũng phát giác nàng hình như có chút tâm sự, nhưng hỏi nàng, nàng cũng không đáp, chỉ lấy ra một đồng lớn vớ nhỏ trẻ con nàng tự mình làm cho ta, hỏi ta nhìn có được hay không. Ai, cái tuổi thiếu nữ này, hoặc là tâm sự thiếu phụ, ta có lẽ là đoán không ra. Cọ xát lấy da táo dĩnh rắng, hỏi: "Người thăm dò ra được cái gì?"

Lý Thục chống cằm tựa vào trên bàn, ngửa mặt lên trời thở dài nói: "Nàng một chút cũng không chịu nói sao, ở trước mặt người liền giả bộ phải vui vẻ." Sau đó lại hạ thấp giọng, đến gần ta nói: "Ta đoán, là vì vương phủ đoạn trước đón cô dâu."

Khẩu vị của ta nhất thời hoàn toàn biến mất, dùng thìa quấy quả táo lên, trả lời: "Cái này, chúng ta cũng không giúp được gì."

Lý Thục cầm tay của ta nói: "Hàm tỷ tỷ, người cũng đừng quá lo lắng. Oanh muội muội cũng là tuổi còn nhỏ. Qua ít ngày tự nhiên sẽ nghĩ thông suốt."

Ta cười cười, nhớ tới hơn một năm trước cùng tiểu muội nói chuyện với nhau đó, nói: "Nàng tự mình biết, cho nên cũng không tới kể khổ. Đầu sẽ, thành thói quen thôi."

Nàng cũng cười cười, tiếp liền nói sang chuyện khác.

Sau khi Lý Thục rời đi, ta bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi, chỉ muốn nằm vật xuống ngủ luôn cả buổi chiều, nhưng Thư ma ma cho người bụng bát đĩa đi xuống, mình thì cúi đầu đứng ở trước mặt ta, một bước không nhường. Ta trừng nàng, nàng trừng giày của ta, thật lâu mới nói: "Phúc tấn, có mấy lời nó

tỳ không biết có nên nói hay không."

Ta nâng tay giờ lên, đỡ cái bàn ngồi vững vàng, nói: "Kim nén sẽ mệt mỏi, nói đi." Bình thường người nào nói lời đạo đầu nếu là câu này, lời nói tiếp theo nhất định sẽ không dễ nghe, ta sớm làm chuẩn bị, tránh cho đến lúc đó không chịu nổi.

Thư ma ma cung kính, nghiêm nét mặt nói: "Thứ cho nô tỳ càn rỡ, hi vọng Phúc tấn quản thúc đường tiểu thư."

Không ngờ nàng thế nhưng quan tâm Lý Thục, liền hỏi: "Thục muội muội, đã gây họa?"

Nàng lắc đầu nói: "Hiện nay còn chưa có việc gì lớn. Nô tỳ chỉ sợ, đường tiểu thư tiếp tục như vậy nữa sẽ rước họa vào thân."

"Oh? Nói như thế nào?" Ta có chút tò mò.

Nàng mặt không thay đổi đáp: "Đường tiểu thư trẻ tuổi mới goá chồng, lý nên tự trọng thân phận."

Ta đại khái hiểu ý tứ của nàng, cầm lấy ấm tử sa mút một hợp, không có mùi vị gì cả, biến thành nước lọc rồi. Nghĩ tới lần tới cho các nàng thay thế thành sữa tươi là được rồi. Nhíu nhíu mày nói: "Người nói là quả phụ trước cửa thị phi nhiều? Thục muội muội ba năm hiếu kỳ cũng mất, coi như chọn phu quân khác gả, cũng không quá đáng đi."

Nàng lại nói: "Đường tiểu thư có xuất thân là đại hộ gia đình quan lại, coi như tái giá, cũng phải theo lệnh của cha mẹ lời của mối mai, cả ngày xuất đầu lộ diện, trêu hoa ghẹo nguyệt, chẳng phải có hao tổn đến danh dự? Đừng nói là tự mình nàng, chính là đối với Phúc tấn ngài cũng. . . ." Nàng tự cảm thấy nói lỗ lù, liền lập tức im miệng.

Ta nhìn nàng cười nói: "Ma ma cũng thứ cho ta nói thẳng, danh dự loại vật này, chỉ đối với người cần dựa vào nó sống qua ngày mới có giá trị. Ta nghĩ Thục muội muội cũng không muốn ở trong kinh kết duyên với người làm kẻ thất hoặc thiếp thất." Thư ma ma còn muốn nói điều gì, lại bị ta cắt đứt: "Người đừng chê ta hám tiền, mỗi tháng phúc tấn phu nhân tiêu vật chi tiêu vượt qua một trăm lượng, sợ rằng cả Kinh Thành cũng đếm không ra mấy vị. Thục muội muội chính là mỗi ngày đánh bài xuất ra số này cũng sẽ không đau lòng. Mà làm cho người ta khi nhỏ bé, sẽ càng thêm không có cái gì là vinh dự tôn quý. Nói một câu nói thật, bản về nhân tài, tình thú, giáo dưỡng, bản lĩnh, ta cảm thấy được không có nhiều ‘ chủ từ gia ’ có thể xứng với Thục muội muội, cho dù có, cũng đại khái không chịu bỏ ra giá cao tương đối. Cho nên, ta cũng không ủng hộ Thục muội muội đến trong kinh."

Thư ma ma vắn mi cúi đầu, mím môi không nói.

Ta lại cười nói: "Nói lui thêm bước nữa, nếu như Thục muội muội thích người nào, nhất định sẽ không phải bởi vì quyền thế tiền tài, chẳng phải là so với người khác hơn ở chỗ thành khẩn?" Nói xong đứng dậy dịch chuyển đi về phía giường đệm, nàng không phản đối, hôm nay thảo luận nên đến đây là chấm dứt. Thư ma ma vội vàng tới đây đỡ ta, ta ngồi vào mép giường, cười nói với nàng: "Ma ma, ngày hôm nay hàn huyền với người rất là vui vẻ đấy."

Lật người, cảm thấy khác thường, hơi mở khốe mắt nhìn, thì thấy mông lưng có một bóng dáng đen thùi lù bên giường. Đối với người ta không cho gọi liền vào phòng nghỉ sẽ không có người thứ hai. Khép lại mí mắt như dán hồ lần nữa, hỏi: "Giờ gì?"

Thập Tứ nhẹ đáp: "Mới vừa gõ qua ba trống."

"Thế nào còn không đi ngủ?" Ta mơ mơ màng màng nói.

Hắn kéo chăn cho ta, trả lời: "Không ngủ được, muốn nhìn nàng một chút."

Đột nhiên, bắp chân truyền đến cảm giác căng cứng quen thuộc, ta vội vàng ưỡn người, phản búng to lớn làm trở ngại động tác, liền ngồi dậy một chút, dùng hai tay bóp chặt lòng bàn chân, tiếp theo co giật đau đớn liền bắt đầu rồi, cổ nén, dùng ngón tay kim bóp thịt. Thập Tứ vội hỏi: "Thế nào?" Liền muốn lấy tay giúp ta xoa bóp. "Đừng động!" Ta kinh hô một tiếng ngăn hắn lại, hắn bị dọa sợ rút tay về. Từ từ, đau đớn cùng cảm giác căng cứng cũng lui xuống, ta chợt thở ra một hơi, nằm xuống lại. Xem ra chất canxi hấp thu vẫn chưa đủ, có lẽ phải ăn một chút chế phẩm từ đậu nành nhiều hơn nữa, phơi nắng mặt trời cũng sẽ khá hơn chút đi.

"Ta không muốn để cho nàng khổ cực như vậy." Hắn nhìn ta nói.

Ta lắc đầu một cái, khẽ đẩy hắn nói: "Trở về đi ngủ đi."

Hắn vì ta nhét góc chăn cho tốt, nói: "Nàng ngủ đi, ta lập tức đi."

Nhưng bị hắn nhìn như vậy, căn bản ta không cách nào đi vào giấc mộng. Đóng mắt lại, lại mở ra, bất đắc dĩ nói với hắn: "Đến đây nằm bên cạnh đi."

Hắn sững sờ liền lập tức cởi áo khoác, nhấc một góc chăn lên chui vào. Ta nằm nghiêng vào phía trong, hắn liền dán lên lưng của ta ôm lấy ta. Thân thể của hắn rất ấm, ta giật giật, tìm được vị trí thoải mái liền ngủ say.

Xe ngựa đi ngang qua chỗ của tiểu Chung, đúng lúc gặp hắn tiễn bước giáo hữu. Ta liền bảo tiểu tử đem xe dừng lại ở bên cạnh hắn, gọi Đông Vân vén rèm lên, ngồi trong xe nói chuyện với hắn. Hắn nhìn thấy ta đại khái hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nói: "Không ngờ người sẽ đến. Đúng rồi, còn chưa có cảm ơn người lần trước giúp ta mang tin."

Chương 17-1: Nhân chi sơ vô hỷ vô ưu

Lúc Thập Tứ để ta lên trên giường, ta đã thông thả lại sức. Thư ma ma phản phó người đi tìm ngư y cùng bà đỡ, Thập Tứ ở một bên vừa lăm bằm lăm bằm niệm: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, không có chuyện gì"

Ta dùng sức đập hấn hai cước, cả giận nói: "Ta biết không có việc gì, ngưoi mới cản trở!" Bà đỡ rất nhanh tới, Thư ma ma thỉnh Thập Tứ đi ra ngoài, người này cứng cổ mất điếc tai ngơ. Những nha hoàn ma ma kia làm sao dám đá động đến hấn, nào có ai dám kéo hấn, ta đẩy hấn nói: "Người đi ra ngoài."

Hấn ôm ta nói: "Ta không đi, ta muốn phụng bồi nàng."

"Ai yêu, chủ tử, gia của ta, nam nhân cũng không thể trong phòng chờ sanh, điềm xấu a!" Thư ma ma vội la lên.

Ta giùng giăng xô đẩy hấn: "Ai muốn ngưoi bồi! Lại không thể thay ta sinh, nhanh lên cút ra ngoài."

Lúc này Phó Hữu Vinh dẫn Lô ngư y vào phòng, Thập Tứ vừa nhìn thấy hấn, nói: "Hấn không phải nam nhân?"

Ta nghe giận dữ sợ, không biết thế nào vô cùng nóng nảy, nhặt lên cái gối đầu liền đánh hấn: "Đi ra ngoài đi ra ngoài đi ra ngoài! Ta vừa thấy ngưoi liền đau dữ dội!"

Hấn nhảy dựng lên, ôm lấy gối đầu nói: "Nàng đừng tức giận, ta sẽ đi ra ngoài, đi ra ngoài." Nói xong bị Phó Hữu Vinh lôi kéo cẩn thận mỗi bước đi ra ngoài, tại cửa lại dừng bước, ngó ta: "Bảo bối, ta đứng ở nơi này không ầm ĩ nàng có được hay không?" Ta một tay lấy gối đầu ném tới, hấn liền bị Phó Hữu Vinh túm ra khỏi phòng.

Đông Vân xoa màn cửa lượm gối đầu rơi trên mặt đất trở về, Lô ngư y nói: "Phúc tấn, ngài phải giữ lại hơi sức chờ đợi sinh a."

Ta ôm gối đầu, thở gấp nói: "Lô đại nhân, vào lúc này chó cùng ta nói mát, ta sợ kích động cũng đập ngài một phát."

Lô ngư y lúc này ngậm miệng lại không nói nữa, cùng bà đỡ hai người ở trên người ta đề tới nhân tới kiểm tra, cuối cùng cho ra cùng chung kết luận là: tối thiểu phải một hai canh giờ mới có thể thật sự tiến vào trạng thái sinh. Ta trừng mắt nói: "Một hai canh giờ? Vậy không phải tới giờ com tới? Ta bây giờ làm gì, ngồi chờ?" Ta tính toán khoảng cách thời gian đau bụng sinh, ước chừng một lần từ ba mươi đến bốn mươi phút, giãy vò đến trời tối muốn đau chết ta hay sao?

Bà đỡ chỉ là cười theo, Lô ngư y liền nói: "Ách, Phúc tấn không bằng ngủ một lát, ăn ít thứ."

Ngủ, ăn cái gì, ý kiến hay! Ta theo lời nằm xuống, Đông Vân đắp kín chăn cho ta, mơ hồ một lát, lại một trận đau đã tới nữa, ta một dạng như con tôm bị nóng bắn lên, hét chói tai ra tiếng. Đừng nói là người bên cạnh, tự ta cũng bị âm thanh này hù sợ, còn chưa có nghe qua ai kêu thảm như vậy. Hít sâu, hít thở hít thở, cho đến khi đau đến kết thúc.

Thư ma ma ở một bên hỏi: "Phúc tấn, có muốn ăn gì hay không?"

Ta không sai biệt lắm sắp hư nhược rồi, nói không ra lời, không thể làm gì khác hơn là gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Một nắm thức ăn bung vào, ta tiện tay bắt một miếng bánh ngọt, ăn không biết mùi vị gì, hỏi tương lại mới vừa rồi ở nơi đó của Tiểu Chung còn chưa uống xong ca cao sữa tươi, thật đáng tiếc. . . . Ta hiện tại liền muốn ăn một thứ —— vào miệng thơm mát một dạng trắng mịn giống như tơ lụa chocolate. Tốt nhất là tư vị nồng nặc nhất Sôcôla Đen, chỉ là vị sữa tươi, hazelnut cũng được, thậm chí có nhân tử tình cũng tốt. Nhưng là hiện tại, lùi lại mà cầu việc khác thôi. Ta túm Thư ma ma, phản phó nói: "Ta muốn ăn mè đường."

"A?" Nàng đoán chừng là bị giật mình.

"Mè đường, màu vàng, cái loại khối lớn đó.... Thường có người bán hàng rong gánh bán bên đường." Ta giải thích.

Thư ma ma mặt mờ mịt, còn tiểu nha đầu Do Nhi nói: "Nô tỳ biết, phải đi mua ngay."

Do Nhi đi mua mè đường kia một lúc, ta lại đau một lần, thiếu chút nữa thì đem cổ tay Đông Vân chặt đứt. Sau khi thuận khí, đẩy nàng một cái, nói: "Đi, tìm cho ta quyển sách."

Nàng đi tới trước kệ sách, lại không biết làm sao quay đầu lại hỏi: "Phúc tấn, muốn, muốn một quyển thế nào?"

"Tùy tiện quyển nào cũng được!" Ta thờ hờn hờn nói.

"Oh." Nàng rút một quyển không dày không tẻ đưa cho ta.

Ta lật tới một tờ ở giữa, đáng tiếc những chữ kia đều giống như châu chấu ở trước mắt ta nhảy nhảy a, vì vậy thuận tay nhét trở về cho nàng, ra lệnh: "Người đọc cho ta nghe."

Nàng cũng không nhận sách, đầu lắc giống như trống bỏi: "Phúc tấn, em, em. Em không biết chữ."

"Người không biết chữ? Người cư nhiên không biết chữ? Ta cư nhiên không biết người không biết chữ?" Ta cảm giác mình giống như Mẫn Mẫn bị đập cái đuôi, nhưng lại vô lực khắc chế tâm tình của mình, lại hít thở sâu hai lần, nói: "Không được. Chờ ta đem nó sinh ra, các người cùng nhau phải nhận thức được chữ."

Ta lại chuyển hướng tới Liễu Tuệ đang lau mồ hôi cho ta, nói: "Vậy người tới đọc."

Nàng sợ hãi khoát tay: "Nô tỳ cũng không biết chữ!"

Ta không có tìm Lô ngự y, căn bản không có hứng thú nghe giọng nam chậm rãi khàn khàn của hắn, nghĩ thầm có lẽ mới vừa rồi không nên đuổi Thập Tử đi ra ngoài. Lại nghe Thụ ma ma nói: "Phúc tấn, nô tỳ từng đọc qua sách mấy năm."

Ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà vẫn đem sách đưa tới. Nàng cầm lấy sách xoa xoa mồ hôi trên lỗ mũi mình, hỏi: "Phúc tấn, muốn đọc từ nơi nào?"

Ta tiện tay rút ra kéo qua mấy tờ, nói: "Liên nơi này đi."

Vì vậy nàng liền lấp ba lấp bấp bắt đầu đọc: "Hạng Tích giả, cùng Hạ Tương nhân, tự vũ. Lúc sơ khởi, năm hai mươi bốn. Kìa quý phụ Hạng Lương, Lương phụ tức Sở đem Hạng Yên, vì Tần Tương vương. Vương Tiễn sở lục giả dã. Hạng thị đòi đòi vì Sở tướng, phong vu hạng, cố họ Hạng thị." (Chỗ Đây ta chém ^_^)

Mới vừa rồi kia là quyển《 sử ký 》? Hạng Vũ thì Hạng Vũ, cũng không coi là nhàm chán.

Thần thái của Lô ngự y cùng bà đỡ cũng nhẹ nhõm, ta nghĩ đại khái thai vị của ta bình thường, cũng không có bất kỳ dấu hiệu khó sanh. Thời điểm oa oa kêu to, thậm chí cảm thấy ánh mắt của bọn họ nhìn ta, giống như cho là ta chuyện bé xé ra to, không khỏi nóng giận. Thật ra thì lúc không đau không có gì, chính là áp lực trong lòng lớn.

Lúc này Do Nhi mua mè đường trở lại, một đĩa to đều cắt thành từng cục nhọn hình tam giác, màu vàng đất nhạt, mặt trên rắc bột gạo trắng mịn. Ta lấy một cục liếm, ừ, ngọt tinh khiết, tâm tình hơi tốt đôi chút. Do Nhi dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, ta để cho nàng đi uống nước rửa mặt, vừa mút lấy mè đường vừa hỏi: "Đường tiểu thư đã trở về chưa? A, đúng rồi, các người đi nói với gia cùng đường tiểu thư, cơm tối để cho bọn họ tự mình dùng đi, ta đoán chừng không kịp." Đến lúc đó ăn bữa khuya thôi. Nghe Thụ ma ma đọc càng ngày càng nhẹ, liền nói: "Ma ma, lớn tiếng chút. Không có tinh thần sao? Nếu không tới lấy một cục đường?"

Nàng vội vàng lắc đầu, lên tiếng đọc nói: "Cư mấy tháng, dẫn Bình công Kháng Phụ, cùng Tề Điền Vinh, Tư Mã Long thả quân cứu Đông A, đại phá Tần Quân với Đông A."

"A? Hình như thiếu một đoạn." Ta cắt đứt nàng nói, "Phía trước hình như có mấy câu nói Phạm Tăng."

Nàng "Nha" một tiếng, nhìn chăm chăm sách kỹ càng mấy giây, lại nhảy trở về đoạn phía trước kia đọc.

Do Nhi rửa tay xong xuôi, đi tới trước mặt ta trả lời: "Phúc tấn, bên ngoài đường tiểu thư ở trong sân đi tới đi lui. Gia, ừ, dựa vào cây cột ngoài hành lang bắt động."

"Ồ trong sân làm cái gì?" Ta ngạc nhiên nói, "Bên ngoài lạnh, gọi bọn hắn trở về phòng đợi đi." Chỉ chỉ cái đĩa mè đường, lại nói, "Cái này không tệ, bưng đi ra ngoài để cho bọn họ cũng nếm thử một chút."

Do Nhi đáp một tiếng, liền bưng cái đĩa đi ra ngoài.

Mè đường dính răng, ta mút một khối xong rồi, để cho Đông Vân lấy nước đến cho ta súc miệng.

Cả một buổi chiều, đau bụng sinh cũng rất có quy luật, hơn nữa dần dần tần suất càng nhiều hơn. Đau đến sẽ làm cho người ta trở thành thói quen, ta càng về sau chỉ cảm thấy càng buồn ngủ, thần chí mơ hồ, cũng không còn tinh lực hô lên. Thời điểm Hạng Vũ tự cắt cổ ở Ô Giang, nước ối liền vỡ ra. Các nàng ở bên kháng bày chiếu màn, Lô ngự y an vị phía sau rèm uống trà, để ngựa ngoài ý muốn.

Trong朦胧 lung cảm thấy có người vỗ mặt của ta: "Phúc tấn, Phúc tấn, tỉnh tỉnh." Mờ mắt ra nhìn thì ra là Thụ ma ma, lại nhắm mắt lại trả lời: "Không tỉnh. Tỉnh quá đau."

Bà đỡ vội la lên: "Phúc tấn, ngài phải dùng thêm chút sức."

Dùng sức? Ta hướng tới nơi nào dùng sức? Chỉ cảm thấy thân thể tựa như lơ lửng ở trong đồng băng vải, đau đớn giống như bị người nín lấy ruột. Trời, lại tới! Các nàng càng không ngừng kêu ta dùng sức, thật là đứng nói chuyện không đau thất lung! Trở về sau, ta thở hắt hắt từng ngụm to, thật là kỳ quái, còn sống !"Thế nào. ướt như vậy?" Ta hữu khí vô lực hỏi.

Đông Vân dùng khăn nóng lau mặt cùng tay cho ta, nhẹ đáp: "Tiểu thư, ngài chảy rất nhiều mồ hôi."

"Có thể hay không. Không sinh ?" Ta cũng không biết mình đang nói cái gì.

Bà đỡ nói: "Ai yêu, Phúc tấn, chủ tử, nô tỳ van xin ngài."

Thư ma ma cắt đứt nằng, đỡ cánh tay ta nói: "Phúc tấn, sớm một chút sinh ra, liền hết đau. Xem ngài mệt mỏi a!"

Cũng đúng, hình như cũng chỉ có một loại phương pháp giải thoát này. Chỉ là còn chưa có tính toán tốt, từ cung co lại lại bắt đầu, ta miễn cưỡng tỉnh lại một chút, cố gắng muốn đem tiểu tử trong bụng tông đi ra.

"Cái này đúng rồi, Phúc tấn, dùng sức."

Không được! Ta co quắp trở về trên gối đầu, hít sâu, ngồi một lúc lấy lại tinh thần, nếu như đau một lần nữa còn không ra, ta thấy ta liền muốn ngất đi. Mỗi lần, ta đều nghĩ như vậy, mỗi lần cũng lặp lại tuần hoàn như vậy.

"Ma ma."

Nàng vội vàng cầm chặt tay ta: "Phúc tấn, ngài muốn cái gì?"

"Đứa nhỏ này, hiện tại muốn nó ra ngoài đều không nghe lời." Ta nhắm mắt lại, cảm giác trong bụng lại bắt đầu một vòng co rút, cắn răng nghiến lợi nói: "tương lai còn thể nào quân giáo? !" Nhất Cổ Tác Khí, dùng hết hơi sức toàn thân đẩy ra, giống như muốn đi ra rồi, không ngừng bấu chặt mép giường. Đây là ta cùng tiểu tử bắt đầu đầu, sao có khả năng thua?

A —— gì đó nên đi ra thì đi ra ngoài, nhẹ nhõm! Hình như nghe đến tiếng con nít khóc, muốn nói với các nàng, ôm tới ta xem một chút, lại không còn hơi sức. Mí mắt muốn khép lại, đứa bé còn chưa thấy được. Bình thường chứ? Khỏe mạnh chứ? Thật không chịu nổi, toàn thân nhót nhát, tỉnh lại có thể bốc mùi hay không.

Đây là ban ngày hay là ban đêm? Ta muốn dụi mắt, lại phát hiện tay bị người nắm. Híp mắt vừa nhìn, là Thập Tứ tựa vào mép giường, đang ngủ say. Theo thói quen đi sờ bụng, đột nhiên cả kinh, không có! Vừa nghĩ lại, a, hình như đã bị ta sinh ra rồi. Cũng không đoái hoài tới quấy rầy mộng đẹp của hân, dùng tay trái vỗ vỗ đầu hân nói: "Này, tỉnh tỉnh."

Thập Tứ bị kinh sợ, nhảy lên, làm ta sợ giật mình. Hân đại khái cũng chưa tỉnh ngủ, mê mang nhìn ta một lúc lâu, tiếp theo tiến lại gần khăn trương hỏi: "Bảo bối, nàng cảm thấy như thế nào? Có nơi nào không thoải mái hay không?"

Ta lắc đầu một cái, hỏi: "Con đâu?"

"Các ma ma chăm sóc." Hân đáp, vừa cười hỏi: "Có đói bụng không? Có muốn uống nước hay không?" Không đợi ta đáp, liền cao giọng gọi người.

Thư ma ma cùng Đông Vân các nàng nói đuôi mà vào, hầu hạ ta súc miệng lau mặt lau tay chải đầu. Ta vội vã muốn nhìn đứa bé, nói: "Ôm con tới ta xem một chút."

Thập Tứ nắm tay của ta, cười híp mắt nói: "Đã gọi người đi ôm rồi."

Ta xem hân cũng là rồi bù, cau mày nói: "Người cũng rửa sạch cho tốt đi."

Thư ma ma sớm đưa khăn nóng cho hân, lúc này định kéo hân đến chậu nước rửa mặt bên cạnh rửa sạch. Đông Vân bung tới một chén cháo loãng, ta nghe mùi gạo mới nhớ tới tới hôm qua ngay cả bữa khuya cũng không có dùng kịp, thật là có điểm đối bụng. Thập Tứ mới vừa lau khô mặt, liếc thấy, xông về phía trước nói: "Ta tới đút cho nàng."

Ta sợ ngại, liền nói: "Đừng quấy rối. Đi, để cho Phó Hữu Vinh chải đầu tóc cho người." Đông Vân ngồi ở mép giường đút ta, ta cảm thấy không được tự nhiên, ăn hai cái liền nhận lấy chén tự mình ăn. Trong cháo có một chút thịt cá vụn, hình như không có bỏ muối, ăn rất nhạt, cũng không xứng món ăn, thật sự không hợp tính ta, nhưng nghĩ lại có lẽ trong tháng phải kiêng dè, sẽ không nói ý kiến cái gì.

Chờ ta uống một bát cháo đến không sai biệt lắm, đã nhìn thấy bà vú hai ngày trước mới vào phủ ôm cái bọc hoa văn hình cây nến vào phòng. Thập Tứ vừa thấy, lập tức đi nhận, bà vú hơi do dự, nhưng mà vẫn cẩn thận đem đứa bé giao cho hân.

Ta rón cò lên hỏi hân: "Là con trai hay con gái?"

Thập Tứ quay đầu hỏi bà vú: "Con trai hay con gái?" Bà vú đáp: "Hỏi gia, là cách cách." Hân liền ôm đứa bé đến gần ta, cười nói: "Là nữ nhi."

Ta kỳ quái hỏi Đông Vân: "Các người ngày hôm qua không có nói cho hân biết sao?"

Đông Vân ho khan một tiếng, nhẹ trả lời: "Cùng gia nói qua. Có lẽ khi đó loạn, gia không có nhớ."

Thập Tứ ngồi vào mép giường, ôm đứa bé nói với ta: "Nàng xem, nữ nhi thật xinh đẹp!"

Hân quan sát như thế nào? Nơi nào xinh đẹp! Một cục nhỏ xíu, da vừa đỏ mặt lại nhẵn, không có chút nào trắng mập đáng yêu, làm cho ta thất vọng.

Thập Tứ vẫn còn rất vui vẻ nhìn nàng, ở bên mặt nhỏ của bé cẩn thận từng li từng tí khẽ hôn một cái, cười khúc khích với nàng lẩm bẩm nói: "Tiểu bảo bối, để cho Ama thân ái. Chờ lớn lên một chút, đổi cho con hôn Ama có được hay không?" Sau đó giống như hiến vật quý nói với ta: "Mau nhìn, mau nhìn, bé con cười! Thật giống nàng"

Nàng nào có cười? Cũng chỉ là miệng nhỏ nhắn táp ba cái mà thôi, ngay cả ánh mắt cũng không có mở một tí nào. Ta vận mi nói: "Đừng nói giống ta. Con gái của nàng giống như nàng mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17-2: Nhân chi sơ vô hỉ vô ưu (2)

Thập Tứ không ngờ vẫn cười hắc hắc: "Tiểu bảo bối, ngạch nương con nói con giống như Ama đấy. Chỉ là Ama cảm thấy vẫn là giống như ngạch nương xinh đẹp, con nói có đúng hay không?"

Ta thấy đáng về hân say mê, không khỏi hướng vật nhỏ trong ngực hân chăm chú nhìn thêm một chút, mím môi nói: "Cái đó Tiểu Hầu Tử, đưa cho ta ôm một cái."

Hân sững sốt mấy giây mới phản ứng được, giao đứa bé cho ta. Thời điểm mang thai, ta dùng gối đầu làm đạo cụ, cùng các ma ma học qua ôm hài tử thế nào, nhưng thật sự ôm đến trong ngực, mới phát giác được cảm giác không hề giống nhau, hơn nữa thật lo lắng vừa đụng vào sẽ hỏng. Tiểu gia hoá hơi giật giật, vẫn ngoan ngoãn mà ngủ.

Thập Tứ nhìn nữ nhi nói: "Chúng ta đặt nhũ danh cho con có được hay không?"

Cũng được, trước một tuổi sẽ không lấy đại danh, cũng không thể một mực gọi vật nhỏ tiểu bảo bảo cái gì. "Nhũ danh đơn giản dễ đọc thì tốt hơn, từ trùng điệp như thế nào?" Ta suy nghĩ một chút nói: "Con gái nha, gọi Nha Nha tốt lắm."

Bất quá Thập Tứ xem ra giống không quá ủng hộ, nói: "Ách, bảo bối, áp áp. Nghe tới giống như lên bàn hoá trang. Đổi một chút, có được không?"

Hân cũng có quyền phản đối, đổi liền đổi thôi. Ta vuốt ve tóc mầu thưa thớt trên đỉnh đầu bé con, nói: "Vây, Mao Mao."

Thập Tứ cau mày như cũ: "Mao Mao. Mao Mao. Bảo bối, có thể đổi thêm một cái khác hay không? Mao Mao, khụ khụ, rất giống nam hài rồi."

Kia nhiều ý kiến như vậy? Ta ngẩng đầu nhìn tới cửa sổ bị chiếu vào vô cùng sáng, liền hỏi: "Bên ngoài có tuyết rơi phải hay không?"

Liễu Tuệ trả lời: "Vâng, rơi vào nửa đêm hôm qua, tuyết rơi cả đêm, cũng tích tụ hơn nửa thước rồi."

Ta gật đầu một cái, nói: "Được rồi. Nếu là sinh vào mùa đông, liền kêu Đông Đông." Tức giận chuyển sang Thập Tứ, hỏi, "Ngươi cứ nói đi?"

Hân cười theo nói: "Đông Đông được, Đông Đông rất tốt."

Vì vậy ta trêu chọc bé con: "Tiểu gia hoá, con liền gọi là Đông Đông nhé, trả lời một tiếng thử xem." Vừa mới dứt lời, nàng liền mếu máo, khóc lên như mèo con. Ta cùng Thập Tứ đều là tay chân luống cuống, bà vú tiến lên phía trước nói: "Phúc tấn, tiểu Cách Cách là đôi bụng. Để cho nô tỳ uy nàng được không?"

Ta ôm đứa bé suy nghĩ hai giây, nói: "Trước không cần." Sau đó nói với Thập Tứ: "Ngươi, đi ra ngoài trước."

Thập Tứ nghi hoặc nhìn ta, ngược lại Thụ ma ma tiến lên một bước nói: "Phúc tấn, không được."

Ta không đề ý tới nàng, phân phó nói: "Các ngươi cũng đi ra ngoài, lưu lại bà vú là được."

Thập Tứ mờ mịt hỏi: "Bảo bối, tại sao muốn ta đi ra ngoài?"

Ta lắc lắc Đông Đông khóc thút thít, trả lời: "Chúng ta cho nàng uống sữa."

Hân bưng bình hiểu ra, lại nghẹn đỏ mặt, nói: "Ta không cần đi ra ngoài cũng không sao Thật ra thì, dù sao, sau này vẫn còn phải cho uống sữa dài dài."

Ta ngó mặt đi chỗ khác, nhìn màn chằm chằm nói: "Ta không có thói quen." Hân cứ như vậy cảm thấy hứng thú?

Thập Tứ nhìn bà vú một chút, chỉ đành phải nói: ". Được rồi." Sau đó đứng dậy ở trên trán ta hôn một cái, rồi nhìn về phía Thư ma ma dặn dò mấy câu liền đi ra khỏi phòng. Đồng Vân dẫn đầu, những nha hoàn ma ma khác cũng đều đi phòng ngoài. Chỉ có Thư ma ma kiên trì nói: "Phúc tấn, nò tỳ muốn lưu lại."

Ta thấy không có cách với nàng, liền theo nàng đi. Chờ những người khác đều đi hết, do dự mấy giây, rốt cuộc hỏi bà vú: "Ta. Bây giờ có thể cho nàng uống sữa không?"

Thư ma ma giành nói: "Phúc tấn, đã tìm hai vị bà vú cho cách cách bú sữa."

Ta liếc nàng một cái, bữu môi nói: "Ta sanh, ta muốn tự mình nuôi nàng." Không phải nói có sữa chính là mẹ nha, ít nhất để cho mẹ ruột ta đây lần đầu dứt nàng trước tiên.

Bà vú cảm thấy lúng túng, khẽ cúi người, cười theo nói: "Hồi Phúc tấn, cần phải qua hai ba ngày mới có sữa." Nàng nhìn sắc mặt của ta, lại nói, "Bất quá nếu như Phúc tấn muốn tự cho cách cách uống sữa, không bằng trước mắt để cho cách cách ăn vài miếng."

"Hiện tại? Không phải là không có sữa sao?" Ta hỏi.

Nàng cười trả lời: "Không sao. Như vậy xuống sữa dễ dàng."

"Ừ, được, thử một chút." Ta theo lời cởi nút áo ra, phát hiện trung y bên trong thay đổi sạch sẽ, nhưng cũng chưa cho mặc yếm, nghĩ thầm sau này vẫn nên dùng áo lót tự chế sẽ dễ dàng hơn. Bà vú dạy ta ôm con, khi nụ hoa áp vào bên miệng bé, bé liền ngưng khóc thút thít, theo bản năng ngậm bắt đầu bú. Bộ ngực vừa đau vừa nhột, ta kiềm chế không được cười khúc khích.

Thư ma ma thất kinh hỏi: "Phúc tấn, người làm sao vậy?"

Ta đáp: "Được, thật là nhột." Nỗ lực khắc chế, một lát sau liền từ từ quen một chút. Nhìn tiểu anh nhi dễ ghét ra sức mút vào, một cổ cảm giác kỳ dị thẳng đi lên, tên gia hỏa này toàn tâm lệ thuộc vào ta, mặc dù bé cái gì cũng không hiểu, nhưng đại khái cũng hiểu theo bản năng, ta không chỉ cho bé sinh mạng, còn có thể cho bé ăn lớn lên. Gánh nặng trong lòng nhiều năm như vậy, cuối cùng phải bắt đầu thực hiện thiên trách của chúng.

Ước chừng qua một phút, bà vú để cho ta ôm bé đổi sang bên phải. Đồng Đông lại bắt đầu vô vọng cố gắng, lại qua mười mấy giây, bé rốt cuộc kháng nghị khóc lớn lên. Bà vú đem nàng nhận lấy đi, vừa dụ dỗ vừa cời y phục uy nàng. Ta có chút ghen tỵ bà vú đầy đủ sữa, nhìn nàng dứt một hồi rồi ngừng lại, dựng lên ôm lấy bé con, khẽ vuốt lưng của bé, liền hỏi: "Nàng ăn no nhanh như vậy?"

Thư ma ma chen lời nói: "Phúc tấn không cần phải lo lắng, tiểu Cách Cách mới ra đời, chỉ có thể ăn thế này là rất nhiều."

Ta nghĩ thầm, nàng dù sao cũng có kinh nghiệm hơn ta. Chỉ là một đứa con nít, ba người cho uống sữa, tiểu gia hỏa này phải tham ăn nhiều mới được? Liền nói với Thư ma ma: "Một vị bà vú khác, không cần mời. Có vị ma ma này như vậy cũng đủ rồi. Chỉ tìm thêm một hai ma ma giáo dưỡng kinh nghiệm phong phú là tốt rồi." Tiểu nha đầu này chưa đầy một ngày, tổng cộng bốn người hầu hạ nàng không thiếu được, xa xỉ là khẳng định.

Thư ma ma đáp một tiếng "Vâng", nhưng mà lại không cho là đúng hơi mím môi. Ta cũng mặc kệ trong lòng nàng so đo như thế nào.

Ta vốn muốn mang giường trẻ con vào trong phòng, nhưng bị Thư ma ma ngăn trở, nói là Đồng Đông buổi tối bú sữa thay tả tối thiểu làm ẩm ỉ năm lần, ta vừa mới sinh xong, thân thể chưa tốt, tốt hơn là bồi dưỡng cho tốt, chờ mấy ngày nữa lại nói. Ta suy nghĩ cũng hợp lý, chỉ có thể nghe nàng.

Đồng Đông mới vừa ngủ, Lý Thục liền vào phòng. Ta thấy sắc mặt nàng tiêu tụy, vành mắt xanh đen, liền hỏi: "Người làm sao vậy?"

Nàng xoa huyết thái dương nói: "Nhức đầu, tối hôm qua một đêm không ngủ."

Ta kỳ quái hỏi: "Người đã làm cái gì?"

"Hôm qua thiếu chút nữa không có hù chết ta! Người ở bên trong hô một tiếng, tim của ta liền nhảy lên một cái." Nàng vuốt ngực nói: "Một đêm, không không, cho đến bây giờ còn nhảy đây."

Nha hoàn ma ma các nàng đều trở về phòng. Do Nhi nghe lời của nàng, "Xuy" bật cười, nói: "Đường tiểu thư hôm qua thật không sợ lạnh, ở trong sân chân đi vòng vo hai canh giờ."

Tích Quế cũng che miệng cười: "Không chỉ thế, còn vừa đi vừa dậm chân, trong miệng còn lẩm bầm ‘Kia phải làm sao bây giờ’ ‘Thế nào còn chưa xong’ ‘Gấp chết người’ nói như vậy."

Lý Thục quần nói: "Các người đều cười ta cái gì a! Không có nhìn thấy tỷ phu như vậy, tỷ tỷ kêu một tiếng, hần liền vọt vào trong phòng, có người đi kéo, hần liền vùng vẫy thoát ra, ôm cây cột gỗ sơn hồng ngoài cửa không buông tay, ngo ngắc nhìn chăm chăm màn cửa, mấy canh giờ không nói một câu."

Lúc người một phòng đều quay lưng đi cười trộm, tiểu muội tới. Nàng hỏi han thật lâu, cuối cùng nhìn ta cười nói: "Tỷ tỷ khí sắc cũng không tệ lắm."

Từ thế tiểu muội ôm hài tử xem ra so với ta cùng Lý Thục thuần thực hơn nhiều, nàng và Lý Thục vây quanh Đồng Đông cảm thấy đại đầu chỉ để ý tự mình ngủ, sau khi nhìn không biết bao lâu, lại nói: "Tỷ, nàng lớn lên giống như người."

Nói vậy! Nàng miệng nhỏ cái mũi tẹt, hình dáng đầu lại dài như vậy, da giống như không có lông ấu thô dài, ta mới không có di truyền loại bộ dáng này cho nàng. Mặc dù Thập Tứ lớn cũng không phải là cái bộ dáng này, nhưng nhà ta không ai có tướng mạo loại này, cho nên tám phần là chịu gien phía bên phụ thân không biết ở đâu ra ảnh hưởng. Vì vậy vận mi nói: "Con gái lớn lên giống cha."

Lý Thục khẽ chạm khóe miệng của nàng một cái, cũng nói: "Ta cũng cảm thấy giống như Hàm tỷ tỷ, nhìn dung mạo mặt mũi này, quả thật chính là trong một khuôn mẫu khắc ra ngoài."

Ta ảo não ôm hài tử qua, sau khi cẩn thận mà nghiên cứu, nghĩ thầm đại khái mắt nhìn của các nàng thiên cận.

Hôm nay, trong phòng ta người tới không ngừng, đầu tiên là Hoàn Nhan Thị các nàng, tiếp theo là Dung Huệ cùng Bát Phúc tấn. Buổi tối, cha cùng Lý Hạo cũng không kịp đợi tới gặp ngoại tôn nữ cùng cháu ngoại gái. Vẫn nóng ruột đến tám ba ngày hôm đó. Ta sinh sau hai ba ngày bắt đầu tiết ra sữa, Đông Đông rớt cuộc không dùng hết sức lực ở trên người ta làm công không. Thập Tứ nghỉ đủ ba ngày, hẳn còn muốn nghỉ ngơi nữa, ta nói với hắn: "Người ở nhà đợi, trong cung sẽ cho rằng ngươi bị bệnh."

Hắn thờ ơ nói: "Không cần gấp gấp, ta vốn là bị bệnh." Sau đó vẫn ôm Đông Đông đang ngủ say cười khúc khích.

Lý Thục che miệng khẽ cười nói: "Đúng không cần gấp gấp, dù sao bên ngoài cũng truyền nhau chứng chóng mặt của tỷ phu còn chưa có đường đi đây."

Ta kinh ngạc nhìn nàng, không phải lại đem nhà của chúng ta chê cười ư? Ta phát hiện bằng hữu thân thích của Thập Tứ, bất luận nam nữ bất luận thân phận địa vị cao thấp, nhất loạt làm mờ. Ta kéo y phục của hắn hỏi: "Ai, bọn họ đến tốt cùng nói người cái gì? Tốt nhất người nên thu liễm một chút, giả vờ giả vịt." Bất quá thêm một cái nữ nhi, con nhà ai không phải sinh rất nhiều, nào có tám ba ngày cũng muốn phát thiệp mời cho tất cả thân thích, rõ ràng hỏi người ta muốn quà tặng.

Hắn đem Đông Đông giao cho ma ma ôm, ôm ta nói: "Tùy bọn họ nói đi. Đầu là đồ mất."

Người ta đồ mất hắn cái gì? Nói không chừng còn có người cười hắn khần trương nửa ngày, quay đầu lại chỉ là một cái nha đầu. Không biết tiểu tử này nghĩ như thế nào!

Thập Tứ muốn đi tiếp đãi nam khách, cần phải lập tức đi ra ngoài. Tiểu muội vô cùng thích Đông Đông, ôm được sẽ không chịu để xuống, cho đến khi ta bảo nàng ngồi xuống nghỉ ngơi mới đem đứa bé giao cho bà vú trông nom. Nàng như nhớ tới cái gì, đến gần ta nói: "Tỷ, Phúc tấn để cho ta nói cho người, gia cùng nàng không đến dự lễ, ngàn vạn lần chớ trách."

Chỉ có Ung Vương Phủ lễ đến người chưa tới, Thụ ma ma cùng ta nói thầm qua. Ta không có cảm thấy như thế nào, ngược lại Lý Thục tới ngồi nói: "Bát gia bọn họ đều tới. Ung vương gia là thân ca tỷ phu, ngược lại không đến"

Tiểu muội cười khổ nói: "Vốn là không muốn nói với tỷ tỷ chuyện này Tháng trước, Nhị a ca Hoàng Quân chết yểu. Đứa bé mười một tuổi, cứ như vậy không còn. Trắc Phúc Tấn mặc dù đau lòng đến không được, ngoài mặt còn phải chống đỡ, ít ngày trước liền bị bệnh, thái y đến xem mấy lần, uống thuốc cũng không thấy tốt. Gia có Nhị a ca Tam a ca hai người, hôm nay lại đi một, dĩ nhiên là đau lòng cực kỳ. Mấy ngày nay, trong phủ tựa như một hầm băng."

Không cách nào ức chế bao nhiêu ký ức năm trước xông lên đầu, chỉ có thể nhắm mắt lại, hết sức làm cho đầu óc trống không. Tiểu muội nắm tay của ta nói: "Tỷ, người đừng vương mất chuyện này. Mọi thứ đều là mệnh trung chỉ định."

Lý Thục nói với nàng: "Oanh muội muội, ta xem người gần đây cũng không được tốt, Hàm tỷ tỷ cũng là vì người lo lắng."

Tiểu muội cười cười, nói: "Ta? Ta có cái gì không tốt? Nếu không tốt cũng không xấu tới đâu, cứ như vậy đi." Nói xong đứng dậy đi xem Đông Đông. Lý Thục than nhẹ một tiếng nhìn ta một cái, cũng không nói gì.

"Meo ——"

Nghe được âm thanh này ta liền tỉnh, chống gối dậy một chút, chỉ thấy Đông Vân khom lưng, đang túm Mẫn Mẫn muốn xách nó đi ra ngoài. "Cho nó tắm sao?" Ta hỏi.

Đông Vân trả lời: "Sáng nay dùng rượu tắm trước, lại bôi xà phòng lên. Cũng chải lông, không có rận."

Mẫn Mẫn bình thường rất thích sạch sẽ, ta cũng muốn nó sạch sẽ, hơn nữa nó đối với con chuột thức ăn linh tinh chưa từng hứng thú, cho nên tới bây giờ ta vẫn tin tưởng nó là một con mèo rất vệ sinh. Vì vậy nói với Đông Vân: "Thôi, để cho nó vào đi."

Đông Vân ôm Mẫn Mẫn tới giao cho ta, ta gãi gãi cái trán nó, nhéo lỗ tai của nó, đặt nó ở bên cạnh tả bực Đông Đông, nói với nó: "Nhạ, chỉ có cái này người không thể cáo. Nếu không cha nàng đem người ướp để làm khô mèo, ta cũng không cứu được người." Mẫn Mẫn há miệng, lộ ra hàm răng bén nhọn với ta, sau đó nhắm lại, lại kêu "Meo meo meo meo". Ha ha, đây là hiểu đáp lại. Ta cười hân một cái lên lông mềm như nhung của nó, cái cổ còn tản ra mùi thơm hoa hồng của xà phòng, nói: "Ừ, ngoan."

Mẫn Mẫn liền ngồi xổm ở bên cạnh Đông Đông, nghiêng đầu, tò mò quan sát sinh vật không biết này. Chợt, màn cửa bị "Soạt" lên, Hoàng Ánh cùng Hoàng Minh tựa như hai con ốc xoáy nhỏ vọt vào phòng. Các ma ma trông nom theo vào, hoảng loạn cáo lỗi. Ta phát phát tay nói: "Không sao, các người đứng bên ngoài một lát đi, ta có thể ứng phó." Họ liếc mắt nhìn nhau, phấp phấp đi ra khỏi phòng.

Thư ma ma cùng Đông Vân lấy cho hai người bọn hắn cái ghế ngồi, hai tiểu tử này lại thẳng đứng ở trước kháng tiến về phía bên trong nhìn quanh. Hoàng Minh thấy Mẫn Mẫn có chút rụt rè, ta vỗ nhẹ lưng của nó, nó kháng nghị ngáp một cái, liền nằm úp sấp một góc ngủ trưa.

Đông Đông tỉnh lại, đại khái còn chưa có cảm thấy đói, mở to mắt nhìn bọn hắn. Hoàng Minh hưng phấn kêu: "Nàng tỉnh nàng tỉnh. Còn có thể nháy mắt!"

Hoàng Ánh so với kháng chỉ cao hơn một chút, mặt dính vào trên mép kháng nhìn nàng chăm chăm. Hoàng Minh kéo đuôi sam hắn một cái nói: "Người trước kia chính là dài như vậy, một tiểu bất điểm."

Hoàng Ánh ngửa đầu phản bác: "Ta mới không có nhỏ như vậy!"

"Ta nhìn thấy, người chính là nhỏ như vậy." Hoàng Minh dương dương đắc ý chỉ vào hắn nói, "Còn ngâm ngón tay, cùng cô muội muội này một dạng." Khi đó chính hắn cũng không lớn bao nhiêu, ta cũng không tin hắn nhớ rõ như vậy, đoán chừng cũng đang dọa dè dè.

Hoàng Ánh chu mỏ nói: "Hắn không phải muội muội, là đệ đệ!" Nói xong chuyển sang nhìn ta, kỳ vọng đạt được thừa nhận. Khi hắn nghe được lời khẳng định Đông Đông là con gái, cư nhiên oa oa khóc lớn lên, thế nào cũng dỗ không được. Đông Đông nhìn hắn khóc, lại khua tay nhỏ bé cười lên. Hơn mười ngày, ta lần đầu tiên thấy nàng cười. Mặc dù so sánh với lúc vừa ra đời trắng hơn một chút, nhưng gương mặt đáng yêu miệng cười không răng, vẫn rất dễ quý.

Thập Tứ kiên trì đầy tháng muốn tổ chức long trọng, trình trọng phát thiệp cho tất cả thân hữu hắn nghĩ đến được. Ta tùy hắn đi an bài, chỉ nhắc hắn đừng quên tìm người phụ trách có sở trường sắp xếp phòng quà tặng nhận được.

Ta sai người làm cho Đông Đông một cái nón hoa da hổ một cái áo Tiểu Miên, ở trên nón may hai tai hổ, thật là trang phục trẻ con đáng yêu sinh động. Cố ý ở tiệc đầy tháng ngày đó cho nàng mặc vào, đùa với nàng nói: "Hôm nay thật là nhiều người tới thăm người a, Tiểu Lão Hồ, vui vẻ sao?" Ngang đầu hỏi Đông Vân cùng Thư ma ma, "Mặc cái này nhìn có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-3: Nhân chi sơ vô hỉ vô ưu (3)

Đông Vân lại nói: "Phúc tấn áo khoác này dính vừa người, mặt vải lót màu bạc bên trong làm nổi bật lên màu da trắng non."

Vẫn là Thư ma ma nghe hiểu ý của ta, trả lời: "Tiểu Cách Cách mặc áo bông này tốt không chọc cười."

Ta cười nhìn về phía Đông Vân, lắc đầu một cái, nàng đỏ mặt cúi đầu. Nhìn Do Nhi vào phòng, liền hỏi: "Thấy đường tiểu thư không?"

Do Nhi trả lời: "Nô tỳ mới vừa rồi còn thấy đường tiểu thư đi về phía sau vườn bên kia hồ nước."

Ta còn trông cậy vào Lý Thực giúp ta tiếp đãi khách nữ, lúc này chạy mất dạng! Liền giao Đông Đông cho ma ma bọn họ chăm sóc, mang theo Do Nhi đến hậu viên đi tìm nàng. Xa xa nhìn thấy nàng cùng một nam tử trẻ tuổi đứng trong đình nói chuyện, hơi đến gần chút, mới nhận ra là Thập Tam. Đang muốn mở miệng gọi bọn họ, lại thấy Lý Thực hành lễ với Thập Tam, thối lui khỏi đình. Nàng đi tới bên cạnh ta cười hỏi: "Hâm tử tỷ, Đông Đông đâu?"

"Ồ trong phòng, bà vú ôm đấy." Mặc dù nhìn thần sắc nàng như thường, lại mơ hồ cảm thấy nàng không quá vui mừng.

Còn chưa kịp tra cứu, nàng liền bỏ xuống một câu: "Ta đi xem nàng một chút", liền vội vàng đi rồi.

Nhìn lại bên kia, Thập Tam mỉm cười nâng tay giờ lên, gọi ta. Ta cũng cười cười, đi tới nói chuyện với hắn.

Thập Tam gác tay xuống đứng tại chỗ, nhìn ta đến gần, câu nói đầu tiên cư nhiên hỏi cùng một dạng với Lý Thực: "Đưa bé đâu?"

"Ồ trong phòng, bà vú ôm." Dĩ nhiên câu trả lời của ta cũng chỉ có thể một dạng, thấy hắn ta ngược lại nhớ tới một chuyện khác, "Nàng với người giống nhau, cảm tình con hồ."

"Ta biết." Hắn cười, "Không biết tương lai có thể hung hãn như hồ hay không."

Ta cười đáp: "Vậy thật là tốt! Điều nói hắn thế vướng phụ. Hi vọng nàng về sau vui vẻ hạnh phúc. Nhà người không phải cũng vừa thêm một hồ nha đầu sao? Còn chưa có chúc mừng còn người!"

Thập Tam cười không đáp, hướng về trong đình lui hai bước, cho ta đi vào một chút, hỏi: "Gọi là Đông Đông sao?"

"Ừ. Thật ra muốn gọi là Nha Nha." Ta nói.

"Vẫn là Đông Đông đi, kêu vang dội." Thập Tam nói xong bảo tiểu thái giám theo hầu đưa tới một cuộn giấy, "Thứ người muốn."

Ta tò mò mở ra nhìn, thì ra bên trong là mấy quyển bức họa, đều là cảnh sắc thảo nguyên, có sông nhỏ quanh co, có tuần mã bầy dê, cũng có tuyết đọng đồng cỏ. Ta cảm một bức màu sắc diễm lệ nhất, vẽ đầy hoa đại kín đáo đưa cho hắn nói: "Cái này lấy về."

Hắn ngạc nhiên nói: "Thế nào? Người không thích bức này?"

"Không, ta thích nhất bức kia." Ta cuộn lại mấy tấm khác, dùng quyền đá buộc lại, đáp, "Ta muốn người trở về viết lưu niệm lạc khoản đóng lên con dấu rồi hoàn lại, sẽ treo nó trong phòng Đông Đông."

Thập Tam không thể làm gì khác hơn cười: "Mấy tấm khác ta cũng lấy về bồi thêm vào thôi."

Ta nói: "Không cần, mấy tờ này ta tự mình viết chữ là được."

Hắn cũng không kiên trì, chỉ là lắc đầu cười, bỗng nhiên lại như nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, những bút ký kia của người, còn có một bản ở chỗ ta. Chờ mấy ngày nữa xem xong rồi đưa tới cho người."

"Không vội. Chẳng qua ta đưa cho người năm sáu bản, cũng không thấy người trả qua, thế nào chỉ còn dư một quyển?" Ta kỳ quái hỏi.

Hắn nhìn ta hỏi ngược lại: "Thập Tứ đệ cách mấy ngày sẽ tới thúc giục, ta xem qua tất cả đều đưa cho hắn. Hắn không có nói cho người biết?"

Đang trong bụng thầm mắng tên Thập Tứ kia, Đông Vân vội vã chạy tới, nhẹ bầm: "Phúc tấn, gia cho mời người nhanh đi tiền đình. Vạn Tuế Gia phái người tặng lễ đầy tháng cho tiểu Cách Cách."

Ai, cái này ngược lại thật không có thể tránh, ta cùng Thập Tam liếc nhau một cái, liền cùng nhau đi tới tiền sảnh. Vào viện kia, chỉ thấy đứng tràn đầy đều là người, còn lục tục có người đi vào, phần lớn là người quen, còn có chút nhìn quen mắt. Thập Tứ xa xa nhìn thấy ta, vội kéo ta chen đi đến trước mặt, ta vừa thấy là Cố công công, còn chưa có thi lễ, hắn liền cúi chào thỉnh an, ta mới phản ứng được đáp lễ.

Cố công công gấp tay áo cười nói: "Vạn Tuế Gia lần này sai nô tài, một là chúc mừng tiểu Cách Cách đầy tháng, hai là bảo nô tài truyền mấy câu nói. . ."

Hắn còn chưa nói hết, người cả phòng liền quỳ xuống đất nghe thánh huấn. Hắn vội vàng ngăn cản nói: "Ai ai, các vị gia, phúc tấn, đừng! Vạn Tuế Gia nói rồi, không để cho chư vị quỳ. Nói hôm nay ở đây, đều là người trong nhà, khai là gia yến, chúc mừng chính là mừng đầy tháng tiểu bối trong nhà, không cần phải đem một bộ dạng lên triều ra ngoài." Sau đó chuyển sang Thập Tứ nói: "Thập Tứ a ca, Vạn Tuế Gia nói, sáng mai cho ngài một ngày nghỉ, tránh cho ngài lại mắc phải chứng nhức đầu." Không đợi hắn đáp, lại hướng tới ta nói: "Trắc Phúc Tấn, Vạn Tuế Gia bảo nô tài xem tiểu Cách Cách một chút, hồi cung cẩn thận hồi bẩm dung mạo tiểu Cách Cách. Vạn Tuế Gia còn nói, chờ tiểu Cách Cách lớn chút nữa, để cho ngài ôm đến trong cung để cho Thái hậu, Vạn Tuế Gia cùng các chủ tử nương nung nhìn một chút."

Những người khác không phải quỳ, ta cùng Thập Tứ lại không thể không lĩnh chỉ tạ ơn. Dập đầu xong bỏ dậy, liền lập tức phân phó Thụ ma ma: "Để cho bà vú ôm Đông Đông ra."

Chỉ chớp lát sau, Đông Đông mặc áo bông con cạp bị ôm đến trong đại sảnh, nàng cũng đang ngủ say. Cố công công nhìn qua nhìn lại, sau đó cười nói: "Tiểu Cách Cách lớn lên giống Phúc tấn thật nhiều."

Ta nhìn nhìn mắt không có trợn trắng. Hắn phát tay để cho người nâng cái mâm lễ vật vào, từng món một đều là đồ trang sức trẻ con, từ trường mệnh khoá tới vòng tay, ta chọn một chuỗi mân Linh Đang vàng đeo cho Đông Đông. Nàng lúc này đã tỉnh, mở mắt hướng ta táp miệng.

Tiếp theo còn phải cắt tóc máu cho nàng, Thụ ma ma sớm bảo người chuẩn bị xong, lúc này kêu bà vú ôm đến ngay giữa sảnh thất. Nhưng cái tay cầm Thái đao kia của lão ma ma một khi tới gần, Đông Đông liền khóc lớn lên, âm thanh vang dội như sấm bên tai, trong phòng mọi người cau mày muốn che tai lại. Đông Đông vẫy đạp chân, các nàng lại do do dự dự, nửa ngày cắt bỏ không tới một đùm Hoàng Mao, liền chen lên đi nói: "Đều làm cái gì chứ? Còn không mau một chút."

"Phúc tấn, tiểu Cách Cách nàng. . . ." Bà vú cùng lão ma ma mặt đầu khổ cũng giống như nhau. Ta quỳnh lên, ôm Đông Đông qua, dùng ngón tay khẽ chạm bên mặt của nàng, trấn an nói: "Đừng khóc, tóc loại vật này, cũ không mất đi, mới sẽ không đến." Nàng đối với lời nói của ta không có hứng thú, ngược lại yêu thích ngón tay ta, một hóp mút chặt, cũng không khóc rống nữa. Ta vội vàng nháy mắt với lão ma ma, nàng lúc này mới yên lòng cắt tóc máu Đông Đông, dùng sợi tơ màu sắc rực rỡ ghim thành một bó, bỏ vào bên trong hộp kim nhỏ. Buổi tối liền bắt đầu treo vào giường trẻ trong trướng của Đông Đông, nghe nói có thể trừ tà.

Nghi thức cắt tóc vừa xong, Cố công công liền cáo từ. Chúng các tân khách rồi rít vây quanh nhìn nhân vật chính, ta mừng rỡ giao Đông Đông cho Thập Tứ. Nhìn khắp bốn phía, mới vừa rồi không có chú ý, hiện tại phát hiện tiểu muội còn chưa tới. Nhìn kỹ lần nữa, Ung Vương Phủ, một người cũng không đến, chuyện này thật là kỳ lạ! Đông Đông ra đời đến bây giờ, tiểu muội cách hai ngày nhất định đến thăm nàng, những người khác không nói, nàng không thể nào không đến. Chẳng lẽ có chuyện trì hoãn?

Hoàng thần một lát, Đông Đông đã bị giao vào trong ngực Thập Tam, nàng múa tay nhỏ bé đụng vào mặt của Thập Tam, hướng hắn phun bong bóng. Thập Tứ cười nói: "Thập Tam ca, nghe nói người mấy ngày trước đây cũng thêm một cách cách. Qua ít ngày đến phiên đệ đệ uống rượu đầy tháng đi?"

Thập Tam nhìn Đông Đông cười trả lời: "Đó là nhất định. Chẳng qua ta nhìn nha đầu của ta kia không bằng Đông Đông sôi nổi hoạt bát."

Sau Thập Tam, lão Bát cũng tiếp cận hứng ôm đi. Chỉ là còn chưa có ôm liền nóng hổi "A"thờ nhẹ một tiếng, tiếp cười khổ nói: "Nàng, nàng tiểu."

Mọi người cười âm lên, bà vú vội vàng ôm Đông Đông đi xuống, Thập Túmang lão Bát đi đổi một thân xiêm áo sạch sẽ.

Buổi tối thời điểm khai yến còn không thấy tiểu muội tới, ta liền sai Quách Khoa đi Ung Vương Phủ thăm dò một chút tin tức. Bữa tiệc nam nữ phân ra ngồi, Thập Tứ ôm vai ta nhẹ giọng nói: "Nếu là một mối, liền trở về phòng trước đi. Chỗ này có ngách nương Hoàng Minh cùng Thục muội muội họ ứng phó."

"Lão Thập Tứ, đừng ở chỗ này âu yếm!" Lão Thập từ phía sau đẩy Thập Tứ một phát nói.

Thập Tứ không để lại dấu vết buông ta ra, cười trả lời: "Thập ca chê cười."

Huynh đệ bọn họ liền cùng nhau hướng bàn tiệc nam khách đi, còn chưa đi xa, liền nghe Lão Thập nói: "Tứ ca cũng thiệt là, hôm nay không đến mà ngay cả tin tức cũng không truyền đạt tới một cái! Cũng không biết hần thế nào, từ năm trước bắt đầu liền kỳ dị."

Lão Cửu kéo hần một cái: "Lão Thập!"

"Cửu ca, làm sao vậy?" Mặt Lão Thập bất mãn.

Lão Bát cười nói: "Tứ ca chính xác là có chuyện gì, cũng đừng ở chỗ này đoán. Sáng mai thấy hần hỏi một chút chẳng phải được sao."

Tam a ca cũng cười nói: "Bát đệ nói đúng. Tứ đệ nhất định là bị chuyện gì làm trì hoãn, nói không chừng một hồi liền đến. Chúng ta phạt hần mấy chén như thế nào?" Bọn họ cười nói liền biến mất ở phía sau bình phong.

Trong bữa tiệc, Dung Huệ không chịu uống rượu, điều này cũng không ép vậy mà cũng không ăn, cảm kỳ so với ta còn nhiều hơn. Ta liền tiến tới bên tai nàng, trên ghé nói: "Không phải vô sự tự thông chứ?"

Nàng mặc dù ngay cả mang tai cũng đỏ, vẫn còn khẽ hỏi: "Lý tỷ tỷ, người khi đó Nôn oẹ rất khó chịu đi?"

Ta nhìn chăm chăm nàng tựa như thẹn thùng tựa như hoan hỉ thủy quang nơi khoe mắt trong suốt, thờ dài nói: "Các người thật đúng là được. . . . hành động nhanh chóng." Rốt cuộc "Tuổi trẻ tài cao" a! Lại hỏi, "Nói cho cha hay chưa?"

Nàng cúi đầu đáp: "Sáng mai liền cùng cha nói."

Ta sờ sờ đỉnh đầu của nàng, tiểu nha đầu cũng muốn làm mẫu thân rồi, Lý Hạo tiểu tử này không biết bộ dạng cao hứng sẽ như thế nào!

Lý Thục theo giúp ta đưa người khách cuối cùng, về mặt có chút mệt mỏi, ta liền để cho nàng nhanh đi về nghỉ.

Tiểu muội vẫn không có tới, ngay cả Quách Khoa phái đi thăm dò tình hình đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng. Trong lòng dè dặt việc này, một đường bước đi thông thả trở về viện của mình, bên trong tự nhiên một mảnh đen như mực. Đông Vân kinh ngạc nhìn chung quanh: "Người đâu? Thế nào ngay cả đèn cũng không có?"

Ta cũng cảm thấy kỳ quái: "Trở về phòng nhìn kỹ hần nói."

Nhà chính cũng đen ngòm, Đông Vân "Ken két" đẩy cửa ra, ta nhờ ánh trăng bước qua ngưỡng cửa, chỉ nghe "Cạch" một tiếng, cửa ở sau lưng ta đóng lại. Ta xoay người cả kinh, trực giác muốn quay đầu lại tìm Đông Vân, lại bị người từ phía sau lưng ôm chặt lấy. Còn không kịp làm bất kỳ phản ứng nào, người nọ liền hôn lên gáy ta, một tay ghim chặt eo của ta, một tay liền kéo nói lỏng dây buộc áo choàng của ta. Ta vừa giằng giằng xoay người, vừa xô đẩy hần. Lực đạo trên tay hần cực lớn, siết chặt làm thắt lưng ta đau, áo choàng bị lôi kéo rơi xuống, đã bị ta đập vãi cái dưới chân, thật đáng tiếc áo lông cáo trắng như tuyết kia.

Hần hô hấp dồn dập, mút cắn vành tai của ta, đại khái cảm thấy quần áo mùa đông thật dày cản trở, tự nhiên cởi bỏ móc cài thắt lưng của ta, một tay liền thăm dò vào bên trong áo. Ta hôm nay vừa lúc mang giày Bát kỳ để gỗ, nhấc chân liền đá tới bắp chân hần, hần nhẹ giọng kêu đau một tiếng, cũng không buông ra, một phen ôm lấy ta đi qua mấy bước thả vào ngay chính giữa trên bàn tròn gỗ lim nhỏ bên trong phòng, giữ chặt cầm của ta liền hôn lên. Ta bị hần đè ép không nhúc nhích được, chỉ cảm thấy tay của hần một đường xuống phía dưới, bắt được mắt cá chân của ta, lục lọi cởi giày của ta xuống liền ném ra ngoài, "Đùng, đùng" hai tiếng, không biết đập vào cái gì.

Ta vừa đẩy hần vừa nói: "Thập Tứ, buông tay! Đông Đông đâu?"

"Bà vú ôm trở về phòng ngủ rồi." Hần chui ở cổ của ta, đang cố gắng mở nút áo ra, lẩm bẩm, "Nàng đều chỉ nhìn chăm chăm bé con một tháng, tối hôm nay cùng với ta có được hay không."

"Không được!" Ta nghiêng đầu né tránh hần hôn, ra sức vịn vịn gậy tựa. Cái bàn phía dưới càng lay động càng lắc lư, rốt cuộc mất đi thăng bằng ngã về sau, Thập Tứ một phát kéo ta qua, lúc ngã lăn liền đè ở trên người hần. Trên đất bày ra một tầng lông cừu thật dày, cho nên tiếng động cũng không lớn lắm. Thập Tứ lật người ngăn chặn ta lại, giật vạt áo trước áo khoác của ta ra, lại cởi áo lót mỏng: "Tại sao không được? Đông Đông cũng đầy tháng."

Ta ngăn chặn hần mở ra, thở hổn hển nói: "Chính là không được, còn phải nửa tháng. Không tin người đi hỏi các ma ma!"

Ánh trăng xuyên thấu qua góc cửa sổ tràn đi vào, chiếu sáng nửa bên mặt hần, hần yên tĩnh lại, mím môi nhìn chòng chọc ta một lúc lâu, chính là không

động dậy. Ta nói: "Ngươi đứng lên trước đi."

Hắn vừa ngẩng đầu, đụng mặt bàn nằm ngang, "Ngao"thở nhẹ một tiếng ngồi dậy. Ta nhìn cười chổng mắt cũng muốn ngồi dậy, hắn kêu lên: "Cẩn thận" một tay che chỗ đầu của ta, một tay kéo ta đứng dậy, sau đó liền xoa đầu không nói tiếng nào, ta cười hỏi: "Rất đau? Có muốn hay không lấy băng thoa?"

Hắn cúi thấp đầu không đáp. Ta chỉ có thể vỗ vỗ vai hắn nói: "Bảo Thư ma ma xoa bóp cho ngươi. Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút thôi." Nói xong thì đứng dậy gọi người, thế nhưng hắn lại một phen níu ta lại nói: "Không cần."

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Ta thấy bộ dáng hắn phồng má, vừa bực mình vừa buồn cười.

Hắn suy nghĩ một chút, nhìn ta nói: "Tôi thiếu, để cho ta hôn một chút." Vừa nói vừa sáp lại gần, ở trên môi ta in một cái, tiếp đó kéo ta vào ngực. Để hắn tới nay có thể yên tĩnh, ta liền không có phản đối. Hắn nắm tay của ta, từ xương cổ tay một đường hôn đến đầu ngón tay, ta nhẹ giãy giụa, hắn liền buông tay của ta ra, mặt áp xuống tới, thay đổi liếm môi của ta. Hai người hô hấp tiếp cận quá gần, hắn cướp đi của ta quá nhiều dưỡng khí, không tránh được há mồm thở dốc. Hắn khẽ cắn môi dưới của ta, ta cảm thấy được có một chút đau, không tự chủ né tránh, hắn nhất quyết không tha đuổi theo ta cắn, kết quả đập đầu vào môi. Ta lấy mu bàn tay đè ép môi, cau mày nhìn hắn chăm chăm, thế nhưng hắn lại cười hân hoan nhìn bàn tay ta.

"Cốc cốc" có người gõ cửa. Thập Tứ không để ý tới, chỉ để ý hôn mặt bên cổ của ta.

"Ầm ầm" âm thanh gõ cửa lại vang lên mấy phần. Ta đẩy đẩy hắn nói: "Đi xem một chút chuyện gì?"

"Mặc kệ bọn họ!" Môi lại đề lên.

Ta nhẹ đập hắn một cước, nói: "Đi mở cửa."

Mặt hắn ảo não lớn tiếng hỏi: "Người nào khốn kiếp? Chết tiệt gõ cái gì!"

Phó Hữu Vinh ở bên ngoài đáp: "Gia, là Quách Khoa nói có chuyện khẩn cấp phải về bẩm Phúc tấn."

Ta đứng lên, sửa sang lại y phục, đẩy Thập Tứ đi mở cửa. Phó Hữu Vinh cùng Quách Khoa nom nớp lo sợ vào phòng, không dám thở mạnh đứng ở trước mặt Thập Tứ sắc mặt không tốt.

"Chuyện gì? Nói đi." Thập Tứ tức giận nói.

Quách Khoa tiến lên một bước, ngẩng đầu nhìn ta, lại cúi đầu, trả lời: "Nô tài nghe Phúc tấn sai bảo đi Ung Vương Phủ, người trong phủ nói cho nô tài, nói, nói nhị tiểu thư nhà Phúc tấn. sảy thai rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-1: Chuyện xưa không nên lưu luyến (1)

Trần trọc trở mình, mất ngủ.

Luôn suy nghĩ lời nói của Quách Khoa: "Người hầu hạ bên cạnh Nhị tiểu thư nói cho nô tài, buổi sáng lúc mới thức dậy chủ tử nàng đã cảm thấy khó chịu trong người, tưởng rằng chứng bình thường, cũng không coi là chuyện quan trọng, ở trong phòng dưỡng thần. Không ngờ ăn xong buổi cơm trưa liền." "Vương GiaĐích Phúc tấn vội cho người đi Thái Y Viện, thái y nói có một tháng, chỉ là triệu chứng nhẹ, người bên cạnh cùng nhị tiểu thư tự mình cũng không phát giác".

Tiểu muội có khỏe không? Ngày mai, Ung Vương Phủ bên kia nên phái người tới báo tin đi? Tôi nay không thể đi xem nàng, sáng mai, cho dù bọn họ không đến nói, cũng bất kể.

Thập Tứ giật giật, ôm chặt ta thêm một chút, mặt dán vào bên tóc mai ta. Hắn đại khái cũng không ngủ được đi? Ta chuyển sang hắn, trấn an vỗ hắn hai cái, nhưng mình ngay cả ham muốn nhắm mắt lại ngủ cũng không có, một đêm liền nhìn chăm chăm màn ngăn người.

Thời điểm tiếng trống canh tư chộp mắt được một lát, đầu giờ dần dần ngủ không được. Rồi giường nửa mặt chải đầu qua không lâu, người của Ung Vương Phủ liền tới cửa rồi, là Đích Phúc tấn Na Lạp Thị sai tới truyền lời, nói tình huống tiểu muội thật không tốt. Ta vội hỏi như thế nào không tốt? Người tới lại nói không ra nguyên do, chỉ nói Phúc tấn bảo người nhà mẹ đẻ nhanh đi xem tiểu muội một chút, khuyên giải an ủi. Ta chỉ có thể cho người nọ ra về, nói: "Làm phiền người trước trở về hỏi bẩm Phúc tấn, nói ta lập tức qua phủ."

Sau khi người nọ đi, Thập Tứ vẫn không nói một lời nhìn ta nói: "Để cho Thư ma ma cùng với nàng đi. Thân thể nàng vẫn chưa có bồi dưỡng tốt toàn bộ, tự mình để ý một chút."

Ta gạt đầu một cái nói: "Ta biết."

Hắn liền phân phó người chuẩn bị xe ngựa, còn chưa có thu xếp xong, Do Nhi đi vào bẩm báo nói, Lý Hạo tới. Hắn đang trong tiểu thiên sảnh của viện ta chờ, vừa thấy được ta, liền từ trên ghế nhảy dựng lên, ba hai bước vượt đến trước mặt của ta, tâm thần không yên mà nói: "Tỷ!"

Ta vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Chuyện này, cha biết không?" Hắn lắc đầu, ta liền nói, "Vậy trước tiên đừng nói cho cha, tránh cho ông lo lắng. Chỗ Dung Huệ cũng tạm thời giấu đi."

Lý Hạo mới vừa vào tới cũng có chút lo lắng, lúc này hốc mắt cũng thấy đỏ, xoay mặt nói: "Cũng không biết tiểu muội như thế nào? Bọn họ nói nàng không tốt."

Ta vỗ vỗ lưng của hắn nói: "Đừng hoảng hốt, ta sẽ đi xem tiểu muội. Người ở nhà chăm sóc Dung Huệ, ở trước mặt cha cũng không thể lộ sắc mặt này."

Hắn gạt đầu, tựa vào trên vai ta nói: "Tỷ, tiểu muội có thể qua cửa ải này chứ?"

Ta đỡ vai hắn, sờ sờ đỉnh đầu của hắn, nói: "Tiểu muội trẻ tuổi khỏe mạnh, thân thể từ trước đến giờ rất tốt, chỉ là trong lòng khó chịu thôi." Lời tuy nói như vậy, nhưng là, ta cũng không biết như thế nào khuyên lon người yêu thích hài từ như nàng a!

"Oa oa." Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng con nít khóc. Chỉ thấy Thập Tứ ôm Đông Đông vào phòng, nói: "Tiểu gia hỏa muốn mẹ."

Ta nhận lấy Đông Đông, nhìn Phó Hữu Vinh theo bên cạnh hắn, liền hỏi: "Thế nào là người ôm? Bà vú đâu?"

Hắn cười hắc hắc không đáp, nhìn Lý Hạo nói: "Ký chi cũng không cần quá mức lo lắng, tiểu muội nhất định không có việc gì."

Lý Hạo thở ra một hơi, nói: "Chỉ hy vọng như thế."

Đông Đông xem ra là ăn no mới bị ôm ra ngoài, ta lưng lay nàng hai cái, cho nàng ngón tay của ta để cho nàng nắm, nàng liền dần dần an tĩnh lại. Vật nhỏ đáng yêu như vậy a! Ta hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mùi sữa của nàng, nhìn về phía Phó Hữu Vinh nói: "Đi gọi bà vú."

Thập Tứ vốn định đưa ta đi Ung Vương Phủ, ta nói không cần đi, nhất định nơi đó đều là nữ nhân. Hắn hôn một cái lên mặt của ta, cũng không có kiên trì, nói vậy thì ở nhà chơi cùng Đông Đông. Hắn và Lý Hạo đưa ta tới trước xe, ta dọc theo đường đi hôn vía bất định, đến Ung Vương Phủ, Na Lạp Thị cư nhiên đích thân đến nghênh đón.

Na Lạp Thị tiến lên một bước, lôi kéo tay của ta nói: "Sáng sớm, làm phiền đệ muội."

Ta không có tâm tư cùng nàng khách sáo, đáp lễ, liền hỏi tình hình tiểu muội. Nàng trả lời: "Thái y nói thể cốt không có đáng ngại. Mà ta nhìn Lý muội muội com nước không vào, cũng không nói chuyện, chỉ là rơi lệ, sợ không tốt sẽ rơi xuống bệnh căn. Ai, đệ muội giúp tẩu tử khuyên nhủ, khuyên nàng nói lòng tâm, cuộc sống về sau còn dài mà." Nói xong nhìn về phía ta, giống như là chờ ta phụ họa.

Ta lại không biết như thế nào trả lời, nửa ngày nặn ra một câu nói: "Tiểu muội, vô cùng yêu thích trẻ con."

Nàng thở dài một tiếng nói: "Ai, chỉ có thể coi là nàng và đứa nhỏ này không có duyên phận. Nàng còn trẻ, gia lại thương nàng, dưỡng thân thể tốt, tương lai nhất định lại có."

Khi đang nói chuyện liền vào viện của tiểu muội, nha đầu hầu hạ nói nàng mới vừa ngủ rồi. Na Lạp Thị liền nói: "Ta liền không vào được rồi, tránh khỏi ầm ĩ nàng. Trắc Phúc Tấn cũng bị bệnh, không thể xử lý công việc. Một đồng người đang trong viện của ta chờ đáp lời, ta đi trước đem chuyện vật lăm xong, một lát nữa lại đến xem nàng. Đệ muội người tốn nhiều tâm."

Ta cười cười với nàng, nói: "Phúc tấn cứ đi làm việc. Tiểu muội nơi này, tự ta sẽ chiếu ứng."

Nàng lại dặn dò người làm mấy câu, liền vội vã đi.

Uần Tú nha hoàn hồi môn của tiểu muội ngồi ở mép giường, nhìn thấy ta liền đứng lên. Ta ra dấu tay chó có lên tiếng, nàng liền lẳng lặng cúi chào, đi tới một bên đứng cung kính.

Tiểu muội hơi cong người nằm nghiêng, gương mặt không có nửa điểm huyết sắc, đôi môi khô nứt trắng bệch, mi tâm khóa chặt. Ta muốn đi bôi vệt nước mắt trên mặt nàng, lại sợ đánh thức nàng, không thể làm gì khác hơn là thu tay lại.

Ta bảo Đông Vân ở trong phòng coi chừng, kêu Uần Tú đến phòng bên nói chuyện: "Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Liền hai ngày không thấy, tiểu muội lại tiêu tụy thành ra như vậy, nhìn giống như đi hơn phân nửa cái mạng. Nếu để cho cha thấy, không biết đau lòng thế nào!

Uần Tú "Bùm" một tiếng quỳ gối trước mặt của ta, nước mắt liền là tả rót xuống đất, khóc nói: "Đại tiểu thư, là nô tỳ sơ ý lơ là, không có phục vụ tốt chủ tử! Nhị tiểu thư nguyệt tín không tới, bởi vì không có dấu hiệu khác, nô tỳ liền cho rằng chỉ là một dạng trì hoãn mấy ngày mà thôi. Ngày hôm trước, Nhị tiểu thư nói đau bụng, nô tỳ nói không bằng bẩm Phúc tấn, tìm thái y tới xem một chút, Nhị tiểu thư nói ước chừng là kinh nguyệt sắp tới, không sao. Nhị tiểu thư từ trước đến giờ có chứng bệnh đau bụng khó chữa, uống thuốc gì cũng không có tác dụng. Nào biết Nhị tiểu thư ở trong phòng gần nửa canh giờ, liền hạ lạc hồng không ngừng, đau đến muốn ngất đi. Là lỗi của nô tỳ, Đại tiểu thư, ngài phạt nô tỳ đi!" Nói xong ôm lấy đầu gối của ta khóc rống không ngừng.

Ta kéo nhẹ nhàng dậy: "Đứng lên nói chuyện." Nàng đứng dậy vẫn không ngừng gạt lệ, ta liền nói, "Ta không phải trách cứ người. Chuyện đều như vậy rồi, trách ai có thể hữu dụng? Nghe nói tiểu muội hôm qua không có ăn cái gì?"

"Dạ. Nhị tiểu thư không chịu uống thuốc, từ ngày đó đến giờ, nước cũng không có uống qua một hớp." Nàng thút thít trả lời, "Trước đó một ngày, ban ngày Nhị tiểu thư thật vui vẻ, luôn nói Đông Đông cách cách như thế nào khôi hài như thế nào chọc người thương, không thì vội vàng làm xiêm áo cho nàng. Nhưng đến buổi tối liền len lén khóc."

"Khóc?" Ta cắt ngang lời nàng, "Tại sao khóc?"

Nàng lác đầu nói: "Nô tỳ không biết. Có lẽ, uhm, là bởi vì gia hai tháng này ít tới một chút."

Thư ma ma chợt vén rèm đi vào, nói: "Phúc tấn, Lan Kỳ cô nương trong phòng Vương Gia tới."

Uẩn Tú nói: "Lan Kỳ cô nương chắc tới nhìn Nhị tiểu thư, hôm qua gia cũng để nàng tới."

"Vậy chúng ta đi qua đi." Trước khi ra khỏi phòng ta quay đầu nhìn nàng nói, "Lau nước mắt đi."

Lan Kỳ thấy tiểu muội ngủ, cũng không có ngồi lâu, lúc gần đi nói với ta: "Gia bảo nô tỳ truyền lời, nói Lý chủ tử muốn ăn cái gì dùng cái gì, cứ cùng người phía dưới phân phó. Ngoài ra không cần suy nghĩ nhiều, điều quan trọng nhất là bồi dưỡng thân thể tốt lên."

Ta gật đầu nói: "Ta biết, người về trước đi." Rồi để cho Uẩn Tú đưa nàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18-2: Chuyện xưa không nên lưu luyến (2)

Uẩn Tú nói tiểu muội kể từ khi không còn đứa bé, chỉ biết ngăn người rơi lệ, giống như người cảm không lên tiếng. Nàng tỉnh lại thấy ta, liền nhào vào trong lòng ta khóc khàn cả giọng, nắm thật chặt quần áo của ta không chịu buông. Ta sửa sang lại tóc của nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, nàng khóc mệt, lại nằm ở trên đùi ta ngủ mất.

Uẩn Tú bưng nước ấm vào phòng: "Hôm qua Nhị tiểu thư một đêm không ngủ được, mới vừa rồi chớp mắt hơn nửa canh giờ." Nói xong vắt khăn tay lau mặt cho nàng. Tiểu muội chui thẳng vào trong lòng ta, mặt áp vào trên người ta, Uẩn Tú đành phải lau tay cho nàng.

Chờ lúc thấp đèn tiểu muội tỉnh lại, ta đã sớm bảo các nàng hầm canh bồ câu cầu kỳ cách thủy xong rồi. Uẩn Tú bưng lên, tiểu muội khe khẽ đẩy ra, ta sửa lại tóc mai nàng một chút, nói: "Hôm nay ta bảo phòng bếp nấu cái này, chờ hai ta ăn rồi, thì để cho các nàng đi dùng cơm."

Tiểu muội nhìn người chung quanh cả phòng, rồi nhìn về phía ta. Ta cười nói: "Đừng nhìn nữa, chủ tử chưa ăn, các nàng đương nhiên phải bị đói. Nào, ném thử một chút, đã bỏ thêm trái vải cùng táo đỏ khô, hơi có chút ngọt, người sẽ thích." Uẩn Tú vội vàng đi tới hầu hạ, ta tốt xấu gì cũng dụ dỗ nàng ăn xong chén canh này. Lúc chén thuốc bưng vào, tiểu muội che mũi miệng quay mặt đi, ta nhận lấy ném thử một miếng, nói: "Thật là khó! Không phải người muốn ta giúp người uống nó nha." Nàng biết ta ghét nhất mùi thuốc, không thể làm gì khác hơn là tự mình nhận lấy, uống cạn hơn phân nửa chén thuốc.

Tiểu muội vẫn không nói lời nào, cũng rất lệ thuộc vào ta, ta rời khỏi một lát nàng liền bắt đầu khóc, chờ ta trở về liền bắt được ta không thả. Ta biết tâm tình nàng vô cùng không ổn định, buổi tối thật sự không yên lòng để nàng ở một mình, liền thừa lúc lúc tiểu muội ngủ nói với Thư ma ma: "Hôm nay ta sợ rằng không về được, người trở về nói với gia các người một tiếng. Người cũng đừng tới đây, giúp ta chăm sóc Đông Đông, đổi Liễu Tuệ hoặc Do Nhi đến."

"Phúc tấn."

"Cứ như vậy đi." Ta đánh gãy lời nàng.

Thư ma ma cũng nghĩ không ra lý do gì phản đối, trong lòng đại khái cũng lo cho Đông Đông, liền theo lời rời đi.

Ta lần này ở lại chính là hai ba ngày, tiểu muội dần dần đồng ý ăn vài thứ, nhưng mỗi ngày cứ ngơ ngác nhìn song cửa sổ, người khác đến gần đi ra đều không để ý, ta vừa rời đi bên người nàng liền tâm tình mất khống chế.

Buổi chiều ngày thứ ba, Uẩn Tú vội vàng chạy đi vào bẩm: "Vương Gia đến thăm chủ tử rồi!"

Một gã thái giám vén rèm lên, Ung Thân Vương nghiêng thân xuống vào phòng. Hắn nhìn mày, mặt nghiêm trang, sau khi đảo qua ta một cái rồi nhìn về phía tiểu muội. Tiểu muội giống như không dám nhìn thẳng vào hắn, cứ lui vào trong lòng ta. Hắn ngồi vào mép giường, đưa tay muốn chạm vào nàng, kêu: "Oanh nhi." Tiểu muội không chịu nhìn hắn, cuộn thành một đoàn ôm thật chặt eo của ta, không ngừng rơi nước mắt.

Ta ôm tiểu muội, nhìn về phía hấn. Hấn thu tay lại, lạnh lùng liếc nhìn ta. Gặp nhau thế này ai cũng không hy vọng, hấn vẫn nguyên ý cùng ta lưu lại ở một gian phòng ngồi chung ở trên một kháng, cũng là nể mặt tiểu muội một phần thôi. Ta nhìn tiểu muội trong ngực run lấy lấy, ở trong lòng cười khổ, nhìn hấn nói: "Ung vương gia, tiểu muội vừa khỏi bệnh, tâm trạng không ổn định, ngài đừng trách nàng. Không bằng, ngài qua hai ngày trở lại nhìn nàng?"

Sắc mặt hấn bỗng chốc trắng bệch, cặp mắt híp lại ánh lên tia hàn quang lạnh lùng, đột nhiên nắm quyền đánh vào cuôi kháng, ta tưởng sẽ nghe được tiếng vang rất lớn, ai ngờ hấn chỉ vung tay một cái, "Xào xào" một tiếng vung rèm lên đi ra khỏi phòng.

Ta nhìn màn cửa bởi vì lực mạnh không ngừng đung đưa, nhất thời hoãn hoãn. Thật may là mới vừa rồi không có đánh vào mộc bài, nếu không tay nhất định sẽ bị thương. Hoảng Quân chết non, làm cho hấn rất đau lòng rồi, đứa bé của tiểu muội cứ như vậy không còn, hấn chắc hấn cũng thất vọng cực kỳ khó chịu.

Sau khi hấn đi rồi, tiểu muội khóc càng lợi hại hơn, chắc không phải là không muốn gặp hấn. Ta không phải nói lời dư thừa chứ? Có thể vì vậy hại tâm tư hấn ngăn cách với tiểu muội hay không?" Tỷ tỷ. Điều là ta không cần thận, đứa bé mới có thể không còn. Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta thật sự muốn muốn có đứa bé này!" Tiểu muội nức nở, thanh âm khàn khàn. Ta chỉ có thể ôm chặt nàng, để cho nàng bởi vì khóc thút thít mà thân thể không dừng phát run có thể dựa vào.

"Tỷ tỷ, gia không thích ta, làm sao bây giờ?" Tiểu muội khóc khô nước mắt, nằm ở trong lòng ta lẳng lặng hỏi.

Ta hôn một cái lên mặt của nàng nói: "Sẽ không." Có ai nhẫn tâm không thích nàng?

Nàng hít hít lỗ mũi đỏ nói: "Hấn vốn là không ưa thích ta như vậy, hiện tại càng không thích rồi, ta biết."

Ta không phản bác được, chỉ có thể thuận theo lời của nàng bật thốt lên: "Vậy ta thích ngươi."

Tiểu muội cắn môi nhắm mắt lại, ôm lấy cổ của ta, ta nghĩ thầm đại khái ta lại không nói đúng lời nữa rồi, chỉ nghe âm thanh khóc ròng buồn bực của nàng nói: "Tỷ tỷ, ta muốn cha, ta muốn về nhà."

Tính trẻ con đáng yêu khả ái của nàng hiếm khi bộc lộ ra như vậy nhưng không duy trì được bao lâu, khi Trắc Phúc Tấn Niên thị mới vào phủ đến thăm thì nàng lại khôi phục thành bộ dáng thiếu phụ lão thành. Vị Trắc Phúc Tấn kia, so với nàng còn nhỏ hơn một tuổi, mặt trái xoan hồng nhuận, cặp mắt hẹp dài, hai má có lúm đồng tiền thật sâu, phong thái không thể thiếu dịch, lại thủy chung mang theo điểm ngây thơ của thiếu nữ, cho nên tiểu muội cũng không có biểu hiện về đặc biệt ngây thơ nữa. Tiểu muội vô tâm cùng nàng ứng đối, mà vị người mới này không biết sao, nom nớp lo sợ giống như chịu sự kinh sợ như thỏ, không bày ra dáng vẻ Trắc Phúc Tấn, khách sáo xong rồi thì hai bên không còn gì để nói. Ta nghĩ nếu là Lý Thục ở đây thì tốt, chung quy không khí sẽ không tạo thành tẻ ngắt không thú vị như vậy.

Cuối cùng ta nói đôi câu, Niên Thị tự tìm cái bậc thang đi xuống, cáo từ đi về.

Tiểu muội bất thành linh hỏi: "Tỷ tỷ, ta có phải là rất keo kiệt hay không?"

"Cái gì?" Ta không rõ nguyên do.

Nàng xoay người vào trong, kéo cao chăn che kín hơn nửa đầu, nói: "Không có gì."

Ngày thứ hai, Lý Thục cũng tới, có nàng bồi tiểu muội, ta liền có thể mang theo Đông Văn đến viện phụ cận tản bộ. Lúc trở lại, lui về phía sau vườn đã qua, mơ hồ nhìn thấy Yên Hồng nha đầu sai sử trong viện của tiểu muội đưa một người ra ngoài. Nha hoàn kia không biết là ở viện nào nói với Yên Hồng: "Đúng rồi, lúc tới, giống như thấy gia từ viện bên này đi ra ngoài."

Yên Hồng nói: "Gia? Chưa từng tới a. Tỷ chính xác là nhìn lầm rồi. Gia nếu là tự mình đến, cần gì phải sai tỷ tỷ lại đến một chuyến."

Nha hoàn kia gật đầu nói: "Có lẽ là ta nhìn nhầm."

Yên Hồng lại hỏi: "Nói đến đây, vẫn luôn là Lan Kỳ tới, thế nào hôm nay thay đổi thành tỷ tỷ người?"

Nha hoàn kia trả lời: "Nghe nói là bị bệnh, Trắc Phúc Tấn cho an trí ở viện vắng vẻ an tĩnh, để cho nàng hảo hảo bồi dưỡng."

Yên Hồng cũng không hỏi nhiều, chỉ là thờ dãi nói: "Ài, cũng không cần biết người khác. Còn không biết làm sao cho chủ tử chúng ta hết buồn đây? Chủ tử đều như vậy, gia cũng không thấy tới."

Đông Văn muốn tiến lên, bị ta kéo lại, muốn nghe một chút các nàng bên dưới nói cái gì.

Nha hoàn kia dắt Yên Hồng tránh sang phía sau rừng cây, cách chúng ta mấy nhánh cây rậm rạp, không nhìn thấy bóng người, lại có thể nghe các nàng nói chuyện rõ ràng. Chỉ nghe nha hoàn kia nói: "Ngươi cảm thấy gia còn chưa đủ thương chủ tử các người! Ngươi thấy vị chủ tử cách cách kia vừa vào một mình ở viện tốt như vậy? Kia khi trở về gia có ban thưởng lúc nào không giữ lại đồ tốt cho chủ tử các người? Nếu là gia không đau che chở, Phúc Tấn cùng Trắc Phúc Tấn làm sao có thể đối với chủ tử các người vài phần kính trọng? Ngươi a, nhìn xa hơn đi, không có đầu óc!"

Yên Hồng cười hi hi một tiếng, làm nũng nói: "Ngưng Nhi tỷ tỷ, ta vốn là không thông minh chứ sao. Bất quá như đã nói, kể từ khi Niên chủ tử vào cửa, gia liền tới ít đi. Không biết các viện chê cười thể nào đây!"

Ngưng Nhi cười lạnh nói: "Người để ý đến các nàng! Vị chủ tử mới tới kia, có lẽ chính là số mệnh không tốt, nàng chân trước vào cửa, Nhi a ca liền không còn, tiếp đến chủ tử các người lại sinh non. Phúc tấn bên kia mặc dù không nói rõ, bên dưới còn không đều nghị luận xúi quẩy. Người xem nàng mấy ngày nay, đâu còn thấy được mặt gia! Nhìn lại viện các người, gia một ngày trở về là hỏi tình hình hai lần, chủ tử các người có tốt hay không, gia mặc dù không thấy được, trong lòng cũng đều tưởng nhớ đó!"

Yên Hồng chợt nói: "Hoá ra là như vậy!"

Ngưng Nhi tức giận nói: "Cái nha đầu chết tiệt kia, nói cho người những thứ này cũng vô dụng. Người cẩn thận hầu hạ làm việc nghiêm chỉnh mới phải, ngàn vạn lần đừng đi theo người tranh con giận không đâu nói huyền thuyên. Để ta xem vị thân tỷ của chủ tử các người kia là một người lợi hại, cẩn thận lưỡi nhác bị nàng bắt được, sẽ cho người đẹp mắt!"

Đông Vân che miệng cười trộm, nhìn lại ta, ta đưa tay ở trên đầu nàng gõ một cái, không biết làm nàng sợ tưởng là xuống tay nặng, nàng bảo vệ cái ót, "Ui" một tiếng thở nhẹ. Âm thanh này hiển nhiên kinh động đến hai người khác, Ngưng Nhi khẽ quát một tiếng "Ai", tách nhánh cây ra hướng bên này nhìn quanh, nhìn thấy chúng ta, sắc mặt tức thì xanh trắng một hồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18-3: Chuyện xưa không nên lưu luyến (3)

Núp ở sau lưng nghe người ta nói chuyện như vậy, vốn là thiếu quang minh, bị bắt tại trận càng thêm lúng túng, nhưng mà nếu đụng phải loại trường hợp này, cũng đành phải nhắm mắt cưỡng từ đoạt lý một phen. Ta thầm than một tiếng, lại trợn mắt nhìn Đông Vân một cái, cười nói với Ngưng Nhi: "Lời vừa nói cũng không sai, ta là người lợi hại, bắt quá vào lúc này còn chưa có hứng thú làm cho người nào đẹp mắt khó coi. Người trở về bàn giao chuyện thôi."

Ngưng Nhi tái mặt cắn môi dưới, cúi chào, chạy đi như bay.

"Yên Hồng." Ta kêu một tiếng.

"Dạ, vâng." Yên Hồng bị dọa mất hồn mất vía, được Đông Vân nâng đỡ mới không có ngã ngồi trên đất.

"Trở về nhìn lửa, chó đem thuốc sắc khét."

Yên Hồng đáp ứng một tiếng, cư nhiên trực tiếp tiến tới trên cây khô, ta vội vàng lôi nàng một cái, nói: "Cẩn thận chút. Có chuyện gì ghê gớm đâu, người gấp cái gì!" Nàng cũng không đáp lời, vừa đứng vững liền trốn bán sống bán chết.

Ta trở lại trong viện tiểu muội, thấy Uẩn Tú đang ở bên ngoài phòng coi chừng, liền vén rèm nhìn vào trong phòng, thấy tiểu muội cùng Lý Thục đều ngủ thiếp đi, chỉ có đồng hồ báo giờ đáp đáp phát ra âm thanh. Ta đuổi Uẩn Tú cùng Đông Vân cũng đi xuống ngủ trưa, mình ở ngoài phòng dựa vào cái bàn ngồi xuống.

Thật yên tĩnh a! Như vậy trái lại làm cho ta cảm thấy một nỗi. Thật là nhớ Đông Đông quá, mấy ngày không thấy, tiểu gia hoá còn có thể nhận ra ta không? Không biết có lớn hơn chút nào hay không. Nghĩ đi nghĩ lại, liền mơ màng trôi qua. Trong lúc mông lung, giống như cảm thấy Mẫn Mẫn đang bắt tóc của ta, phát tay nghĩ đuổi nó đi chơi với người khác, lại bị người bắt được tay. Ta mở mắt ra, chỉ thấy Thập Tứ kéo ghế con ngồi kề bên ta. "Người làm sao vào đây được?" Đây là nội viện Ung Vương Phủ, không phải nhà hân.

Hắn hôn lỗ tai của ta nói: "Ta nhớ nàng lắm."

Trên người hân phảng phất có mùi của Đông Đông, nghe thấy làm cho người ta yên bình. Ta hỏi: "Đông Đông thế nào?"

"Lên cân, còn có thể trừng người. . . ." Thập Tứ ở bên gáy cọ xát lấy tai ta, "Bé con sức ăn lớn, có thể giày vò người, Thụ ma ma lại tìm bà vú cho bé nữa."

Ta ngăn hắn lại: "Thật là nhột, đừng làm rộn."

Hắn chẳng những không ngừng lại, còn bắt đầu di chuyển, ở trên người ta lục lọi, lẩm bẩm nói: "Đông Đông cũng nhớ nàng, để cho ta thay mặt con thân ái nàng."

Ta chặn tay của hắn lại, trừng hắn. Hắn nhe răng cười một tiếng, nhìn thông qua màn cửa trong phòng một chút, ra dấu tay chó có lên tiếng, chợt bắt đầu cởi nút áo của ta, vừa liếm hôn ở cổ họng ta vừa nói: "Trời lạnh, nàng mặc quá ít."

"Ít cái gì! Không thấy ta phủ lên giống như gấu đen sao?" Ta không dám lớn tiếng, sợ đánh thức tiểu muội.

Hắn cười lại tách ra mấy viên nút áo của ta: "Vậy hãy để cho ta xem một chút, gấu đen. . . ." Vừa nói vừa kéo ra nửa bên váy ngoại bào của ta, sờ sờ

áo lót da chồn bên trong, lại nói, "Lông này cũng mềm mại."

Ta khép lại y phục nói: "Trời lạnh, đừng hại ta bị cảm lạnh."

Hắn nghe vậy bèn ôm lấy ta ngồi lên trên đùi hắn, ôm ta nói: "Ta cho nàng ấm áp." Lại mở vạt áo trong ra nhìn, "Bên trong mặc cái gì?"

Ta dè dặt móc gài áo, nói: "Áo cặp tiểu Miên, có cái gì tốt mà xem!"

Hắn một tay nhốt chặt ta, một tay cời cúc lưu kim áo bông của ta. Ta giẫy tránh hắn ra, buồn bực nói: "Có phải quần áo bán đâu mà nguoi cũng phải xem!"

Hắn ngừng lại động tác, thề nhưng mặt dày hỏi: "Mới vừa nhìn thấy lông lỗ tai một con vật, thêu con gì?"

Ta thuận tay dùng sức bấm một cái trên cánh tay hắn, nói: "Một con mèo con. Nguoi muốn nhìn như vậy, về nhà ôm Mẫn Mẫn nhìn cho đủ đi!"

Trên cánh tay hắn có thể ứ đọng máu ngay cả chân mày cũng không nhăn lại, cười nhỉnh nói: "Mèo con gì, để cho ta xem." Vừa nói vừa đưa tay qua, ta kéo tay của hắn ra, che cổ áo lại không để cho hắn đụng vào. Đang lúc lòi kéo, chợt nghe Phó Hữu Vinh ở bên ngoài lớn tiếng nói: "Nô tài thỉnh an Phúc tấn."

Chỉ nghe Na Lạp Thị nói: "Dậy đi. Thập Tứ gia ở bên trong?" Cũng không đợi Phó Hữu Vinh trả lời, chợt nghe tiếng bước chân mọi người vào tới trong nhà rồi.

Ta vừa đứng lên vừa lấy tốc độ nhanh nhất cài lại nút áo trong ngoài, Thập Tứ cũng không gấp không vội vàng, cười hôn một cái bên mặt ta, đồng thời măn cửa được vén lên trong nháy mắt ngăn cản ở phía trước ta.

Na Lạp Thị khẽ khom người bước vào ngưỡng cửa, cất tiếng gọi, "Thập Tứ thúc." Nụ cười ở trên mặt liền cứng lại.

Thập Tứ cười nói: "Tứ tẩu. Ta đến, làm khó nguoi còn phải chiều đãi trở lại."

Na Lạp Thị nhìn về nơi khác, mắt tự nhiên cười nói: "Thập Tứ thúc nói chỗ nào. A, đúng rồi, lấy cho đệ muội cái chăn mềm mại chút." Nói xong gọi hai tiểu nha hoàn nâng mấy chăn bông đến trên kháng ngoài phòng.

Thập Tứ chấp tay cười nói: "Đa tạ tứ tẩu phí tâm." Lại nhìn về phía ta nói: "Buổi tối nàng sợ lạnh, bình thường chăn nệm cũng ngại quá cứng quá nặng." Nói xong lại lấy tay đưa tới cổ áo ta, đang lo lắng hắn sẽ làm chuyện gì quá giới hạn, thề nhưng hắn chỉ giúp ta cài nút áo lại, thuận tay vén tóc mai ta rơi ra sau tai. Ta nhú mày một cái, lui về phía sau tránh ra, nghĩ thầm, hắn mới vừa rồi gặp qua Na Lạp Thị, có nói gì sao?

Na Lạp Thị hắng giọng, nói: "Khụ khụ, Thập Tứ thúc hiếm khi tới, nếu không có việc gì cũng đừng đi vội, ta bảo phòng bếp chuẩn bị chút rượu và thức ăn, đâu gì phải lưu lại dùng cơm."

Thập Tứ cầm tay của ta, sáng khoái đáp ứng: "Cung kính không bằng tuân mệnh, phiền toái tẩu tẩu rồi."

Người này không biết là da mặt quá dày hay là thật chậm lụt, bình thường lúc chủ nhân khách khí, nên từ chối nói cảm ơn, sau đó về nhà mới là lẽ thường chứ.

"Vừa vặn cùng Tứ ca nguoi uống hai chén, ta cho người hâm nóng bình rượu ngon đây." Na Lạp Thị cười nói.

"Tẩu tẩu cũng cùng nhau uống nha, nhiều người náo nhiệt. Đều nói chị dâu tửu lượng tốt, còn chưa lĩnh giáo qua đây." Thập Tứ nói.

Na Lạp Thị liền vội vàng khoát tay nói: "Thập Tứ thúc đừng chê cười tẩu tẩu, ta bất quá miễn cưỡng có thể uống một hai chung. Nếu như nguoi không chê tẩu tẩu là nữ tắc nói chuyện không thú vị, ta như thế này liền theo bồi rót rượu cho huynh đệ các nguoi." Nàng lại chuyển sang ta cười nói, "Đệ muội cũng cùng đi mới phải. Ta đang để cho phòng bếp làm mấy món đệ muội thích ăn, cũng nếm thử thủ nghệ đầu bếp chúng ta một chút."

Thập Tứ lòi kéo tay của ta, cười híp mắt nhìn ta hỏi: "Có được hay không?"

Ta lấy tay của hắn ra, cung kính khom người nói với Lạp Thị: "Phúc tấn mời, ta đi đổi xiêm áo trước liền tới." Nói xong để bọn họ ở lại, vén rèm vào trong phòng.

Tiểu muội mới vừa bị chúng ta đánh thức, thụy nhãn mông lung. Lý Thục ngồi ở mép kháng, hé miệng nhìn ta cười. Ta cũng không để ý đến nàng, chuyển tới sau bình phong cời áo khoác. Đông Văn đưa cho ta kiện áo khoác màu hồng phấn, ta bảo nàng đổi thành Thủy Lam, kết quả là Lý Thục cầm y phục đi vào, khẽ cười nói: "Ừ, cho nguoi. Ta thấy hoa văn màu đỏ này tươi sáng đẹp mắt, màu nguoi thích."

Ta nhận lấy, trả lời: "Cái này ảm. Như thế này nguoi ở cùng tiểu muội, ta đi ủng phỏ một lát sẽ trở lại."

"Ừ, nguoi yên tâm đi." Nàng gật đầu cười, sau đó liếc mắt nhìn trên người ta, bĩu môi hỏi, "Thật là mèo con sao?"

Đông Văn xách áo khoác cho ta, ta xỏ hai tay áo vào, lúc cài nút nhìn nàng nói: "Buổi tối cời ra đưa cho nguoi. Nguoi nói nó là mèo chính là mèo, nói là chó chính là chó." Nói xong ngắt mặt của nàng, phải đi nói chuyện với tiểu muội.

Nàng ở phía sau nói thầm: "Ta cũng không dám cùng tỷ phụ giành."

Ta không để ý tới nàng, trấn an tiểu muội mấy câu, liền ra khỏi phòng, theo nha hoàn Na Lạp Thị lưu lại dẫn đến phòng khách.

Nha hoàn vén rèm, ta không tự chủ được chần chờ một chút, nhắm mắt lại khom người đi vào. Trong phòng ấm áp hoà thuận vui vẻ, ánh nến sáng sủa, bốn người đã vây quanh bên cạnh bàn, Na Lạp Thị lại kéo Niên Thị cùng nhau ngồi xuống.

Thấy ta đi vào, Thập Tứ đứng lên, ta không nhìn hắn, trực tiếp đi về phía chủ tọa. Ta đến trước mặt, Ung Thân Vương chậm rãi đứng lên, ta rũ mắt xuống hành lễ, chỉ nghe hắn lạnh nhạt nói: "Không cần đa lễ."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-4: Chuyện xưa không nên lưu luyến (4)

Thập Tứ dặt tay của ta, cười nói: "Ha ha, khách khí với Tứ ca cái gì, đều là người trong nhà." Lại nhìn huynh trưởng hắn nói: "Tứ ca người thấy đúng không?"

Đối phương từ chối cho ý kiến.

Ta ngẩng đầu nhìn về Thập Tứ, hắn thu hồi ánh mắt nhìn ta, hơi thu lại nụ cười sắc sảo, nắm chặt tay của ta thêm một chút.

Na Lạp Thị cười kéo ta đến bên cạnh bàn, nói: "Tới, ngồi bên này."

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, ta vừa ngẩng đầu, liền đối diện với cặp mắt đã từng quen thuộc kia, lạnh nhạt, không mang theo bất kỳ tâm tình gì nhìn bên này. Ánh mắt đụng chạm con người cũng không còn sinh ra bất kỳ gợn sóng nào, thủy chung bình tĩnh giống như mới quen. Ta dò tìm mắt đi, lướt qua Niên Thị lộ vẻ mặt non nớt, chỉ thấy nàng nháy mắt tò mò nhìn ta chăm chăm, phát hiện ta cũng nhìn nàng, hai gò má đỏ lên, nhìn ta khẽ vuốt cằm.

Mùi rượu được hâm nóng xông từ chung rượu Thanh Hoa trước mặt tản mát ra, bên tai là tiếng vang thanh thúy của đĩa nạm ngọc va chạm vào bộ đồ ăn bằng sứ, cùng với bọn Thập Tứ thỉnh thoảng nói chuyện với nhau bằng Hán ngữ xen lẫn Mãn Ngữ. Loại bữa tiệc này làm cho ta cảm thấy hoang đường bất khả tư nghị. Mùi thơm của thức ăn lại không thể làm cho ta sinh ra một chút ham muốn ăn, chẳng qua là cảm thấy phong phú, trước đây không sao nghĩ ra.

Lúc Mẫn Mẫn còn non nớt, trời tuyết lớn cùng khánh chúc ngồi ở trên kháng ấm áp, nghe bọn hắn đề cập bàn luận viễn vông đến để mền châu chấu các loại chim bồ câu, ta có thể rất thích ý xuyên thịt dê. Ở Hàng Châu, nghe lão gia tử hăng hái bùng bùng nhớ lại những việc trải qua khi hắn còn trẻ đi Lữ Tống chọn mua băng phiến, tổ yến cùng các loại hương liệu, cũng cảm thấy rượu mơ ướp lạnh hết sức ngon miệng. Hoặc là trong màn đêm trong trăn, vừa nghe Nhiep Tình cùng Cẩm Nhan thảo luận năm thứ hai có phải về núi Thái Nga hay không, vừa lật đậu phộng đi muối ăn.

"Đệ muội, đệ muội." Na Lạp Thị vỗ mu bàn tay ta khẽ gọi.

Ta lấy lại tinh thần, thấy người một bàn đều nhìn ta, liền cười nói: "Xin lỗi, ta thất thần. Phúc Tấn muốn hỏi cái gì?" Lúc trước ta không tập trung, bọn họ hình như là đang đàm luận thú săn mùa đông.

Na Lạp Thị cười nói: "Đệ muội nhớ tiểu Cách Cách sao?"

Ta cười cười, cũng không phủ nhận.

Thập Tứ cầm tay của ta để trên đầu gối hắn, chỉ chỉ Niên Thị cười nói: "Là chị dâu nhỏ muốn hỏi, nàng thật có thể bắn hồ ly hay không, ta nói các nàng còn không tin."

Ta nghiêng đón ánh mắt trong sáng của Niên Thị, cười nói: "Nếu như con hồ ly kia tự dâng lên trên miệng ta, hoặc là nhảy đến dưới vó ngựa ta, bình thường đều có thể săn, quyết không thất bại."

Khi bọn hắn hoặc cúi đầu hoặc che miệng cười, ta đứng lên, cáo từ nói: "Đa tạ vương gia phúc tấn khoản đãi. Chỉ là đầu của ta có chút choáng váng, sợ say rượu thất nghị, tha cho ta cáo lui trước. Chư vị thỉnh chậm dùng."

Thập Tứ cũng đứng lên, dựa gần đến hỏi: "Khó chịu sao? Có nặng lắm không?"

Ta lắc đầu rút tay về, nói nhỏ: "Không có chuyện gì. Ta đi bồi tiểu muội."

Na Lạp Thị tự mình đưa ta đi ra ngoài, đến dưới hành lang mới bị ta khuyên quay về.

Trở lại chỗ tiểu muội, thấy nàng cùng Lý Thục đang ăn cơm tối, liền bảo Uẩn Tú lấy thêm bộ bát đĩa. Lý Thục kỳ quái hỏi: "Người không phải là mới vừa

dự tiệc trở lại sao?"

Ta nhận lấy com Đồng Văn đưa tới, trả lời: "Ta ăn uống tốt, ăn hai đợt là chuyện thường."

Tiểu muội sai Uẩn Tú chuyển cái khay, để thức ăn ta thích đến trước mặt ta. Ta nếm com, hỏi: "Mùi này cùng hôm qua không giống nhau."

Lý Thục nói: "A, chắc do đã đổi gạo mới. Hàm tỷ tỷ ở nhà không phải chỉ ăn gạo mới sao?"

Chính xác là Thập Tứ dài dòng cùng Na Lạp Thị rồi, người này thật coi ta tới trong nhà người ta làm cô nãi nãi mà!

Tiểu muội ăn không được nhiều lắm, sau khi ăn xong liền cảm châm tuyền lên may vá làm nữ công. Lý Thục nói dưới đèn thiếu thừa may vá hại mắt, đề cho nàng ít buồn bực, nàng lại trầm ngâm yên tĩnh suy nghĩ một hồi, nhìn ta hỏi: "Đồng Đông, chắc cao lớn hơn không ít chứ?" Không đợi ta đáp, lại bắt đầu xỏ chỉ luồn kim.

Đồng Văn mới vừa đổ nước rửa mặt cho ta, Do Nhi liền vội vàng vàng đi vào, ở bên tai ta nhẹ bầm: "Phúc tấn, gia ở bên ngoài. . . ."

Ta phân phó nói: "Bảo hấn ở bên ngoài đợi lát nữa, ta sẽ ra."

"Vâng." Nàng đáp ứng vừa muốn đi ra.

Ta suy nghĩ một chút, kéo nàng lại nói: "Nhớ, đừng gọi hấn vào phòng. Đi đi."

Nhìn Do Nhi vén rèm đi ra ngoài, ta vội vàng nhận lấy khăn Đồng Văn đưa tới lau khô tay trước, phủ thêm áo choàng rồi đi ra khỏi phòng. Do Nhi đang ở dưới hành lang thưa lại với hấn, ta vỗ vỗ vai của nàng, sai nàng về phòng trước, khép tay nói với Thập Tứ: "Thế nào còn chưa trở về?"

Hấn lấy tay ta bao lại giữa hai tay mình, xoa nhẹ hỏi: "Lạnh không?" Mặc dù dưới mái hiên treo một dãy đèn lồng, nhưng ánh sáng vẫn mờ mờ, đến gần tới mới nhìn rõ mặt của hấn bởi vì say mà hơi đỏ lên.

Ta lắc đầu một cái, nói: "Không còn sớm, trở về đi thôi."

Hấn chậm rãi đi tới gần, ôm chặt eo của ta, tựa đầu vào trong hõm vai ta, kề bên tai ta nói: "Ta muốn chờ nàng cùng nhau trở về."

Hấn chắc là uống không ít, có chút say rồi? Cảm giác nói chuyện mang theo chút trẻ con. Không thể làm gì khác hơn là dẫn lòng, vỗ vỗ lưng của hấn nói: "Ta chung quy còn muốn ở hai ngày nữa."

"Qua ít ngày, chúng ta cỡi ngựa đi săn được chứ?" Hấn hỏi.

"Ừ." Ta thuận miệng đáp ứng. Nghĩ thầm, nếu như đi thôn trang nào có vắt sữa bò sữa dê, còn có thể dẫn theo Đồng Đông.

Hấn áp mặt vào trên má của ta có chút nóng, mà gió đêm tháng mười một ở Bắc Kinh lại hanh khô như thế, không khỏi co rúm lại ở trong khuỷu tay hấn. Hấn ngừng đầu để lên trán của ta, khép lại cổ áo choàng lông cáo màu xám của ta thẳng đứng lên, nhắm mắt lại ở bên gáy ta hít sâu một hơi, mở mắt ra nói: "Bên ngoài lạnh lẽo, trở về phòng đi. Ta đi nha." Nói xong buông ta ra, lùi một bước.

Lúc ta vén rèm, quay đầu nhìn hấn nói: "Ta đi cỡi ngựa mười ngày nửa tháng không có chuyện gì, chính là phải đề phòng các ma ma dài dòng."

Hấn cười lên, sai dài một bước đến hôn mặt của ta, cho đến khi ta vỗ nhẹ đầu của hấn, mới xoay người bước nhanh rồi đi.

Đi viện của Lý thị bái phỏng, gặp Tam a ca Hoàng Thời từ trong phòng mẫu thân ra ngoài. Đứa nhỏ này nhìn so với hai năm trước lão thành hơn rất nhiều, nhìn thấy ta, dĩ nhiên cũng không gọi tỷ tỷ, quy củ thình an, gọi: "Thẩm nương". Huynh trưởng chết non, đại khái cũng mang đi ở nó một phần trẻ con ngây thơ rất lớn.

Lý thị nửa tựa vào trên kháng, sắc mặt mang theo vàng vọt vì bệnh, môi cũng không có chút huyết sắc nào, lúc nói chuyện thường ho khan. Nàng nói: "Nếu không phải là ta đây quần bệnh trên người không xuống được, cũng không cần làm phiền người đi chuyến này."

Ta cười nói: "Phúc tấn khách khí. Ta tới đây mấy ngày, nguyên sớm nên tới thăm hỏi."

Nàng cười khoát tay nói: "Chúng ta còn khách sáo cái gì, cũng không phải nhận thức một ngày hai ngày." Nói xong nhìn ta.

Ta mím môi không nói, nàng lại nói: "Hôm nay mời người tới, cũng có mấy lời muốn hỏi. Oanh nhi muội muội, có khoẻ không?"

Ta đáp: "Thân thể đã dường trở lại."

"Được, thân thể đã dường trở lại. . . . Người vẫn luôn là người biết chuyện." Nàng cười xuy một tiếng, liền bắt đầu ho khan kịch liệt, thật vất vả trở lại bình thường, dùng khăn che miệng nói: "Người và nàng là thân tỷ muội, nàng lại không thể giống như người. . . . Nàng trẻ tuổi, đối với người đối với chuyện cũng quá dụng tâm, chuyện lúc này, đại khái cũng là kiếp số của nàng. Bất quá ta thích nàng tâm nhân thẳng tính tâm tư đơn giản, đừng nhìn bộ dáng này của ta, ước chừng một lát cũng không chết đi, sau này có thể có chuyện cần chiếu cố tự nhiên sẽ chiếu cố nàng."

Ta chỉ cần nghe ý tứ bề ngoài trong lời nói của nàng mà suy đoán, vì vậy rũ mắt trả lời: "Trước kia đa tạ Phúc tấn yêu mến tiểu muội. Sau này, cũng còn

phải làm phiền Phúc tấn rủ lòng chiều cổ." Ở phần lớn thời gian, ta chỉ có thể chăm sóc tiểu muội, xác thực không có giành nhiều cho nàng.

Nàng vừa ho khan vừa cười nói: "Người yên tâm, gia sẽ thương nàng. Khụ khụ. Ta cùng gia bất đồng, cũng chỉ là bởi vì thích nàng mà thôi."

Ta chỉ có thể khẳng định một chút, nàng thích tiểu muội hơn xa ta. Dĩ nhiên, như vậy rất tốt.

Ở lại Ung Vương Phủ bảy tám ngày, Thập Tứ liền mặt dày chạy tới ăn chực cơm, thời điểm nhàm chán bắt chắt nhi cùng hấn đánh cờ. Đại khái khi dễ đứa trẻ mà chiến thắng ung dung làm cho hấn có cảm giác rất thoải mái, cho nên đối với loại trò chơi vô cùng không ngang hàng lực lượng này làm không biết mệt.

Tinh thần tiểu muội tốt hơn rất nhiều, sau khi nàng chủ động yêu cầu ta về nhà chăm sóc Đông Đông, ta liền để cho người đóng gói hành lý. Lúc rời đi vương phủ, đột nhiên cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, chỉ muốn đi về nhà, hôn nữ nhi của ta.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19-1: Các muội muội (1)

Vốn tưởng rằng, tối thiểu phải qua một hai ngày Đông Đông mới có thể thích ứng lần nữa, quen thuộc ta, ai ngờ đưa tay tới ôm một cái, bé con chỉ chần chờ mười mấy giây, liền híp mắt cười với ta, sau đó tấp miệng ba cái hai tay mũm mĩm kéo áo ta về hai phía ư ư bày tỏ nàng đói bụng. Ta nhận thấy nàng cùng Mẫn Mẫn một dạng, dùng khứu giác nhận thức mọi thứ, có lẽ còn có giác quan thứ sáu gì đó. Đối với loại sinh vật không biết nói chuyện như nàng, ta vừa phải cho ăn đúng chuẩn, tuyệt đối không thể xem thường là được.

Vượt qua mười ngày không có cho Đông Đông bú, sữa tiết ra giảm bớt rõ rệt, bắt quá tiểu gia hoả này hình như không quan tâm, ăn bao nhiêu tính bấy nhiêu, chưa ăn no còn có bà vú. Tinh lực nàng so với trước kia tốt hơn, ngủ được ít đi, ta thích chọc nàng chơi, làm ra tiếng vang là có thể hấp dẫn lực chú ý của nàng, trông lắc, tiểu linh đang là đạo cụ thật tốt. Nàng còn thích cắn ta, trát đầy nước miếng trên cổ và cánh tay ta. Nàng tỉnh ngủ, vẫn chơi với ta đến lúc ăn cơm tối, mới hoàn toàn ngủ say.

Ta không muốn Đông Đông rời khỏi mình, buổi tối kiên trì muốn đặt giường trẻ con ở trong phòng mình. Ta không để ý tới Thư ma ma không đồng ý, Thập Tứ dĩ nhiên cũng không thể phản đối.

Lúc ngủ Thập Tứ thích dính người, bắt quá giữa mùa đông, trên người hấn rất ấm, cũng liền nhịn. Hấn cũng cắn người, chỉ là không có nhiều nước miếng như Đông Đông, cánh tay đặt ở ngang hông ta, dùng móng tay vẽ vòng tròn nơi rốn ta. Ta chặn tay của hấn, quay đầu lại bảo hấn an phận, lại bị hấn hôn. Hấn kéo chân xuống dưới, ta cảm thấy lạnh, dùng sức đi đoạt, tranh giành một hồi như vậy, khí nóng cũng bị cạn sạch run rẩy. Hấn nắm bả vai của ta kéo ta dựa vào trong ngực hấn, ta cảm thấy vẫn là chân tốt hơn, bắt được góc chân chết sống không buông tay. Hấn lấy chân dùng sức đạp hai cái, chân bông cả giường liền theo chân của hấn đi xuống, ta lạnh đến phát run, hấn cư nhiên đưa tay cởi dây buộc áo ngủ ta.

"Tối, ta ôm nàng sẽ không lạnh." Hấn ngậm lấy vành tai của ta dụ dỗ.

Thân thể của hấn đúng là ấm áp, giống như khắp nơi phát ra khí nóng, ta không thể làm gì khác hơn là kê mặt vào trong ngực hấn, tay xuyên qua dưới nách hấn ôm chặt lấy. Hấn dùng chân kẹp ta lại giữ ấm, nâng chân bông lên lần nữa đắp kín. Hấn không ngừng hôn mặt của ta, dùng thân nhiệt cọ xát da ta, dần dần ấm trở lại, nghe hấn lâm lâm hỏi: "Bảo bối, có thể hay không." Ta toàn thân nóng hò hét, mơ mơ màng màng "Ừ" một tiếng.

Áo ngủ sớm lòng leo rồi, hấn nâng lưng của ta, hôn xuống xương quai xanh. Đang lúc này, Đông Đông "Oa oa oa oa" khóc lên. Thập Tứ giống như không nghe thấy, ta đá hấn hấn cũng không buông ra, đánh phải lấy tay ra sau lưng túm đuôi sam hấn, nói: "Nàng lại khóc tiếp nữa người một viện thức dậy hết đó."

Về mặt hấn không cam lòng xuống giường ôm Đông Đông, thuận tiện hỏi có muốn sai hạ nhân ở ngoài cửa hầu hạ hay không. Thập Tứ nói nàng tiểu, ta chê hấn chân tay vụng về, tự mình phủ thêm áo ngồi dậy, thay tã cho nàng. Trên giường trẻ không có ướt, ta thả nàng vào ngủ lại.

Nhưng chờ chúng ta nằm lại trên giường, còn chưa có làm nóng chăn, nàng lại bắt đầu khóc. Lúc này xem ra là đói bụng, đành phải ôm lên cho bú sữa, Thập Tứ lão luyện chăm chú nhìn, ta tức giận bảo hấn đi lên giường. Đông Đông vẫn mút gần hơn nửa canh giờ, vừa mới cảm thấy no rồi, buông miệng. Ta dựng thẳng ôm lấy nàng, đang muốn vỗ lưng của nàng, nàng cư nhiên bắt đầu mở miệng nôn sữa ra, gần như toàn bộ sữa mới vừa uống vào chào hỏi hết lên áo khoác của ta rồi. Thập Tứ và ta cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đốt đèn gọi người.

Các bà vú ôm Đông Đông, xoa xoa mặt cho nàng, đổi quần áo tã lót, tiểu gia hoả này cư nhiên cũng rất hoan nghênh ngủ thiếp đi. Đáng thương ta còn phải vừa lau người thay quần áo, vừa nghe Thư ma ma oán trách không có chăm sóc tốt nữ nhi, thật giống như mẹ ruột như ta ngược đãi con.

Buổi tối ngày hôm sau, tình huống giống vậy lại xảy ra, ăn uống no rồi nôn hết ra, nàng đặc chí nằm ngủ thoải mái. Ta hỏi bà vú trước kia có chuyện này xảy ra không, bà vú nói, hai ngày trước cũng ới qua mấy lần, chỉ là không có nhiều như vậy. Ta nghĩ có phải là chứng bệnh gì hay không, liền bảo Thập Tứ đi mời thầy thuốc đến xem. Lô ngự y nói mình không am hiểu nhi khoa, chết sống không chịu tới, bắt quá dù sao cũng đề cử một vị nghe nói là chuyên gia phương diện này. Nhưng Thập Tứ cảm thấy Trần thái y đó tuổi không tới bốn mươi kinh nghiệm quá cạn, khi hấn chờ lúc lão chẩn mạch khai đơn thuốc bèn liếc mắt nhìn chăm chăm.

Bình thường nhân sĩ chuyên nghiệp tương đối đều có tính cách, ta sợ hấn dọa cho người ta tức giận chạy mất, liền kêu hấn ở một bên đợi đừng nói chuyện. Trần thái y nói, tràng vị của Đông Đông hơi yếu, điều trị một phen là tốt rồi, kê ra hai than thuốc.

Nhưng thuốc sắc xong, bà vú cho uống thế nào Đông Đông cũng không chịu uống. Nàng quá nhỏ, sợ bị sặc trong khí quản, cũng không dám cứng rắn trút. Ta đành phải tự mình ôm đứng lên đút nàng thử, nàng ngược lại chịu nghe ta, nếm vị thuốc đắng cũng không khóc. Giữa lúc ta đang vui mừng, nàng "Phụt" một hơi, lại phun toàn bộ lên trên người ta. Ta nhìn vết bắn trước vạt áo vừa đen lại khó ngửi, nghĩ thầm, về sau nhất định phải dạy dỗ nàng cái gì là "Chính mình không muốn, đừng gây cho người khác". Nhìn lại tiểu gia hoả kia, còn vừa chảy nước miếng vừa nhìn ta cười. Ta thấy đây là nàng cố ý!

Ta chỉ có thể lại tìm Trần thái y, thương lượng có thể cho phương thuốc có mùi vị nhạt một chút nữa hay không.

Giảng co hơn mười ngày mới làm cho nàng thuận theo uống mấy than thuốc, dầu gì không phun sữa kịch liệt như thế nữa. Ta bị nàng chinh đến ban ngày một chút tinh thần cũng không có, rốt cuộc bị Thập Tử thuyết phục buổi tối chuyển nàng ra khỏi phòng, giao cho các bà vú chăm sóc.

Ta không can đảm ôm Đông Đông rồi, bởi vì ta cảm thấy nàng cố ý phun này nọ lên trên người ta. Có thể có lúc ta không ôm nàng, nàng sẽ khóc không ngừng, các bà vú cũng đỡ không được. Ta chỉ có thể ôm nàng từ đầu này phòng đi tới đầu kia, không thể ngồi, không thể ngừng, nếu không nàng tỉnh lại một cái, khóc lớn không thôi.

Cũng không biết thế nào sắp đến trăm ngày, Đông Đông yên tĩnh được một chút, Thập Tử lại muốn bắt đầu giảng co. Ta dù sao cũng không để ý tới, nói cảm mạo, trốn ở trong phòng không ra, để cho hấn tự mình ôm lấy Tiểu Tô Tông kia nháo đi.

Một mình thật tự tại, ngay cả nằm sấp trên sàn nhà cũng không cần tù túng, mà cũng không cần cố kỵ một sinh vật khủng bố nào đấy có ham muốn ăn uống thấy bậy hay không.

"Phúc tấn."

Ta ngẩng đầu nhìn Đông Vân, hỏi: "Có người nào ngăn cản không được sao?" Trước đó ta đã phân phó nàng, mặc kệ ai tới đều nói ta uống thuốc ngủ thiếp đi rồi.

Nàng khụy gối xuống trả lời: "Là Thập Tam gia, hấn nói. Hấn nói, muốn hỏi Phúc tấn một chút ngủ hết choáng váng chưa."

Ta đóng cửa cán bút gỗ gõ cầm, nói: "A, mời Thập Tam gia vào đi." Nhưng nửa ngày không thấy nàng di chuyển, liền kỳ quái hỏi, "Người thất thần làm gì? Đi nha."

Nàng mở to mắt hỏi ngược lại: "Phúc tấn, có muốn sửa sang một chút hay không?"

"Không cần." Ta thúc giục nàng nhanh đi ra ngoài gọi người. Sửa sang lại cái gì? Chẳng lẽ thật đúng là nằm trên kháng giả bộ ngủ choáng váng à?

Chỉ chốc lát sau Thập Tam liền tiến vào, thấy ta nằm sấp trên mặt thảm, liền hỏi: "Nhà người thiếu bàn ghế hả?" Đến gần lại hỏi, "Người vẽ cái gì đấy?"

Ta ngửa đầu cười hỏi: "Không nhìn ra được sao?"

Thập Tam nhíu mày nói: "Mực dính lên mặt rồi."

Ta vội vàng bò dậy, Đông Vân liền đưa qua một chiếc gương, chỉ là má trái dính một chút mà thôi, chỉ xẹt qua một cái, ngược lại thành mèo hoa rồi, đành phải chạy đến chậu nước rửa mặt lung tung.

"Là bản đồ toàn bộ Đại Thanh?" Thập Tam hỏi, giọng nói tựa như không phải khẳng định.

"Ừ, ta dựa theo tiểu đồ phóng đại vẽ ra đấy." Ta vừa lau nước trên mặt vừa nói, "Đúng rồi, người có biết dùng mực gì, hoạch định trên vải có thể ngấm nước không phai màu hay không?"

Hắn giơ tấm lụa gấm màu trắng kia lên nhìn trái nhìn phải, nói: "Không bằng người tìm người thêu một bức."

"Đúng! Ta như thế nào không nghĩ tới!" Gần đây đầu óc bị Đông Đông huyền não tới quay vòng vòng.

"Về cái này dùng làm gì?"

Ta cười trả lời: "Lấy ra làm thăm, trải trên giường. Ta vốn cho người đi thư phòng tìm bức tranh, để cho Đông Đông bò chơi, không chuẩn xác nhiều cũng không quan trọng. Về được cũng không tệ lắm phải không?"

Hắn thả vải lụa xuống, nâng ly trà lên gạt lá trà nói: "Tạm được, nhìn kỹ có thể đoán được là bản đồ. Chỉ là đợi đến lúc Đông Đông có thể bò, cũng là bốn, năm tháng sau rồi."

Ta trải bức tranh vải lụa vừa rồi ra, nói: "Thêu hết bức đồ này, cũng ít nhất ba bốn tháng, vừa vặn." Nhìn kỹ một chút, thở dài nói, "Chữ viết cũng coi như có thể đọc được. Về tranh thì, thiên phú không tốt, trước kia cũng không sao luyện qua."

Thập Tam nhấp một ngụm trà, gạt đầu mỉm cười nói: "Ừ, người có thể tự mình biết mình đây."

"Người không tính đây là khách lệ." Ta tức giận nói, nghĩ lại, nói: "Một khi đã như vậy, cái này vô tích sự với người rồi."

"Hà?"

"Hà cái gì? Dù sao cũng không phải là chưa từng về qua. Cùng lắm thì, về ra rập khuôn theo thành ba cái, cũng cho tiểu cách cách tiểu a ca nhà của người hai cái." Ta lấy bức tranh vốn xếp xong, lại bảo Đông Vân lấy mấy mảnh vải lụa đã cắt xong lấy ra, "Ừ, kính nhờ người rồi."

Thập Tam dĩ nhiên phản đối cũng không được gì, liền bắt đầu công việc ngay tại chỗ, bởi vì kích cỡ vải vẽ tranh sơn dầu quá lớn, cũng chỉ có thể quỳ một chân trên đất tiến hành. Hắn vừa phát thảo vừa hỏi: "Tên các tỉnh các phủ, muốn viết lên sao?"

"Dĩ nhiên. Nếu không làm sao dạy nàng biết chữ." Ta ngồi chồm hổm ở bên cạnh trả lời.

Hắn liếc ta một cái, nói: "Đông Đông mới ba tháng."

"Ba tháng thêm mười ngày rồi. Rất nhanh đến ba tuổi, đến lúc đó nàng phải đi học, có lẽ thuộc lòng trước 《Tĩnh Dạ Tư》 linh tinh." Ta cười nói.

Cùng Thập Tam hàn huyên một lát, hắn không chịu nổi khom lưng tô lại vẽ, lại không chịu giống như ta nằm bò xuống đất, chỉ có thể mang bức tranh đi về nhà vẽ. Hắn mới vừa đi, Lý Thục liền đi vào. Nhìn vẻ mặt phiền lòng nôn nóng của nàng, liền hỏi: "Người nào chọc người rồi hả?"

Nàng nghiêm mặt như cũ, ngồi ở mép kháng, vẫy lui người làm, nói: "Hàm tỷ tỷ có nhận thức Phúc tấn Thập Tam gia không?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-2: Các muội muội (2)

"Người nào?" Thế nào vô duyên vô cớ hỏi tới lão bà Thập Tam rồi? Hôm nay nàng thật kỳ quái.

Nàng xoa huyệt Thái Dương nói: "Ngạch nương Tam a ca."

A, Đích Phúc tấn Triệu Giai Thị. Vì thế ta trả lời: "Gặp qua vài lần, không quen. Làm sao vậy?"

Nàng cau mày nói: "Ta cũng gặp qua nàng mấy lần. Trong lúc ở cử thì không nói rồi. Đầy tháng Tam a ca lần đó, Hàm tỷ tỷ còn nhớ chứ, nàng mặc áo thêu hoa bách điệp vàng viền đỏ thẫm, y phục không tề, đáng tiếc trên mặt của nàng còn bệnh phù chưa tiêu, màu da âm hoàng. . . Thôi, dung mạo nàng bình thường. . . Chẳng qua ta nghĩ có lẽ có cái khác chỗ hơn người. Tỷ như, khéo hiểu lòng người, ăn nói khôi hài, tính tình làm người vừa ý. . . Ở trên người nàng tìm những thứ này thật đúng là không dễ dàng! Người ta nói đánh bài, nàng nói nàng chưa bao giờ chơi; nói quần áo đồ trang sức, yêu thích của nàng hù chết người; nói thi thư, nàng căn bản không biết bao nhiêu chữ; tán gẫu nữa, nàng chỉ biết nói khi nào thì nên cho các tiểu a ca tiểu cách cách cắt may làm mũ, lúc nào thì nên vào cung thỉnh an mẫu phi; nói tới nữ công dù sao cũng nên có chút để nói chứ? Dạng hoa của nàng tới tới lui lui chính là ‘Phú Quý Trường Xuân’, ‘Vạn Sự Như Ý’.” Nàng nói đến chỗ kích động, nắm bả vai của ta lắc lắc, "Hàm tỷ tỷ, người nói ta điểm nào không bằng nàng?"

Miệng ta mở rộng, sững sờ nhìn nàng, hồi lâu mới nói ra một câu: "Trách không được vài ngày trước đầy tháng của a ca con nàng ấy người muốn đi theo."

Lý Thục tựa vào bàn trên kháng, khuỷu tay chống trán, cắn răng nghiêng lợi nói: "Hắn trời buộc với kiêu thế như vậy? Liền yêu thích nữ tử ‘địu dàng hiền thực’ như vậy?"

Ta giống như con cá thiếu dưỡng khí, trừng mắt hỏi: "Người. Thích Thập Tam?"

Lý Thục ném khăn bị xoắn đến thay đổi hình dạng lên trên đất, rót xuống một cốc nước trà lớn, vẫn căm tức nói: "Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi! Bảo ta làm sao cam tâm? !"

Ta bắt đầu nhức đầu, Lý Thục cùng Thập Tam nhắc lên loại quan hệ này tuyệt đối không làm người ta vui vẻ. Mà ta còn không rõ ràng lắm trước hết ta còn là người cuối cùng biết, chỉ có thể thờ dài một hơi hỏi: "Thập Tam nói thế nào?"

"Nếu như hắn có nói thế nào ta liền sẽ không ghen một hơi đến bây giờ!" Lý Thục bĩu môi, cầm cái gối dựa vịn tua bông của nó.

Đây là có ý tứ gì? Không phải là Lý Thục đơn phương chứ? Vì thế ta đổi biện pháp hỏi khác: "Thập Tam biết ý của người chưa?"

"Ai biết hắn có biết hay không! Hắn và Phúc tấn kia của hắn, quả thật làm cho người nổi điên!" Nói thêm gì nữa Lý Thục sẽ bứt tóc của mình rồi.

Ta nắm tay của nàng hỏi: "Người muốn gả cho Thập Tam sao?"

Nàng nhìn ta một cái, ngó mặt đi chỗ khác nói: "Ta là thích hấn, cũng không phải là thích nhà hấn." Nói như vậy trước mắt nàng chỉ tính toán cùng Thập Tam nói chuyện yêu đương. Nàng bỗng nhiên túm ta nói: "Hàm tỷ tỷ, người cùng Thập Tam gia quen thuộc, nếu không người giúp ta."

Ta cắt ngang nàng nói: "Không, chuyện này ta sẽ không giúp một tay." Bất luận là đi nói bóng nói gió với Thập Tam, hay là đáp cầu đất mồi, đều không phải là chuyện ta nên làm, ta cũng không muốn dính vào càn khuấy đảo càn lẫn vào. "Ta nghĩ người phải tự mình giải quyết." Ta tin tưởng năng lực xử lý của Lý Thục, hiện tại nàng chỉ là có chút kích động quá mức.

Lý Thục há miệng thở dốc, lại đóng lại, suy nghĩ một chút nói: "Đúng. Ta nên tự mình làm." Nàng thả gối dựa trở về, lại giống như nhớ tới cái gì, nói: "Đúng rồi, Hàm tỷ tỷ, còn có chuyện này nói cho người. Người còn nhớ Lan Kỳ trong phủ Ung vương gia hay không, người đó đáng cao gầy, da mặt trắng, hai má của nha đầu có một chút lấm chàm tàn nhan? Nàng có thai."

Tin tức này cũng làm cho người ta không thoải mái như thế. Ta hỏi: "Tiểu muội biết không?"

Nàng cười khổ nói: "Tại sao có thể không biết."

Vừa dứt lời, liền nghe bước chân nườm nượp, tiểu muội ôm Đông Đông, trong lúc ma ma và bọn nha hoàn vây quanh phía dưới tiến vào phòng.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Thập Tứ kéo ta đi xem quà khách nhân đưa trăm ngày. Lão Bát đưa là bộ đồ trẻ con áo lông chồn bạc, một cái áo choàng, phối với cái mũ cùng cái bao tay nhưng ta nhìn ít nhất một tuổi mới có thể mặc được. Thập Tam đưa là gương to cao nửa thước dài xuống đất, tạo hình không tề, sau lưng khắc thỏ ngọc đảo thuốc, mặt bên là một chú mèo chộp bắt, nhưng ta nghĩ, cái này chẳng lẽ dùng để bản thân Đông Đông tự mình rèn luyện ý thức?

Thập Tứ chỉ vào bồn tắm bạch ngọc Lão Cửu đưa nói: "Nàng xem, hai bên còn có tay cầm, rất thú vị."

Ta nhìn nhìn cái hình bầu dục kia, so với chậu nước rửa mặt bình thường hơi lớn hơn một chút, hàng mỹ nghệ cảm xúc hoà cùng sắc màu trong suốt cũng không tề, nói: "Cái này nhìn cũng được, để dùng cho Đông Đông tắm rửa, vừa sâu lại vừa cứng, cũng lớn, không thực dụng." Nói không chừng đồ nước nóng vào liền nứt ra, cũng không biết có phóng xạ hay không, ngược lại có thể lấy ra nuôi cá vàng.

Không xem được mấy cái ta liền mệt nhọc, Thập Tứ đành phải sai người làm sửa sang dọn dẹp.

Vừa qua khỏi Tháng Giêng, trong cung liền phái người truyền ý chỉ của Thái hậu, bảo ôm Đông Đông đi thỉnh an. Dĩ nhiên không thể nói không rảnh, cũng không thể nói thác đau đầu, bởi vì Hoàng đế cùng Thái hậu đều đã đi đến Sướng Xuân Viên ở rồi, lại còn gần kề buổi sáng ngày hôm đó liền phải vội vàng đến trong viện chờ tấn kiến.

Bà vú so với ta may mắn hơn, bởi vì nàng ôm Đông Đông không phải làm đại lễ, mà ta, lúc Lão Thái hậu giơ tay lên nói: "Miễn đi, vừa qua khỏi hết năm, không cần vừa quý vừa dập đầu nữa." Trước đó, đã quý một lần tức một lần.

Chưa hết, Thái hậu ngồi bên cạnh Đức Phi, phải thỉnh an. Mặt khác còn có một quý phụ không nhận biết, hấn là chủ vị hậu cung nào đó. Đức Phi cười giới thiệu nói: "Đây là ngách nương Ngũ a ca cùng Cửu a ca ." Ta đi tức một tức, mới tính là kết thúc.

Thái hậu nhìn ta vẫy vẫy tay, nói: "Ôm tiểu Cách Cách nhà người để cho ta xem."

Ta đáp một tiếng "Vâng", bèn nhận lấy Đông Đông từ trong tay bà vú, âm thầm may mắn nàng còn ngủ, lúc này là nàng thành thật nhất. Lúc muốn giao đến trong tay Thái hậu, nàng liền tỉnh, trong tay toát mồ hôi, nếu nàng khóc rống, sợ hù dọa lão thái thái ra bệnh. Cũng may nàng cũng không có khóc, đại khái cũng không đói, liền chớp mắt tò mò nhìn người ôm nàng.

Thái hậu gọi cung nữ lấy kính lão của bà ra, giúp bà đeo lên, sau đó liền cẩn thận tỉ mỉ nhìn Đông Đông, Đông Đông cũng mút lấy ngón tay nhìn bà. Thái hậu cười nói với Đức Phi: "Nhìn nha đầu này mắt nhiều thủy linh, giống như ngách nương nàng."

Đức Phi cười tán thành. Nghi phi liền nói: "Đứa nhỏ này thật khả ái, cùng Thái hậu ngài cũng thân. Ai, ánh mắt chân thật, bộ dạng tương lai nhất định xinh xắn."

Ánh mắt của Đông Đông ngược lại thật chân thật, quả thật lạnh lợi chiếm nửa gương mặt, người khác đều nói đáng yêu, ta lại nghĩ, đứa nhỏ này chẳng lẽ là người ngoài hành tinh hay sao? Phát triển tiếp xuống nữa sợ sẽ phải đổi thành E. T rồi.

"Ai, người xem nàng cười!" Nghi phi dùng ngón tay khẽ chạm khoe miệng của nàng, Đông Đông cười vui vẻ hơn, chọc vui Thái hậu.

Thái hậu ôm một mối, giao cho Đức Phi, Đông Đông tỉnh táo rất nhiều, bắt đầu "Nha nha" kêu lên. Ta vẫn lo lắng nàng có phải đói bụng rồi hay không, chỉ là nàng cũng không có khóc bày tỏ muốn ăn. Nghi Phi thích trẻ con, cũng muốn ôm kè lại gần ôm một cái. Thái hậu cười nói với Đức Phi: "Người xem nàng, cháu gái của mình không biết mấy cái, hiện tại tới cướp ôm ấp của người."

Đức Phi cũng cười nói: "Nghi tỷ tỷ giống Thái hậu, thương yêu trẻ con, bất luận thấy là nam hài nhi hay là nữ oa nhi, đều muốn ôm một cái, trêu chọc một lát ."

Nghi phi vừa định đáp lời, liền nghe thái giám tới bẩm báo, nói Hoàng đế giá lâm. Nghi phi vội vàng giao Đông Đông cho bà vú ôm, chờ Hoàng đế đi vào, thỉnh an cho Hoàng thái hậu xong, liền cùng Đức Phi đi tiến lên hành lễ. Ta cũng không thể đứng bên cạnh thất thần, cũng may Hoàng đế phản ứng

nhanh hơn so với Thái hậu, ta tức còn chưa tới cuối, hần liền giương một tay lên nói: "Được rồi. Nhà Thập Tứ, hôm nay Trẫm đặc biệt muốn nhìn tiểu tôn nữ của Trẫm một chút." Nói xong ngồi xuống ở bên kháng trắc đối diện Thái hậu.

Ta vội vàng tuân chỉ ôm Đông Đông đi qua, dâng lên. Lúc này ta càng không yên lòng, Thái hậu dầu gì kinh nghiệm ôm trẻ con phong phú, Hoàng đế sợ rằng căn bản không ứng phó xong trẻ con như vậy. Vạn nhất nếu là Đông Đông cảm thấy tư thế ôm không thoải mái, bèn khóc lớn lên, ai có thể chịu đựng được! Bất quá Đông Đông trừ giấy dựa nhiều hơn ra, vẻ mặt bình thản như cũ, không có mếu máo, không có cau mày, ta hi vọng có thể giữ vững.

Hoàng đế khẽ chạm vào mặt của Đông Đông, nói với Thái hậu: "Bộ dáng giống ngựa nường nhiều hơn một chút."

Thái hậu gật đầu nói: "Ừ. Màu da này cũng trắng."

Ta nghĩ thầm, mỗi ngày bú sữa, đều đã nôn một chút (hoặc là chảy một chút) ra ngoài rửa mặt, có thể không trắng sao?

Đông Đông "Hừ nha" kêu loạn, nhìn Hoàng đế vươn tay ra, trên cổ tay nàng mang vòng tay lục lạc, lưng lay kêu "Đỉnh đỉnh đang đang" vang dội, hết sức thanh thúy. Hoàng đế cười nói: "Tiểu nha đầu nghĩ muốn cái gì?" Đại khái cảm thấy sắc màu bàn tay nhỏ bé giống như sữa bò hết sức đáng yêu, liền tiến tới muốn hôn một cái.

Ta dự cảm không lành, vừa định ngăn cản, liền nghe Hoàng đế nhẹ "Ồi" một tiếng, Đông Đông đã chộp một nhúm râu rồng vào trong tay rồi.

Tất cả mọi người ngây người, Đông Đông lại khanh khách cười, đại khái cảm thấy thú vị, còn đưa ra một cái tay khác cũng đi bắt. Lúc này thái giám đứng hầu bên cạnh mới phản ứng kịp, muốn tiến lên tách móng vuốt nhỏ của nàng ra. Hoàng đế lại khoát tay áo, nhẹ nhàng cầm hai cổ tay Đông Đông, cười nói với nàng: "Tiểu nha đầu thật biết lựa chọn, đáng tiếc cái này không thể thưởng."

Thái hậu không chịu đựng được, "Phù" một tiếng phun trà ra ngoài, sau đó ngửa tới ngửa lui cười lớn không ngừng. Các cung tỳ liền vội vàng chuyển khăn, vỗ lưng thuận tức cho Lão Thái hậu. Đức Phi cùng Nghi phi thấy thế, cũng che miệng cười khẽ.

Ta âm thầm may mắn khí lực Đông Đông có hạn, không có nhổ đứt râu Hoàng đế, nếu không không biết làm thế nào để kết thúc. Sớm biết nàng thích loại vật này, ở nhà ta cho nàng một đồng bóng tua rua nắm chơi, xúc cảm cũng không tồi.

Hoàng đế hất cái cằm lên với ta, cười hỏi: "Tiểu nha đầu này xếp hàng thứ mấy hả?"

Ta kính cẩn trả lời: "Hồi hoàng thượng, thứ năm ạ."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19-3: Các muội muội (3)

Hoàng đế dùng ngón tay bính bính bên môi nàng, ta vội vàng nhắc nhở nói: "Vạn Tuế Gia coi chừng." Tất cả mọi người nhìn ta, ta chỉ có thể kiên trì tiếp tục nói: ". Ngón tay, nàng sẽ cắn." Ai ngờ Đông Đông "Ồ um" một tiếng, đem ngón tay mình nhét vào miệng rồi, không có đi ngáp nghè ngựa thú của Hoàng đế. Tiểu gia hoả này, bình thường với ta cũng không lễ phép như vậy.

"Cắn cũng không sao." Hoàng đế cười nói.

Ta nghĩ thầm, là không sao, chỉ cần người không sợ nước miếng. Vì vậy đáp "Vâng", cúi đầu xuống đứng ở một bên.

Hoàng đế nắm một cái tay nàng nhẹ nhàng lay lay, nói: "Này Ngũ cách cách tinh thần thật tốt a! Hôm nay vừa tới liền chọc cười Thái hậu, tiểu gia hoả, muốn Trẫm thưởng cho cái gì?"

Đông Đông đáp lại trò về cười "Hắc hắc", vẫn thò tay về phía râu hần, hoặc là muốn cổ áo choàng cáo, ai biết được. Chỉ là lúc này bắt không được, Hoàng đế để ý giữ vững khoảng cách, cũng nắm lấy bàn tay nàng nắm chơi. "Tiểu nha đầu còn không nói. Để cho ngựa nường người thay người chọn được chứ?" Hoàng đế nói xong nhìn về phía ta.

Thái hậu các nàng cũng có nhiều hứng thú mà nhìn chăm chăm vào ta, ta chỉ có thể ở dưới ánh mắt nóng bỏng thiết tha mong chờ của mọi người suy nghĩ. Đông Đông cái gì cũng không thiếu, hơn nữa hiện tại nàng chỉ hiểu được âm no, tùy tiện ném cái khăn tay cho nàng, cũng có thể vừa cắn vừa kéo chơi đùa cả buổi sáng, nàng có thể muốn cái gì? Bất quá, ta cũng không dám suy tính quá lâu, ngừng đầu miễn cưỡng cười nói: "Thỉnh hoàng thượng thưởng mấy con ngựa con." Chuẩn bị mấy con ngựa thượng hạng cho nàng về sau chơi thôi.

Mọi người đều kinh ngạc, ta không thể làm gì khác hơn là cười theo giải thích: "Bởi vì chờ nàng lớn lên một chút, nhất định sẽ dạy cưỡi ngựa."

Cuối cùng Hoàng đế gật đầu nói: "Liên theo trên đến tứ viện chọn lựa vài thốt ngựa mẹ ôn thuần. . . ." Hần nhìn Đông Đông, lại trầm ngâm nói, "Ừm, bất quá chờ nha đầu này có thể cưỡi, những tiểu nữ kia đều có thể sinh ngựa con rồi."

Ta tức tức nói: "Ta vạn tuế ân điển. Trong phủ các tiểu a ca cũng lớn, tiểu mã trước dùng để cho bọn họ cưỡi." Tốt nhất chuẩn bị thêm vài thớt, một người trang bị một bộ toạ kỵ.

Hoàng đế mỉm cười nói: "Được. Sáng mai để cho Thập Tứ a ca sai người trước đi tứ viện chọn đi." Rồi nhìn về phía Thái hậu nói: "Ngạch nương, lại nói, Thập Tứ a ca Hoàng Minh, Trẫm có mấy ngày không gặp rồi. Không bằng để cho bọn họ dẫn theo hấn vào trong viện ở hai ngày, cũng để cho người nhìn tăng tôn."

Thái hậu cười: "Được, tốt."

Lúc này một tên thái giám bước vào cửa, thỉnh an xong, bẩm báo nói, chư vị a ca ở Lan Tảo trai chờ đợi thỉnh an. Hoàng đế ước chừng cảm thấy để cho những nhi tử thân vương bồi lạc kia đợi cũng không tiện, liền đứng dậy đi ứng phó bọn họ. Lúc giao Đông Đông cho ta, hấn giống như chợt nghĩ đến cái gì, nhìn về phía thái giám gần bên hỏi: "Ngụy Thường Tại cùng với nàng là thân thích hả?"

Thái giám cúi đầu đáp: "Hồi Vạn Tuế Gia, Ngụy chủ tử cùng Phúc tấn là biểu tỷ muội."

Hoàng đế "A" một tiếng, nói: "Vậy hãy để cho nhà Thập Tứ đi gặp Ngụy Thường Tại, khó có được có người nhà mẹ đẻ đến."

Đông Đông được ôm đi chỗ Đức Phi tạm ổn, ta tuân theo ý chỉ Hoàng đế, đi thăm Thiên Tuyết nhiều năm không gặp. Có thể gặp mặt, ta lại phát hiện đã không còn nhận ra nàng. Nhìn kỹ, trừ ngũ quan cùng vài năm trước bên ngoài na ná giống nhau, làn da trắng nõn giống như trong suốt kia, búi tóc tinh xảo, ăn mặc hoa lệ, về mặt đồ dẫn Hoàn toàn không tìm được bóng dáng năm đó.

Thiên Tuyết sớm nhận được tin tức, mang theo cung nhân ở ngoài viện chờ ta, nhìn thấy ta, cặp mắt lạnh nhạt kia giống như nổi lên một tầng sương mù, thủy quang xao động. Ta nhớ lại quên hành lễ, đã bất kính ngậy ngó nhìn nàng thật lâu. Ta rũ mắt xuống, tức một tức, còn chưa đứng dậy, nàng liền chợt nhào lên ôm lấy ta, gương mặt lạnh lẽo áp vào bên tóc mai ta.

Lần này gặp mặt không lâu lắm, Thiên Tuyết vẫn nhẹ nhàng hỏi, "Cha mẹ thân thể sức khỏe dồi dào sao? Đại ca, nhị ca vẫn khỏe chứ? Nhị muội trôi qua như ý sao? Hạo ca ca thành thân đi?" Nàng nhẹ giọng nói chuyện tí mỉ, tươi cười nhạt nhẽo, giờ tay nhắc chân tất cả đều cho ta một loại cảm giác mơ hồ. Nàng ban đầu là cái dạng gì chứ? Nghiêm túc nhớ lại, chỉ nhớ rõ nụ cười khi xoay người sáng rực rỡ, còn có một lần gặp gỡ cuối cùng khi đó lời nói mạnh mẽ dưới ánh trăng không cách nào đè nén khúc rỗng.

Thiên Tuyết nuôi một con sáo như cũ, ta nhìn cảm thấy cùng con ban đầu kia của nàng một dạng (sáo đều là đen kịt, bộ dáng không sai biệt lắm). Lấy con trước kia, có thể nói "Thịt dê nhúng", "Xào hạt dẻ", "Cho vay nặng lãi", bồi dưỡng quán nó gọi ăn vặt câu khách.

Thời điểm ta rời khỏi, Thiên Tuyết đưa đến cửa viện, đi một đoạn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy nàng còn dựa cửa nhìn ta, về mặt có chút cô đơn. Thấy ta quay đầu lại, liền khẽ mỉm cười phát tay.

Thiên Tuyết phái cung nữ Như Anh tiễn ta, dọc theo đường đi ta liền cùng nàng trò chuyện. Nàng nói cho ta biết, trong cung Thiên Tuyết và Nghi phi cùng ngụ ở Chung Túy cung, song khi tới trong viện, Hoàng đế lại để cho nàng đơn độc ở chỗ kế viện này cách tầm cung của hấn. Nghe giọng của nàng đại khái cảm thấy làm người hầu hạ cho Thiên Tuyết rất tăng thể diện của nàng.

Ta hỏi con sáo của Thiên Tuyết tên gì, nàng kỳ quái nhìn ta một cái, đáp: "Là Thái nhi." Ta cười khẽ, con trước kia cũng kêu là Thái nhi, con chim đen như mực đều gọi tên này, thường bị pha trò lúc Khánh chúc. Như Anh lại thờ dài nói: "Thái nhi là lúc chủ tử vào cung liền mang tới, đáng tiếc con này không phải là con ban đầu kia. Con Thái nhi ban đầu kia, bị tên tiểu thái giám lúc cho ăn không cẩn thận, bay đi rồi. Hơn mười ngày cũng không tìm thấy, ngoài miệng chủ tử mặc dù không nói, nhưng mỗi ngày ăn ngủ không yên, luôn chau mày lại. Về sau có người ở trong hoa viên quét dọn, nhìn thấy Thái nhi chết ở dưới một gốc cây tùng, nô tỳ cũng đi xem, lông ướt sũng bẩn thỉu dơ dáy. Thân thể chủ tử vốn không khỏe, cũng không dám để cho nàng nhìn thấy, bèn lên đồi con sáo bộ dạng giống Thái nhi, cùng chủ tử nói là tìm được Thái nhi trở về."

"Nàng có thể nhìn không ra được à." Ta không khỏi lăm bầm lâu bầu.

Như Anh nói: "Cũng không biết chủ tử nhìn ra chưa, chỉ là nàng trái lại rất vui mừng nuôi Thái nhi tới bây giờ." Nàng nói xong chỉ hướng cách đó không xa có thái giám đứng hầu ở cửa viện nói: "Trước mặt chính là tâm diện của Đức Phi nương nương."

Lúc này bỗng nhiên có một con chim màu đen từ trong bụi cây bên đường lao ra, "Phác phạch phạch" xẹt qua tán cây bay xa.

Cảm xúc của Lý Thục càng ngày càng tồi tệ hơn, ta nghe hạ nhân nói, nàng có khi đi ra ngoài trở về, lại đột nhiên phát giận, tiếp đó liền đập đồ. Ta có thể biết nguyên do nàng phiền não, là ta quản không đến, mặc cho nó phát triển. Rốt cuộc có một ngày, nàng chạy tới trong phòng ta, đặt mông ngồi trên kháng, nhưng nửa ngày không kêu một tiếng. Ta giao Đông Đông cho bà vú, sai Đông Vân các nàng ôm bé con đi dạo trong sân, rót cho Lý Thục ly trà, hỏi: "Lại làm sao vậy?"

Nàng chau mày nói: "Biết rõ còn hỏi."

Ta "Ừ" một tiếng, nói: "Vậy ta không hỏi nữa."

Lông mày nàng càng chau chặt, ra sức cắn môi dưới, sau đó, thế nhưng "Tách tách" nước mắt rớt xuống đất. Ta chấn kinh đến nửa ngày không ngậm miệng được, sau đó cuối cùng phản ứng kịp, đưa khăn tay cho nàng, nói: "Lau một chút, đừng khóc, phần trang điểm nhoe cả rồi."

Nàng nghe vậy nhận lấy khăn, nói: "Ta không có khóc."

Ta gạt đầu nói: "Ừ, đúng, mắt của người tự rót nước ra ngoài."

Nàng dùng sức hít vào hai cái, cầm khăn tử lau lau khoe mắt, thút thít hỏi: "Hàm tỷ tỷ, người nói ta chỗ nào không tốt?"

Ta nhìn kỹ một chút, đáp: "Chính là phần trên mặt có chút phai màu, mắt cùng lỗ mũi có hơi hồng."

"Hàm tỷ tỷ!" Nàng có chút tức giận nói, "Người có phải phản đối ta cùng Thập Tam gia hay không!"

Ta buông tay ra nói: "Nếu như chúng ta đổi chỗ, người cảm thấy người sẽ ủng hộ ta sao?"

Nàng há mồm muốn nói, rồi lại nghẹn trở về, sau đó tựa như bóng cao xu xì hơi, ngốc lăng nhìn chăm chăm mũi giày của mình.

Ta thở ra uống chút sữa nóng, cho nàng thời gian suy nghĩ toàn bộ chuyện lại một chút. Ta đã làm chuyện bất chấp hậu quả, ngu xuẩn, so với nàng không ít, cũng không nêu lên được ý kiến gì cho nàng.

"Hàm tỷ tỷ." Nàng bỗng nhiên nói.

"Cái gì?"

"Người biết Thập Tam gia đã bao lâu?" Nàng hỏi.

Đã bao lâu à? Ta không khẳng định đáp: "Rất nhiều năm rồi." Khi đó Thập Tam vẫn là hài tử, ách, nhiều lắm coi như là thiếu niên.

Nàng xê dịch, chen đến bên cạnh ta, hỏi: "Là tỷ phụ giới thiệu người nhận thức?"

Tình tiết này ta nhớ rất rõ ràng, lúc đầu nói: "Đồng thời nhận thức."

Nàng từ trong lỗ mũi "Hừ" một tiếng, nói: "Hàm tỷ tỷ, cũng không cần người khuyên!" Nàng lại cắn răng nói, "Ta coi là hết hy vọng rồi! Người nọ. Hấn căn bản là đầu gỗ!" Nói xong đột nhiên vỗ bàn một cái, nắp ly trà bị chấn động "Lạch cạch" rung lên.

Ta bây giờ quyết định khuyên, kéo tay áo của nàng nói: "Người. Bình tĩnh một chút."

Nàng lại thở hắt ra hai cái, nói: "Ta ngày mai đi Thái Nguyên."

Lý Thục nói được là làm được, cứ như vậy tạm thời rời khỏi Bắc Kinh.

Không biết sao, liền đến phiên ta khó chịu, phòng tránh không gặp Thập Tam. Ta đương nhiên biết Thập Tam không có sai, nhưng hôm nay nghĩ đến hấn sẽ tự động cộng thêm danh hiệu "người trong lòng của Lý Thục" này vào, rất khó có thể đối mặt.

Đồng Đồng có thể nằm sấp ngủ, thường hướng lên trên gối đầu rơi nước miếng. Thời điểm nàng được sáu tháng, có một ngày bú sữa mẹ cắn ta đau vô cùng, nàng muốn mọc răng rồi. Từ đó ta cự tuyệt cho nàng bú sữa, mới không tổn hơi thừa lời làm món đồ chơi cho nàng! Hơn nữa ta cũng đề xuất cho nàng cai sữa, dù sao nàng đã sớm uống nước trái cây cùng ăn cơm nhão, ta còn để cho người mài tảo nhuyễn cho nàng. Nhưng khi ta nói ra, Thụ ma ma ôm Đồng Đồng, nhìn ta nói ánh mắt tựa như nhìn một con rắn.

Cuối tháng tư, Thập Tứ lại đi nghỉ hè. Tiễn hành hôm đó, ta để cho Đồng Đồng biểu diễn động tác phát tay mới vừa học được. Thập Tứ hiển nhiên rất cực kỳ không vui khi rời khỏi nữ nhi sắp biết bò, ba bước quay đầu lại nhưng mà vẫn phải bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1: Vui vẻ nhất là trẻ con nghịch ngợm

"Nào, gọi ‘nương’." Ta để Đồng Đồng lên trên đùi, đôi tay xô dưới nách nàng ôm lấy, làm cho nàng nhìn vào mắt của ta.

Nàng hí mắt cười một tiếng, lộ ra răng cửa, vỗ tay gọi: "Cô cô Ha."

Ta lại gần một chút, nâng mặt của nàng, nói: "Ta là mẹ người, không phải cô cô của người. Gọi ‘nương’, không gọi không cho ăn cơm." Ngẫm lại uy hiếp này cũng không dùng được, nàng vốn là không ăn cơm, nàng bú sữa.

Liễu Tuệ đứng bên cạnh nói: "Phúc tấn, tiểu Cách Cách mới hơn bảy tháng."

Đồng Đồng cũng không cảm thấy đáng sợ khi không có cơm ăn, cười vui vẻ hơn, ngược lại đưa tay ôm lấy cổ của ta, cắn mặt của ta. Nàng dùng sức cắn không lớn, không đau, ta lại lo lắng nàng gây răng, ôm nàng ra, cầm khăn lau nước miếng trên mặt.

Trên thực tế Đông Đông cũng không đặc biệt thích uống sữa, nước trái cây cùng com nhão ở trên thực đơn mỗi ngày chiếm đa phần. Nàng còn hứng thú với đồ ăn của ta, mặc kệ là ta ăn anh đào hay là uống canh cá, nàng đều nháo muốn ném thử. Nhìn ta ăn hạch đào nàng liền tức giận, bởi vì không thể chia sẻ cho nàng. Người ta nói "Bảy ngồi tám bò", nàng đã có thể bò, vẫn còn ngồi không vững.

"Phúc tấn, Đường tiểu thư cho người mang đồ tới." Đông Vân đi vào hồi bẩm nói.

Ta sai nàng mở bọc đồ ra vừa nhìn, té ra bên trong là bán đồ Trung Quốc hoàn thành tam điều được thêu trên thảm. Liền bế Đông Đông đến ngồi trên giường trúc, gọi người trải ra trên kháng thử xem. Lớn nhỏ vừa vặn, mặt sau lót lông cừu làm nền, bên cạnh là đường viền gấm đỏ, xem ra dùng vô cùng bền, chỉ là mùa hè sẽ nóng một chút. Mặc kệ, trước dùng hai ngày, chờ thật sự nóng, sẽ cắt vào.

Xem một chút còn dư lại hai cái khác, do dự có muốn giữ lời phái người đưa cho Thập Tam định đoạt hay không. Đột nhiên, Mẫn Mẫn phát ra tiếng kêu thê thảm, ta nhìn lại phía giường trúc, thì thấy Mẫn Mẫn bị Đông Đông đè ở phía dưới, liều mạng dùng móng vuốt cào mép giường muốn bò ra ngoài. Hẳn là Đông Đông ngồi không yên lúc ngã sấp xuống đè lên nó, nàng bị bấm, thể trọng vượt qua Mẫn Mẫn rất nhiều, bất thành linh sức nặng lật tới nó chịu đủ. Đông Đông không có va chạm vào mặt giường trúc cứng cáp, trái lại va vào cái đệm mềm nhiều lông nhung nóng hằm hạp, đại khái cảm thấy hết sức thú vị, vui vẻ cười to, đặc sắc hơn còn đi tóm lỗ tai Mẫn Mẫn.

Đông Vân cách gần đó, động tác nhanh hơn ta, một phen ôm lấy Đông Đông, nhưng Đông Đông còn chưa từ bỏ ý định, "Nha nha" kêu quay đầu lại tìm Mẫn Mẫn. Mẫn Mẫn được giải thoát, lập tức từ trên giường trúc nhảy xuống, chắc là nó cảm thấy uất ức, nhảy lên đến cạnh chân ta làm ồ, ta ôm lấy nó, dùng ngón tay chải lông của nó, sờ sờ đầu nó, tỏ vẻ trấn an.

Cuối cùng vẫn quyết định tự mình lấy hai tấm thảm đi cho Thập Tam. Hơn mấy tháng ta chưa gặp qua hắn, dù cho trăm ngày đích tử của hắn, cũng tìm có không đi, thêm một lần nữa, không biết hắn sẽ tuyệt giao với ta hay không?

Nếu quyết định muốn đi, thì phải chuẩn bị chút lễ vật đưa cho con gái Thập Tam, thuận tiện mang theo Đông Đông. Thưa ma ma cùng Đông Vân là tất nhiên muốn đi theo, còn có bà vú vân vân. Ngày hôm sau, một đoàn người trùng trùng điệp điệp lên đường, đến trong phủ Thập Tam, nhận được nhiệt tình chiêu đãi của Triệu Giai thị.

Đánh giá của Lý Thục đối với Triệu Giai thị cũng không hoàn toàn đúng, nàng thật sự nói không nhiều, nhưng là đều nói ở đúng chỗ, tỷ như, ta vừa đến liền hỏi rồi sắp xếp com trưa cho ta. Đối với diện mạo của nàng ta cũng không có ý kiến. Sau khi ngồi xuống không có đề tài gì, thì nhìn xem nhi tử năm tháng của nàng. Cái đầu tiểu tử kia không lớn, thời điểm tỉnh dậy rất an tĩnh, Đông Đông lúc này cũng an tĩnh, bởi vì nàng ngủ thiếp đi.

Tiếp nàng lại theo ta đi xem Tam cách cách tiểu nữ nhi của Phú Sát Thị. Tiểu cô nương chỉ so với Đông Đông nhỏ hơn nửa tháng, còn chưa biết bò, nhìn người ánh mắt dịu dàng văn tĩnh. Đông Đông tỉnh ngủ, đối với trẻ con tỏ ra hết sức hiếu kỳ (mặc dù chính nàng cũng là trẻ con), bò đi qua ở bên cạnh người nàng "Phịch"ngồi xuống, ngâm ngón tay nghiêng đầu, không biết ở tại đây quan sát cái gì.

Phú Sát Thị cười nói: "Tiểu Cách Cách nhà ngươi đáng đáp thật tốt! Sinh lực dồi dào như vậy!"

Nàng vừa mới dứt lời, Đông Đông liền úp sấp trên thân của con gái nàng, thân thiết hôn mặt người ta, vươn tay chơi tóc người ta so với nàng nhiều hơn. Ta vội vàng ôm lấy Đông Đông, sợ nàng hôn xong rồi cắn người, hoàn hảo cũng không hù dọa Tam cách cách, chỉ trát một mặt nước miếng cho người ta mà thôi. Đông Đông giống như thật cao hứng, "Y y nha nha" nói với ta (đáng tiếc ta không biết nàng nói cái gì), chỉ vào Tam cách cách vừa cười vừa vỗ tay, vùng vẫy muốn bò lại trên kháng tiếp tục chơi cùng người ta.

Ta không muốn để cho nàng tiếp tục làm ầm ĩ, liền từ giữa ra ngoài đi bãi phóng Qua Nhĩ Giai thị. Đông Đông lại cau mày tròn mắt nhìn người, còn đâm bả vai của ta biểu hiện bất mãn. Ta giao nàng cho bà vú ôm, tránh cho nàng làm lộn xộn bụi tóc của ta.

Tại nơi đó của Qua Nhĩ Giai thị ngồi một lát, liền bày com trưa rồi. Bốn nữ nhân ngồi một bàn, giống như bố cục chơi bài. Trời nóng, món ăn giảm bớt muối như thế này cũng không kích thích các nàng thêm ăn bao nhiêu, mà thanh đạm cũng không hợp khẩu vị của ta, cho đến khi món mì trứng được bung lên, mới thỏa mãn ăn no. Ta nhìn các nàng đều chỉ ngâm miếng dưa hầu ướp đá nhìn ta ăn, liền nhân tiện mời các nàng lần tới đi chỗ của ta ném thử hoa quả sữa tươi trộn băng đặc chế một chút.

Sau khi ăn xong là thời điểm ngủ trưa, Đông Đông chỉ ngủ một chút, tỉnh lại thì làm cho ta cũng không thể nằm. Qua Nhĩ Giai thị nói, Thập Tam lúc này đều ở thư phòng, cũng không ngủ trưa, ta liền mặt dày đề xuất đi bãi phóng. Qua Nhĩ Giai thị nói mình còn muốn tiếp tục ngủ, để cho nha hoàn của nàng dẫn ta đi. Thật ra thì ta biết chỗ, nhưng dù sao cũng phải có người dẫn đường mới phải.

Thập Tam đang trong phòng viết chữ, những lối chữ thảo kia ta nhất thời cũng không nhận ra, mới vừa rồi một đường ôm Đông Đông không ngừng giãy dụa ồn ào, cánh tay thật sự mỏi nhừ không chịu được, cũng không trông nom Thập Tam còn nghi kị ta vài lần mời không đến làm bất ngờ hay không, liền đưa Đông Đông cho hắn nói: "Giúp ta ôm một lát."

Đông Đông đã đổi mới hoàn cảnh, có vẻ cực kỳ hưng phấn, ở trong ngực Thập Tam lao thẳng tới vọt lên. Thập Tam vịn lưng của nàng, ôm nàng ngồi vào trên kháng mộc. Ta cũng ngồi vào bên kia, tiện tay cảm chiết phiến ban này thấy ở trên án quạt cho mát.

Đông Đông nằm ở trên người Thập Tam, "Nha nha" kêu đưa tay đi sờ mặt của hắn, chộp được mũi của hắn, cười đến rất vui vẻ. Thập Tam chịu đựng nàng, có chút luống cuống nhìn về phía ta, ta nói: "Nàng hẳn là thích người đó, đại khái." Ta còn chưa nói xong, Đông Đông liền kê đến trên mặt hắn hôn nhẹ cắn cắn, ta vội vàng móc ra khăn tay mới vừa muốn lau mồ hôi trên mặt trước đưa cho hắn, nói: "Cho người, nước miếng của nàng nhiều."

Nhìn hắn nhìn chăm chăm khăn tay kia cũng không nhận, ta liền bổ sung thêm một câu: "Sạch sẽ, ta còn chưa dùng qua."

Hắn một tay ôm Đông Đông, một tay nhận lấy khăn, khẽ cười nói: "Không sao."

Ta nhìn hắn, không khỏi lại nghĩ tới Lý Thục. Lý Thục tại sao chung tình với Thập Tam đây? Nàng không đề cập, ta cũng không có hỏi, không phải là bởi vì lúc hắn cười cùng nói chuyện so với những người khác thân thiết chứ?

Thập Tam thả Đông Đông để lên trên đùi, nhẹ nhàng lắc lắc nàng, không có cầm khăn lau nước miếng, ngược lại dùng để lau mồ hôi cho nàng. Hắn hỏi: "Nàng hình như rất nóng, không sao chứ?"

"Không có chuyện gì. Người để nàng lên trên kháng được rồi." Ta không tập trung trả lời.

Hắn liền thả Đông Đông vào bên cạnh, để cho nàng ngồi ở trên chiếu trúc. Đông Đông dĩ nhiên sẽ không đành lòng, bắt đầu kéo y phục hắn, sau đó thì bò vào bên trong. Thập Tam chuyên tâm ứng phó nàng, ta thì ý vị theo dõi hắn nghiên cứu. Hôm nay Thập Tam mặc áo mùa hạ màu xám trắng, trên người hoàn toàn không có đóng vai, tinh thần rất là nhẹ nhàng khoan khoái. Hắn hơi nghiêng đầu nhìn Đông Đông bò bò, sau đó vươn tay chụp nàng lại bắt về bên người, ngăn bàn chân của nàng trong lòng. Đông Đông nắm chặt lấy chân của mình, lấy tư thế kỳ quái gấp khúc thân thể, "Khanh khách" mà cười. Thập Tam đại khái cũng cảm thấy thú vị, rất chuyên chú chơi với nàng.

Thập Tam một tay chống mép kháng, đưa ra một cái tay khác để cho Đông Đông nắm, tư thế ngồi rất tùy ý, xem ra lại cao lớn tiêu sái, nhìn Đông Đông mỉm cười ôn hòa mà chân thành tha thiết. Cần thận ngẫm lại, thật ra thì bản thân Thập Tam cũng rất có sức quyến rũ hấp dẫn phái nữ nha. Lý Thục cảm mến hẳn có lẽ không kỳ quái.

"Người nhìn cái gì?" Hắn giương mắt nhìn ta, nghi hoặc hỏi.

Ta thờ dãi, đáp: "Đang nhìn thứ trước kia không thấy rõ ràng."

Về mặt hắn chẳng hiểu ra sao, ta không giải thích, nên hắn cũng không truy hỏi nữa, đổi đề tài: "Gần đây xem sách gì?"

"A, 《 Tàn biên kỷ lược 》, sách không tệ." Ta đáp.

"Chưa nghe nói qua, nội dung gì? Người thật đúng là có thể lật thiên môn." Hắn nói.

Ta nhún mày nói: "Giống như bản in mới sửa lại tên, trước kia gọi 《 Phía Tây Biên thủy bây giờ là kỷ lược 》. Tác giả một mình du lịch Hà Châu, Tây Trữ, Trang Lăng, Lương Châu, Cam Châu, Túc Châu, Tĩnh Viễn, Ninh Hạ, dấu chân trải rộng hướng về Tây Tàn. Nội dung rất phong phú, có địa thế sông núi các Châu Tây Bắc, canh phòng thôn biên giới, phong thổ, còn có truyền bá biên giới phương Tây, bộ tộc Hà Sáo, bốn mươi tám bộ khảo thí sơ lược Mông Cổ vân vân. Bản mới rất thú vị, một bản dựa theo bút ký tác giả ghi chép, bên trong có một đoạn ghi lại, nói lúc hắn du lịch đêm nằm giường đất, gặp phải con rắn thành đoàn lớn hơn nửa hạt dưa, cuốn chần nệm ngủ trên đất, kết quả con rắn liền từ xà ngang giữa phòng rớt xuống, giống như mưa đá tích tích rõ ràng, bị những con rắn kia cắn một cái, liền làm mủ nước cao nửa tấc, gãi vỡ ra máu chảy không ngừng, không quá hai ngày liền thương tích đầy mình."

Thập Tam cảm thấy cực kỳ hứng thú, cười nói: "Nghe rất có ý tứ."

Ta liền hỏi thăm: "Cũng không tệ lắm, bản thân tác giả thảo nghiệm kiến thức du lịch thực tế, chưa chắc hoàn toàn đúng, cũng rất chân thật. Nếu như người có hứng thú xem, ta sẽ chuẩn bị một bộ đưa tới nữa."

Hắn cũng lười khách khí với ta, gật đầu nói: "Được."

"Lộp bộp" một tiếng, trầm đục thỉnh linh xảy ra ngắt lời hắn. Hai ta cúi đầu xem xét, chỉ thấy một thanh Bạch Ngọc Như Ý xinh xắn vốn đặt tại đầu kháng đã rơi trên mặt đất, hơn nữa. đứt thành hai khúc. Đầu sỏ gây nên thấy món đồ chơi bị nặng đẩy xuống rơi xuống đất, ngó cũng không thèm ngó một cái, lại bò đi chỗ khác, đi tìm cái vui khác. Ta mới vừa rồi thăm hỏi nói chuyện, không có lưu ý cử động của Đông Đông, vừa tới làm hại Thập Tam gặp xui xẻo, trên mặt không khỏi phát sốt, ngồi xổm người xuống đi nhặt. Trùng hợp Thập Tam cũng xoay người lại nhặt, thiếu chút nữa đụng đầu. Ta cầm hai mảnh ngọc không lớn, biết rõ không thể dán lại, vẫn nói lại thử xem. Cái mũi đỏ mồ hôi, ngắc ngứ hỏi: "Không phải ngứa tứ chứ?"

Thập Tam cười cười nói: "Không phải. Bề thì bề, không sau đâu."

Ta miễn cưỡng cười. Nhưng Đông Đông không nhìn sắc mặt của mẹ nó, nhào tới sau lưng Thập Tam, lại níu lấy tua màu xanh ngọc trên bím tóc hắn không chịu buông. Ta đi giành lại, nàng cau mày kêu lên với ta, ta cứng rắn giành trở về, nàng liền khóc lớn không ngừng. Thập Tam đành phải nói: " Cho nàng luôn cũng được." Nói xong cời bím tóc ra, lấy tua xuống cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20-2: Vui vẻ nhất là trẻ con nghịch ngợm (2)

Thật may là hôm nay hắn dùng chính là sợi tơ kết tua đơn giản nhất, không có rơi vào đồ có giá trị. Vẫn cảm thấy thật xấu hổ, không biết lần nữa, Đông

Đồng lại muốn làm cái trò gì, không thể làm gì khác hơn là ôm nàng cáo từ cho sớm.

Đồng Đông có thể gọi "Nương" rồi, nhưng là gọi hay không gọi đều phải xem tâm tình của nàng. Ta vì chuyện này giằng co với nàng, vẫn không hề tiến triển.

Có một ngày, ta mút kẹo que tự mình làm (thật ra thì chính là đường phen thêm cái thê trúc), Đồng Đông ngừng quấy rồi nhìn ta chăm chăm. Ta bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ đây chính là đột phá. Ta cho miệng nàng liếm đường, nàng cao hứng đập xuống kháng, ta lấy đường lui về phía sau, nàng liền bò qua đây, một đôi mắt lớn tròn vo nhìn thẳng ta. Ta quơ quơ thê trúc ở trước mặt nàng, cười nói: "Ngọt hay không? Gọi nương thì cho con ăn."

Nàng "ê a" kêu nhào lên cướp, ta một tay siết chặt quần nàng lại, nàng liền đuổi chân giày giữa, đáng tiếc lực quá nhỏ, không đủ sinh ra uy hiếp đối với ta. Ừ, khi dễ trẻ con cảm giác thật là tốt!

Đội nàng an tĩnh, ta đặt nàng trở về. Nàng ngồi trên kháng, bĩu môi trừng ta. Ta lại cho nàng liếm một ngum đường, cường điệu gọi lên "Nương". Thường xuyên lặp lại, rốt cuộc để cho nàng đi vào khuôn khổ. Nàng phản xạ có điều kiện, cho đường liền cười híp mắt bò tới trước mặt của ta, gọi tương đối rõ ràng "Nương" hoặc "Nương nương", còn có thể dụ dàng hơn ta.

Thư ma ma vừa đi vào nhìn thấy Đồng Đông ở trên kháng bò qua bò lại, liền ôm lấy nàng, kinh hô: "Phúc tấn, làm cái gì vậy? Rất là nguy hiểm nha! Nếu cách cách té thì làm sao?" Thấy trong tay ta cầm đường, lập tức bày ra vẻ mặt khó có thể tin, đen mặt dạy dỗ nói: "Ngài tại sao có thể cho tiểu Cách Cách ăn kẹo, sẽ hư răng." Hư răng? Cái này ta cũng không nghĩ tới, đội cho nàng lấy chút nước trà súc miệng. "Còn có sẽ hại tỷ vị, về sau tiểu Cách Cách chỉ muốn ăn kẹo, không muốn ăn cơm làm sao bây giờ?"

Ta phản bác không được, chỉ có thể cúi đầu nghe dạy. Chờ Thư ma ma đều tức, ta ôm Đồng Đông, nghĩ đến huấn luyện vừa rồi coi như uống phí, không khỏi có chút ừ ừ. Cảm hứng của Đồng Đông cũng xuống thấp, không biết là quan tâm ta, hay là biết không có đường ăn nữa.

Cơm nước xong tiếp tục huấn luyện, đang bận, bỗng nhiên bị người vỗ vai một cái, quay đầu nhìn lại, thì ra là Thập Tứ. Lúc này ta không có tâm tư quan tâm đến hắn, nói một câu: "A, người đã về rồi." Liền quay trở lại ứng phó Đồng Đông. Hắn ở phía sau kéo y phục của ta, ta phát phát tay nói: "Đi nghỉ ngơi một lát đi." Đồng Đông hình như còn nhận ra cha, nhìn thấy hắn rất hưng phấn, vừa dậm chân vừa vỗ tay, ta muốn nàng chuyển tâm, liền ôm lấy nàng đi ra gian ngoài phòng.

Lại giằng co hơn nửa canh giờ, Đồng Đông bắt đầu mệt rã rồi, Thư ma ma bảo bà vú ôm nàng đi ngủ trưa. Bên ngoài ve kêu ầm ĩ, ta cũng muốn đi ngủ, ngập vào buồng trong, cư nhiên phát hiện Thập Tứ ở trên giường rồi.

"Ta muốn ngủ một lát." Ta nói. Hắn đưa lưng về phía ta, vừa không đáp lời, cũng không xê dịch. Hắn đây là. Hòn dõ? Ta không muốn để ý đến tính khí trẻ con của hắn, nhưng hắn cản trở, ta không có cách nào leo lên giường, liền khế đá đá giày của hắn, hỏi: "Người có ngủ hay không?" Không ngủ liền tránh ra.

"Ngủ!" Hắn nói xong "Vụt" đứng lên, chặn ngang kéo lấy ta ngã lên trên kháng.

Giữa ngày hè, trên giường trải chiếu nan, cứng rắn muốn chết, hắn còn ra sức ép tới, một cánh tay thít chặt ở eo của ta, hại ta thiếu chút nữa không thở nổi. Ta há miệng muốn kêu hắn dừng tay, lại bị hắn chặn lại, hô hấp hai người quấn quít ở chung một chỗ nóng đến đại não của ta thiếu dưỡng khí, nhưng mà vẫn tìm được cơ hội nói: "Không!"

Thế nhưng hắn một chút cũng không chịu buông lỏng, dùng thể trọng ngăn chặn ta, cời y phục của mình, thờ hờn hờn nói: "Ta tắm qua rồi."

Vào lúc này còn không phải là một thân mồ hôi! Ta thật vất vả từ trong đồng y phục nhích ra vừa cời lộ mặt ra, vung một cái tay ra lau mồ hôi trên trán, nói: "Vội đi tắm một lần nữa."

Hắn nghiêm mặt, phòng quai hàm lên nhìn ta, ta cũng vô cùng mất hứng, trời nóng như vậy nhét chung một chỗ, khẳng định ừ ra rôm sảy. Hắn chợt nghe thấy cười một tiếng, dùng ngón tay viền theo môi dưới của ta nói: "Tĩnh ngủ lại tắm, cùng nhau tắm." Nói xong liền lột áo ngoài. Mới vừa rồi vừa ra mồ hôi, trên người hắn liền bốc lên một cỗ mùi xà phòng trong lành, hình như là mùi hoa quế, tay ta đặt ở trước ngực hắn, ngây ngất mơ hồ, có chút muốn ăn ngó sen quế hoa trộn đường. Hắn tiến lại gần hôn lên giọt mồ hôi trên mặt ta, ta dè dặt của hắn nói: "Ta còn chưa có tắm!" Mới vừa rồi cùng Đồng Đông hai người, dính một thân mồ hôi.

Hắn liếm môi trên của ta, lẩm bẩm nói: "Đội lát nữa ta giúp nàng tắm." Xốc lên áo lụa mỏng nửa mở của ta nói: "Cái này, không cần có được hay không?" Trên miệng hắn nói nhẹ nhàng, lực đạo trên tay lại không nhỏ, ta ôm lấy cổ của hắn kêu đau, hắn mới hoà hoãn một chút, không quá mấy giây lại chứng nào tật nấy. Đáng tiếc ta không có dưỡng móng tay vừa dài vừa nhọn, nếu không có thể viết mấy chữ to trên cổ trên lưng hắn, cho hắn ghi nhớ thật lâu. Hiện tại chỉ có thể dùng hàm răng là thích hợp, mà hắn cư nhiên cảm thấy thú vị khi bị cắn, đau đến nghe răng toét miệng còn cười. Làm cho ta cảm thấy lựa chọn thủ đoạn trả thù không phải đầu tiên này hoàn toàn mất đi lòng tin.

Lực đạo hắn không đều vừa vắn về vừa ma sát nhào nặn, ta không nhịn được hừ ra tiếng, hắn cười cắn lỗ tai ta: "Ta thích nghe nhất âm thanh này." Ta tức giận nói: "Người có muốn tiếp tục hay không?" Hắn dè dặt sự đắc ý xuống, môi lại dề lên, ta vịn vai hắn hưởng thụ nụ hôn hắn mang theo chút mùi vị hương bạch trà thoang thoảng. Ta thừa nhận ta muốn cùng hắn ân ái, nhưng không muốn cùng nhau thảo luận sự hấp dẫn, kỳ xảo hay là câu hỏi khác có liên quan đến quá trình.

Đại khái ban ngày càng dễ dàng làm cho người ta hưng phấn, mặc dù sức cùng lực kiệt nhưng cũng hàm chứa sung sướng tràn trề. Chỉ không tròn vẹn chính là Thập Tứ không biết khắc chế sức lực thô bạo, mà giải thích của hắn chỉ có câu này "Ta quá nhớ nàng thôi". Sau đó, ta thậm chí không còn hơi

sức thúc giục hắn đi tắm lần thứ hai, nằm ở trên gối một mõi ngủ.

"Bảo bối." Hắn áp sát tới, ôm vai của ta.

Ta không có tinh lực để ý đến hắn, hắn cứ nhiên liền lấy bím tóc của mình gãi lưng của ta. Ta tức giận quay đầu lại trừng hắn: "Chớ quấy rầy."

Hắn cũng không nghe ta nói hết, liền ôm ta dựa vào trên người hắn. Hồn độn trên thân dưới dính nhờn nhớt, còn eo mõi lưng đau, không muốn lăn qua lăn lại nữa, kìm nén tính khí nói: "Mới vừa rồi bị người giầy vò đau chết, đừng náo loạn nữa!"

Hắn đầu chịu nằm an tĩnh, thả ta nằm ngửa như sinh con, từ cánh tay bắt đầu vuốt ve, còn nói: "Nơi nào đau? Ta xoa xoa cho nàng." Sau đó một tay liền trượt đến bộ ngực ta. Ta không nhẫn nhịn được nữa nói: "Người có yên hay không?"

Hắn nghiêng đầu giống như đang tự hỏi, gấp một chân của ta cong lên, nắm lấy mắt cá chân của ta nói: "Lúc này xong rồi lại nói." Nói xong hôn một cái lên mắt cá chân. Ta nhắm vào mặt đá qua, hắn "Hắc" cười một tiếng tránh thoát, lật người đè lên .

"Bảo bối, ta xem bút ký của nàng." Hắn vuốt mõi hơi ẩm ướt sau gáy ta nói khẽ.

Ta xui lơ ở trong lòng hắn, không có khí lực động đậy nữa, nói chuyện cũng dùng giọng mũi rằm rì: "Ừm."

Hắn hỏi: "Giang Nam thật tốt như vậy sao?"

"Không." Ta buồn bực nói, "Hạ Thiên khó chịu như nhau, còn không khí ẩm ướt dính dính, buổi tối oi bức đến mức làm cho người ta không ngủ được. Chỉ là. Ban ngày mưa phùn lất phất , cảm giác thật thoải mái. Có hoa sen, hoa sơn chi." (Hoa sơn chi là hoa dành dành nhé, mình thấy đề hoa sơn chi hay hơn ^_^)

Hắn áp vào sườn mặt ta, nắm cổ tay của ta, gầy gầy khuyên tai ngọc nói: "Về sau, chúng ta cùng đi Hàng Châu chơi có được hay không? Có thể nghe âm thanh mưa rơi đánh vào lá sen đi vào giấc ngủ."

Ta lật người, nhìn sắc mặt hắn nghiêm túc, lắc đầu cười nói: "Người biết, không có khả năng."

Hắn trầm mặc một hồi, hôn mặt của ta hỏi: "Mùa hè sang năm, cùng ta đi Nhiệt Hà được chứ?"

"Không tốt." Cùng hắn đi phục vụ phụ thân Hoàng đế của hắn? Còn có một đồng huynh đệ thân thích, tương tượng ra cũng đã thấy phiền phức.

Hắn vuốt ve tay của ta nói: "Nhiệt Hà tiếng Mông Cổ gọi là ‘ Cáp luân cáo lỗ ’, Hán Văn chính là ‘ Nhiệt Hà thượng doanh ’. Nơi đó từng dãy núi ôm ấp nhau, một nhánh sông chảy qua, cỏ mềm trên đất rộng, phong thanh khí sáng, thích hợp nghỉ mát vui chơi giải trí vào ngày hè nhất. Lệ Đạo Nguyên ở trong《 Thủy Kinh Chú 》 có ghi lại nơi đây, sông kia gọi là ‘ Nhu Thủy ’, nhánh sông nhiều ôn tuyền, cho nên mùa đông không đóng băng. Bởi vì cách kinh thành không xa, vừa có thể gần Bắc Cung an bình, Hoàng a mã ở tại năm bốn mươi một quy hoạch Nhiệt Hà dựng lên hành cung, năm sau phá thổ động công. Nghi hè trong sơn trang có một khúc Thủy Hà uốn cong, dẫn ôn tuyền sau Bắc Sơn thành ao, nước ao xanh biếc trong vắt, trồng đầy hoa sen. Trên mặt nước xây lục giác đình, là dựa theo dòng nước chảy nô phỏng như Thiệu Hưng Lan Đình Khúc." Hắn nói rừ rừ bên tai, nghe cũng rất là hấp dẫn. Hắn tiếp tục nói, "Lại có một chỗ đình ‘ Nam Sơn tuyết động ’, bởi vì ở tái ngoại sớm giá rét, ở nơi đó, đầu thu là có thể nhìn xa thấy thượng kinh không hóa tuyết trắng. Nếu như chúng ta cùng đi, trừ cảnh sông núi, còn có thể chạy băng băng trên đồng cỏ, chim kêu hươu chạy. Sang năm cùng nhau đi có được hay không, hả?"

"Ừm." Mĩ mắt của ta sắp khép lại, thuận miệng trả lời.

Cảm thấy hắn hôn lên gò má của ta, nói khẽ: "Sang năm Đông Đông cũng sẽ không không xa được nương rồi. Hai chúng ta chỉ xa nó một mùa hè thôi. . . ."

Cảm giác còn chưa ngủ đủ, đã bị Đông Vân đánh thức: "Phúc tấn, Phúc tấn, Cửu gia phái người tới báo tin mừng?"

Cửu gia là ai ? Lý Hạo? Ta lật người, dụi mắt, mơ mơ màng màng nói: "Báo tin mừng gì? Hắn đỗ thi hương sao? Ừnh. Không đúng, là cưới vợ."

"Dùng cách cách sinh, là một tiểu thiếu gia!" Đông Vân phủ thêm áo ngủ bằng lụa cho ta.

Ta nửa ngồi dậy, cuối cùng nhận định mới vừa rồi là dạng mộng ban ngày. Liễu Tuệ cùng Do Nhi bụng dụng cụ rửa mặt đi vào, một chậu nước nóng, ta dội nước bên trong người vắt khăn lau trên mặt, mới tỉnh táo một chút. "Sinh rồi hả? Không phải còn nửa tháng sao?" Mặc cho Đông Vân chà sát bên người ta, vẫn còn một chút ngờ nghệch hỏi han.

"Vâng. Buổi trưa bắt đầu đau, bà đỡ vừa tới, liền sinh hạ một tiểu thiếu gia." Nàng nâng một cánh tay ta lên, dùng khăn bông nhẹ nhàng lau.

Tiểu quý Lý Hạo kia, có nhi tử rồi. Ta có chất tử rồi !

Lúc các nàng chải đầu cho ta, ta nhớ tới cha Đông Đông nàng, hỏi: "Thập Tứ đâu?"

Liễu Tuệ đáp: "Hồi Phúc tấn, vừa rồi nô tỳ thấy gia đi xem tiểu Cách Cách rồi."

Nói đến hắn, hắn bỗng nhiên xuất hiện, trong ngực còn ôm Đông Đông, cười nói: "Bảo bối, chúng ta cùng nhau đi chúc mừng ký chi." Lại cúi đầu trên

chọc nữ nhi, "Đề cho Đông Đông cũng nhìn tiểu đệ đệ một chút, tiểu cháu ngoại trai, ha ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20-3: Vui vẻ nhất là trẻ con nghịch ngợm (3)

Chờ chúng ta chạy tới nhà, một chất nhĩ liền thay đổi thành một đôi —— Dung Huệ sinh một đôi nhĩ từ song sinh. Cha vui vô cùng, nhìn thấy Đông Đông thể nhưng ôm lấy nàng, nói với nàng: "Đông Đông, bé con ngoan, để cho ngoại công ôm ôm! Con làm tỷ tỷ, đến, nhìn xem hai tiểu đệ đệ."

Đông Đông "Ừm ừm" mấy tiếng, hí mắt cười với cha, chỉ là rất nhanh liền hứng thú với cái mũ của cha, đưa tay đi bắt. Hoàn hảo Lý Hạo và bà vú ôm song bào thai ra ngoài, kịp thời dời đi lực chú ý của nàng.

Thập Tứ hình như chưa từng thấy qua song sinh, kinh ngạc nói: "Thật giống nhau như đúc nha!"

Ta liếc hẩn một cái, nghĩ thầm trẻ con không phải đều giống nhau sao, ngạc nhiên cái gì. Chỉ là hai tên tiểu gia hỏa này, hình như cái đầu nhỏ hơn so với Đông Đông, có lẽ là Dung Huệ ăn không bằng ta.

Lý Hạo nhìn nhĩ từ một chút, quay sang ta hỏi: "Tỷ, tại sao mặt chúng nó vừa hồng vừa nhẩn?"

Cái này ta đây có kinh nghiệm, trả lời: "Không có việc gì, nuôi mười ngày nửa tháng liền trắng mập thôi. Ừm, khi còn bé dung mạo Dung Huệ so với người xinh đẹp hơn, giống như nàng thì tốt rồi."

Đông Đông nhìn hai đứa bé, liền nhìn ta kêu lên "Nương, nương, nương", ta ôm nàng qua, nàng hình như rất vui mừng chụp bả vai của ta. Ta cau mày nhìn nàng nói: "Hà hề cái gì? Người lúc vừa mới sinh ra so với bọn hẩn xấu xí hơn nhiều."

Cũng không biết nàng có thể nghe hiểu lời của ta hay không, không ngờ nhìn ta với ánh mắt bất mãn, mếu máo một cái, liền "Oa oa" khóc lên, nước mắt nước mũi nước miếng, ngừng cũng ngừng không được, ta dụ dỗ nàng không được, liền nhét nàng cho Thập Tứ. Nàng vừa khóc, làm cho đôi song bào thai kia cũng khóc lên, ba oa nhi cùng đồng thanh gào khóc, quả thật làm cho người ta nổi điên, ta vội vàng bảo Thập Tứ bế Đông Đông về nhà.

Lý Hạo vẫn chưa thích ứng với việc làm cha, một chút biện pháp ứng phó với một cặp nhĩ từ cũng không có, ôm trẻ con đến hỏi ta: "Tỷ, tỷ, làm sao bây giờ?"

Ta nhận lấy đứa đưa hai cái, nói: "Lúc này biện pháp hay nhất, là tìm hai bà vú kinh nghiệm phong phú."

Ta gấp díp trong lúc Dung Huệ ở cứ nán lại ở chỗ Lý Hạo nhiều hơn một chút, dù sao trên căn bản Thập Tứ cũng không ở nhà, lúc hẩn không trở về nhà qua đêm, ta cũng ngủ ở nhà mẹ đẻ.

Thập Tứ thấy Đông Đông gọi mẹ, đỏ mắt vô cùng, mỗi lần trở lại liền quán lấy Đông Đông, muốn nàng cũng gọi cha. Ta xem thành quả hẩn diễn luyện, ôm Đông Đông, cười híp mắt dụ dỗ nói: "Đông Đông ngoan, gọi ‘ Ama ’." Thấy nàng ngậm ngón tay không có phản ứng, tiếp tục biểu diễn, "Đông Đông thông minh nhất, gọi ‘ Ama ’, gọi a."

Đông Đông cười "Hắc hắc" với hẩn, sau đó liền nhìn xung quanh gọi: "Nương, nương", muốn ta ôm

Thập Tứ không tức giận chút nào, khi bại khi thắng. Chẳng qua ta cảm thấy Đông Đông có thể không hiểu ý nghĩa từ ‘ Ama ’ này, bởi vì khi Hoàng Minh tới chơi, nàng bắt lấy bím tóc hẩn gọi ‘ Ama ’, thậm chí Hoàng Ánh cũng bị nàng giương cổ kêu qua, chỉ có Thập Tứ vẫn không thành công.

Như thế cũng làm cho ta hoài nghi nàng có phải cho là ‘ nương ’ ý tứ chính là kẹo que hay không, chỉ là thôi kệ, dù sao nàng sẽ không gọi sai người.

Lý Thục một mực lang thang bên ngoài, không về Hàng Châu, cũng không tới Kinh Thành. Lúc mùa thu gần kết thúc, trái lại là Lý Mạc đến Bắc Kinh. Nghe nói là vì gặp gỡ bạn làm ăn, chẳng qua ta thấy hẩn và Thập Tứ cùng các huynh đệ của hẩn gặp mặt tương đối vẫn nhiều hơn. Mặc dù Lý Mạc lấy kiếm tiền là niềm vui, nhưng mặt ngoài xem ra không có gì là hình dáng của con buôn, trước sau như một tác phong nhanh nhẹn nhẹ nhàng, hẩn có một chút giống như vương tôn công tử ở kinh thành nhưng cũng có nét không giống, về phần không giống ở đâu, ta cũng nói không ra được.

Cha sắp ra ngoài làm Án Sát Sứ Hồ Nam, tuy là chuyện vui, nhưng phải cùng ta và Lý Hạo chia lìa, chung quy không tránh khỏi thương cảm nhưng nhớ. Đông Đông sắp được một tuổi, ta nói trước với Thập Tứ, ta không tán thành tổ chức phụng phí giống như lúc đầy tháng, trăm ngày, không bằng liền dẫn Đông Đông đi chỗ của cha, làm lễ trao chu, ăn bữa cơm, người một nhà hợp mặt được rồi. Thập Tứ vui vẻ đồng ý. Bất quá sau đó Lý Hạo mời người một nhà cữu cữu, Thập Tứ mời Bình Quận Vương và biểu muội Thiên Lâm, lại thêm Lý Mạc nữa, lại trở thành bữa tiệc quy mô lớn.

Cha suy nghĩ tiểu muội cũng phải tới, liền gửi đi một cái thiệp mời cho Ung Thân Vương, vốn cũng là khách khí một phen, không ngờ hẩn cư nhiên báo lại nói rằng "Nhất định quấy rầy", quả thực là ngoài ý muốn.

"Tỷ tỷ, nhìn có được hay không?" Tiểu muội cầm một đôi giày nhỏ hình đầu hổ, cười hỏi.

Phần đầu hồ, phía dưới lớp sa tanh nhét vài bông, cảm giác rất nổi bậc, hai bên còn có chút sợi tơ làm chòm râu vểnh lên, trên khuôn mặt hồ có một cái miệng rộng híp mắt cười thật đáng yêu. "Rất đẹp." Ta nhìn lướt qua trong rổ thêu của nàng chất đầy bán thành phẩm, lại hỏi, "Ta thấy người đều làm bảy tám đôi nhỏ như vậy rồi, cắt hai đôi kích cỡ lớn một chút cho Đông Đông thôi." Song bảo thai của Lý Hạo nên dùng giày thỏ, đôi này cho Đông Đông mới thích hợp.

Nàng thả lại thành phẩm vào trong rổ, lại lấy ra một đôi đã thêu mũi giày và đáy giày bắt đầu may vá thành thạo: "Đông Đông đương nhiên có của Đông Đông. Những thứ này cho Đại Bối Tiểu Bối ca của gia. Còn có, Cảnh cách cách cũng sắp sinh rồi."

"Ai là Cảnh cách cách?" Ta hỏi.

Tiểu muội cũng không ngần ngại, đáp: "A, là người trong phòng của gia."

Ta thiếu chút nữa quẳng Đông Đông xuống đất, vội vàng ôm chắc, con mắt vẫn mở to nhìn chăm chăm tiểu muội ở một bên vừa hát khê vừa làm công việc, không hiểu cái này thì có cái gì đáng giá để cho nàng vui mừng.

Đông Đông bắt mãi ta ôm quá chặt, giùng giàng muốn xuống đất. Nàng đã có thể đi có thể chạy, đối với cử động tự do tràn đầy cảm giác mới mẻ, rất không tình nguyện bị người ôm. Ta đành phải buông nàng xuống, để cho bà vú trông nom nàng đi loạn khắp phòng.

Tiểu muội chột tạt ngừng thêu thùa trong tay, ngần ngại vui vẻ nói với ta: "Bất luận Cảnh cách cách sanh ra là tiểu a ca hay là tiểu cách cách, đều đã quyết định do Trắc Phúc Tấn nuôi dưỡng. Trắc Phúc Tấn nói, thân thể nàng không được tốt, lại phải chăm sóc Tam a ca, sợ không thể chu toàn, để cho ta ngày thường giúp đỡ nàng trông nom."

Ta không phản bác được, thở ra một hơi, cười nói: "Đứa bé vừa mới sinh chăm sóc không thoải mái, người sẽ rất bận bịu. Người thích là tốt rồi."

"Ừm." Nàng cười gật đầu, rồi lại thờ dài nói, "Trước đó vài ngày ta thấy nương Nguyên Thọ a ca —— chính là Lan Kỳ kia, ngày thường cũng không thấy được cốt nhục của mình, bởi vì Phúc tấn rất không nguyên ý cho nàng nhìn Nguyên Thọ a ca, gia cũng không đi nơi đó của nàng, rất đáng thương."

Đáng thương? Đúng không. Bây giờ tâm tình tiểu muội coi như là sáng sủa, là chuyện duy nhất đáng được ăn mừng.

Lúc này Lý Hạo vào phòng, nói: "Tỷ, ta có lời muốn nói với người."

Tiểu muội nhìn hấn nói: "Ta đi xem Dung cách cách cùng đại bối tiểu bối đây." Nói xong túm được Đông Đông hôn một cái, rồi ra khỏi phòng.

Lý Hạo ngồi xuống ghế tiểu muội mới vừa ngồi, nói: "Tỷ, ta là thứ cát sĩ đã gần ba năm. Ta nghĩ, sang năm cầu xin ra ngoài bỏ túc thêm."

"Người cùng Dung Huệ nói qua chưa?" Ta thấy hấn đột nhiên quyết định rất là ngoài ý muốn. Thấy hấn lắc đầu, liền nói: "Cùng cha còn có Dung Huệ thương lượng thật tốt, nhạc gia bên kia trước đó cũng phải thông báo. Thật ra thì. Người không cần quá để ý lời nói trước kia của ta." Trước khác nay khác, hiện tại hấn dặt dẹo con cái, rồi kinh sợ cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hấn cười nói: "Những lời đó của tỷ, trước kia ta cũng là nhớ rõ mà thôi, ở Hàn Lâm viện này một hai năm mới càng ngày càng cảm thấy đúng. Chuyện này ta đã nghĩ rất lâu, khi ra quyết định, đầu tiên muốn nói với người."

Ta vỗ vỗ vai hấn, nói: "Ừ, ta ủng hộ người. Chỉ là người phải vì Dung Huệ cùng đứa bé suy nghĩ một chút."

Đông Đông ở trong phòng chơi ngán, ầm ĩ muốn ra bên ngoài, thấy ta không để ý tới nàng, liền liều mạng ôm lấy bắp chân của ta, lắc lư kéo vạt áo của ta, cuối cùng cứ nhiên kéo giày của ta xuống luôn rồi. Nàng cầm giày của ta, trái gờ phải đập, còn muốn bỏ vào miệng, bà vú ngăn cản nàng, nàng còn không vui, tính khí bốc đồng khóc lên. Ta đành phải mặc vào áo khoác lông chồn, đeo lên cái mũ cho nàng, sai bà vú dẫn đi trong sân chơi.

Chờ Đông Đông đi ra ngoài, Lý Hạo trầm mặt một hồi, sau đó nói: "Tỷ, người có biết Đối Danh Thế hay không?"

Ta nghe có chút quen tai, suy nghĩ một chút trả lời: "Ừ, xem qua sách hấn viết."

"Ta và hấn là cùng tuổi." Lý Hạo nói: "Thật ra thì ở Giám học liền nhận thức, chỉ là hấn tài cao khí ngạo, cũng không có giao tình gì."

Ta nghi ngờ nhìn hấn, không hiểu tại sao hấn bỗng nhiên muốn nói với ta về một người không hề có quan hệ.

"Ngay tại hai ngày trước, hấn bị bắt vào nhà giam, chỉ vì Tả Đô Ngự sử kết tội hấn ‘cuồng vọng bất cần’." Hấn thờ dài nói, "Ta còn nhớ ngày truyền gọi trình bày ấy, hấn cao một giáp đứng thứ hai, thi đậu Tiến Sĩ, ba người đứng đầu bọn họ được nghi thức cổ nhạc dẫn đường ra Chính Dương môn, cười ngửa đạo phở, khí phách biết bao! Hôm nay. Ai, trận thế này xem ra, án này sợ rằng không thể bỏ qua."

Lý Hạo cảm thán một lát, thì đi ra chào hỏi khách đã bắt đầu đến. Mà ta ở tiểu khóa viện không thấy Đông Đông, đoán nàng nhất định ầm ĩ bà vú dẫn nàng đi chơi nơi xa một chút, liền một đường tìm kiếm.

Xa xa nhìn thấy Đông Đông ở hành lang gấp khúc nghiêng ngả lão đảo chạy về phía trước, bà vú đuổi theo ở sau lưng nàng, ta đang định gia tăng bước chạy lên phía trước, thì thấy nàng đứng vào trên người một người. Là hấn! Dưới chân ta do dự, dính vào tại chỗ bất động.

Đông Đông nắm lấy áo bào của hấn ổn định lắc lư, "Khanh khách" cười ngửa đầu nhìn hấn.

Chỉ thấy thân thể hắn dừng lại chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm hai bên cánh tay nàng đối mặt cùng với nàng. Đông Đông vẫn còn cười, trong miệng lẩm bẩm cầu nhàu, ta đứng xa, nghe không rõ nàng nói cái gì. Ngoài ý muốn là, thân thể nhưng không có không kiên nhẫn, ngược lại cùng nàng "Tán gẫu". Trước mắt khả năng diễn đạt của Đông Đông, chỉ là mấy chữ đơn giản hoặc từ trùng lặp từ đơn, ta không cho là hai người bọn họ có thể tiến hành trao đổi đối thoại đồng nhất tôn chỉ. Nhưng không biết Đông Đông thì thầm cái gì, thân thể nàng vuốt ve cái mũi da cừu trên đỉnh đầu nàng, nở nụ cười.

Đông Đông nghiêng đầu, nhào tới trong ngực hắn, xem ra giống như là biểu hiện thân thiện, ta lại biết nàng có mục đích gì khác, ba chân bốn cẳng xông tới. Quả nhiên, lập tức nàng liền có động tác tiếp theo, liền thò tay đi túm mũi của hắn, thân thể thì không phản ứng kịp, sùng sốt. Thật may là ta kịp thời ôm lấy nàng, trước khi nàng được như ý bắt được tay của nàng. Đông Đông nhìn ta cười, chỉ vào cái mũi của hắn, phát ra âm thanh "Mẩn Mẩn, Mỉ mỉ". Ta nghĩ màu lông da Hải Long này, cùng Mẩn Mẩn không có gì giống nhau, đại khái chỉ là cảm xúc giống nhau thôi.

Ta ngồi xổm lau mồ hôi trên mặt cho nàng, mới nhớ tới ngẩng đầu nhìn hắn. Hắn đã đứng lên, hơi nghiêng mình đứng khoanh tay, mắt lẳng lẳng nhìn xuống chúng ta, ánh mắt lạnh nhạt, lại không mang cái loại lạnh lẽo khiến người đó. "Nàng thích làm cho người chú ý." Ta nói. Hắn gật đầu một cái, lui nửa bước. Đây cũng là phản ứng trong dự liệu, trừ khách sáo cần thiết ra, giữa chúng ta không lời nào để nói. Ta đặt tay Đông Đông, cúi đầu nói với nàng: "Đi thôi." Nhưng nàng lắc lắc tránh thoát tay của ta, "Phù" lại đụng vào trên người hắn, bắt lấy lọ thuốc treo trên đai lưng hắn không thả.

Ta không thể cũng nhào tới đẩy tay của nàng ra, đành phải khẽ túm cánh tay của nàng, thấp giọng trách mắng: "Mau buông tay! Nếu không sẽ nhốt người trong phòng không cho phép ra ngoài." Nàng dĩ nhiên không để ý tới ta, dứt khoát nắm chắc sợi dây treo lọ thuốc này trốn ra phía sau hắn.

Hắn cúi người, ôm lấy Đông Đông, nàng ním môi hình như rất ủy khuất cúi thấp đầu. Hắn cười sờ sờ cái mũi của nàng, liếc mắt ra hiệu với thái giám theo hầu, thái giám này liền cúi lọ thuốc xuống đưa cho hắn. Hắn nâng lọ thuốc đưa đến trước mặt Đông Đông, lúc này nàng cũng không dám nhận, mắt nhìn sắc mặt ta. "Nàng thích thì cho nàng thôi." Hắn nói xong lại đưa nó về phía ta.

Ta giật mình nhận lấy nhìn hắn, lại càng thêm kinh ngạc phát hiện, một bên trên sống mũi hắn có một vết bụi, có lẽ là mới vừa rồi bị Đông Đông in vào. Mấy lần muốn nhắc nhở, nhưng thủy chung không có mở miệng. Cũng không cần ta lắm mồm, người bên cạnh hắn sẽ nói cho hắn biết thôi.

Ta tự kềm chế ý cười, nhận lấy bình thủy tinh men xanh biếc nhỏ, nắm trong lòng bàn tay, chỉ cảm thấy xúc tua ấm áp. Ta giang hai tay ôm Đông Đông trở về, đưa lọ thuốc cho nàng, nàng cầm lấy trò chơi mới liền vui vẻ, ôm lấy cổ của ta không hề giận dữ nữa. Ta khẽ gật đầu với hắn, liền ôm Đông Đông trở về phòng.

Đông Đông chơi cái lọ thuốc đó không tới hai khắc, liền đập gãy miệng bình, khói phấn vẩy ra ngoài, nàng còn nhảy mũi mấy cái thật mạnh. Về sau ta để cho tự tay nàng bỏ hai mảnh lọ thuốc vào một cái rượu, ở trong đó đều là đồ chơi nàng phá hư, bao gồm tua rua bím tóc của Thập Tam bị kéo loạn thành một đồng, chờ nàng sau này, có thể thưởng thức tỉ mỉ kiệt tác của mình.

Ăn xong cơm trưa, liền tiến hành nghi thức chọn đồ vật đoán tương lai. Dọn sạch chính giữa phòng khách trống rỗng, lót hai tầng thảm lông cừu, để Đông Đông ngồi ở giữa, ở trước mặt nàng bày một mâm gỗ lớn, bên trong để đầy cân tiểu ly, bàn tính, vàng bạc tiểu nguyên bảo, quyền sách, bao kim chỉ nữ công may vá, cái xẻng cái muỗng, con dấu, phấn hộp vân vân.

Bất quá Đông Đông không muốn một mình ngồi đó, bò dậy lác lác chạy về phía ta. Ta ôm nàng trở về, chỉ vào đồ trong mâm, ý bảo nàng đi lấy. Nàng liền "sột soạt" lục lọi tìm kiếm, trên châu thủy tinh lẫn đầy đất, sau cùng lấy một quyển sách nhét vào trong lòng ta. Ta cười lắc lắc đầu, nói không phải cho ta lấy đồ, để cho nàng chọn cái mà mình thích. Nàng có lẽ là đã hiểu, bỏ sách xuống, lại đi trong mâm lấy, đáng tiếc lấy được cái gì liền ném ra. Cái muỗng bị nàng đá văng ra, bánh nướng quả bơ dừa bị nàng đập dẹp, hộp bột nước hoa hồng bị nàng đập vấy ra hương phấn đầy phòng. Khi nàng cầm lên bàn tính, mọi người rớt cuộc thờ phào một hồi, vậy mà nàng cầm bàn tính kia, đi về phía ghế tròn bằng gỗ lim dừng lại gõ thật mạnh, đáng thương bàn tính nhỏ nhỏ kia, khung gãy đứt, còn hạt châu bắn ra đầy đất.

Người một phòng ghen hờn nhìn trần trời, ta cũng bị nàng làm mệt mỏi gần chết. Đang muốn tùy tiện nhét con dấu cho nàng kết thúc cuộc biểu diễn này, lại có gã sai vặt vội vàng chạy vào ghé vào bên tai ta nói chuyện. Chỉ chốc lát sau, liền có hai thái giám đi vào, nhìn bộ dáng giống như là ở trong cung, cúi chào thì lễ một cái với mọi người, đi tới phía trước Thập Tứ bọn họ nói: "Vạn Tuế Gia truyền gọi Ung Thân Vương cùng Thập Tứ Bối Tử lập tức tâu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21-1: Ấn tượng nghỉ hè Sơn Trang (1)

Sau khi Thập Tứ bọn họ đi rồi, Bình Quận Vương cùng một nhà cừu cừu lần lượt cáo từ, bữa tiệc không giải quyết được gì.

Ta sợ Đông Đông chơi đùa quá hưng phấn, liền ép buộc nàng cùng nhau ngủ trưa. Lúc ở một mình với ta, nàng tương đối thành thật. Chỉ là không ngủ được bao lâu, thì bị người đánh thức, lúc này đổi lại Hoàng đế triệu kiến ta và Đông Đông rồi. Thế nào Thánh thượng ra ý chỉ một lần lại nói tiếp một lần vậy? Cũng không một lần nói cho xong, làm hại ta nửa mê nửa tỉnh tâm tình không yên. Đánh thức ta không khó, đánh thức Đông Đông thì không đơn giản như vậy. Ta bèn xê dịch nàng một phen, nàng liền nhắm mắt lại "Y y ô ô" kháng nghị. Ta chỉ có thể ôm nàng lên xe ngựa, ôm nàng trong ngực tùy thời lựa chọn tư thế thoải mái cho nàng ngủ yên. Khi sắp đến Sướng Xuân Viên nàng rớt cuộc cũng thức dậy, ta nhanh chóng để cho bà vú mặc áo bông đỏ thắm và giày đầu hồ vào cho nàng.

Người chờ đợi tấn kiến, đều là một tiếng ho khan cũng không có, duy trì im lặng tuyệt đối. Nhưng Đông Đông mới hai tuổi mà sao mà hiểu, lúc ta thấy ánh mắt của nàng nhìn quanh quan sát phòng, thì biết nàng cảm thấy hứng thú với bồn cảnh San Hô và đá ngọc thạch. Cho nên cũng không đợi nàng cười híp mắt chỉ về phía đó, liền ôm nàng ngồi trên đùi, buộc ít tóc không nhiều lắm của nàng thành hai nhánh bím tóc nhỏ, hỏi bà vú lấy hai dây lụa dài nhỏ màu đỏ thẫm, quấn thành một cặp búi tóc nhỏ hình tròn. Trong lúc này nàng chỉ có thể chú ý tới ta có kéo đau tóc của nàng hay không, không có cách nào phân tâm làm ầm ĩ cái khác.

Không bao lâu, thì có thái giám tới dẫn chúng ta đi vào, ở ngoài cửa liền nghe thấy tiếng nói của Hoàng đế, "Các người quỳ an đi." Thì nghe bên trong có tiếng quần áo xột xột xoạt xoạt vang lên, rồi Hoàng đế trầm ngâm nói, "Đợi một chút, khoan hãy đi, đều lưu lại nhìn Ngũ cách cách nhà Thập Tứ một chút."

Ta ôm Đông Đông bước vào cánh cửa, đi về phía ngai vàng hành lễ. Có Đông Đông che khuất, ta liền trộm quét mắt người đứng hầu hai bên. Cừ thật! Từ Thái tử lấy xuống Thập Tứ trở lên, trừ Thập Tam ra, tất cả đều có mặt, một đám thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt của Thái tử âm trầm hơn một nửa. Thập Tứ nhìn thấy ta, trong mắt khẽ cười, lập tức khôi phục lại dáng vẻ mặt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

Chờ ta lễ bái đến trước mặt, Hoàng đế quả nhiên nói: "Người ôm đứa bé, không cần hành đại lễ." Dù vậy, an vẫn nên thỉnh, chỉ là biên độ động tác có thể nhỏ một chút.

Trong phòng này, chỉ có trên mặt của Hoàng đế là có nụ cười thần nhiên, hần nhủu này kêu: "Thập Tứ a ca."

Thập Tứ vội vàng bước ra khỏi hàng, lên tiếng: "Vâng"

"Nghe nói hôm nay là Ngũ cách cách nhà người tròn một tuổi." Hoàng đế gạt trà nói, "Bày ra gia yến, như thế nào lại không đưa thiệp mời cho trẫm?"

Thập Tứ đáp: "Nhi thần sợ hãi. Hoàng a mã một ngày trăm công ngàn việc, không dám vì việc nhỏ như thế làm phiền người."

Hoàng đế khẽ hừ một tiếng, nửa thật nửa giả cau mày nói: "Lấy có."

Đều nói người lớn tuổi giống như đứa trẻ, Hoàng đế cũng không ngoại lệ, có lẽ là buồn bực đùa bỡn nhi tử chơi thôi. Chỉ thấy hần đặt ly trà xuống, nhìn ta hỏi "Nhà Thập Tứ, người nói tại sao?"

Ta nhìn nhìn Đông Đông trả lời: "Hồi Hoàng thượng, là sợ mặt mũi nàng không đủ lớn."

Hoàng đế nghe vậy bật cười, vẫy tay để cho ta ôm Đông Đông đi qua. Đông Đông không sợ người lạ, Hoàng đế lại chú ý bảo vệ chòm râu của mình. Hần ôm nàng ngồi trên đùi, hỏi: "Nha đầu này tên gọi là gì?"

"Hồi Hoàng a mã, gọi là Đông Đông, đồng chí chỉ đồng." Thập Tứ cầm tay của ta, cúi đầu đáp.

Đông Đông nghe được tên của mình, vỗ hai cái, đưa tay muốn Thập Tứ ôm.

Hoàng đế lại hỏi: "Chọn đồ vật đoán tương lai bắt cái gì?"

Thập Tứ nhìn ta, ta lắc đầu một cái tỏ ý không có tiếp tục, hần liền đáp: "Bắt hai khác đồng hồ. Còn chưa có bắt xong."

Hoàng đế có lẽ không thể lý giải "Còn chưa có bắt xong" là có ý gì, trong bụng hồ nghi, nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ sai thái giám đi lấy đồ dùng cho trẻ con chọn đồ vật đoán tương lai, muốn cho Đông Đông biểu diễn một lần nữa.

Trên trán ta lấm tấm mồ hôi, nghĩ thầm, đừng đập bể Ngự Tỷ mới tốt nha.

Hoàng đế ra hiệu thái giám để cái mâm trên bàn, Đông Đông nhìn lướt qua trong mâm đồ, đại khái cảm thấy không có gì mới lạ, liền dời lực chú ý đặt vào vật phẩm khác trên bàn. Chỉ chốc lát sau liền đưa tay về phía giá bút, nghĩ muốn bỏ qua lấy. Chắc là Hoàng đế không có chú ý, ôm lấy Đông Đông đang giãy giụa, để cho nàng chọn vật trên mâm. Đông Đông "Ừ nha nha" mấy tiếng không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn lại nhìn lên Hoàng đế, chỉ vào bút lông trên giá bút nói: "Ama, muốn, muốn."

Trong điện nhất thời lặng ngắt như tờ, ngay cả Hoàng đế nhất thời cũng ngây ngẩn cả người. Cùng với lúc Hoàng đế đập lên án cười to ra tiếng, chung quanh lập tức bộc phát ra tiếng cười vang. Chỉ có khuôn mặt Thập Tứ đen thui, ta cũng không nhịn được xấu hổ, cúi đầu. Trước kia thấy nàng gọi Phó Hữu Vinh là "Ama" cũng chỉ tính là chuyện đùa, lần này xem ra, thật sự cần phải dạy bảo nàng lại cho thật tốt.

Đông Đông đương nhiên nhận được bút lông vừa thô vừa to, nàng mừng hoa chân múa tay vui sướng tự mình vẽ lên trên mặt mình, thì ra nàng lấy cái này làm như trát phấn rồi.

Ra khỏi nơi của Hoàng đế, các huynh đệ của Thập Tứ liền vây quanh. Cũng may Lão Bát, chỉ cười, Lão Cửu Lão Thập đùa với Đông Đông gọi Ama. Thập Tứ đen mặt một đường về đến nhà.

Trở lại trong phòng, Thập Tứ đặt Đông Đông ở trên kháng trác, khuôn mặt nghiêm túc nhìn nàng, đại khái muốn nói "Ta đối với con rất thất vọng" linh tính. Trải qua hôm nay náo loạn như vậy, ta cũng không có ý định ngăn cản hần. Bất quá Đông Đông không thêm đề ý sắc mặt của hần, thấy Phó Hữu Vinh cười xuống mũi cho Thập Tứ, liền giật nhẹ tay áo cha nàng, chỉ vào cái mũi nói: "Ama, muốn, muốn, cái đó."

Lại tới! Đại khái nàng cho là chỉ cần nàng kêu cái này thì mọi việc đều thuận lợi. Đáng tiếc Thập Tứ người này liền bị lừa nữa rồi, mặt cười khúc khích cảm nư cho nàng. Được, không cần trông cậy vào hần giáo dục nữ nhi, hần và nàng không cùng một đẳng cấp.

Sau khi ôm Đông Đông đi xuống, chúng ta cũng rửa mặt chuẩn bị ngủ. Vẫn nhin không được hỏi Thập Tứ: "Hoàng thượng triệu các ngươ đi, có chuyện tốt gì không?"

"Chuyện tốt? Có thể xem như là chuyện tốt." Thập Tứ khẽ cười khó hiểu cời áo khoác, Phó Hữu Vinh muốn giúp đỡ, bị hần kêu đi ra, nói tiếp, "Ném Thác Hợp Tề, Tề Thế Vũ lão thất phu này tất cả vào đại lao Hình bộ, thật là hả lòng hả dạ!"

Còn tưởng rằng thưởng trang viên vàng bạc chứ, thật là không thú vị! Thập Tứ phát tay để cho Đông Vân các nàng tất cả đều đi xuống, đi lên cời quần áo trong cho ta, ta ngáp bỏ vào chăn, quay đầu lại dặn dò hần đừng ném loạn quần áo của ta khắp nơi, tốt xấu gì cũng phải treo lên trên kệ.

"Chỉ là con một sách họ Đới kia thì gặp tội lớn rồi! Cát Lễ cùng Trương Bá Hành lôi kéo nhau, kiên quyết quấn chặt trên người hần." Hần cũng chui vào trong chăn, áp vào tóc mai của ta nói nhỏ.

Ta nghe nói họ Đới, ngược lại hơi tinh táo hai phần: "Là Bằng nhần năm Kỷ Sửu Đới Danh Thế? Lão đầu này rốt cuộc phạm vào chuyện gì?" Khi đó Lý Hạo nói đến hần cảm xúc vô cùng xuống thấp, ta liền không hỏi nhiều.

Thập Tứ không ngờ ta có hứng thú, liền trả lời: "Người này học vấn hơi có chút danh khí, chỉ là có chút cuồng vọng tự phụ, không làm cho người thích. Vốn cũng không phải là loại da lông gì, đáng tiếc vận khí không tốt, đụng vào trong tay Thái tử, thành cái đem lưng. Hần viết hai quyển sách kia, nghe nói cũng là chứng cứ phạm tội vô cùng xác thật."

"Viết sách có tội, xem sách của hần cũng không thể không được nha." Ta kéo chăn cao lên cho thoải mái một chút, nói: "Trên giá sách bên kia có đặt mấy quyển, nếu là ngày nào đó bọn họ cũng bắt ta hạ ngục, cần phải nhớ rõ dẫn Đông Đông đến thăm ta."

Cha năm trước liền rời kinh nhậm chức, mùa xuân năm thứ hai, Lý Hạo cũng đi. Hai chất nhi của ta còn quá nhỏ, mặc kệ là Lý Hạo hay là nhà mẹ đẻ Dung Huệ, đều không yên tâm bọn chúng đi theo phụ thân tuổi còn trẻ lặn lội đường xa, cho nên Dung Huệ cũng đành phải tạm thời lưu lại chăm sóc nhi tử. Ngày ấy Lý Hạo đi, Dung Huệ khóc đến lỗ mũi đỏ bừng, ta an ủi nàng nói: "Son Đông không xa, không phải đến không được, ngựa chạy vài bước là có thể gặp mặt."

Dung Huệ khụt khà khụt khịt, dường như đang tự hỏi có thể không, sau đó nhìn ta hỏi: "Lai Vu rốt cuộc là nơi như thế nào? Hần đi có thể chịu khổ hay không?"

Ta sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút trả lời: "Thuộc Thái An Châu, hần là cách Thái Sơn rất gần, lần tới bảo hần dẫn ngươ cùng nhau đi xem mặt trời mọc. Chịu khổ thì. Mặc dù về điểm bông lộc này có hơi ít, chẳng qua ta có thể bảo đảm Lý Hạo sẽ không bị đối bị lạnh." Nói xong vỗ vỗ bả vai của nàng để cho nàng yên tâm.

Ngược lại nàng dừng lại, nhất định không chịu nghe mẩu thân nàng chuyển về nhà mẹ, kiên trì muốn dẫn đứa bé ở chỗ cũ của nàng và Lý Hạo. Mẫu thân nàng đành phải thỉnh thoảng vài ngày qua thăm nàng. Ông thông gia nói: "Người trẻ tuổi chí hướng cao xa, tốt!" Bà thông gia thì không khỏi phê bình kín đáo: "Ném xuống vợ con chạy tới trong cái xó kia làm quan huyện nhỏ như hạt vừng, gọi là chuyện đại sự gì chứ!"

Đông Đông một tuổi rưỡi, học xong phát âm "Thúc thúc, bá bá, ca ca", mặc kệ người nào dụ dỗ làm sao cũng không gọi "Cha". Nàng nói chuyện lưu loát rất nhiều, trêu chọc nàng ngây thơ đồng ngôn đồng ngữ hết sức thú vị. Hôm nay ôm nàng đi dạo trong phủ, thì thấy có một cô gái nhìn có chút quen mắt từ thư phòng trong viện của Thập Tứ ra ngoài.

"Đội đã nào...!" Ta kêu nàng đứng lại.

Vốn là Phó Hữu Vinh dẫn nàng đi ra ngoài, bị ta kêu một tiếng, lau mồ hôi nói: "Phúc tấn, nàng."

"Không có chuyện của ngươ, trở về làm việc đi." Ta xen lời hần.

Đông Đông vẫy vẫy tay với hần, hần đáp một tiếng liền lui về trong viện.

Cô nương kia cúi đầu, vẻ mặt có chút ngông nghênh. Ta cẩn thận nhớ lại, rốt cuộc nhớ ra, nàng không phải là tiểu khất cái trộm khuyên tai ngọc của ta sao! Khi đó quần áo nàng rách nát, bẩn thỉu, hiện tại thì ăn mặc sạch sẽ y phục giống cô nương Bát kỳ, mặt mày trong sáng, có mấy phần thanh tú. Không trách được nhất thời không nhận ra!

"Lúc này không mang dao găm chứ?" Ta hỏi.

Nàng hừ lạnh một tiếng không có trả lời, khinh thường nhìn về phía nơi khác.

Đông Đông nằm ở đầu vai hỏi ta: "Nương, ừm, tỷ tỷ, tại sao muốn. Dao găm? Ăn ngon không?" Hiện tại nàng nhìn thấy nữ hài trẻ tuổi đều gọi tỷ tỷ, chữ "Mang" sẽ không nói, vấn đề còn lại ăn ngon hay không là ta cùng nàng thường xuyên thảo luận.

Ta hôn mặt của nàng, đáp: "Không thể ăn. Nhưng mà ‘tỷ tỷ’ thích." Nàng cũng rất tò mò nhìn "Tỷ tỷ" có sở thích kỳ quái kia.

Cô nương kia đã không được tự nhiên, ta cười nói với nàng: "Ta nhớ lần trước ngươ nói qua ‘chó Mãn’ gì gì đó, thế nào bản thân mình cũng khoác lên da chó, tới trong ổ chó đi dạo?"

Nhất thời nàng đỏ mặt, quần bách mắng: "Phi! Nếu không phải vì thủ lĩnh. Ta mới không bước vào ổ chó này, cái chỗ rách nát này!" Nói xong xoay người muốn đi.

"Này." Ta kêu nàng đứng lại.

Nàng tức giận quay đầu lại nói: "Làm gì? Ta biết cửa ở đâu!"

"Cửa? Người nói là chuông chó má." Ta chỉ chỉ bên kia nói: "Uhm, bên kia cũng có một cái."

Cổ nàng triệt để cũng đỏ lên, dậm chân một cái liền giành đường mà đi. Đông Đông lại phát tay: "Dao găm tỷ tỷ tạm biệt." Sau đó ngửa đầu muốn ta tán thành biểu hiện của nàng, ta rất là tán thưởng khả năng liên tưởng của nàng, cười nhéo nhéo gương mặt của nàng.

Chẳng biết lúc nào Thập Tứ đến bên cạnh, đưa tay ôm Đông Đông qua, giải thích: "Lần trước vì lấy lại hoa tai, cùng thủ lĩnh bọn họ uống rượu qua một lần."

Ta "Ừ" một tiếng, nhìn bóng lưng cô nương kia xa dần biến mất sau cổng tròn tường viện, nàng quen cửa quen ngõ, hẳn không phải là lần đầu tiên tới.

"Tuy là lỗ mãng, nhưng là người hào phóng, vẫn có thể xem là một hán tử chân chính, liền kết giao. Ít ngày trước được vài hũ rượu ngon, nghĩ tới hẳn, cho người đưa qua, hôm nay hẳn liền phái người tới tạ lễ." Đông Đông nằm sấp trên người hắn giữa làm nũng, hắn vừa dỗ nàng vừa nói chuyện với ta.

"Nàng tên gọi là gì?" Ta hỏi.

"Hả?" Hắn ngạc nhiên nói.

"Cô nương kia, tên gọi là gì?" Ta lặp lại một lần nữa.

Hắn nhìn ta, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Gọi là Chuối Nhi. Có lẽ là Xuyên Nhi."

Ta gật đầu một cái, lại hỏi: "Khi nào thì nàng trở lại?" Tiểu nha đầu này rất thú vị, lúc bị chèn ép, mặc dù vẻ mặt túng quăn, nhưng ánh mắt lại vô cùng trong sáng như nước.

"Không biết. Có lẽ lần tới không phải nàng tới." Thập Tứ đáp.

Đông Đông bị ôm đã lâu, không vui, Thập Tứ còn đuổi theo muốn hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng liền cau mày mím môi, nắm da mặt của hắn ngửa ra sau. Ta bảo Thập Tứ để nàng xuống đất, cho bà vú dẫn đi ngủ trưa.

Thập Tứ ngăn ánh nắng mặt trời cho ta, vuốt tóc rơi ra của ta đến sau tai, hỏi khẽ: "Mới vừa rồi làm cái gì? Trời nóng, cẩn thận nắng chiếu vào."

"Ta tìm họa sĩ vẽ bức họa cho Đông Đông, nhưng nàng yên tĩnh không được." Họa sĩ không giống thợ chụp hình dễ dàng như vậy.

Hắn vui vẻ nói: "Thật? Đã vẽ xong sao? Ta xem một chút."

"Còn sớm đấy." Vốn bức tranh tiến triển chậm chạp, hơn nữa Đông Đông không phối hợp, càng không hẹn ngày hoàn thành.

Thập Tứ cũng không thất vọng, dắt tay của ta liền kéo ta vào viện: "Ta vẽ cho nàng một tấm"

Lần đầu tiên ta đến thư phòng của hắn, bình thường hắn cũng ít tới, đọc sách thậm chí xử lý công văn, cũng thường dùng án thư trong phòng chúng ta. Phòng không lớn, mấy cái giá sách hai cái tủ dựa vào tường. Trên bàn đều là giấy cuộn, Phó Hữu Vinh đang dọn dẹp cái bàn cho hắn, phân loại những thứ không biết là thư hay là sổ con gì đó xếp lại, bỏ vào hộp rồi đặt vào trong ngăn kéo.

Thập Tứ nhìn không sai biệt lắm, liền đuổi hắn đi xuống. Ta đi qua kệ tủ, tham quan trong phòng một chút, giường La Hán cũng không phải mới mẻ, ngoài ý muốn phát hiện ở một góc bố trí cầm án, đặt một thanh cầm. Ta khêu nhẹ hai cái, nó liền phát ra tiếng "Boong boong". "Người biết đàn à?" Ta tò mò hỏi.

"Đàn không được tốt lắm. Ta đàn cho nàng nghe?" Hắn ở phía sau ôm ta, dán vào bên tai ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21-2: Ấn tượng nghỉ hè Sơn Trang (2)

Ta nhẹ nhàng tránh ra, lấy sáo trúc treo trên tường, đưa cho hắn nói: "Thôi cái này ta nghe một chút."

Hắn cười một tiếng nhận lấy, sáo bên miệng, tiếng địch du dương xuôi ra theo dòng chảy. Không ngờ hắn thổi thật! Không tránh được liền so sánh với Cẩm Nhan, cảm thấy vẫn không bằng, trước hết có lẽ thua ở điểm lên cao.

Ta nhắm mắt lại, tựa vào trên giường La Hán yên lặng nghe. Tiếng địch chợt đột nhiên ngừng lại, ta mở mắt ra, thì thấy Thập Tứ để cây sáo xuống, đang bò lên giường. "Thế nào không thổi nữa?" Ta hỏi.

"Ta thấy nằng mệ. Chúng ta ngủ một lát đi." Hắn tới gần hôn lên chóp mũi khoe môi ta.

Ta đứng lên nói: "Ta trở về phòng ngủ, ngươi còn bận việc của ngươi."

Hắn ôm lấy ta nói: "Chờ trận này hết bận, chúng ta liền đi Nhiệt Hà."

Thật muốn đi sao? Mặc dù tiểu muội hết sức nguyện ý giúp ta chăm sóc Đông Đông, nhưng vẫn không nỡ. Đông Đông quá nhỏ, nếu không cũng dẫn nàng theo cùng. Đại khái Thập Tứ nhìn ra do dự của ta, nói: "Chúng ta đi săn bắt, mang theo Đông Đông, nàng nhất định muốn ẵm ẵm."

Đây cũng là thật. Đông Đông ương ngạnh lên, mặc dù không đến mức trị không được, nhưng rất là phiền toái. Được rồi, coi như một lần nghỉ phép hoàn toàn.

Đầu tháng năm liền lên đường đi đến Nhiệt Hà. Trên đường chỉ có thể ngồi xe, không tính là tự do, nhưng có thể ngắm phong cảnh bên ngoài Kinh Thành, cũng là chuyện đáng vui mừng rồi. Nhiệt Hà cách kinh thành không xa, mấy ngày thì đến nơi, ngày đầu tiên Hoàng đế dừng chân hành cung, đủ thứ loại người đầu vào đây bận rộn lên. Thái tử, Thành Thân Vương, Hằng Thân Vương và Lão Thập đều có viện của mình, Thập Tứ trở xuống thì được bố trí ở chỗ cha hắn. Thập Tứ phân đến chỗ Như Ý Châu phía bắc Thanh Liên đảo, cả hai vào viện, mấy gian phòng giá trị, rất đơn giản, lại tinh xảo u tình làm người thích.

Phó Hữu Vinh còn đang bận trước vội sau chỉ huy người bố trí sắp xếp hành lý dọn dẹp phòng, Thập Tứ lại lặng lẽ nói với ta: "Chúng ta đi vọc nước đi."

Vừa nhìn thấy phong cảnh hồ nước trong này ta liền động lòng, chỉnh sửa trang phục và đạo cụ một chút rồi thay đổi quần áo, liền cùng Thập Tứ một người một ngựa, chuẩn ra ngoài.

Đây là một nhánh chảy nhẹ nhàng của sông nhỏ, cự thạch thâm sâu có thể thấy rõ, bên bờ có một gốc cây hòe lớn, nhánh cây trải dài mở rộng giữa đầy mặt nước, tạo thành một mảng bóng cây lớn. Cũng không biết Thập Tứ làm thế nào tìm được nơi hẻo lánh ít dấu chân người tới như vậy, nước sông trong suốt, không sâu không cạn, là một nơi bơi lội rất tốt.

Buộc ngựa xong, tìm nơi sạch sẽ ngồi xuống như trút được gánh nặng, Thập Tứ liền không kịp chờ đợi lột y phục, để trần thân trên, quay đầu lại nhe răng cười nói với ta: "Nàng không chuẩn bị sao?"

Ta nghiên cứu màu da tiểu mạch khỏe mạnh của hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: "Nhân dịp hôm nay phơi râm đen chút nữa." Ta phơi nắng cũng thâm thành màu mật ong, hắn nắm chắc, có lẽ có thể làm ra thành màu cổ đồng. Bên trong ta sớm đổi xong đồ bơi tự chế, bao gồm đai lưng áo không có tay và quần cụt chỉ đến đầu gối, coi ngoại bào là có thể xuống nước, nhưng mà vẫn kéo Thập Tứ làm chút khởi động trước.

Thập Tứ bơi không tệ, xem ra là tốn nhiều công phu luyện tập, tay chân hắn dài, lực bền bỉ tốt, bơi đường dài ta liền không phải là đối thủ. Hắn thích bơi đuổi theo ta, sau đó lúc ta mệt mỏi chậm lại thì vượt lên, vẩy nước tung tóe lên mặt ta. Ta ngừng hắn cũng ngừng, cười tít mắt hỏi: "Có mệt hay không? Nếu không dựa vào ta nghỉ ngơi một lát?" Ta lắc đầu, hứng khởi bơi vào chỗ sâu, chạm tới rêu xanh trên đá đáy nước, không ngờ Thập Tứ cũng theo đuôi mà đến, kéo gót chân của ta chơi đùa. Ta vùng vẫy không tránh thoát được, lại cảm giác mắt cá chân ngứa ngáy, hô hấp liền rối loạn, lập tức nổi lên trên mặt nước thông khí. Thập Tứ phát giác biểu hiện của ta có cái gì đó không đúng, cũng lập tức buông tay theo đi lên. Ta sắc nước trong khí quản, không ngừng ho khan, hắn vừa gạt nước vừa ôm ta, lo lắng hỏi: "Bảo bối, có nặng lắm không?"

Mũi ta cay xè đến không chịu được, nhất thời nói không ra lời, chỉ xua tay cho biết không có gì đáng ngại. Hắn ôm ta bơi tới chỗ cạn, vỗ lưng của ta nói: "Rất khó chịu sao? Điều tại ta không tốt!" Ta nằm ở trên bả vai hắn, dần dần thuận khí, nói: "Hiện tại thì tốt rồi. Chơi cũng đủ rồi, lên thôi."

Thập Tứ gạt đầu đồng ý, lại muốn đi theo cùng nhau thay quần áo, ta liền phái nhiệm vụ trông chừng cho hắn. Nhưng thay xong đàn khổ, mới vừa mặc cái yếm lên, liền cảm giác một cái khăn bông phủ lên sau lưng ta, Thập Tứ hôn đến dưới xương bả vai ta, giúp ta buộc lại thắt lưng. Ta xoay người nhìn hắn toàn thân ướt nhẹp, trên ót còn có giọt nước trượt xuống, liền cầm lấy khăn bông trên tay hắn, đắp lên trên cổ hắn, lau nước trên mặt qua loa cho hắn. Hắn khẽ mỉm cười nhìn ta, nụ cười này còn giữ lại một chút ngớ ngẩn thời niên thiếu đó, nhưng cũng cùng mười năm trước khác nhau rất lớn rồi. Đứa bé chung quy sẽ lớn lên, phần lớn trí nhớ thời niên thiếu cũng sẽ phai đi, không biết bao nhiêu năm sau, chúng ta còn nhớ được hôm nay hay không, nhớ rõ từng cùng nhau tại con sông không biết tên nào đấy bơi lội chơi đùa.

Ta buông khăn bông ra, cười nói với hắn: "Ngươi cũng nhanh thay quần áo, coi chừng cảm lạnh." Nói xong khoác ngoại bào lên ra khỏi rừng cây nhỏ.

Ở dưới bóng cây trên bờ sông tìm một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, cầm lược sừng chải tóc, tóc dài ướt sũng rồi lên khó chải, hung hăng nắm chân tóc liền kéo từ trên xuống dưới. "Nàng đừng làm hư tóc của mình như vậy." Thập Tứ để lại tay của ta, nhận lấy lược, kiên nhẫn chải xuôi từng sợi luột.

Ta thấy đuôi sam của hắn cũng ướt, liền hỏi: "Của ngươi cũng mờ ra chải sơ lại đi."

Một thiếu niên mười tám mười chín tuổi tung người xuống ngựa, nhìn về phía Thập Tứ cúi chào vấn an: "Thỉnh an Thập Tứ thúc."

Thập Tứ chặn lại nâng cổ tay của hắn lên, cười đỡ hắn dậy nói: "Người trong nhà, cần gì khách khì. Hơn nửa năm không gặp, Hoàng Triết so với Thập Tứ thức người cao hơn rồi. Nhìn người cười ngựa không tề, ngày khác chúng ta so tài một phen?"

"Nếu như Thập Tứ thức có thời gian cùng diệt nhi chơi đùa, vậy đương nhiên là cầu cũng không được." Thiếu niên chấp tay cười nói.

Lão Thập không chế ngựa tiến lên vài bước, hai mắt nhìn chòng chọc ta, quay đầu về phía Thái tử bọn họ nói: "Ta biết ngay là nàng mà!"

Thành Thân Vương cũng rất hứng thú quan sát chúng ta, cười hỏi: "Đệ muội, các người đây là tới nơi nào chơi hả?"

Thiếu niên tên là Hoàng Triết hình như có chút kinh ngạc, tiến lên chấp tay nói: "Vấn an thăm nương."

Ta cười khom người đáp lễ với hắn. Thập Tứ chần chừ đứng trước mặt ta, nhìn Tam ca hắn trả lời: "Ở trên bờ sông đi dạo một vòng. Ngược lại các ca ca, tư thế này là muốn đi đâu vậy?"

"Chúng ta đi chỗ Tam đệ uống rượu xem hát. Thập Tứ đệ đi cùng không?" Thái tử cười hỏi.

Thập Tứ cười khéo léo từ chối: "Đa tạ Thái tử. Đáng tiếc hôm nay thật sự có chút mệt mỏi, lần tới ta làm chủ, cùng các huynh đệ uống tận hứng."

Lão Thập nói với Thái tử: "Thái tử không cần phải để ý đến hắn. Hắn lúc này nơi nào còn có tâm tư xem diễn!"

Thái tử và Thành Thân Vương liếc nhau một cái, cười nói: "Được, Thập Tứ đệ trở về nghỉ ngơi. Chúng ta cũng vừa ra đi xem một lát, vẫn là tranh thủ thời gian đến chỗ Tam đệ kia hao tốn thời."

Thái tử cùng Thành Thân Vương điều khiển ngựa dẫn đầu chậm rãi thông thả bước đi qua bên người chúng ta, Lão Thập đến gần, nói với ta: "Này, khó được ra ngoài cùng Lão Thập Tứ, sẽ không bắt được một con thỏ nào mà đi về chứ?"

Ta không thích ngựa đầu nói chuyện với người khác, nhảy lên lưng ngựa kéo giữ dây cương, cười nói với hắn: "Săn bắt không phải còn chưa bắt đầu sao. Đến lúc đó nhất định không giành hồ ly con thỏ với ngài."

Hắn gật đầu cười nói: "Được, ta chờ, không sợ người giành." Nói xong ngẩng trao đổi một cái ánh mắt với Thập Tứ, liền kẹp lấy bụng ngựa chạy xa.

Thập Tứ thả ngựa màu mỡ của hắn chạy chậm lại, khoản hơn hai mươi mét quay đầu lại nói với ta: "Chúng ta chạy một đoạn?"

Ta giật giây cương một cái, lúc xẹt qua bên người hắn mới đáp: "Xem ai tới trước."

Bầu trời nhàn nhạt màu xanh tím, nổi chút mây màu hồng, mà rừng cây, đình đài, tường viện, mặt hồ, đều đã phủ trong hơi nước, mặt trời vừa mới nhô lên ở chân trời ánh sáng kim hồng mỏng lung.

Ta rất ít trước khi mặt trời mọc rời giường, hôm nay ngoại lệ cũng là bất đắc dĩ. Hôm qua so ngựa, Thập Tứ thua, mặc kệ là tình trạng ngựa của hắn không tốt, hay là thể trọng của ta nhẹ chiếm tiện nghi, tóm lại hắn kém ta nửa thân ngựa. Vì cái này, cả đêm khuôn mặt hắn nghiêm túc, Phó Hữu Vinh cùng hắn bẩm báo, hắn cũng chỉ nhủu mày "Ừm" mấy tiếng, không biết còn tưởng là người nào đắc tội hắn. Ta chỉ đành đồng ý ngày hôm sau cùng hắn ăn điểm tâm, mới không còn đến lúc ăn cơm tối cũng không chịu há mồm.

Hắn hăng hái, sáng sớm lại muốn đi chèo thuyền du ngoạn, ta nói dối bụng trước khi đi phải ăn cái gì đã, hắn mới thôi. Hắn sai Phó Hữu Vinh ở bên hồ bày cái bàn ngoài trời, bung rau cháo bánh trái ra, vừa ngắm cảnh vừa ăn, cảm giác trái lại rất mới mẻ thích ý.

Dùng xong điểm tâm, Thập Tứ liền đi thỉnh an Hoàng đế cha hắn, buổi sáng đoán chừng cũng sẽ không rồi rảnh. Ta khó có được dậy sớm, cư nhiên không có buồn ngủ, liền tính toán đi ra ngoài đi dạo một chút. Dẫn theo Đông Vân, Quách Khoa và một tiểu nha hoàn ra cửa, đầu tiên là đi bộ lòng vòng hết một vòng, nhìn sắc trời còn sớm, liền bước đi thông thả qua cầu vòm đến phía nam đảo lớn Như Ý Châu. Châu Thượng Đền trang nghiêm, ta muốn đi vào thăm, lại đụng phải một tiểu đội thị vệ tuần tra, bị chặn hỏi ti mi một lần. Trong lúc đó đều là Quách Khoa thay mặt, ta muốn cùng thị vệ trưởng kia trò chuyện mấy câu, lại chỉ đối đáp một vài vấn đề, bọn họ liền lấy lý do công vụ trong người cáo từ. Điều này cũng thật không thú vị, điện thờ không dám nhìn tới rồi, đành phải tản bộ chậm rãi dọc theo hồ.

Lượn quanh ra Như Ý Châu, trước mắt hiện ra một dãy đồi dài, cảnh liễu mảnh sắp hàng hai bên đường hẻm, rất có phong phạm bạch đề Tây Hồ. Quách Khoa chỉ vào mặt trời treo trên cao, nói thời gian không còn sớm, đề nghị ta dừng ở đây. Ta đâu chịu trở về, nói với hắn đi hết con đề này rồi tính.

Bờ đề chỉ cao hơn một thước so với mặt nước, sóng gợn lăn tăn trên mặt hồ, thủy triều thành đoàn không biết tên uốn cổ lên lấy miệng của mình rửa lông. Gió hồ mát mẽ mang theo một chút mùi tanh, thổi bay cảnh liễu xanh ròn, phất qua bờ vai đỉnh đầu của chúng ta. Cứ như vậy mà dừng rồi lại đi, ở cuối đề dài, lại phát hiện đình viện thấp thoáng sau cây xanh càng thêm rất khác biệt. Hào hứng chạy tới, thiếu chút nữa đụng phải một tiểu thái giám đang cầm bình hoa.

"Ngài Là ai?" Tiểu thái giám này hoảng sợ, ôm bình sứ trắng thật chặt vào ngực.

Quách Khoa xông về phía trước một bước, còn chưa kịp nói chuyện, thì thấy một thiếu niên từ bức tường màu trắng trong cổng tò vò xanh nhạt bước ra ngoài, nhìn về phía tiểu thái giám kia khẽ khiển trách: "Hà Tuyền, chớ vô lễ!" Thiếu niên kia chậm rãi tiến lên, tiểu thái giám gọi là Hà Tuyền đáp lại một tiếng "Vâng", cúi thấp đầu thối lui qua một bên.

Ta nhất thời cũng ngoài ý muốn, bật thốt lên: "Thập Thất gia, ngài thế nào ở chỗ này?"

Thập Thất a ca bị ta hỏi sững sốt, mặt ửng đỏ đáp: "Ta ở nơi này."

Lần này đến lượt ta sững sốt, thật là đường đột đến nhà người ta, không thể làm gì khác hơn là cười vì mình giải vây nói: "Ta không biết đường, đi dạo đi dạo liền đi tới nơi này. Kính xin Thập Thất gia tha thứ tội tự tiện xông vào này."

Mặt Thập Thất a ca càng đỏ hơn: "Tẩu tẩu nói quá lời. Nếu tẩu tẩu không vội trở về, vào bên trong uống ly trà đi."

Ta cũng thật là khát, nhìn Đông Vân và Quách Khoa cùng theo ta phơi nắng cho tới trưa không uống được một giọt nước, liền cười nói: "Được, đa tạ Thập Thất gia."

Hắn ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Tẩu tẩu không cần phải khách khí, gọi ta là Dận Lễ là được."

Đảo nhỏ này gọi là Hoàn Bích, diện tích hình như so với Thanh Liên đảo nhỏ hơn một chút, nhưng ngược lại viện theo phong cách xinh xắn của người dân nơi đây. Trước viện chính là hồ, từ lan can phòng khách nhìn ra ngoài cửa sổ, đều là sông nước lẫn tảo. Một nha hoàn dâng trà lên, lúc ta thổi trà, có chút tò mò hỏi: "Sao không thấy Phúc tấn?"

Thập Thất a ca đầu tiên là ngần ra, sau khi phản ứng kịp, mới đỏ mặt trả lời: "Ta còn chưa lập gia đình."

Đây cũng là ngoài dự liệu của ta, mặc dù nhìn hắn cũng khoản mười lăm mười sáu, ta cho là cũng nên có thể thiếp, ai ngờ hắn lại so với các ca ca thành thân muộn hơn. Hắn thấy ta lúng túng, bèn đẩy một chén Lư Ly đưa hầu ướp đá tới, nói: "Tẩu tẩu, dùng chút trái cây giải nóng."

Vì vậy liền tán gẫu cảnh trí ở Nhiệt Hà một chút, hắn nói đề cập trong Như Ý Hồ Tây, hoa sen nở rất khá, mà xem sen là muốn đi khe Tùng Vân nước suối hội tụ mà thành hồ nước. Ta bây giờ mới phát hiện, tên này nhìn như thiếu niên ngưng ngưng kỳ thật vô cùng hay nói. Nói đến đề tài ta mới vừa rồi đi qua kia, hắn hỏi ta so với bạch đề Tây Hồ như thế nào, ta đáp, cảnh sắc tuy không cao thấp, nhưng bạch đề thắng ở các thể hệ văn nhân ngâm nga thiển xướng gần ngàn năm, mọi người ca tụng bằng những câu thơ, như thế nào lại không say mê bởi loại quyền rũ Yên Vũ Giang Nam này.

Hàn huyền một lát, liền quen thuộc, với vấn đề xưng hô, bị hắn sửa đúng vài lần, ta rốt cuộc nhớ đổi thành kêu tên của hắn. Lúc đang nói tới suối Nhiệt Hà, Thập Tứ đột nhiên tới đây, ta liếc mắt Quách Khoa đứng ở sau lưng một cái, hắn liền cúi đầu. Thập Tứ cùng Thập Thất a ca hàn huyền mấy câu, liền đi tới bên cạnh ta hỏi ta làm sao đi dạo lâu thế. Ta nhìn hắn đầu đầy mồ hôi, liền lấy khăn lụa đưa tới. Hắn cũng không nhận, cười tới gần, nhẹ giọng trách móc: "Nóng quá."

Giữa trưa mặt trời nóng chói chang, dĩ nhiên là nóng. Ta đưa khăn tay giao cho Đông Vân, để nàng mượn chậu nước rửa mặt và nước nơi này của Thập Thất a ca, vật khô nước lại cho hắn lau.

Hắn cầm lấy khăn tự mình lau hai cái, liền lôi kéo ta cáo từ Thập Thất a ca. Đi trên đường, thật hưng phấn kể vào bên tai ta nói: "Dùng qua cơm trưa, chúng ta coi ngựa đi bắn hươu có được hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Hạ Mạt

Đôi trang phục cưỡi ngựa nặng nề xong, hai bên yên ngựa còn treo đầy hai bình mũi tên, đến chỗ nhìn thấy, trên cỏ mượt mà trong rừng cây rậm rạp, quả thật hươu sao thành đàn tản ra, cái đầu cường tráng to lớn, tất cả đều nhón như thường thức lá non và cỏ linh lăng, giống như cừu nuôi thả. Nhìn tình cảnh này giống như vườn bách thú, ngay lập tức làm cho ham muốn săn thú của ta bị tuột dốc xuống thấp nhất.

Đại khái Thập Tứ nhìn ra ta không xuống tay được, liền cười nói: "Ồ trong sơn trang luyện cung mã trước, chờ mấy ngày nữa đi bãi săn mới động thủ."

Ta cười lắc lắc đầu, thu hồi cung tiễn.

Cũng may chỗ này rộng rãi thoáng mát, cưỡi ngựa cũng có chút lạc thú. Dưới ánh nắng chói chang chạy gần nửa canh giờ, liền cảm thấy sau lưng đều ướt đầm mồ hôi, buộc ngựa lại, tìm bóng cây ngồi xuống hóng mát. Nghe tiếng Thập Tứ ở sau lưng đạp lên cỏ "Lạt xạc" đến gần, còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, hắn liền ngồi xuống bên cạnh ta. Nhất thời không ai nói chuyện, chỉ có gió mát từ phía Nam hồ thổi tới, lướt nhẹ qua mặt cỏ bên cạnh, từng tốp bầy hươu cùng nhau chạy về phía bầy ngựa lớn xa xa lao xuống chỗ dốc thoải thoải.

Đang phát ngốc, bỗng nhiên có cảm giác hắn dùng cánh tay khẽ chạm vào khuỷu tay của ta, hỏi: "Nàng hôn ta một cái có được hay không?"

Ta nghi hoặc quay đầu nhìn về phía hắn, kỳ quái tại sao hắn đột nhiên toát ra loại ý nghĩ này. Thì thấy hắn cười lại gần, đưa tay vòng qua eo của ta: "Vay đề cho ta hôn nàng một cái cũng được." Môi liền dán lên, sau khi chạm vào nhàn nhạt liền rời đi. Hắn kề lên trán của ta, nửa buông mí mắt xuống, lấy mu bàn tay vuốt ve gương mặt của ta. Hơi thở phát ở trên mặt, có chút nóng.

"Lão Thập Tứ, bây giờ người tới nơi này ngủ trưa hả?" Tiếng nói của Lão Thập vẫn còn rất xa, xen lẫn tiếng vó ngựa "Đắc đắc", chắc là đến mấy con. Ta dựa lưng vào một gốc cây bách, không thấy được tình huống sau lưng. Thập Tứ cười lại hôn ta một cái, mới kéo ta đứng lên, nhìn Lão Thập hô: "Mới vừa đi dạo một vòng, mặt trời quá nóng, ngồi xuống một lát, để cho ngựa lấy hơi."

Lão Thập liếc ta một cái, cười nói: "Ta nói người lúc nào thì trở nên giống như đàn bà yếu ớt như vậy, thì ra là. Ha ha."

Thập Tứ cười cười không có đáp lời, ngẩng đầu lên nhìn về phía Lão Cửu đang phóng ngựa chậm rãi đến gần chào một tiếng: "Cửu ca."

Lão Thập ghé đầu nhìn nhìn đồ trang bị của chúng ta, hỏi: "Thế nào, các người một mũi tên cũng không có bắn?"

Ta đáp: "Bắn cũng không coi là bắn lĩnh. Ta thấy hình như hươu nơi này nuôi dùng để làm cảnh."

Lão Thập nghe thế ngược lại tán thành, suy nghĩ một chút nói: "Vậy thì săn thú hoang, thử coi ai bắt nhiều nhất. Như thế nào?"

"Có thú sao?" Ta hỏi.

Lão Cửu xen vào nói: "Có. Thú hoang đào thành động khắp nơi, mới vừa rồi ta có gặp qua vài con."

Ta và Thập Tứ nhìn nhau, trả lời: "Vậy được. Chỉ là giao trước không thể bắn trúng hươu, nếu không liền coi như thua." Nói xong xoay người lên ngựa, cười nói với Lão Thập, "Lúc này cũng đừng chỉ bắn trúng lỗ tai nha."

Lão Thập "Hừ" một tiếng, nói: "Các người có thể thắng rồi nói."

Thập Tứ chỉ vào chỗ bầy hươu nói: "Chỗ kia có một con."

Ta và Lão Thập nghe vậy đều rút tên ra lấp vào cung, lại chỉ thấy chỗ bụi cỏ lộ ra một chút xíu hình như là lỗ tai thú hay gì đó, lại có hươu lớn nai con ở bốn phía đi lại. Chung quy ta cũng không có nắm chắc, liền để cung xuống trước, cầm ống nhòm treo trên thắt lưng lên quan sát một phen. Đúng là con thú màu xám, chỉ là lấy khoảng cách cùng góc độ hiện tại chỉ sợ là không bắt được nó. Lại dùng ống nhòm nhìn xung quanh, thì giật mình phát hiện một bóng dáng nho nhỏ ở dưới dốc thoải, nhìn kỹ, đó là một đứa bé khoảng chừng bốn năm tuổi, hình như đang cho một con nai con ăn.

Đúng lúc này, trên đỉnh dốc xuất hiện bầy ngựa lớn đông nghịt, hình như bị xua đuổi chạy nhanh như bay thẳng xuống dưới, tiếng chân "Ù ù", cả vùng đất đều có chút chấn động. Nhìn thấy đứa bé kia ngây người bất động, ta nhìn Thập Tứ hô to lên, "Bên kia có một đứa bé!" Liền phóng ngựa xông về phía sườn đồi. Bầy hươu bị ta làm hoảng sợ tán ra, mà Thập Tứ ở phía sau hô cái gì ta cũng không nghe được.

Có lẽ đứa bé kia bị dọa phát sợ, chỉ nhìn chằm chằm bầy ngựa trên sườn dốc băng xuống không nhúc nhích, trong tay còn cầm nhánh cây. Mấy thốt ngựa từ đỉnh đầu nó nhảy qua, đằng sau nhìn thấy một con sắp giẫm lên trên người nó, lại bị một mũi tên bắn trúng cổ, hí lên một tiếng, từ bên người nó bay qua. Thật là nguy hiểm! Nếu như thân ngựa đè lên đứa bé kia, đoán chừng cũng sống không được. Ta quay đầu lại liếc nhìn, thì ra là Thập Tứ bắn tên, hần đuổi theo ở sau lưng ta khoảng hai ba mươi mét.

Ta một tay nắm chặt dây cương, đề thấp thân thể nghiêng về phía bên phải, tầm mắt bởi vì bụi mà hàng trăm hàng ngàn vó ngựa hất lên có chút mờ hồ, thậm chí cảm thấy trong miệng cũng có cỏ vụn và đất cát. Trong nháy mắt đi ngang qua bên cạnh đứa bé, đưa tay tóm chặt hông của nó, kéo lên ngựa. May mà trọng lượng nó nhẹ, nếu không cánh tay của ta thật đúng là không nâng lên nổi.

Trước mặt bầy ngựa đang chạy xuống rồi rít né tránh, ta kẹp chặt bụng ngựa, thúc giục con ngựa đáng thương xông lên đỉnh dốc. Đến chỗ an toàn, mới vừa thở phào một cái, lại thấy hơn trăm kỵ binh đồng nhất xếp thành hàng đứng ở ngay phía trước, cò xí mình hoàng theo gió bay phấp phới.

Hoàng đế cười ngựa tách mọi người đi ra, nhìn ta cười nói: "Thuật cỡi ngựa của nhà Thập Tứ không tệ."

Lúc này, Thập Tứ cũng chạy tới, nhìn thấy Hoàng đế, cũng ngẩn ngơ, sau đó lập tức phản ứng kịp, tung người xuống ngựa, ôm cả ta và đứa bé trên ngựa xuống. Đang định hành đại lễ, Hoàng đế lại giơ lên roi ngựa cầm trong tay, nói: "Miễn đi."

Thập Tứ quỳ một chân trên đất, thỉnh an một cái, ta thì tức một tức, liền coi như xong chuyện.

Hoàng đế nhìn ta hỏi: "Đứa nhỏ này là của nhà nào?"

Ta nhìn tiểu nam hài chưa tỉnh hồn trong ngực, mặc áo vải thô màu lam, phỏng đoán là con trai của người hầu hoặc là cư dân vùng lân cận nào đó, nếu như nói thật, sợ rằng người lớn trong nhà đứa bé này sẽ ăn nhiều đau khổ, liền cúi đầu đáp: "Hồi hoàng thượng, đứa nhỏ này là trong nhà Phương Nam đưa tới, về sau cho làm bạn với Đông Đông."

Hoàng đế gật đầu một cái, cũng không truy cứu nữa, quay đầu khiển trách quan viên bên cạnh không có chuẩn bị tốt nơi thả ngựa, suýt nữa thương tổn đến mạng người. Thập Tứ dĩ nhiên sẽ không vạch trần ta, chỉ là nghi hoặc nhìn ta một cái.

Trở lại chỗ ở ở Thanh Liên đảo, Thập Tứ liền hỏi: "Nàng muốn lưu nó lại sao?"

Ta để đứa bé có chút bị dọa sợ xuống, trả lời: "Phải người đi hỏi một chút, để cho cha mẹ nó tới dẫn nó trở về đi."

Thập Tứ gật đầu một cái, liền phân phó người phía dưới đi hỏi thăm. Ta thì sai ma ma đi theo lấy chút gì cho đứa bé ăn, ma ma ghét hần khắp người bụi bân, liền dẫn hần đi tắm thay quần áo trước. Đứa bé rất là nhu thuận an tĩnh, hơn nữa ăn cái gì cũng đang hoàng, không có chút nào kén ăn. Hồi hần tên

gọi là gì, suy nghĩ thật lâu mới trả lời nói gọi là: "Trương Thụy Lâm".

Ai cũng không coi chuyện này quan trọng, tận tới đêm khuya, Quách Khoa dẫn một người đường chất lớn hơn hẳn mấy tuổi tên là Quách Lộ tới. Quách Lộ này, là trang đình phụ cận hành cung Hoàng Trang. Hắn nói, bởi vì Hoàng đế dùng chân ở Sơn Trang, nhất thời thiếu hụt thô sử nha hoàn quét vệ đốt lò giặt đồ, tổng quản Nội Vụ phủ hành cung Nhiệt Hà liền chỉ thị điều động những nô tài ở lân cận Hoàng Trang để ứng đối. Nương đưa bé này, chính là một người trong số đó. Lúc bọn họ tiến vào hành cung, nhóm người Hoàng đế còn chưa tới, cho nên cung cấm không nghiêm, cũng không biết nàng làm thế nào cũng len lén dẫn con theo vào được.

Ta chỉ hỏi một câu: "Sao lại không thấy cha đứa bé ? Nữ nhân kia là quả phụ sao?"

Cũng không nghĩ đưa tới câu trả lời hoàn toàn ngoài dự đoán. Quách Lộ thấp giọng trả lời: "Là một quả phụ. Nói đến hai mẹ con này, cũng có chuyện xưa." Hắn hạ thấp giọng lại nói, "Đứa nhỏ này, là Trương Niệm Nhất phản tặc mưu nghịch mấy năm trước đây dựa vào Chu tam thái tử, mô côi từ trong bụng mẹ."

"Cái gì!" Ta cả kinh đứng lên. Trương Niệm Nhất không phải là Trương Quân Ngọc, là cái người huynh trưởng Trương Quân Tích đã gặp mặt hai lần hay sao. Đứa bé này, không phải là chất nhi của Trương Quân Tích à?

Quách Lộ bị ta làm hoảng sợ, cho rằng mình nói sai cái gì rồi, sắc mặt chợt tái nhợt lui về phía sau một bước. Quách Khoa tiến lên một bước: "Phúc tấn. . . ."

"Không có việc gì, người nói tiếp." Thế giới này hóa ra không lớn như trong tưởng tượng, ta tự giễu cười cười, ngồi trở lại hòa nhã nói với Quách Lộ.

Quách Lộ kinh nghi bất định, dưới ánh mắt khích lệ của ta, vẫn nói ra chuyện muốn nói phía sau ra: "Năm đó định án, huynh đệ Trương thị kia còn có con cháu hơi lớn tuổi đều bị chém đầu, chỉ có đứa nhỏ này vẫn còn ở trong bụng mẹ, giữ được một mạng. Chỉ là."

"Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là giữ được tính mạng lại không giữ được mệnh căn." Quách Khoa nghe vậy liếc mắt nhìn Quách Lộ cũng phát giác mình nói chuyện thô tục, vội vàng ngừng nói.

Ta nói với Quách Khoa: "Người đừng ngắt lời." Nhìn Quách Lộ liếc mắt ra hiệu, để cho hắn tiếp tục.

Lúc này Quách Lộ mới lắp bắp nói: "Nội phủ có định chế, con của tội phạm mưu nghịch, đợi nuôi đến mười một tuổi liền đưa đi tịnh thân, sau đó bị phân công đi làm công việc nặng nhọc."

Nhớ lại năm ấy ở Hàng Châu, Trương Quân Tích kia có chút lỗ mẫn không hiểu ra sao. Thúc thúc quái gờ như vậy, chất nhi lại thông minh cực kỳ, gầy teo nhỏ nhỏ, thanh tú như con gái, văn tĩnh hơn Đông Đông rất nhiều. Một đứa bé như vậy, tương lai nhận lấy đối xử chính là bị thiên? Nếu như Nghiệp Tĩnh biết, thì sẽ làm sao đây?

Quách Khoa thử thăm dò hỏi: "Phúc tấn, nương đưa bé đang ở bên ngoài, bây giờ có phải để cho dẫn về hay không?"

Ta thờ dãi nói: "Kêu nàng vào đây, ta gặp mặt."

Nữ nhân có vóc dáng nhỏ nhắn, gương mặt nhỏ nhỏ hình trái xoan, dung mạo thanh tú, mặc dù ăn mặc thô kệch, nhưng gọn gàng sạch sẽ. Nàng vẫn cúi thấp đầu, mặc dù dưới sự thúc giục kính cẩn lễ phép hành lễ cảm ơn ta của Quách Lộ, nhưng cảm thấy về mặt cử chỉ tồn tại một tia ngạo nghễ.

Ta nói với nàng: "Đứa nhỏ ngủ thiếp đi, trước tiên theo ta đi vào nhìn một cái đi." Nàng đáp một tiếng "Vâng", rồi đi theo vào nội viện.

Trương Thụy Lâm ngủ rất ngon, cái miệng nhỏ nhắn hé mở chảy nước miếng, trên gối ướt một mảnh. Nữ nhân cúi đầu mò mẫm ở trên người, lại lục lọi không biết muốn tìm cái gì. Ta cầm lấy khăn lụa từ chỗ Đông Vân đưa cho nàng, nàng nhận khăn, lại nhìn tay ta chăm chăm khẽ cười nói: "Tay như búp măng, ngón tay như xuân thông." Trong giọng nói mang theo một chút ý vị chế nhạo không dễ dàng phát giác. Nàng lại nhìn hai tay của mình bởi vì làm việc mà thô ráp, về mặt như hồi tưởng lại quá khứ từng trải qua.

Ta cười trả lời: "Mười ngón tay không chạm nước, cho tới bây giờ đều được người khác hầu hạ. Sống an nhàn sung sướng như thế, đừng nói đến trang khurong, ngay cả bà lão sáu mươi cũng có thể có một đôi tay trắng nõn xinh đẹp như vậy."

Nàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn về phía ta, sau một hồi lâu mới nói: "Cũng không hẳn là vậy, sau khi quý trọng bảo dưỡng nhiều, cũng cần thiên sinh lệ chất, máu lưu thông đồng đều, da dẻ trắng nõn mượt mà. Tỷ như một đôi tay béo ngắn non mềm, sao có thể coi là vi mỹ? Dĩ nhiên, cũng là tay ngọc thon thon, biết nâng ly trà chén cơm, vừa luyện được đàn hay, thêu được nhiều dạng hoa, hay là nấu ra thức ăn ngon? Phúc tấn nghĩ như thế nào?"

Nàng ước chừng mọi thứ cũng đã trở thành sở trường, chỉ là không biết ta chính là người trăm không dùng được một kia, liền gật đầu cười, lên tiếng: "Nói thật hay." Ta nhìn đôi mắt sắc nước của nàng tràn ngập đặc thù phương Nam, không nhịn được nói: "Trương Quân Tích từng nói tẩu tử hắn là tài nữ, quả thật đúng."

Sắc mặt nàng đột ngột biến đổi, run giọng hỏi khẽ: "Phúc tấn nhận ra Nhị thúc?"

Nói xong ta liền có chút hối hận, lúc này lại không thể nuốt lời nói trở về, chỉ có thể nói: "Không tính là quen biết."

Nàng nhìn ta chăm chăm, khuôn mặt trương lên đỏ ửng, sau đó lại thay đổi thành xanh trắng, cuối cùng thì bình tĩnh lại. Nàng không tiếp tục hỏi tới, cúi người cẩn thận lau sạch sẽ nước miếng cho nhi tử, hôn một cái lên trán của hắn, nói: "Phu nhân có con chưa?"

"Có một nữ nhi, mới vừa ba tuổi." Ta đáp.

"Tiểu thư nhất định là mỹ lệ thông minh, người gặp người thích." Nàng cười nói, "Phu nhân nhất định hi vọng tương lai của nàng không lo cơm áo, Phú Quý không đói, vui vẻ sống lâu."

Hiện tại ta chỉ hy vọng nàng đừng bị nuông chiều hư là được rồi.

Nàng không đợi ta đáp, liền nói: "Ta chỉ hi vọng con của ta, có thể vô họa vô tai mà trưởng thành, lấy vợ sinh con không có gì đặc biệt. Nếu có thể như thế." Nàng chợt chuyển sang ta nói, "Canh giờ không còn sớm, nô tỳ cũng nên cáo từ trở về hầu hạ."

"Đứa nhỏ ngủ say, không bằng để cho hắn ở lại nơi này một đêm, ngày mai ngươi trở lại dẫn hắn trở về." Ta nói.

Nàng cười lên tiếng: "Vậy được! Phu nhân nghĩ thật chu đáo. Làm phiền phu nhân, nô tỳ cáo lui." Nói xong khẽ chào, theo nha hoàn rời khỏi phòng.

Ta đi ra ngoài nhà chính, thì thấy Quách Khoa còn rướn cổ lên nhìn ra bên ngoài, liền hỏi: "Nhìn cái gì vậy? Đường chật của ngươi đi về rồi à?"

Hắn một phát chạy đến bên cạnh ta, cúi đầu trả lời: "Hồi Phúc tấn, Quách Lộ tiểu tử kia dẫn ngươi đến, dĩ nhiên cũng phải đưa ngươi trở về."

Ta gạt lá trà, nghi ngờ nhìn hắn, hắn thần thần bí bí lại nói: "Trang đầu của bọn họ vừa ý nữ nhân này. Nghe nói tuy chỉ là một phạm phu vào trang làm tôi tớ nhỏ bé, nhưng tính tình cực kì cương liệt, nếu không phải nắm đứa con của nàng, sợ cũng không dễ dàng bảo nàng đi vào khuôn khổ như vậy. Trang đầu Lư Đại kia, một tên từu quý to lớn thô kệch, thật đáng tiếc cho một mỹ nhân như vậy."

"Cạch", ta khẽ đập nắp, gác ly trà qua trên kỷ trà.

Quách Khoa chặn lại nói: "Phúc tấn, ngài đừng nóng giận. Đều do nô tài lẩm mồm, đáng đánh!" Nói xong ra vẻ lấy tay tự tát vào miệng.

Ta trả lời: "Ta không tức giận. Ta tức cái gì? Ngươi nhớ ngày mai mang nàng tới dẫn đứa bé đi."

Quách Khoa cũng không dám quên, sáng sớm liền sai người đi tìm đường chật của hắn, nhưng qua giờ Tỵ mới trở về, còn dẫn theo Quách Lộ, nhưng không thấy nữ nhân kia. Hắn vừa thấy ta liền thảm thiết kêu lên: "Phúc tấn, không xong rồi."

Ta cau mày nói: "Đừng hô to gọi nhỏ, vào trong phòng nói chuyện."

Hắn vội vàng che miệng lại, dẫn Quách Lộ mặt cũng tái nhợt đầu đầy mồ hôi theo ta vào thiên sảnh. Sau khi ngồi xuống, ta nói: "Cái gì không xong, nói đi."

Quách Khoa nuốt nước miếng, nói: "Nữ nhân kia, nàng, nàng, buổi tối hôm qua nàng dụ trang đầu Lư Đại uống say, dùng cây kéo đâm chết rồi!"

Ta "Soạt" đứng lên, vội vàng hỏi: "Nữ nhân kia đâu?"

Quách Lộ trả lời: "Nàng ta nhảy giếng, thi thể đã vớt lên."

Ta một tay chống thành ghế ngồi trở lại, nhắm mắt lại. Nàng cứ như vậy tạm giữ hai nhân mạng, chỉ gặp qua ta ở nơi này một lần liền đánh cuộc! Ta thở ra một hơi, mở mắt ra nói: "Chuyện này, còn có ai biết?"

Quách Lộ lau mồ hôi đáp: "Lư Đại chỉ cần vừa uống rượu, ngày hôm sau sẽ ngủ thẳng đến giữa trưa mới dậy, nếu không phải nô tài đi vào trong viện của hắn tìm Trương thị kia, sợ lúc này còn không có người nào phát hiện. Hiện tại, cũng chỉ có nô tài, người của nô tài kia, còn có Đường Thúc ba người biết."

Ta gạt đầu một cái, nhìn Quách Khoa nói: "Chúng ta nói xong, hai người đi trở về khắc phục hậu quả. Trời nóng như vậy, thi thể để lập tức sẽ bốc mùi, nhanh tìm nơi thỏa đáng chôn cất đi. Về phần đứa bé, cũng không thể dẫn về rồi."

Quách Khoa vẫn gạt đầu, nghe thế, lại tròn tròn mắt nói: "Phúc tấn, đứa bé kia là con của khâm phạm, Nội Vụ phủ ghi tên trong sổ, triều đình có lệnh gia tăng trông giữ chặt chẽ."

Ta nhíu mày nói: "Còn không phải là Lư trang đầu không có trông coi tốt, Trương Thụy Lâm té sông chết đuối, nương nó mới có thể đau xót phẫn nộ, giết chết Lư Đại sao."

Quách Khoa tròn mắt há hốc mồm, lắp bắp nói: "Vậy, vậy, trong phòng."

"Đứa bé kia là họ hàng xa ở phương Nam của ta, Vạn Tuế Gia cũng biết. Ngươi có dị nghị?" Ta hỏi.

Hắn vội vàng khoát tay nói: "Không có, không có!"

Quách Lộ lại lo lắng chuyện trước mắt, hỏi "Phúc tấn, Trương thị giết Lư Đại, là án mạng, phía trên nha môn nếu tra hỏi"

"Vây cũng không cần lo lắng quá mức. Cường gian không thành làm ra mạng người loại chuyện mất mặt này còn muốn thiên hạ đều biết, rất đẹp mắt sao?" Ta hỏi ngược lại hắn: "Quách Lộ, ngươi có muốn làm trang đầu hay không?"

Quách Lộ có lẽ không nghĩ tới ta sẽ đột nhiên nói đến chuyện này, sững sờ hồi lâu mới đáp: "Trang đầu có thể lãnh đất cho người khác thuê, có không ít tiền thu vào, tất nhiên là tốt. Chỉ là trang đầu này theo lệ thường cha chết con kế thừa, huynh mất đệ thừa, nô tài sợ là không có phúc phận làm."

"Ta nghe ngươi nói chuyện, cũng là người hiểu biết. Ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ngươi muốn hay không muốn." Ta thôi trà.

Quách Lộ ngập ngừng nói: "Không phải là không muốn, Lư Đại kia còn có chất nhi."

"Tốt. Ngươi không làm, cũng luôn nghĩ muốn làm." Ta uống một hớp trà nói: "Trương thị vóc người nhỏ nhắn, chắc hẳn khí lực cũng yếu, mà nghe nói Lư Đại này thân hình to con, có lẽ thất lung của Trương thị mới bắt quá to bằng bắp đùi hắn, thử hỏi một nữ nhân yếu đuối như vậy, có năng lực gì giết chết một nam nhân cường tráng? Ta thấy nhất định là Quách Lộ ngươi vì muốn vị trí trang đầu, sinh lòng ác niệm, giết chết Lư Đại, giả họa Trương thị!"

Mặt Quách Lộ xanh ngắt, "Bùm" quỵ xuống đất nói năng lộn xộn: "Phúc tấn, Phúc tấn, nô tài không có. Ngài không thể, không thể a."

Quách Khoa ngắt hắn một cái, nói: "Phúc tấn, hắn muốn làm trang đầu."

Quách Lộ cũng coi như cơ trí, lập tức phản ứng kịp, không ngừng gật đầu nói: "Dạ dạ, nô tài muốn nô tài muốn!"

"Đứng lên trước đi."

Quách Khoa bèn xách đường chất hắn lên, hai người cũng buông tay khom người mà đứng.

"Đừng cúi gầm mặt xuống nữa! Suy nghĩ một chút một năm trôi qua bạc tới tay, còn có từ hôm nay không cần nấp dưới mũi loại người như Lư Đại vậy, ngươi thật không vừa ý sao?" Ta vịn chân mày.

Quách Lộ thật sự suy nghĩ một chút, cuối cùng nặn ra một nụ cười.

Quách Khoa khẽ đẩy hắn một cái, nói: "Phúc tấn lên tiếng, chuyện này coi như là thành rồi. Ngươi còn khóc tang cái. Cái gì!"

Ta vẫy tay kêu Quách Khoa đến gần một chút, nói: "Thành hay không thành, phải xem ngươi rồi."

"Nô tài?"

"Ừ, ngươi cầu tình với gia các ngươi đi." Ta nói.

"Nhưng mà, mà nô tài." Quách Khoa gãi tai gãi má.

Ta đặt ly trà xuống, nói: "Thứ nhất, hắn là chất nhi ngươi, ngươi không ra mặt thì người nào ra; thứ hai, ta bảo ngươi xử lý chuyện, ngươi làm cho ta không chỉ nói nời, ngay cả đây là đều đập bể. Còn không suy nghĩ lại phải đền bù thế nào?"

Quách Khoa không lời nào để nói, cúi đầu đáp một tiếng: "Vâng".

Trương Thụy Lâm một mình ngồi chồm hổm ngăn người ở dưới cây bách trong sân, ta từ sau lưng nó đến gần, vỗ nhẹ đầu của nó, hỏi: "Đang nhớ nương con sao?"

Nó gật đầu một cái, mặt cúi thấp nhìn xuống đất. Đứa nhỏ này, phần lớn thời gian đều an tĩnh khác thường.

Ta nói: "Nương con trở về Phương Nam. Sau này con ở với ta, được chứ?"

Tưởng là nó sẽ khóc rống truy hỏi đến cùng, ai ngờ nó chỉ nhìn ta suy nghĩ trong chớp lát, liền nặng nề mà gật đầu một cái. Mặc dù kinh ngạc, nghĩ kỹ vẫn nên nói tiếp: "Con theo họ ta, ta thay đổi tên cho con, gọi là ‘ Lý Nam ’, Lý trong Mộc Tử, Nam trong Bắc Nam."

Nó vẫn gật đầu, cầm lên một cái nhánh cây vẽ trên mặt đất, đường ngang đường dọc phẩy lên một nét, tuy rằng không đẹp lắm, nhưng vẫn nhìn ra được hai chữ "Lý Nam" này. Nó ngẩng đầu nhìn ta, ta vuốt đỉnh đầu của nó cười nói: "Đúng, đúng là viết như vậy. Nương con dạy con viết chữ sao?"

Nó rút cuộc mở miệng: "Uhm, nương dạy. Có khi viết trên mặt đất, có khi nhúng nước luyện ở trên bàn, viết sai, nương sẽ đánh con."

"Nương con rất thương con." Ta nói.

"Trước kia nương nói với con, nếu người không có ở đây, con cũng nhất định phải thật nghe lời. Phúc tấn, về sau con đều nghe theo lời người nói." Trong mắt của nó nén lệ, cũng không dám đề cho nó rơi xuống. Mặc dù nó không biết mẫu thân đã qua đời, nhưng đại khái cũng đã hiểu rằng về sau không thể chăm sóc nó nữa.

"Ừ." Ta cúi nó đứng lên, hỏi, "Con tên là gì?"

"Trương." Nó nhìn thấy sắc mặt của ta, lập tức sửa lời nói, "Lý Nam."

"Nếu có người hỏi nương con ở đâu, con nói như thế nào?"

"Nương ta trở về Phương Nam rồi. Phúc tấn, có đúng hay không?" Nó nghiêng đầu hỏi.

Ta ngắt gương mặt của nó, nói: "Về sau con gọi ta là cô cô."

Buổi tối Thập Tứ trở về, bèn nói với ta: "Tiểu tử Quách Khoa kia, cầu xin ta giúp đường chắt hẩn làm trang đầu."

"À?" Ta từ chối cho ý kiến.

"Trước giờ hẩn chưa từng mở miệng cầu xin loại này." Thập Tứ cúi gằm ửng, đến bên cạnh đôi giày vải, "Bây giờ cũng không biết có phải được chắt từ hẩn cho quá nhiều ích lợi hay không."

Ta tự rót cho mình chén nước, trả lời: "Ta thấy, nhất định là hẩn ở trước mặt người ta nói khoác gia nhà hẩn có nhiều bản lĩnh có nhiều biện pháp. Bây giờ đàm lao phải theo lao, không thể làm gì khác hơn là tìm người giúp hẩn chu toàn để huênh hoang."

Thập Tứ nín mồm, cười nói: "Tiểu tử này, trở về lại tìm hẩn tính sổ." Nói xong cầm chén nước lên, hỏi, "Đây là của nàng hả?" Ta gạt đầu một cái, cho là hẩn sẽ thả xuống, vậy mà hẩn đề lên miệng uống một hơi cạn sạch, đề lại ly không tới trước mặt ta, cười nói, "Uống nữa."

Ngày hôm sau, Quách Khoa tới đáp lời, nói chuyện đã thành rồi. Ta cũng yên lòng. Nhưng, một buổi chiều mấy ngày sau, ta nhìn thấy Thập Tứ kêu Quách Khoa vào thư phòng. Sau khi đi qua, chỉ ở ngoài cửa nghe Thập Tứ nói: ". Chuyện kia trước gác lại. Đi nói với chắt nhi người, chuyện này hẩn làm tốt lắm. Để cho hẩn đừng nóng lòng, cuối năm, nhiều nhất là mùa xuân sang năm, hẩn sẽ được như nguyện."

Sau đó ở tại cửa gặp Quách Khoa về mặt mê hoặc đi ra ngoài, hẩn nhìn ta với biểu tình không thể làm gì, liền đi ra khỏi viện.

Vừa muốn bước vào ngưỡng cửa, ai ngờ Thập Tứ cũng đi ra, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Hẩn kéo ta đi dạo bên hồ, vừa đi vừa nói chuyện: "Trang đầu Lưu Đại đã chết kia, thì ra là thù hạ Thập ca cho xếp vào."

"Vậy thì thế nào?" Ta hỏi.

Hẩn nhỏ giọng nói: "Cuồng bá nữ nô bức ra tai nạn chết người, vừa lớn vừa nhỏ. Muốn ồn ào đi ra ngoài, không phải cho Thập ca loạn thêm. Lúc này may nhờ đường chắt Quách Khoa giấu diếm tốt, liền đề xuống, đem sự việc này hóa nhỏ nhỏ hóa không, cũng là phải. Hừ, nếu việc ấy bình thường cũng không cần sợ, trong lúc mấu chốt này cũng không thể lộ ra sơ suất!"

Phát hiện chuyện không có tra ra gốc, ta liền thở phào nhẹ nhõm, chỉ là có chút nghi hoặc hỏi: "Mấu chốt là cái gì?"

Thập Tứ há mồm, còn chưa nói được ra lời, thì chợt nghe một tiếng nói lạnh lạnh nơi xa: "Hoàng thượng ngài xem, Thập Tứ gia bọn họ ở đằng kia."

Chúng ta liền vội vàng xoay người, thì thấy Hoàng đế được thị vệ cùng thái giám vây quanh đi về phía nơi này, bên cạnh còn dẫn theo mấy người giống giáo sĩ, bắt ngờ hơn nữa là bên trong có cha sứ Mục đã lâu không thấy.

Hoàng đế cười nói: "Không trách được trong phòng không thấy người đâu, nàng dâu nhỏ mới đến nơi đây hóng mát à."

Ta và Thập Tứ vội vàng hành lễ. Hoàng đế tâm tình rất tốt, nâng nâng tay nói: "Trẫm cũng tùy tiện đi dạo một chút." Thập Tứ nhìn về phía mấy người giáo sĩ, Hoàng đế liền ra hiệu cho Ngự công công thay mặt trả lời: "Mấy người này là họa sĩ hội họa phương Tây mới tới, Hoàng thượng lệnh cho bọn họ vẽ mấy bức cảnh sắc Sơn Trang ra nhìn một chút."

Ta nghe nói là họa sĩ, liền không nhận được chăm chú nhìn bản vẽ bọn họ nâng niu trong tay. Hoàng đế liền hỏi: "Nhà Thập Tứ có nghiên cứu về hội họa?"

Với câu hỏi này ta không biết gạt đầu tốt hay là lắc đầu tốt, may mà Thập Tứ thay ta đáp: "Hồi Hoàng a mã, gần đây nàng đi tìm họa sư phương Tây vẽ chân dung cho Đông Đông."

"A? Vẽ được mấy bức? Trẫm cũng muốn xem một chút." Hoàng đế rất có hứng thú nói.

"Hồi hoàng thượng, tổng cộng vẽ bốn bức, hoàn thành chỉ có một bức, còn lại ba bức vẫn còn phải sửa đổi trau chuốt." Ta cúi đầu đáp, "Chờ hồi kinh, liền trình lên cho hoàng thượng bình phẩm."

Hoàng đế vuốt râu mỉm cười, nhìn cha sứ Mục nói: "Người hỏi bọn họ một chút, người nào am hiểu họa người. Trẫm muốn cho bọn họ vẽ một bức tôn nữ trẫm cưỡi ngựa."

Cha sứ Mục khom người cung kính, hỏi thăm mấy vị họa sĩ. Bọn họ nói với nhau bằng tiếng Latinh, có lẽ đến từ quốc gia khác nhau, khẩu âm khác nhau, ta cũng có thể nghe hiểu được bảy tám phần. Mấy giáo sĩ đối với tài nghệ của mình đều rất tự tin, đề tài câu chuyện bỗng chốc liền chuyển sang vấn đề

phối hợp của người mẫu. Cha xứ Mục hồi bẩm với Hoàng đế, Hoàng đế lại nói: "Cũng nói cho Thập Tứ a ca bọn họ nghe một chút."

Cha xứ Mục nhìn về phía ta, cười trả lời: "Hồi hoàng thượng, vị phu nhân này có thể nghe hiểu được. Nàng từng giúp phiên dịch bộ sách tiếng Latin cho một vị huynh đệ trong giáo của hạ thần."

Hoàng đế kinh ngạc nhìn về phía ta. Thập Tứ cười nói: "Nàng còn nhìn hiểu sách toán học Tây Dương." Hoàng đế "A" một tiếng, khẽ gật đầu. Thập Tứ lại nói: "Đúng rồi, nhi tử cầu xin Hoàng a mã một chuyện, mùa thu năm nay đi săn bắn nhi tử muốn mang nàng cùng đi, xin Hoàng a mã chấp thuận."

"Nếu Trẫm không đồng ý thì sao?" Hoàng đế cười hỏi.

"Vây." Thập Tứ quan sát sắc mặt của cha hấn, lại liếc mắt nhìn trộm ta một cái, nói: "Mặc dù trước đó nhi tử đồng ý với nàng, cũng đành phải nuốt lời rồi."

Hoàng đế đón nhận nhi tử mình làm nũng, mỉm cười nói: "Được, trẫm đồng ý, tránh cho người mạnh miệng nói nhiều, thân thể ngày càng bị sưng vù." Rồi nhìn ta nói, "Nhà Thập Tứ cười ngơ không tởi, không biết bắn cung ra sao?"

Thập Tứ lập tức đáp: "Hồi Hoàng a mã, vô cùng tinh chuẩn. Trừ bỏ khí lực hơi yếu một chút, cũng không có chỗ nào thua kém so với nhi tử." Ai, hôm nay được mở mang kiến thức cái gì gọi là nói dóc mà không có căn cứ.

Hoàng đế trầm ngâm nói: "Vây nàng dâu các người liền lưu lại bồi trẫm qua Trung thu thôi."

Nếu ở lại bốn năm tháng, Đông Đông có nhớ ta hay không? Không nhìn được nghĩ bây giờ nàng đang ở chỗ tiểu muội có làm âm ỉ hay không? Thì nghe Thập Tứ nói với Hoàng đế: "Có thể theo hầu Hoàng a mã và Thái hậu là nhi tử may mắn. Chỉ sợ trở về Đông Đông không nhận ra Ama ngạch nương rồi."

Hoàng đế lắc đầu, cười nhi tử giống như gà mẹ, lại nói: "Thời điểm Tứ a ca thay ca bảo dẫn theo Ngũ cách cách tới, trẫm cũng muốn nhìn nàng một chút."

Chuyện cứ như vậy được quyết định. Những ngày kế tiếp, Thập Tứ ban ngày cũng không trông thấy bóng dáng, chỉ có buổi tối trở về ăn cơm tối. Một mình ta gần như đi dạo hết quang cảnh Sơn Trang vào mùa hè rồi.

Tháng sáu, Hoàng đế phụng bồi Hoàng thái hậu đi Thang Tuyền nghỉ ngơi mấy ngày, từ Thập Ngũ a ca trở xuống phải đi theo. Lúc này Thập Tứ mới có thời gian rảnh, ngày hôm sau liền nói muốn tham gia săn bắn mùa thu dẫn ta rời Sơn Trang săn thú. Ra khỏi cửa Đức Hợp Thành, Thập Tứ nói quên đồ phải đi về lấy, chờ hấn trở ra, cũng không trông thấy bóng dáng Quách Khoa và Phó Hữu Vinh đâu. Ta hỏi hấn, hấn cười giống như một đứa bé: "Hai người bọn họ bị ta bỏ rơi rồi."

Ta lắc đầu cười. Hấn liền hỏi: "Nàng muốn bọn họ đi theo?" Ta xoay người lên ngựa, nói: "Đi thôi."

Chạy chừng hai canh giờ, cảnh trí trước mắt dần dần mở rộng, bên tay trái là sườn núi bằng phẳng nhấp nhô, còn bên tay phải là thảo nguyên mênh mông bát ngát. Trên núi rừng Vân Sam xanh biếc, thảo nguyên cũng không phải màu xanh, các loại hoa dại giống như thảm phủ kín tất cả tầm mắt. Xuống ngựa bước chậm giữa bụi hoa, màu phấn hồng chính là hoa cúc dại, màu xanh da trời chính là hoa bồ câu, màu vỏ quýt chính là Dã Bách Hợp, ngẫu hợp sắc còn lại là hoa Linh Đăng, cũng không biết loại hoa vàng óng ả giống như cây cải dầu Giang Nam khắp trên núi xa xa kia là loại hoa gì.

Thập Tứ hái một bó lớn một loại hoa mang theo mùi thơm nhàn nhạt của hoa cúc nhét vào trong lòng ta, nói: "Đây là kim liên hoa, có thể làm thuốc."

Lại đi một hồi, rốt cuộc nhìn thấy một cái lều, ta muốn đi qua xin chén nước uống, sợ Thập Tứ mở miệng chính là điệu bộ a ca của hấn, liền muốn hấn đi theo nhưng đừng nói chuyện. Nhưng khi một vị đại thẩm Mông Cổ từ trong lều ra ngoài, ta liên tục diễn tả ý muốn với nàng, lại thấy vẻ mặt nàng trước sau mờ mịt. Thập Tứ ở phía sau chỉ cười, ta kéo hấn một cái, cuối cùng hấn mới dùng tiếng Mông Cổ nói với người ta ý đồ đến.

Người Mông Cổ hiếu khách, không chỉ cho chúng ta túi nước đầy, còn mời chúng ta ăn cơm trưa. Cách nướng thịt dê, váng sữa, đặc biệt là mì canh thịt dê, ngon dị thường. Ta ăn không quen rượu sữa ngựa chua cay, lại không dám cự tuyệt hảo ý của chủ nhà, uống hai ngụm, còn dư lại đều rót cho Thập Tứ. Lúc cáo từ, chủ nhà không chịu thu bạc của chúng ta, còn nhất định kiên quyết đưa thịt dê cho chúng ta làm lương khô. Ta bảo Thập Tứ cỡi hà bao xuống đáp lễ, lúc này chủ nhà mới vui vẻ nhận lấy.

Buổi chiều Thập Tứ vẫn một mực đi về hướng Bắc, ta nói: "Như vậy trời tối cũng không thể quay về Sơn Trang rồi."

Thập Tứ cười nói: "Ai nói phải đi về?"

Ta kinh ngạc nhìn hấn, bèn tùy hấn đi. Mênh mông như thế, người ở thưa thớt, thật làm cho người ta thư thái. Phóng ngựa chậm rãi đi trong biển hoa ở dưới ánh nắng tươi sáng, gió thổi phất phơ, so với thặng tư ở Bắc Kinh còn mát mẻ hơn. "Phạch phạch phạch", một con chim to trong bụi hoa bay ra, đáp xuống cách hơn vài thước, Thập Tứ nhanh tay lẹ mắt, lấy ra một mũi tên liền bắn ra ngoài. Lượn về nhìn lại, thì ra là con chim trĩ.

"Hôm nay là ngày sống cuối cùng. Buổi tối nướng ăn." Thập Tứ trói chặt chân chim trĩ, giắt trên yên ngựa.

Ta liếc mắt một cái nói: "Nếu nó ở yên trong tổ, ai có thể nhìn thấy nó." Lời tuy như thế, trong lòng lại bắt đầu tính toán thịt trên người con vật xui xẻo này.

Ta cho là Thập Tứ biết đường, chờ khi hiểu được hấn chỉ mù quáng đi lang quanh, trời đã hơi sập tối. Bốn phía một cái nhà cũng không có, không khỏi

có chút lo lắng vấn đề chỗ ở tối nay.

Đúng lúc này, phương xa truyền đến một tiếng kêu gào thê lương "Hú ——", là sói! Tiếp đó lại là một tiếng, "À hú——". Ở nơi này trước không thôn xóm sau không nhà trọ vùng hoang dã hoang vu, có vẻ hết sức khiếp người.

Thập Tứ lại nhích lại gần, nghe răng cười hỏi: "Có muốn cùng ta cỡi chung một con ngựa hay không?"

Ta liếc hẳn một cái, trả lời: "Đáng thương con ngựa của người chạy một cả ngày rồi, người hãy bỏ qua cho nó đi." Đang nói chuyện, ta trông thấy phía trước có đốm nhỏ ngọn đèn dầu, tựa như gặp được cứu tinh, giục ngựa chạy thẳng về phía trước.

Gia đình này là người Hán, nam chủ nhà lấy nghề săn thú làm mưu sinh. Nữ chủ nhà thu thập con chim trĩ mà chúng ta bắt được, bỏ thêm mười mấy cái nấm, làm thành một nồi lẩu ngon. Ăn xong cơm tối, chúng ta xin tá túc, chủ nhà liền chia cho chúng ta một gian phòng.

Trên lưng ngựa chạy suốt một ngày, Thập Tứ ở trong chăn còn không chịu yên tĩnh, đến gần lại hôn lại gặm, không thể không bội phục tính lực dư thừa của hắn.

Sáng sớm hôm sau, ta đi theo nữ chủ nhà nhặt nấm thông, Thập Tứ thì cùng nam chủ nhà đi săn thú. Lúc trên đường trở về, hươu báo bắn được để lại cho chủ nhà, mang về một giỏ nấm.

Trở lại Sơn Trang cũng gần sắp tối, bọn Phó Hữu Vinh gấp đến độ không được, nhìn thấy ta và Thập Tứ, ngoài vui mừng, không khỏi oán trách: "Ồi chao, chủ tử của ta, hai vị tổ tông! Các ngài lại đi đâu vậy? Làm nô tài sốt ruột muốn chết rồi!"

Ta ngậm miệng không nói lời nào, Thập Tứ cũng chỉ cười ha hả.

Mới vừa rửa mặt, Lão Thập vô cùng lo lắng chạy tới, nói với Thập Tứ: "Lão Thập Tứ người trở lại rồi! Thái tử tìm người hai ngày rồi!"

Thập Tứ bùng tách trà, chẳng hề để ý hỏi: "Hắn tìm ta có chuyện gì?"

Lão Thập từ trong khay trà đoạt lấy một chén nước, uống cạn mới nói: "Người đi sứ Thổ Nhĩ Kỳ Đặc Bộ trước đó vài ngày đã lên đường, vì tiện đường gửi thư cho Na La Sát Chủ kia, chuyện này có phải là người quân hay không?"

"Ta ngược lại thật muốn quân. Thái tử không phải nói hắn dự định sẽ cho Lý Phiên Viện và chủ quân Lễ bộ đi, không cần ta quan tâm à?" Thập Tứ nói.

Lão Thập hừ lạnh một tiếng nói: "Nhất định là hắn đã quên, Hoàng a mã hỏi, tạm thời cho người ta chấp vá một phần, nói Hoàng a mã phê chuẩn rồi. Từ hôm qua trở đi, liền ồn ào muốn tìm người hỏi!"

Thập Tứ nhìn ta một cái, cười nói: "Ta sẽ đi gặp hắn." Rồi lôi kéo Lão Thập ra cửa.

Sau khi lên đèn, Thập Tứ mới trở về. Ta đang ngồi ở trong sân hóng mát, thì thấy hắn chấp tay sau lưng không nói một lời bước vào cửa viện, nhìn thấy quả bóng da cho Lý Nam chơi trên đường đá, dùng lực đá một cái.

"Làm sao vậy?" Ta đứng lên hỏi.

Hắn không nói lời nào, đi tới kéo ta vào nhà. Ta phát tay một cái với Phó Hữu Vinh đang đi theo, ý bảo hắn có thể đi, lúc này thấy hắn cũng rất vui lòng. Thấy mặt Thập Tứ bó cứng, liền hỏi: "Đói bụng không? Đi ăn một chút gì đi."

Hắn vẫn không lên tiếng, kéo ta ngồi trên sập, ôm chặt eo của ta, tựa vào trong lòng ta lắc đầu. Ta thấy hắn phồng má, không nhịn được cười, nhéo da mặt của hắn kéo qua hai bên: "Bị la, hay là lại bị đánh hèo?"

Hắn hôn cằm ta, nói: "Chỉ cần có thể trêu chọc nàng vui vẻ, bị đánh hèo cũng đáng giá."

"Người hết bực cũng rất nhanh."

"Ừ, nuốt xuống rồi." Hắn ngồi thẳng lại kề vào mặt của ta, nói: "Trở về gặp nàng, thì tốt rồi."

Lời này nghe hình như có chút quen thuộc, nhưng không muốn suy nghĩ sâu xa, chỉ rừ mắt xuống nói: "Nếu tốt, thì sáng mai đi tìm bóng da của Lý Nam trở về."

Ngày Đông Đông tới, ta và Thập Tứ ở ngoài Sơn Trang đợi hơn một giờ, rốt cuộc nhìn thấy đội ngũ xe ngựa thật dài xuất hiện trên quan đạo. Một chiếc xe ngựa ở phía trước chúng ta dừng lại, Uân Tử nhắc màn xe lên, lộ ra khuôn mặt mỉm cười của tiểu muội. Cũng là Ung Thân Vương xuống ngựa trước, từ trong ngực tiểu muội ôm Đông Đông nửa mê nửa tỉnh ra.

Ta vẫy tay với Đông Đông, nàng lại chỉ về mặt bụi mắt, cột lại bím tóc rồi đi ra. Ta vừa định đi lên ôm nàng, Thập Tứ lại đi trước một bước tiến lên, từ trong tay huynh trưởng hắn nhận lấy nữ nhi. Ta cùng với tiểu muội phát tay thăm hỏi với nhau, màn xe liền thả xuống. Ung Thân Vương xoay người lên ngựa, Đông Đông không quên đưa ra bàn tay nhỏ bé, xòe năm ngón tay cùng hắn cáo biệt, thế mà hắn liền không chế ngựa lượn một vòng, cười phát tay với nàng.

Thư ma ma và bà vú ngồi xe ngựa đi theo phía sau xe tiểu muội, lúc này họ bước xuống, đi theo chúng ta quay về chỗ ở.

Lau mặt, rửa tay cho Đông Đông, cuối cùng nàng cũng tỉnh táo một chút. Ba tháng không gặp mặt, hình như nàng có chút không quen với chúng ta, ta không nhận được, ôm lấy nàng hung hăng hôn mấy cái trên mặt mũm mĩm trắng trẻo của nàng. Hôn xong, thì thấy nàng vận tay nhỏ bé, lã chã chực khóc nói: "Nương không cần cần con."

Bộ dáng này quá dụ dỗ người rồi! Ta cười nói: "Nhất định phải cần. Người nghĩ muốn bị nương cần, hay là bị cha người cần." Nói xong chỉ chỉ Thập Tứ bên cạnh xoa xoa tay về mặt chờ mong.

Đông Đông bĩu môi, ngẩng đầu nhìn Thập Tứ, lại nhìn nhìn ta, cúi đầu suy nghĩ một chút liền nhào tới trong lòng ta.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-1: Trung thu gió nổi lên (1)

Đông Đông không thích bữa ăn chính, Thụ ma ma nói cho nàng ăn cơm là một việc khó vô cùng, qua mấy tháng, mỗi ngày ở mặt này tiểu muội phải cần gần một canh giờ mới xong. Bà vú một tay bưng chén cơm, một tay cầm thìa, khắp khuôn mặt cực nhọc bất đắc dĩ, nhưng trước sau Đông Đông không tiếp nhận.

Ta múc một muỗng bí đao vào trong chén Đông Đông, nàng lập tức bĩu môi nói: "Ừm ừm, bí đao, ăn không ngon."

"Ai nói?" Ta nhận lấy chén cơm trong tay bà vú, rưới một chút nước canh thịt băm, dầm nát bí đao, múc nửa thìa cơm bí đao đưa đến bên miệng nàng, nói: "Lại nếm thử một chút xem."

Đông Đông nhìn ta, cuối cùng không dám phản kháng, nuốt thức ăn vào. Ta cúi miệng cho nàng, lại dặn dò: "Nhai mười cái mới cho phép nuốt."

Lại dứt vài hóp, nàng liền chỉ vào một đĩa tôm chiên trước mặt Thập Tứ nói: "Con muốn ăn cái đó."

"Cái nào? Trứng tôm sao?" Thập Tứ vội vàng bưng tôm đến trước mặt nàng.

Ta lắc đầu một cái, nhìn đã ăn hơn phân nửa chén rồi, cũng tùy theo nàng. Nàng làm sao ăn tôm, một tay cầm lấy một con, rồi đưa vào trong miệng, cắn xác thịt lẫn lộn thành một đồng, nhả cặn bã lên trên bàn. Liền ngăn cản nàng nói: "Ngồi yên, ta bóc cho con." Cầm đĩa chọn con lớn, vận phía dưới, lột xác từng vòng đi, cầm cái đuôi chấm chút nước canh, đưa cho nàng: "Rồi, ăn đi. Phun cái đuôi ra, đừng nuốt xuống."

Trẻ con thích thức ăn mang vị ngọt, nàng liền tiếp ăn xong mấy con, còn không chịu ngừng. Ta lo lắng nàng ăn nhiều, lại nghe Thập Tứ nói: "Đông Đông no chưa?"

Nàng lắc đầu: "Còn muốn, trứng tôm."

Thập Tứ sai Thụ ma ma lấy cái đĩa sạch sẽ, gấp bỏ vào chùng mười con cho nàng, dụ dỗ nói: "Ngoan, cùng Lý Nam ca ca cùng nhau ăn đi, để ma ma bóc cho con."

Đông Đông gật đầu một cái, liền nhảy xuống khỏi ghế cao, nhúng nhảy theo bà vú đi ra khỏi phòng.

Ta nhìn nàng nhúng nhảy qua hành lang uốn khúc, sau khi buông màn trúc xuống, phát hiện bọn Phó Hữu Vinh cũng đi ra ngoài. Thập Tứ cười hí nhất nhìn ta, nói: "Ta cũng muốn ăn tôm."

Ta gật đầu nói: "Vậy thì để lại cho người hết đó."

Hắn bưng đĩa tôm đến trước mặt của ta, lại nói: "Cũng bóc cho ta đi."

Ta liếc hắn một cái nói: "Người cũng ba tuổi à?"

"Một con thôi." Hắn dựng thẳng một ngón tay, chờ mong nhìn ta.

Ta thờ dãi, không thể làm gì khác hơn là lột một con, vừa định thả vào trong chén hắn, hắn liền tóm lấy tay của ta, hé miệng cắn, sau khi nuốt tôm vào còn không bỏ qua, lại bắt đầu mút ngón tay của ta. Ta vừa sợ vừa nhột, vội vã rút tay về, hắn chẳng những không buông tay, còn bóp chặt eo của ta thoáng cái lấn đến gần, ta vội vàng cầm cái khăn chặn cái miệng của hắn lại. Hắn nhận lấy khăn, lau một cái, nhả cái đuôi tôm vào bên trong, ném lên trên bàn. Ta ở trong ngực hắn không thể động đậy, cổ tay để bờ vai của hắn nói: "Trên tay ta toàn là dầu."

Hắn chặn ngang ôm lấy ta, vòng qua bình phong đi qua cánh cửa, đi về phía phòng trong, nói: "Trên người ta, tha hồ bôi vào."

Ta cũng không để ý lau trên quần áo hắn hay là chặn đệm rèm che trên giường, đêm nay cảm thấy trên người hai người đều là mùi dầu tôm chiên.

Rất nhanh liền đến tháng tám, Trung thu hôm đó, đầu tiên Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi vương công Mông Cổ, tất cả hoàng tử và quan lại đều tham gia, sau đó mới là gia yến. Ta chịu đói không nổi, ăn trước chút điểm tâm.

Ngay cả Đông Đông cũng bị triệu đến giải buồn cho Hoàng thái hậu, cho nên thời gian chờ đợi càng thêm vô cùng buồn chán. "Àm, âm——" phía đông bầu trời đêm bỗng nhiên xuất hiện pháo hoa sáng lạng, ta mò ra cửa, Đông Vân ở phía sau kêu lên: "Phúc tấn, người đi đâu vậy? Sắp tới thời gian rồi."

Ta cũng không quay đầu lại, chỉ khoát khoát tay nói: "Ta đi xem một chút sẽ trở lại."

Trăng Trung thu, tỏa ra màu vàng nhàn nhạt, đương nhiên tròn vành vạnh, treo ở đằng kia, làm cho quần tinh thất sắc.

Đứng ở trên dốc cỏ, nhìn lửa khói ở dưới sườn dốc bốc lên, kêu to bên nhọt trong nháy mắt xông lên trời cao, ánh sáng từ một điểm bộc phát ra, phút chốc u tối rồi ở chỗ cao hơn lại âm âm rục rục. Đèn ở trong tay xuống, ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm lúc sáng lúc tối. Dần dần, có loại cảm giác tất cả đều là ảo giác, giống như pháo hoa tan biến, ta xoay người sẽ đối mặt cuộc đời hoàn toàn khác, có lẽ là cụ già bảy mươi, con cháu cả sảnh đường, có lẽ là thiếu nữ mười tám tuổi, con đường phía trước không biết. Vậy, ta tên gọi là gì?

"Cao Lăng, Cao Lăng" "Tiểu Hàm——" sau lưng giống như có người kêu gọi. Ai? Thanh âm khác nhau đan xen vào, nhưng tất cả đều mềm mại để cho ta hoài niệm. Cõi lòng đầy vui sướng quay đầu lại, chỉ thấy một mảng trống rỗng mờ mịt của sân cỏ và bóng đen rào rạc trong rừng cây cách đó không xa. Gió thật to, thổi loạn tóc rơi của ta, thổi trùng áo choàng hơi rộng thùng thình sặc sặc vang dội. Hai cánh tay không nhìn được vòng ôm trước ngực, lạnh quá, làm sao vừa rồi không cảm thấy? Trở về thôi.

Dưới ánh trăng thất thiếu đi trở về, lúc gần đến hồ nước, lại phát hiện hai tay trống trơn, mới vừa rồi có xách theo ngọn đèn lưu ly nhỏ rồi bỏ quên. Ánh trăng sáng ngời, hơn nửa trước mặt đèn đuốc càng nhiều, không cần lo lắng vấn đề chiếu sáng, nhưng đèn kia là ta dùng chút tâm tư tìm đến cho Đông Đông, mới vừa rồi cầm ở trong tay thưởng thức, dự định đợi lát nữa mang đến dự đồ nàng, hay là đi tìm trở về đi, dù sao cũng không xa.

Nghĩ như vậy, lại tìm đường trở lại. Lúc gần đến, bỗng nhiên xa xa thấy một bóng người thoáng qua, thấy không rõ lắm, lại cảm thấy có chút quen thuộc. Dọc theo bên bờ rừng đi nhẹ nhàng, thấy hai bóng người đứng ở cách đó hơn mười mấy thước, phản xạ liền vọt đến phía sau một gốc cây. Ta biết vừa rồi thấy là ai. . . Người kia, là Chung Bình.

"Gia, nên trở về rồi. Thời gian sắp tới." Chung Bình nói.

Sau một lúc lâu mới nghe hắn trả lời: "Người hãy đi trước. Ta nán lại chút nữa."

"Vâng" tiếp theo là tiếng bước chân "Lác đác" đi xa của một người.

Ta dựa lưng vào thân cây, một cử động nhỏ cũng không dám, ngay cả hít thở cũng phải nhẹ nhàng chậm chậm. Đã từng thế, như sao Sâm sao Thương, không bao giờ gặp nhau, chung quy lại không tránh được bởi vì liên hệ dạng này dạng kia mà chạm mặt. Bất quá, chỉ còn cách cố gắng hết mức để không thấy thôi. Mặc dù mỗi lần nhìn thấy, hẳn nhìn ta giống như người xa lạ không quen biết, nhưng ta nghĩ, hẳn chắc là không vui khi nhìn thấy ta. Nhiều lần đụng phải như nhau, chỉ có nhiều thêm một chút chán ghét của hắn mà thôi. Mà ta, có lẽ không bằng hắn, cũng không như chính mình tưởng tượng quên đi.

Không biết qua bao lâu, mới nghe được tiếng tay áo ma sát cùng tiếng giẫm đạp lên thảm cỏ "Xạc xạc", mãi đến khi từ từ rời xa, cuối cùng không thể nghe thấy nữa, mới dám thở dài một hơi.

Ở chỗ vừa rồi đứng mò mẫm một chút, liền tìm được ngọn đèn lưu ly ánh nến đã tắt từ lâu.

Trở lại chỗ ở, chào đón ngoại trừ Đông Vân, còn có tiểu muội đợi ta cùng nhau dự tiệc. "Đợi tỷ tỷ đã lâu, Đức Phi nương nương phái người tới thúc giục." Nàng cười kéo cánh tay của ta, lại nói, "Bây giờ có thể đi? Uhm, vẫn nên chải đầu lại cho tỷ tỷ. Mới vừa rồi tỷ tỷ đứng ở đâu gió hả?"

Buổi tiệc của nữ quyến mở ở Tùng Hạc Thanh Việt, ta và tiểu muội thuộc loại đến trễ, vốn định len lén chạy vào chỗ ngồi, còn đặc biệt nhìn xem có người quen và vị trí trống không. Thì thấy Đức Phi xa xa ngoắc, kêu hai chúng ta đến bên cạnh, cười nói: "Thái hậu mới vừa nhắc tới các người đã đến rồi."

Nghi phi cũng cười nói: "Tối trễ, các người nhận phạt không?"

"Đừng hù dọa hai đứa bé này. Tối đây, để cho ta xem." Hoàng thái hậu cười cho đời chúng ta qua. Đông Đông từ trên ghế đầu bên cạnh Thái hậu leo xuống, nắm lấy vạt áo của ta, ngửa đầu kêu: "Ngạch nương." Ta dắt tay của nàng, cùng tiểu muội cùng nhau hành lễ Thái hậu.

"Miễn lễ." Thái hậu lại chuyển hướng tới bên cạnh, ngoắc kêu, "Nguyệt thường tại, tối đây."

Liền thấy biểu muội Thiên Tuyết thướt tha duyên dáng đi đến trước mặt, nghiêm trang cúi đầu. Thái hậu bảo cung tỷ đỡ nàng đứng lên, nắm tay của nàng, quan sát nàng một hồi, lại nhìn ta và tiểu muội. Ta có chút nghi hoặc, Thiên Tuyết và tiểu muội xem ra có chút khấn trang. Ánh mắt Thái hậu hiện hoa tuấn tra ở trên người ba người chúng ta một trận, liền quay đầu lại vui đùa nói với Đức Phi các nàng: "Nhìn xem ba tỷ muội này, các người nói mỹ nhân thế nào đều sinh ở nhà các nàng rồi hả?"

Đức Phi mỉm cười gật đầu hòa cùng, Nghi phi cười khanh khách nói: "Thái hậu, chuyện này nô tì cũng muốn hỏi nha!" Vừa nói vừa ôm lấy Đông Đông, hôn một cái ở trên mặt nàng, nói: "Điều quan trọng nhất là, tại sao cũng có thể có một bảo bối như vậy!"

"Người nha, người." Thái hậu chỉ về phía nàng, cười đến ngửa tới ngửa lui. Những người còn lại cũng khẽ cúi đầu cầm khăn tay che miệng mà cười.

Ta cùng với Thái hậu và các nương nương chọc cười qua một hồi, liền lôi kéo tiểu muội ôm Đông Đông, đi đến vị trí chỗ ngồi an bài cho ta. Chỗ ngồi của Thiên Tuyết, nằm theo phân chia tần vị của Hoàng đế, nàng nhìn chúng ta, không buông nắm tay của ta, sau đó liền rũ mắt xuống lui về.

Ta và tiểu muội ngồi cùng một mâm, Bát phúc tấn ngồi ở bên cạnh dựa sát vào, rỉ tai nói: "Này lâu thế, đi đâu vậy? Mới vừa rồi Thái hậu và các nương nương trêu chọc nha đầu nhà người rất vui vẻ đó."

Ta còn chưa trả lời, Đông Đông liền bỏ nhào tới kéo thái duyệt của Bát phúc tấn: "Thắm."

Bát phúc tấn bắt lấy tay của nàng, vừa ôm vừa hôn, cười nói: "Tiểu bảo bối, ta là bá mẫu không phải thắm. Ngoan, buông tay, siết bá mẫu con rồi." Nàng cùng Đông Đông chơi đùa, cũng không đợi được câu trả lời của ta. Một lát, lại để cho Đông Đông ngồi trên chân nàng, đút nàng ăn cái gì đó.

Ta hỏi: "Phúc tấn không mang cách cách tới sao?"

Nàng giúp Đông Đông cầm vững cái chén nhỏ, tranh thủ đáp: "Không có, cùng Hoàng Vượng hai đứa đều ở lại trong kinh rồi." Nàng mặc cho Đông Đông cầm thìa khuấy trong chén nước canh, gấp một đũa thịt cá mìn, tỉ mỉ lấy hết xương ra, sau đó mới đút cho Đông Đông. Tiểu muội nửa ngồi ở bên cạnh, cầm khăn lau dầu bóng má bên miệng cho Đông Đông, ta lắc đầu cười nói: "Cả đêm phục vụ người rồi. Tới đây, đừng luôn quần bá mẫu cùng tiểu di."

Nàng liền buông chén xuống, sau đó giống như Tiểu Hầu Tử leo lên đầu gối của ta, cọt ở bên tai ta làm nũng: "Nương, con muốn đi chơi."

Ta ôm nàng ngồi xong, khẽ dụ dỗ nói: "Đợi lát nữa liền dẫn con đi. Bây giờ ngủ một lát có được hay không?"

Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Không ngủ. Con ngủ, ừm, nương liền chạy mất."

Bát phúc tấn bị nàng chọc cho cười "Khanh khách" không ngừng, nói: "Tiểu nha đầu thật tinh, sợ người lừa nàng ngủ!" Ôm Đông Đông qua, lại nói, "Tới đây, bá mẫu nói chuyện với con, ta không ngủ được."

Lúc này, có thái giám chường sự đi vào đáp lời, nói pháo hoa chuẩn bị xong, thỉnh Thái hậu cùng chư vị nương nương đi ra ngoài thưởng thức. Vì thế một đám nữ quyến vây quanh Thái hậu đến trong vườn. Ban này ta mới vừa xem rồi, cũng không thấy mới mẻ, ngược lại Đông Đông vô cùng hưng phấn, vừa kêu lên vừa cười, không ngừng đóng đưa bà vai ta, khiến cho ta đau đầu. Thái hậu lớn tuổi, dễ dàng mệt, xem xong pháo hoa liền lệnh cho giải tán, để cho mỗi người tự ngắm trăng ngắm đèn.

Bát phúc tấn nói ngắm trăng phải gần nước mới được, liền sai các nha hoàn ma ma sắp xếp các loại thức ăn, lôi kéo ta và tiểu muội đi Nguyệt Sắc Giang Thanh ăn cơm dã ngoại. Ta bảo Thư ma đi dẫn Lý Nam tới, Bát phúc tấn cười đùa giỡn nói: "Người khi nào thì có một con đứa trai ngoan như vậy." Nói xong ngất mặt hắt một cái. Lý Nam vẫn tĩnh, ngồi cúi đầu, tay cũng không dám khua loạn.

Ta bảo Đông Đông cầm bánh Trung thu nho và sữa ngựa cho Lý Nam ăn, không ngờ lại biến thành Lý Nam dỗ dành nàng ăn. Đông Đông bướng bỉnh, ở trên thân người ta leo lên leo xuống, túm y phục kéo lỗ tai người ta, không lúc nào ngừng nghỉ. Khó được Lý Nam tính tình dễ chịu, ta lại không nhìn nổi, để cho tiểu muội ôm Đông Đông đi, gọi Lý Nam tới ngồi bên cạnh ta.

"A a." Chợt nghe có tiếng trẻ con chơi đùa truy đuổi nhau, từ xa lại gần.

Ta xoay người, cười vẫy tay nói: "Nhị a ca, bên này."

Hoàng Minh theo Hoàng đế tới Nhiệt Hà, từ khi ta đến nơi này về sau đây là lần đầu tiên thấy hắn. Mấy nhóc bên cạnh hắn, chắc cũng là con cháu dòng họ, đều chạy đến đầu đây mồ hôi. Bọn nó chạy tới thỉnh an, ta hỏi: "Chơi cái gì vậy?"

Hoàng Minh thần bí hề hề kê vào lỗ tai ta nói: "Thập Lục thúc bọn họ ở chỗ Vân đề lưới tôm, chúng ta cũng đi bắt mấy con."

Ta ngất lỗ mũi hắn một cái, cười nói: "Cẩn thận đừng rơi xuống nước." Cúi đầu thấy ánh mắt long lanh của Lý Nam, liền chỉ vào nó nói với Hoàng Minh, "Đây là chất nhĩ của ta, dẫn hắn cùng đi được không?"

Hoàng Minh sáng khoái nói: "Được, đi thôi." Nói xong liền kéo Lý Nam.

Ta dặn dò: "Đừng cho người ta ăn hiếp hắn."

"Yên tâm đi!" Hoàng Minh quay đầu lại liếc nhìn Đông Đông, lôi Lý Nam chạy nhanh như chớp.

Đông Đông ằm ỉ muốn cùng các ca ca đi chơi, thấy bàn chân Hoàng Minh như bôi dầu, liền không thuận theo khóc rống lên. Ta biết Hoàng Minh sẽ không kiên nhẫn ứng phó với tiểu tổ tông này, bị Đông Đông huyên náo phiền lòng, đành phải lấy đèn Lưu Ly ra dụ dỗ nàng. Nàng còn mếu máo không vui, ta liền nói: "Nếu con không thích, lần tới ta cho Tứ cách cách là được."

Nàng mới không chịu, sống chết cầm đèn không chịu buông, nói mình mệt mỏi, sẽ để cho Thư ma ma cầm.

Bát phúc tấn nói: "Người rất có biện pháp đối với tiểu hài tử."

Tiểu muội phụt cười nói: "Chỉ có tỷ tỷ mới trấn áp được Đông Đông."

Ta trả lời: "Các người đều nuông chiều nàng, tương lai nàng có thể sợ ai?"

Tiểu muội ôm lấy Đông Đông, hôn một cái, nói: "Ai muốn nàng sợ, thương nàng còn không kịp nha!"

Nói chuyện trên trời dưới đất, chúng ta cùng ăn mấy cái đĩa dưa và trái cây ướp lạnh uống mấy chung rượu. Hưng trí cao lên, liền sai Đông Vân lấy lỗi tai thỏ nhúng ra, dụ dỗ Đông Đông mang vào. Nàng vẫn còn tức giận vì chuyện ta không để cho nàng cùng bọn Hoảng Minh chơi và muốn đưa đèn Lưu Ly cho người khác, bĩu môi phồng má nhìn ta, ta liền kể chuyện xưa dụ dỗ nàng, rốt cuộc làm cho nàng cam tâm tình nguyện đội lỗi tai thỏ một nửa đựng thẳng một nửa sụp xuống vào.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-2: Trung thu gió nổi lên (2)

Bát phúc tấn và tiểu muội chỉ biết che miệng cười, Đông Đông hoạt bát muốn cùng ta chơi trốn tìm, thật đúng là giống con thỏ con. Ta đuổi theo nàng chạy, không ngờ lại đụng vào một người, vội vàng giữ thăng bằng, ngẩng đầu nhìn người tới, hơi giật mình, cuối cùng không quên hành lễ: "Thỉnh an thái tử."

"Thái tử, thái tử! Ngoài miệng gọi thái tử, trong lòng thì chỉ mong ta gặp xui xẻo!" Thái tử lão đảo đứng không vững, trên người một cổ mùi rượu nồng nặc, nói bừa như thế, chín phần là uống say quá rồi.

Ta lui một bước cau mày nói: "Thái Tử Gia đa tâm."

Hai thái giám phục vụ đi theo bên cạnh hắn, lo lắng đỡ lấy hắn, khuyên nhủ: "Thái Tử Gia, trở về thôi."

Thái tử vung tay lên, tránh ra, lại tiến tới gần một bước, nói: "Còn gọi là Thái Tử Gia, Hừ! Trong lòng các người coi ta thành cái gì, ta hiểu rõ lắm! Ủ, hiểu rất rõ."

Lúc này Bát phúc tấn cùng tiểu muội bọn họ cũng chạy tới, Bát phúc tấn nói: "Thái Tử Gia, thỉnh tự trọng."

Thái tử trừng mắt say lơ đãng: "Tự trọng! Người, người, còn có người. . . ." Hắn dùng tay chỉ Bát phúc tấn, ta còn có tiểu muội (thật ra thì hắn cũng không biết tiểu muội, chỉ là say nên nói bậy), nói: "Từng cái một, cùng một dạng với nam nhân các người, ngạo mạn hung hãn! Bản thái tử nhìn liền chán ghét!"

Sắc mặt Bát phúc tấn trắng bệch, đôi môi khẽ run nói: "Thái Tử Gia, chúng ta là em dâu ngài, dù cho uống nhiều mấy chén, nói chuyện cũng cần phải đúng mực!"

Thái tử bỗng nhiên cười to nói: "Ha ha ha, các người còn coi ta là Nhị bá sao? Bọn họ thật coi ta là huynh đệ?"

Bát phúc tấn tức giận đến toàn thân phát run, tiểu muội sợ hãi, trốn phía sau chúng ta. Đông Đông nắm lấy vạt áo ta, khẽ gọi một tiếng: "Nhị bá bá."

Thái tử ngồi xổm người xuống, tựa như khóc tựa như cười nói với Đông Đông: "Chỉ có người, chỉ có người coi ta là bá phụ đúng không?"

Ta ôm lấy Đông Đông sắp khóc ra, nói với hắn: "Thái tử chính là thái tử, là quốc chi thái tử. Chúng ta hầu thái tử, lúc này trước lấy lễ quân thần, sau lấy gia lễ. Cho nên thái tử đối đãi chúng ta, trước cần phải có quân chi uy nghi, sau mới là huynh trưởng từ ái. Thái Tử Gia cho là, đáng về phong phạm của ngài hiện nay, thỏa đáng không?"

Thái tử sùng sốt một hồi, rồi lại hí hí nháy mắt, đi lên phía trước giơ một tay lên, tựa như nổi điên cười nói: "Người dạy ta? Trừ Hoàng a mã, còn có người dám giáo huấn ta?"

Ta chỉ lui về sau một bước, không khỏi cười tự giễu, cùng người say rượu đầu vồ miệng cái gì. Hơn ngoài dự đoán, một cánh tay trắng kiện ôm eo của ta, nhẹ ôm ta vào ngực. Ta quay đầu liền thấy Thập Tử hí hí mắt nhìn thẳng thái tử, giọng nói vững vàng hỏi: "Thái tử cho rằng nói như thế không đúng?"

Thái tử liếc hắn một cái, cười lạnh: "Hừ hừ, đúng thì như thế nào? Bề ngoài các người nói qua lời xã giao còn thiếu sao?"

Ta cảm giác bắp thịt cánh tay của Thập Tử buộc chặt, giọng khuy tay chạm nhẹ hắn một cái, vậy mà hắn chỉ ôm ta, rồi cúi đầu, cười trả lời: "Thái tử dạy rất đúng, phụ phụ thần đệ xin nghe huấn lệnh."

Loại thái độ này không coi là cung kính, thái tử dĩ nhiên cũng bất mãn, "Hừ" một tiếng, vừa muốn phát tác, liền nghe một thanh âm trầm thấp lại khiếp

người nói: "Chuyện gì?"

Nghe thanh âm quen thuộc của người này, đầu gối đều như bị gõ vào, không được mấy giây liền quỳ trên đất rầm rầm. Con say của Thái tử, đại khái cũng tỉnh năm sáu phần, không dám hé răng.

Hành lễ xong, nói hay là không nói. Từ Hoàng tử, Ngũ Hoàng tử và Bát Hoàng tử đứng ở bên cạnh Hoàng đế mặt không chút thay đổi, ta lại cảm thấy tất cả bọn họ đều mở to mắt chờ xem diễn trò, chỉ tiếc ta và thái tử đều không có biểu diễn nhiệt tình. Tiểu muội đã thối lui đến một bên, Bát phúc tấn ở bên trợ phu của nàng nhìn chăm chú, cúi đầu. Loại tình huống này, tức là bụng làm dạ chịu (để cho Thập Tử mở miệng cũng không biết hắn sẽ nói ra cái gì, còn không bằng ta tự mình tới), giao Đông Đông cho Thập Tử ôm, cúi thấp đầu đáp: "Hồi hoàng thượng, Thái Tử Gia nhất thời nhận lầm Đông Đông thành cách cách nhà ngài ấy, do đó ở đây cùng chúng thần nói đùa vài câu."

Về mặt Hoàng đế, nhìn không ra hi vọng, hắn dùng giọng mũi "Ừm" một tiếng, ngừng một chút nói: "Nữ nhi cũng có thể nhận lầm, đúng là say quá rồi! Đờ thái tử đi xuống nghỉ ngơi."

Thái tử cũng phải vui vẻ tiếp tục say, mặc cho hai thái giám dìu đỡ hắn rời đi.

Hoàng đế chậm rãi đến gần, một đám người không dám thở mạnh, chỉ có Đông Đông khe khẽ cất tiếng gọi: "Hoàng gia gia." Hoàng đế dừng ở trước mặt Thập Tử, ôm Đông Đông qua, dịu dàng hỏi: "Tiểu nha đầu, bị dọa sợ sao?"

Đông Đông bấu môi, ngồi ở trong khuỷu tay Hoàng đế lắc đầu, hai lỗ tai thỏ nhưng liền quệt lên trên mặt hắn. Hoàng đế nắm một cái tai thỏ, hỏi: "Đây là cái gì?"

Đông Đông nói: "Hoàng gia gia, con đóng vai tiên nữ. Ừm, ngách nương nói tiên nữ trên mặt trắng chính là như vậy."

"Hả?" Hoàng đế cười liếc ta một cái.

"Hoàng gia gia chưa từng nghe chuyện xưa tiên nữ sao?" Đông Đông nghiêng đầu hỏi.

Hoàng đế lắc đầu cười nói: "Chưa từng nghe qua. Đông Đông nói cho Hoàng gia gia nghe một chút có được hay không?"

Đông Đông nhào vào trong ngực Hoàng đế dùng sức gật đầu một cái, đôi tai thỏ liền run run hai cái: "Được —— ngách nương nói, ngày xưa có một thợ săn, bắn tên ra rất chuẩn xác, có một ngày, hắn lên núi săn thú, gặp được một con thỏ trắng nhỏ, con thỏ nhỏ rất xinh đẹp, thợ săn rất thích nó, muốn, muốn."

"Muốn cái gì?" Hoàng đế cười hỏi.

"Muốn cùng nó thành thân." Rốt cuộc Đông Đông cũng nhớ ra cái từ này.

"Phụt!" Ngũ Hoàng tử Hằng Thân Vương tay trái nắm quyền để lên môi, cúi đầu.

Hoàng đế cố nén cười: "Sau đó thì sao?"

"Con thỏ nhỏ cảm thấy thợ săn khó coi, không thích hắn. Thợ săn liền bắn mặt trời xuống, treo lên đầu giường con thỏ nhỏ, con thỏ nhỏ thật cao hứng. Thợ săn liền tiếp bắn chín cái mặt trời, nên nó đồng ý gả cho hắn á. Ngày thành thân đó, thợ săn lột tôm cho con thỏ nhỏ ăn, con thỏ nhỏ ăn tôm, lỗ tai càng ngày càng dài, rồi biến thành tiên nữ bay lên trên mặt trăng. Ngách nương, con nói có đúng không?" Đông Đông nói xong chờ mong ta khẳng định.

Đứa nhỏ này thật là, sao không quan sát tình hình chứ! Tai ta nóng như lửa đốt, không dám nhìn phản ứng của người chung quanh, đầu có thể cúi thấp bao nhiêu thì cúi thấp bấy nhiêu, chỉ nghe thấy tiếng cười khe khẽ, cũng không phân biệt ra được đến từ người nào.

Thập Tử vẫn ôm vai ta, lúc này kê vào bên tai ta khẽ cười nói: "Chuyện xưa thỏ con thợ săn trúng tôm này, ta cũng chưa từng nghe qua." Ta hung hăng trừng hắn một cái, liền thành thật.

Lúc tiếng cười dần dần dừng lại, thì nghe Hoàng đế hỏi: "Ngũ cách cách còn chưa có đại danh chứ?"

Ta và Thập Tử nhìn nhau, mới nhớ tới còn có chuyện như vậy. Thập Tử khom người đáp: "Hồi Hoàng a mã, nữ danh gọi đã quen, đại danh. Thì quên cho."

Hoàng đế nói: "Ừ, ba tuổi, nên cho rồi. Lần trước Thái hậu nói chữ 'Viên' không tệ."

Ta nhìn mắt Đông Đông, nghĩ thầm, "Viên" là không sai, bánh trôi, long nhãn cũng rất thơm ngọt. Hoàng đế lại nói: "' Nguyên ' ý là mới bắt đầu, căn bản, thêm nữa, kiểu chữ ngắn gọn nét bút không nhiều lắm. Các người cảm thấy như thế nào?"

Ta và Thập Tử làm sao mà nói không được, vui vẻ gật đầu khen hay. Còn tưởng rằng là "Viên", thì ra là "Nguyên", chữ "Nguyên" cũng được nha, kim ngân nguyên bảo, đồng Euro, Dollar, nhiều phú quý!

Đông Đông nghiêng đầu, một tay khoác lên trên vai Hoàng đế, một tay lôi kéo lỗ tai thỏ, không rõ chân tướng nhìn chung quanh. Hoàng đế nhìn nàng, gật đầu cười nói: "Liên gọi là ' Thờ Nguyên ' đi, ' Thờ ' kể thừa quá khứ khai sáng tương lai. Tiểu nha đầu, con nói có được hay không?"

Đông Đông hoàn toàn không hiểu chúng ta đang thảo luận cái gì, mếu máo nói: "Ừm, con không biết."

Chắc Hoàng đế cảm thấy phản ứng của nàng thú vị, ngắt gương mặt của nàng cười to.

Thập Tứ mừng rỡ tạ ơn nói: "Tạ Hoàng a mã ban thưởng tên."

Ta cũng nghĩ hay, tên "Thừa Nguyên" này, thật đúng là thông dụng cho cả nam lẫn nữ.

Sau đó, Hoàng đế dứt khoát gọi một đám hoàng tử hoàng tôn tới, ngắm trắng mới giải tán. Trên đường trở về, Đông Đông không chịu để ý ta, chắc là lỗi tai thỏ của nàng bị các đường huynh đùa cợt rồi.

Ta dụ dỗ nàng: "Đừng giận, đợi tìm cho con mấy ông già thô đẹp mắt nhất để đầu giường, có được hay không?"

Nàng cau mày, miệng vênh cong lên, ôm lấy cổ Thập Tứ không nhìn ta, giận dỗi nói: "Không thèm ông già thô!"

Ta véo nhẹ miệng của nàng, cười nói: "Vĩnh nữa, liền biến thành hình dáng Tiểu Trư."

Nàng "Oa" khóc lên, nước mắt bồi lên trên người Thập Tứ, khóc kể lể với cha nàng: "Ama, nương là trứng thối! Gạt con. Ô ô ô. Bọn họ đều cười con."

Thập Tứ không có biện pháp với nước mắt của nữ nhi, đỡ lưng của nàng, vỗ nhẹ trấn an: "Đông Đông ngoan, đừng khóc. Ai dám cười con, Ama đi kéo hần tới làm nạ cho con cười."

Đông Đông nằm ở trong ngực Thập Tứ khóc thút thít, ta khẽ dựa qua, nàng liền giận dữ nhìn ta: "Ghét nương!"

Chờ trở lại chỗ ở, lúc bà vú và Thụ ma ma mang nàng đi ngủ, nàng lại không chịu đi, túm túm áo choàng của ta, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn mang lệ, không cam tâm tình nguyện nói: "Kể chuyện xưa."

Ta cười ôm lấy nàng, giống như thường ngày, ngồi ở đầu giường kể chuyện xưa dỗ nàng ngủ.

Dàn xếp cho Đông Đông xong, ta và Thập Tứ cũng chuẩn bị lên giường ngủ. "Nghe nói buổi tối nàng đến chỗ Thái hậu bị muộn, đã đi làm cái gì?" Hần đập giày, ngồi tựa vào trên tọa tháp hỏi khẽ.

"A, ở bên kia bãi cỏ phóng pháo hoa, ta đi xem một lát." Ta lấy cây trâm hồ phách cài trên tóc để xuống, thuận miệng trả lời. Lúc này Thập Tứ không có lên tiếng, ngược lại ta có lời muốn nói với hần, liền đứng lên đi qua hỏi hần: "Vừa rồi người hà tát gây khó dễ cùng thái tử?"

Hần kéo lê giày, từ trên tháp xuống, nắm tay ta véo nhẹ, trả lời: "Ai bảo hần gây chuyện với nàng."

Ta không khỏi bật cười nói: "Hần say. Huống chi, dù sao hần cũng là thái tử."

Tính trẻ con trong giọng nói thoáng qua từ trên người hần vừa rồi biến mất, hần nhủu mày, liếc xéo tay của ta, cười lạnh một tiếng nói: "Hừ, hần cũng xứng!"

"Xứng hay không xứng người không định đoạt được!" Ta buột miệng nói ra.

Hần chấn động, giật mình nhìn ta. Khoảnh khắc nhìn nhau kia, ta nhìn thấy trên mặt hần không thể lý giải, lại giống như có một chút uất ức, liền không tránh được có chút hối hận. Những năm gần đây, ta đã không còn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với hần, một câu vừa rồi kia, nói quá nhanh cũng hơi quá đáng. Ta chỉ là, chán ghét giọng điệu vừa rồi của hần. Ta thở ra một hơi, rũ mắt xuống dời tầm mắt đi. Thật sự không cần thiết, bởi vì chuyện này cùng hần cái vớ.

Hần ôm chặt ta, nói khẽ: "Chúng ta không nói hần. Đừng tức giận với ta được chứ?"

Ta biết rõ mình có chút không có đạo lý, liền dựa vào trong ngực hần, mặc hần ôm.

"Đúng rồi, tại sao nàng không có mặc cái áo choàng kia?" Ước chừng là muốn chuyển đề tài, hần kể vào bên tai ta hỏi.

"Cái nào?"

"Chính là cái màu hồng thêu hoa mẫu đơn trắng." Hần dùng ngón tay chỉ vạt áo mạt Mã Nào cài nút bạc quanh ta, lại nói, "Ừm, giống như cái này mạt vàng cài nút khắc hoa mẫu đơn."

Hai ngày trước, hần cho người đưa tới vài bộ đồ mới, nhất định ta phải thử từng cái cho hần xem. Ta nhớ hần từng nói qua, thích ta mặc cái đồ thẫm kia nhất. Ta liền đáp: "Cái đó quá sáng chói."

"Làm sao có thể? Rất hợp với nàng." Thanh âm của hần càng ngày càng thấp, nhắm thẳng vào trong tai ta thổi hơi.

Hần vờ ngớ ngẩn, hay thật là không hiểu? Ta không khỏi nghi ngờ. Nhưng mà vẫn dần lại chút tính khí, nghiêng đầu ép một bên cổ, trả lời: "Thường ngày trong phòng mặc một chút thì cũng thôi đi. Hôm nay, Thái hậu cùng các vị nương nương đều ở đây."

Hắn nghe vậy liền ngừng động tác, ta thoáng đẩy hắn ra, vỗ nhẹ cổ của hắn nói: "Người không mệt mỏi sao? Ngủ đi."

Ta còn chưa nói xong, lời nói còn dư lại liền bị hắn nuốt. Tay hắn kim lại mạnh mẽ, ta bị hắn siết chặt xương sườn cũng sắp đứt ra, liền mạng dùng bàn tay chống đẩy hắn ra, lại phát hiện bắp thịt trên người của hắn đều cứng cáp, thật vất vả lấy được một chút thở dốc: "Đau quá! Thập Tứ người mau buông ra!" Hắn làm sao vậy? Không đến nỗi muốn mạng của ta chứ?

Hắn vẫn không buông tay, bị ta cắn tức nhìn thật lâu mới tin tưởng ta đúng là đau đớn, tiếp theo ánh mắt của hắn liền có vẻ đáng thương. Loại người như hắn tính khí thất thường làm cho ta vô pháp khả thi, bất đắc dĩ kéo hắn lên trên kháng, ném cho hắn một cái chăn mỏng nói: "Đi ngủ." Đa phần, lúc nói như vậy liền có hiệu quả.

Trước khi lên đường, viết cho Thập Tam một phong thư, cuối cùng nói, "Mặc dù Nhiệt Hà mất mẻ, thời tiết cũng không được tốt, trời quang bất định. Trong kinh hiện giờ cũng là cuối thu khí sáng rồi, chưa chắc không thể sánh bằng Thừa Đức Hảo. Mặt khác, xem qua trong thư của người nhắc tới sen Từ Ngộ, hoa nhỏ mà thơm mát, giờ tý thì xem nó nở ra, có thú vị khác."

"Cô cô." Lý Nam đứng ở bên án thư khẽ gọi.

Ta thấy hắn tò mò nhìn chằm chằm cái hũ sành đen được đặt kín đặt ở trên bàn, liền cười nói: "Bên trong này ngâm mầm hoa sen, sau khi đợi xuân tới là có thể trồng vào trong hồ." Ta dự định đến lúc đó mang về trong kinh cho Thập Tam.

Lý Nam cái hiểu cái không gật đầu, ta liền ôm hắn ngồi trên đùi, cầm một quyển bức tranh hoa sen lật cho hắn xem: "Con thấy qua hoa sen chưa? Chính là nơi bình thường con vọc nước lá cây cùng hoa nhỏ lơ lửng ở trên mặt nước. Hình như nơi này, hoa lớn chừng cái đầu chính là Thực Hà. Hạ Thiên, hoa sen Giang Nam rất đẹp, nếu như có người hỏi, con có thể nói là đã gặp qua."

Không biết lúc nào thì, Đông Đông ôm ông già thò đi vào phòng. Nàng cau mày bĩu môi nhìn chúng ta, giang hai cánh tay làm nũng nói: "Nương, con cũng muốn xem."

Lý Nam vội vàng từ trên đầu gối ta nhảy xuống, đứng nghiêm một bên. Ta cười lắc đầu, ôm lấy Đông Đông, nàng mới có chút hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24-1: Khởi đầu (1)

Trên cánh tay của Thập Tứ có một con Thương Ưng, toàn thân nó màu nâu xám, tầm vóc lớn hơn gà trống bình thường một chút. Ta vừa lại gần, con chim ưng kia liền xoay đầu qua, dùng đôi mắt tròn màu nâu nhìn ta chằm chằm, ta bắt chước mắt cũng không nháy nhìn chằm chằm cái mỏ sắc nhọn của nó. Thập Tứ cười cười với ta, mở dây trói ở trên chân nó ra, run cánh tay một cái, con ưng kia vỗ cánh một cái liền phóng vào bầu trời. Nó lượn mấy vòng trên không trung xoay quanh lều trại ngự doanh tầng tầng lớp lớp ở dưới, rồi bay về phía núi xa, chim tước sống ở trong rừng cây bên kia bị hoảng sợ bay ra.

Đúng là mùa thu. Phía đông đồng cỏ đã ngã vàng óng ánh, mà phía tây đồi núi nhấp nhô, trên đó bị bao phủ bởi cây cối được tô vẽ nhiều màu sắc, xanh đậm, xanh nhạt, vàng nhạt, màu quả quýt, đỏ rực. Mà gió tấp vào người, cũng bắt đầu có cái lạnh lẽo của cuối mùa thu. Thập Tứ phủ thêm áo choàng cho ta, ôm vai ta hỏi: "Còn lạnh hay không?"

Ta lắc đầu. Hắn lại nói: "Sáng mai nàng không cần phải thức dậy sớm, chờ bao vây xung quanh không sai biệt lắm, ta sai người gọi nàng." Ta không có ý kiến với sự sắp đặt này, dù sao coi như đi sớm cũng chỉ có thể thêm phiền.

Nhưng ngày hôm sau, ta cũng không ngủ nướng được. Thập Tứ đứng dậy lên đường không có đánh thức ta, nhưng tiếng tù và "Ô ô" giống như ma quỷ lượn qua lỗ tai. Không ngủ được, đành phải ngồi dậy. Sáng sớm ở bãi săn thật sự rất lạnh, ta không thể không trùm lên trang phục mùa đông chống lạnh. Hoàng đế và các vương công đại thần toàn bộ đã rời khỏi, chỉ để lại hộ vệ trực ban và nô bộc vẩy nước quét nhà làm chuyện vặt, cả nơi đóng quân vắng vẻ trống rỗng.

Ta tự mình dắt ngựa đi dạo ở trên đồng cỏ bên cạnh cánh rừng. Bốn phía là sương mù dày đặc, lúc mặt trời mọc, thăm thâu sương mù trong rừng lộ ra ánh sáng vàng rực rỡ. Lúc này, tuyệt không hối hận dậy sớm chịu đông lạnh rồi.

Mãi đến sau giữa trưa, Thập Tứ mới kêu người đến đón ta đi săn thú. Bãi săn đã thú nhiều vô cùng, đập vào mắt chính là hồ ly, thỏ, hươu báo, đều bị rượt đuổi giống như chim sợ cành cong. Ta bắn được mấy con thú nhỏ linh tinh một con hươu sừng đỏ, mấy con cáo thỏ chuột lang. . . , liền ngừng tay. Thấy một đám Mai Hoa Lộc chạy qua trước mặt, liền nhớ tới mấy đứa trẻ ở Nhiệt Hà và đang ở kinh thành chờ đợi. Bắt mấy con nai con trở về, mấy nhóc nhất định sẽ thích đi. Nghĩ như vậy, liền giục ngựa đuổi theo, cũng kêu gọi bọn Quách Khoa sau lưng chuẩn bị túi lưới bắt sống một con.

Bầy hươu ở chỗ cạn trong dòng suối nhỏ vọt ra cánh rừng, nhưng không ngờ nghênh đón chúng nó là mũi tên đen lay láy của một đám thợ săn. Ta ghim chặt dây cương, cũng ngăn cản tùy tùng đuổi theo kịp ở phía sau, nghĩ tới bên kia dừng xem chúng ta như bìa ngắm bắn mới tốt nha.

Người dẫn đầu phía bên kia nâng cánh tay phải lên, ngăn lại thủ hạ tiếp tục bắn tên. Đợi hai bên từ từ đến gần, ta mới nhìn rõ thì ra là thái tử.

Ta chia tay ra, cười nói: "Thái tử mời."

Sắc mặt của Thái tử nhìn cũng không tốt, mắt lạnh nhìn bầy hươu chạy tứ tán, "Hừ" một tiếng nói: "Ta còn theo chân bọn họ tranh cái gì!"

Ta không biết nên ứng đối nên như thế nào, dứt khoát gật đầu với hắn một cái, rồi chấp tay cáo từ. Vừa định không chế ngự rồi đi, thái tử lại một mình cười ngửa nhích tới gần, nhỏ giọng nói một câu: "Đêm đó, thật xin lỗi."

Ta sững sốt, ngẩng đầu thấy vẻ mặt quần bách của thái tử, đang đắn đo tìm từ trả lời, chợt nghe sau lưng tiếng vó ngựa dần dần vang lên, giống như lại có vài người cười ngửa đến gần. Vẻ mặt Thái tử lập tức lại biến đổi thành lạnh lùng, không nói được lời nào, xoay người liền quát ngựa rồi đi.

Ta cũng ghim cương quay đầu ngựa đi trở về, nghênh đón Thập Tứ vội vàng chạy tới. Hắn kê dựa vào, nắm lấy dây cương của ta hỏi: "Có phải hắn lại gây khó dễ với nàng hay không?"

Ta lắc đầu một cái, đáp: "Lúc này hắn lại không có say."

Đó là lần cuối cùng ta thấy thái tử. Vừa về tới Kinh Thành, "Định đoạt" của người kia liền phế bỏ thái tử lần nữa.

Vừa qua khỏi Nguyên Đán tháng giêng, trái phải vô sự, bọn Lão Cửu liền mời mấy huynh đệ tốt ở nhà mở tiệc rượu. Màn kịch là tiết mục củ rích, ta xem vô vị tẻ nhạt, cũng không có khẩu vị gì với hạt dưa cùng mứt hoa quả. Đang kim chế muốn ngáp suy tính có nên chạy ra ngoài tìm chút việc vui cho mình hay không. Bát phúc tấn liền kê vào lỗ tai cười nói: "Nếu người thấy mệt, gọi nhà Cửu đệ tìm phòng cho người vào nghỉ một lát."

"Không sao, không trở ngại mọi người xem diễn." Lao sư động chúng nhiệt tình quá tiêu thụ không nổi.

Bát phúc tấn nhũ mày, hỏi: "Đừng rồi, lần trước Phúc tấn Dự Thân Vương nhờ ta hỏi người một chút, xiêm y của người đều là tìm cửa hàng nào may?"

"Hả?" Ta hoàn toàn không hiểu.

Nàng lại nâng cánh tay của ta lên, vuốt tay áo nói: "Ta xem chất vải này cũng không tồi, màu sắc và hoa văn rất đẹp mắt. Màu sắc khuy áo Hoa Cúc Lưu Ly vừa sáng lại trong suốt." Nàng ngẩng đầu lên nhìn ta lại nói, "Ai, ta nói, vật của người làm sao lại nhìn xem ra tốt hơn của nhà người ta vậy?"

Ta rút cánh tay về, mặt toát mồ hôi nói: "Đều là trong cửa hàng muội tử nhà mẹ ta làm." Lý Thục từng bộ từng bộ đưa tới, đeo trên đầu, đến mặc trên người, thậm chí cả bao treo bên hông, túi thơm và đồ rang sức, ta dùng được rất tốt, nghĩ đến giống như cũng chưa từng ghi chép qua trong sổ sách.

Bát phúc tấn liền hỏi: "Là vị Thục nhi muội muội kia hả? Cửa hàng tên gọi là gì? Mớ ở đâu trên con đường nào? Ta phải trả lời người ta. Ừm, ngày khác ta cũng đi dạo một chút đi."

Ta nhất nhất đáp. Các quý phụ cùng bàn đầu im lặng nghe chúng ta nói chuyện, tiếp đó liền bắt đầu cùng thảo luận cách ăn mặc phục sức. Ta cũng không nói thêm lời nào, không thể làm gì khác hơn là ngồi một bên uống trà.

"Các vị tẩu tẩu." Một bàn tay đặt lên trên vai ta.

Các nàng cùng Bát phúc tấn ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng ta, rồi rít kêu, "Lão Thập Tứ", "Thập Tứ đệ" "Thập Tứ gia"

Thập Tứ đỡ ta đứng lên, cười nói với các nàng: "Các vị tẩu tẩu mời ngồi, ta đến tìm nàng nói mấy câu."

Bát phúc tấn khẽ cười một tiếng, nói: "Đi đi đi đi, các người luôn có chuyện nói không hết."

Thập Tứ nắm tay của ta kéo ta ra khỏi hai cách cửa, dựa vào thành lan can, tiến tới bên tai ta nói: "Đồng Đồng nháo muốn tìm nàng, bây giờ bọn Bát ca Thập ca còn đang dụ dỗ, một lát nữa ta sai Phó Hữu Vinh đưa nàng qua bên nàng."

Ta gật đầu một cái, ngạc nhiên phát hiện biểu diễn trên sân khấu đổi thành múa nước rất là mới mẻ. Năm nữ tử dáng người yếu điệu nhảy múa, kỹ thuật nhảy uyển chuyển, nước màu xanh trong tay áo vọt dài tới hơn một thước, tất cả lại thu phóng tự nhiên. Ta chăm chú nhìn một hồi, Thập Tứ liền ôm ta hỏi: "Nàng thích xem cái này?"

Ta hỏi ngược lại: "Ái, người cảm thấy người nào đẹp nhất?"

Qua mấy giây Thập Tứ mới hiểu được ý của ta, sờ cằm trầm ngâm nói: "Ừm. Ta cảm thấy người thứ nhất."

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Ta thấy nữ tử ở giữa động tác mềm mại nhất, trên mặt thần thái tự nhiên, đẹp mắt nhất. Làm sao người nói người kia chứ?"

Thập Tứ phân bác nói: "Ta cảm thấy ánh mắt đó bình thường. Khiêu vũ làm cho người ta thương thức chính là để cho duyên dáng biểu lộ ra, càng nhìn càng tốt mới gọi xinh đẹp chứ sao."

Ta cau mày nói: "Mắt đẹp có ích lợi gì? Vũ điệu điều quan trọng nhất là linh tính, tiếp theo là tư thái."

"Ha ha ha. Lão Thập Tứ, không ngờ người cũng có lúc giằng co với nàng!" Thanh âm này, trừ Đôn Quận Vương Điện hạ không còn người thứ

hai.

Thập Tứ bắt đầu đi lác đầu, cười cười với ta, nói nhỏ: "Buổi tối Cừu ca chuẩn bị nồi lẩu cua, nàng ném thử một chút có thích hay không."

Cái này trái lại là tin tức tốt, không khỏi cúi đầu tưởng tượng tới gạch cua thơm ngon một phen.

Trước giờ cơm tối Đông Đông đòi muốn đi chơi tuyết trong viện, nhưng nhìn chằm chằm con vẹt ở dưới mái hiên không chịu đi, còn chỉ vào nó nói: "Nương, người xem con chim này giống y chang của biểu di." Nàng nói biểu di chính là Thiên Tuyết, ở nhà ta không quản nàng gọi Thiên Tuyết là "Nương nương". Thật ra thì hai con đầu có giống nhau, bất quá chỉ giống nhau ở một điểm, tất cả đều đen như mực mà thôi.

Con vẹt này vỗ cánh nói: "Ngài tới rồi, Như Ý Cát Tường, Như Ý Cát Tường." Chọc cho Đông Đông cười "Khanh khách" không ngừng, cũng làm cho tâm nàng ngứa ngáy, thò tay tóm lông đuôi nó. Tuy bị ta ngăn cản, con chim kia vẫn bị kinh sợ, lao thẳng vọt lên cái giá đồng, còn nói: "Ngài đi thông thả, hẹn gặp lại!" Ta nghĩ thầm, đây là đầu phải chim nuôi trong cửa hàng dùng để đón khách!

Than cúi ở dưới nồi đồng vang lên "lách tách", nước lẩu đã sôi, bốc hơi nóng lên. Nhóm nha hoàn ở một bên hầu hạ đổ gạch cua vào nồi nước trước, rồi bỏ thịt nguội cá quế, thịt dê cắt lát, thịt ức gà, tôm bóc vỏ cũng cho vào nồi. Ta sợ Đông Đông quấy rối, bảo Đông Vân gấp chút rau chân vịt cánh hoa cúc tươi ngon cho nàng ăn. Bát phúc tấn ném một gạch cua chấm gia vị, nhận khăn ướt nha hoàn đưa tới lau môi, nói: "Thứ này tuy nhỏ một chút, nhưng rất ngon."

Ta nói: "Nước canh nấu cua cũng thơm ngon. Chỉ là ăn lẩu thịt đã có người nhúng chín không coi là thú vị, tốt nhất một người một cái nồi, tự nhúng tự vớt, mới gọi là tự vị nha."

Bát phúc tấn cười nói: "Có người hầu hạ người còn chê. Được, lần tới chúng ta thử một chút, không cho phép người phía dưới động thủ, xem trên áo choàng của ai một giọt nước canh cũng không dính."

Sau ngày thứ hai gia yến, Lão Cừu sai người đưa con vẹt kia tới. Người tới thưa lại: "Cừu gia nói, Ngũ cách cách thích Tước Nhi này, liền bảo tiểu nhân đưa tới cho cách cách chơi."

Ta nhìn nhìn con chim kia, hỏi: "Đây là chim mái hay chim trống?"

Người nọ ngẩng đầu nghi hoặc liếc nhìn ta, đáp: "Hồi Phúc tấn, là mái."

"Vậy thì lưu lại đi. Thay ta cảm ơn gia các người." Ta nói. Thái Nhi của Thiên Tuyết là chim trống, vừa vận đưa đi làm bạn không đến nỗi đánh nhau.

Nghe nói hai năm qua thân thể Thiên Tuyết vẫn không được tốt, bắt đầu mùa đông lại đổ bệnh, vẫn không thấy khỏi hẳn. Sau đầu mùa xuân, Thiên Tuyết dần dần tốt lên, ta lại không biết thế nào lại dính vào triệu chứng cảm mạo, cứ như vậy bệnh hơn một tháng vẫn còn nằm trên giường. Ta rất ít sinh bệnh, một lần bệnh lại bị một trận lớn như vậy, thuốc và châm cứu không hiệu nghiệm, cũng không hiểu được vì nguyên do gì.

Buổi tối không ngủ ngon, ban ngày thì nằm mơ màng, có đôi khi nhắm chán, tìm quyển sách lật xem cho đỡ buồn, nhưng cảm thấy thể lực không đủ. Bình thường gần tới Thập Tứ mới trở về, hôm nay có chút muộn, trời sắp chuyển sang một màu đen còn chưa có thấy hẳn.

"Hôm nay Phúc tấn có tốt hơn một chút nào không." Phòng ngoài truyền đến tiếng Thập Tứ và Đông Vân nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Mới nghĩ đến hẳn hẳn đã tới rồi.

Chỉ chốc lát sau, hẳn liền vào trong phòng, ngồi ở mép giường thăm dò trán của ta, nói khẽ: "Buổi tối muốn ăn cái gì, ta bảo phòng bếp làm cho nàng."

Ta lắc đầu một cái, trả lời: "Không muốn ăn." Trong miệng như có vị đắng chát, ăn cái gì cũng ném không ra hương vị, lại nói cũng thật sự không có khẩu vị.

"Đông Vân nói buổi trưa hôm nay nàng chỉ uống chén cháo, không ăn cái gì sao được? Không muốn ăn cũng phải ăn." Hẳn dùng mu bàn tay vuốt gương mặt của ta nói khẽ.

Ta thấy Đông Vân bung chén thuốc vào phòng, liền chống tay ngồi dậy một chút, cười nói: "Không muốn ăn cũng phải ăn đồ đưa tới."

Thập Tứ nhận lấy chén thuốc, nhấp một hợp nhỏ, nói: "Có hơi nóng, đặt xuống một lát lại uống." Nói xong rồi điều chỉnh đệm dựa cho ta, kéo chăn cao thêm chút, lại nói, "Vừa rồi Quảng Thiện nhà Dụ Thân Vương tới, ta nói chuyện với hẳn, cho nên tới đây trễ."

Ta "Ừm" một tiếng. Hẳn lại bung chén thuốc lên quấy một hồi, ném ném, cười nói: "Bây giờ uống được rồi." Hẳn muốn dùng thìa đút ta, ta nhăn mày đẩy thìa ra, nhận lấy chén thuốc làm một phát uống xong hơn phân nửa.

Uống thuốc xong, hẳn lại muốn khuyên ta ăn cái gì đó. Ta rúc vào trong chăn, nhắm mắt lại nói: "Ta mệt rồi."

Hẳn hết cách, vén chăn vào cho ta xong, nói: "Vậy nàng ngủ một lát."

Ta nghe tiếng bước chân của bọn nha hoàn rời khỏi phòng, lại biết hẳn còn chưa đi, ở trong phòng dạo bước nhẹ nhàng. Một lát sau, liền truyền đến tiếng lật trang giấy. Ta tò mò, phủ thêm áo bông vải rồi giường xem một chút, chỉ thấy hẳn đứng ở trước thư án mở một trang giấy vo thành một cục lại mở ra, nhìn một hồi lại nhíu mày, lặp đi lặp lại như thế. Ta đoạt lấy cục giấy kia, nhíu mày hỏi: "Người ở đây làm cái gì với phương thuốc của ta?"

Hắn lập tức đỡ lưng của ta, vội la lên: "Làm sao nàng ngồi dậy rồi, coi chừng bị lạnh!"

Ta ngó ra ngoài cửa sổ: "Thật là ấm áp, nhanh tới cuối xuân thật! Năm nay chưa được thấy hoa đào." Càng tẻ hơn chính là cũng không được ăn mầm hương xuân nghiền với rau dương xỉ.

Hắn ôm ta, nói nhỏ: "Những thứ này lão ngư y có nói nàng không đáng ngại, nhưng như thế cũng không tốt? Nghe ban đêm nàng vẫn ho khan, ta liền. . ."

Ta vỗ vỗ lưng của hắn nói: "Ta sẽ tốt, ta bảo đảm."

Hắn áp gò má vào bên tóc mai ta, hôn vành tai của ta nói: "Nàng tốt lên là tốt rồi, không cần bảo đảm với ta."

Ngày hôm sau, Dung Huệ đến thăm ta.

Từ sinh bệnh này, tiểu muội không cần phải nói, cơ hồ mỗi ngày đi theo ta, Dung Huệ cũng thường xuyên chạy đến nhà ta. Hoàn Nhan Thị các nàng ba ngày bốn bữa tới đây để thăm hỏi, mà mỗi ngày chị em bạn dâu đến thăm bệnh, còn có nhóm Phúc tấn thân thích xa gần, cũng nói liên không dứt. Thập Tứ nói, nếu ta mệt, thì đóng cửa từ chối tiếp khách là được. Ta cười hắn nói, người ta tới thăm là có ý tốt, nếu làm tổ không gặp người, bọn họ còn tưởng rằng ta thật sự bị bệnh sắp không qua khỏi đây.

Dung Huệ mang thư Lý Hạo đến. Trong thư trừ mấy đoạn bày tỏ lo âu với bệnh tình triển miên không lùi của ta ra, còn có những điều thật thú vị khác, ví dụ như đoạn này: "Lần rồi sự vụ vụn vặt phức tạp, thường có chuyện lông gà vò tới quần lên thân. Có một ngày, một đôi tiểu phu thê gây gỗ dữ tợn, hàng xóm bấm báo lên huyện nha, ta liền sao chép lời của người xưa phê - ‘Phụ phụ tranh cãi, rảnh rồi không việc làm; hàng xóm tương cáo, ở không đi gây sự; bản huyện không rảnh, phê một nét bút kết thúc.’ - sai nha dịch dán bắt tạt vào trên tường ngoài cửa nha môn."

Thập Tứ về tới thấy ta cười, liền hỏi chuyện gì thú vị như vậy, ta liền đưa thư của Lý Hạo cho hắn xem, hắn cũng cảm thấy mới mẻ, cười lớn một hồi.

Thời điểm Lý Thục đến kinh thành, tình thần của ta đã có chút khởi sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24-2: Khởi đầu (2)

Lý Thục ở cùng ta hơn nửa tháng, không ra cổng trước không bước cổng sau. Lúc đầu, ta tin lí do thoái thác của nàng ‘đặc biệt đến làm bạn với tỷ tỷ đang mang bệnh’, sau này phát hiện tâm tình nàng có chút kỳ lạ, liền tìm nha hoàn Tích Quế của nàng hỏi thăm, mới biết được có sự tình khác. Tích Quế không che giấu được ý cười trong đáy mắt, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư nghe nói vị Phạm Tứ công tử kia cũng tới kinh thành."

"Ai là Phạm Tứ công tử?" Ta tò mò hỏi.

Tích Quế kể vào lỗ tai ta nói: "Chính là Giới Hưu Tứ thiếu gia Phạm gia ở Sơn Tây. Tiểu thư vì tránh hắn mới muốn về Hàng Châu, nghe nói đường tiểu thư bị bệnh, liền tới Kinh Thành thăm viếng trước."

Dạng người gì mà Lý Thục cũng chống đỡ không được? Không khỏi cười hỏi: "Tiểu thư nhà người chán ghét Phạm tứ công tử kia sao?"

Tích Quế lắc đầu trả lời: "Không biết. Không nhìn ra tiểu thư thích hắn. Nhưng mà hắn cứ quấn mãi, tiểu thư liền đau đầu." Nói xong che miệng cười.

"Hàm tỷ tỷ." Lý Thục vén màn trúc lên, mắt lạnh trừng Tích Quế.

Tích Quế le lưỡi một cái, cúi đầu chạy ra khỏi phòng.

Ta cười nói với nàng: "Người đến đây từ lúc nào?"

Nàng bĩu môi, nói: "Hàm tỷ tỷ, sáng mai ta về nhà."

"Sao đi gấp thế." Ta nói, "Vị Phạm công tử kia đáng sợ như vậy?"

Nàng cau mày nói: "Người nọ chẳng biết xấu hổ."

Ta cười nói: "Nếu thật sự là nhân vật đệ tiện không biết liêm sỉ như thế, người nên chính nghĩa nghiêm từ phủ đầu công kích mới đúng. Mà không phải vừa nghe nói hắn xuất hiện, liền hoảng loạn, thậm chí còn chạy trốn chết."

"Hàm tỷ tỷ người không biết! Tên vô lại kia có bao nhiêu khó chơi." Nàng gấp đến độ mặt, nhưng ngừng câu chuyện lại, giận dữ mà quần bách nhìn

ta.

Ta ngất mặt của nàng cười nói: "Ta thế nào cũng được, người muốn về nhà thì về đi."

Nàng cúi đầu "Ừm" một tiếng. Ta nhớ tới một chuyện, lại nói: "Đúng rồi, người giúp ta dẫn Lý Nam đi Giang Nam chơi mấy tháng nha. Tránh khỏi Đông Đông kiếm chuyện với hân." Hình như Đông Đông không muốn gặp Lý Nam, lúc ta bị bệnh không có tinh lực trông nom bọn nó, mấy ngày gần đây mới biết Đông Đông đợi có cơ hội liền khi dễ hân.

"Được." Lý Thục gật đầu đồng ý, lại cười nói, "Ta rất thích đứa nhỏ này, ngày nào đó cho hân làm con ta thì quá tốt."

Lúc Đông Đông nghe nói, Lý Thục đã dẫn theo Lý Nam lên đường rồi, nàng lập tức tìm ta đại náo khóc lớn lên, âm ỉ cũng muốn đi Hàng Châu. Ta nói: "Con không thể đi."

Nàng mím môi, cầm lấy cánh tay ta đóng đưa qua lại: "Con cũng muốn cùng Thục đi đi Hàng Châu chơi. Muốn đi nha, hu hu hu."

"Ai bảo con là Hoàng cách cách, thành thật ở trong kinh đợi cho ta!" Ta bị nàng làm cho nhức đầu, không kiên nhẫn nói.

Nàng bị ta la một tiếng, yên tĩnh hai giây, sau đó càng gào khóc lớn tiếng hơn.

Ta vô phương, đành phải lau nước mắt nước mũi cho nàng, dịu dàng nói: "Nếu con đi, nương sẽ rất nhớ con."

Lúc này nàng mới dần dần dừng gào khóc lại, nghẹn ngào bò lên trên người ta, mặt giống mèo hoa kẻ sọc sát vào trước ngực ta.

Bệnh lâu mới khỏi, trừ đi vào cung thỉnh an, còn theo lễ tiết phải đi các phủ một chút, đáp tạ các nữ quyền đã quan tâm thăm hỏi. Đi đầu tiên là nơi của lão Bát, bởi vì tương đối quen thuộc, dứt khoát dẫn theo Đông Đông đi nhà hân chơi nửa ngày.

Đông Đông rất thích thú bồn cảnh và cá vàng của lão Bát, lão Bát cũng thuận theo nàng, sai người làm cẩn thận đừng để cho nàng đập bể chậu hoa ... làm mình bị thương. Mặc dù Đông Vân cùng bà vú đã cẩn thận bằng mọi cách, Đông Đông vẫn làm rơi vỡ hộp cờ thủy tinh của hân. Lão Bát cũng không đau lòng, ngược lại cùng nàng nhặt quân cờ rơi đầy phòng chơi. Lúc Lão Cửu Lão Thập mang theo một đồng chai chai lọ lọ đến tìm đến lão Bát, Đông Đông đang cùng hân dùng mực nước bôi đen đầy tay, ở trên tờ giấy trắng vẽ cá tôm (ta thấy có vẻ giống chân gà hơn).

Lão Thập hưng phấn nói: "Bát ca, nhìn xem đồ sứ mới nung!"

Lão Bát giao Đông Đông cho Lão Cửu ôm, lập tức có tiểu thái giám bưng nước sạch tới cho hân rửa tay. Hai tay Đông Đông đen thui lụi, không khách khí nắm lỗ tai Lão Cửu, kết quả có thể tưởng tượng. Ta cũng tò mò với những thứ đồ sứ kia, Bát phúc tấn vừa lừa vừa dỗ dẫn Đông Đông đi tìm cách cách nhà nàng chơi rồi.

Lão Thập chỉ vào một cái đế phân hoa lan màu men xanh nói: "Đây là nguyên liệu men Cửu ca tìm, màu sắc không tệ chứ?"

Lão Bát nhận lấy khăn bông lau khô tay, cẩn thận xem từng món một, có lúc dùng ngón tay búng búng mặt ngoài đồ vật, lại không nói chuyện. Lão Cửu và Lão Thập đưa mắt nhìn nhau, Lão Thập không nhịn được hỏi tới: "Bát ca, như thế nào?"

"Còn có bản gốc không?"

"Có." Lão Cửu cũng không do dự, sai tùy tùng lấy ra một xấp giấy giao cho lão Bát.

Lão Bát lật xem một hồi, chọn mấy tờ, sau đó lại đưa cho ta, cười hỏi: "Người cảm thấy những cái này như thế nào?"

Ta bắt đầu chọn, chọn một tấm cá vàng, nói: "Ta thích hai con cá này, dùng một màu đỏ vẽ trên chén sứ trắng nhất định thú vị."

Lão Bát liền nói với lão Cửu: "Theo như cái lựa ra làm tiếp mấy bộ, làm màu sắc thanh nhã là được."

Lão Cửu đáp ứng, rồi sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, Ngạc Hải rời Đốc Thiểm Xuyên, ở Hồ Quảng chức vị trống cần phải lần lượt bổ sung, chuyện này thuận nước đẩy thuyền, phải viết sớ con thưa lại với Hoàng a mã."

Ta nghe bọn họ đàm luận cái này, liền bước đi thông thả đến cạnh cửa, chuẩn bị đi dạo trong viện, lại nghe lão Bát nói: "Không, đừng vội, chuyện tốt đừng làm hỏng. Hãy để cho Thập Tứ đệ dâng sớ con này lên trên."

Ta quay đầu thấy Lão Cửu hơi sững sờ, tiếp đó cười nói: "Đúng, bảo Lão Thập Tứ nói vun vào thích hợp hơn."

Lão Bát nhìn về phía ta cười hỏi: "Người muốn đi dạo chỗ nào?"

Ta đáp: "Ta đi tìm Đông Đông, tới đây lâu rồi, cũng đến lúc đi về."

"Người đợi chút, ta cho người đi gọi." Lão Bát phân phó với người hầu một câu, rồi nhìn ta nói, "Ngày mai ta cùng Thập Tứ đệ sẽ phải theo Hoàng a mã lên đường đi Thừa Đức rồi, trong nhà khẳng định rất bận bịu, người trở về sớm cũng tốt." Tiếp đó lại quay đầu lại nói với Lão Thập: "Thập đệ, đợi lát nữa người đưa nàng trở về."

Ta nói không cần, Lão Thập liền phát tay nói: "Được, thường ngày ta cũng không làm chân chạy vặt này! Bây giờ bộ dáng này của ngươi, gió vừa thổi một cái là bay luôn!"

Đầu hạ trong thành hơi nóng bốc lên, trong viện lão Bát lại tương đối mát mẻ, lúc trở về liền từ từ tản bộ. Bà vú ôm Đông Đông và Đông Vân các nàng cùng đi ở phía sau chừng mười thước, Lão Thập và ta đi song song, hần nhủu mảy liễu nhìn ta, ta ngạc nhiên nói: "Ngươi trông ta như thế làm cái gì?"

Lão Thập hừ một tiếng nói: "Ta thấy hai tháng nay ngươi gầy đi rất nhiều, khí sắc cũng kém, khó trách trước đó vài ngày tâm của Lão Thập Tử không buông lỏng được."

"Hiện tại tốt hơn rất nhiều, qua ít ngày tự nhiên sẽ mập lên." Ta không yên lòng trả lời.

Hần lại nói: "Ừ, như vậy là tốt rồi. Ngươi phải chăm sóc thân thể cho tốt, về sau Lão Thập Tử sẽ không bận tâm lo nghĩ nhiều nữa! Nếu lập thái tử, sợ rằng"

"Cái gì?" Ta chợt dừng bước lại.

Lão Thập nghi hoặc nhìn ta nói: "Làm sao vậy? Còn không biết Hoàng a mã xem trọng ai, Bát ca cũng tốt Lão Thập Tử cũng tốt, đều là người một nhà. Tương lai nếu thật là Lão Thập Tử đăng vị, ngươi không thể thiếu Quý phi Hoàng quý phi tôn quý, bản thân mình đừng luôn tùy tiện tiện tiện không để bụng như vậy."

Trong lòng từng đợt lạnh lẽo dâng lên, ta cắt đứt lời kể lể thao thao bất tuyệt của hắn, cắn răng hỏi: "Đây là ý tứ của các ngươi, hay là ý nghĩ của bản thân Thập Tử?"

"Ý tứ của người nào không phải giống nhau sao?" Về mặt của hắn giống như ta hỏi vấn đề vô cùng buồn cười.

Ta nhìn hắn, không thốt nên lời.

Ta ngồi ở trong nhà chính chờ Thập Tử trở về, chưa bao giờ vội vã muốn nói chuyện với hắn như thế.

Hắn trở lại sớm hơn thường ngày, vừa thấy ta liền cười sấp lại: "Hôm nay đi nhà Bát ca chơi à? Sớm như vậy trở về? Nếu ở trễ cũng không sao, ta sẽ đi đón nàng."

"Thập Tử, ta có chút lời muốn hỏi." Nhìn hắn mặt mày hớn hờ, ta hít một hơi gạt bỏ do dự.

Hắn phát tay đuổi Phó Hữu Vinh đang hầu một bên, lôi kéo ta đi vào phòng trong nói: "Được, chúng ta đi vào bên trong nói." Hắn ôm ta ngồi trên mép giường, rót nước cũng không đứng dậy, kẹp ta ở giữa hắn và kháng trác, giờ bình trà trong tay lên, mắt lại nhìn chăm chăm cổ của ta, thổi tóc rơi phía sau tai của ta: "Ngày mai ta đi rồi, nàng vẫn không chịu đi cùng với ta sao?"

Ta dè cái tay muốn lấy ly của hắn lại, hắn nhìn ta cười, hình như rất vui mừng, buông cái ly ra cầm ngược lại tay của ta, môi liền đề lên. Ta vừa cúi đầu, đưa tay dè lại vai hắn, nói: "Ta không phải tìm ngươi tới thân thiết."

"Không phải chúng ta đang nói chuyện sao?" Hắn hôn vành tai của ta, một tay vuốt ve bả vai của ta, cười hỏi, "Nàng muốn hỏi cái gì?"

"Bây giờ ngươi còn ủng hộ Bát gia sao?" Ta nhắm vào lúc hắn áp vào môi ta thấp giọng hỏi bên tai hắn.

Nụ cười của hắn cứng đờ, hơi buông ta ra, nhưng không có trả lời.

"Hoặc là, ngươi cảm thấy có thể thay thế?"

Hắn đứng bật dậy, trên mặt không có biểu tình, nhìn ngoài cửa sổ trầm giọng nói: "Đây là chuyện của nam nhân, nữ nhân không cần hỏi."

Ta nhấp một ngụm trà, thẩm cổ họng khô khốc, nói: "Nếu ta nhất định phải hỏi?"

Hắn quay đầu nhìn ta chăm chăm, một lúc lâu mới nói: "Bất luận là chuyện gì, nàng muốn biết, ta đều sẽ không giấu diếm nàng." Hắn ngồi xổm người xuống, nắm tay của ta nói, "Ta mặc kệ người khác nói như thế nào, chỉ muốn nàng không cần phản đối."

"Ngươi biết ta không thể không phản đối!" Ta rút tay về nói.

Trong mắt của hắn thoáng qua một chút âm trầm, dường như có chút mù mờ ngờ ngàng lắm lắm: "Ta biết? Không, ta không biết. Tại sao vậy chứ?"

Hắn đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài, ta níu chặt tay áo của hắn, hỏi: "Ngươi có nhiều huynh đệ như vậy, ngươi không cần tham gia phần nào nhiệt này không được sao?"

"Đúng, trước kia, có thái tử, có nhiều huynh trưởng như vậy, ta ngay cả nghĩ cũng không hề nghĩ ngại qua. Ta rất kính trọng Bát ca, trước kia là vậy bây giờ cũng vậy. Nhưng tình thế trước mắt, ta nghĩ ta không hẳn kém hơn các ca ca trăm phương ngàn kế kia. Ta cũng là nhi tử của Hoàng a mã, tại sao ta không thể?" Khóe môi hắn mang theo nụ cười, ánh mắt cuồng nhiệt ta chưa từng thấy qua.

Ta cảm thấy thật kinh khủng, vẫn níu chặt hán không thả: "Người cảm thấy người nhất định sẽ thắng sao? Ta không muốn người bại, lại càng không muốn người thắng." Hai loại kết quả đều không phải là điều ta muốn thấy, cho dù biết rõ hán không thắng được. Nhưng khi nói xong ta lại cảm thấy mình ngu xuẩn vô cùng. Chưa bao giờ trải qua luống cuống như hôm nay, không có chừng mực như vậy! Ta và hán thế này căn bản chưa nói được sự tình, có lẽ nên nhanh chóng kết thúc trận đối thoại thất bại này.

Nhưng hán lại chặn ngang nắm lấy cổ tay của ta, nắm chặt như vòng sắt, lạnh lùng hỏi: "Nàng không muốn ta thắng? Vậy nàng muốn người nào thắng?" Ta vùng vẫy không tránh thoát được, chỉ thấy sắc mặt hán xanh trắng, cắn răng nghiêng lợi nói: "Nàng muốn hán thắng phải không? Cho tới nay nàng đều nhớ hán không phải sao?"

Trong nháy mắt, một mối chống lại đều bị tức giận thay thế, ta dùng khí lực toàn thân hất tay của hán ra, cổ tay đau giống như bị trật khớp, nhưng điều này cũng không thể khơi tỉnh nữa điểm lý trí của ta. Ta nhìn hán cười lạnh nói: "A, người muốn nói lời này thật lâu rồi phải không? Nói ra cũng tốt. Vậy ta cũng không ngại thẳng thắn nói cho người biết, đúng, thật sự ta cho rằng người sẽ không thắng!"

"Nàng!" Trên trán hán gân xanh hoàn toàn lộ ra, cặp mắt gắt gao nhìn chằm chằm ta.

Ta cũng không nhìn hán giận dữ giờ tay phải lên, chỉ nhìn chằm chằm mặt của hán, chờ đợi một tát kia vung xuống, quét hết kiêu ngạo của ta, cũng xóa sạch tất cả thấp thỏm cùng vương vấn.

Nhưng mà, một bạt tai kia trước sau cũng không có rơi xuống trên mặt ta. Hô hấp của hán từ từ thông thả, cánh tay lúc đầu giờ lên cao lại êm ái áp vào trên má ta. "Ta sẽ không đánh nàng. Ta đã đáp ứng cả đời sẽ đối tốt với nàng." Hán nâng mặt của ta khẽ hôn lên, "Ta nhất định sẽ cho nàng điều tốt nhất!" Ta nhắm mắt lại, đột nhiên phát hiện mình vô cùng buồn cười, nhiều năm quanh đi quẩn lại như vậy, vẫn rơi vào cùng một cái hố sâu.

Sau khi Thập Tứ hôn bên tai ta một cái, buông ta ra, không chút do dự nào xoay người bước nhanh rời đi.

Tối hôm đó, lần đầu tiên sau khi thành thân hán trở về viện ban đầu của hán. Mãi cho đến khi hán lên đường đi Nhiệt Hà, ta cũng không có gặp lại hán.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25-1: Khó có thể sống quãng đời còn lại như vậy (1)

Lại vào mùa hè. Mùa hè này dường như vô cùng an tĩnh, ngoại trừ Đông Đông, mọi người trong viện bước đi đều rón ra rón rén, cũng không dám nói chuyện lớn tiếng, chắc là sợ ta lên cơn tức giận trút hết lên trên đầu bọn họ.

Sau ngày thứ hai Thập Tứ đi, Hoàn Nhan Thị sai người đến hỏi, có nên chuyển đồ của Thập Tứ đi hay không. Hán từ Nhiệt Hà trở lại thì chuyện sẽ tốt hơn. Đang cúi đầu suy tư, thì thấy Thụ ma ma vén rèm đi vào, ta kinh ngạc hỏi: "Ma ma không cùng đi sao?"

Thụ ma ma chớp mắt môi, rũ mắt xuống phúc thân trả lời: "Gia không cho nô tỳ đi theo."

Ta nhìn nhìn nha hoàn Hoàn Nhan thị sai tới, thờ dãi, nói: "Vậy thì chuyển đi thôi. Phúc tấn và ma ma quyết định là được rồi."

Gia cụ và bài biện ít đi, trong phòng có vẻ trống trải. Ta rất ít đi ra ngoài, thiếu nhân tình khi bệnh đó, liền sai Quách Khoa đi tặng lễ nói lời cảm tạ với tất cả các phủ. Cũng không biết còn có thể sai khiến hán bao lâu. Thập Tứ không có viết thư về, trước kia hầu như hôm sau là có thể nhận được thư của hán, kể chuyện vụn vặt hàng ngày ở bên ngoài, nhưng dưới tình huống này, đổi lại là ta, cũng không còn tâm tình viết thư.

Nghĩ lại, ta nỗ lực yêu cầu người khác buông tha thứ mình luôn mơ tưởng, đúng là quá tự cao tự đại rồi. Chỉ là mặc kệ như thế nào, trước sau ta phải nói. Chỉ là, không biết lựa thời cơ rẽ đi hướng khác. Từng có dự liệu như thế, có lẽ sau Tứ ca rồi đến hán, sẽ có thể bị hán ghét thôi.

Cuộc sống sau này sẽ như thế nào đây? Triều đại Khang Hi có mấy năm? Sáu mươi năm? Không biết nữa. Sau cùng Thập Tứ sẽ thất bại hay là sẽ buông tha, sẽ bị giết hay là bị giam giữ, theo trong lịch sử ta biết cũng không có kết luận. Chuyện bao nhiêu năm sau, hiện tại lo lắng thì hơi quá sớm. Ta hai mươi mấy tuổi, theo như tuổi thọ trung bình bây giờ, cũng đã qua hết một nửa đời người, nếu như có thiên tai nhân họa gì, có thể không thấy được ngày Tân Đế lên ngôi. Thập Tứ không phải đứa trẻ con, cũng không cần ta vì tương lai của hán mà lo lắng, coi như về sau thật sự cùng hán chết đi, chỉ cần Đông Đông không có việc gì, cũng không có gì đáng sợ. Còn như bây giờ, mỗi ngày đọc sách như vậy, cũng trôi qua rất mãn nguyện nha.

"Phúc tấn." Đông Vân để đưa hấu ướp lạnh xuống, khẽ gọi nói.

Ta để sách xuống, ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng liền hỏi đáp: "Từ hôm qua tới giờ Mẫn Mẫn không ăn cái gì."

Mẫn Mẫn già rồi, ta đi xem nó, ngay cả hơi sức mở mắt nó cũng không có. Do Nhi nói Lão Lưu làm việc ở trừ phòng có thể xem bệnh cho súc vật, kêu hán tới, hán xem tình hình của Mẫn Mẫn, khoát tay áo nói nó không được, hán cũng không có cách nào. Bệnh không khỏi, sau ba ngày không ăn uống, Mẫn Mẫn liền chết.

Đông Đông khóc không ngừng, thời điểm ta cho người hòa táng Mẫn Mẫn, nàng gào thét, ta không thể làm gì khác hơn là ôm nàng. Bỏ tro cốt Mẫn

Mắc vào trong một cái hộp nhỏ, chôn cất ở trong sân nơi trước kia nó thường phơi nắng. Cho dù Đông Đông thút tha thút thít, ta vẫn để cho nàng giúp một tay rắc đất vào.

Mắt Đông Đông khóc sung lên, như một đôi tiểu hạch đào, đầy tay là bùn, lại còn dùng chúng nó chùi mặt. Nàng nén nước mắt hỏi: "Nương, Tại sao Mẫn Mẫn lại chết vậy ạ?"

Ta móc khăn ra lau mặt cho nàng, trả lời nói: "Tuổi thọ của nó đã đến, cho nên mới rời chúng ta. Mẫn Mẫn là mèo, tuổi thọ không có dài bằng chúng ta, không thể ở cùng với chúng ta cả đời." Lúc mới vừa nuôi nó, ta cũng chỉ có mười bốn tuổi, chỉ chớp mắt, nó đã theo ta qua mười một năm rồi.

Đông Đông cái hiểu cái không, nhào vào trong lòng ta lẳng lặng khóc. Ta ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lưng của nàng, hôn khuôn mặt nhỏ nhắn bần thiêu của nàng. Đứa nhỏ này, trước kia ta có chút nuông chiều nàng rồi. Chỉ là Thập Tứ rất thương nàng, coi như về sau không thể do ta nuôi dưỡng, cũng sẽ không chịu khổ. Chỉ là không thể lúc nào cũng nhìn thấy, cuối cùng tình cảm sẽ trở nên xa cách, ta thực không bỏ được nàng!

Vào một ngày tháng bảy, Đích Phúc tấn chợt truyền lệnh toàn bộ phủ, nói Thập Tứ sắp trở về rồi, ngày hôm sau sai cả nhà đi ra bức tường sau cửa chính nghênh đón. Đây cũng là chuyện trước nay chưa từng có, trước kia Thập Tứ đi công tác trở về, cũng sẽ viết thư nói với ta sơ lược ngày trở về, chỉ là bình thường thời gian về cũng sẽ sớm hơn trong thư. Mặc kệ như thế nào, đây đều là đại sự toàn thể phải tham gia, đêm đó Hoàn Nhan Thị lại phái người đến thông báo một lần, bảo đảm sáng sớm ngày mai ta có thể đến đúng giờ.

Dù cho ta làm đủ chuẩn bị, buổi sáng thấy trời xanh mây trắng ánh sáng chiếu rọi rõ, vẫn không khỏi kinh sợ, suy nghĩ một chút liền phân phó Thư ma ôm Đông Đông về phòng. Đông Đông nhất định cùng đi theo, ta giận tái mặt ra lệnh nàng trở về chép 《 Tam Tự kinh 》 một lần, nàng liền đành hoàng. Đối với luyện chữ tập viết theo mẫu chữ nàng vẫn rất có nhiệt tình, chắc là ta đã từng nói nàng viết chữ khó coi, kém xa Lý Nam. Nhà đầu này tuổi không lớn lắm, ngược lại tính khí rất lớn, vì một câu nói kia sinh khí với ta một ngày. Thật ra bút pháp của nàng cũng vừa mới ổn định, bây giờ phê bình "Trình độ Thư pháp" của nàng, thật ra ta quá nóng vội rồi.

Vừa đến chỗ thì nhìn thấy, mẫu tử Phúc nhi và mấy tiểu a ca cách cách tới sớm hơn ta. Phúc nhi ôn hoà hành lễ, rồi đứng im lặng ở một bên. Hoàng Ánh mãnh liệt nhìn phía bên này, ta đi tới cười sờ sờ đầu của hắn, coi như là chào hỏi. Sau lưng đột nhiên bị vỗ một cái, làm ta sợ hết hồn, quay đầu nhìn lại thì ra là Hoàng Minh.

"Mặc nhiều như vậy người không thấy nóng sao?" Ta thấy tất cả cỏ áo hạ bào đai lưng của hắn đều cẩn thận tỉ mỉ, không nhìn được hỏi.

Hắn nhếch miệng cười trả lời: "Không sợ. Bọn đệ đệ đều như vậy."

Ta nhìn chung quanh một vòng, phát hiện thật đúng là như thế, ngay cả Hằng Huyền Hoàn Nhan Thị mới vừa dắt tới cũng không ngoại lệ. Nhìn bọn nhỏ ở hiện trường, trừ Đông Đông ra, đều đã tề tụ đông đủ. Không biết có phải ta quá mức cưng chiều hay không, nhưng ta thật không muốn cho Đông Đông cũng đứng dưới ánh mặt trời độc này.

Trắc Phúc Tấn Thư Thư Giác La thị liếc ta một cái, liếc ri tai Hoàn Nhan Thị. Hoàn Nhan Thị nhũn mày hỏi: "Trắc Phúc Tấn, tại sao không thấy Ngũ cách cách?"

Ta mỉm cười đáp: "Thừa Nguyên hôm qua ở trong sân ham chơi trúng nắng, cả đêm ngủ không ngon, ta để cho nàng nằm ở trên giường đấy."

Hoàn Nhan Thị nghiêm mặt gật đầu một cái, cũng không có hỏi tới. Thư Thư Giác La thị lại nói: "Ồi, Ngũ cách cách không có sao chứ? Nếu không thì tình thái y tới nhìn một cái?"

Ta gật đầu nói: "Cũng tốt. Thuận tiện cũng khai cho ta một than được tề thanh giải nhiệt."

Thư Thư Giác La thị nghi hoặc nói: "Trắc Phúc Tấn người cũng không thoải mái sao?"

"Bây giờ còn chưa có chuyện gì." Ta ngẩng đầu nhìn trời, trả lời, "Qua hôm nay thì không giống rồi."

Hôm nay từ buổi sáng khí nóng dâng lên, gay go là còn không có gió. Hoàn Nhan Thị các nàng thật ra thì cũng sợ nóng, nhưng chỉ dùng khăn lau mồ hôi, chờ mòn mỏi không thấy Thập Tứ trở về, bọn hạ nhân ở một bên quạt cũng bị các nàng bức dọc đuổi đi. Tất cả bắt đầu đứng dưới thái dương, gánh không được, đều tự tìm chỗ mát mẻ trốn. Như vậy, nhanh đến buổi trưa, Hoàng Huyền sắc mặt trắng bệch, xuất mồ hôi hàng loạt, nhìn bộ dáng là cảm nắng rồi, mà Thư Thư Giác La thị dứt khoát hôn mê bất tỉnh.

Hoàn Nhan Thị vội vã đưa Hoàng Huyền trở về phòng, cũng không lên tiếng, bỏ lại một đồng người liền đi mất. Thư Thư Giác La thị cũng được thái giám ma ma nâng trở về.

Hoàng Minh vừa lấy nón che nắng xuống dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, vừa hỏi: "Có thể đi về được chưa?"

Ta dùng ngón tay móc nhẹ dưới ót của hắn, nói: "Còn không nhanh đi về! Uống nước nhiều vào, trở về phòng đừng quên cởi áo khoác ra." Sau đó nhìn Phúc nhi khoát khoát tay, xoay người rời đi.

Vì vậy, trận nghi thức nghênh đón này không giải quyết được gì.

Ngày hôm đó Thập Tứ cuối cùng cũng không trở về, lại làm trong phủ huyền não, tất cả trình diện chờ đợi đều ít hoặc nhiều xuất hiện triệu chứng bị cảm

nắng. Ta cũng nhưc đầu ghé góm, lại thật sự bắt đầu uống thuốc thanh nhiệt rồi.

Ngày hôm sau, Hoàng Minh chạy tới hỏi ta như thế nào. Không có Mẫn Mẫn, hẳn ít đi một chút cổ kỵ, cố ý chọn thời gian ngủ trưa qua đây, chắc là muốn tránh Đông Đông (bị nàng quán lấy là một loại phiền toái khác). Ta sai Đông Vân lấy cho hẳn một cái giỏ quả đào mà Lý Thục sai người đưa tới, thế nhưng hẳn lại nhìn trúng ống nhôm của ta, thứ này cũng không khó tìm, ta liền cho hẳn.

Ta đưa hẳn đến dưới hành lang, hẳn mới vừa cười hi hi xoay người, toàn thân chấn động, kinh hô: "Ama."

Ta quơ tay tới tiếp được ống nhôm hẳn làm rơi, từ từ đứng thẳng lên, ngẩng đầu liền đối diện với thần sắc phong trần mệt mỏi của Thập Tứ. Hẳn thẳng tắp nhìn ta, sắc mặt không được tốt lắm, chỉ "Ừm" một tiếng với nhĩ tử. Ta nhét ống nhôm trở về cho Hoàng Minh vẫn sững sờ, Thập Tứ đột nhiên xoay bước về phía trước một bước, Hoàng Minh và tùy tùng đi theo sợ tới mức ôm giò đào nhảy dựng dạt về hai bên, nhường đường cho hẳn đi tới. Ta khoát tay với Hoàng Minh, ý bảo hẳn đi về trước, hẳn mới phản ứng kịp, mang theo tiểu tùy tùng chạy đi như bay.

Gặp mặt như vậy rất là ngoài ý muốn của ta, trong trầm mặc Thập Tứ lại đến gần một bước. "Ta mang về mấy giỏ quả phi." Hẳn cười có chút miễn cưỡng. Ta không biết hẳn muốn nói cái gì, chỉ có thể lẳng lặng nhìn hẳn, nghe hẳn nói liên miên chuyện vụn vặt, "Khẩu Bắc cây phi rất lớn, quả thơm ngon, để cho trù phòng xào chín nạng nếm thử một chút. Còn có chút dương xỉ muối, ta nhớ nàng thích, nếm ngoái mang về một chút ăn hết rồi."

Thanh âm của hẳn thấp dần, rốt cuộc nói không được, cúi đầu nhìn xuống mặt đất.

Nhìn hẳn cúi đầu nắm chặt hai tay thành quả đấm, giống như học trò làm việc gì sai chờ thầy giáo khiển trách, trong lòng không khỏi mềm mại, nói: "Người đã trở lại."

Hẳn chột ngắc đầu, cẩn thận dè dặt đưa tay xoa nhẹ mặt của ta: "Ta đã trở về." Sau đó liền ôm thật chặt. Khi hẳn hôn ta, dĩ chứng bị cảm nắng lại tới, hai bên huyết Thái Dương chột co rút đau đớn kịch liệt, mặc dù biết sẽ đi qua ngay, nhưng vẫn nhìn không được cau mày. Hẳn cuồng quít buông ta ra nói: "Ta, ta đi tắm!"

"Không phải." Không đợi ta giải thích, hẳn liền vội vàng xoay người đi trở về, vừa đi vừa giơ cánh tay ngửi mùi vị trên người mình.

Ta nhìn bóng lưng của hẳn, không khỏi cười lắc đầu. Sau nhiều năm như vậy, có vài thứ vẫn không có thay đổi.

Gần tới trời lại mưa, cho nên ban đêm coi như mất mẻ. Có lẽ Thập Tứ thật mệt mỏi, khế ngứa, ngủ rất ngon. Ta lại không ngủ được, nằm nghe tiếng côn trùng kêu vang ở dưới ánh trăng. Không biết sau bao lâu, muốn đứng dậy khoác thêm áo, Thập Tứ lập tức thức dậy. Mắt hẳn ngứa ngủ mông lung hôn vành tai của ta, khàn giọng hỏi: "Vẫn chưa ngủ sao?"

"Muốn mặc thêm áo. Người ngủ đi." Ta trả lời.

"Lạnh?" Hẳn ôm ta, nói nhỏ, "Y phục nào có ấm bằng ta?"

Mùa hè còn chưa có đi qua, làm sao lạnh? Hai người dán ở một chỗ, rất nhanh sẽ nóng đến đỏ mồ hôi. "Hơn nửa đêm, đừng quấy." Ta đẩy hẳn, tránh phải tắm thêm một lần nữa.

"Nửa đêm mới tốt nha, muốn quấy như thế nào thì quấy như thế đó." Hẳn cười ôm chặt eo của ta, bàn tay từ bụng của ta dôi lên trên.

Ta sợ nhột, nắm tay hẳn lại nói: "Ta muốn uống nước."

Hẳn nhìn chăm chăm vào mắt ta một hồi lâu, môi kè tới chạm vào khóe miệng của ta, liền lật người xuống giường đi châm trà cho ta. Hẳn bưng cái ly quay lại, ta đã mặc xong áo ngủ, bất quá thừa dịp ta ngồi uống nước, hẳn lại cọ cọ cời nó ra cho ta, sau đó mới hài lòng hôn bả vai của ta nói: "Như vậy mới tốt."

"Người không ngủ sao?" Ta đặt cái ly xuống hỏi hẳn.

"Ngủ không được." Hẳn nhìn chung quanh gian phòng trống rỗng có vẻ đăm chiêu.

Ta nhớ tới từ xế chiều trở về đến bây giờ, hẳn không nói một chữ về chuyện gia cụ, bất quá nếu như lúc này hẳn hỏi, ta chỉ có thể nói những thứ đó chiếm quá nhiều chỗ, đỡ phải cùng hẳn làm ấm ỉ.

Vừa mới chuẩn bị xong lí do thoái thác, hẳn liền lại gần nói: "Bảo bối, trong kinh rất nóng phải không?"

"Cái gì?" Thật không rõ tại sao hẳn đột nhiên quẹo cua đến đề tài này!

"Chúng ta xây biệt viện để tiêu khiển vào ngày hè đi. Nàng xem, các ca ca ở phụ cận Sương Xuân Viên đều có viện của mình. Ta trình sỏ con xin phép, Hoàng a mã nhất định sẽ đồng ý." Hẳn nói càng ngày càng hưng phấn.

"A, nếu vậy tốn không ít tiền."

Hẳn nắm chặt lấy ngón tay của ta nói: "Bạc không thành vấn đề. Mấy năm nay được Hoàng a mã ân sủng, vẫn lãnh bổng lộc, trong phủ chi tiêu không nhiều, thu nhập ở Điện Trang không tới."

Còn có trước đây không lâu Hoàng thượng vì điều tra án thái tử thưởng bốn ngàn lượng, cũng coi là một khoản tiền thu không nhỏ. Ta thờ dài, bỏ những

suy nghĩ đó qua một bên, cười nói: "Nói như người vậy là bạc nhiều trong lòng buồn phát ngán."

Hắn cười hắc hắc: "Ai bảo nàng không ra sức tiêu giúp ta."

Ta khoát tay áo, đáp lại: "Bắt đầu từ hôm nay đi."

Chuyện xây biệt viện cứ như vậy được quyết định, Thập Tứ vừa hứng lên, liền tiến hành thần tốc, xin phép, mua đất, vẽ kiểu dáng, ra sức ba bốn tháng liền chuẩn bị xong xuôi, đầu tháng mười một liền phá thổ động công.

Ngày hai mươi là ngày giỗ hai năm tròn của Lương phi, đi phủ lão Bát bá tử, ở trong vườn vô tình gặp được Thập Tam. Đã lâu không gặp rồi, mỉm cười thay thế chào hỏi, cùng sóng vai đi chung một đoạn. "Người có khỏe không?" Giọng điệu của hắn hình như có chút lo lắng.

Ta cười hỏi ngược lại: "Có tin đồn gì sao?"

"Cũng không tính là." Hắn thở dài, đôi đề tài, "Tất cả đều ổn chứ?"

"Đều tốt. Béo thêm một chút so với lúc hè." Ta nói, "Lần tới dẫn Đông Đông đi tìm người chơi, chỉ là đừng quên cắt hết đồ quý trọng để vỡ trong thư phòng lại."

Hắn gật đầu cười không nói, lúc giương mắt lên vẻ mặt hơi cương cứng. Ta nghi ngờ nhìn về phía trước, lại thấy Ung Thân Vương đứng cách đó hơn mười thước. Ta vậy mà mấy bước liền không bước qua được, dừng lại tại chỗ. Thập Tam cười nghênh đón, lôi kéo hắn đi về phía hành lang: "Tứ ca, chúng ta tìm Bát ca bọn họ đi."

Bát quá, bọn họ sẽ không tìm được lão Bát, bởi vì ở thư phòng trong viện kia ta đụng phải hắn. Hắn nói có một món đồ cho ta xem, sai người hầu lấy ra một cái hộp, lấy một ly trà ra đưa cho ta. Màu sứ trắng quang nhuận như ngọc, trên đó có một con cá màu đỏ vây đuôi, miệng, má, thân thể, vây ngực, vây đuôi, màu đỏ tầng tầng sáng loáng, trong suốt cảm giác giống như mỡ nảo và lưu ly.

"Như thế nào?" Lão Bát hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25-2: Khó có thể sống quãng đời còn lại như vậy (2)

Ta khẽ vuốt con cá chép kia, đặt ly trà trở về trong hộp, cười đáp: "Hoàng thượng nhất định sẽ thích."

Một đường đi theo thái giám, ra khỏi Sướng Xuân Viên, được dẫn vào viện của Thành Thân Vương. Hoàng đế đang ở trong hoa viên hưởng thụ niềm vui thú tuổi già, ở đây có Thành Thân Vương, Ung Thân Vương, Nhị Thập a ca cùng vài tiểu hoàng tôn. Đông Đông nhìn thấy bọn họ, thoáng cái liền chạy thẳng tới, nắm chặt Nhị Thập a ca nói: "Nhị Thập thúc, Nhị Thập thúc, loại cung lần trước cho con xin thêm mấy cái."

Nhị Thập a ca mới có mười tuổi, có lẽ là gương gương ở trước mặt phụ huynh thảo luận loại đồ chơi cho trẻ con này, đồ mặt không trả lời.

Hoàng đế vỗ vỗ chân của mình, kêu: "Thừa Nguyên nha đầu, tới đây."

Đông Đông liền chạy đến bên cạnh hắn, leo lên đầu gối của hắn, hôn mặt của hắn một cái, vừa dùng Hán ngữ vừa dùng Mãn ngữ ngọt ngào gọi: "Tổ phụ, Hoàng gia gia."

Hoàng đế cười ôm nàng ngồi xuống, lại nhìn ta vậy tay: "Nhà Thập Tứ, bên này."

Ta đi tới bên cạnh hắn hành lễ, sau đó cúi đầu đứng ngay ngắn nghe huấn lệnh. Nơi này trừ Hoàng đế và Đông Đông ngồi trên đùi hắn, những người khác chỉ có đứng.

Hoàng đế hỏi chút tình hình tiến triển của biệt viện, mặc dù thấy kỳ quái sao mà Thập Tứ không có hỏi báo, vẫn nhất nhất đáp lại những điều mình biết. Hắn nghe xong, thưởng chút các loại bài trí gia cụ như bình phong ghế nằm, còn có một mảnh đất nối liền với viện kia. Còn hỏi phần thưởng cho ta chuẩn bị dùng làm gì, ta nhất thời nghĩ không ra cách dùng gì để cảm tạ Thánh Ân, đành phải nói, có thể đào cái hồ dùng để nuôi cá thả câu, hoặc là khai khẩn trồng cây. Lần trước thấy phủ Khang Thân Vương trồng một chút cà chua, nhà bọn họ chỉ là dùng để thưởng thức, ta lại nghĩ nhập giống tốt về làm thực đơn phong phú thêm.

Hoàng đế hình như hài lòng, vuốt râu cười, rút cuộc buông tha cho ta. Tập trung lực chú ý đến tiểu bối bên mình, kiểm tra học vấn của bọn họ. Thành Thân Vương và Ung Thân Vương cùng mỉm cười đứng nhìn. Chỉ có thể tội nghiệp những tiểu hoàng tôn không lớn hơn Đông Đông bao nhiêu kia, bởi vì quá khản trương, cả vấn đề Tứ Thư dễ hiểu nhất cũng đáp lắt bập. Về sau, Hoàng đế liền đổi sang như nói chuyện phiếm hỏi: "Trong ngày thường các

ngươi thích đọc loại sách gì nhất?"

Lúc này Hoàng Xiêm phản ứng nhanh nhất: "Tam quốc!" Mấy đứa bé nhao nhao tán thành. Ta nghĩ Tam quốc có lẽ là phổ biến nhất, vật dẫn cổ sự rất phong phú (tạm thời lấy nó xem như chuyện xưa), chỉ là đọc sách vẫn phí sức, nghe hí kịch nghe thuyết thư cũng có thể biết tám chín phần mười.

Hoàng đế vừa cười hỏi: "Ừm, các ngươi cảm thấy trong những anh hùng hảo hán kia người nào bản lĩnh nhất?"

Ngay sau đó là "Khổng Minh", "Triệu Vân", "Quan Vũ" cùng vài đáp án khác. Hỏi tới ghét nhất người nào, đáp án lại vô cùng nhất trí —— Tào Tháo.

Hoàng đế chắc là cảm thấy cùng các cháu chọc cười hết sức thú vị, cười nói: "Đều ghét Tào Mạnh Đức, vậy có thể thuộc thơ của hắn hay không? Ai có thể thuộc trăm có thưởng."

Bọn nhỏ ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, cuối cùng Hoàng Hường cũng không lưu loát thuộc nửa bài 《 Quy Tuy Thộ 》, Hoàng đế cao hứng thưởng cho một thanh Ngọc Như Ý.

"Văn chương của hắn? Có ai biết hay không?" Hoàng đế lại cảm nhẫn bích ngọc trong tay, đặt ở trên khay trà, cười hỏi.

Mặt dù các Hoàng tôn đều trông mong nhìn chiếc nhẫn, nhưng cũng không lên tiếng, vấn đề này đối với đứa bé sáu bảy tuổi mà nói, xác thực có chút khó khăn.

Hoàng đế nhìn về phía tiểu nhi từ mười tuổi: "Nhị Thập a ca?"

Nhị Thập a ca chấp tay đáp: "Hồi Hoàng a mã, nhi tử biết một bài viết《 nhượng huyền tự minh bản chỉ lệnh 》."

"Có thể đọc không?" Hoàng đế thưởng nhẫn cho nhi tử, lại hỏi. Vừa rồi chỉ nói biết, chưa nói muốn đọc thuộc lòng, ban thưởng đương nhiên là trả lời mới cho.

"Chỉ nhớ rõ mấy câu." Nhị Thập a ca vui vẻ nhận lấy nhẫn, trả lời.

Lúc này, một âm thanh mềm mại xen vào: "Hoàng gia gia, cái này con biết!" Thấy Đông Đông hưng phấn giơ tay, ta vội vàng nhìn nàng dùng tay ra hiệu nháy mắt ra dấu cũng không kịp.

"Nha đầu, con biết cái gì?" Hoàng đế cười hỏi.

"Con thuộc bài《 nhượng huyền tự minh bản chỉ lệnh》này." Đông Đông ngẩng mặt nói.

"Hả?" Hoàng đế hiển nhiên không tin, ngắt cái mũi của nàng cười nói, "Con đọc thuộc xem"

"Dạ." Đông Đông nhủi mặt cười, hai cái chân lác lư liền bắt đầu đọc ngâm nga, "Cô mới chịu tang, thời nay, tự lấy vốn không phải là danh sĩ nam huyết nổi danh, chỉ vì người trong nước thấy phạm là ngu muội, muốn làm một quận trưởng, làm ra tác phẩm tốt lập nên tên tuổi, để cho đời sau biết rõ Giả dụ quốc gia không có cô, không biết khi mấy người xưng đế, mấy người xưng vương. Hoàng gia gia, còn muốn đọc tiếp sao?" Thật ra thì nàng chỉ thuộc hai đoạn mở đầu, phía sau khẳng định không rõ rồi.

Hoàng đế hết sức kinh ngạc, dĩ nhiên không muốn nàng tiếp tục, nói: "Tốt. Có thể dừng." Sau đó lại hỏi, "Nha đầu, tại sao con thuộc thiên văn này?"

Đông Đông bĩu môi nói: "Ừm. Lúc nghe hí khúc, con nói Tào Tháo là trướng thối, ngạch nương nói, con phải chép ba lần cái này mới cho phép nói hắn là trướng thối."

Hoàng đế vừa nghe nở nụ cười, liếc ta một cái, lại nhìn nàng hỏi: "Về sau con có còn cảm thấy hắn là trướng thối hay không?"

Đông Đông kiên quyết nói: "Hắn chính là trướng thối!" Sau đó cúi đầu gõ cánh tay phải của mình thăm thì thì thăm, "Văn chương chữ nhiều như vậy. Tay đau chết đi được."

Hoàng đế cười to, hai vị Thân Vương cùng một đồng nhóc con đã sớm ở một bên cười trộm, lúc này liền thoải mái được rồi. Chỉ có ta và Đông Đông cười không nổi, dĩ nhiên, nguyên nhân là bất đồng. Nàng là bất mãn bị ta trừng cùng với bị tổ phụ bá phụ cùng các đường huynh cười nhạo.

Hoàng đế cười xong mới phát hiện ra nét mặt nàng lả chã chực khóc, vội vàng dụ dỗ nói: "Thừa Nguyên thật thông minh! Trăm sớm nói có thưởng. Ừm, thưởng cho con phong hào có được hay không?"

Nàng liền bị đòi đi lực chú ý, tò mò hỏi: "Phong hào là cái gì? Ăn ngon không?"

Thành Thân Vương "Phụt" cười ra tiếng. Hoàng đế dựa vào kỹ trà cười một hồi lâu, thuận thuận khí mới nói: "Không ăn được. Bất quá là thứ tốt. Con nên là Đa La cách cách hay là Hòa Thạc cách cách." Hoàng đế nhìn Đông Đông, ngón tay gõ mặt kỹ trà suy nghĩ trong chốc lát, liền nói, "Là Hòa Thạc cách cách đi."

Ta vội vàng kéo Đông Đông quỳ xuống tạ ơn.

Thành Thân Vương cười nói: "Hoàng a mã, đến lúc đó liền ban cho Thừa Nguyên nhân tài xứng đôi là được."

Hoàng đế sờ sờ đầu Đông Đông, mỉm cười nói: "Việc này không gấp. Sắc nghị lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị đi."

Thành Thân Vương và Ung Thân Vương kinh ngạc nhìn nhau, sau đó nói: "Thừa Nguyên mới sáu tuổi."

Hoàng đế phát phát tay nói: "Có ban thưởng nào phải chờ mười năm tám năm mới cho!" Hắn giải quyết dứt khoát, những người khác nào có chỗ trống mà xen vào.

Về đến nhà, Đông Đông đắc ý ôm cổ của ta nói: "Nương, con là Quận chúa rồi."

Ta nín nhẹ lỗ tai của nàng hỏi: "Con thích làm Quận chúa như vậy sao?"

Nàng xoa búi tóc, chuyên chú suy nghĩ một chút, trả lời: "Không biết. Nhưng mà nghe rất uy phong nha!" Như vậy xem ra, nàng chỉ là dựa vào trực giác nho nhỏ mà thôi.

Đang nói, Thập Tứ giống như một cơn gió đi vào, ôm lấy Đông Đông từ trong tay ta, vui sướng hỏi: "Ta ở trong phủ Cửu ca liền nghe nói rồi, đây là thế nào?"

Đông Đông kéo kéo vạt áo cha nàng, nói: "A ma, con đọc thuộc lòng sách."

Thập Tứ đề nữ nhi ngồi trên cánh tay hắn, nhắc cao nàng lên cười hỏi: "Đông Đông đọc thuộc lòng sách gì lợi hại như vậy?"

"Chính là bài văn bại hoại kia." Nàng trả lời.

"Bài văn bại hoại kia nhiều nhất con chỉ chép nhiều hơn một lần." Ta nhìn về phía Thập Tứ nói, "Còn lại chữ viết nhìn giống như Hoàng Minh Hoàng Anh. Làm sao ngươi không dứt khoát tự mình viết hộ?"

Thập Tứ hắc hắc cười khan mấy tiếng, Đông Đông sợ ta lại để cho nàng viết, ôm lấy cổ Thập Tứ liền chôn mặt vào trong. Nhìn bộ dáng của nàng chỉ cảm thấy buồn cười, lại nói: "Thôi. Nương muốn phạt con, ngay lúc đó cũng sẽ không bỏ qua coi như không thấy rồi."

Lúc này nàng mới yên tâm ngẩng đầu, nằm ở trên bả vai Thập Tứ hỏi: "Ama, bài văn đó rất kỳ quái nha! Tại sao nổi danh được ạ? Trúng thói không có nhi tử sao? Tại sao lúc chết muốn viết Mộ Bia cho mình chứ?"

Thập Tứ dở khóc dở cười dỗ nàng mấy câu. Nàng lại nói: "Ama, có phải về sau con cũng có thể lãnh bạc hay không? Ưm, con muốn mua rất nhiều rất nhiều, một phòng thật nhiều đậu Hoà Lan, ăn không hết mời tất cả tỷ tỷ muội muội tới ăn. Con còn muốn tạo ra một cái lông sắt thật lớn thật lớn, nuôi một trăm con, không, một ngàn con nai con."

Thập Tứ còn hưng trí bưng bưng nghe nàng hoang tưởng, ta cắt ngang nàng nói: "Đậu Hoà Lan ăn nhiều sẽ không cao lớn; nai có thể nuôi, chờ con để dành đủ bạc rồi đi ngoại ô mua mảnh đất, con muốn nuôi mấy con thì mấy con. Nhưng mà bây giờ còn phải để dành tiền, sau mười năm con chính là cách cách có nhiều bạc nhất trong kinh thành."

Nàng hiển nhiên đối với danh hiệu "Cách cách nhiều bạc nhất trong kinh thành" cảm thấy rất là "Uy phong", cũng không tìm cách xài tiền như thế nào nữa. Thập Tứ lại cùng nàng nói đùa một lát, rồi để nàng đi chơi.

"Viện đã bố trí xong không sai biệt lắm, hai ngày nữa chúng ta liền dời đi qua." Thập Tứ kê vào trán của ta, lấy tay chơi đùa tóc rơi trên gáy ta, "Đến lúc đó mở tiệc mời các ca ca tấu tấu tới ngắm cảnh, nàng nói có được hay không?"

"Ừm" Ta trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26-1: Chiến tranh sắp tới

Trong viện phòng ốc không nhiều lắm, trong đó xây dựng hầu như phân nửa thuộc về cá nhân Thập Tứ (bao gồm người hầu hạ ở bên cạnh). Ngoại trừ ta và Đông Đông, Hoàn Nhan các nàng và nhi nữ của Thập Tứ, mỗi người đều được phân đến mấy gian phòng. Đối với vấn đề không có phòng riêng của mình, ta và Thập Tứ thảo luận thật lâu cũng không đạt thành nhận thức chung, tạm thời chỉ có thể xếp vào trong phòng hắn.

Hôm nay Thập Tứ vì viện mới hoàn thành, mở tiệc chiêu đãi thân bằng náo nhiệt một ngày. Những khách nhân đều ở trước tiền viện, đứa nhỏ Đông Đông này một mình chạy đi đâu không thấy bóng dáng, bà vú và Thụ ma ma lo lắng quỳnh lên. Ta ở bên cạnh hồ tìm được Lý Nam, nó đang cùng Đại Bối Tiểu Bối câu cá nhỏ. Hỏi nó có gặp qua Đông Đông không, nó trả lời nói mới vừa rồi còn ở đây, sau đó cùng bọn Hoàng Trú chạy đi vào rừng phía sau nhà chính chơi.

Ta theo phương hướng nó chỉ tìm kiếm, dọc theo đường hẻm phần nhiều là cây liễu, xen kẽ có mấy bụi cây Hải Đường, thời kỳ nở hoa còn chưa qua, cánh hoa trắng hoặc hồng luôn rơi rụng trên bả vai, ta cũng lười vuốt xuống. Trời vừa mới mưa, nước trong đất chưa khô, ta đi rất cẩn thận.

Vì hôm nay, ta đặc biệt dùng vải sa tanh đồng nhất, làm cho mình và Đông Đông mỗi người một bộ quần áo, màu xanh nhạt đan xen cánh hoa nhỏ màu vàng nhạt, nút thắt dùng màu xanh lá, mặc lên người có vẻ rất linh lợi.

Lúc này, chợt nhìn thấy bóng dáng xanh nhạt ở đằng trước! Ta đến gần hai bước, thì thấy Đông Đông đưa lưng về phía ta, một tay chống nạnh, hung hăng xưng bá chỉ vào đứa bé nhỏ gầy trước mặt chất vấn: "Mới vừa rồi người sai Lý Nam giúp người cầm cần câu phải không? Người dựa vào cái gì mà dám sai khiến hắn?"

Đứa bé trai kia nhỏ hơn Đông Đông khoảng chừng một hai tuổi, thấp hơn nàng nửa cái đầu, bị bộ dáng hung hăng của nàng dọa sợ, cà lăm nói: "Ta, ta... Ta không có."

"Còn nói không có! Ta đều nhìn thấy rồi. Ngạch nương nói không cho người khi dễ biểu ca, ngay cả ta cũng không thể sai khiến hắn, người khác càng không được!" Đông Đông tiến tới gần một bước nói.

Đứa bé kia sợ đến mức lui về phía sau mấy bước, Hoàng Trú đứng ở bên cạnh vội vàng ngọt ngào ngay thơ nói: "Đông Đông tỷ tỷ, Tứ ca không phải cố ý. Người đừng mắng hắn."

Lúc này ta mới biết thì ra đứa bé kia là Hoàng Lịch. Đây là lần đầu tiên gặp mặt, không khỏi nhìn nhiều thêm một chút, cũng chỉ là đứa bé năm tuổi rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Đông Đông bấu môi suy nghĩ một chút, khua tay nói: "Được rồi. Tiểu tử kia người qua đây." Hoàng Lịch dè dặt tới gần nàng hai bước. Nàng chỉ vào nó nói, "Từ lúc gặp mặt đến bây giờ người còn chưa có gọi qua ta. Gọi Quận chúa tỷ tỷ."

Hoàng Lịch cắn môi nửa ngày vẫn không mở miệng, có lẽ là đang suy nghĩ có muốn khuất phục ở dưới dâm uy của nàng hay không. Đông Đông không kiên nhẫn: "Nhanh lên gọi a! Người câm à!"

Hoàng Lịch ngẩng đầu lên, lấy dũng khí nói: "Không cần. Các ca ca nói. Bọn họ nói người là thô cách cách." Nói xong hai tay để lên đỉnh đầu, khoa tay múa chân tạo ra hình dáng lỗ tai con thỏ.

Đông Đông bị nói thành cô nàng thỏ vì động tác này của nó hoàn toàn nổi giận, xông lên đẩy nó ngã xuống: "Người mới là con thỏ nhỏ chết tiệt kia!" Nàng học lời chửi thỏ tục kia ở đâu? Ta còn nghi vấn, hai đứa bé cũng đã lẫn lộn ở trên mặt đất. Ta do dự có muốn đi ra ngoài ngăn cản hay không, trẻ con đánh nhau, hẳn là không sao cả, ừm, dù sao bộ quần áo kia của Đông Đông cũng bị hủy đi rồi. Hoàng Trú lại vội vã đi lên khuyên can: "Đông Đông tỷ tỷ, Tứ ca, đừng đánh nhau!"

"Người tránh ra!" Đông Đông dùng sức đẩy Hoàng Trú ra, nó đứng không vững, cũng đặt mông ngồi ở trong bùn.

Hoàng Lịch tuy là nam hài, nhưng không lớn bằng Đông Đông, sức lực cũng không bằng nàng, rơi vào thế yếu. Đông Đông cười ở trên lưng nó, nắm lấy hai tay của nó, lôi đuôi sam của nó, thờ hồng học hỏi: "Đầu hàng hay không?" Hoàng Lịch nâng hai chân lên đá cũng lật người không được, vùng vẫy một hồi, bị ăn đầu, đành phải nhận thua.

Hoàng Trú trượt vào vũng bùn gắng sức nhiều lần, rốt cuộc đứng vững, chạy tới kéo Đông Đông. Đông Đông được thắng lợi, cảm thấy mỹ mãn thuận thế đứng lên, thuận tiện cũng xách Hoàng Lịch lên. Nàng cúi đầu nhìn nhìn bản thân, lại nhìn hai tiểu đường đệ, liền lôi Hoàng Lịch và Hoàng Trú khắp người đều là bùn lấy đi tới bên cạnh hồ, nói: "Tắm một chút, nếu không ngạch nương bọn họ sẽ mắng." Liền "Bùm, bùm" đẩy hai người bọn họ đi xuống, sau đó mình cũng nhảy xuống nước.

Giao mùa, mặc dù nước không lạnh, nhưng nhiệt độ cũng không thích hợp bơi lội. Cũng đừng hại đứa bé nhà người ta ngã bệnh! Ta ba bước cũng như hai bước chạy tới bên cạnh hồ, một tay một xách Hoàng Lịch cùng Hoàng Trú đi lên, hai đứa bé này bị dọa sợ, rất có thể còn bị sắc nước, không ngừng ho khan.

Đông Đông nhìn thấy ta, mím môi tự mình chống bên bờ bờ lên, cũng không dám ngẩng đầu, cứ xoắn nước trên quần áo.

"Đừng sợ, không sao rồi." Ta vỗ vỗ lưng của bọn nó, an ủi. Hoàng Lịch nắm vạt áo ta, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ta, trong mắt nước mắt chảy cuồn cuộn. Hoàng Trú dút khoát nhào vào trong lòng ta "Oa oa" khóc lớn, nước mắt nước mũi quết hết lên mình ta.

Sau lưng chợt truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, ta quay đầu nhìn lại, thì ra là Hoàng Thòi, chắc là đến tìm các đệ đệ. Hắn nhìn thấy ta đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó cung kính gọi: "Thẩm nương."

Đông Đông nhào vào trên người thiếu niên mười hai tuổi này, thân thiết kêu: "Tam ca ca!"

Ta cười nói với Hoàng Thòi: "Bọn nó đều nhảy vào trong hồ, dẫn bọn nó đi tắm thôi."

Hoàng Thòi gật đầu đáp vâng. Ta liền một tay ôm Hoàng Trú, một tay dắt Hoàng Lịch đi trở về, Hoàng Thòi liền ôm Đông Đông cùng đi ở phía sau.

Đi tới nửa đường Thụ ma ma nghênh đón, nhìn này cảnh tượng này liền vỗ ngực, ta nâng cằm phân phó nói: "Ma ma đi chuẩn bị chút nước nóng đi."

Nàng làm việc hết sức tỉ mỉ ổn thỏa, rất nhanh đã chuẩn bị đầy đủ quần áo thay thế cho mọi người, sai mấy ma ma đi hầu hạ ba huynh đệ Hoàng Thôi. Ta cũng dẫn Đông Đông đi tắm.

Đông Đông vẫn cúi đầu không nói lời nào, chỉ dám thỉnh thoảng len lén xem sắc mặt của ta. Ta ôm nàng ngồi ở trong bồn tắm, lấy tay múc nước gội lên trên vai nàng, hỏi: "Biết sai rồi?"

"Vâng." Nàng gật đầu.

Ta nâng mặt của nàng lên, gỡ tóc ướt sang một bên, nói: "Trong vòng năm năm không cho phép cùng các đệ đệ đánh nhau. Nhớ không?" Ta nghĩ tới lúc đó, các nam hài tử đều có thái độ đúng mực không còn đánh nhau với nữ hài, mà bé con còn nhỏ, ta không muốn Đông Đông có ý niệm đi khi dễ người khác.

Nàng nghi hoặc nhìn ta, có lẽ không hiểu tại sao là năm năm, nhưng vẫn dùng sức gật đầu.

Sóng gió qua đi, tiểu muội và Na Lạp Thị tới đón hai đứa bé. Hoàng Trú chạy thẳng tới bên cạnh tiểu muội miêu tả sinh động như thật, Hoàng Lịch thì ở một bên cúi đầu không nói. Đông Đông mặc chỉnh tề, được Thụ ma ma dắt ra khỏi phòng. Nàng đổi trang phục Mãn Thanh màu hồng, trên cổ đeo hạng quyền Trường Mệnh Kim Tỏa, chuông trên vòng tay reo "Đinh đang" vang dội, bước đi phát ra tiếng, chầm tua rua màu trắng bên trên giày giật giạt. Hoàng Lịch thấy nàng, liền trốn ra sau lưng ta. Tay ta vỗ nhẹ lên vai nàng, nàng liền cúi đầu xin lỗi.

Lúc này Dung Huệ dẫn Đại Bối Tiểu Bối đến xem nào nhiệt chậm một bước, Hoàng Lịch và Hoàng Trú đã bị dẫn đi, nàng chỉ có thể thất vọng tùy các con kéo Đông Đông đi nhìn bọn nó câu cá. "Hâm tỷ tỷ, đây là thư ký chi gửi." Nàng vừa định ngồi xuống, chợt nhớ lại còn có chuyện này.

Khi mở thư ra, liền nghe nàng hưng phấn nói: "Chàng nói chàng muốn triệu hồi vào kinh, người có biết không Hâm tỷ tỷ?" Ta nhất thời sùng sốt, phải nói là kinh sợ nhiều hơn vui mừng. Lý Hạo từ Tri huyện nơi vùng hoang sơ thăng lên làm Thái An Tri Châu mới hơn một năm, rồi xa Kinh Thành mới ba năm, không ngờ muốn quay trở về rồi à? Nhưng nhìn sắc mặt Dung Huệ đều mang theo vui mừng hơn hờ, ta sao nhẫn tâm tạt nước lạnh vào nàng.

Chịu đựng đến tối, bên gối hỏi thăm Thập Tứ, không ngờ hần sáng khoải nói: "Ta thấy nàng luôn tưởng niệm người trong nhà, nhạc phụ lại điều nhiệm ở Phúc Kiến, trùng hợp Lý Phiên Viện có chỗ trống, liền tiến cử ký chi."

Ta há mồm không thốt nên lời, chỉ có thể thở ra một hơi.

Thập Tứ từ phía sau lưng ôm ta, khẽ vào bên tai nói: "Ký chi cùng Dung nha đầu cũng đã tách ra hai nơi hơn ba năm, hần hồi kinh, không chỉ có tỷ đệ các nàng có thể luôn gặp mặt, đôi tiểu phu phụ này cũng có thể đoàn tụ một chỗ. Thật tốt, phải hay không?"

Nhớ tới Dung Huệ cùng hai chất nhi, trong lòng phản đối cũng vô lực, suy nghĩ càng trách cứ sắp đặt của Thập Tứ.

Thập Tứ hôn gáy ta, đôi tay dò về phía trước xoa nhẹ áo ngủ của ta, cười hi hi nói: "Thật là kỳ quái, trên người nàng thật là càng ngày càng trơn!"

Ta thờ dài, vứt bỏ chuyện đã thành kết cục đã định vừa rồi, xoay qua đối mặt với hần đáp: "Vậy sao? Chắc là nhờ công lao nương nương thương cho thuốc bổ." Tính ra một mình ta uống, thật sự uống không hết, không thể không ép buộc Đông Vân các nàng giúp ta giải quyết, Thụ ma ma biết hết sức tức giận, bèn ngày cả nàng cũng cưỡng ép chuốc vào.

Thập Tứ đưa tay dò vào trong áo ngủ ta, hồ hấp trầm xuống lẩm bẩm nói: "Ngạch nương muốn tôn tử, hôm nay ta đi thỉnh an, cũng ăn một bát súp."

Hai tay ta khoác lên trên lưng hần, hỏi khẽ: "Vậy người cũng muốn nhi tử sao?"

Hần dừng lại nhìn ta hỏi: "Nàng thì sao?"

"Có Đông Đông, ta đã thỏa mãn rồi." Ta thờ dài nói.

Hần hôn mặt của ta, nói: "Có cũng được, không có cũng được. Tất cả nghe trời cao an bài. Chúng ta có Đông Đông, cũng coi như không tiếc nuôi rồi."

Ta ôm bờ vai của hần, hần ôm ta trở mình, chuyển xuống dưới người của ta hà hơi, nói: "Cái khác không quản được, hôm nay khí nóng trên người nàng phải giải cho ta rồi!"

"Sau nhà có hồ nước đấy." Ta cười.

Hần nâng eo của ta, lẩm bẩm nói: "Lát sau lại đi."

Có lẽ là trời cao cũng không đồng ý cho chúng ta hài tử, uống các loại thuốc bổ hai năm, ta vẫn không mang thai nữa. Năm nay, Thập Tứ ba mươi tuổi rồi.

Ngày sinh nhật đó hần đòi quà tặng, ta đưa cho hần một cái ấn Điện Hoàng, trên có khắc bốn chữ triện "Tam thập nhi lập", cười thờ dài nói: "Sang năm liền đến phiên ta, chúng ta đều lớn cả rồi không còn nhỏ nữa!"

Hần nắm chặt đá Điện Hoàng ở trong lòng bàn tay, dùng ngón cái vuốt ve hồi lâu, ngẩng đầu nhìn ta nói: "Tam thập nhi lập, Tứ thập chứng chạc, Ngũ

thập biết thiên mệnh. Chúng ta đều ở chung một chỗ!"

Ta cười, vuốt nhẹ râu ngắn mới mọc trên môi hấn, ánh mắt nghiêm túc thậm chí mang theo chút ngây thơ kia phối hợp cùng cái này thật đúng là không thích hợp chút nào! Sau đó, hấn liền ôm chặt lấy ta, đè vào trong hõm vai ta ấp úng nói: "Nàng không thích, sáng mai ta sẽ cạo sạch nó."

"Không khó nhìn." Ta nói, "Rất uy vũ." Không phải đồ dành, bộ dáng này của hấn đi ra bên ngoài có thể dọa người.

Hấn vui mừng trở lại, sáp tới hôn ta, rồi lại lầu bầu nói: "Vẫn bất tiện. . . ."

Tháng giêng còn chưa qua, trong cung truyền lời đến, bệnh của Thiên Tuyết lại nặng thêm rồi. Cứu mầu không cách nào đi thăm nàng thường được, bệnh của nàng cuối cùng cũng không tốt lên, có lẽ bởi vì tịch tịch, vì thế mấy ngày nay ta hầu như ngày ngày tiến cung làm bạn với nàng. Nàng ăn không vô, ăn gần nửa chén cháo đã nói no rồi, sau khi ăn xong chắc chắn sẽ đau bụng một hồi. Dùng thuốc, cũng là lúc tốt lúc xấu.

Hôm nay mới vừa ngồi một lát, Hoàng đế chợt tiến vào, liền vội vàng đứng dậy thỉnh an. Hoàng đế phát tay với ta, liền ngồi vào mép giường chỗ ta vừa mới ngồi, đè Thiên Tuyết nằm xuống lại, nói: "Thân thể ngươi không tốt, dựa vào đi. Chính là sợ ngươi gắng gượng những nghi thức này, mới không để cho bọn họ thông truyền. Như thế nào, hôm nay có khá hơn chút nào hay không?"

Thiên Tuyết vẫn ngồi thẳng một chút, nói: "Tạ hoàng thượng nhớ mong! Nô tì cũng không lo ngại. Ngược lại hoàng thượng ngày đêm vất vả, phải bảo trọng long thể mới đúng."

Hoàng đế thờ dài nói: "Ài, nghe nói ngươi vẫn không có khẩu vị. Muốn ăn cái gì, cứ việc nói cho người phía dưới biết. Còn nữa, trẫm ân chuẩn cho ngạch nương ngươi thường tới trong cung làm bạn với ngươi. Mấy ngày nữa, chờ trẫm xin Thái hậu ân điển, liền phong ngươi làm quý nhân."

Thiên Tuyết cũng giống như ta lấy làm kinh hãi, ho khan, cung nữ tiến lên, bị Hoàng đế vẫy lui, hấn ôm lấy vai của nàng, để cho nàng tựa vào trên người hấn, vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu hỏi: "Đỡ hơn chút chưa?"

Thiên Tuyết dần dần thuận khí, nhưng vẫn nói không ra lời, Hoàng đế trấn an nói: "Ngươi yên tâm thoải mái dưỡng tốt thân thể, tất cả đã có trẫm."

Sau đó ta thay mặt Thiên Tuyết đưa Hoàng đế đi ra ngoài, hấn nhìn ta lo lắng nói: "Nhà Thập Tứ, ngươi bồi nàng nhiều hơn."

Ta vội vàng đáp "Vâng", cúi đầu tiến bước hấn. Nán lại chỗ Thiên Tuyết thật lâu, lúc không nói lời nào chúng ta liền ngồi yên lặng, nàng rất yên tĩnh, có lúc nhìn ngoài cửa sổ ngăn người.

Đến giờ đóng cửa cung ta mới trở về, đến nhà lại cảm thấy không khí có chút kỳ lạ. Hỏi Quách Khoa chuyện gì xảy ra, hấn lau mồ hôi đáp: "Ngũ cách cách, Ngũ cách cách người. Một mình chạy ra phủ, bây giờ còn chưa có trở lại." Nói xong cúi đầu.

Nha đầu Đông Đông này thật là càn rỡ, bất quá cũng không tính là chuyện lớn, hôm nay quá mệt mỏi, tạm thời không để ý tới nàng. Lại hỏi: "Làm sao chạy ra? Phái người đi tìm chưa?"

"Nô tì cũng không biết là chuyện gì xảy ra, gia đang bên trong viện hỏi người."

Ta vừa nói chuyện với hấn vừa đi vào trong, bước vào cửa viện liền nghe tiếng gào thét của Thập Tứ càng lúc càng lớn: "Các ngươi hầu hạ như thế nào? Nhiều người như vậy cũng không chăm sóc được cách cách, không thấy người cũng không biết!" Nói xong lại chỉ về phía một gã sai vặt đang quỳ trên mặt đất, trách mắng, "Còn ngươi nữa, cách cách muốn cưỡi ngựa, ngươi tại sao không ngăn lại?"

Gã sai vặt kia run rẩy trả lời: "Hồi, hồi gia, nô tì nhìn thấy khanh khách cưỡi 'lồm đồm' của Phúc tấn, vội đi lên cản, cách cách tức giận nô tì nắm dây cương, liền thương cho nô tì một cây roi, nô tì trong lòng sợ hãi, nhất thời không có nắm chặt, cách cách liền đánh ngựa xông ra rồi."

"Cách cách chỉ mới tám tuổi, tại sao ngươi không ngăn được nàng? Nếu nàng xảy ra chuyện gì, xem gia ta không quát chết ngươi!" Nói xong nắm roi ngựa lên muốn đánh qua.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26-2: Chiến tranh sắp tới (2)

Ta bước lên một bước, bắt được tay hấn lại, Thập Tứ thấy ta liền buông cánh tay xuống. Ta nhìn gã sai vặt kia cũng chỉ mười lăm mười sáu tuổi, trên tay phải có một vết roi thật sâu, trên mặt cũng bị trầy da, mới vừa rồi Thập Tứ căn bản không quát được hấn, hấn là bị Đông Đông đánh, không nhịn được giận sôi lên, giật lấy roi ngựa hung hăng ném trên đất một cái, nói: "Nên quát không phải là hấn."

Thập Tứ ôm ta nói: "Đừng lo lắng, ta đi tìm Đông Đông trở về." Nói xong liền dẫn theo một tốp người dắt ngựa đi ra cửa.

Khoảng chừng sau nửa canh giờ, liền nghe tiếng nhân mã ồn ào ngoài cổng chính, Thập Tứ mang theo Đông Đông cùng cười chung một con ngựa vào

cửa, đi theo phía sau còn có Hoàng Xuân, Hoàng Minh, Hoàng Ánh cùng một đám gia nhân. Ta đợi ở dưới mái hiên một chút, nhìn thấy bọn họ liền xoay người trở về viện, vừa vào nhà chính ngồi xuống, Thập Tứ liền ôm Đông Đông trở lại. Đông Đông nghiêng mặt nhìn ta, rồi ôm cổ của cha nàng không chịu buông.

Thập Tứ vỗ vỗ nữ nhi, cười nói với ta: "Bọn nhỏ đưa ngựa ở trong trang viên của Thập ca, Hoàng Xuân Hoàng Minh mấy tiểu tử kia không chịu mang nàng đi theo, cho nên."

"Cho nên liền cưỡi ngựa của ta chạy đi cùng các ca ca so tài?" Ta hát cầm với Đông Đông, trầm giọng nói: "Con qua đây."

Nàng run lên, lại co vào trong ngực Thập Tứ. Thập Tứ nhẹ giọng trấn an, thả nàng xuống nói: "Đi đi, nhận sai với ngạch nương con." Nàng nhìn nhìn Thập Tứ, xoắn vạt áo rề rà đến trước mặt ta.

Ta hỏi: "Biết mình sai ở đâu không?"

Nàng cúi đầu, lấy mũi giày quẹt quẹt sàn nhà, không cam lòng nũng nịu nói: "Không nên trộm cười ‘ lỏm đóm ’, không nên lén đi ra ngoài. Nhưng mà, nhưng mà tại bọn hần cười Câu nhi của con thấp lùn mà."

"Những cái này tạm thời không đề cập tới! Con đã thương người, con biết không?" Ta ngắt lời nói.

Nàng sững sốt, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó chẳng hề để ý nói: "A, chính là tên tiểu tử trông coi ngựa kia. Ai bảo hần nắm ‘ lỏm đóm ’ không thả, con liền quát nhẹ một roi, không có gì đáng ngại."

Nàng lúc nào thì biến thành như vậy? Ta không không chế được tức giận, vỗ bàn trà đứng dậy: "Quát nhẹ một roi? Ngươi nói thật nhẹ nhàng!" Ly trà rơi xuống đất, "Choang" vỡ tan tành. Đông Đông sợ tới mức run lên, nước mắt chảy xuống.

Nhìn bộ dáng uất ức này của nàng, bình thường sẽ cảm thấy đau lòng, lúc này chỉ cảm thấy phiền lòng, khoát tay áo nói: "Trở về phòng. Sáng mai đi với ta nói xin lỗi với người ta."

"Con không đi!" Nàng nhìn chằm chằm ta nói.

"Cái gì?"

"Con sẽ không đi. Con là chủ tử, hần là nô tài, con muốn đánh liền đánh!" Nàng vừa roi lệ vừa hô to với ta.

Ta khó có thể tin nhìn nàng, vô cùng gian nan thu hồi tát tay nàng, nghiêng rằng nói: "Ngươi cho rằng ngươi là ai? Bất quá kiếp này vận khí ngươi tốt, là nữ nhi Ama ngươi thôi!"

Thập Tứ xông lên ngăn cản ta nói: "Bảo bối, nàng tội gì vì một tên nô tài cùng Đông Đông sinh khí lớn như vậy. Cẩn thận làm hại thân thể!"

Bây giờ ta mới phát hiện, cho dù biết được vấn đề ở đâu, nhưng cũng bất lực. Nhắm mắt lại, nhìn hần dịu dàng nói: "Gần đây Thuận Thừa Quận Vương hoăng rồi, Quý Tự đã chết, vùng biên cương Mông Cổ lại xảy ra chuyện, ngươi đủ bận rộn rồi."

"Vẫn.Khá tốt." Hần sững sờ nhìn chằm chằm ta nói.

"Chuyện Đông Đông, ta trông nom là được." Ta dắt tay của hần, đưa hần tới cửa: "Mấy ngày nay ngươi đều thức đến nửa đêm. Ngươi làm việc của ngươi đi, cũng đừng thức quá muộn."

Tiến bước Thập Tứ, xoay người ra lệnh cho Đông Đông: "Trở về phòng, một tháng không cho phép ra cửa! Tối nay không cho phép ăn cơm, ngấm lại mình sai ở đâu. Sáng sớm ngày mai đi xin lỗi người ta!"

"Con nói không đi thì không đi!" Đông Đông dậm chân một cái, chạy ra khỏi phòng, dừng lại ở ngưỡng cửa quát, "Tối nay con không ăn cơm, sáng mai cũng không ăn cơm, về sau cũng không ăn luôn!" Nói xong liền chạy về phòng của mình, bà vú cùng nha hoàn rồi rít đuôi theo ở sau lưng nàng.

Buổi tối qua canh ba vẫn lặn qua lộn lại không cách nào ngủ. Thập Tứ cũng không ngủ, ôm ta nói khẽ: "Nếu ta không phải là nhi tử của Hoàng a mã, vậy nàng."

"Cái gì?" Ta mờ mắt ra hỏi.

Hần hôn mặt của ta, nói: "Không có gì. Ngủ đi."

Sáng ngày hôm sau dùng cơm xong, vẫn muốn đi vào cung. Khi rời phủ lên xe thì Thư ma ma vô cùng lo lắng chạy tới, ngăn ta nói: "Phúc tấn, không cho phép cách cách ăn cơm như thế sao được? Từ trung ngọ hôm qua đến nay cách cách không có một hột cơm, sẽ đói chết đó!"

Ta liếc nàng một cái, hỏi: "Ngươi đưa đồ cho nàng cũng không chịu ăn à?"

Nàng rũ mắt xuống, trả lời: "Cái gì cách cách cũng không chịu dùng."

"Đó chính là vẫn chưa đói, ma ma để mặc nó đi." Ta ở bên trong xe ngồi vào chỗ của mình, phân phó Đông Vân, "Đi thôi." Đông Vân liếc mắt ra hiệu

cho gã sai vặt đánh xe, buông rèm xuống, xe ngựa liền lặc lư lên đường.

Lúc tới giờ cơm tối, Thụ ma ma lại tới nữa, ta chỉ chăm chú gấp đồ ăn trên bàn vào chén cơm trong tay, nàng vòng hai vòng, dậm chân tự mình đi ra ngoài.

Sau khi thu dọn bàn ăn, mới vừa súc miệng, một thuyết khách khác đi vào phòng. Lý Nam đã là thiếu niên nho nhỏ, da trắng nõn, ngũ quan bảy phần giống hệt nương nó, tướng mạo xinh đẹp như nữ hài, nhưng đỉnh đầu cao hơn đứa bé cùng lứa một chút. Nó nhanh nhẹn cúi chào thỉnh an, gọi: "Cô cô."

Ta vẫy nó đến gần một chút, hỏi: "Làm xong bài tập rồi sao?"

"Làm xong." Nó khoanh tay đáp, mấp máy môi, lại nói, "Đông Đông còn chưa có làm. Nàng đói bụng, con dạy nàng, nàng cũng không còn hơi sức nghe."

Ta vỗ nhẹ lên đỉnh đầu của nó, nói: "Cho người đưa đồ ăn cho nàng còn ít sao?"

Nó vỗ đầu, nói: "Nàng rất bướng bỉnh, cái gì cũng không chịu ăn. Hôm nay khóc suốt, cổ họng đều bị khàn luôn rồi."

Ta thờ dãi: "Nàng cảm thấy uất ức phải không?"

Lý Nam nắm tay áo của ta, ngửa đầu nói: "Cô cô, thật ra thì Đông Đông biết sai rồi, chỉ là giận đối với người."

Ta vỗ vỗ vai của nó, nói: "Ừ, ta biết rồi, con trở về đi ngủ sớm một chút." Nó nhất thời còn không chịu đi, ta mỉm cười vỗ phía sau lưng của nó, nó mới bước từng bước quay đầu ra khỏi phòng.

Buổi tối Thập Tứ trở về phòng, ta tận lực tránh chuyện này, hẳn cũng không tìm được cơ hội nói với ta. Cho đến giữa trưa ngày hôm sau, hẳn hạ triều trở lại đi nhìn nữ nhi trước, rồi sau đó mặt rầu rĩ lôi kéo ta nói: "Bảo bối, Đông Đông hai ngày chưa ăn cái gì. Bé con nghe lời nàng, nàng khuyên nhủ bé con có được hay không? Chỉ cần đừng bảo bỏ đói bé con hại thân thể, về sau nàng nghĩ phạt bé con thế nào cũng được!"

Đứa nhỏ này quá cố chấp, không biết là giống ai!"Ai ——" ta không thể không cúi đầu thờ dãi, nói: "Ta đi xem một chút."

Bước vào phòng Đông Đông, liền nghe mùi thơm của thức ăn, bà vú đang cầm chén khuyên nàng ăn cái gì. Thụ ma ma nhìn thấy ta, vẻ mặt phức tạp, giống như yên tâm lại giống như oán giận. Ta phát phát tay, ý bảo các nàng lui xuống trước đi, chỉ một phút đồng hồ, trong phòng chỉ còn lại ta và Đông Đông.

Đông Đông xoa tóc rối bời nằm ở trên kháng, thỉnh thoảng khóc thút thít. Ta ngồi vào mép kháng, nàng liền lui về bên trong, bấu môi nghiêng đầu đi không để ý ta. Ta thờ dãi một cái, nói: "Con là nữ nhi của ta, ta không thể nào nhìn con đói chết. Cho nên, ta nhận thua."

Nàng đột nhiên quay lại nhìn ta, trên mặt nước mắt chưa khô tràn đầy kinh ngạc. Ta tiếp tục nói: "Chỉ là con có phải thật sự cho rằng mình không sai hay không? Ngang ngược kiêu ngạo, la lối om sòm đánh người, con cảm thấy cái này gọi là cao quý sao? Nếu là như vậy, chỗ này của con cũng quá nhỏ, còn không bằng những cách cách không có đọc qua sách." Nói xong chỉ chỉ trái tim của nàng.

Nàng vẫn cúi đầu cắn môi dưới không nói lời nào. Ta vuốt vuốt tóc trên trán của nàng, sau cùng nói: "Con lớn rồi, sẽ tự mình biết suy nghĩ mọi chuyện. Nếu thật sự chán ghét ta giáo huấn con, về sau ta cũng không quản con nữa."

Nàng "Oa" một tiếng khóc lên, nhào vào trong lòng ta nói: "Nương, không muốn không quan tâm con!"

Đút Đông Đông ăn hai chén cháo, liền dẫn nàng đi xem gã sai vặt bị nàng đánh. Nàng nhìn thấy đứa bé kia trên tay trên mặt bị thương, vừa sợ vừa xấu hổ, cúi đầu nắm tay của ta không nói tiếng nào. Ra khỏi căn phòng nhỏ nơi mà đứa bé kia cùng phụ thân hẳn ở, ta nâng mặt của nàng lên nói: "Trước khi thương thì của tiểu ca ca kia tốt lên, mỗi tháng phải bồi thường cho người ta mười lượng bạc, tiền bạc thì khấu trừ từ bên trong tiền tiêu vật hàng tháng của con."

Nàng không có phản đối, chỉ ra sức gật đầu. "Ngựa ta có thể dạy con cười tốt hơn, cung tiễn cũng có thể dạy con bắn chính xác hơn." Ta nắm tay của nàng, vừa đi vừa nói, "Chỉ là con phải hiểu được, tôn quý không phải dùng cậy mạnh ngang ngược tới biểu hiện. Đối kháng cường giả là đứng cảm, mà khi dễ người yếu hơn mình là tàn bạo vô sỉ."

Nàng cái hiểu cái không, lại bấu môi nói: "Nương, con biết rồi. Con hung dữ lắm cho người ta ghét. Về sau con sẽ không đánh người nữa á!" Trong lòng cảm thấy có chút an ủi, cười sờ sờ đầu của nàng, chỉ hy vọng nàng có thể nhớ lời mình đã nói.

Khi mùa xuân trôi qua, một cơn mưa phùn kéo dài suốt đêm, Thiên Tuyết yên tĩnh ra đi. Đỉnh Tân được phong danh hiệu quý nhân, tang lễ theo nghi thức tần lệ, Hoàng đế còn đích thân viết tể văn Hán Văn, cũng có thể gọi là vinh dự. Cừu mẫu thương tâm một tháng cơm nước không vào, các huynh đệ tỷ muội cũng buồn bã, bất quá, đối với nàng mà nói, có lẽ rồi đi như thế mới coi là thanh thản.

Gặp lại Hoàng đế, trên gương mặt già nua của hắn không che giấu được bi thương, trước lúc đi tái ngoại Bắc tuần, liền bị bệnh. Sau khi từ Nhiệt Hà hồi cung, bệnh tình của Hoàng đế và Thái hậu cũng ngày càng trầm trọng. Tháng mười hai, Hoàng thái hậu băng hà.

Sinh nhật ba mươi tuổi của ta, liền trôi qua trong quốc tang. Đầu tháng giêng là hai mươi bảy ngày đại tể Thái hậu, côi xuống đồ tang chỉ có ba ngày, mất

đi tỏ mẫu sầu não bi thương lan tràn khắp Tử Cấm thành, khiến kế hoạch ăn mừng nửa năm trước tan vỡ Thập Tứ chỉ có thể ôm ta yên lặng không nói gì.

Nhưng là Hoàng đế và các hạ thần của hắn cũng không thể đắm chìm ở trong bi thống bao lâu, kỳ binh của Chuẩn Cát Nhĩ công hãm Lạp Tát, Lạp Tăng Kha Hãn gửi thư dâng tấu cầu viện khuấy đảo an bình trên triều đình. Hoàng đế lập tức lệnh cho thị vệ Sắc Lăng cùng với Tây An Tướng quân Ân Vụ Tổng đốc Ngạch Luân Đặc đi viện trợ. Trong tháng năm, lại được tin Lạp Tăng Kha Hãn —— Hòa Thạc Đặc Mông Cổ ở Tây Tạng một vị Kha Hãn vương cuối cùng, từ lúc dâng tấu chương cầu viện trước khi tới Bắc Kinh đã bỏ mình. Mà tình huống tiếp theo, càng làm cho Hoàng đế và văn võ cả triều kinh hãi: viện binh ở Ca Lạt Ô toàn quân bị diệt.

Quân báo này khiến triều đình nổ oanh, có chủ chiến, có chủ hòa, hơn nữa là ba phái. Hình như Thập Tứ ở phe phát động chủ chiến, mỗi ngày về nhà nói mãi "Tây Tạng nếu loạn, Thanh Hải, Tứ Xuyên nhất định sẽ nguy hiểm", "Chính xác là họa lớn, họa này chưa diệt trừ, Đại Thanh ta làm sao yên ổn" vân vân. Nhưng mà làm cho hắn phiền não nhất không phải là ở Viễn Y Lê Sách Vọng A Lạp Bố Thán, cũng không phải là Lạp Tát bị chiếm đóng, mà là thái độ mập mờ của triều thần cùng các huynh đệ của hắn.

"Chuẩn Cát Nhĩ bất nghĩa nên thảo phạt, chỉ là Tây Tạng xa xôi, dụng binh không dễ, chi bằng cực kỳ thận trọng." hắn hân giọng bắt chước người ta nói chuyện, tiếp theo vỗ bàn một cái nói, "Hòa hay chiến rốt cuộc phải cho ý kiến nha! Nói cũng như chưa nói, đám cậu vật này! Không có chút chủ ý." Hắn tức giận vẫn là tức giận, cũng chỉ ở nhà phát tiết, ai bảo hơn phân nửa vương công đại thần đều lập lòe như vậy, mà đại đa số huynh đệ của hắn cũng ôm chặt thái độ giống nhau. Bất quá, hắn cũng không lo lắng, bởi vì Hoàng đế cha hắn, phương diện này có nhiều chủ ý, đủ làm cho người ta tin tưởng.

Quả nhiên, không lâu sau, Hoàng đế liền quyết định xuất binh Tây Bắc, nhưng chọn chủ soái lại thành một vấn đề nan giải. Nếu kết luận chiến, sẽ không có ai do dự nữa, những người ban đầu chủ chiến, phản chiến, khuấy nhiễu tất cả đi ra tiến cử tự tiến cử, thật là náo nhiệt. Thập Tứ cũng hăm he nóng lòng muốn thử.

"Vì sao ngươi muốn tranh chức đại tướng quân này?" Ta hỏi hắn.

"Vì quốc gia công hiến, vì phụ hoàng phân ưu, đây là trung hiếu lưỡng toàn, có thể không tranh sao? Lại nói, như có thể lập nên thành tựu, cũng không coi là sống uống phí một đời!"

Ta nhìn mắt hắn, nói: "Coi như cuối cùng có thể làm Tướng quân, cũng không đại biểu có thể vì vậy trở thành quân chủ. Ngươi, đã nghĩ xong rồi sao?"

"Trước mắt ta chỉ muốn làm tướng quân, việc khác mặc kệ nó!" Hắn kiên định đáp, rồi sau đó lại hỏi, "Nàng phản đối sao?"

Ta lắc đầu, cười nói: "Ta tại sao muốn phản đối? Cơ hội ra chiến trường rất khó." Chỉ cần hắn không phải đơn thuần vì tích lũy tư cách, chuyện này chưa chắc không phải là chuyện tốt.

Hắn mừng rỡ như điên, ôm ta từ trong viện trở về trong phòng, vòng quanh cái bàn tròn vài vòng, cuối cùng dựa lưng vào tủ quần áo cao lớn hơn ta.

Ở đây thế cục còn chưa rõ ràng, Lý Mạc và Lý Thục đột nhiên tới Kinh Thành.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-1: Cuộc hẹn (1)

Lý Thục ở nơi này của ta, Lý Mạc thì do Lý Hạo cùng Dung Huệ chiêu đãi. Huynh muội bọn họ cũng không thường chạm mặt, Lý Thục thỉnh thoảng cùng ca ca nàng cùng nhau xuất môn giải quyết công việc chung, thời gian còn lại không phải theo ta nói chuyện, chính là làm ỏ trong phòng ngủ. Nàng "An phận" như vậy cũng làm cho ta sinh nghi, mấy ngày lưu ý quan sát, phát hiện có thời điểm nàng không nói một lời tâm sự nặng nề, và lại tinh thần cũng không tốt.

Hôm nay khó có được ta thức dậy sớm, chuẩn bị hẹn Lý Thục cùng nhau đi ném thử gian hàng nhỏ có chiêu bài Tiểu Lung. Nàng mới vừa dậy, còn có chút hoảng hốt buồn ngủ, đang để cho Tích Quế chải chuốt mái tóc dài của nàng. Có một tiểu nha hoàn bưng một chén tuyệt lệ đường phèn hãm cách thủy lên, ta nói: "Ăn trước cái này, thấm cổ họng, đợi chút nữa chúng ta ra bên ngoài ăn điểm tâm sáng."

Nàng theo lời uống hai ngụm, lại đột nhiên "Oẹ" muốn ới, để chén xuống che miệng liền vọt đến phía sau bình phong, Tích Quế bưng ống nhổ đuổi theo. Ta kinh nghi đi lên, nhìn nàng cầm ống nhổ nôn khan không ngừng, liền tưởng tới mấy ngày nay nàng khác thường thích ngủ kén ăn, không thể không hỏi: "Ngươi. . . . Có phải có thai rồi không?"

Lý Thục cầm khăn từ lau miệng sạch sẽ, nhẹ nhàng thở dốc đều tức, cũng không đáp. Ta nhìn Tích Quế, nàng liền cúi đầu, thu dọn khăn dơ và ống nhổ xong liền thối lui khỏi phòng. Ta chỉ có thể nhìn Lý Thục, hỏi tới: " Bao lâu rồi? Cha đứa bé là ai?"

"Hàm tỷ tỷ, ngươi đừng hỏi." Nàng nhặt lược Đào Mộc lên, nghiêng đầu chậm rãi chải đuôi tóc.

Ta thờ dài, vẫn cứ nói: "Vậy ta liền hỏi người có tính lưu lại hay không? Sau này nên làm cái gì bây giờ?"

Nàng trầm tĩnh nói: "Sanh ra ta có thể nuôi."

"Người!" Ta chán nản, "Cũng không phải nuôi miêu cầu, cho ăn chút gì đó coi như xong!" Nàng không thể không nghĩ tới về sau nàng và đứa bé nên làm sao đối mặt cha mẹ huynh trưởng, chẳng lẽ muốn tránh cả đời?

Nàng trầm mặc một hồi lâu, nói: "Hàm tỷ tỷ, tự ta biết chuyện của mình. Thật ra thì lần này ta vào kinh, là vì một chuyện khác, có người nói từng thấy qua Lý Dung."

Biết rõ nàng chuyển đề tài, cũng đành nói: "Người thấy hấn sao?"

"Không có." Nàng để cái lược xuống, "Trước mắt còn chưa có tin chính xác. Thế nhưng người đó rất khẳng định ở trong kinh thấy qua hấn."

"Ta cũng nhờ người tìm xem." Ta nhìn chăm chăm bụng của nàng nhăn mày, "Chỉ là, chuyện của người, người phải tự mình biết mới được!" Nàng như vậy làm sao tốt được?

Buổi tối, Thập Tứ có thời gian mời huynh muội bọn họ ăn cơm. Mới vừa thảo luận uống mấy chung rượu, một người tùy tùng đi vào kê vào lỗ tai Thập Tứ nói với hấn đôi câu, hấn liền nói 'Thật có lỗi' tìm cớ rời tiệc rồi.

Lý Mạc đột nhiên nói: "Tiểu muội, ngày mai hẹn người của Phạm gia ở hội quán Sơn Tây gặp mặt, người đi với ta đi."

Lý Thục cau mày, trả lời: "Ta không quen sinh ý này với nhà bọn họ, ca tự người ứng phó là được. Ta không đi."

Lý Mạc cũng không miễn cưỡng, nói một câu: "Cũng tốt."

Ta liếc mắt mím môi mảnh liệt gấp thức ăn trong đĩa cho Lý Thục, nói với Lý Mạc: "Đường ca, ngày mai ta đi với người."

Lý Thục hình như có chút ảo não, nhìn ta chăm chăm nói: "Hàm tỷ tỷ đi làm cái gì?"

Ta khiêu mi cười cười nói: "Ta đi không được sao? Là ta không gặp được người, hay là bên kia có Ngưu Quỷ Xà Thần gì?"

Nàng không phân bác được, nhún chân, ngó mặt đi chỗ khác hờn dỗi. Lý Mạc kỳ quái nhìn ta, rồi đồng ý: "Hàm muội muội nguyện ý theo giúp ta đi một chuyến, cùng uống một ly trà, là tốt rồi."

Trong bụng Lý Thục có đứa nhỏ, mười phần cùng họ Phạm có liên quan. Bọn họ cũng tiêu hao nhiều năm rồi, trước sau không có ở cùng nhau, là Lý Thục không thích hấn sao? Nhưng nếu như chán ghét, làm sao có thể làm ra loại phiền toái này? Hoặc là họ Phạm có vấn đề gì? Thật làm cho người ta nghĩ không ra . . . Mấy năm này, nàng hấn là không có gặp qua Thập Tam, đã quên thật rồi. . .

"Lý gia!"

"Phạm Đông gia! Làm hai vị đợi lâu!"

Khi xe ngựa dừng lại, thì liền nghe một nam tử bên ngoài bắt chuyện với Lý Mạc, đoán là bây giờ Lý Mạc nhất định xoay người xuống ngựa, hai người kính cẩn chấp tay chào nhau. Rồi nghe nam tử kia lại nói: "Bên trong xe, là lệnh muội sao?"

Ta ra hiệu cho Đông Vân vén rèm, vịn tay của nàng đạp lên ghế gỗ xuống xe. Lý Mạc cười giới thiệu: "Đây là đường muội nhà ta."

Đối diện hai nam nhân xa lạ, người lớn tuổi khoảng chừng bốn mươi, có vẻ có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh cười chấp tay nói: "Gặp qua phúc tấn." Ta nhẹ khom người, gật đầu nói: "Phạm Đông gia khỏe."

Một người khác khoảng ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, ngũ quan đoan chính, để râu hình chữ bát (八), lúc nhìn thấy ta tới, trong mắt khó nén thất vọng thoáng qua. Chính là hấn ư? Đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, cũng khom người với hấn nói: "Phạm Tứ gia, ngưỡng mộ đã lâu."

Lý Mạc cùng Phạm Tam đều ho khẽ, lúc này Phạm Tứ mới vái chào, nghiêng người để cho ta đi về phía lầu hai: "Phúc tấn, mời."

Ở nhà gian ngồi vào chỗ của mình, Lý Mạc và Phạm Tam hàn huyên vài câu, người tới ta đi xem lại lợi nhuận hợp tác năm ngoái. Ta lại cảm thấy chưa nói đến trọng điểm, chỉ là, ta nhắc kệ bọn hấn ở đó lượn quanh vòng vòng, chỉ để ý uống trà của mình, thỉnh thoảng ngắm Phạm Tứ vài lần. Hấn vậy mà hào phóng thân nhiên, ngồi thẳng, trên mặt cười khiêm nhường, mặc ta quan sát. Chỉ chốc lát sau, Lý Mạc cùng Phạm Tam muốn xem xét sổ sách, Phạm Tam mời hấn đi khóa viện nơi bọn hấn ở.

Ta đứng dậy cũng muốn đuổi theo, Phạm Tứ lại cười nói: "Không biết Phúc tấn có nể mặt ném thử một chút món ăn vặt ở Sơn Tây chúng ta hay không?"

"Phúc tấn thử một chút thịt Định Tương chung này." Hấn nhiệt tình đẩy cái khay tới trước mặt của ta.

Mặc dù trong đầu ta không suy nghĩ đến đồ ăn, vẫn không chống cự nổi mùi thơm dồi dào chiếc đĩa đến. Nói là thịt chung nhưng mềm mại thơm ngon, thịt bám vào miệng là tan, hết sức mỹ vị.

"Phúc tấn, ngài nhất định biết triều đình sắp dụng binh với Tây Bắc chứ?" Hân bỗng nhiên nói.

Cứ tưởng rằng hân chiêu đãi ta là vì hỏi thăm chuyện của Lý Thục, nhưng câu hỏi vừa hỏi lại làm cho ta nổi lên nghi ngờ. Ta đặt chiếc đĩa xuống, nhìn hân, ý bảo hân tiếp tục nói.

Hân cười nói: "Ngài xem, triều đình dụng binh phải dùng lương thảo, nhưng Tây Bắc đường xá xa xôi, Hộ Bộ hạch toán, vận lương tới quân tiền, một thạch cần một trăm hai mươi lượng. Nhà ta nghĩ muốn làm chuyện này, ta tính qua, một thạch lương thực chỉ tính triều đình một nửa."

"Bánh lớn như vậy, nhà ngươi có thể nuốt xuống được sao?" Ta thổi trà hỏi.

"Nhà ta nuốt không nổi, vậy còn có nhà ai có thể nuốt xuống được?" Hân nhai hai ba cái nuốt cái bánh xuống, ánh mắt lấp lánh nói: "Chỉ là, còn phải mượn một phần lực của Phúc tấn."

"Ta có cái gì để giúp đỡ ngươi?" Ta tò mò.

Hân dùng đĩa gấp một cái bánh bao vào trong đĩa của ta, nói: "Cái này thật không tệ, Phúc tấn nếm thử một chút, nhân bánh có hạt vừng đường đỏ. Ách, nếu ngài đồng ý ăn theo giá thị trường năm nay cho nhà ta cung lương, nhưng giá vận lương còn có thể hạ thấp xuống hai mươi lượng."

Lúc này ta mới biết được nguyên nhân Lý Mạc dẫn ta tới, còn có người trước mắt này giữ ta đơn độc ở lại chỗ này để làm gì rồi. Ta bật cười nói: "Trên phương diện làm ăn, ta thấy ngươi nên thương nghị thật kỹ lưỡng với đường huynh của ta đi. Con cháu chúng ta những năm này chỉ ăn tiền lãi, quyền xử trí cửa hàng, tất cả do đường huynh bọn họ sắp xếp."

"Ta từng nghe Thục nhi nói, ông cụ các ngài nắm giữ cửa hàng gạo phần lớn giữ lại cho Phúc tấn ngài."

Ta liếc hân: "Thục nhi?"

Hân sờ sờ lỗ mũi: "Để cho Phúc tấn chê cười. Thục nhi nàng, gần đây có tốt không?"

"Lý Thục nàng rất tốt." Ta sảng khoái trả lời, tiện đà hỏi ngược lại, "Ta cũng nghe nói Phạm Tứ gia xưa nay phóng khoáng không chịu bị trời buộc, thích du sơn ngoạn thủy kết giao bằng hữu, ngay cả quê nhà cũng khó được trở về. Hiện tại xem ra, lời đồn đãi không có thật, hay những năm gần đây đổi tính rồi. Ngài nói đúng không?"

Hân khàn khàn: "Thục nhi nói cho ngài? Ách, thời niên thiếu không định tính tình, cũng có. Thục nhi còn nói cái gì?"

"Àm" cửa chợt bị đẩy mạnh ra, Lý Thục khẽ nâng làn váy bước vào ngưỡng cửa: "Muốn biết còn không bằng trực tiếp hỏi ta!"

Phạm Tứ nhìn thấy nàng, cặp mắt sáng lên, cũng không vội vã đi đến gần, đứng lên vì nàng kéo cái ghế ra, cười nói: "Nàng tới vừa đúng lúc, ta đang cùng Phúc tấn nói chuyện cung lương đây."

Lý Thục cũng không nhìn hân, ngồi xuống gần ta, nâng ly trà nghiêng thân mình nhìn phớt ngoài cửa sổ, nói: "Ngươi nói là chuyện của ngươi, hôm nay ta tới chính là để uống trà ngắm phong cảnh."

"Vậy nàng ngắm là chuyện của nàng, chúng ta nói chuyện của chúng ta." Phạm Tứ thấy Lý Thục tới rất là hưng phấn, ngay cả nói chuyện cũng mang theo vui sướng, nhưng chỉ kìm nén không nhìn nàng. Chờ hân gom góp lại lời vừa mới nói, còn chưa nói được mấy câu, Lý Thục liền xen vào nói: "Giá thị trường năm ngoái? Năm ngoái Hồ Quảng không nhiều, chợ gạo Tô Châu mỗi gánh chỉ có chín tiền, nhà các ngươi thật đúng là tính toán khá lắm!"

"Năm ngoái gạo rẻ, các nhà đều liều mạng mua vào trữ hàng. Nhà nàng có mấy kho lúa gạo, có phải muốn xuất ra hay không?" Phạm Tứ cúi đầu gạt lá trà, vừa cười nói, "Không phải nàng nói là nàng ngắm phong cảnh sao."

Lý Thục mấp máy môi, quay mặt đi. Ta đành phải miễn cưỡng nói: "Phạm Tứ gia."

Phạm Tứ ngắt lời ta: "Phúc tấn, gọi ta là Dục Thanh là được rồi."

Nhìn trên mặt hân tràn đầy ý cười, bộ dạng hân không thể lập tức nhào lên gọi "Tỷ tỷ", quét mắt một vòng thấy Lý Thục cau mày bĩu môi quay mặt đi, ta cố nén xúc động muốn cầm ly trà nóng bỏng trước mặt dội hai kẻ dở hơi này, nói: "Phạm. Dục Thanh, hai tỉnh Giang Chiết đất hẹp người đông, gạo lương thực toàn dựa vào từ Hồ Quảng, Từ Xuyên vận chuyển đến, một khi triều đình trưng lương ở ạt, giá gạo này có thể lật chuyển mấy phen. Lấy giá thị trường năm ngoái, có phải các ngươi đã nghĩ quá tốt rồi hay không?" Nhìn hân há miệng muốn nói, ta phát tay ngăn cản nói, "Ngươi trước đừng nói, hãy nghe ta nói hết. Vậy thêm một thành hai thành ... điều kiện cũng không cần lấy ra nói chuyện. Sinh ý này không phải là không thể làm, nhưng làm cách nào các ngươi hãy cùng đường huynh thương nghị đi. Nếu như thương nghị được, cửa hàng Thành Đô, Hồ Nam, Hành Dương, Hán Khẩu của nhà ta sau này có thể chỉ vận chuyển một nửa gạo đi Tô Châu, còn dư lại một nửa mặc cho nhà ngươi điều phối." Ta có thể ứng phó đến đây, thật sự không hiểu được cò kẻ mặc cả, vẫn để cho Lý Mạc tới theo chân bọn họ mặc cả thôi.

Phạm Dục Thanh nhìn ta có chút sững sờ. Lý Thục hé miệng cười trộm, nói tiếp: "Ngươi vẫn nên cùng đại ca ta nói đi thôi. Nhà mẹ đẻ của tẩu tẩu nắm trong tay hai thành chợ gạo ở Hán Khẩu, một nửa sinh ý chợ gạo ở Tô Châu. Chuyện này có thể thành hay không, còn phải xem đại ca làm thế nào khua môi múa mép cùng nhạ phạ hân!"

Phạm mỗ cũng không thêm đề ý, cười nói: "Đã như vậy, trước không nói nữa. Tới, ăn cái gì." Hân nhìn về phía Lý Thục nói: "Nàng gần đây hình như gầy đi."

Lý Thục trừng mắt liếc hắt hắt một cái, quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, vừa nhìn thấy mắt liền mở to ra, "Phanh" đứng lên, "Àm" một tiếng cửa mở ra liền chạy vội xuống lầu. Ta nhìn theo phương hướng nàng mới nhìn, liền thấy có một bóng dáng có chút quen thuộc rẽ qua góc đường, đi về trong ngõ hẻm phía đông. Ta vội vàng đuổi theo, Phạm Tứ trước ta một bước tông cửa xông ra, đợi chúng ta đuổi tới đầu hẻm kia, đầu còn bóng dáng Lý Thục. Ta ở tại chỗ dạo qua một vòng, không biết nên đi hướng nào tìm, Phạm Dục Thanh đều đã chạy qua lối rẽ hai con đường rồi, trở lại lại lắc đầu với ta.

Đang lúc chúng ta lo lắng ở đầu đường đảo quanh, thời điểm vô kế khả thi, lại thấy Lý Thục về mặt hốt hoảng trở lại. Nàng nhìn thấy chúng ta, nước mắt liền rơi xuống, nhào tới trong lòng ta nói: "Không phải hắt!"

Không phải? Ta và Lý Dung chỉ ở chung với nhau hai tháng, ta có thể lầm, nhưng Lý Thục cùng hắt lớn lên, thật sự cũng sẽ nhìn nhầm sao?

Lý Thục ôm lấy cổ của ta mức nở không ngừng. Phạm Tứ tiến tới trước một bước đưa ra hai tay ra, nhưng lập tức dừng bước, tay đưa ra đành rút về lại.

Trở lại lầu hai ở hội quán, Lý Thục buồn bã ỉu xiu ngồi trên ghế, Tích Quế ngồi xồm lau mũi hắt và vết bẩn nước bùn trên làn váy cho nàng. Ta sai tiểu nhị rót cho nàng một ly nước nóng, nhẹ giọng dạy dỗ: "Người còn dám chạy như vậy, không muốn sống nữa sao?"

Nàng vô lực trả lời: "Ta tưởng là hắt."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27-2: Cuộc hẹn (2)

Phạm Tứ nói: "Có muốn pha ly trà gừng cho ấm thân thể định thần hay không."

Ta nói: "Đừng cho nàng uống trà, pha chén canh gừng được rồi."

Hắt có chút nghi hoặc, vẫn làm theo lời phân phó hạ nhân đi làm.

Mới vừa rồi hoạt động quá độ, Phạm Tứ có ý tốt kêu một bàn thức ăn, muốn cho Lý Thục ăn nhiều một chút bổ sung thể lực. Nhưng nàng chỉ nhìn không động vào, khi một đĩa cá hấp được bung lên, nàng ghét mùi tanh cảm khản che miệng mũi. Phạm Tứ lại đổi đĩa cá kia đến trước mặt nàng, cười nói: "Nằm thử cái này, món cá mè hấp mà nàng thích."

Ta ngăn cản không kịp, liền thấy Lý Thục bởi vì loại ân cần này của hắt không ngừng được ghê tởm, xoay người sang chỗ khác nôn khan.

Phạm Dục Thanh nhìn nàng cứng đờ, thanh âm khô khốc nói: "Nàng có phải có hay không?"

Lý Thục không để ý tới hắt, hắt lại nói tiếp: "Vậy thì tốt, chúng ta thành thân." Lý Thục liếc hắt một cái: "Ai nổi điên với người!"

Trần Phạm Tứ nổi lên gân xanh: "Nàng mới nổi điên! Tính toán trốn tránh đến xô xính nào sanh con phải không?"

"Ta trốn cái gì?" Lý Thục dứt khoát ngoảnh mặt đi chỗ khác dùng cái ót quay về phía hắt, "Không có người ta rất tốt!"

Bọn họ ngăn cách ta rống với nhau, ta đập đất, đẩy cái ghế dời đến bệ cửa sổ phía sau. Phạm Tứ liền dứt khoát chạy qua kéo lấy cánh tay Lý Thục, nói: "Nàng còn tưởng rằng mình mười ba tuổi sao? Theo ta hò nháo cái gì?"

Lý Thục trừng hắt: "Người có gánh vác được không?"

"Được!" Phạm Tứ nghiêng răng nói, "Bây giờ ta liền gánh nàng về nhà!" Nói xong liền muốn xách nàng đi ra ngoài.

"A a!" Lý Thục giãy dụa kêu lên, "Có gánh vác thì cầm được cũng buông được!"

Phạm Tứ cực kỳ tức giận, chỉ vào ngoài cửa sổ nói: "Có tin ta ném nàng từ nơi này xuống dưới hay không!"

Mắt Lý Thục giống như con gà chọi, phát tay áo nói: "Người muốn đánh nhau sao? Tốt! Cô nãi nãi rất lâu không có đánh nhau rồi!"

"Nàng!" Tay Phạm Tứ phát run, vẫn chỉ về phía mặt của nàng. Lý Thục một bộ hắt không thể nhào tới cắn hắt.

Ta bị bọn họ làm cho nhức đầu, rốt cuộc không nhịn được quát: "Ngừng!"

Lúc này bọn họ mới nhớ tới còn có ta ở trong phòng này, vì vậy nghi ngại giữa trận, đều xoay qua nhìn ta. Ta đẩy bọn họ ra, nói: "Ta đi ra ngoài các người cứ tiếp tục đi." Đoán chừng cả tầng lầu này đều nghe thấy giọng của hai gia hỏa này, ta không muốn cùng với bọn họ khi đi ra ngoài sẽ mất mặt, đi trước thì tốt hơn. "Cót két" mở cửa, lại nhìn thấy hai người Lý Mạc và Phạm Tam đứng ở bên ngoài, một người sắc mặt tái mét, một người trán nổi gân

xanh.

Lần này thì hay rồi.

"Tam ca!" "Đại ca."

Phạm Tam đi thẳng vào trong nhà gian, thiếu chút nữa bị vấp ngưỡng cửa, Phạm Tứ kêu một tiếng "Cẩn thận", đón lấy hắn, Phạm Tam cầm lấy đôi đũa trên bàn liền đánh lên tay hắn. Phạm Tứ "A" một tiếng, kêu lên: "Tam ca đừng đánh ta!"

"Đừng đánh người?" Phạm Tam nhìn chung quanh tìm kiếm hung khí, quơ lấy một cái cốc liền đập tới, "Người còn dám bảo ta đừng đánh người! Người hơn ba mươi tuổi rồi, mặc kệ sinh ý trong nhà, cha mẹ nói với người chuyện nàng dâu người liền trốn ở bên ngoài hai ba năm không trở về, cả ngày ở bên ngoài la cà, chánh sự một cái cũng không có! Người nhìn xem người, giống cái dạng gì, há? Ngũ đệ đều có nhi nữ rồi! Người nói người, chừng nào thì để cho chúng ta bớt lo há?" Phạm Tam bùng chấu hoa trên kỷ trà lên, đuổi theo Phạm Tứ, tiếp tục nói, "Chắc là người muốn làm chúng ta tức chết! Vậy thì tốt, hôm nay ta đánh chết người trước, tránh cho cha mẹ lại vì một người nhi tử xấu xa như người mà nhọc lòng!"

Vật áo trước của Phạm Tứ đều là nước trà, chật vật chạy trốn: "Tam ca, Tam ca, xin huynh bớt giận, cha mẹ vẫn chờ ôm tôn tử nha!"

"Người còn dám nói!" Phạm Tam thở một hơi, chấu hoa đập xuống lật cái bàn, bản thân cũng thiếu chút nữa ngã đi.

Phạm Tứ vội vàng đi lên vịn hắn: "Tam ca huynh không sao chứ?"

Trở lại Lý mặc nhìn Lý Thục chăm chăm, chấp tay sau lưng ở tại chỗ xoay vòng vòng, tức giận nói: "Người nói người."

Lý Thục bĩu môi, khiếp sợ nhìn hắn một cái nói: "Người đừng đánh ta, nếu không ta nói với cha nương!"

Nói chưa dứt lời, Lý Mặc liền giơ tay lên, một tát tai sắp đánh xuống. Lý Thục rút đầu che mắt, bất quá cuối cùng Lý Mặc vẫn nhịn xuống không có tát nàng. "Ta tại sao có một người muội muội như người vậy!" Lý Mặc chọc đầu nàng, sau đó quay ra cửa nói: "Hầm muội muội, người giúp ta giáo huấn nàng một chút."

Ta không đợi hắn nói xong, xoay người rồi đi, cũng không quản người nào ở phía sau kêu la. Thật là náo loạn, chỉ do ở không đi gây sự, bọn họ thật sự muốn phá hủy hội quán này cũng không liên quan đến ta!

Về đến nhà, uống ly nước, nghỉ xả hơi mấy phút, Thập Tứ liền trở về. Thấy hắn rất mệt mỏi, rề rề đến bên cạnh ta, tựa đầu vào trên vai ta. Cổ ta có chút nhột, cánh tay khẽ nhúc nhích, sờ sờ chột chột đỉnh đầu hắn, hỏi: "Lại có thêm đối thủ nữa à?"

"Phải." Hắn nhắm mắt lại, ngắt mi tâm, nói: "Lần này là Long Khoa Đa. A, bọn họ nâng hắn lên tới trên mây."

"Xem ra người cũng không lo lắng chuyện này."

Hắn hôn mặt ta: "Ừ, lần này bất đồng, trước sau gì hắn cũng là ngoại thích. Ta nghĩ lúc này, Hoàng a mã sẽ phái một nhi tử đi. Nếu như đại ca còn. Việc phải làm này nhất định là của hắn."

Nhìn khuôn mặt hắn tươi cười làm nũng, cho dù là bộ dáng ba mươi tuổi, cũng cảm thấy ngây ngô đáng yêu, so với Phạm Tứ của Lý Thục, đáng yêu hơn một chút. Hắn ngồi cổ của ta, ta ngăn hai bên lỗ tai hắn lại, cười hỏi: "Người xác định người không phải cảm tình con chó?"

"Cái gì?" Cũng không biết hắn có phải thật không có nghe thấy hay không, không ngừng xê dịch cái miệng tới đây.

Ta búng cái trán của hắn nói: "Không có gì. Ta muốn hỏi người, tóm lại là ‘Mưu Sự Tại Nhân, Thành Sự Tại Thiên’, hay là đã nắm chắc."

"Mặc kệ hắn!" Hắn bỏ nhào vào ta nằm vật xuống, hai tay hai chân quăn lên, "Thành, sẽ phải rời khỏi nàng."

Ta biết hắn cũng chỉ là ngẫu nhiên cảm thán, vì vậy vỗ vỗ mặt của hắn khích lệ nói: "Đi ra bên ngoài xem một chút đi. Quang cảnh trên cao nguyên như tranh vẽ, đi xem một chút Thần Sơn Thánh hồ cũng tốt nha."

Nằm yên lặng gối lên cánh tay của hắn, hồi lâu, hắn mới nói: "Hôm nay cùng Thục muội muội đi chơi à?"

"Ừ, xem hí khúc." Thì ra hắn chưa ngủ, ta thì ngược lại mắt đã lim dim.

"Há? Máy tuồng?" Hắn tò mò hỏi.

Ta nhắm hai mắt nói: "Ừm, đầu tiên là Tây Sương Ký, tiếp đó là Du Viên Kinh Mộng, sau cùng là Tam Nương Dạy Con. Rất náo nhiệt!"

"Vậy là nghe một ngày rồi!" Hắn cười nắn nhẹ bả vai của ta, "Có mệt hay không?"

Nói đến đây, ta nhớ tới một việc, ngồi dậy đẩy hắn nói: "Người có thể giúp ta tìm Xuyên nhi cô nương hay không?"

Hắn thu lại hai cánh tay hình chữ "Nhất" (-) bày ra ở trên giường, một phát ngồi thẳng dậy, nghi hoặc nhìn ta hỏi: "Thình thoảng cũng có gặp qua bọn họ. Nên cũng có biện pháp. Nàng tìm nàng ta làm cái gì?"

Ta đáp: "Lý Thục nghe nói Lý Dung ở kinh thành, hôm nay ở trên đường chúng ta còn thoáng thấy một người rất giống hần. Nhưng đuổi theo cũng không kịp. Ta nghĩ cũng có thể nhờ cô nương kia giúp một tay hỏi thăm một chút." Nhiếp Tĩnh không có ở Bắc Kinh, Tam Hợp cũng không biết có giải tán không, tạm thời thật đúng là không tìm được biện pháp khác.

Thập Tứ cười đồng ý nói: "Được, ta sai người tìm bọn họ, đến lúc đó nàng nói chuyện này với bọn họ. Hỏi thăm tin tức, bản lĩnh của bọn họ có thể cao hơn Thuận Thiên phủ nhiều lắm." Hai tay hần đệm ra sau đầu "Bịch" nằm xuống, xích lại gần, dùng khuỷu tay chạm vào ta nói, "Ai, đường đệ kia của nhà các nàng xảy ra chuyện gì?"

"Không biết nữa."

Mặc dù nhắc đến chuyện của Lý Dung, nhưng lại không thể không ném đến sau đầu. Bởi vì ngày hôm sau, liền thu được thiệp mừng do Lý Mạc phái người đưa tới. Thập Tứ rất khuya trở lại, vuốt tấm thiệp này, gãi đầu một cái ngạc nhiên hỏi: "Oa, Thục muội muội phải gả rồi à? Ngày kia làm tiệc vui? Bảo bối, không có nghe nàng đề cập tới nha."

Ta thu hồi thiệp mời kia, nói: "Ta chưa nói qua sao? Có thể là người quá bận nên quên chuyện."

Phạm gia làm việc thật có hiệu suất, rất nhanh bố trí một tòa nhà không tệ, chuẩn bị nghênh đón Lý Thục vào cửa. Thành lễ ngày đó ta đi nhà Lý Hạo đưa Lý Thục, nàng giống rất nhiều tân nương khác lau nước mắt, kéo tay của ta nói: "Hàm tỷ tỷ, có thể không gả hay không?"

Ta hất cái cằm lên nói: "Hôm nay nếu người nhất định giận dữ không chịu hành lễ, đường ca có thể sẽ trực tiếp trói người lên hi sào, sau đó lấy con gà mái cùng tân lang bái đường. Muốn làm tân nương từ hay là con tin, chọn một thôi."

Nàng bĩu môi, nín khóc, chuyển tâm để người ta trang điểm cho nàng.

Ngày thứ ba tân hôn, phu thê bọn họ tới cửa. Phạm Tứ mặt mày hớn hờ, xem ra rất đắc ý. Hỏi bọn họ dự định khi nào đi gặp gia trưởng hai nhà, Lý Thục kéo kéo tay áo trượng phu, đáng thương nói đi Hàng Châu chờ sanh. Nàng lẩm bẩm như mèo con đưa ra yêu cầu, Phạm Tứ làm sao có thể cự tuyệt, đau lòng hận không thể lập tức đưa kiều thê về nhà mẹ đẻ chăm sóc.

Phạm Tứ đưa Lý Thục về Hàng Châu muốn tạm thời rời khỏi Bắc Kinh, Phạm Tam nổi con tam bành, chỉ có điều Phạm Tứ kiên trì, hơn nửa đồng ý hai tháng sau sẽ trở lại. Ta chỉ muốn, hần lên đường nhanh một chút. Lý Thục trước khi đi, giao cho ta một phong thư, nói: "Nếu như tìm được Lý Dung, đưa cái này cho hần."

Thập Tứ giúp một tay liên lạc với "Lam can tử", Xuyên nhi chẳng nhiệt tình với thỉnh cầu của ta, ta ở nhà cũng không có nhiều chuyện có thể làm, cho nên ba ngày hai bữa mò đến chỗ của bọn họ uống trà. Cho đến một ngày, đụng phải phụ thân của cô nàng kia. "Người không nhận ra ta, nhưng ta nhận ra người." Diện mạo người trung niên kia giống tiên sinh dạy học, "Ta họ Dương, tự Quý Thiệu. Phu nhân có nhớ không?"

Ta dồn sức suy nghĩ thật lâu, cuối cùng linh quang chợt lóe lên: "Oh! Ta biết rồi, người ngồi chồm hổm trong nhà lao xúi quẩy." Nhìn khuôn mặt tươi cười chân thành của đối phương, một chữ cuối cùng nuốt trở vào, hỏi, "Làm sao người biết ta?" Ta không nhớ rõ từng cùng người họ Dương này gặp mặt qua nha.

"Đại ân năm đó, suốt đời khó quên. Phu nhân khi đó không nhận tạ lễ, ta còn nhờ Nhiếp Tĩnh huynh đệ dẫn ta ở xa dập đầu một cái. Nhiều năm như vậy, vẫn vì không thể gặp mặt cảm tạ mà hổ thẹn." Hần nói xong bất được Xuyên nhi mới từ bên ngoài đi vào nói: "Đây là khuê nữ của ta, nếu năm đó không có phu nhân cứu giúp, đứa nhỏ này đã thành cô nhi rồi."

Xuyên nhi khiếp sợ nhìn ta, mà ta lại kinh ngạc với trí nhớ kinh người của Dương Quý Thiệu —— liếc mắt một cái nhận ra phụ nhân trước mặt đã là mẹ của đứa bé chín tuổi chính là thiếu nữ mười sáu tuổi mười mấy năm trước thoáng gặp qua một lần duy nhất. Chúng ta nhìn nhau, không khí cứng ngắc, vì vậy ta nói: "Nói như vậy, người tên là Dương Xuyên Nhi?" Tên này thật là. . . .Quái.

Hiển nhiên cô nàng Xuyên nhi này cũng cho là như thế, nàng lập tức nói lại: "Gọi ta là Dương Lệ Trình, Xuyên nhi là nữ danh."

Lệ Trình tốt hơn nhiều! Ta gật đầu một cái. Sau khi có chút quan hệ chuyện nhờ vả liền có ưu đãi, Dương Quý Thiệu thay nữ nhi bảo đảm sẽ tận tâm làm chuyện ta ủy thác. Chỉ là Xuyên nhi cô nương cũng thẳng thắn nói, dựa vào tư liệu ta cung cấp muốn ở Kinh Thành tìm người không khác nào mò kim đáy biển, nhưng vẫn bày tỏ sẽ làm hết sức.

Trên đường về nhà, lúc sắp vào cửa phủ, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ta nắm được cây cột mui xe mới không bị lao ra ngoài. Một thiếu phụ chừng hai mươi tuổi ở dưới tiếng ngựa hí và tiếng hò quát của các tùy tùng vung màn xe lên, nửa người nhào tới trên xe, thờ hồng học nói: "Phúc tấn!"

"Ta không biết người." Bị nàng làm giật mình, nghĩ thăm, vị này là vị nào?

Đồng Văn đưa tay ngăn nàng: "Người làm cái gì! Đây là nơi người giương oai sao? Đi xuống!"

Các tùy tùng vừa chống chọi với nàng, vừa muốn kéo đi, liền nghe nàng nói: "Người nhận ra Lý Dung không?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27-3: Cuộc hẹn (3)

Trong nháy mắt ta liền sững sờ, liền phát tay để cho bọn họ buông thiếu phụ kia ra. Mang nàng trở lại khóa viện của ta, nhìn nàng mồ hôi đầm đìa đầu tóc rối loạn bộ dáng chật vật, liền nói: "Người rửa mặt chải đầu một phen rồi lại nói."

Nàng khom người, liền tự động ngồi vào trước bàn trang điểm bó tóc lại, dùng nước ấm Đông Vân bưng tới lau mặt và tay, cuối cùng sửa sang lại quần áo, đi tới trước mặt ta. Mới vừa rồi không có chú ý, màu da nữ tử này trắng nõn, mặt trái xoan sáng bóng loáng như trứng gà bóc vỏ, chỉ là quyền rũ người nhất là đôi mắt, con ngươi dường như không phải đen nhánh, mà là màu nâu sẫm tương tự hổ phách, lông mi dày nhấp nháy, xinh đẹp làm cho người thích! Nàng nhẹ nhàng khẽ chào, khăn cầu nhìn ta nói: "Phúc tấn, ta thật sự là không có biện pháp khác, cầu xin người cứu chàng!"

"Cứu người nào?" Ta kéo nàng ngồi lên kháng nói: "Ngồi nói."

Nàng kích động nắm tay của ta: "Phúc tấn, ta chỉ có thể tìm người thôi! Lý Dung từng nói qua người là đường tử của chàng."

Ta cầm ngược lại tay của nàng hỏi: "Lý Dung hẳn làm sao vậy?"

"Trước đó vài ngày chàng đi Tứ Xuyên, hôm qua Chu tiên sinh tới tìm chàng, ta nói hướng đi của chàng, hẳn liền biến sắc, lăm lăm nói cái gì ‘ xong rồi hỏng rồi ’. Lòng ta bất an, truy hỏi Chu tiên sinh, thế nhưng hắn chỉ lắc đầu thờ dài, cái gì cũng không chịu nói liền đi mất. Ta càng nghĩ càng không đứng một đêm không ngủ, muốn đi tìm Chu tiên sinh, lại không biết hắn nghỉ ngơi ở đâu, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể tìm đến Phúc tấn!" Tâm tình nàng có phần hỗn loạn, nói tới nói lui lời nói không mạch lạc.

Ta muốn làm rõ ràng chân tướng, cắt ngang nàng, hỏi: "Chu tiên sinh là ai? Lý Dung đi Tứ Xuyên làm cái gì?"

Nàng đại khái cũng cảm thấy vừa rồi mình nói chuyện không có mạch lạc, uống một hớp trà, nói trở lại từ đầu. Thì ra là Lý Dung sau khi tới kinh liền ở trong phủ Quý Tự làm môn khách, nghe cách nói của nàng, thật sự đã làm tốt vài chuyện, có lẽ là tính tình thích hợp, mặc dù Quý Tự thường thức hắn, nhân duyên cũng không tốt như vậy. Hai năm qua, Quý Tự vài lần đề cập tới muốn cho hắn một chức quan, tuy nhiên cũng bị hắn dùng ngôn từ uyển chuyển cự tuyệt rồi. Mấy tháng trước, khi Quý Tự bệnh nặng, cũng nhớ tới Lý Dung, biết trong kinh những người khác chưa chắc dung nạp được hắn, liền tiến cử hắn cho đệ tử kiêm cháu rể của mình, Thời Nhiệm Tứ Xuyên Tuần phủ Niên Canh Nghiêu.

"Hắn ở trong kinh nhiều năm như vậy, coi như bây giờ không muốn có liên quan họ hàng thân thiết với ta, cũng nên thông báo cùng cha nương và các muội muội một chút, không biết người trong nhà thay nhau lo lắng cho hắn sao?" Thì ra là đều lượn quanh ở dưới mí mắt nhiều năm như vậy, tiểu tử này thật là khiến cho người ta nhức đầu!

"Chàng hàng năm đều đã gửi tin báo bình an cho trong nhà." Nàng vì Lý Dung biện bạch nói: "Sau khi Quý Tự đại nhân qua đời, ta cũng nói với chàng, một khi đã như vậy, còn không bằng tới tìm Phúc tấn. Thế nhưng chàng lại nói, ‘ Vậy thì có ý tứ gì? Đại Bá phụ lão luyện cần cù, bản về thành quả bản về tuổi tác bản về thanh quan, phải cất nhắc thăng chức đều theo lẽ thường là chuyện cần phải làm, nhưng nàng nghe bên ngoài nghị luận, chỉ một câu, hưởng kế ân huệ nữ nhi. Nếu bây giờ đi đầu nhập vào Thập Tứ gia, còn không bằng cùng nàng về với ông bà mở trường tư thực hoặc làm vài mẫu ruộng nước cho tự tại ’."

Ai, cha có mấy nhi nữ như chúng ta, cũng chưa hẳn là phúc.

Nàng thấy sắc mặt ta không tốt, chậm rãi thu miệng lại. Ta sửa sang lại tay áo nói: "Hắn đi Tứ Xuyên tìm Niên Canh Nghiêu kia há?"

"Chàng nói không thể cô phụ ý tốt của Quý Tự đại nhân, cho nên quyết định đi Thành Đô bái kiến Tuần phủ Niên đại nhân trước. Hơn nữa chàng còn từng cùng trưởng tử của Niên đại nhân có giao hảo, coi như thăm viếng bạn cũ cũng tốt." Nàng đáp.

Ta uống một hớp trà, lại hỏi: "Đây không phải là rất tốt sao? ‘ Chu tiên sinh ’ đó, hẳn đang làm cái gì? Vì sao người lại tin lời hắn nói?"

"Ta nghe Quân Bằng. . . . Quân Bằng là biệt hiệu của chàng, Lý Dung gọi hắn là ‘ Tình Trai tiên sinh ’, chỉ là thỉnh thoảng có lui tới. A, đúng rồi, vị Chu tiên sinh kia đã từng vì chủ tử hắn chiêu mộ Quân Bằng, mặc dù Quân Bằng rất kính trọng hắn, chỉ là vẫn không có đồng ý. Về sau Chu tiên sinh cũng không nói ra, tới nhà chỉ là uống rượu tán gẫu. Trong đêm qua Chu tiên sinh, nghe Quân Bằng đi Tứ Xuyên đến chỗ của Niên đại nhân, nhất thời sắc mặt trắng bệch. Mặc dù hắn không nói, nhưng ta biết nhất định có chuyện gì rồi!" Nàng nói xong cắn môi nhìn ta.

Chu Tình Trai Chu Tình Trai, danh tự này rất quen thuộc. Đúng rồi, chính là Chu Tông Thiện!

"Phúc tấn, làm sao vậy?" Có lẽ nàng nhìn ra ta bất thường, nghi ngờ hỏi.

Ta đặt ly trà xuống, nói: "Không có gì. Chuyện của Lý Dung ta biết rồi, sẽ sai người đi hỏi thăm chuyện này. Người về nhà chờ tin trước đi, muốn hỏi điều gì sẽ tìm người."

Nàng đầu tiên là không muốn, chỉ là rất nhanh biết được trước mắt bản thân mình cũng không làm được cái gì, đành phải đồng ý. Nàng đi tới cửa, ta gọi nàng đứng lại hỏi: "Lý Dung là dùng biệt hiệu gọi là Lý Quân Bằng?" Nàng gật đầu. Ta lại hỏi, "Còn chưa có hỏi người tên gì, người là thê tử của hắn à?"

Mặt nàng trắng toát không còn một chút máu, cắn răng nói: "Chúng ta. Vẫn chưa bái đường."

Cái này xác thực ngoài dự liệu của ta, nhưng ta bội phục dũng khí của nàng, mỉm cười nói: "Tình cảm tồn tại, có làm lẽ hay không ngược lại không quan trọng."

Nước mắt nàng chảy xuống, phúc phúc xoay người liền đi, trước khi bước ra ngưỡng cửa, quay đầu nhìn ta nói: "Ta tên là Ân Lam."

Nàng vừa mới đi, ta liền phân phó chuẩn bị xe. Chuyện này then chốt ta nhìn không ra, Thập Tứ là không thể hỏi, chỉ có thể tìm Thập Tam thôi.

Cùng Thập Tam cũng không có cách nào nói hết đầu đuôi gốc ngọn, vì vậy tán gẫu hỏi, vòng quanh một vòng, ta mới hỏi: "Người có biết Tuần phủ đương nhiệm ở Tứ Xuyên hay không?"

"Niên Canh Nghiêu?" Hần nghi hoặc nói: "Tại sao hỏi tới hần?"

"A, hai ngày trước hần đưa tới vài hũ men Miên Trúc, thỉnh Thập Tứ viết mấy chữ cho thân hào nông thôn địa phương tu sửa đền thờ Thủy thần. Mấy tháng trước còn đưa qua hai giỏ vải." Ta điềm nhiên như không có việc gì trả lời.

"Ha ha, tiểu tử này!" Hần cười nói, "Nhưng mà hần muốn an phận mới là lạ!"

"Hần thế nào hả?"

Thập Tam thu lại ý cười, nói: "Nói đến một người người nhất định biết, Trắc phi Niên Thị của Tứ ca, Niên Canh Nghiêu chính là huynh trưởng của nàng."

Ta có chút ngốc lảng, ta vậy mà không biết. Thập Tam lại nói: "Hần ở trong triều cũng coi như là kỳ nhân, giữa năm ba mươi chín đầu tam giáp Tiến Sĩ, về sau một bước lên mây, không tới mười năm liền bỏ lên vị trí Nhị phẩm Tuần phủ. Chỉ là thiếu niên đặc chí, có chút ngông cuồng cũng tránh không được chỗ khó."

"Hần là Tứ. môn hạ Ung vương gia?" Ta hỏi.

Thập Tam gạt lá trà nói: "Theo lý thuyết thì phải. . . . Chỉ là, nguyên thân của hần là Minh Châu đích tôn nữ Dung Nhược Trường, Quý Tự lại từng là thầy của hần, hiển nhiên cùng Bát ca bọn họ giao tình không tồi. Lại nói người này sống có tâm nhân. Nói cho người một câu chuyện cười, có một người gọi Mạnh Quang Tổ lấy cờ hiệu của Tam ca khắp nơi giả danh lừa bịp, mọi việc đều thuận lợi, đến Tứ Xuyên, Niên Canh Nghiêu cũng đối đãi như thượng khách, cho bạc cho ngựa, tháng trước người này bị bắt chém đầu. Tứ ca biết, viết thơ chửi mắng một trận. Đoán chừng tiểu tử kia lúc này ở trong lòng còn lo sợ! Ai, chỉ là chuyện này cũng không dám nói với người ngoài."

"Ừ, ta sẽ không nói với Thập Tứ." Lòng ta kêu không tốt, Lý Dung làm việc cho Quý Tự, chỉ sợ sớm đã trêu chọc Ung vương ghét hận, mà Niên Canh Nghiêu bị trách, tự nhiên tìm cách lấy công chuộc tội, chỉ sợ hần nghĩ ra loại biện pháp có một không hai. Chu Tĩnh Trai kia, xem ra cùng Lý Dung từng có giao hảo, hần là người bên cạnh Ung Thân Vương, cho nên rất rõ ràng tình cảnh không ổn của Lý Dung hiện nay.

Ta vội vàng rời phủ Thập Tam, về đến nhà, Thập Tứ lại cao hứng bưng bưng chào đón nói: "Đi đâu vậy? Mau thay quần áo, đêm nay Hoàng a mã mở gia yến ở trong viện."

Trên bữa tiệc không thể yên lòng, may mà ngồi cùng với Qua Nhĩ Giai thị ở trong góc, không ai chú ý, hiển nhiên cũng không quá ồn ào. Chỉ là sau khi Đông Đông ăn no có hơi ảm đạm một chút, một hồi muốn ta kể chuyện xưa, một hồi muốn đi tìm Hoàng Trú chơi, hoặc là lăm bằm lầu bầu nói: "Nương, hồ lô của Nhị ca đẹp mắt lắm, con để ở bên trong kêu rất lớn á."

Ta không tâm tư ứng phó nàng, thuận miệng lên tiếng: "Ừ, sớm mai bảo Nhị ca con tìm cho con một con."

"Nương, người bảo Nhị ca bắt cho con một con, lợi hại hơn con kia của hần, có được hay không?" Nàng ôm lấy cổ của ta dựa vào trong lòng ta lăm nũng.

Nàng nói gì ta đều đáp được, nàng rất vui vẻ "Chụp chụp" hôn lên mặt của ta.

Sau khi tiệc tan, theo Qua Nhĩ Giai đi chỗ Đức Phi, đụng phải Thập Tứ cùng hai ca ca tới thỉnh an. Ba nam nhân, một phòng nữ nhân, còn có mấy tiểu bồi lần lượt hành lễ. Đức Phi nhìn tình cảnh con cháu đầy đàn vui mừng vô cùng, chỉ là nàng rất mau mệt mỏi, buổi chiều lại vừa dân trai cung cho Phật tổ, liền bảo các nhĩ tử con dâu tự đi xem đèn trong viện.

Các nam nhân đi ở phía trước, nhẹ giọng trò chuyện với nhau, đại đội nữ nhân hải tử thì đi ở phía sau, cười khe khẽ tán gẫu với nhau. Vào trong viện liền loạn cả lên, các a ca phúc tấn từ nơi ở của các nương nương khác thỉnh an cùng đi ra ngoài xen lẫn một đoàn, chào hỏi, nói chuyện phiếm. Ta túm chặt Đông Đông như con thỏ nhảy tung tung, đứng ở dưới hành lang buộc nàng thuộc một bài thơ trên một chiếc đèn lồng, nhìn bọn Thập Tứ ở phía xa. Trong lòng không phải là không nôn nóng, nhưng lúc này, có thể nói chuyện đó với ai đây!

Thập Tứ nói chuyện với Thành Thân Vương xong, rời khỏi đám người, quay đầu chung quanh, thấy chúng ta liền cười đi về phía này. Có thể nói cho hần biết không? Cũng có thể nhờ Thập Tứ giúp một tay đi tìm Niên Canh Nghiêu đòi người.

Bỗng nhiên, mấy tên thái giám gấp gấp chạy tới, nhẹ giọng đưa tin, Hoàng đế đến.

Trong nháy mắt quý xuống đất cúi đầu nghênh giá, ta ý thức được chuyện này không thể nói với Thập Tứ. Lý Dung tám mươi chín phần trăm đã rơi vào trong tay Niên Canh Nghiêu, nếu Thập Tứ đi tìm hần đòi người, hần không dám công khai cự tuyệt Thập Tứ, lại tuyệt không thể đắc tội chủ tử hần, dưới

tình thế khó xử, vô cùng có khả năng hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng, sẽ liều chết không nhận.

Ta nghe được tiếng giày "Soàn soạt" từ xa đến gần, lúc dừng lại, chính là giọng trầm thấp của Hoàng đế: "A, đều ở đây cả à!" Yên lặng mấy giây, hần lại nói: "Các người cũng chớ quý nữa, tự giải tán đi. Thập Tứ a ca, bồi trầm đi một chút."

Ta ngẩng đầu, nhìn về phía không xa trước mặt, Thập Tứ đáp lại một tiếng "Vâng", đứng dậy trong đám người đi ra, theo Hoàng đế từ từ đi xa. Cho đến khi Đông Đông vừa gọi vừa kéo, ta mới chống đầu gối tê mỏi đứng lên. Sau đó liền phát hiện người chung quanh đã tản đi hết, người của Ung Vương Phủ cũng từng người rời đi. Vì thế ta cúi người nói với Đông Đông: "Con không phải muốn tìm Hoàng Trú sao? Hần đang ở đâu?"

"Chỗ." Nàng nhìn nhìn ta nói, sau đó nhìn về phía người của Ung Vương Phủ liền kêu, "Tiểu Ngũ, Tiểu Ngũ!"

Lý thị dắt Hoàng Trú dừng lại nhìn nàng. Ung Thân Vương cũng dừng bước xoay người, cười ngoác tay nói: "Đông Đông, tới đây."

Đông Đông chạy tới, liền bị hần một phát ôm lấy: "Tiểu nha đầu, lại nặng thêm rồi."

Đông Đông cười khanh khách, bẻ ngón tay nói: "Con muốn nặng hơn Tiểu Ngũ! Vừa rồi ăn hai chén cơm."

Lý thị mặt không thay đổi lướt nhanh qua ta một cái, cúi đầu nói với Hoàng Trú nói hai câu, liền dẫn Hoàng Thờ theo Na Lạp Thị rời đi.

Ung Thân Vương để Đông Đông xuống, nàng liền chạy qua kéo Hoàng Trú, ta dặn dò: "Đừng chơi quá mức." Nàng cũng không quay đầu lại, "Nha" một tiếng liền chạy đi mất, các ma ma vội vàng đuổi theo.

Ung Thân Vương nhìn bọn chúng chạy đi xa, liền xoay người muốn đi, ta vội vàng gọi hần lại: "Vương Gia!"

Hần sững sờ liếc nhìn ta, nhú mày chỉnh lại tay áo, cũng không nói một lời.

Ta nhìn chung quanh một chút, thấy hạ nhân đều đã cách khá xa, liền đi lại gần một chút nói: "Có thể kiếm một chỗ nói chuyện hay không."

Hần bỗng nhiên bật cười, sau đó nhấc chân rời đi, dưới tình thế cấp bách ta đuổi theo mấy bước, thế nhưng hần lại xoay người lại vút cho ta một câu: "Giờ dần mỗi ngày, ta đều đi vào rừng phía sau Viên Minh Viên loanh quanh tân bộ. Có chuyện, liền đến lúc rồi hãy nói."

Ta chỉ có thể nhìn hần nghênh ngang rời đi.

Buổi tối xuất cung trên đường về Tuyết Đường viên, cảm xúc của Thập Tứ vẫn còn trong trạng thái kích động, còn chưa có về tới nhà liền nói với ta: "Ta đi chỗ của Bát ca. Các nàng đi về trước, buổi tối tự mình ngủ trước đi, không cần chờ ta." Nói xong dẫn theo mấy thị tòng, cưỡi ngựa rời đi.

Hần cả đêm không có trở về, ta cũng cả đêm ngủ không ngon. Giờ dần không trong mộng cũng tới, nói với Đông Văn muốn ra ngoài, không muốn kinh động người khác, nàng cũng không hỏi nhiều, toàn bộ để ta tự sắp xếp ổn thỏa. Ta không cho nàng đi cùng, nàng liền kiên trì ở bên ngoài cửa phụ chờ ta.

Trời còn chưa sáng, bốn phương một mảnh tối đen, ta xách theo đèn lồng, nhìn bóng cây trong rừng giống như quỷ ảnh lác lác. Áo khoác da cừu vẫn không thể ngăn cản hết khí lạnh trước bình minh đầu mùa đông, toàn thân run rẩy. Đi thật lâu, rốt cuộc trông thấy một ngọn đèn dầu trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28-1: Xuất chinh (1)

Một ngọn đèn dầu le lói, ta như côn trùng bay nhanh về phía có ánh sáng, vô ý thức đến gần nó. Tiếng bước chân của bản thân ở trong hoàn cảnh yên tĩnh có vẻ cực kỳ chói tai, trạng thái tinh thần của ta giống như mộng du, đã không phân biệt được là sáng sớm hay là ban đêm, nhiều lần tự hỏi mình, có phải chưa tỉnh ngủ hay không?

Dừng lại cách đó vài thước, chiếc đèn Dương Giác giắt cao ngang người ở trên cành cây. Mà chủ nhân của nó, lại mượn ánh sáng mờ mờ không tỏ của nó luyện một bộ quyền pháp, động tác khi thì chậm rãi mềm mại, khi thì vững vàng mạnh mẽ, giống như không có phát giác gì với việc ta đã đến. Ta đứng ở một bên, phân vân giữa việc muốn hay không muốn đi lên cất ngang. Cũng may rất nhanh hần đã luyện xong, thu tay lại nhắm mắt dưỡng thần mấy giây. Dội hần cảm áo choàng trên nhánh cây xuống, ta liền đi lên trước một bước nói: "Vương Gia."

Hần vùng áo choàng khoác lên, bình tĩnh nói: "Có chuyện gì thì đi thẳng vào vấn đề đi." Buộc dây lại, xoay người lại nhìn ta, rồi nói, "Trước đây người luôn luôn trực tiếp."

"Cầu xin người bỏ qua cho Lý Quân Bằng." Đã như vậy, cần răng nói thẳng.

"Cầu?" Hần có chút kinh ngạc, nhú mày hỏi, "Lý Quân Bằng kia là gì của người? Mà lại lay động được người nói ra một chữ 'cầu'!" Giọng điệu hần

toát lên vẻ nhạo báng, khóe miệng khẽ cau lên, mang theo giọng cười trào phúng.

Ta nắm chặt cán đèn lồng trong tay, đáp: "Hắn là con trai độc nhất của Tam thúc ta, đường đệ của ta, đường huynh của Oanh nhi."

"Người không cần đề cập đến Oanh nhi!" Hắn đột nhiên giận tái mặt, thấp giọng quát.

Ta không biết đã nói sai cái gì chọc giận hắn, có lẽ là vì thu được tình cảm và thể diện của hắn mà lời tiểu muội ra làm cho hắn phản cảm. Vì vậy ngậm miệng, mím môi nhìn hắn.

Hắn cười lạnh nói: "Lý gia các người thật sự sinh ra một nhân tài tốt! Người có biết đường huynh đệ tốt của người đều đã làm những thứ gì hay không?"

Làm môn khách trong phủ Quý Tụ, làm chuyện hiển nhiên sẽ không làm cho hắn thích, chẳng qua chi tiết ta xác thực không rõ ràng lắm, lắt đầu.

"Khi đó Nhị ca chưa bị phế, bè đảng kia của lão Bát liền sai người hắt nước bẩn lên trên người Thái tử, từ Kinh Thành đến Giang Nam vẫn tiêu tiền mua ngôn luận, rất nhiều chủ ý đều từ đường đệ bảo bối kia của người ra! Chẳng qua như thể cũng thôi đi, đám người Quý Tụ, A Linh lại vẫn ngậm gán mọi việc tất cả đều xuất phát từ ta chi điểm!" Hắn cắn răng nghiêng lợi, nắm quyền nắm đến trên cây. Đèn Dương Giác kéo kẹt vang lên, ngọn nến trong đó lắt lư, may mắn không có rơi xuống.

"Khi đó hắn hưởng quân lộc nên phải dốc hết lòng làm việc, người không nên trách hắn." Ta vừa nói cũng cảm thấy biện bạch như thế có thể sẽ kích thích hắn cảm hận hơn, liền nói, "Trước mắt ta chỉ nghĩ đưa hắn về nhà! Thúc thẩm ta chỉ có hắn một người nhi tử duy nhất."

Hắn hít một hơi, sắc mặt hòa hoãn, liếc nhìn ta hỏi: "Ta buông tha cho hắn, thì có hồi báo gì?"

Không thể không thừa nhận, hắn giúp ta không chiếm được bất kỳ chỗ tốt nào. Hắn luôn hùng tâm chí cao vô thượng muốn bắt luận cái gì cũng là việc nhỏ bé vậy mà không thể trợ giúp cho ta. Coi như yêu cầu không bao giờ xuất hiện ở trước mặt hắn nữa, cũng chưa chắc có thể làm được. Ta mở miệng rồi khép lại, cổ họng như bị chặn lại, thật lâu mới khó khăn nói: "Không có."

Hắn hí híp mắt, sải bước lên một bước đưa tay quơ tới tóm lấy cổ của ta, cánh tay kia dò ra sau không chế thất lưng ta, liền siết chặt ta vào trên người hắn. Tình huống quá bất ngờ, ta kinh hãi luống cuống, trơ mắt nhìn về mặt tràn đầy ác ý thù hận kẻ bên của hắn, cùng nụ cười lạnh từ trong hàm răng nện ra một câu: "Là người tự mình đưa tới cửa!"

Khi môi hắn chạm vào cổ của ta, huyết dịch toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, mặt giống như lửa thiêu đốt, não căng ra giống như sắp nổ tung. Chưa bao giờ thử qua quần bách như vậy! Có phải nhục nhã ta mới có thể làm cho hắn cảm thấy sáng khoái hay không?

Gió lạnh từ cổ áo bị kéo ra đi vào, lạnh run sau đó cảm giác chết lặng từ từ dâng lên, khi tứ chi cứng ngắc rồi cuộc có thể có phản ứng thì bàn tay lạnh lẽo của hắn đã dò vào vạt áo của ta, đưa vào bên trong, sờ soạng chui vào dưới cái yếm. Ta hít một hơi khí lạnh, bản năng cong sống lưng tránh né. Một tay kia của hắn kim chặt eo của ta, trong lúc giây phút ta định dùng khuỷu tay trái đẩy thân thể của hắn ra.

"Muốn đẩy ta ra?" Hắn dùng lồng ngực chặn lại cánh tay của ta, "Rất tốt! Người cũng không phải chưa làm qua!" Ta không đủ không gian ngăn cản hành động của hắn, lòng bàn tay của hắn cũng đã phủ lên ngực ta, lạnh lẽo thấu xương. Biết rõ lúc này chọc giận hắn là không khôn ngoan, nhưng ta không có lựa chọn nào khác, bởi vì tiếp tục như vậy nữa ta sợ ta sẽ nổi điên! Hung hăng nện một quyền lên trên xương sườn hắn, tay đau đến tê dại, thế nhưng hắn lại chỉ rên lên một tiếng, nắm chặt cổ tay trái của ta, đầu cũng không ngẩng lên, hôn một đường từ bên gáy của ta xuống xương quai xanh.

Tay trái tránh không được, liền dùng cán đèn lồng trong tay phải đánh vào sau lưng hắn, hắn rút tay tóm được cổ tay phải của ta giật cái đèn lồng ra. Giấy đèn lồng trong lúc va chạm kịch bị cháy xém, ngọn lửa nhanh chóng bùng cháy lên. Ta vẫn không buông tay, giống như phát cuồng kêu lên: "Trả lại cho ta!"

Trước một giây lửa đốt tới trên tay hắn cướp đèn lồng đi, dùng sức ném vào hồ nước cách đó không xa. Xác giấy nan tre cháy hừng hực trên không trung, chạm vào mặt nước trong nháy mắt "Xuy" dập tắt. Không biết sao, ta cũng giống như rơi vào trong nước, ướt sũng rét căm căm, chìm thẳng xuống dưới. Hắn nắm cằm của ta xoay mặt ta qua, nhìn vào mặt của ta thờ dõc nói: "Đều đã quên rồi sao? Điều này cũng quên à." Nói xong mới liền ép lên .

Hắn nắm mặt của ta, găm cắn cánh môi của ta, rất đau, mà ta đã không còn khí lực nhúc nhích. Nhìn về mặt nguội lạnh của hắn, nhớ lại nhiều năm trước, chúng ta đã từng ôm nhau hôn môi, hai bên thật cẩn thận đụng chạm, hắn nhìn mắt của ta luôn mang theo nụ cười nhu hòa, mà ta tựa vào trong ngực hắn, lòng vui sướng tràn đầy. Không phải như bây giờ khó chịu, xấu hổ vô cùng! Hắn nhục nhã coi thường ta, rõ ràng cho thấy hắn cảm hận cùng chán ghét. Có lẽ là ta thiếu nợ hắn. Thiếu nợ hắn, bọn họ, khi nào thì có thể trả xong đây? Đột nhiên cảm thấy rất mệt mỏi, không biết mình còn có thể tiếp tục chống đỡ được hay không.

Hắn nắm hai gò má ta bắt ta phải ngẩng mặt lên, trầm giọng ra lệnh: "Nhìn ta!" Mà tầm mắt ta chỉ chết lặng lướt qua bờ vai của hắn, nhìn về phía xa xa bên kia hồ nước. Không biết lúc nào thì, màu sắc bầu trời đã biến thành lam nhạt, trời gần sáng.

Có lẽ ta ngừng phản kháng làm cho hắn cảm thấy không thú vị, hắn buông ta ra, nắm bả vai của ta, yên lặng nhìn ta vài giây, rồi đẩy mạnh ta ra. Ta lao đảo mấy bước rồi cuộc đứng vững, bởi vì lạnh, không tự chủ lấy tay che cổ áo lại.

"Về đi!" Hắn nói, "Chuyện này ta biết rồi!"

Có thể đi thật sao? Vì thế ta mấy mớ cất bước đi. Nhưng không đi được bao xa, liền nghe hắn gọi: "Đợi một chút...!" Giật mình dừng bước, chậm rãi xoay người quay đầu nhìn lại, bên thấy hắn khom lưng nhặt áo khoác của ta rơi trên mặt đất lên, phui lá khô dính ở bên trên, đi lên phía trước đưa cho ta.

Ta hoảng hốt nhận lấy, cứ như vậy ôm nó không có mục đích đi về phía trước.

Ta không biết mình làm thế nào trở về Tuyệt Đường viên. Đông Vân lo lắng nghênh đón, nhỏ giọng nói: "Phúc tấn, đây là thế nào!" Nàng đỡ lấy ta, giúp ta cài nút áo lại, phủ thêm áo choàng cho ta. Ta khẽ đẩy nàng ra nói: "Không có việc gì."

Trở lại trong phòng trống trải, ngồi vào ghế tựa trước cửa sổ, nghe tiếng kim giây đồng hồ báo giờ chạy "Tích tắc", mới cảm thấy an tâm.

"Ngạch nương!" Đông Đông chạy vào, lôi kéo tay áo của ta đóng cửa, "Nương, đi xem con mới dạy Tước Nhi nói chuyện!"

Bây giờ ta không còn hơi sức, tự hỏi làm thế nào dụ nàng đi chơi, lại thấy nàng yên lặng, mở mắt to nhìn ta, tay nhỏ bé lau mặt của ta, nhẹ nói: "Nương, đừng khóc."

Khóc? Ta khiếp sợ cúi đầu, phát hiện vạt áo trước đã ướt đầm một mảnh, dùng hai tay che mặt, nước mắt lại từ giữa kẽ tay chảy ra.

Thời điểm Thập Tứ trở về, đã qua buổi trưa, tâm trạng của hắn rất tốt, trong mắt có tia máu, đi tới muốn ôm ta. Ta nghiêng người tránh ra, vỗ cánh tay hắn nói: "Ăn cơm chưa?"

"Ăn rồi." Hắn đáp, rồi sau đó lại gần nâng cằm của ta hỏi, "Tại sao mắt nàng hồng hồng vậy?"

"Có lẽ ngủ không ngon, cũng giống ngươi." Ta xoay mặt đi chỗ khác đáp, "Ngươi đi nghỉ một lát. Hôm qua một đêm không chợp mắt phải không?"

Hắn cười kéo ta vào bên trong phòng, vỗ kháng nói: "Chúng ta cùng ngủ trưa."

Ta dụ dỗ hắn nằm xuống, hắn ngủ rất nhanh, khẽ ngáy. Ta ngủ không được, dịch chăn cho hắn, lặng lẽ ra khỏi phòng, mới vừa bước ra ngoài nhà chính, Đông Vân liền nghênh đón bả: "Phúc tấn, Bát phúc tấn tới, muốn gặp ngươi."

Bát phúc tấn đứng ở bên ngoài cửa thủy hoa, vẻ mặt lạnh nhạt, nhìn ta, khẽ nâng cằm nói: "Tìm một chỗ thanh tịnh nói chuyện."

Mặc dù rất nghi hoặc với thái độ của nàng, vẫn gật đầu một cái, mời nàng đến thiên sảnh dùng trà. Nàng vào phòng, cũng không ngồi, quét mắt bốn phía, nói: "Bảo các nàng đều đi ra ngoài."

Ta liếc mắt nhìn Đông Vân cùng Do Nhi một cái, các nàng liền để khay trà xuống lui ra ngoài. Nàng quay đầu về phía Anh Tô đi theo phía sau nói: "Ngươi đi ra ngoài trông coi, đừng để cho người khác đến gần." Ta nhìn chằm chằm Anh Tô, muốn từ trên mặt của nàng nhìn ra chút dấu vết, nhưng nàng lại rũ mắt xuống phúc thân, khi lui xuống còn đóng cửa lại.

Đội hạ nhân đi hết, Bát phúc tấn liền ngẩng đầu nhìn thẳng ta nói: "Ta sẽ không vòng vo. Ta hỏi ngươi, buổi sáng hôm nay ngươi đi vào rừng làm cái gì?"

A, thì ra là nàng đã nhìn thấy! Kinh hãi qua đi, kỳ quái hơn là ta càng bình tĩnh, vuốt lông chồn tuyết trên ống tay áo, nói khẽ: "Ngài không phải nói không vòng vo sao?"

"Ngươi!" Nàng chỉ vào lỗ mũi của ta cắn răng nghiêng lợi, hít vào một hơi, mới nói ra lời, "Trước kia chỉ nói ngươi ngây thơ không câu nệ quy củ, không nghĩ tới lại không biết xấu hổ như vậy! Nếu không phải là nhìn thấy ánh lửa, ta thật sự không biết ngươi và người nọ, như thế kia." Nàng giống nhìn thấy vật bản trước mắt, lộ ra biểu tình chán ghét, khẽ ngắt một hơi, trợn mắt giận dữ nhìn ta lắc đầu hỏi: "Các ngươi không sợ Lão Thập Tứ biết?"

Ta ngẩng đầu nhìn về phía nàng nói: "Xin đừng nói cho hắn biết!"

Nàng tiến lên trước một bước, giọng tay "Bốp" quăng cho ta một bạt tai, oán hận nói: "Muốn chết không ai cần ngươi, cũng đừng làm liên lụy Lão Thập Tứ và Đông Đông! Bọn họ xấu mặt không nói!" Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài.

Ta vuốt gò má còn có chút đau, đưa mắt nhìn bóng lưng nàng phẫn nộ rồi đi biến mất ở ngoài cửa viện. Một cái tát này đánh không tính là nặng, dùng băng thoa nên rất nhanh sẽ không nhìn ra, cũng khẳng định Bát phúc tấn sẽ không nói với người ngoài việc nàng đã thấy, chỉ là sau này, sợ rằng ta với nàng đã thành người xa lạ rồi.

"Phúc tấn."

"Lại làm sao vậy?" Ta chán nản ngồi xuống, chống trán đau nhứt, vô lực hỏi.

Đông Vân đưa cho ta một cái khăn mặt lạnh lẽo, trả lời: "Người gác cổng thông truyền, có một người xưng là đồng hương của người tới bái kiến, nói là họ Nhiếp."

Đội ba bốn ngày, chỗ của Nhiếp Tĩnh còn chưa có hồi âm. Biết rõ không thể nào nhanh như vậy, thế nhưng loại nóng nảy cùng mệt mỏi vẫn ép ta không thờ nổi. Thập Tứ cả ngày bận rộn, sau buổi chiều hôm nay, lại có vẻ không giống như trước, về đến nhà, chỉ ngồi dựa vào kháng trúc, nắm tay của ta có vẻ dầm chiêu.

Ta rút tay về, hỏi khẽ: "Xảy ra chuyện gì?"

Hắn ngẩng đầu, đưa tay xoa hai má của ta, thần sắc phức tạp: "Ta phải xuất chinh đi Thanh Hải rồi."

Thì ra là trên buổi chiều sáng nay rốt cuộc hắn đã được như nguyện! Không khỏi vui mừng dùm cho hắn, mỉm cười nói: "Vậy phải chúc mừng đại tướng quân."

Ý cười ở trong mắt của hắn chợt lóe rồi biến mất, hắn đứng lên, đưa lưng về phía ta sờ tìm bạch ngọc điều khiển chim điêu trên kệ tủ: "Bình bộ đã điểm nhân mã, hộ bộ đã sớm bắt đầu lên kế hoạch chuyển lương thảo, tuyển chọn một vài phụ tá nữa, rất nhanh sẽ có thể xuất phát." Hắn phải đi rồi, rời khỏi Kinh Thành, đi Trường Giang và Hoàng Hà đến cao nguyên Thanh Hải, nơi đó có thung lũng Hoàng Hà phì nhiêu, mở to miệng hít thở, mang theo không khí mẫn mẫn của băng núi tuyết hoàn toàn gạt rửa ô uế tích tụ trong ngực. . . .

Ta hâm mộ, không cam lòng, vừa nghĩ tới ở nơi này sẽ luôn buồn bức càng ngày càng khó chịu thậm chí tuyệt vọng, chi bằng đi đến đó, ta xoay đứng lên, nói với hắn: "Dẫn ta đi! Dẫn ta cùng đi với!"

Hắn chợt xoay người, kinh ngạc nhìn về phía ta. Ta mỉm môi, thẳng tắp nghênh đón hắn. Làm cho hắn khó xử rồi sao? Bất quá đã nói ra khỏi miệng thì không có gì phải sợ, đúng vậy, ta muốn rời khỏi nơi này, coi như không có khả năng cũng phải tranh thủ một lần! Ánh sáng trong mắt của hắn càng ngày càng lan rộng, tiếp đó liền ôm chặt lấy ta: "Tốt. Chúng ta ở chung một chỗ! Không xa rời nhau!"

Thập Tứ nằm nghiêng ở bên cạnh ta, đầu áp vào bả vai của ta. Ta cảm thấy lạnh, thế nhưng hắn lại ngăn chặn tay của ta, ngăn cản tay ta lấy chăn để lên mặt của hắn, sau đó vừa liếm hôn ngực ta vừa lấy giọng mũi hỏi: "Hai ngày nay nàng đều không để cho ta thân cận, có phải bởi vì ta mấy ngày nay bận việc dụng binh Tây Bắc, lạnh nhạt nàng hay không? Nàng có vẻ như có tâm sự."

Ta cảm thấy thân thể nóng lên, miễn cưỡng nói: "Người nói trúng rồi, ừm, ta là oán phụ, tất cả oán phụ đều có tâm sự."

Hắn cười ha ha, ôm lấy eo ta tay xoa ngực của ta, xoa bóp giống như nhẹ nhàng vuốt ve, môi hôn vào chỗ tim ta, hỏi "Tim à tim, người có chuyện gì, đừng ngại cứ nói với ta."

Ta bị hắn làm nhột vô cùng, vỗ một cái lên ót hắn, nói: "Làm loạn cái gì nha! Bụng cũng đã đói rồi, nên ngồi dậy thôi."

Lúc này liền nghe thấy hai tiếng gõ cửa "Cốc cốc", có lẽ là Phó Hữu Vinh hoặc là Đông Vân tới hỏi lúc nào thì dọn cơm tối. Thập Tứ gầm lên một câu: "Àm ĩ cái gì, gia rất mệt rồi!" Sau đó cười hi hi hôn bên tai ta, "Không cần để ý đến bọn họ, chúng ta ngủ của chúng ta."

Thế nhưng ngay ngày hôm sau, Nhiếp Tĩnh mang tới tin tức làm ta tỉnh mộng.

"Người chắc chắn chứ? Lúc này mới có mấy ngày? Có thể nghỉ sai rồi hay không?" Ta không cam lòng hỏi.

Hắn rũ mắt xuống, tay để lên mặt kê trà, nói: "Là sự thật. Bất quá ta sẽ cho người đi thăm dò lần nữa." Yên lặng một lát lại nói, "Theo thăm dò được, có thể là bệnh thương hàn."

"Bệnh dịch gì! Quả thật buồn cười!" Ta nắm một cái lên tay vịn ghế dựa nói: "Sống phải thấy người chết phải thấy xác!"

Hắn nhìn ta, gật đầu nói: "Ta sẽ suy nghĩ biện pháp."

Ta biết đây là làm khó hắn, ép buộc mình trấn định, nói: "Thử một kín đáo tìm Chu Tòng Thiện của Ung Vương Phủ, nói là Ân Lam nhờ vả. Nếu nói như vậy. Có lẽ có thể được."

Nhiếp Tĩnh thờ dài, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28-2: Xuất chinh (2)

Ta nhắm mắt lại, lại thấy được Lý Dung và Lý Thục mười sáu tuổi cười đùa, khoác lên vai Lý Hạo, bộ dạng ở bên linh cữu của gia gia khóc đỏ mắt, ý thức được cuối cùng cũng không cứu hắn kịp! Không dám nghĩ nếu như Tam thúc Tam thẩm Lý Thục bọn họ biết được sẽ như thế nào, càng không biết nên làm sao đối mặt Ân Lam.

Phản ứng của Ân Lam vượt ngoài dự liệu của ta, bình tĩnh làm cho người ta phải sợ hãi. "Ân cô nương." Ta gọi nàng.

"Ân cô nương?" Nàng khẽ nghiêng đầu, hơi cúi xuống, sâu kín nói: "Bao nhiêu năm không có nghe người khác gọi như vậy rồi, từ mười lăm tuổi xuất giá về sau. Chẳng qua vận khí ta tốt, lão đầu kia không tới một năm đã chết rồi. Bọn họ muốn bạc, nhà cửa, ruộng đất của lão đầu, buộc ta tái giá, ta liền dùng một trận lửa đốt tất cả nhà cửa, sau đó chạy rồi chạy. Vận khí ta vẫn tốt như vậy, bọn họ không bắt được ta, còn gặp được Quân Bàng. Quân Bàng vẫn đối đãi với ta rất tốt, chẳng không trở về nhà, ta cũng không muốn chàng trở về, bởi vì ta biết cha nương của chàng sẽ không thích ta, sẽ bảo chàng không cần ta."

Có lẽ ta nên an ủi nàng, nhưng cổ họng đều cứng ngắt, không phát ra âm thanh nào. Ánh mắt nàng có chút dờ dẩn, giống như mê sảng tiếp tục nói:

"Chàng nói một tháng chàng sẽ trở lại, mỗi lần chàng đều nói như vậy, nhưng thường thường vừa đi chính là ba bốn tháng. Lần này chàng về trễ. Trước kia ta từng nói với chàng, nếu lần này chàng không trở lại, ta sẽ không chờ chàng, sẽ không chờ." Nói tới chỗ này, nàng liền khóc không thành tiếng.

Ta nghĩ, mất đi Lý Dung, nàng là người thống khổ nhất, thậm chí nhiều hơn song thân của hắn, bởi vì trên thực tế bọn họ đã mất đi hắn hơn nhiều năm rồi. Nhưng trừ tiền bạc, ta không giúp được nàng cái gì. Nàng không cần bạc của ta, nàng nói: "Mấy năm nay Quân Bằng cũng dễ dàng được chút bạc." Yêu cầu duy nhất của nàng, chính là hi vọng có thể giao tro cốt của hắn cho nàng. Ta gật đầu đáp ứng, về phần trong nhà, có lẽ để cho bọn họ vĩnh viễn cho rằng hắn đi xa sẽ tốt hơn!

Nhiếp Tĩnh dẫn theo trưởng tử Nhiếp Húc của hắn đến thăm ta, Cẩm Nhan lại một mực không tới, ta nghĩ ta hiểu suy nghĩ của nàng. Năm nay Nhiếp Húc mười một tuổi rồi, nhìn sơ qua rất lạnh lợi, nhưng Đông Đông không thích nó, bởi vì con đề của nó cắn đứt chòm râu con đề "Tiểu Hạng Vũ" yêu quý của Đông Đông. Lúc đầu Nhiếp Tĩnh đề cập tới muốn mang Lý Nam rời đi, chỉ là sau đó thấy hắn do dự, hắn nói, "Đứa nhỏ này nguyện ý đi theo người."

Sau khi hắn nói tới, ta mới nghiêm túc cân nhắc. Một khi ta theo Thập Tứ xuất chinh, ai có thể chăm sóc nó đây? Ngược lại Đông Đông không để cho ta lo lắng, coi như nàng ở trong cung cũng sẽ không cảm thấy buồn bực. Hôm nay Lý Nam từ quan học trở về, xa xa nhìn thấy ta, lại muốn đi đường vòng. Ta gọi nó đứng lại cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên áo khoác dính chút bùn đất, vạt áo trước bị xé rách, trên mặt trên tay cũng không có vết thương gì rõ rệt, mới yên lòng. Nó ngập ngừng nói: "Con. . . . Con theo người ta chơi bố khổ."

Ta gật đầu một cái, nói: "Ừ. Đi tắm thay đổi xiêm y đi."

Hoàng Minh đối với chuyện giữa những đứa trẻ con này rõ ràng hơn ta, ngày hôm sau giờ quả đấm nói: "Hôm nay hết giờ học đi lên Cảnh Sơn, chặn lại tiểu tử kia, đập cho nó một trận! Đồ khốn kiếp, lại dám khi dễ người nhà của chúng ta!"

Ta lắc đầu: "Người đừng lấy lớn hiếp nhỏ."

Nó cứng cổ nói: "Hừ, thực cho rằng Lý Nam đánh không lại nó sao? Tên kia chỉ là ý vào người trong nhà, ta đánh nó, cũng không thể coi là không công bằng!"

Ta không khỏi thờ dài, Hoàng Minh bọn nó bao gồm Đông Đông, đều hiểu được mình sinh ra đã tôn quý, thay vì nói bọn nó dùng huyết thống cùng thân phận tạo thành tư cách, không bằng nói bọn nó ngạo mạn có suy nghĩ cao hơn người một bậc đã cắm vào xương tủy, cảm thấy tất cả chuyện người khác làm là chuyện đương nhiên. Chung quy Lý Nam không giống với bọn nó.

Mẹ đẻ của Lý Nam mất đã sáu năm, khi đó tuy nó còn nhỏ, nhưng thủy chung vẫn nhớ mẫu thân, hẳn là cũng mơ hồ biết được một chút gì đó. Ta tìm cơ hội kể rõ đầu đuôi gốc ngọn thân thế của nó cho nó biết, đồng thời nói luôn đề nghị của Nhiếp Tĩnh.

Hốc mắt nó có chút ướt, ngưỡng mặt lên hỏi: "Cô cô, người không nghĩ tới giữ con ở bên người sao?"

Ta nâng mặt của nó lên, nói nhỏ: "Cô cô thích con, nhưng ta không biết con có thích ở trong phủ này hay không. Ta muốn tạm thời rời khỏi Kinh Thành, ít thì mấy tháng, nhiều thì nửa năm, Đông Đông có khả năng cũng sẽ đưa vào trong cung. Hoặc là con trước đi Hàng Châu ở chỗ của tiểu cô cô mấy ngày, chờ cô cô hồi kinh, đón con trở về."

Nó cúi đầu suy tính một lát, cắn cắn môi, nói: "Con nguyện ý đi theo Nhiếp thúc thúc. Ừm, thúc ấy biết cha con thật sao?"

Ta gật đầu một cái, hôn một cái lên gương mặt của nó, sau đó sai người đưa nó trở về phòng ngủ. Mặc kệ đứa bé trưởng thành sớm hiểu chuyện như thế nào, phải rời khỏi bên cạnh người thân cận và cuộc sống sinh hoạt lâu dài coi chỗ khác như là nhà, chung quy sẽ cảm thấy sợ hãi. Chỉ mong đêm nay nó ngủ ngon!

Ngày hôm sau sau khi Lý Nam rời đi, "Bích" Đông Đông mở tấm màn ra, vọt vào phòng gọi ta: "Biểu ca đi đâu vậy?"

"Về nhà rồi." Ta thổi trà nói, "Con cho rằng nó sẽ cả đời ở lại làm người hầu của con sao?"

Trong mắt nàng hơi rướm nước mắt, mí mắt oán hận dậm chân một cái chạy ra khỏi phòng. Thử ma ma trợn mắt nhìn ta một cái, "Ai" thờ dài, rồi chạy đuổi theo nàng.

Ngày tuyết rơi nhiều Thập Tứ mời mấy đệ đệ tới ăn lẩu, ta ngồi tạm trong chốc lát, liền lấy cốc uống rượu hơi đau đầu lui ra ngoài. Trời quang, ánh trăng chiếu lên tuyết đọng, bên ngoài rất sáng, nhưng Đông Vân các nàng vẫn đốt đèn lồng đi phía trước. Đi ngang qua tiểu khóa viện của Đông Đông, thấy bên trong vẫn sáng đèn, bóng người trên giấy cửa sổ đứng đưa, nghi hoặc trong lòng, liền đi vào xem một chút.

Bước vào phòng, liền nghe Đông Đông nhỏ giọng khóc nức nở, nha hoàn bà vú bận rộn dọn chăn trải giường. Bà vú thấy ta, phất thân, nhẹ bầm: "Cách cách trong lúc ngủ mơ lỡ tay làm đổ bình trà đầu giường, làm ướt đệm chăn giặt mình tỉnh lại, còn tưởng rằng mình. . . . tiểu ra, cho nên. . . ."

Đông Đông phát giác ta đi vào, khóc càng lớn tiếng.

Ta không khỏi mỉm cười, ngồi xổm xuống lau nước mắt cho nàng, cười nói: "Không phải làm bể một cái bình trà thôi sao? Con đập bể bao nhiêu cái bình tốt của Tam bá bá, hẳn đều không có khóc nha."

Nàng miếu máo nhìn ta, nước mắt vẫn từng giọt từng giọt rơi xuống. Ta dùng khăn nóng bà vú đưa tới lau mặt cho nàng, lại nói: "Tối hôm nay ngủ cùng ta

đi. Đừng khóc, có được hay không?"

Nàng cầm lấy khăn lau thật mạnh mấy cái, giang hai cánh tay nói: "Ôm."

Ta vô phương, đành phải cảm áo bông chôn tuyết lên bao lấy nàng, ôm cái bọc to này trở về phòng. Tiểu gia hỏa này vậy mà nặng thế!

Trong phòng ta và Thập Tứ, kháng là sưởi ấm sớm nhất. Thở hồng hộc để Đông Đông xuống, ra lệnh: "Mau chui vào trong chăn."

Nàng mới vừa nằm xong, liền nghe tiếng bước chân huyền ảo ở bên ngoài, là Thập Tứ trở lại. Hắn vào phòng, thấy Đông Đông giống như con tôm núp ở trên kháng, chỉ lộ ra nửa gương mặt, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Đông Đông bấu môi không đáp lời, chỉ ra sức cuộn chăn.

Ta kéo Thập Tứ ra ngoài, nói nhỏ: "Con gặp ác mộng dọa sợ. Ngươi đi phòng của Đông Đông ngủ một đêm đi."

Thập Tứ cầm lấy tay ta, cau mày nói: "Chúng ta dồn lại ngủ cùng nhau."

"Giường không đủ lớn, Đông Đông sẽ bị gạt ra." Ta vỗ vỗ vai hắn, dụ dỗ nói: "Chỉ một đêm, tạm chấp nhận một chút thôi, nha?"

Hắn nghiêm mặt nói: "Vậy, hôn một cái."

Ta bật cười nói: "Ngươi cùng con vậy mà ngang hàng với nhau." Nói xong khẽ hôn một cái lên trán hắn, hắn phản chấn trở lại, ôm vai của ta còn muốn lại gần, thì nghe Đông Đông ở trong phòng kêu to, "Nương, Ngạch nương", sau đó liên tục "Ê ê umh umh" làm nũng. Ta cứng rắn đẩy hắn ra khỏi phòng, lão đại hắn không muốn vừa đi vài bước thì quay đầu nhìn lại. Ta nhìn hắn phát phát tay, liền đóng cửa lại.

Đông Đông run rẩy trong chăn, trong chăn không có hơi ấm, ta ép nàng nằm ngửa, nhét chăn vào. Nàng rụt vào trong lòng ta, mặt chôn ở ngực ta, ta khẽ đẩy nàng: "Chui đầu ra."

Nàng ôm lấy eo của ta, sống chết không chịu ngẩng đầu lên. Ta để tùy nàng, nàng bỗng nhiên áp ứng nói: "Biểu ca không trở về nữa sao?"

"Ừ." Nàng với Lý Nam cũng coi như là thanh mai trúc mã, thường ngày coi như nửa người hầu, chờ hắn đi thật, mới phát hiện mất đi huynh trưởng.

Nàng giống như chim non phá vỏ trứng thò đầu ra: "Nương với Ama cũng không trở về sao?"

"Chúng ta là cha nương của con, chỉ có con không cần chúng ta, không có chúng ta không cần con." Ta vỗ nhẹ nàng nói.

Nàng đổi qua ôm cổ của ta, bấu môi nói: "Con cũng muốn đi. . . ."

"Nơi đó lạnh, vả lại không có các ca ca đệ đệ chơi với con." Ta hôn tóc nàng, "Con vào cung bồi Hoàng gia gia chơi mấy tháng, chúng ta sẽ trở lại."

"Umh. . . ." Rốt cuộc chỉ là đứa trẻ, nói xong liền ngủ mất rồi, miệng còn bấu môi thật cao nha. Ta cười hôn mặt trái táo của nàng, sau đó cẩn thận ôm nàng đi vào giấc ngủ.

Ta nghe ngóng, bên ngoài không ai đề cập đến cũng không có ai phản đối, không biết là không quan trọng hay là hiểu trong lòng mà không nói, Đức Phi chỉ nói, "Thừa Nguyên ở lại Vĩnh Hòa cung, ta còn yên tâm một chút". Thập Tứ ở bên ngoài rất bận rộn, cũng dùng không ít tâm tư giúp ta chuẩn bị ít hành trang.

Ngay trong lúc này, có một việc lại làm cho ta chấn kinh đến tận đỉnh. Lý Hạo hào hứng chạy tới nói cho ta biết, hắn được cấp hàm Tá Lĩnh, vâng mệnh điều phối lương thảo quân dụng ở trong quân Tây Chinh.

"Đường quan lộ ở Bộ Viện không ổn sao?" Ta suy nghĩ hỗn loạn, khó tránh khỏi nói năng có chút lộn xộn.

"Trước không nói cho tỷ tỷ, chính là sợ ngươi phản đối." Hắn gãi đầu một cái, đi tới bên tai ta nhỏ giọng nói, "Tỷ, nói thật với ngươi, quan ở kinh thành về sau có thể từ từ làm, nhưng đánh Chuẩn Cát Nhĩ cũng không phải thường gặp dịp như vậy. Coi như không thể đưa ra được đại kế, gửi một chút hương vị bụi đất chiến trường cũng tốt."

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của hắn, ta bỗng nhiên ý thức được, chiến tranh đối với các nam nhân mà nói, có lực hấp dẫn. Bạo lực chôn sâu trong tiềm thức, khuynh hướng khát máu cùng mạo hiểm kích thích nhiệt tình của bọn họ, làm cho bọn họ như các con bạc đứng ở sòng bạc, xoa tay nóng lòng muốn thử. Cho nên rất nhiều khi, có thể giải quyết vấn đề bằng phương pháp khác, các nam nhân ưu ái quả đấm cùng đao thương hơn.

Ta không ngăn cản được Lý Hạo, cũng không có quyền ngăn cản hắn, nhưng lại không nhìn được chút bức bối lên hắn, vì vậy vỗ vai của hắn nói: "Được nha. Chúng ta cùng nhau đi Thanh Tạng du ngoạn một chuyến. Vận khí tốt có thể tóm được một người Chuẩn Cát Nhĩ, cột vào sau ngựa kéo mui dăm đường, bụi đất này cũng đủ vốn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29-1: Vó ngựa cao nguyên (1)

Nghe nói lễ xuất binh cực kỳ long trọng, thế nhưng loại trường hợp này ta không có phần tham gia, hiển nhiên cũng không biết nhiều lắm. Đại đội nhân mã từ Kinh Thành xuất phát, một đường chậm rãi đi về phía tây, đi dọc qua Sơn Tây, Thiểm Tây, gần hai tháng mới đến Ninh Hạ, dọc đường có quan viên bái kiến không ngừng, hiển bạc tặng ngựa lạc đà, ta cảm thấy giống như tuần tra hơn là hành quân. Loại tiến độ không nhanh không chậm này có lẽ cũng là hoàng đế phân phó. Thập Tứ sao chép sổ con những việc chứng kiến, lễ vật của vương công Mông Cổ và quan viên dâng tặng cùng tình hình thu nhận, đầu đuôi gốc ngọn thượng tấu lên.

Hắn cũng viết sổ con thật dài xin tham chiến, nhưng Hoàng đế không thay đổi, bảo hắn giám sát quân Tây Trữ như cũ, làm cho hắn rất là thất vọng. Ta thì ngược lại vẫn rất vui vẻ, quang cảnh dọc theo đường biến hóa rất lớn, cho dù chỉ ngồi ở trong xe ngựa nhìn ra bên ngoài, cũng là một loại hưởng thụ.

Ở Ninh Hạ đóng quân nửa tháng, Thập Tứ tiếp kiến Thân Vương Thanh Hải La Tăng Đan Tân, Bối Lặc A Lạt Bố Thân Ngạc Mộc Bố, Bối Từ La Tăng Đạt Nhĩ Trát, Đài Cát Đôn Đa Bố Vương Trát Lặc. Những vương công Mông Cổ này vẫn đi theo, tới Cam Túc, tiền phong Chinh Tây, Thập Tứ theo đó chia thành hai đội, sau đó thành ba đội, Tổng binh ở ba chỗ Tây Trữ, Cam Châu, Lương Châu dẫn Lục Lâm quân, không hẹn mà gặp ở trang Lăng Vệ. Các bộ phận hành dinh kéo dài gần hai mươi dặm, mặc dù ta cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng tình huống như thế cũng không tiện ra cửa đi dạo lung tung.

Sau khi đến Tây Trữ, tình hình tốt hơn rất nhiều, mặc dù nó là trọng trấn phải bảo vệ, nhưng Tây Bắc không thấy nhiều thành thị lớn, đương nhiên không bằng Kinh Sư phồn hoa, nhưng có nhiều dân tộc tạp cư (lẫn lộn) đặc biệt phong tình.

Tây Trữ là nơi thường trú, bọn họ vì Thập Tứ tìm tòa nhà làm "Phủ Đại tướng quân", thực không thể nói là xa hoa, nhưng là nơi rộng rãi sạch sẽ. Người đi theo lần này không nhiều lắm, chỉ có mấy tên thái giám, còn có Quách Khoa và mấy tùy tùng, nha hoàn ma ma một người cũng không có dẫn theo. Đông Văn rất muốn đi theo, nhưng bị ta ngăn cản rồi. Trước kia Liễu Tuệ, Do Nhi đều đã lập gia đình xuất phủ rồi, chỉ còn nàng vẫn ở lại. Ta đã từng hỏi qua dự định của nàng, nàng nói: "Nhà em vốn nghèo, nhất định là bắt em kết duyên với nhà giàu mới nổi không biết chữ. Em như vậy là tốt lắm rồi, cần gì còn đi chịu đựng sự chèn ép của nam nhân ngu xuẩn, ác bà bà như vậy!" Ta theo ý tứ của nàng, nhưng khí hậu gió cát ở Cao Nguyên Tây Bắc sợ nữ oa nhi như các nàng không chịu nổi, vì vậy nói với nàng: "Ta một lần đi tới mấy tháng, ngươi ở lại trong kinh, cũng giúp ta chăm sóc Đông Đông."

Thật may là Phó Hữu Vinh là một người có năng lực, không tới một ngày liền chỉ huy mọi người quét dọn xong tất cả trong ngoài một lần, thu dọn hành lý thỏa đáng. Xong rồi lại dâng trà mới pha lên, cười bẩm: "Phúc tấn, bên trong đều đã sắp xếp xong cả rồi. Người xem còn thiếu gì không, nô tài sai người đi chọn mua."

Ta đặt ly trà xuống, nói: "Muốn ra phố sao? Ta cũng đi." Lúc vào thành thì thấy đường hẻm giăng đèn kết hoa hoan nghênh, nói là dân chúng tự phát, thật ra thì nghĩ cũng biết là phía quan phủ địa phương sai bảo. Hiện tại ra ngoài đi dạo, mới là quang cảnh đường phố thật sự đáng xem. Thập Tứ lại đang gấp ai, chẳng biết lúc nào mới xong, ra ngoài thuận tiện giải quyết cơm tối của mình luôn, có thể cân nhắc quán ăn của người Hồi.

Phó Hữu Vinh thấy ta muốn đi dạo phố, mặt lộ vẻ khó xử. Ta vào phòng lấy hà bao, nhử mảy hỏi: "Còn không đi? Mau mau gọi Quách Khoa." Hắn liền đành phải theo lời làm việc.

Đi qua mấy gian viện, chợt nghe ở tiền thính có tiếng người cười nói, dường như còn có thanh âm của nữ tử, chỉ là nói tiếng Mông Cổ ta nghe không hiểu. Nổi lên lòng hiếu kỳ, liền đi qua bên đó nhìn thử. Thái giám Triệu Phụng theo hầu Thập Tứ canh giữ ở bên ngoài cửa, nhìn thấy ta liền phục xuống đất thỉnh an, cũng nhanh chóng đứng dậy vén rèm cho ta. Ta đi vào, thì nhìn thấy Thập Tứ ngồi trên ghế chủ tọa, còn có hai người Quý tộc Mông Cổ ngồi trên ghế khách, phía sau bọn họ, năm sáu thiếu nữ Mông Cổ đang đứng.

Thập Tứ vừa thấy ta, liền lập tức đứng lên đi tới, ôm vai ta hỏi khẽ: "Nghỉ ngơi tốt rồi sao? Có mệt hay không?"

Ta lắc đầu, thấp giọng nói: "Đừng quên khách." Hắn bèn cười dắt ta đi về phía khách đang ngồi.

Về mặt hai người Mông Cổ kia tràn đầy kinh ngạc, đợi chúng ta đến gần trước mặt mới "Vụt" đứng lên. Thập Tứ dùng Hán ngữ nói với bọn họ: "Đây là phu nhân ta."

Hai người này đưa mắt nhìn nhau, có lẽ là không biết rõ lai lịch của ta. Đừng nói bọn họ, bị Thập Tứ khuấy đảo như vậy, không biết nguồn gốc, cho dù là ai đều cảm thấy hồ đồ luôn rồi. Thập Tứ cũng không để ý, giới thiệu cho ta: "Vị này là Thân Vương La Tăng Đan Tân, vị này là Đa La Quận Vương Sát Hãn Đan Tân."

Ta theo thường lệ hành lễ, nói: "Gặp qua hai vị Vương Gia."

Sát Hãn Đan Tân râu quai nón có lẽ không biết xưng hô đáp lại ra sao, có chút lúng túng. La Tăng Đan Tân thì hơi chần chờ, khom người đáp lễ lại, dùng tiếng Hán không rành lắm nói: "Tạ Phúc tấn. Nguyên phúc tấn cát tường như ý!" Sát Hãn Đan Tân thấy thế, liền cũng đi theo hắn lên tiếng chào hỏi.

Thập Tứ xem ra hết sức hài lòng, cũng không biết có phải có ý trêu cợt bọn họ hay không.

Nữ oa nhi trên thảo nguyên quả nhiên lớn mật hơn trong kinh, tất cả tò mò mò to mắt, nhìn chăm chăm ta và Thập Tứ. Những đứa trẻ này ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặt mũi lộ vẻ non nớt, ánh mắt cũng nhất loạt thuần khiết. Ý thức được hai bên có thể không cách nào trao đổi, đành phải mỉm cười bày tỏ thăm hỏi. Các nàng cũng dùng nụ cười sáng lạn đáp lại ta, có một chút thẹn thùng, nhưng biểu đạt hữu nghị hiền hòa điểm này hẳn không sai.

Thập Tứ nói nhỏ: "Mấy vị này là nữ quyến trong nhà của hai vị Vương Gia, đặc biệt tới hỏi thăm chúng ta."

Nữ quyến? Hay là. Trong lòng ta cơ bản có thể hiểu được, thật sự nhìn không được cười, liền cúi đầu. Thập Tứ nắm chặt tay của ta, nhiệt tình muốn giữ khách ở lại dùng cơm tối, sau đó ba người liền dùng tiếng Mông Cổ đối thoại một hồi. Bất quá xem ra Thân Vương và Quận Vương đều có ý "Kiên quyết từ chối không chịu", hai bên lại nói mấy câu, bọn họ liền hành lễ cáo từ.

Các cô gái lúc đi còn bất chợt quay đầu lại nhìn chúng ta, ta nhìn họ nhẹ nhàng vẫy tay, tiếu nuối chưa từng học qua tiếng Mông Cổ dâng lên. Người Mông Cổ hiếu khách, có lẽ các nàng sẽ mời ta đi sang nhà họ chơi.

Trận chiến chưa diễn ra, nhưng Thập Tứ lại rất bận rộn, Lý Hạo cũng vội vàng. Một lần Ta đi tìm Lý Hạo, hân giống như mấy ngày không ngủ, râu ria lún phún dài ra vành mắt xanh đen. Ngoài kinh ngạc ra, chỉ có thể vỗ vai của hân khích lệ nói: "Người trẻ tuổi, biết bụi đất không có dễ ngủ như vậy chưa!"

Bao nhiêu quân lính đóng quân trong thành Tây Trữ, mặc dù bầu không khí nặng nề của chiến tranh dày đặc, nhưng làm cho tòa thành này náo nhiệt rất nhiều, bất luận đi chỗ nào, cũng có thể gặp phải binh sĩ và quan quân thường trực tuần tra hoặc đi dạo phố mua đồ.

Nội thành không lớn, hầu như ta đã đi dạo hết mỗi một góc. Nam Thiên Tự và miếu Thành Hoàng thật bình thường, nhà thờ ở phía đông thuộc về Hồi giáo cũng thật là vô cùng hùng vĩ —— phong cách Islam (*) trắng như tuyết năm cửa chính hai bên uốn cong hình vòm cung, ở trên đầu ba tầng cao màu xanh dương lục giác đều có đỉnh nhọn, màu sắc đối lập rõ nét, khiến cho người đã nhìn quen kiến trúc kiểu miếu thờ Trung Quốc ta đây hai mắt tỏa sáng, trong đầu không tự chủ hiện lên cung điện Nghìn Lẽ Một Đêm. Đáng tiếc, bọn họ không cho nữ nhân đi vào.

(*) Phong cách Islam xem thêm google.

Chỉ đành chịu đi dạo phố đối diện, thấy một ông lão Tát Lạp tộc đầu đội mũ trắng để râu dài hoa râu bày quầy bán rượu lúa mì thanh khoa, hương rượu ngọt ngào bay thẳng vào lỗ mũi, khiến cho con sâu tham ăn trong bụng ta lập tức quấy phá. Nuốt nước miếng, đi đến gần vừa muốn mua, thời gian cứng lẽ lại đến, ông lão kia thế mà khoát tay với ta quăng sạp đi, xông thẳng chạy về phía nhà thờ. Ta một đường chạy đuổi theo hân, cuối cùng lại bị thủ vệ nhà thờ "Trùng" trở về. Phần nộ đi trở về chỗ hân bày quầy, phát hiện hai vợ chồng Hán tộc mở quán mì sợi bên cạnh đang giúp hân trông sạp. Ta thanh toán chín đồng, ăn ba chén mới đã nghiền, chỉ là lượng rượu còn xông lên đầu, ăn xong đi đường có chút choáng váng.

Thường ngày nhàn rỗi không có việc gì thì viết thư cho Đồng Đông, vẽ bản đồ Tây Trữ cho nàng xem, tỉ mỉ miêu tả vị ngọt thanh trong veo của rượu chưa lọc và vị cay xè của rượu ủ thành. Từ ngữ cố diễn đạt cho dễ hiểu thú vị, tránh cho nàng không vui khi xem thư càng ngày càng dài của ta, càng không vừa ý hỏi ám cho ta. Ta cũng viết thư cho cha, cho Thập Tam, Tiểu Chung, tiểu muội, Lý Thục và Dung Huệ.

Trời tối xuống liền vui ở trên kháng, đọc sách một hồi, nhanh mệt mỏi, rất dễ dàng đi vào giấc ngủ. Vậy mà đang ở trong mộng ám áp, bỗng nhiên có hơi lạnh chui vào trong chăn, sau đó thì có cái gì đó hơi lạnh dính sát vào. "Ừm, Thập Tứ." Trong nửa mê nửa tỉnh, lại nhớ tới hình như mấy ngày chưa nói chuyện với hân rồi.

"Ta ở trong này." Hân thở hắt hắt nói khẽ.

Ta đương nhiên biết hân ở đây! Hân trở trối chui vào chăn, bây giờ còn hăng say muốn lột sạch ta. Ý thức vẫn mơ hồ, nhưng mà hân hôn hít lấy lòng cùng hơi thô lỗ xoa nhẹ đã đánh thức cảm giác dục vọng từ trong giấc mộng của ta, cái gọi là ‘no bụng thì nghĩ dâm dục’, đại khái là ý này. Hai tay hai chân quăn lên, hơi thở ấm nóng của hân liền phát ở bên sườn mặt ta, thì thảo thì thăm: "Bảo bối, ta nhớ muốn chết rồi!"

Ta cảm thấy hai ta đều nóng lên như phát sốt, mà thân nhiệt của hân đã cao hơn ta rồi, vì vậy mơ mơ màng màng nói: "Uhm, người giống như túi giữ ấm"

"Nàng nói là cái gì cũng tốt!" Hân thỉnh thoảng tiến vào làm cho toàn thân ta cứng ngắc, cắn một cái ở lỗ tai của hân nuốt vào thở nhẹ. Hân không phân tâm kêu đau, chỉ hôn hai má của ta nói: "Ngoan, ôm túi giữ ấm nào."

Ta giống như con mèo thấp giọng nức nở: "Lần tới, đừng chờ ta ngủ thiếp đi." Vừa mệt mỏi, cơ thể vừa bị hấp dẫn giao triền, thật khó chịu.

Hân chẳng quang tâm trả lời, có lẽ cũng không muốn nghe ta nói, liền nuốt hết thở dốc cùng rên rỉ. Đợi hai người đều lắng xuống, hân mới khẽ chạm khoe môi ta nói: "Lần sau nhất định sẽ về sớm."

"Không cần. Chỉ cần thông báo cho ta, ta chờ." Cho dù về sớm cũng chỉ làm cho dự định ghi sổ con của hân chậm chạp, dẫn đến công việc không tiến triển, còn huyền não ta xem sách không được, khó tránh khỏi ngày hôm sau phải dậy sớm bổ sung công khóa, cần gì chứ?

Hân cười cợt nhẹ chớp mũi của ta: "Nàng chờ kịp, nhưng ta chờ không kịp!" Nói xong lại muốn đề lên trên người ta.

Ta đã tỉnh táo lại, đẩy bả vai của hân nói: "Mệt mỏi."

"Ta không." Hân đề hai chân của ta, nhào lên chặn lại ánh trăng, ta ngó mặt đi chỗ khác không để ý tới hân, hân đành phải nằm xuống, kê tai nói khẽ: "Được rồi, ta mệt mỏi. Theo ta trò chuyện được không? Hôm nay có phải nàng đi Bắc Sơn Tự không?"

"Ừ, ở phía bắc Hoàng Thủy, đi qua đò ngang." Ta quay lại đối mặt với hân, nói: "Trên vách núi có hang động, đường làm bằng cọc gỗ lát ván nối liền hai bên. Nhìn xuống chân núi, vài chỗ lõm vào lộ ra màu đỏ thẫm của mái nhà và mái hiên, hết sức thú vị." Đá núi trần trụi tầng tầng lớp lớp, diễn hình trời đất mây núi đan xen.

Hắn khều tóc mái của ta, nói nhỏ: "Nếu có thể cùng đi với nàng thì tốt rồi. Ta chính là không yên lòng để nàng ra khỏi thành."

Ta có thể hiểu lo lắng của hắn, dù sao không phải đến du lịch, huống chi không khí chiến tranh dày đặc, lại lạ nước lạ cái. Vì vậy cười cười nói: "Về sau không đi nữa."

Hắn hôn trán ta, khẽ hỏi: "Nha hoàn ma ma mới tới có vừa ý không?"

Chỉ có thái giám và người hầu cận của Thập Tứ, dù sao cũng có chút không tiện, hắn sai người tìm mấy nha hoàn bản địa thường ngày chăm sóc nội viện ở đại hộ. "Những nữ hài tử kia dĩ nhiên không cần thận bằng Đông Vân các nàng, bất quá tính tình mỗi người thanh thoát sáng sủa, vô cùng đáng yêu." Ta cười trả lời.

"Ừ." Cuối cùng hắn mệt nhọc, tươi cười lắng nghe, con mắt cũng đã nhắm lại. Ta kéo cao chăn đắp ở cổ của hắn, hắn dựa gần lại, mặt kề vào má ta, hô hấp đều đặn dừng ở bên tai.

Ngày hôm sau trời chưa sáng hắn liền nhào ta, lấy râu ria mới mọc đầy mặt cọ vào mặt của ta, nhất định muốn ta bảo đảm hôm nay không ra khỏi cửa. Ta đồng ý qua loa, vùi mặt vào trong chăn, đá hắn xuống giường, mới sống yên ổn.

Chờ ta rời giường ăn điểm tâm xong, cũng chẳng qua giờ Thìn canh ba, hắn liền hào hứng trở về, lôi kéo ta đi ra cửa: "Đi, hôm nay ra khỏi thành xem một chút."

Đại đội nhân mã dọc theo đường núi uốn lượn mà đi, ta như trước chỉ có thể ngồi xe, vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, nhưng mà dốc thoải che cản tầm mắt, không thấy được cảnh trí sơn cốc. Lúc này Thập Tứ cưỡi ngựa trước đội ngũ, ngựa mã theo xe của ta đi chậm rãi. Hắn chỉ vào bên ngoài vách núi bên tay phải nói: "Phía dưới đó chính là Hoàng Thủy, qua đỉnh núi này đi về phía Nam thì đến rồi."

Ta nhin không được nói: "Có thể dừng lại một chút không?"

"Thế nào, mệt mỏi?"

Ta lắc đầu: "Chỉ là muốn xuống xe xem một chút."

Thập Tứ khẽ gật đầu, giơ tay phải nắm roi ngựa lên, có thân vệ tới gần, hắn liền ra lệnh: "Truyền lệnh toàn đội, tạm ngừng lại, tu chỉnh tại chỗ."

Xe ngựa dừng ở bên cạnh một sườn núi nhỏ, ta nhảy xuống xe liền không kịp chờ đợi leo lên, chỉ thấy Hoàng Thủy uyển chuyển quanh co, màu nâu vàng dưới chân vách núi mở rộng tới cạnh bờ sông thủy triều mùa xuân, đã bị màu xanh mượt mà bao trùm. Thung lũng hai bên bờ sông phì nhiêu, trước mặt là từng thửa ruộng canh tác chỉnh tề, màu vàng của cây cải dầu, màu xanh của tiểu mạch. Có nông dân ở bờ sông thả câu, mắt thấy màu trắng bạc nửa pha lẫn trên mặt nước nổi lên một chút, không khỏi phỏng đoán có phải bong bóng cá nổi lên hay không, vài đồng bạn từ hai đầu đồng ruộng chạy về phía hắn, xem ra có thu hoạch to đấy.

Nếu như không nhìn dãy núi màu xám trắng dày đặc cao vút nơi xa, cảnh tượng này cùng bình nguyên Thái Hồ có gì khác biệt?

"Có lạnh hay không?" Thập Tứ đi tới đứng sòng vai với ta.

Ta không đáp, mặc cho gió xuân Cao Nguyên thổi trúng áo bào sần sật vang dội.

"Thì ra làm cho nàng vui vẻ đơn giản như vậy!" Hắn đưa tay nắm tay ta nói.

Ta nhìn hắn một cái, cười nói: "Đứng, dừng xe đội một chút là được."

Tháp Nhĩ Tự được tám ngọn núi bằng phẳng tựa như tám cánh hoa sen vây quanh ở trong khe núi, loại địa hình này, được Phật gia cho là biểu tượng Diệu Đế Cát Tường vĩnh tồn. Tự Miếu dựa vào núi mà xây, kích thước hùng vĩ, một tòa tôn giáo thành trấn trang nghiêm.

Quần sự chùa chiến Lạt Ma cùng các vương công Mông Cổ đã sớm đứng chờ ở cửa chính, lễ nghi chào hỏi rườm rà làm cho người ta mệt mỏi. Bọn họ dẫn chúng ta ra sau điện tham bái Phật Di Lặc, Thập Tứ liền nói với ta: "Ta đi gặp ‘Hồ Tất Lặc Hãn’, nàng nghỉ ngơi một lát."

"Ừ, ngươi đi đi, ta đi dạo ở gần đây một chút." Ta tràn ngập tò mò với tòa chùa chiến Hoàng Giáo màu sắc trắng lợt này.

Hắn gật đầu một cái, dặn dò bọn Quách Khoa đi theo, liền dẫn một đám người giữa đường đi Tây Sơn đi Cát Tường cung.

Trước điện thờ Phật Di Lặc, người dập đầu rạp xuống đất thành kính triều bái không thể đếm xuể. Ta đi về phía ít người đi dạo, ở cửa đại đường nhìn xung quanh một chút, phát hiện bên trong ít nhất có gần ngàn người Lạt Ma tụng kinh, liền không đi vào trong, chỉ ở hành lang nhìn tấm rèm thêu, lại là hoa văn bát tiên Hán vị cổ điển, kỳ thay!

Càng đi lên núi càng lộ vẻ an tĩnh, tùy tiện quẹo vào một cái sân ven đường, chỉ thấy một gốc cây Đinh Hương to lớn giữa sân, chuỗi hoa tuyết trắng như trần châu treo giữa lá xanh.

"Phúc tấn, đi thôi, đây là tầng xá." Quách Khoa ở phía sau nói.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29-2: Vó ngựa cao nguyên (2)

"Bọn họ không phải đều ở chỗ kia tụng kinh sao?" Ta thò đầu nhìn một chút, phát hiện cửa mở trong phòng không có ai, liền đi vào, "Ta không ăn trộm đồ."

Toàn bộ cửa sổ đều treo màn vải, ánh sáng hơi mờ, còn có chút âm lạnh, nhiệt độ thấp hơn bên ngoài rất nhiều. Trong phòng không có giường đất, chỉ có một bàn gỗ lớn, phía trên chất đống rất nhiều hoa văn mặt người vẫn chưa vẽ xong. A, sự nhớ, đây không phải là mặt người, là hoa Tô Du! Quả nhiên là trông thấy trong thùng gỗ trên đất có vụn băng còn dư lại. Vẫn tưởng rằng chỉ có mùa đông mới thấy được hoa Tô Du, xem ra vận khí của ta không tệ! Ngồi xổm người xuống cẩn thận quan sát, phát hiện những thứ kia chính là Tô Du bán thành phẩm đa số là dùng trang trí cho tăng lữ, tất cả đều là mặt mỉm cười, hình dáng giống y như thật. Làm cho Tăng nhân không hiếm lạ, kỳ quặc ở chỗ là còn làm một đồng heo lớn, hòa thượng chần heo? Ta quay lưng lại ngoắc tay: "Quách Khoa, đừng canh chừng nữa, đến xem cái này. Người nói bọn họ nặn nhiều heo như vậy làm cái gì? Nấu mỡ heo?"

"Bởi vì năm nay lịch Tây Tạng là năm heo." Không phải Quách Khoa, hẳn không nói giọng trẻ con.

Ta ngồi dậy quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu Lạt Ma mặc tăng bào màu đỏ thán nhiên đi tới. Quách Khoa đứng ở sau lưng ta, vẻ mặt có chút lúng túng. Ta nghĩ thâm đã như vậy thì thẳng thắn luôn, dù sao người xuất gia lòng dạ luôn rộng mở, liền cười nói với tiểu Lạt Ma kia: "Đa tạ tiểu sư phụ." Nhìn hẳn cũng lớn hơn Đồng Đông hai tuổi, trên mặt đỏ bừng lại tràn đầy nghiêm trang, không nhịn được hỏi: "Tiểu sư phụ cảm tính là gì? Học kinh mấy năm rồi?"

Hắn mở mắt to kỳ quái nhìn ta, nhưng vẫn trả lời: "Ta tuổi chuột. Chính là Khang Hi năm bốn mươi bảy. Khi biết nói đã đi học kinh."

Vậy chỉ có mười hai tuổi. Vì thế ngồi xổm người xuống, nhìn thẳng vào hắn nói: "Phật lý ta không hiểu lắm, chỉ là tiểu sư phụ nói tiếng Hán rất tốt."

Thế nhưng hắn lại nghiêm túc nói: "Phu nhân nói cũng rất tốt."

Ta cười nói: "Hết cách rồi, cha nương đã dạy qua ta nói cái này."

Hắn nhìn hoa Tô Du bán thành phẩm trong thùng gỗ, nói: "Phu nhân thích heo sao? Thích thì lấy đi."

Ta sợ nhiệt độ trên tay sẽ làm tan chúng nó, cũng không dám lấy, bèn cười nói cảm tạ: "Đa tạ tiểu sư phụ. Những thứ này đều là người làm sao?"

Hắn lắc đầu, ta lại hỏi: "Đó là người cùng với Sư huynh làm à?"

Hắn vẫn lắc đầu: "Ta không ở chỗ này." À? Thì ra là hắn hào phóng thay người khác?

Ta nhìn chuỗi Phật châu quấn trên cánh tay hắn, không nhịn được nổi lên trêu đùa, nói: "Ta không muốn hoa Tô Du, ta thích Phật châu của người, là hạt Bồ Đề à?"

"Ừ." Vậy mà hắn lại cúi đầu cời Phật châu xuống đưa cho ta, vẻ mặt bình tĩnh như trước, con người đen nhánh trong suốt vô cùng.

Ta đây ngại ngại không lấy, thế nhưng hắn lại thả vào trong tay ta, nói: "Cho người."

Lúc này, có mấy Lạt Ma hoảng loạn chạy vào cửa, dùng tiếng Tạng nói chuyện với Tiểu Lạt Ma, tiếp đó, người tiến vào còn có La Tăng Đan Tân và mấy vương công Mông Cổ cùng một người nam tử trung niên dân tộc Tạng ăn mặc tục gia. Bọn họ nhìn thấy ta, càng thêm kinh ngạc. Ta nghe La Tăng Đan Tân hành lễ với hắn sau đó dùng tiếng Hán gọi một tiếng "Phật gia", mới hiểu được tiểu tử Lạt Ma này thì ra là lý đường linh đồng tương lai Đạt Lai Lạt Ma Guesam Gia Thố.

Người vào cửa tiếp theo chính là Thập Tử một người không ở Cát Tường Cung gặp linh đồng mà vội vã chạy tới, xem ra hắn tới cũng chính là tò mò chuyện ở đây, chỉ là ở trước mặt mọi người không tiện hỏi.

Tăng xá nhỏ này chen lấn không dưới hai mươi người, các Lạt Ma thương nghị một lát, cuối cùng nam tử trung niên nói với linh đồng mấy câu, ta đoán chắc là mời hắn dời pháp giá trở về Cát Tường Cung. Guesam Gia Thố khẽ gật đầu, liền muốn theo bọn họ rời đi.

"Tiểu sư phụ!" Ta nhất thời quên thay đổi cách xưng hô, bất quá cũng không coi là vấn đề lớn.

Tiểu Lạt Ma quay đầu lại nhìn ta. Ta tiếp nhận chuỗi Phật châu hắn đưa, cười nói: "Trở về ta sẽ suy nghĩ lấy cái gì đổi với người."

Hắn cười với ta, trong nụ cười này có một chút ngây thơ mà đứa bé tuổi này nên có.

Sau đó Thập Tử cười hỏi ta: "Nàng thật không biết hắn là Hồ Tất Lặc Hãn?"

"Ta làm sao biết được?" Ta hỏi ngược lại, "Lại nói, ở trong chùa gặp hòa thượng, một chuyện hết sức bình thường!"

Ta đang đếm từng viên Bồ Đề ở giữa ản hiện mắt phượng màu đỏ được xỏ qua dây thừng da dê thành hạt hoàng, Thập Tứ vào phòng đến ôm vai của ta, từ phía sau lưng dựa vào, cười nói: "Thế nào, nàng cũng muốn tụng kinh rồi à?"

"Ừ. Về sau tứ đại giai không, không ăn thức ăn mặn, thanh tâm vô dục." Ta liếc hắt một cái, tiếp tục đếm.

Hắn ôm chặt eo của ta, kê vào lỗ tai ta nói: "Nàng cai mặn không được, cũng không thể cai ta."

A, rốt cuộc đếm xong rồi, 108 viên. Ta chạm nhẹ cánh tay của hắn, nói: "Hoạt Phật thì ra nhỏ như vậy. Nghĩ đến các tấu chương ‘ Khắp nơi có an thiện thập Phật ’ chắc không xuất phát từ chủ ý của hắn."

Thập Tứ nắm tay của ta, hừ lạnh nói: "Dĩ nhiên là những người kia sợ chiến tranh xúi giục Hoạt Phật đòi kinh thi để đạt được dự định, tối đa là làm cho Tiểu Phật gia sao chép một lần."

Ta vỗ vỗ mu bàn tay hắn, nói: "Kiên nhẫn một chút. Nếu hoàng thượng không muốn đánh trận này, người cũng sẽ không ở chỗ này." Chợt nghĩ ra được đưa cái gì cho tiểu Guesam Gia Thố, nam hài đều không phải thích ống nhòm và một chút sách in lồng hình vẽ màu sắc rực rỡ hay sao.

Lý Hạo khó có được tới xuyên môn, tán gẫu ở trên bàn cơm, liền nói hai ngày nữa muốn tới phủ Lan Châu một chuyến. Ta tò mò hỏi, đi Lan Châu làm cái gì. Hắn liền đáp: "Đi bái kiến Thiêm Cam Tổng đốc Cát Thập Đồ đại nhân." Ta gật đầu một cái, Cát Thập Đồ là Đại Tổng Quân hậu cần đại quân Tây Chinh, nhiều lần phái Lý Hạo đi muốn giao thiệp cùng với hắn. Hắn lại bổ sung một câu: "Sau nữa, một lượng lớn lương thực của Phạm Dục Thanh, hai ngày này sẽ đến Lan Châu." A, Phạm Lão Tứ tới rồi.

Nghe Lý Hạo muốn ra khỏi Tây Trữ, tâm ta liền có chút ngứa. Buổi tối sau khi tiễn bước Lý Hạo, ta liền cười nói với Thập Tứ: "Ta muốn đi gặp Phạm Tứ. Đường ca gởi thư nói, Thực muội muội sinh một tên tiểu tử."

Thập Tứ mới vừa làm ấm chân, nhận lấy khăn Phó Hữu Vinh đưa tới lau mặt, cũng không nhìn ta, trả lời: "Kêu Phạm Dục Thanh đến phủ Lan Châu, rồi tới nơi này một chuyến."

Ta đuổi bọn Phó Hữu Vinh đi ra ngoài, ngồi vào bên cạnh hắn, nắm lấy hai lỗ tai hắn, xoay mặt của hắn qua. Hắn rầu rĩ nói: "Ta biết ngay nàng muốn theo đệ đệ nàng ra Tây Trữ chơi."

"Ta sẽ không cản trở chuyện của hắn. Lan Châu rất gần, cũng chỉ có mấy ngày thôi." Ta xoa viên tai thật dày của hắn nói khẽ. Quy luật sinh hoạt mỗi ngày mặc dù không đến nỗi phiền muộn, suy cho cùng cũng quá mức đơn điệu.

"Được rồi, ai bảo ta vẫn không rãnh bồi nàng." Hắn sắp lại gần, hôn vành tai của ta thờ dài, "Thế nào? Tai của ta mềm như vậy à."

Vừa thấy được Phạm Lão Tứ, hắn liền cho Lý Hạo một tin tức vô cùng tồi tệ—— ba mươi vạn gánh lương thực từ Tứ Xuyên vận chuyển đến quân tiền bị cướp rồi. Vốn Cát Thập Đồ chuẩn bị yến tiệc chiêu đãi chúng ta, liền bị chuyện này đâm một kích, sắc mặt không thể nào tốt lên được. Ta thấy nếu không phải là e ngại ta, sớm đã mắng Phạm Tứ và Lý Hạo xối đầu. Buổi chiều, Lý Hạo và Phạm Tứ đóng kín cửa thương nghị, cũng chỉ là ầm ĩ từ lúc bắt đầu cho đến kết thúc. Ngày hôm sau, Cát Thập Đồ triệu hai người giáo huấn lần nữa. Sau khi trở lại Lý Hạo nói cho ta biết, hắn muốn cùng Phạm Tứ đi Thành Đô một chuyến.

Kết quả này thật làm cho người ta cao hứng, ta nhủ này nói: "A. Từ Cam Túc hướng tới Tứ Xuyên đi Ruoergai à?" Chín nhánh sông Hoàng Hà, hồ nước thảo nguyên, ôn tuyền. Một đường phong cảnh tuyệt hảo, vận khí tốt mà nói, còn có thể thấy hạc cổ đen.

Lý Hạo cũng không kiên quyết phản đối, nhìn ta nói: "Tỷ, chúng ta phải cỡi ngựa đi một mạch."

"Chuyện này không thành vấn đề." Ta vỗ vỗ vai của hắn cười nói.

Phạm Tứ cũng nôn nóng đứng lên: "Phúc tấn, người không thể đi. Nếu có sơ xuất, chúng ta làm sao có thể giao phó cùng đại tướng quân?"

Ta liếc hắn, khoát tay áo nói: "Chuyện này không cần người quan tâm, ta sẽ biên thư nói cho Thập Tứ. Chừng nào chúng ta xuất phát?"

Lý Hạo đáp: "Việc này không nên chậm trễ, sáng mai."

Ừm, xem ra phải lập tức viết thư. Thành Đô cũng rất gần, đi dạo qua lại bất quá chỉ một hai tháng.

Thảo nguyên vô cùng ẩm ướt, mặc dù chúng ta vội vã lên đường vẫn giục ngựa chạy gấp, nhưng ở khúc ngoặt dọc đường lúc mặt trời lặn, hoa Cỏ Lau bên hồ và thủy điều, nhiều loại hoa trên thảo nguyên vẫn đều thấy được. Đi về phía Nam, thảo nguyên đổi thành khe rãnh vùng núi ngang dọc, nơi đó là khu quần cư một nửa người Tây Tạng một nửa người Khương.

"Lương thực chính là tại vùng này bị cướp." Phạm Tứ giận dữ nói.

Ta đạp một cái leo lên đài đá, dùng ống nhòm quan sát Khương trại đối diện trên sườn núi. Khắp núi giữa cây xanh rậm rạp, nhà ở bằng đá xám trắng dày như răng lược, dễ thấy nhất chính là tốp lâu canh cao vút nguy nga. Dưới tường rào bao quanh trại, tầng tầng ruộng bậc thang thẳng hàng trải đến lưng sông. Ta đưa ống nhòm cho Lý Hạo, nhìn Phạm Tứ hỏi: "Chung quanh đây có bao nhiêu trại như vậy?"

Hắn chỉ vào phía tây đỉnh núi nói: "Đây là Khương trại lớn nhất, bên kia còn có hai ba cái trại Tây Tạng, còn lại đều là thôn nhỏ."

"Cuóp lưng chính là người Hán, Tây Tạng, người Khương, hay là người Mông Cổ?"

Phạm Tứ bắt đầu nói: "Quản sự áp lưng bị giết, một xa phu lăn vào trong kênh suối may mắn sống sót nói, thổ phi mặc y phục người Hán, như thế cũng chẳng làm được cái gì. Từ đầu tới đuôi cũng không có nghe bọn hắn nói chuyện nhiều, chỉ dùng còi liên lạc."

Lý Hạo nhìn một hồi, cũng hỏi hắn: "Tổng đốc Niên đại nhân nói như thế nào?"

Nghe thấy tên của người đó, trong lòng liền không thoải mái, lại quên Tứ Xuyên là địa bàn của hắn.

"Vị Tổng Đốc Đại Nhân kia còn chưa có lời xử lý xuống." Phạm Tứ nhìn Lý Hạo lạnh lùng hừ cười, "Chỉ mong không phải lại là một loại người đứng nói chuyện không đau thắt lưng!"

Lý Hạo nhú mày, xệ mặt xuống liền muốn châm biếm lại. Ta kéo hắn một cái, ngăn cản hắn cùng Phạm Tứ khẩu chiến vô nghĩa, nói với hai người: "Đi thôi, ở đây cũng nhìn không ra cách gì."

"Cô cô, cô cô!" Ở bên đồ dưới chân núi bên ngoài một nhà mở quán rượu duy nhất, đứng phải người không nghĩ tới.

Khoát tay ý bảo thân binh Lý Hạo và tùy tùng của Phạm Tứ không cần khẩn trương, liền ôm lấy Lý Nam chạy như bay tới—— không, hiện tại nên gọi là Thụy Lâm, hôn hai cái thật mạnh lên gương mặt phoi nắng thành màu lúa mì của hắn. "Trưởng thành cao lên không ít rồi!" Ta nửa ngồi xuống, khẽ vuốt đỉnh đầu của hắn.

Thiếu niên mười hai tuổi chắc là đã lâu không bị coi như tiểu hài tử như vậy rồi, mặt hơi ửng đỏ, nhưng vẫn ôm lấy bả vai của ta, nhẹ nói: "Cô cô, con nhớ người lắm."

"Muốn bị đánh đòn rồi! Con cũng không thể xấu như Đông Đông vậy, ngay cả thư nàng cũng không thích viết cho ta đấy." Không nhận được oán trách khẳng định nữ nhi ở trong kinh ham chơi thành tánh, lười với ứng phó qua loa với mẫu thân.

Tiểu Thụy Lâm cười nói: "Cô cô, vậy con viết thư cho người thôi. Còn nữa, Đông Đông có khỏe hay không? Nàng ở nhà một mình nhiều tịch mịch nha."

"Sợ nàng quanh quẩn, thì con viết thư cho nàng đi, tiểu quý." Ta vuốt xuôi mũi của hắn, đứng lên, nhìn về phía Nhiếp Tĩnh đứng ở cách đó không xa gật đầu chào một tiếng.

Giới thiệu vắn tắt Nhiếp Tĩnh cho Lý Hạo và Phạm Tứ, lúc qua sông thì liền kéo hắn đơn độc hỏi han: "Người chạy tới nơi này làm gì vậy?" Ta không nghĩ ngờ hắn động tâm với quân lương, khẩu vị của hắn không có lớn như vậy, muốn những hạt thóc kia cũng vô dụng.

"Nghe nói chung quanh đây buôn bán phát đạt, tôi để giẫm một chân kiếm một ít." Hắn cười hắc hắc nói. Ta nhìn không được thâm mắng, thì ra là một người ăn no rừng mỡ đến xem náo nhiệt! Hắn lại liếc nhìn ta cười hỏi, "Người thì sao? Không hảo hảo ở Tây Trữ đợi, chạy đến hóc núi này tìm việc vui à."

Ta không để ý tới tra hỏi của hắn, nhú mày hỏi: "Giẫm ra cái gì chưa?"

"Cho dù ai cũng biết cả rồi. Ba mươi vạn gánh lương thực lại không có chỗ tốt để giấu đi như vậy" Hắn nói, "Ừm, trên mười dặm thượng du này, chính là lãnh địa Xước Giáp Thổ Ty, quan trại Thổ Ty, còn có vài chục tòa lâu canh của hắn, kho lúa, đều đã thu hoạch chất đầy dùng không cạn."

Xem ra là tin tức của Phạm Tứ mất linh, cũng đã nháo đến tận đây, nếu trong lòng Niên Canh Nghiêu không có cân nhắc, Tổng đốc này coi như là đồ vô dụng rồi!

Theo như hành trình buổi tối nên tìm nơi ngủ trọ ở trong huyện, còn chưa tới trời cũng đã tối, sợ rằng cửa thành sớm đóng. Phạm Tứ nói, ngoại ô có trạm dịch, đi đến đó gõ cửa ở một đêm là được.

Trạm dịch xây ở quan đạo lưng chừng núi, thừa thớt, xa xa nhìn lại đèn đuốc sáng trưng. Đằng trước một đám nhân mã đông nghịt ở ven đường, cò Bát Kỳ không thấy rõ, không biết lai lịch gì. Đoàn người chúng ta nhìn chung quanh rồi nhìn nhau, mặc dù trấn định từ từ đi về phía trước, nhưng trong lòng không khỏi bồn chồn. Lúc này, đôi phương có một người cưỡi ngựa phi nước đại ra, Lý Hạo và Phạm Tứ nhìn nhau, giục ngựa nghênh đón, những người còn lại tạm ngừng lại chờ.

Bọn họ đối đáp vài câu, ta ở chỗ này không nghe rõ, dường như là thông báo danh hiệu. Tiếp theo, hai người bọn họ vẫy tay với chúng ta. Đến gần, mới phát hiện nhân mã đều là quan binh lục doanh. Đến trước cửa trạm dịch xuống ngựa, chợt thấy một người đi lên, khom người xuống chấp tay nói: "Niên Canh Nghiêu gặp qua Phúc tấn!"

Thứ nhất quá mức ngoài ý muốn, thứ hai bị giọng to dị thường của hắn dọa nhảy dựng, trong bụng cũng không muốn ứng phó, liền đứng im không có đáp lễ lại.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-1: Trường Giang và Hoàng Hà (1)

Niên Canh Nghiêu khoảng bốn mươi tuổi, nhưng tướng mạo lại không giống như giọng nói sang sảng như thế, cứ chỉ mang theo xuất thân nho nhã chính quy, chỉ một đôi mắt tinh quang sâu thẳm, đã lộ vẻ lão luyện nhạy bén. Ta vẫn quan sát hắn không lên tiếng, hắn ngừng đầu liếc hai ta lần, rốt cuộc không nhìn được nói: "Phúc tấn một đường khổ cực, mời vào bên trong nghỉ ngơi."

Ta nhấp mấy môi, trả lời hắn một câu: "Tổng Đốc Đại Nhân quá khách khí."

Dường như hắn cũng không để ý ta lạnh nhạt, khẽ mỉm cười nói: "Xin mời!"

Ta cũng không khách sáo nhiều với hắn, dẫn đầu đi vào trạm dịch. Tâm tư lão Niên này thật tỉ mỉ, tìm nha hoàn dẫn đường hầu hạ. Nhiếp Tĩnh nói với ta, hắn và Thụy Lâm về phòng mình đợi, có ăn đừng quên đưa đến cho bọn họ một chút. Đợi ta rửa mặt chải đầu xong, thay đổi quần áo xuống lầu, có lẽ Lý Hạo và Phạm Tứ đã khơi lên tranh luận với Niên Canh Nghiêu, bọn họ nhìn thấy ta, mới tạm ngừng lại.

Niên Canh Nghiêu chuẩn bị một bàn phong vị hương đã chiêu đãi chúng ta, ta uống trà bọn họ uống rượu. Sau khi ngồi vào vị trí, mâm rau đại, canh thịt và nấm trên bàn cũng không thể làm cho Lý Hạo và Phạm Tứ gạt bỏ được lo lắng, gấp không được mấy bữa, lại đề cập tới câu chuyện mới vừa bị cắt đứt. Có lẽ Niên Canh Nghiêu không muốn ở trước mặt nữ nhân thảo luận công vụ, nhủu mảy liếc ta vài lần. Ta liền nói: "Niên đại nhân không cần chú ý đến ta, ta sẽ tự chiêu đãi mình."

Hắn có chút kinh ngạc, sau phút chốc lúng túng, liền cười nói: "Phúc tấn nói đùa. Không biết thức ăn có hợp khẩu vị của phúc tấn không?"

"Rất ngon. Niên đại nhân quả là người biết thực vị." Ta gật đầu trả lời. Ném thử món rau trộn non mềm kia mới biết vị Tổng Đốc Đại Nhân này ở trong mỹ thực là người rất sành sỏi.

Hắn cười nói quá khen, rồi chuyển tâm bàn luận với bọn Lý Hạo.

"Niên đại nhân, Tây Trữ tồn lương không nhiều lắm. Nếu hoàng thượng truyền lệnh Tây Chinh ngay bây giờ, lương thảo dùng cho đại quân sẽ không thể tiếp tục được nữa!" Phạm Tứ nói.

Lý Hạo nhìn sang Niên Canh Nghiêu, nói tiếp: "Niên đại nhân, Bình Nhịch tướng quân sai bảo, chia sẻ hai mươi vạn gánh lương thực, vốn là không sao, hiện giờ Cát Thập Đồ đại nhân chính là không bột không gột nên hồ. Hạ quan bắt tài, đã không còn biện pháp, kính xin Tổng Đốc Đại Nhân phát binh diệt tặc, thu hồi quân lương bị cướp!"

Phạm Tứ lại nói: "Nếu như không thảo phạt đám nghịch tặc Xước Giáp đó, khó bảo toàn lại có người hai lòng ngo ngoe muốn rục rịch. Chuyện cướp lương, đã có một lần tức có lần thứ hai ba, nếu thực như thế, Dục Thanh bồi thêm tính mạng bản thân là chuyện nhỏ, làm trễ nãi quân cơ triều đình là chuyện lớn!"

Hai người này giương thương múa kiếm suốt dọc theo đường đi, càng đấu càng hăng, bây giờ thì ngược lại phối hợp ăn ý, người một lời ta một câu, đá trái bóng lên trên người Niên Canh Nghiêu. Tuy không một câu nhắc tới hắn thân là Tổng đốc kiêm Tuần phủ Tứ Xuyên mà thất trách, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Niên Canh Nghiêu ngồi thẳng nghe, không nhúc nhích chút nào, xem ra là có chuẩn bị mà đến. Hắn trầm ngâm nói: "Niên mỗ quản hạt bình mã ở bản tỉnh, khó chối tội chuyện cướp lương này. Chỉ là. . . ." Nghe câu trước của hắn, cảm thấy có hy vọng, hai chữ "Chỉ là" vừa ra, Lý Hạo và Phạm Tứ đều lên mười vạn phần tinh thần, tùy thời chuẩn bị binh đến tướng ngăn. Chỉ nghe Niên Tổng đốc tiếp tục nói, "Chắc hẳn hai vị đều đã xem sơ qua thôn trại của người Tây Tạng trong núi rồi chứ? Những trại này phía trước có dòng nước chảy xiết, sau lưng dựa vào vách núi, bờ lũy chắc chắn, dễ thủ khó công. Không dỗi gạt các vị, Niên mỗ từng hạ lệnh diệt hai ba trăm thôn, hơn một tháng cũng không thể vào một chút. Cuối cùng điều tới hai đại pháo oanh kích, cùng 1000 binh lực doanh vây kín, mới bình định được, chiến dịch này hao tổn binh tướng hơn năm trăm người. Xước Giáp tuy là tiểu tặc, nhưng mấy trại của hắn hợp lại hơn trăm, binh dân hai ngàn người. Muốn đánh hạ hắn cũng không phải là không thể làm, nhưng hoàng thượng vừa định đại kế bình Tạng, Tây Chinh tên đã lấp vào cung, đây thật sự không phải là thời cơ dây dưa với thủ lĩnh Thổ bá này."

Hắn nói cũng không phải là không có đạo lý, nhưng chức trách của Lý Hạo cùng Phạm Tứ cũng không phải là chinh đồn và sắp đặt binh lực, cho nên mặc dù có thể hiểu được nhưng vẫn lấy sự vụ của mình làm trọng. Lý Hạo lạnh lùng hỏi: "Vậy chuyện quân lương, chỉ có thể mặc kệ nó à? Để mặc bọn chúng tru trịch đưa quân lương cho Đại Sách Linh cũng không cần biết sao?"

Niên Canh Nghiêu một tay xoay xoay chung rượu, trả lời: "Niên mỗ sẽ chỉ đạo xuống, tuyệt không để cho bọn chúng đưa quân lương ra khỏi Tứ Xuyên!"

"Ngược lại ta còn có một biện pháp khác, không biết Niên đại nhân có nguyện ý nghe không." Ta bỗng nhiên chen vào nói, làm cho ba người bọn họ đều ngạc nhiên trông lại.

Ánh mắt của Niên Canh Nghiêu chợt lóe lên chút xem thường rồi biến mất, tươi cười ảm áp nói: "Xin mời Phúc tấn cứ nói, Niên mỗ rửa tai lắng nghe."

Ta mặc kệ hắn có oán thầm trong lòng hay không, cứ nói ra: "Lời trước của Niên đại nhân nói rất đúng, lúc này lấy đại cục làm trọng. Nếu lương thực bị cướp không thu lại được thì coi như xong. . . ."

"Tỷ!" Lý Hạo vội la lên.

Ta giờ tay lên ý bảo hấn đừng ngắt lời, rồi nói tiếp: "Chỉ là, mặc kệ là cho bọn Xước Giáp ăn cũng được, hư hỏng ở trong kho cũng được, tuyệt không để bị chuyển đi cung cấp cho Đại Sách Linh!"

Niên Canh Nghiêu ngồi thẳng lên một chút, ta quay qua hỏi Phạm Tứ: "Đất ở chỗ bọn Tăng Khương Xước Giáp, tình hình sinh trưởng mạ non năm nay như thế nào?"

Phạm Tứ không rõ ý tứ, nhưng vẫn trả lời: "Nhìn lúa mạch mùa đông đã làm đồng cùng lúa mì thanh khoa đã nảy mầm, tới mùa hạ thu hoạch xác thực không tệ."

Ta liền cười nói với Niên Canh Nghiêu: "Niên đại nhân cho binh lực bao vây tiểu trù, không ngại cho thêm một chút mồi lửa vào trong ruộng ngô của hấn, thiêu gọn sạch sẽ, thổ ty tự lo thân mình không xong, sẽ có thể dễ thu thập hơn rất nhiều."

Lý Hạo và Phạm Tứ nhìn nhau, hình như đối với chủ ý này của ta không dám gật bừa.

Niên Canh Nghiêu chợt vỗ bàn, "Àm" một tiếng vang thật lớn rất dọa người, bèn thấy hấn lộ vẻ mặt vui mừng, cười nói: "Hay! Chiêu này mặc dù trị không được Xước Giáp tận gốc, nhưng có thể xao son chấn hồ, làm cho hấn núp ở trong vô quan trại kia không dám nhúc nhích. Hừ, lão gia hỏa này nếu không an phận, hấn là cái thá gì ta sẽ thiêu hết mọi thứ!"

Mặc dù Niên Canh Nghiêu chặn đứt đường vận chuyển của chúng, nhưng ba mươi vạn gánh lương thực kia cũng đủ cho Xước Giáp ăn được mười năm rồi, hấn không chết đói. Bất quá may thay lương thực kia phần lớn là đều là gạo, chỉ sợ bọn chúng ăn cũng không quen. Nghĩ vậy, ta mới có suy tính này, qua đêm nay cần thận suy nghĩ thêm lần nữa.

Sau đó Lý Hạo Phạm Tứ và Niên Canh Nghiêu bàn bạc các biện pháp vận lương sau này, ta cũng chẳng muốn nghe nữa, sai nha hoàn hầu hạ bên cạnh, đưa rau trộn nấm dạ dày dê, nấm thông, nấm Dương Liễu, thịt nướng trên củi sồi, cùng bánh dày khoai tây cho Nhiếp Tĩnh và Thụy Lâm.

Trước khi tiệc tan, ta còn có một việc cần Niên Canh Nghiêu chứng thực: "Niên đại nhân công vụ bận rộn, không biết tại sao có thể ở trạm dịch trong huyện nhỏ này có thể vô tình gặp được đại nhân?"

Niên Canh Nghiêu cười trả lời: "Trước đó vài ngày nhận được chỉ thị của đại tướng quân, mệnh cho Niên mỗ bảo vệ mấy vị an toàn. Người dân Tứ Xuyên bừa hấn, tình hình nhân đinh (người trưởng thành) phức tạp, Niên mỗ sợ cường đạo quấy rầy thanh tĩnh của Phúc tấn, vì thế lệnh cho thám mã cấp báo hành tung của các vị. Hôm nay cũng không phải là vô tình gặp gỡ, mà là Niên mỗ đặc biệt ở nơi này chờ."

Ài, quả nhiên đoán không sai! Tôi nay phải viết lá thư chuyển tới cho Thập Tứ thôi.

Sau khi đến Thành Đô, dựa vào bảo lưu dấu gốc của ấn triện trên lương thảo điều động một vạn lượng bạc (trong đó năm ngàn lượng cần mười ngày đến nhập quỹ). Gọi Thụy Lâm tới, giao tiền cho nó, nói với nó: "Tiểu quý, có muốn cùng ta kết phùng làm mua bán nhỏ hay không?" Nó gật đầu, sau đó liền nhìn ta chờ đợi đoạn sau. Ta tiếp tục nói: "Cầm bạc này đi thu vào chút lúa mì thanh khoa, du mạch, ngô, thổ ty Xước Giáp khẳng định sẽ thích, không ngại để cho hấn lấy gạo để đổi, ba thăng gạo đổi lấy một thăng lúa mì thanh khoa, rất có lợi."

"Một người nghĩ ra!" Lời này dĩ nhiên không thể nào xuất ra từ trong miệng của Thụy Lâm, Nhiếp Tĩnh nằm ở trên bệ cửa sổ ăn một khay anh đào.

Ta mặc kệ hấn, nói với Thụy Lâm "A, đúng rồi, lấy cho ta một chút bánh trà nữa, về sau sợ rằng bọn họ không mua được."

Nhiếp Tĩnh phun hột ra, nói: "Đúng kiếm được một khoản tốt, chỉ là Tổng Đốc Đại Nhân và Phạm Dục Thanh cùng gặp xui xẻo sẽ không chỉ ngồi tro mặt ra ngô chứ?"

"Thổ ty sẽ không có hứng thú cùng với ác nhân Niên Canh Nghiêu giao thiệp, về phần Phạm Dục Thanh, để hấn biết coi thử có thể hợp tác hay không. Quan trọng nhất cuối cùng ai sẽ uống được nhiều canh hơn thôi." Ta trả lời, sau đó chỉ vào Thụy Lâm nói, "Người giúp nó một chút. . . . Thuận tiện, kiếm cho mình một chút bạc đường già."

"Hừ, đa tạ sự nhân từ của người." Xem ra hấn muốn nuốt hết khay anh đào đó, "Quên hỏi, các người chia chác ra sao?"

Ta cười nói với Thụy Lâm: "Năm năm được không?"

Thụy Lâm nhe răng cười, nói: "Cô cô muốn con kiếm tiền, con sẽ kiếm. Chẳng qua con sợ Thổ bá có người không thích chúng ta."

Ta suy nghĩ một chút nói: "Ừm, đừng lo lắng, ta trở về Tây Trữ cầu xin cái bùa hộ mệnh cho con."

"Người thật tin nằng?" Nhiếp Tĩnh nhảy vào trong phòng, vỗ lên vai Thụy Lâm hỏi.

Thụy Lâm gật đầu: "Cô cô bao giờ cũng không sai."

Mắt Nhiếp Tĩnh tròn trắng, ta đoạt lấy cái khay anh đào trong tay hấn nói: "Đừng chiếm hết một mình." Lấy một nửa, còn dư lại đưa cho Thụy Lâm.

Gõ cửa đi vào, thấy trên bàn bày ra một tám bản đồ, ta đến gần xem, cười hỏi: "Vẫn còn nghiên cứu à?"

"Hiện giờ tồn thất nghiêm trọng, chờ Tam ca thương hèo ta." Phạm Tử gãi gãi lỗ mũi, cười nói.

Cảm thấy hần có chút đáng thương, liền nói: "Chờ thu lương xong, ta sẽ nói Đường ca cho cái giá phải chăng."

"Tạ Hàm tỷ tỷ." Hần học theo Lý Thục gọi.

Ta chỉ đường vào từ phía tây Thành Đô trên bản đồ hỏi: "Những chỗ này nguoi đều đã đi qua sao?"

"Ừ." Hần dịch giá cấm nển, dùng ngón tay vẽ lộ tuyến, "Núi Việt Nhị Lang, vượt qua Đại Độ Hà, trải qua Đả Tiến Lô, Lý Đường, ba đường đều đi vào Tây Tạng."

Chỉ là những địa danh liên tiếp nhau, nhưng ta có thể biết con đường này có bao nhiêu khó đi! Từng nghe người ta nói, từ Thanh Hải vào Tây Tạng, chủ yếu là một đường bằng phẳng, từ Tứ Xuyên vào Tây Tạng, phải vượt dòng nước chảy xiết trèo núi cao, rất hung hiểm. Không khỏi cảm thấy kính nể đối với Phạm Tử bên cạnh, đánh giặc thật ra thì đánh có tiền lương, Phạm Tử muốn xông vào nơi người đói khát, theo ý nghĩa bên trên cho thấy, trọng trách trên người của hần không thể nhẹ hơn Thập Tử. Ngẩng đầu cười nói với hần: "Sáng mai liền chia tay, chỉ mong cuộc chiến này sớm kết thúc, ta cũng có thể gặp một nhà ba người các nguoi."

Hần cúi đầu vuốt bản đồ, vẻ mặt dịu dàng, không biết có phải là nhớ tới "Thục nhi" cùng ấu tử của hần hay không, trầm mặc một lát sau ngẩng đầu chấp tay nói: "Ta hồi kinh tiếp đó vận chuyển lương thực bằng đường thủy, còn phải đi Tây Ninh. Hàm tỷ tỷ đi đường cẩn thận. A, đúng rồi, lúc trở về đừng ngại đi Lâm Hạ, Tuần Hóa, đến Tiêm Trát Khảm Bồ Lạp, cảnh sắc bờ Hoàng Hà hết sức hùng vĩ."

Đề xuất của Phạm Tử quả nhiên đặc sắc, rừng Khảm Bồ Lạp Đan Hà Phong dốc đứng hiểm trở, từng đỉnh núi tro bụi cát đá nham thạch màu đỏ, thẳng từ trên xuống dưới hai ba trăm mét, ở dưới trời chiều giống như lớp đất đỏ đắp thành thành lũy to lớn.

Ta tiến lên một bước, muốn nhìn rõ ràng, lại bị Lý Hạo một phát kéo lấy, hần ôm vai của ta kéo về phía sau, bắt đắc dĩ nói: "Tỷ, Nguoi cẩn thận một chút!"

"Đừng khần trương, không phải ta muốn nhảy xuống." Ta vỗ cánh tay hần để ngang trước cổ ta cười nói. Những ngày qua ta kiên quyết phải ngắm cảnh làm trẻ nãi hành trình, dù rằng có lúc hần cũng chơi rất hăng hái, chung quy có công vụ trong nguoi, làm khó hần rồi.

Hần vẫn chưa yên tâm, ôm ta một lúc lâu, chắc chắn ta cách xa vách đá mới buông tay.

Lộ trình có dài hơn nửa cuối cùng cũng đến điểm đến, vào thành Tây Trữ, như có loại cảm giác thân thiết khi về nhà. Sắc trời còn sớm, khẳng định Thập Tử không có ở trong phủ, dù sao thì không có chuyện gì lắm, bèn muốn đi dạo phố mua chút rau tươi kết hợp với đồ sấy mang về từ Tứ Xuyên.

Trong chợ nhiều người, cùng Lý Hạo tách ra (tiểu tử này tuyệt nhiên không kiên nhẫn theo giúp ta). Ta thấy mức giá không cao, tha hồ mua một túi chuẩn bị xách về. Ở trên đường đi, lại bị một Tiểu Giáo hộ quân cản lại. Sao nào? Mua thức ăn cũng muốn kiểm tra? Ta nghi hoặc nhìn người thanh niên không quá hai mươi tuổi ở trước mặt này. Chỉ thấy hần nhìn chung quanh, cứ thể không lên tiếng, ta men theo ánh mắt của hần nhìn lại, phát hiện bên cạnh hần có không ít đồng liêu, một đám nhìn nhau đưa mắt ra hiệu, không biết đang làm cái gì. Hần nghẹn đỏ mặt, rốt cuộc nói: "Bao nhiêu tiền?"

"A?" Ta hoàn toàn không hiểu.

"Ta,ta,ta muốn bồi nàng." Hần lắp bắp nói, nói xong còn quay đầu nhìn phản ứng của đồng bạn.

Ta giật mình tỉnh ngộ, thì ra là hần hỏi giá một đêm xuân. Cúi đầu nhìn trang phục trên nguoi, không khỏi bật cười. Trước kia ra ngoài đi dạo phố, trang phục toàn thân đều là trang phục Mãn Thanh gọn gàng, hôm nay mới vừa trở về thành, còn ăn mặc theo trang phục người Hán gọn gàng, sắc thái hoa văn không tính là đơn thuần, có lẽ xuất đầu lộ diện như vậy cử chỉ cũng mất trang trọng. Bất quá coi như là như thế, cũng không đến mức bị nguoi bên đường hỏi giá chứ? Nhìn lại cái tay của cậu thanh niên kia không biết đặt chỗ nào, xem chừng vị này có lẽ cũng là bị đồng bạn chọc ghẹo, liền cười giỡn đưa ra ba ngón tay, nói: "Ba lượng."

"Mắc như vậy!" "Đồng bạn giúp" mới vừa rồi còn ở bên đường làm bộ muốn vào xem trong quầy bánh xông lên kinh kêu hô.

"Được!" Không ngờ đứa bé thẹn thùng này vậy mà đồng ý một tiếng.

Ta cũng sững sốt, tiếp đó cười nói: "Vậy đi thôi."

Hần ngo ngác hỏi: "Đi, đi đâu?"

"Đi nhà ta." Ta đưa túi giao cho hần xách, đi ở phía trước dẫn đường. Hần không để ý "Các tiểu bằng hữu" kêu gào ở sau lưng, ngoan ngoãn đi theo ta.

Đi qua mấy con phố, cho đến trước cửa phủ Đại tướng quân, hần mới kéo ta vội hỏi: "Nàng đi đâu vậy?"

"Nhà ta nha." Ta chỉ chỉ đại môn.

"Tỷ! Nguoi đi đâu vậy, hại ta tìm này giờ!" Lý Hạo chợt bước ra cửa, tức giận chất vấn, thấy người trẻ tuổi kia, kỳ quái hỏi, "Mạc Đức Lý? Tại sao nguoi ở đây?"

"Ta." Mặt hấn xanh hồng một trận.

Ta xen lời hấn: "Hấn đưa ta trở về."

Lý Hạo nhìn hấn một chút, nhận lấy túi vải trong tay hấn, nói: "Khẩn trương cái gì? Trở về đi."

"Dạ, Lý đại nhân." Hấn xoay người liền muốn chạy đi cho nhanh.

"Đợi một chút." Ta gọi hấn lại, lấy khoảng hai ba lượng bạc, vút cho hấn, cười nói, "Này, ba lượng."

Hấn nhận bạc vụn liền chạy trời chết.

"Tỷ, ngươi cho hấn bạc làm cái gì?" Lý Hạo mờ mịt hỏi.

Ta phiền muộn không thôi, đẩy hấn đi chỗ khác nói: "Tạ ơn hấn xách đồ giúp ta. Ta muốn tắm rửa, ngươi cũng mau trở về sửa soạn cho mình một chút đi."

Phó Hữu Vinh vội vội vàng vàng ra đón, vừa thấy mặt ta liền nói: "Chuẩn bị nước tắm cho ta."

"Vừa đun một nồi, là cho gia dùng." Hấn trả lời.

"Vậy vừa đúng lúc, đồ ra cho ta tắm trước, sau đó đun nồi khác cho Thập Tứ." Ta vào nội viện, cầm quần áo sạch, xà bông thơm và đồ dùng tắm nha hoàn đưa tới, quay đầu lại nói với Phó Hữu Vinh: "Đúng rồi, đừng nói với gia các ngươi là ta đã trở về. Ta muốn làm cho hấn bất ngờ."

Phó Hữu Vinh đáp vâng rồi lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, nước tắm đã chuẩn bị xong, đóng cửa phòng, trầm mình ở trong bồn tắm, thật thoải mái quá! Ngâm đã ghiền rồi đứng dậy, ra phía sau bình phong khoác lên áo choàng rộng thùng thình, gọi người đi vào thu dọn bồn tắm ra ngoài.

Đang chải tóc, liền nghe thấy tiếng của Thập Tứ: "Đề nước nóng một chút." A, hấn muốn tắm hơi sao?

Chải tóc xong đi ra gian ngoài, thấy Phó Hữu Vinh mới vừa cởi áo măng bào bỏ phục cho hấn. Thập Tứ đưa lưng về phía ta, ta tiếp được áo trong hấn lột ra, thế nhưng hấn cũng không quay đầu lại. Được người hầu hạ quen rồi, tắm phần cho là nha hoàn nào đó. Phó Hữu Vinh thấy ta không có phản ứng gì, liền ôm mũ trang phục lui ra ngoài. Thập Tứ bước vào bồn tắm, "Hu" một tiếng thật dài, rồi tụt vào trên vách bồn đường thân, ta đoán bây giờ hấn đang nhắm hai mắt hưởng thụ đây. Đi lên vốc nước tưới lên trên cổ hấn, hấn cũng không nhúc nhích chờ ta tiếp tục hầu hạ. Vì vậy nhẹ nhàng xoa nắn bắp thịt bả vai của hấn, hình như hấn rất hưởng thụ, dựa vào phía sau, cử động hạ bả vai khuấy tay xuống.

Ta thờ ơ không làm theo ý muốn của hấn, ấn vai hấn cúi xuống, nhẹ nhàng cắn lên lỗ tai hấn. Lần này hấn giống như bị kim chích bật dậy, xoay sang ta hét lớn một tiếng: "Cần rồi!" Rào rào nước văng tung tóe lên trên người ta.

"Cần rồi?" Ta lui về sau một bước, phui nước văng trên quần áo xuống, ngẩng đầu nhìn hấn, không khỏi giật mình. Trời, từ lúc nào thì hấn nuôi râu quai nón giống như người nguyên thủy thế này? May mà ta nhận ra được giọng nói!

Lửa giận hừng hực của hấn bị dập tắt nhanh chóng, sững sờ một lát sau liền tươi cười rạng rỡ: "Ta là nói, cần rồi chút nữa cũng không sao, hắc." Nói xong liền muốn từ trong bồn tắm đứng dậy ra ngoài.

"Tắm sạch sẽ." Ta cau mày nói.

Hấn ngừng động tác bỏ ra, vươn tay về phía ta. Ta không thể làm gì khác hơn là đi đến gần, ấn hấn ngồi xuống. Hấn lôi kéo tay của ta, ngửa đầu nhìn ta nói: "Có thể hôn ta không?"

Ta nhìn cặp mắt tràn đầy chờ mong của hấn, cười cúi đầu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trên môi hấn.

Hấn hô một tiếng, buông ta ra, cầm cái khăn bông lên liền dòn sức chà lên trên người, trên cánh tay trên đùi lau qua lau lại rất nhanh, trước khi ta ngăn cản liền leo ra bồn tắm. Ta hết cách với hấn, không thể làm gì khác hơn là giữ khăn bông được xếp ở một bên ra, lau nước trên người của hấn. "Mặc quần áo tử tế, ăn cơm trước." Bụng của ta thật đói.

Trên mặt hấn bị hơi nước nóng hắc lên sắc hồng còn chưa có tụt xuống, nhẹ giữ lại tay đang lau của ta trong ngực hấn, cúi xuống bên tai ta hỏi khẽ: "Ngài có muốn ăn ta hay không?"

"Thành thật mà nói, bây giờ muốn ăn thịt dê nhiều hơn một chút." Trên người hấn hình như đen hơn trước, khoanh tay lại hỏi: "Ngươi để mình trần phơi nắng à?"

"Thỉnh thoảng đi theo bọn họ luyện tập một chút." Hấn không tập trung thuận miệng đáp, trên tay vội vàng cởi bỏ từng nút áo của ta, dốc lòng tháo ra, nửa áo ngủ ẩm ướt liền tự nhiên trượt xuống, vừa khớp có thể bao phủ mắt cá chân. Chúng ta hai bên trần trụi nhìn nhau, ai cũng không bởi vì thẹn thùng mà cúi đầu, hết cách rồi, không phải da mặt mỏng như thời niên thiếu nữa. Nhưng mà không có che đậy thật có chút lạnh, mùa hạ ở Tây Trữ không thể so với Bắc Kinh. Hấn đưa tay vòng quanh ngang hông ta kéo ta áp sát lại, ta liền áp vào trên người hấn, đúng lúc cầm khăn bông lau phía sau lưng của hấn, thân thể đụng chạm làm cho trái tim từ từ đập nhanh lên. Vứt khăn bông xuống, vút từ sống lưng hấn đi lên trên, cuối cùng dứt khoát ôm lấy cổ

của hắn.

"Mặt nắng ăn đen rồi." Một tay hắn nâng mặt của ta một tay trượt đến mông ta, "Trên người vẫn trắng giống như sữa."

"Đương nhiên rồi. Ta không giống người, tùy tiện bôi quần áo." Ta trả lời. Có vẻ chênh lệch hơn một chút, dán ở một chỗ với hắn, mới cảm thấy mình trắng.

Hắn cúi đầu mút hôn bả vai ta, thật giống như đang thưởng thức pho mát, hơi thở phất ở trên cổ ta, ngựa ngựa giống như có gì đó quét qua trong ngực. Ta nhắm mắt lại dùng đầu ngón tay nghiền cứu xương vai hắn, trên người hắn sờ rất rắn chắc, chất thịt có lẽ không thể kém hơn thịt dê.

Hắn bồng ta lên, khẽ tai nói nhỏ: "Bây giờ muốn ăn không?"

Ta cười hỏi ngược lại: "Người nói thịt dê hay là người?"

"Không có lựa chọn khác!" Hắn sai bước đi vào phía giường đất bên trong, nhẹ nhàng để ta xuống.

Ta quơ tay cầm lấy áo khoác trên giá áo đầu giường khoác lên, quần mình lại, co lại trong góc dựa lưng vào thành giường. Thập Tứ thông thả bò lên, lao qua ta, vuốt ve bả vai của ta, vén tóc dài buông xuống trước ngực của ta ra sau tai, sau đó đẩy phần nửa áo khoác ra, hôn lên xương quai xanh của ta. Chòm râu của hắn quét qua da vừa đau vừa nhột, khó chịu hơn lông cáo ở dưới thân, cười khanh khách nâng mặt của hắn lên, nói: "Cạo sạch râu rồi trở lại."

Hắn tóm lấy hai tay của ta, nhất quyết không tha lấy chồi lông của hắn quét tới quét lui trên ngực của ta: "Ta đã làm hòa thượng ba tháng rồi!"

Ta néo một cái, co rụt lại về phía sau, cười nói: "Không có mỹ nhân đưa tới cửa à? Không thể tưởng tượng nổi."

"Ghen?" Tay của hắn vuốt từ bắp đùi của ta xuống phía dưới, cho đến mắt cá chân của ta.

"Ừ." Ta đáp, "Người không hi vọng sao?" Có lẽ sẽ không vui mừng khi nhìn hắn hưng trí bồng bồng đi ôm nữ nhân khác, chỉ có điều, hắn bây giờ, hắn là sẽ không. Mặc kệ về sau như thế nào, bây giờ chúng ta ở chung một chỗ, như vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30-2: Trường Giang và Hoàng Hà (2)

Hắn nhìn ta thật sâu, trả lời: "Không hy vọng." Tay của hắn trượt vào trong áo khoác, lột ta từ trong cái bọc ra, nửa quỳ ở giữa đầu gối ta. Ta choàng quanh cổ của hắn, tầm mắt mơ hồ, than nhẹ, vô ý thức dùng đầu gối phải cọ sát bên eo của hắn. Hắn nâng lưng ta lên, cúi đầu hôn ngực ta, đè hai cánh tay của ta lên trên giường, đưa phần thân của mình cực kỳ chậm rãi vùi sâu vào trong cơ thể ta. Ta nhắm mắt lại cắn môi dưới, bên nghe hắn tựa bên cổ ta khàn khàn nói: "Ta chỉ hi vọng nàng an tâm vui vẻ, chỉ muốn nàng dung nạp ta. Chỉ có nàng, có thể làm cho ta vui sướng."

Ta mở mắt ra, thờ khêhoi: "Bây giờ người vui sướng không?"

Hắn không có trả lời, chỉ dịu dàng thức vào. Ta "Ah"thở ra, gãy hai tay ra, ôm chặt lưng của hắn. Ta không biết giờ phút này cuộc sống của hắn vui hay không vui, nhưng ta rất vui sướng. Khó có thể đè nén âm mưu tuôn ra dưới gối, thân thể của hắn thật dẻo dai, cơ bắp cuộn cuộn ở dưới lòng bàn tay ta, còn nóng đến phát bóng. Ta ở dưới thân hắn, mà hắn còn ôm ta ở trong ngực, giờ phút này kết hợp giống như là ấn chứng hôn nhân.

Khi tất cả bình ổn lại, ta vô lực trượt trên thành giường xuống, ngựa mặt nằm bình phục hô hấp. Thập Tứ còn đè ở trên người ta, ta khe khẽ đẩy hắn, hắn từ trong hõm vai ta ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn ta, hai mắt mông lung: "Đừng rời khỏi ta."

Ta kinh ngạc tại sao khi ta đã trở thành mẫu thân của nữ nhi hắn chín năm rồi mà hắn còn nói như vậy, nhưng không cách nào cự tuyệt khi hắn giống như đứa bé không muốn xa rời, chỉ có thể ôm vai của hắn trấn an: "Sẽ không."

Hắn ngủ trước, nhưng khi ta tỉnh dậy, vị trí bên cạnh cũng đã trống không. Mơ hồ, bụng đói kêu vang bên mặc quần áo tử tế, phát hiện tiểu nha đầu canh giữ ở phòng ngoài còn tựa vào trên ghế con ngủ gục ngủ gật, cũng không đánh thức nàng, lần mò ra khỏi phòng. Đi đâu đây? Oh, tìm chút gì ăn trước.

Nhìn ánh trăng sáng, chắc là khuya lắm rồi, chính sảnh vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Ta vén một góc rèm cửa lên, thấy Thập Tứ và Bình Nghịch tướng quân Duyên Tín phân ra ngồi hai bên ghế dựa. Cầm Thập Tứ tron bóng, chỉ để lại râu ngắn trên môi, không nghĩ tới mặt sữa sang xong nhanh như vậy.

Duyên Tín nhìn chằm chằm Thập Tứ nói: "Đại tướng quân, ta đến Tây Trữ cũng đã nửa năm rồi, Sách Linh vẫn còn ở Lhasa tiêu dao! Người nói người ở trong kinh sẽ coi thường chúng ta ra sao?"

Thập Tứđể ly trà xuống, trả lời: "Chính là bởi vì nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm nơi này như vậy, chúng ta mới không thể hành sự qua loa. Còn nhớ rõ bài

học của Sắc Lăng và Ngạch Luân Đặc không?"

Duyên Tín hừ lạnh một tiếng, nói: "Đại tướng quân chẳng lẽ là sợ Sách Linh kia đi!"

Thập Tứ giận tái mặt nói: "Ta sợ Sách Linh, chẳng lẽ hoàng thượng sợ Sách Vọng A Lạp Bố Thân sao?" Duyên Tín cúi đầu im lặng. Thập Tứ liền nói tiếp: "Sách Linh lấy sáu ngàn nhân mã, lượn quanh Tháp Lý Mộc đất cần sỏi đá, đọc qua Diệp Nhi Khương, A Lý Khắc, Tuyết Sơn Việt Côn Luân, tập kích bất ngờ Lhasa, Sát Lạp Tăng, Sắc Lăng cùng Ngạch Luân Đặc toàn quân bị diệt ở trên tay hắn. . . . Nhận thấy là bách chiến bách thắng, chỉ là, cuối cùng binh lính cũng mệt mỏi. Hắn ở Lhasa lương thảo không kể, bộ hạ nhớ nhà sốt ruột, đặc biệt người Thổ bá tràn đầy chán ghét mà vứt bỏ bọn họ. Trái lại chúng ta, lương thảo đầy đủ, thót ngựa phiêu phiêu thể trắng (béo ú, cường tráng), binh lực gấp mấy lần hắn, quan trọng nhất là, đặc biệt Thổ bá người người đều biết rõ hoạt phát Đạt Lai Lạt Ma đứng ở bên chúng ta. Cho nên hiện tại, là Sách Linh hắn muốn tìm chúng ta tót chiến, chúng ta ngại gì kéo hắn lại, ngày từng ngày mài giũa nhuệ khí của hắn?"

"Ta chỉ sợ thời gian dài binh tướng ở dưới kia sẽ lười biếng." Mặc dù Duyên Tín trả lời hắn như vậy, nhưng giọng nói đã thấp xuống rất nhiều.

Thập Tứ nói: "Chúng ta ở bên ngoài, trong kinh nói luyện thuyền, không xuôi tai thì không cần nghe, cứ làm công việc thật tốt là được rồi. Mấy vạn đại quân điều động tập kết, bạc mua lương thực có khả năng đáp ứng được không? Trận chiến chắc là sẽ không đánh! Nếu khinh địch liều lĩnh tiếp cận, ngay cả chết trận sa trường, cũng không được lưu lại thanh danh tốt. Bình Nhịch tướng quân, người là lão tướng giàu kinh nghiệm, hoàng thượng biết rõ người tài năng. Điều người từ Ba Khố Nhĩ tới, chính là muốn người lập công lớn đấy! Hoàng thượng anh minh cơ trí, lo lắng lâu dài, chúng ta phải thông cảm mới đúng, người nói có đúng hay không?"

Nói một hồi làm cho Duyên Tín không thể không phục tùng, chỉ có thể cúi đầu nói "Vâng". Thập Tứ lại đứng lên vỗ vai của hắn nói: "Các tướng sĩ ở xa tới tất nhiên nhớ hương, Tướng quân phải khích lệ khuyến giải nhiều hơn. Lòng quân bền vững mới có thể đánh thắng trận! Đúng rồi, ta nghe nói người thu nạp cháu ngoại gái của Lạp Trát Bố Đài Cát, không uống được rượu mừng, nói câu chúc mừng còn kịp chứ?"

Duyên Tín lúng túng, lập tức đứng dậy nói cảm tạ, rất nhanh liền cáo từ rồi đi.

Thập Tứ đưa hắn đến hành lang, quay lại trong phòng liền nhìn thấy ta, hai ba bước đi tới, cười hỏi: "Đã tỉnh rồi à?"

"Tôi nay ăn cái gì? Có còn thừa lại hay không?" Bụng của ta bắt đầu kêu la rồi.

Hắn ôm lấy ta nói: "Cũng không biết Phó Hữu Vinh chuẩn bị món gì. Đi, chúng ta trở về phòng ăn cơm."

"Người còn chưa có ăn sao?" Ta kỳ quái hỏi.

"Nàng đã trở về, tại sao ta còn phải một mình ăn cơm?" Hắn hỏi ngược lại.

Phó Hữu Vinh thật đúng là chuẩn bị thịt dê, chúng ta tay không cầm găm, cực kỳ đã ghiền. Sau khi ăn xong, Thập Tứ lấy thư của Đông Đông cho ta xem. Kể từ sau lần trước ta dạy bảo nàng lười biếng xong, thế mà nàng có cải thiện rồi, viết hơn một ngàn chữ. Mặc dù có tám chín lỗi chính tả, còn nội dung là nàng soạn bầy nàng nhu thuận như thế nào nghe lời chăm chỉ học hành như thế nào, nhưng cũng coi như là cần cù rồi.

Hoàng Ánh gọi thư nói, trong nhà không có ta và Đông Đông rất vắng vẻ, hỏi ta bao lâu nữa trở về. Hoàng Minh thì trong thư gửi ta than phiền thế từ mới cưới nông cạn không thú vị, tính tình kỳ cục hẹp hòi. Ta không khỏi bật cười, trong thư hồi âm viết, nói không chừng ý nghĩ của nàng dẫu và hắn không mưu mà hợp, cảm thấy trọng phụ ngây thơ kích động, không hiểu sẵn sóc.

Xử lý xong những thư tín này chợt nhớ tới còn có một chuyện, liền sai người cầu kiến Đạt Lai Lạt Ma, nhờ hắn viết một lá thư giới thiệu, cũng đóng dấu bảo lưu dấu gốc của ấn triện hoạt phát. Sau đó gửi "Bùa hộ mệnh" này tới Tứ Xuyên cho Lý Nam.

Tết Trung thu Lý Hạo tới ăn tiệc, Thập Tứ cùng hắn tán gẫu chuyện quân lương bị cướp lần trước. Nói đến kết quả xử lý cuối cùng, Thập Tứ chắc chắn khen: "Niên Canh Nghiêu quả nhiên danh bất hư truyền! Sớm nghe nói hắn rất có thủ đoạn chinh đồn những thổ ty ở Tứ Xuyên kia, lần này còn nghĩ ra biện pháp muốn đốt ruộng vườn người ta, thật sự nham hiểm tàn nhẫn!"

Lý Hạo bị sắc một ngụm rượu trong khí quản, ho khục khục không ngừng. Ta vỗ lưng của hắn hỏi: "Không sao chứ?" Dưới bàn không khỏi đá hắn hai cái, để nhắc nhở.

Ban đầu chỉ nghĩ ở mấy tháng, không ngờ ở Tây Trừ một lần cả năm. Cuộc sống trở nên cực kỳ đơn giản, nếu như Đông Đông cũng ở bên cạnh, coi như ở chỗ này sinh sống cũng không có gì không tốt.

Đầu năm năm chín, rốt cuộc Hoàng đế cũng hạ lệnh tiến hành khởi binh thảo phạt Tây Tạng. Thập Tứ hỏi ta có nhớ Đông Đông hay không. Ta trả lời, rất nhớ, nhưng nếu như có thể theo quân Tây Tiến, thì tạm thời để cho nàng ở trong kinh quây rối mấy ngày nữa.

Hai ngày trước khi từ Tây Trừ xuất phát, Nhiếp Tĩnh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt ta. "Có chuyện gì mà người chạy tới đây vậy?" Không phải chuyện buồn bán kết phường với Thụy Lâm gặp phải phiền toái chứ?

"Không có chuyện gì. Không có chuyện gì mới nhào vô giúp vui chứ. Thụy Lâm có Cẩm Nhan trông nom, quan hệ với Phạm gia cũng không tồi." Hắn nói, "Người xem, tiền quân Lhasa, hoạt phát tọa sàng, đời sau trên sách sử nhất định sẽ viết đến. Ta phải xem tận mắt."

"Từ bao giờ người có hứng thú với sách sử vậy?" Ta không tin, thấp giọng hỏi, "Tiếp nhận việc gì vậy?"

Hắn trừng ta một cái, đi về phía đông cỏ khô dựa vào: "Có tin hay không tùy ngươi! Đúng rồi, có thể xếp ta vào tùy tông sai bảo đi, chủ tử."

Đọc theo bờ tây bắc Hoàng Hà lên, khi tới đầu nguồn Hoàng Hà hồ Trát Lăng và hồ Ngạc Lăng chinh đồn hai ngày. Bởi vì mặc dù một đường từ từ thẳng tiến, nhưng vẫn có người sinh ra phản ứng Cao Nguyên mãnh liệt. Thốt ngựa mang nặng đôi thành trâu yak, còn phải gom phân trâu lại làm chất đốt nhóm lửa.

Cao nguyên Thanh Nam rét lạnh ướt át, nên thăm thực vật thuộc loại núi cao đồng cỏ. Lường Hồ chứa đầy cá, do tín ngưỡng, người dân Tây Tạng không ăn cá, nhưng rất nhiều quan binh Mãn Hán ngán thịt dê lúa mì thanh khoa, vụng trộm đánh cá làm phong phú thêm thức ăn, Thập Tứ cũng mở một mắt nhắm một mắt. Buổi chiều Hoàng Thụ đưa tới ba bốn con lớn, nói là: "Cho thăm ném thử".

Ngày đầu tiên đóng quân ở bờ Hồ Nam Trát Lăng, lòng ta có chút sáng khoái, qua một đêm hít thở thông thuận rồi. Ngày thứ hai, Thập Tứ đi gặp Đạt Lai, ta liền muốn tìm chút niềm vui cho mình. Nhiếp Tĩnh trêu chọc tìm đến cho ta một con vật hình như là trâu yak, ta hung tợn trừng hắn, thế nhưng hắn lại cười hắc hắc nói: "Chủ tử, nhập gia tùy tục thôi." Ta nhìn tiểu tử tựa như voi mà mót này nuốt nước miếng, nhắm mắt leo lên lưng của nó. Hắn dắt trâu đi dọc theo bên hồ, tìm được một chỗ gò đất cao vút, cột trâu ngắm cảnh.

Nhiếp Tĩnh dường như không nhìn thấy mặt hồ xám trắng rộng lớn trước mặt, chỉ nhìn doanh trướng màu trắng nối tiếp nhau đến mắt hồ, chợt toát ra một câu: "Có lẽ không lâu sau phải đối xung hô với người thành ‘nuơng nuơng’ rồi."

Ta ngẩn người, cười nói: "Sẽ không, ta bảo đảm."

"Ngươi lấy cái gì bảo đảm?" Hắn kỳ quái liếc nhìn ta hỏi.

Ta không có trả lời hắn, ngược lại nhìn về phía thiếu niên tộc Tạng đang chăn trâu bên hồ, nói: "Thôi bài Tô Vũ chăn dê lần nữa đi."

Hắn gật đầu, mồm huân ra thử âm. Tiếng nhạc cô tịch luôn làm cho người ta cảm thấy nhớ nhà, nhưng ta cũng không biết mình nên hoài niệm nơi nào, sợ rằng có cũng chỉ là chút thương cảm hư vô mà thôi. Tiếng nhạc ở trên mặt hồ tàn mạn, nước hồ vỗ bờ giống như hòa cùng giai điệu.

Khúc nhạc chưa thổi được một nửa đột nhiên ngừng lại, hắn để nhạc cụ xuống, nhìn về phía sau lưng, nói: "Nam nhân của ngươi tới." Nói xong liền nhảy xuống sườn đất, đi về hướng ngược lại.

Thập Tứ cỡi một ngựa màu trắng đốm đỏ cao lớn, lông bờm màu bạc bị trời chiều chiếu vào ánh lên một tầng màu vàng kim, cực kỳ xinh đẹp. Đợi hắn đến gần, liền cười nói: "Ngươi cỡi con ngựa này thật lạ mắt."

Hắn nhảy xuống lưng ngựa, dắt nó đến gần, trả lời: "Vài ngày trước La Tạng Đan Tân tặng. Rất dịu ngoan, thích thì cho nàng cười."

Ta vuốt ve cái cổ xinh đẹp của nó, ngâm nga một câu: "Dân khổ đất Kinh không dám cười. Nghiêng thành chớp loáng xem như tưới."

Thập Tứ cười nói: "So sánh nó với ngựa Thanh Hải có phải quá đề cao rồi hay không? Kia chính là long chủng thần mã ở trong truyền thuyết nha!"

"Dương Đế cũng là truyền thuyết, sau khi tiến công tiêu diệt Thổ Dục Hồn, sai người đưa ngựa mẹ vào hồ Thanh Hải núi Hải Tâm, để thai nghén thần câu (ngựa thần con)." Không biết là Dương Quảng suy nghĩ kỳ lạ, hay là người xưa ngây thơ, lại bởi vì nghe lời đồn mà tin tưởng ngựa cũng có Thánh mẫu Maria.

Thập Tứ nhìn đồng cỏ mênh mông xa xa: "Có lẽ một ngàn mấy trăm năm trước người Thổ Dục Hồn đã từng ở chỗ này huấn luyện ngựa Thanh Hải"

Ta nói tiếp: "Đúng vậy, nhìn nơi này giống như hoang dã, ai ngờ đến từ trong hoàng cung Đại Đường huy hoàng sinh ra Văn Thành công chúa, chính là ở chỗ này cùng Tùng Tân Kiên Bô gặp gỡ, vượt qua phía nam Hoàng Hà gia nhập Tây Tạng."

"Còn có chín năm Trình Quán, Hầu Quán Tập, Lý Đạo Tông ngàn dặm truy đuổi Tập Phục Doãn, đại phá Thổ Dục Hồn, tiến vào thượng du Tỉnh Túc Hải cách đó không xa, sau cùng cũng ở tại nơi này cùng quân phía Bắc của Lý Tĩnh hợp lực." Hắn nói đến chiến sự của người xưa, khắp khuôn mặt tràn đầy hưng phấn say mê, giống như ở đây nhìn thấy danh tướng ngày xưa dưới bàn chân đất, dùng trí san bằng đạt được phúc lợi.

Bọn hắn nói tới lịch sử có thể nhiệt huyết sôi trào, còn ta lại có cảm giác núi sông kiêu mỹ. Trông về phía xa băng tuyết tan dần vùng đất mới vừa lộ ra lúc này đây nhìn vùng đất lạnh Cao Nguyên, suy nghĩ kỳ dị bỗng nhiên toát ra: "Thật muốn xem điệu vũ Nghê Thường Vũ Y Trường An một chút, Biện Lương trong Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Yên Vũ Lâu vững chắc trong thơ Đỗ Mục."

Thập Tứ cúi đầu kề vào trán của ta, trong mắt giống như ánh nắng trời chiều chiếu vào mặt nước hồ lăn tăn gợn sóng: "Đời này ủy khuất nàng phải đi theo làm bạn với ta, kiếp sau nàng muốn đi đâu ta đều sẽ ở bên nàng."

Ta rũ mắt xuống, nhẹ giọng trả lời: "Được."

Ở đây chậm rãi hành quân, Nhiếp Tĩnh mất hết tinh thần nại, tháng năm liền rời đại đội một mình đi về phía tây, nói là từ Lhasa trực tiếp trở về Thành Đô. Có lẽ, hắn đi theo chúng ta, trên căn bản cũng không có gì nào nhiệt để xem.

Thượng du Thông Thiên Hà phồn hoa rực rỡ, ban đầu vốn là tuyết phong sông băng Hạ Mật dòng chảy như mạng nhện xuyên qua bãi cỏ mượt mà, giống như chiếc lưới nước rút thành đầu nguồn sông chính Trường Giang vạn dặm. Nơi này bầu trời là màu xanh dương đậm, áng mây giống như có thể đưa tay tóm lấy. Cảnh sắc tuy tráng lệ, cuộc sống vẫn gian khổ, vì quen nếp nên cảm giác mình quá mức yếu ớt rồi.

Chiến báo từ hai đường Nam bắc tới dồn dập, Thập Tứ vẫn còn bình tĩnh cùng ta thảo luận chuyện có liên quan đến Giang Nguyên. Ở « Thượng Thư Vũ công » cùng « Thủy Kinh Chú » chỉ ra núi Mân Giang sông Gia Lăng làm thành Trường Giang Nguyên, cho đến đời Minh sau khi lữ khách khảo sát thực địa, ở « Giang Nguyên Thi » chỉ ra sông Kim Sa là con sông lớn là ngọn nguồn của dòng chảy, chảy thẳng đến nơi cuối nguồn là "Mân Sơn Giang" (Sông Mân Sơn và núi Mân Sơn). Hoàng đế từng nhiều lần phái người đến Cao Nguyên khảo sát đo đạc, mặc dù trong "Dòng chảy Trường Giang như cây chổi, phân tán rất rộng", « Khang Hi nội phủ phong thủy đồ » chỉ vẽ ra hướng đi của dòng chảy thượng du Thông Thiên Hà tương đối chính xác.

Thập Tứ nói chuyện với ta, có lúc lại nhìn sa bàn mất hồn, không biết là lo lắng người Cát Nhĩ có bắt Sát Mộc Đa hay không, còn an công ở Phú Ninh và tình hình chiến đấu Ô Lỗ Mộc Tề. Ta muốn để một mình hắn ở lại suy nghĩ, thế nhưng hắn lại không chịu, coi ta như gối ôm "Suy nghĩ chuyện này ở một mình an tĩnh tốt hơn nhiều không tốt sao?" Ta bắt đầu nói.

"Không tốt." Hắn quẹt qua lại hạt trân châu trên cổ áo lông chồn của ta, "Phó Nhĩ Đan Tông Bồ Nhĩ Kiền tiến vào phía tây, ta ra lệnh hắn học theo Niên Canh Nghiêu." Ta không hiểu rõ, hắn liền giải thích: "Khu vực kia là đồng ruộng rộng lớn, tích trữ nhiều lương thực."

Thì ra là trò giảm đập đột cướp của ta, nói nhỏ: "Có thể quá tổn hại hay không?" Mặc dù hành vi cường đạo là lúc trước ta đề nghị.

"Làm sao có thể? Bất quá thì sử dụng kế sách ‘ vườn không nhà trống ’." Hắn cười lật đầu vai của ta về phía hắn, hôn ngực ta, "Ta cả tin, nàng mềm lòng"

Hai tay ta khoác lên vai hắn, suy nghĩ có muốn dựa vào ngực một giấc hay không: "Mềm lòng, nữ nhân đều mềm lòng thế đấy."

Thất Nguyệt, chúng ta ở Mộc Lỗ Wusu cùng Tiểu Phật gia rồi hộ tống hắn vào Tây Tạng cáo biệt đại quân Duyên Tín, dâng tặng khăn ha - đa trắng tinh, uống xong ly rượu lúa mì thanh khoa, chúc phúc các dũng sĩ sớm ngày đắc thắng trở về.

Trung tâm chỉ huy ở Mộc Lỗ Wusu đóng quân đến tháng chín, nhận được Cát Nhĩ giúp đỡ đại quân công chiếm Lhasa, sau tin Đại Sách Linh trốn về Junggar, lập lập tức nhổ trại chạy về Tây Trữ. Bình Quận Vương phụ trách ở lại trấn giữ Tây Trữ nhìn thấy Thập Tứ trở về nguyên vẹn, thờ phào nhẹ nhõm.

Từ khi tuyên bố chiến tranh nổ ra trước sau không quá hai tháng. Đạt Lai gia nhập chủ trì cung điện Polata, sau Tăng quân chính phủ tạm thời dưới sự chủ trì của Duyên Tín được tạo dựng lên ở Lhasa. Tất cả xem ra giống như là sự kiện chính trị chiến tranh. Thỉnh thoảng Thập Tứ nhận được báo cáo của Duyên Tín, hình như hắn hết sức hài lòng với biểu hiện của Đạt Lai, viết sớ tâu xong cười nói với ta: "Sợi dây phía Nam cuối cùng đạt được thông suốt, không uổng công ta bao nhiêu lần nhắc nhở hắn nên cùng người nào thân cận." Bất quá hắn cũng lo lắng Thanh Hải và Thạc Đặc Mông Cổ Chư Đài Cát đối với Tây Tạng như hồ rình mồi, lần này để cho bọn họ cách xa trung tâm quyền lực ở Lhasa, không biết là thành tựu hay là tai họa ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31-1: Khải hoàn (1)

Cuối năm, Chư Đài Cát Thanh Hải ở bờ hồ Thanh Hải dựng lều lớn, vì ăn mừng trận chiến thắng lợi, mời tiệc tướng Thanh đóng quân ở Tây Trữ. Bởi vì người Mông Cổ cũng đều dẫn theo vợ con, Thập Tứ bèn dẫn ta cùng đi dự tiệc. Đi tới nửa đường, Vĩnh Khiêm võ trang đầy đủ dẫn theo một đám người đến nghênh đón.

"Đại tướng quân!" Hắn thúc ngựa đến bên cạnh Thập Tứ, dường như có chuyện quan trọng bẩm báo, ngẩng đầu thoáng thấy ta cỡi con ngựa màu đỏ thẫm, liền im bất luận.

Thập Tứ nhìn ta một cái, nói với hắn: "Có chuyện gì? Nói đi."

Vĩnh Khiêm liền nhẹ giọng bẩm báo: "Ở Tây Tạng Chuẩn Cát Nhĩ (Junggar) Tế Tang Thác Bồ Tề bị quân ta chém giết, bây giờ đang ở trong lều với đám người Sát Hãn Đan Tân."

"Người đã chết lại còn sống?" Thập Tứ không sợ hãi ngược lại cười, "Chẳng lẽ đến làm thuyết khách?"

Vĩnh Khiêm nhìn sắc mặt của Thập Tứ, gật đầu trả lời: "Đúng. Hắn nói ‘ Bộ tộc Ngôã Lạt Mông Cổ vốn là một nhà, vì sao để cho người ngoài nhúng tay vào chuyện của nhà mình ’, ‘ thời gian qua Tây Tạng luôn là người Mông Cổ quản, bây giờ bị người Thanh đoạt đi ’, còn nói thủ lĩnh Hòa Thạc Đặc cũng nhìn lại mình một chút, giúp chúng ta, không mò ra được chỗ tốt nào."

Thập Tứ không hề tức giận, chỉ nhàn nhạt hỏi: "Hả? Đám người Sát Hãn Đan Tân có phản ứng gì không?"

"Nhóm người Hòa Thạc Đặc Đài Cát có buồn bực không lên tiếng, có giận dữ mắng lại hắn. Quảng Thiện còn ở đó ứng phó. Đại tướng quân, còn muốn đi sao?"

Thập Tứ cười nói: "Đều đã đi đến nửa đường rồi, tại sao không đi? Hiện tại Sách Vọng A Lạp Bồ Thân bộ dạng thảm hại, còn có năng lực gì bày Hông

Môn Yến cho ta! Về phần những người Đài Cát lão gia kia, thì càng không cần lo lắng bọn họ có thể gây ra trò gì."

Chư Đài Cát Thanh Hải không thể nhúng chàm Tây Tạng có điều bất mãn, mà hiện tại Sách Vọng A Lạp Bồ Thân không có sức trả đòn, đành phải thừa lợi dụng việc mâu thuẫn này phá hoại quan hệ bọn hắn cùng triều đình nhà Thanh. Ta nghĩ hẳn có lẽ có chút nhức đầu, cười hỏi: "Rất khó giải quyết sao?"

Hắn cười thờ dài nói: "Người La Sát ở phía Bắc không ngừng nhắm về phía Sách Vọng ném tú cầu, cho nên không muốn ép hẳn quá chắc."

Ta gật đầu một cái tỏ ra hiểu rõ, mắt thấy phía trước trên đồng cỏ vàng óng ánh doanh trường tầng tầng lớp lớp, đến nơi rồi.

Hôm nay thời tiết cực tốt, gió rất nhẹ, ánh nắng tươi sáng. Có thể thấy nơi xa trên đường chân trời một vệt màu trắng ranh giới có tuyết, đó hẳn là mặt hồ đóng băng. Trong doanh địa, quân Mông Cổ và quân Thanh ngồi lẫn lộn vây quanh đồng lửa, uống rượu ăn thịt, có người cùng các thiếu nữ Mông Cổ vừa múa vừa hát nhiệt tình, thậm chí còn có phụ nhân đuổi theo đứa nhỏ chạy loạn, giống như đang ăn tết, không khí không chút giương cung bạt kiếm nào.

Về mặt Vĩnh Khiêm ngưng trọng, Thập Tứ thì lại có vẻ rất thông dong, vỗ vai của hắn cười nói: "Dẫn đường, đi xem một chút." Vĩnh Khiêm khom người đáp một tiếng "Vâng", lĩnh mệnh đi ở phía trước.

Bên ngoài một cái liêu lớn, mấy người hầu Mông Cổ thấy Thập Tứ đến cuống quýt tiến lên nghênh tiếp. Xem ra bên trong trò chuyện quá chuyên chú, những việc khác đều đã quên rồi. Vĩnh Khiêm phân phó thân vệ cẩn thận đề phòng. Nghe nói lớp băng trên mặt hồ rất dày, trên băng còn có tuyết đọng, ta nghĩ ta ở đây cũng không có chuyện gì làm, không bằng đi xem một chút có chơi trượt tuyết được hay không, lại bị Thập Tứ chụp được cổ tay, kéo vào liêu.

Bên trong liêu hơn mười bàn tiệc vây thành vòng tròn, dễ thấy nhất chính là người ngồi ngay giữa kia, thất lưng thô to, mặt đầy râu. Quảng Thiện đang kích động khẩu chiến với người này. Người hầu ngăn Thập Tứ lại đi vào thông truyền trước, chúng ta vừa lộ diện, bên trong liêu tức yên lặng như tờ, mười mấy tên vương công Mông Cổ kinh ngạc rồi rít đứng dậy nghênh đón. Sát Hãn Đan Tân phản ứng nhanh nhất, tiến lên dẫn Thập Tứ đi về phía chủ tọa trống không.

Đại hán râu ria kia chắc là Thác Bó Tề, về mặt kiêu căng nhìn chúng ta chằm chằm. Thập Tứ cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ cười để cho Sát Hãn Đan Tân giới thiệu cho ta người đang ngồi. Khi phát giác có nửa số người là phúc tấn Đài Cát dẫn theo cùng đi, thậm chí có một bàn tiệc là quả phụ dẫn theo đứa nhỏ, thì liền biết sự xuất hiện của ta cũng không tính thất lễ.

Thác Bó Tề không nhịn được bị coi thường, nâng cằm dùng tiếng Hán nói: "Hừ, một đám nô tài, đến liếm bùn trên chân chủ tử các ngươi đi!"

Một vị Đài Cát nhảy dựng lên dùng tiếng Mông Cổ mắng hắn (ta nghe không hiểu, coi như tâm tình kích động, cũng không ngoài những chữ thô tục). Thác Bó Tề lại nhìn mọi người chung quanh cười lạnh nói: "Người Hán có câu nói thật hay ‘ Giết được thú săn nấu đi chó săn ’, xem thử các ngươi còn có thể vui vẻ đến khi nào!"

Thác Bó Tề có thể xuất hiện ở nơi này trong đó nhất định đã lấy được trợ giúp của một vị hoặc mấy vị Đài Cát, mà lời của hắn, hiển nhiên ảnh hưởng đến những người đang ngồi khác.

Vĩnh Khiêm đứng ở cạnh cửa màn trướng, nắm phối kiếm ngang hông mắt lộ ra hung quang. Về mặt Thập Tứ hồ hững, ở bên tai ta khẽ cười giễu nói: "Hắn cho mình là Từ Công hay là Tô Tần?" Thân phận của hắn không tiện đầu võ mồm với Thác Bó Tề, dùng vũ lực dù có thắng nhưng không tránh khỏi hiềm khích, liền thấp giọng cười nói: "Tin ta, thì cho ta trở thành Trương Nghi."

Ta cũng chỉ là nói đùa, không ngờ hắn lại ôm vai của ta, cười khích lệ nói: "Đương nhiên tin. Bàn về lời lẽ sắc bén, ít có người đuổi kịp nàng."

Thác Bó Tề nhìn hai chúng ta thì thào, ánh mắt nhìn giống như muốn ở trên người chúng ta chọc ra cái động. Lúc này ta nhận được quân lệnh, liền chuyển sang hẳn cười hỏi: "Tề Tang đại nhân, nói đến bùn, ta thấy quý chủ Sách Vọng A Lạp Bồ Thân muốn liếm chính là bùn trên chân La Sát chủ tử mới đúng chứ."

"Ngươi nói cái gì!" Thác Bó Tề hai mắt trợn lên, giận dữ hét.

Hí khúc nếu đã có đoạn đầu, thì phải hát tốt đoạn sau. Ta rót một chén trà giải khát, tiếp đó cười nói: "Ha ha, La Sát Sứ giả đều cùng chủ tử các ngươi nói cái gì đây? Để cho ta đoán một chút, có phải vào nước La Sát, liền có thể được bọn chúng bảo hộ hay không? Sa Hoàng Peter tin tưởng Diệp Nhĩ Khương thừa thãi hoàng kim, nếu Sách Vọng tặng đất đai Trường Sinh Thiên chấp tay đưa cho người La Sát, bọn chúng nhất định sẽ xây dựng từng ngọn lô-cốt ở trên những mảnh đất kia, giữ lại nhưng người anh hùng Junggar bảo vệ thật tốt. Các ngươi cũng liền an tâm, không cần sợ đối mặt với Đại Thanh rồi!" Tụ họp ở chỗ của Tiểu Chung đám cha cô thường ở trong hội nghị đàm luận thời sự Châu Âu, ai cũng biết Sa Hoàng nước Nga khuếch trương dã tâm, những năm trước đây đánh thắng Thụy Điển, hôm nay lại có xung đột với Ottoman Thổ Nhĩ Kỳ. Phía đông, thì ở vùng biên giới Junggar sông Ngạch Nhĩ Tề Tư cùng Đông Bắc Thanh triều làm chút ám muội. Thập Tứ từng nói đến Sách Vọng A Lạp Bồ Thân lúc trước đối với bọn chúng rất cảnh giác, nhưng mà lúc này hẳn hăm sâu khôn cảnh, sợ cũng không lo được nhiều như vậy.

Sắc mặt Thác Bó Tề xanh đỏ một trận, hai mắt như muốn phun lửa. Các vương công Mông Cổ liền nhìn hắn với ánh mắt khinh miệt. Thập Tứ nắm tay của ta chơi đùa, trước sau trầm mặc. Ta thừa thắng xông lên: "Hầu hạ chủ tử Peter các ngươi cho thật tốt, có lẽ sẽ được hắn đối xử giống như với chó trong viện của mình, thỉnh thoảng ban thưởng một miếng bánh xếp Seberia đông lạnh."

Thác Bó Tề quay sang Thập Tứ dùng tiếng Mông Cổ nói một đồng lớn. Ta phớt lờ biểu tình kinh thường của hắn khi hắn nhìn ta, cùng với chân mày nhíu chặt của các phúc tấn góa phụ Mông Cổ, có thể đoán được đó là những từ ngữ chỉ trích nữ nhân. Bên cũng quay sang Thập Tứ cười nói: "Không biết đoán có đúng hay không, đột nhiên Tề Tang Thác Bó Tề đại nhân không dùng tiếng Hán nữa có phải là nói chiến sự cùng nữ nhân không liên quan với

nhau hay không? Như vậy, xin phiền đại tướng quân hỏi hấn, đã như vậy, năm đó Cát Nhĩ Đan bình bại, Sách Vọng A Lạp Bố Thán có gì vội vã dâng nữ nhi Chung Tề Hải của Cát Nhĩ Đan cho Đại Thanh ta?"

Thập Tứ nhìn về phía hấn cười hỏi: "Cần ta dịch cho ngươi không?"

Sắc mặt Thác Bố Tề xám trắng, nói không ra lời.

Thập Tứ cũng không muốn nghe hấn nói, phất tay nói: "Cút về nói cho Sách Vọng A Lạp Bố Thán, nếu hấn vẫn còn là nam nhân, còn là con cháu Ba Đồ Nhĩ Hôn Đài Cát, đao kiếm phai mờ cũng đừng chi biết hô hào ‘Bộ tộc Ngô Lạt vốn là một nhà’ Mông Cổ!"

Vĩnh Khiêm đã sớm không kịp chờ đợi nháy mắt với thân vệ bên cạnh, bọn họ liền áp giải Thác Bố Tề ra khỏi lều.

Sát Hãn Đan Tân vỗ tay "Bốp bốp" hai cái phân phó mở yến, sau đó bung ly rượu trước mặt lên, cười nói: "Kính đại tướng quân!"

Vì vậy các Đài Cát đều đứng dậy cung kính, toàn cảnh nhiệt liệt hòa hợp.

Mặc dù cuộc nháo kịch này kết thúc, nhưng tai họa ngầm sau lưng của nó lại chưa trừ được tận gốc. Dĩ nhiên, đây cũng không phải là vấn đề ta cần quan tâm.

Năm mới vừa bắt đầu, Hoàng đế triệu Thập Tứ hồi kinh. Rốt cuộc có thể nhìn thấy Đông Đông rồi, không biết tiểu cô nương mười hai tuổi lớn lên hình dáng ra sao!

Càng gần đến Kinh Thành, đội ngũ đi càng chậm. Bởi vì phải chờ đợi hoàng đế sắc mệnh, thương nghị nghi thức nghênh đón phù hợp Ta đối với phô trương không có hứng thú, cũng thật sự nhớ nhung nữ nhi, vào Trục Đãi, nói với Thập Tứ một tiếng, dẫn một tiểu đội tùy tùng cưỡi ngựa về nhà trước.

Trở lại phủ Bối Tử, gõ cửa hông, đi tới nửa đường chỉ có Thụ ma ma vội vàng vàng chào đón, chắc là ta về trước thời hạn bọn họ cũng không kịp chuẩn bị. "Đông Đông đâu?" Ta cũng không chờ nàng thỉnh an, nhắm đầu vào liền hỏi. Đã sớm viết thư nói cho Đông Đông biết chúng ta trở về, để nàng đừng ở lại trong cung, về nhà chờ, hơn nữa đã nói trước, nếu ta về đến nhà không thấy nàng, cái mông nhỏ của nàng sẽ gặp họa.

"Hồi phúc tấn, cách cách đang chơi ở trong viện của nhị a ca. Phúc tấn không bằng trở về phòng nghỉ ngơi, nô tỳ đi gọi cách cách tới thỉnh an."

Nàng chạy chậm theo ta, cúi đầu đáp lời.

Ta liếc nàng một cái, chân vòng qua hướng khác, nói: "Không cần, tự ta đi tìm nàng."

Ở ngoài viện Hoàng Minh gặp một cô gái xa lạ, mười bảy mười tám tuổi ăn mặc theo phong cách thiếu phụ. Ta nhìn về phía Thụ ma ma, nàng liền nhẹ giọng chỉ điểm nói: "Đây là phúc tấn của đại a ca."

A, nàng dâu của Hoàng Xuân, là con dâu ta. Vì vậy mỉm cười nói với nàng: "Nàng dâu mới cũng tới tìm nhị a ca chơi sao?"

Thiếu phụ không nhận ra ta, quay đầu về phía người hầu bên cạnh tìm kiếm đáp án, một ma ma có chút thâm niên ghé vào bên tai nàng nói vài câu, nàng liền khẩn trương nhìn ta một cái, cúi đầu nói nhỏ: "Hồi phúc tấn, ta. Con dâu là tới tìm đại a ca."

Tại sao nàng không được tự nhiên như vậy? Bộ đáng ta rất hung dữ sao? Thôi, không làm khó tiểu cô nương. Liền cười nói: "Vậy cùng đi vào nhìn một chút." Nói xong bước vào viện trước, men theo âm thanh náo nhiệt tìm đến chỗ. Liền thấy một đồng người vây quanh hàng rào gỗ cao nửa người hưng phấn hò hét, tiếng của Đông Đông không phải lớn nhất, nhưng cao vút nhất, bởi vì nàng chỉ một là một cô bé nhỏ. Đám tiểu tử này là thừa lúc trước khi cha bọn chúng trở về cuồng hoan lần cuối cùng. Trong đám người đột nhiên bộc phát ra tiếng kêu "Oa" "A" "Ồi chào", tiếp theo là tiếng Đông Đông hoan hô, mà bọn Hoàng Xuân Hoàng Minh còn lại là tiếc nuối lắc đầu thờ dài. Một gã sai vặt bắt con gà trống lợi của nàng ra khỏi hàng rào, nàng thế mà hí hửng ôm con gà mào đỏ đuôi dài qua, hôn một cái lên lông cổ bóng loáng của nó.

Ta cau mày kêu: "Đông Đông."

Lúc này nàng mới nhìn về phía ta, sau đó liền sững sờ, ta vẫy vẫy tay với nàng, nàng lại rầy rà không chịu đến gần. Hai năm không gặp, ngỡ là đương nhiên, huống hồ ta cũng thật sự không muốn nàng cùng gà âu yếm sau đó lại đến hôn ta. Vẫn là Thụ ma ma nhìn không được, nhẹ giọng nhắc nhở: "Cách cách, còn không mau thỉnh an ngạch nương."

Ta thấy nàng ôm con gà chơi sảng sảng đến gần, cau mày nói: "Để con gà đó xuống." Cũng không sợ bệnh gà toi à.

Lập tức có gã sai vặt ôm con gà đi, nàng từng bước từng bước qua đây, tathấy bà vai trước ngực nàng dính mấy cọng lông gà, muốn đưa tay phui xuống, mới phát hiện vẫn còn nắm roi ngựa, liền giao đồ trong tay cho Thụ ma ma cầm, thuận tiện cởi áo choàng xuống. Phui sạch sẽ trên người nàng, véo nhẹ gương mặt của nàng hỏi: "Nhanh như vậy liền không nhận ra nương rồi à?" Vóc dáng tiểu gia hóa cao lên không ít, đều đã đến bà vai ta rồi, gương mặt cũng không tròn giống như trước kia.

Nàng giống như tìm được chút cảm giác, ôm lấy cánh tay của ta nói: "Ngạch nương, người đen."

Ta vỗ vỗ đầu của nàng, cười nói: "Con không giống như người khác, thay đổi cũng không nhận ra."

Hoàng Xuân Hoàng Minh Hoàng Ánh lần lượt tới đây thỉnh an, ta cười nói với bọn nó: "Chơi tiếp đi, Ama các ngươi tối thiểu sáng mai mới có thể về đến

nhà." Nói xong xách Đông Đông trở về phòng.

Một đường Đông Đông hỏi đông hỏi tây, lại cảm thấy hứng thú với trang phục của ta nhất: "Nurong, cái áo này của người thật là đẹp mắt, con cũng làm một bộ được không?"

Ta không khỏi bật cười: "Cái này thì có cái gì đẹp mắt? Con muốn mặc thì sai bọn họ may đi." Cũng chỉ là áo mở tứ xiên Mông Cổ, vạt áo cắt hơi ngắn chút, để chắn gió, thêm một cái áo cao cổ, giống như áo da bình thường lấy lông cáo trắng viền mép.

Nàng vui vẻ nhảy về phía trước: "Chính là gọn gàng đẹp mắt, nhất định cỡi ngựa dễ dàng!" Ai, bắt đầu xem trọng ăn mặc đẹp như thế nào, rốt cuộc cũng là thiếu nữ!

Trở về phòng sửa soạn xong xuôi, theo thường lệ đi qua chỗ Hoàn Nhan thịnh an. Nàng hỏi tình hình Thập Tứ và trở về bao lâu rồi, còn lại chính là lời xã giao.

Buổi tối ta ngủ trong phòng Đông Đông. Các loại đồ chơi chất đầy phòng nàng, đao kiếm còn không ít, búp bê cũng chất nửa giường. Nhớ lại ban ngày nàng chơi đùa mạnh mẽ, không khỏi nghĩ nha đầu này không ai quản thúc, chỉ sợ là "Kiêu căng vô cùng, quần là áo lượt đệ nhất" rồi. Bất quá nàng vẫn giống như trước đây, sau khi lên giường quần ta kể chuyện xưa, ta có chút mệt mỏi, tùy tiện biên soạn một chút truyền thuyết Văn Thành công chúa vào Tây Tạng cho nàng. Nói xong thế là lại nhớ tới tiểu Đạt Lai Guesam Gia Thổ tặng Phật châu, liền lấy quần lên cổ tay cho Đông Đông, căn dặn nàng không cho phép lấy xuống. Một nhiệm thành kính cùng hồn nhiên của chủ nhân, đây là nữ trang có linh khí nhất, nguyện có thể bảo hộ nàng bình an.

Thập Tứ mãi cho đến gần tối ngày hôm sau mới về đến nhà, Đông Đông cùng hân cũng quen thuộc nhanh hơn, nũng nịu hô: "Ama!" Nhảy lên trên lưng hân, siết cổ của hân. Thập Tứ cười nắm lấy hai cánh tay của nàng, đưa tới trước mặt, khẽ mặt tới gần nói: "Tiểu bảo bối, có nhớ Ama con hay không? Tối, hôn nhẹ Ama!"

Đông Đông "Ba" hôn hân một hóp, lại biu môi nói: "Râu ria chích người!"

Thập Tứ cười ha ha, ôm lấy nàng, lấy râu quệt qua gương mặt của nàng. Đông Đông cười khanh khách hô nhột, quay người tránh thoát, trốn ra sau lưng ta. Thập Tứ cũng lại gần, khuôn mặt kề đến trước mặt, nghiêng mặt nói: "Đến phiên nàng."

Ta hôn một cái lên trên mặt hân, quay qua nói với Đông Đông: "Ama con mệt mỏi, sáng mai trở lại tìm ama cỡi ngựa. Trở về làm bài tập, hai ngày nữa ta sẽ kiểm tra."

Đông Đông vừa nghe đến hai chữ "Bài tập" liền khăn trương, hôn ta một cái liền chạy ra khỏi phòng, thật giống như ta không thấy nàng thì sẽ quên chuyện này.

Ta quay sang Thập Tứ: "Mệt mỏi không? Ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi đi."

Hân "Ừ" một tiếng, lộ ra vẻ mệt mỏi. Ta kéo hân đến cạnh giường nằm xuống, hân gần như vừa dựa vào liền ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31-2: Khải hoàn (2)

Ngày hôm sau, Hoàng Xuân và Hoàng Minh dẫn nàng dâu mới tới đình an Thập Tứ. Phúc tấn Hoàng Xuân dịu dàng an tĩnh, Hoàng Minh thì xinh đẹp hoạt bát. Còn có con trai lớn ba tháng của Hoàng Minh, tiểu nãi oa mập mạp, dĩ nhiên là cháu của ta, thật không thể tưởng tượng nổi! Hình như Thập Tứ cũng thích ứng không được, vẫn luôn nhú mày, mặt không chút thay đổi. Ta cười hỏi: "Tại sao nghiêm mặt vậy?"

Thế mà hân không tin hỏi ngược lại: "Ta nghiêm mặt sao?"

Đầu ngón tay ta chạm một cái vào mi tâm của mình, cười nói với hân: "Nơi này có cái rãnh."

Hân cầm tay của ta, vẻ mặt buộc chặt rốt cuộc đã giãn ra. Tuổi còn trẻ như vậy đã làm ông người khác, lúc ôm trường tôn, cũng làm như có thật nói với nhi tử: "Đứa bé lớn lên giống nương nhiều hơn một chút."

Đáng tiếc bọn nhi tử của hân, nhìn thấy hân đều lộ vẻ thận trọng, trừ đáp lại một tiếng "Vâng" ra, liền không có câu trả lời nào khác nữa.

Đông Đông nhảy vào phòng, ngồi trên kháng, tựa vào bên cạnh cha nàng trêu chọc chất nhi, bé con cười với nàng, nàng liền vui vẻ: "Nhìn, nó tính khí thật tốt! Đáng đáp đẹp mắt hơn Nhị ca."

Hoàng Minh dờ khóc dờ cười, lại không dám ở trước mặt phụ thân nó cùng nàng đầu vô mồm, hết cách đành nhìn ta, rồi cúi đầu không nói.

Gia yến buổi tối giống như thường ngày, mọi người đều yên lặng im ắng. Sau khi ăn xong, cũng là Thụ Thụ Giác La thị phá vỡ trầm mặc: "Gia, mừng ba

tháng sau chính là sinh thần của phúc tấn. Hai năm trước gia vẫn lãnh binh bên ngoài, cũng không làm qua."

Thập Tứ nghe xong có chút bất ngờ, nhìn Hoàn Nhan Thị một cái, nói: "Vậy thì lo liệu thật tốt đi." Lại quay về phía Thư Thư Giác La thị và Phúc nhi dặn dò, "Nàng là thọ tinh, các người giúp đỡ nhiều hơn một chút." Các nàng vội đồng ý. Bữa cơm này như vậy mới coi như là kết thúc.

Ngày hôm sau, Phúc nhi dẫn Hoàng Ánh tới xuyên môn. Dựa theo hiểu biết của ta đối với nàng, về mặt thấp thòem kia sợ là có chuyện muốn nhờ. Ta cũng không thúc giục, tĩnh tâm uống trà. Sau khi nói vài câu nhàn thoải, nàng liền đi vào chánh đề: "Phúc tấn, năm nay Hoàng Ánh đã mười lăm tuổi rồi."

"Ừ." Mười lăm tuổi rồi sao? Thời gian trôi qua thật nhanh quá!

Nàng tiếp tục nói: "Nhị a ca chỉ lớn hơn nó hai tuổi, năm trước đã thành hôn rồi, nhưng hôn sự của nó vẫn còn chưa có tin tức"

"Ngạch nương!" Hoàng Ánh đỏ mặt, có lẽ không ngờ mẫu thân dẫn hấn tới đây là vì chuyện này.

Mười lăm tuổi cũng không lớn lắm nha! Bất quá cũng là lúc nên chú ý tới, liền nói: "Nội Vụ phủ không có hỏi tới sao?"

Nàng lại lắc đầu lau lệ: "Ta không biết. Vị phân của ta thấp kém, gia lại không có ở trong kinh, liền không biết nên cùng ai nói."

Ta cười với nàng: "Đừng khóc. Chẳng lẽ để cho Hoàng Ánh cô độc hay sao? Nếu bọn họ không có làm thì càng tốt, nói không chừng có thể tự mình chọn một người vừa ý." Lại quay sang Hoàng Ánh cười hỏi: "Tam a ca, người có người trong lòng chưa?"

Ban đầu cũng chỉ là hỏi đùa cho vui thôi, không ngờ hấn vậy mà đỏ mặt cúi đầu có chút dấm chiêu.

Phúc nhi cả kinh nói: "Hoàng Ánh, là cô nương nhà nào?"

Hấn cúi đầu không đáp.

Ta đưa mắt nhìn hấn, hỏi: "Nàng đối với người cũng có tâm sao?"

Hoàng Ánh ngạc nhiên nhìn về phía ta, hồi lâu mới phun ra một câu: "Ta, ta không biết."

Tốt lắm, bây giờ có việc làm rồi.

Thập Tứ nghe nói chuyện này, phản ứng thật bình tĩnh, chỉ cười nói: "Ta đi tìm Ama cô nương kia tán gẫu, rồi nói với ngạch nương một chút."

Ta gật đầu trả lời: "Ừ, người ra mặt tốt nhất. Ta đã thấy cô bé kia rồi, cùng Hoàng Ánh rất xứng đôi." Nhớ tới lúc mới gặp mặt nói rõ ý đến, cô gái kia sợ hãi hỏi Tam a ca nhà chúng ta là người nào, ta hơi giật mình, dẫn nàng lên lên nhìn Hoàng Ánh. Nàng nhìn thấy bóng lưng liền giống như bưng tỉnh hiểu ra, đỏ mặt gật đầu. Cuối cùng cũng thờ ra một hơi, nếu không không biết làm sao ăn nói với Hoàng Ánh. Lưỡng tình tương duyệt rất khó được, thật vì bọn nó vui mừng.

"Hoàng Ánh tiểu tử này, thật không nhìn ra." Không biết vì sao, hấn hình như rất cao hứng.

"Không nhìn ra cái gì? Hấn cũng đến tuổi rồi." Ta cười trả lời.

Thập Tứ ôm eo của ta, cúi đầu nói khẽ vào tai ta: "Cũng đúng. Ta ở tuổi của hấn, cũng đã có cô nương yêu thích rồi"

Kể từ khi hồi kinh, Thập Tứ tham gia khánh công không dưới ba lần, nhưng Hoàng đế chiêu đãi tiệc du xuân toàn gia vẫn là lần đầu. Đông Đông ăn mặc áo choàng mới y như nàng muốn lắm, cùng mấy đứa nhỏ chơi đùa, chạy trốn đầu đầy mồ hôi trở về chỗ ngồi. Ta lau mồ hôi cho nàng, nàng quý gối bên cạnh, giống như con chim tước nhỏ, ngược đầu muốn mớm nước dứt cơm. Hai năm qua ta không có trông nom đứa nhỏ này rồi, liền tùy tiện cho nàng làm nũng.

Ăn mấy khối điểm tâm, nàng lại yên tĩnh không được bèn chạy đi chơi trống lục lạc với các tiểu đường đệ. Ta ở giữa bàn tiệc nữ nhân cũng không thú vị, liền đi theo đứng ngoài quan sát. Đông Đông quá hiếu thắng, nhìn người khác tung đồ chơi, nàng liền nhất định thay đổi nhiều kiểu chơi đa dạng khác cạnh chừng đoạt lấy. Nhìn trống lục lạc màu đỏ bay lên cao, ta ở một bên vì nàng đổ mồ hôi hột, lại chỉ thấy nàng ung dung xoay người, đợi trống lục lạc sắp rơi xuống khi đó nàng tung bay áo bào xua đi tuyết trắng dùng sợi thừng bằng sợi bông vũng vàng tiếp được, động tác hết sức lưu loát.

Khi bọn tiểu tử kia đang chơi hết sức lực, thì một đám nam hài lớn tuổi hơn một chút nhao nhao ầm ĩ tới. Hoàng Tự khẽ gạt đám hoàng tôn ra, còn lại là mấy thiếu niên mặc trang phục Mông Cổ. Đông Đông ngoắc Hoàng Trú lại, cao giọng hỏi: "Tiểu Ngũ, chuyện gì vậy?"

Hoàng Thôn cùng tuổi với Đông Đông, nhưng văn tĩnh hơn nàng nhiều (nói thật, ta cảm thấy được mấy đứa nhỏ cùng lứa với Đông Đông, đều văn tĩnh hơn nàng nhiều), một mình đi đến dưới bóng cây đứng nhìn. Ta sai Đông Vân tìm hấn tới đây nói chuyện, hấn rành mạch ngăn nắp cúi chào thỉnh an, gọi ta một tiếng: "Thẩm".

Ta hỏi: "Ama người khỏe không?" Trở về cũng chưa gặp qua Thập Tam, nghe nói gần đây thân thể hấn không được tốt.

Hấn nhu thuận đáp: "Nhờ phúc của thẩm, Ama mấy ngày nay tốt hơn nhiều. Còn mỗi ngày dậy sớm luyện kiếm."

"A. Mấy ngày nữa sẽ sang nhà người chơi, cũng nhìn Hòa Huệ một chút." Ta cười nói, lại hỏi, "Đúng rồi, mấy tiểu tử các nueri ầm ĩ cái gì vậy?"

"A, mới vừa rồi đưa ngựa, Thành Côn Trát Bó nhà Lục cô cô về nhất." Giọng điệu của hắn trần thuật thần nhiên.

Nói cho cùng rất ít đưa nhỏ xem nhẹ thắng thua giống như hắn, mà đưa nhòta sanh ra kia, càng thiếu hụt loại tư tưởng này, tàn nhẫn tranh đấu trong xương ngược lại một điểm cũng không thiếu. "Một đám ngu ngốc!" Đông Đông nhìn lướt qua đường huynh đệ nững nịu, thuận tay đưa trống lục lạc cho Hoàng Lịch, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào đưa bé Mông Cổ giành được thắng lợi nói: "Này, người! Thắng bọn họ không coi là bản lĩnh, có dám so với ta không?"

Đưa bé kia lớn hơn Đông Đông khoảng chừng một hai tuổi, vuốt lông bờm ngựa yêu, liếc nàng cười nói: "Người? So tài đá cầu lông gà sao?"

Kháng định Đông Đông rất tức giận, chỉ là sau khi nàng yên lặng mấy giây, lại cười đáp lại: "Đá cầu về nhà tìm nha đầu hầu hạ cùng người chơi đi. Cười ngựa kia mới lòi cuốn, cùng ta đua một đoạn, thắng được nửa lên mặt cũng không muộn!" Nàng mở miệng cũng không nhường cho người ta, không biết học với ai!

Đưa bé gọi là Thành Côn Trát Bó trầm mặt, nói: "Được! Tiểu nha đầu, cũng đừng khóc nhé!"

Đang coi náo nhiệt phấn khích, một cái cánh tay vòng đến ngang hông ta. Thập Tứ ở bên tai hỏi: "Nhìn cái gì vậy?"

"Nhìn nữ nhi người làm thế nào ‘ Tài nghệ trấn áp quần hùng ’." Ta đáp. Đám trẻ kia đòi trận địa, ta muốn lặng lẽ theo đuôi, lại bị Thập Tứ kéo lại. Về mặt hắn muốn nói lại thôi, lực chú ý của ta từ trên người Đông Đông trở lại, nhìn hắn hỏi: "Xây ra chuyện gì?"

"Nếu ta lại quay trở lại Tây Trữ, nàng." Hắn dừng một chút, lại cười nói, "Đông Đông không thể không ai trông nom, nàng nên ở lại trong kinh."

Hắn nói như vậy, là xác định phải đi nữa. Vì vậy cười nói: "Ta đi với người." Mặc dù không bỏ được Đông Đông, nhưng nàng ở chỗ này cũng sẽ không tịch mịch.

Thập Tứ không nói gì, bước lên một bước nhẹ ôm lưng của ta, ôm ta vào lòng.

"Thập Tứ đệ!" Nơi xa truyền đến gọi, là Lão Cửu vừa đi tới phía bên này. Thập Tứ đổi lại dất tay của ta, cười nhìn hắn chào hỏi: "Cửu ca."

Lão Cửu về mặt ngưng trọng, cau mày nói: "Thập Tứ đệ, ta có lời muốn nói với người."

"Chuyện quan trọng gì vậy?" Thập Tứ nghi hoặc, về mặt kia làm như đang hỏi, nói ở chỗ này à?

Ta nhìn Đông Vân liếc mắt ra hiệu, nàng phúc phúc liến lúi ra. Ta cũng tính cách xa một chút trông chừng, Lão Cửu lại nói: "Ta sai người canh chừng gần đây rồi." Lại quay sang ta nói, "Nói mấy câu thôi, để muội chờ một chút." Nói xong kéo Thập Tứ qua một bên.

Hai người cũng không có tránh ta quá xa, nhưng bọn hắn cố ý hạ thấp giọng nói chuyện với nhau lại chỉ loáng thoáng nghe được một đôi lời. Cuối cùng Lão Cửu hiển nhiên chưa thuyết phục được hắn, về mặt bất đắc dĩ, hai mắt nhìn về phía ta bên này, xoay người rời đi. Thập Tứ quay lại nói với ta: "Cửu ca muốn ta đừng đi Tây Trữ."

"Ừ, ta nghe được." Ta hỏi, "Người không đi không được sao?" Đại khái có thể đoán được nguyên nhân Lão Cửu phản đối.

Hắn trầm mặc một hồi, nói: "Gần đây ngựa thể Hoàng a mã vẫn không khỏe, ta có thể nào không thay ông phân ưu? Chư Bộ Thanh Hải ngoài mặt hòa nhả mà trong lòng không hòa, hiện tại đối những người khác đi, sợ áp chế không được. Về tình về lý, ta đều không thể không đi."

Liệt kê những lý do này không biết là muốn thuyết phục người nào. Ta cười với hắn nói: "Vậy thì cùng đi chứ. Tây Trữ không có gì không tốt."

"Ừ." Về mặt hắn thoải mái hơn, hỏi: "Vừa rồi nàng nói Đông Đông lại bày ra trò gì nữa rồi hả?"

"A! Nhanh lên, chậm không thấy được!" Nếu hắn không nhắc tới ta liền quên mất. Gọi Đông Vân tới hỏi rõ hướng đi của những đưa nhóc kia, vội vàng đuổi theo. Thập Tứ không hiểu, vừa đi vừa hỏi, ta liền kể lại quá trình với hắn, hắn ngạc nhiên nói: "Nàng luôn luôn không cho con gây chuyện sinh sự, hôm nay là thế nào?"

Ta trả lời: "A, thỉnh thoảng cũng cần phải cho nàng náo động một chút. Nếu không nàng sẽ nghẹn chết." Ha ha, không biết chiến dịch này ai diệt được nhục khí của ai.

Chúng ta leo lên dốc thoải tầm mắt trông trải hơn, lại phát hiện đã có người chiếm vị trí xem cuộc chiến. Thập Lục Thập Thất hai vị a ca, nhìn thấy chúng ta liền nhiệt tình kêu: "Thập Tứ ca, tẩu tẩu." Thập Tứ qua chào hỏi với bọn họ, ta cười gật đầu đáp lễ, tâm tư sớm chạy tới chỗ mấy bóng người ngựa dưới sườn dốc rồi.

"Phành" một tiếng tiếng chiêng vang, bắt đầu!

Hai con ngựa một đỏ một đen, hai đứa bé một xám một trắng tức khắc leo lên ngựa, xuất phát chạy một đoạn xem ra thực lực ngang nhau. Tầm mắt của ta đuổi theo bọn nó, nhìn bọn nó từ khúc uốn cong con đường chạy song song với nhau, cho đến ở nửa chặng đường từng người rút từng lá cờ cũng chưa có kéo ra khoảng cách. Đi vòng vào trên đường, có lẽ bởi vì lực cánh tay Đông Đông hơi yếu, cầm cọc trong tay nghiêng về một bên, đầu cán lá cờ vừa vịn chặn lại tầm mắt con ngựa đối thủ. Đứa bé kia bị chậm lại dĩ nhiên không cam lòng, cũng dùng lá cờ trên tay mình che trước mặt ngựa Đông Đông đang cười. Vì thế không ai nhường ai, hai người ngựa càng chen lách càng áp sát, đương nhiên lá cờ không sử dụng được nữa rồi. Mắt thấy đích

đến gần trong gang tấc, ta đứng ở góc độ này nhìn thấy hình như Đông Đông vượt lên hơn nửa cổ ngựa, chỉ là cũng không chắc cuối cùng ai sẽ chạm đích trước.

Đúng lúc này, đột nhiên có một khối màu trắng không biết thứ gì bay đến trên mặt con ngựa yêu của Thành Cồn Trát Bó, con ngựa đỏ thẫm kia hí một tiếng, ra sức lắc đầu vùng vẫy để cho nó rơi xuống, vì vậy bị chậm hai giây, Đông Đông thừa dịp vượt lên trước chạy qua vạch đích đến. Thập Lục a ca và Thập Thất a ca còn hưng phấn hơn người làm mẹ như ta (không biết có phải đánh cuộc bên ngoài hay không), vỗ tay tán dương rần rần. Thập Lục a ca còn quay sang Thập Tứ chúc mừng nói: "Thập Tứ ca, ngũ cách cách nhà ca thật tuyệt vời!"

Chúng ta cùng xuống dốc đi về phía bên nhỏ, lại phát hiện bên kia người tụ tập càng ngày càng nhiều, Hoàng đế, mấy vị hoàng tử lớn tuổi hơn và ngách phụ đều đến đây, được rồi, đều là nhân rồi đến xem náo nhiệt! Ta dừng bước ở bên ngoài đám người, nhìn xuyên qua khe hở người thấy Thành Cồn Trát Bó mặt đỏ lên, cứng cổ: "Cái này không tính, đều là bị khăn tay của nàng ta làm hại!"

Thì ra cái thứ màu trắng đó là chiếc khăn tay của Đông Đông! Chỉ không hiểu được là cố ý hay là ngoài ý muốn.

Đông Đông dường như không thêm để ý chút nào, hi hi mà nói: "Có chơi có chịu."

Lục ngách phụ Sách Lăng vỗ vai nhi tử nói: "Quận chúa nói đúng, nam nhi nên có độ lượng."

Thành Cồn Trát Bó có chút không phục trừng mắt nhìn Đông Đông, cũng không nói gì nữa.

Từ ngách phụ Đôn Đa Bó Đa Nhĩ Tề nhìn về phía Hoàng đế cười nói: "Hoàng thượng, nô tài thấy ngũ cách cách cùng tiểu thế tử cũng rất có duyên phận, không biết ý vạn tuế gia như thế nào."

Lời này vừa nói ra, mọi người yên lặng như tờ, chỉ có Thành thân vương cười phụ họa: "Nhi thần nhìn thấy cũng xứng đôi."

Huyết thống hai đứa nhỏ này gần như vậy, dù sao ta tuyệt đối không vừa ý. Nhìn Thập Tứ cau mày, hẳn là cũng có thái độ phản đối, chỉ là có lẽ lý do không giống ta. Thập Tứ vừa định nói chuyện, lại nghe Lão Thập giành trước nói: "Không được không được, nhi tử nhìn không ổn. Thừa Nguyên còn nhỏ!"

Hoàng đế mỉm cười hỏi ý kiến Ung Thân Vương và lão Bát bên cạnh: "Các người thấy sao?"

Lão Bát cúi đầu trả lời: "Hồi hoàng a mã, nhi thần cho rằng không bằng chờ ngũ cách cách cùng Thế tử lớn một chút, định tính tình, bàn lại không muộn."

Ung Thân Vương cũng nói: "Nhi thần cảm thấy theo như lời Bát đệ không phải không có lý."

Hoàng đế liền xoa đầu Đông Đông nói: "Vậy thì bàn lại sau."

Thành Cồn Trát Bó nói thầm một câu: "Ta mới không cần cưới nàng!"

Lục ngách phụ nắm vai nó quát khẽ: "Thành Cồn Trát Bó!"

Đông Đông ngoảnh mặt về phía biểu huynh làm mặt quỷ: "Ai muốn gả cho người mọi rợ!"

Thập Tứ cũng nói: "Đông Đông, không được vô lễ." Lời tuy như thế, nhưng mà một chút chỉ trích cũng không có, hẳn cũng quá cưng chiều nữ nhi rồi!

Có lẽ Đông Đông thấy ta cau mày, bĩu môi liền chạy tới, nhào vào trong lòng ta. Nàng quá rõ làm sao biến chỉ trích của mẫu thân hóa thành vô hình. Ta cũng hết cách với đứa nhỏ này rồi, không thể làm gì khác hơn là quay sang Thành Cồn Trát Bó và Lục ngách phụ lễ phép cười cười, vì nữ nhi vô lễ bày tỏ xin lỗi.

Lục ngách phụ mỉm cười đáp lại, Thành Cồn Trát Bó thì cúi đầu.

Náo nhiệt xong rồi, có lẽ Hoàng đế cũng có chút mệt mỏi, trở về xa giá nghỉ ngơi, cho nhi tôn nữ tể của mình giải tán.

Sau giấc ngủ trưa, ngồi ở nơi của Đức Phi một lát, Thập Tứ nói chuyện với mẫu thân, ta thì tán gẫu với Dung Huệ. Không ngờ Hoàng đế lúc này lại tới, ngồi không loạn, nên làm lễ chỉ có thể làm đủ thôi. Tinh thần Hoàng đế xem ra không tệ, hình như chính là tới tìm chúng ta tán gẫu. Tính tình Dung Huệ thiên chân đáng yêu như trước, nàng nói chuyện với Hoàng đế nhiều nhất. Nàng ngồi ở bên cạnh Hoàng đế, làm nũng nói: "Hoàng gia gia, qua ít ngày Lý Hạo lại muốn đi rồi, người để cho con đi theo chàng có được hay không?"

Hoàng đế cười phếch lõ mũi nàng: "Trượng phu người có quân vụ trong người. Lại nói Thanh Hải lạnh khủng khiếp, Ama ngách nương người thế nào yên tâm cho người đi."

Dung Huệ nói: "Hoàng gia gia, đều nói gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, chàng đi chỗ nào, đương nhiên con cũng đi chỗ đó, mấy năm nay, phu thê chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, không thể đồng cam cộng khổ, Dung Huệ thẹn trong lòng. Chàng có quân vụ, Dung Huệ cũng biết sâu cạn, đương nhiên sẽ không làm trở ngại. Nói Tây Bắc lạnh khủng khiếp, nhưng Hàm tử tỷ cũng vẫn đi theo Thập Tứ thúc nha, nàng có thể, vì sao Dung Huệ không thể?"

Hoàng đế quay sang nhìn ta và Thập Tứ, lắc đầu với Dung Huệ rồi cười nói: "Nha đầu này! Người phải thuyết phục được Ama ngách nương người, trăm lần đồng ý với người như thế nào." Dung Huệ nghe vậy cũng không vui mừng. Hoàng đế lại chuyển sang Thập Tứ: "Thập Tứ a ca."

Thập Tứ kính cẩn lên tiếng: "Vâng"

Hoàng đế thân nhiên nói: "Ngạch nương người thân thể cũng không tốt, xong chuyện Tây Trữ thì trở về, đừng làm cho nàng nhớ mong. Nàng dâu của người cũng đừng đi theo chịu gió cát kia nữa, ở bên cạnh ngạch nương người làm bạn đi, để cho nàng có người nói chuyện."

Thập Tứ hơi sững sờ, liền lập tức cúi đầu trả lời: "Nhi tử cẩn tuân thánh mệnh." Hắn quay đầu lại nhìn ta, chúng ta đều chỉ có thể đành chịu.

Chắc là Dung Huệ cảm thấy mình gây đại họa, sắc mặt trắng bệch, đôi môi khê run, mắt thấy liền muốn rơi lệ. Tình huống này ai cũng dự liệu không được, thật ra thì cũng không trách nàng. Ta nắm tay của nàng, yên lặng trấn an. Nhưng ra khỏi viện, nàng liền khóc suốt nói với ta: "Hàm tỷ tỷ, thật xin lỗi" Sau khi Lý Hạo biết ngon nguồn, thờ dài, liền dất thê từ trở về.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Con đường phía trước dài đằng đẵng

Đông Đông biết ta không cùng Thập Tứ đi Thanh Hải, có vẻ rất vui mừng, thương cảm cha nàng sắp rời đi vui đi hơn phân nửa. Chi ôm cánh tay Thập Tứ, mắt to vụt sáng nhìn hắn nói: "Ama, người phải mau mau trở lại. Con và ngạch nương đều sẽ rất nhớ người."

Thập Tứ sờ sờ đầu của nàng, cười nói: "Ama không có ở đây, phải đằng hoàng nghe lời ngạch nương con, nếu không bị phạt cũng không có ai cứu."

Chắc là nàng cảm thấy rất có lý, bĩu môi nghiêm túc nói: "Vậy hay là Ama không nên đi."

"Đông Đông." Ta ngồi xuống ở phía trước cửa sổ, ngoắc tay để cho nàng đi qua. Nàng liền buông cha nàng ra, chạy nhanh tới trước mặt ta, giống như khi còn bé leo lên đầu gối của ta. Đứa nhỏ này hoàn toàn không biết mình có bao nhiêu nặng! Ta cau mày đỡ nàng ngồi xong, vén tóc mai của nàng rơi ra sau tai, sau đó hỏi: "Vừa rồi chơi xấu hử?"

Nàng cười hi hi ôm lấy eo của ta, vùi đầu vào trong lòng ta, làm nũng nói: "Đâu có a, con đưa khăn cho hắn lau mồ hôi."

Ta nắm cằm của nàng, để cho nàng ngẩng đầu lên, nói: "Lần sau đừng quá háo thắng, bọn hắn thấy con là nữ hài nhi, mới đều nhường con."

Nàng chu miệng nói thảm: "Không cần bọn hắn nhường, con cũng có thể thắng."

Ta cười nói: "Lúc này đúng là thắng, thiếu chút nữa tự lấy mình bồi thường ra ngoài. Còn không nghe dạy bảo?"

"Nương, lần tới có chuyện như vậy nữa, người nhất định phải cứu con!" Nói đến đây nàng khấn trương, nắm ống tay áo của ta nói.

Ta nheo cái mắt của nàng, cười nói: "Cứu cái gì? Rất nhanh đã là đại cô nương, sau đó thêm mấy năm, không biết bao nhiêu người nhớ thương gả con đi ra ngoài! Hôm nay ta thấy đứa bé kia cũng rất tốt, nếu không phải là họ hàng gần, cũng thích hợp."

Nàng giải thoát được lỗ mũi của mình, nói: "Con mới không cần gả cho hắn! Tên kia không có điểm nào làm người khác ưa thích."

Thập Tứ đi tới, ôm lấy nàng, nói: "Đông Đông của chúng ta mới không cần gả sớm. Đến lúc đó Ama giúp con chọn, không hợp mắt ta không cần!" Đông Đông cười ôm lấy cổ của cha nàng, hôn một cái lên trên mặt hắn, nói: "Ama tốt nhất!"

Ta nhìn hai cha con nàng bắt đầu đi lác đầu, nói: "Đứa bé kia không cầu con thích, con nói thật đi con thích người nào?"

Nàng liền bẻ lấy ngón tay nhỏ bắt đầu đếm: "Coi ngựa bắn tên không thể thua con, thông minh, làm bài tập không thể kém hơn con, số học phải lợi hại, chữ viết phải xinh đẹp, bộ dạng tuấn tú, đối xử tốt với con, phải giúp con nói chuyện."

"Được rồi được rồi." Ta phát tay ngắt lời nàng, "Đừng liệt kê điều kiện của con ra nữa, đã nói hiện giờ con để ý người nào."

"Ừm Ừm" Nàng tự hỏi, gãi gãi đầu bắt đầu ra sức suy nghĩ, hơn nửa ngày rốt cuộc cho ra kết luận, "Con cảm thấy vẫn là Lý Nam biểu ca tốt. Ngạch nương, hắn lúc nào thì trở lại?"

Ta bật cười: "Con vừa hung dữ vừa mập mạp, Lý Nam sẽ để ý con sao?"

Nàng ngoảnh mặt về phía ta "Hừ" một tiếng, từ trên người Thập Tứ nhảy xuống, ngẩng mặt đi ra ngoài, sau khi bước qua ngưỡng cửa lại quay đầu về phía ta nói: "Con mới không mập, Hoàng gia gia, Tam bá bá, Tứ bá bá, Bát bá bá, Thập Tam bá bá, còn có tiểu di đều nói con bộ dạng xinh xắn!" Nói xong quay đầu bước đi, bả vú ma ma cùng bọn nha hoàn vội vàng theo sau.

"Nha đầu này!" Thập Tứ cười ngồi vào bên cạnh ta.

Ta dựa vào hần, nói khẽ: "Ngươi phải mau trở lại, ta không thích trong cung."

Hần ôm lấy ta, nắm tay của ta, khẽ hôn đầu ngón tay: "Ta biết."

Ngày Thập Tứ lên đường, sáng sớm đến Vĩnh Hòa cung chào từ biệt Mẫu phi. Đức Phi lưu luyến không rời tha thiết dặn dò phải ăn no mặc ấm, lau lẹ để cho chúng ta tiễn hần đi ra ngoài.

"Các ngươi trở về thôi." Thập Tứ dừng bước ở bên ngoài cửa cung, vỗ vỗ đầu Đông Đông, nhìn ta thật sâu, liền xoay người đi.

Nhìn hần chậm rãi bước xuống bậc thang, chợt có cảm giác thấp thỏm lo lắng, không biết hần đi lần này là hung hiểm hay là may mắn, không nhìn được đuôi theo kêu to: "Thập Tứ!"

Hần nghe tiếng dừng bước, ta chạy xuống mấy bậc thang, nhìn ánh mắt của hần, lại chỉ có thể cười nói: "Tự mình phải bảo trọng." Hần cầm tay ta diu qua lan can bạch ngọc, cũng mỉm cười nói: "Chờ ta trở lại." Thấy ta gật đầu, mới sai bước đi.

Một ngày ở trong cung, quy luật, tĩnh lặng, và ngọt ngào. Đến ngày lễ khánh điển, ta lại cảm thấy náo nhiệt kia phù phiếm không chân thật, có lẽ thường ngày lúc rảnh rỗi, xem hơi nhiều sách tạp nham, nên có chút hoảng hốt.

Cũng may có Đông Đông. Chỉ là nàng không kiên nhẫn đi theo giải buồn cùng lão nương mình, thường chuồn mất không thấy bóng dáng. Có khi chẳng biết tại sao ư ờ, ôm nữ nhi nói: "Đời này nương chẳng làm nên trò trống gì, được coi là thành tựu, có lẽ là sinh ra con."

Trên mặt nàng tràn đầy khó hiểu cùng lo lắng, ôm vai của ta hỏi: "Ngạch nương, làm sao vậy?"

Ta lại cảm thấy mình thật ngớ ngẩn, cười sờ sờ mặt của nàng, đáp: "Không có gì. Đang suy nghĩ về bài học của con, có nên học sâu thêm một chút hay không."

Giữa hè, Đức Phi theo Hoàng đế dọn vào viện, ta cảm thấy tự tại hơn trong cung một chút.

Đông Đông cứ chạy ở dưới ánh mặt trời, ta thật sự sợ nàng bị cảm nắng. Thụ ma ma cũng ngăn cản nàng nhiều lần, nhưng không có kết quả. Hôm nay nàng thờ hồn hên trở về phòng, ta sai Đông Vân đưa ly trà mát cho nàng, cười nói: "Ma ma vất vả rồi."

"Đông Xuân thì cũng thôi đi. Hiện giờ, nô tỳ sợ cách cách phơi nắng." Thụ ma ma vừa lau mồ hôi vừa nói.

Ta gật đầu nói: "Ừ, ta sẽ nói nàng."

Thụ ma ma sửa sang lại xiêm áo, đi tới trước mặt nói: "Phúc tấn, cách cách nói râm đen mới dễ nhìn, nô tỳ thật sự không khuyên nổi nàng."

Râm đen? Lý do này thật đúng là mới mẻ phải gọi là làm cho người ta được mở rộng tầm mắt! Đi bắt nàng trở về hỏi một chút. Ra khỏi cửa viện, liền thấy Đông Đông cùng Hoàng Lịch đứng ở dưới mái hiên.

"Ngũ tỷ tỷ, đây là Ngũ đệ để cho ta đưa cho ngươi." Hoàng Lịch đưa một lá thư cho nàng.

Đông Đông nhận lấy, từ bên trong rút ra một xấp giấy thật dày, hình như là bức tranh gì đó được in thu nhỏ lại, nàng nhìn nhìn, lại làm ra vẻ hỏi âm thơ, nói với Hoàng Lịch: "Ừ, được rồi. Nếu ngươi gặp Tiểu Ngũ, liền nói cho hần biết ta nhận được. Còn nữa, nói với hần, hần muốn vậy Phụng Vĩ trên châu thuần trắng ta tìm cho hần rồi, chỉ là cá này dễ hư, chờ mấy ngày nữa mát mẻ hơn một chút sẽ bảo người đưa qua."

Thấy nó gật đầu, nàng liền phát phát tay vào viện. Thấy Hoàng Lịch đuổi theo, nàng liền hỏi: "Sao thế? Còn có việc gì à?"

Hoàng Lịch cười trả lời: "Ta đi thỉnh an nương nương. Ngũ tỷ tỷ không cùng đi sao?"

Đông Đông nói: "A, ta tắm một cái rồi sẽ đi qua."

Hoàng Lịch liền nói: "Vậy ta chờ ngươi cùng đi."

Đông Đông không có ngăn cản, cũng không vui liếc nhìn nó, chắc là cũng không thích người hầu này. Thật ra thì, đứa bé kia cũng chỉ muốn tìm bạn cùng lứa chơi thôi. Mặc dù thoát nhìn thông minh hiểu chuyện, chung quy cũng chỉ là trẻ con, gần đây bị dẫn vào trong cung nuôi dưỡng, nhiều gò bó ít đi phóng túng, có lẽ một người tịch mịch đấy. Vì vậy ta liền lên tiếng gọi: "Đông Đông."

Hoàng Lịch nhìn thấy ta, vội cúi chào thỉnh an. Ta cười nói với nó: "Trời rất nóng, Tứ a ca cũng vào nhà nghỉ ngơi một chút đi." Lại nhìn về phía Đông Vân bên cạnh phàn phở: "Bảo các nàng phục vụ Tứ a ca lau mặt. Hai đứa này chắc khát nước, bưng chút nước ô mai ra đây."

Đông Vân thưa vâng, rồi dẫn Hoàng Lịch vào nhà.

"Ngạch nương." Đông Đông cười nhào lên, mặt đầy mồ hôi liền muốn bôi lên trên người ta. Ta giữ vai của nàng lại, lấy khăn lau cái trán của nàng, nhìn kỹ, phát giác đúng thật là bị nắng ăn đen rất nhiều, liền hỏi: "Bơ sữa biến thành mặt ong, xuống nữa thành than luôn rồi. Như vậy mới đẹp à?"

"Ừm, đẹp! Phơi nắng đen giống như khi ngạch nương vừa trở về là tốt rồi." Nàng gật đầu, vô cùng nghiêm túc đáp.

"Phụt" ở sau lưng có người không nhìn được phì cười truyền đến. Đông Đông vừa nhìn thấy mặt, lập tức xoay qua nhào vào trong ngực của hắn, ngọt ngào kêu: "Thập Tam bá bá."

Thập Tam ngồi xổm người xuống, tỉ mỉ nhìn mặt hơi đen của nàng, cười nói: "Nha đầu, con thật đúng là học theo à!"

Đông Đông le lưỡi một cái, lơ đãng nói: "Cái này thì có là gì! Các bá mẫu thăm nương đều hỏi thăm xiêm áo của ngạch nương may như thế nào, chén ly thủy tinh, các loại đệm chăn sa tanh nhà con làm như thế nào, cũng chẳng phải là muốn học làm sao?"

Thập Tam ngắt mũi cong lên của nàng, cười nói: "Mấy ngày không gặp, miệng lưỡi lại tiến bộ thêm rồi."

"Ừm." Đông Đông một tay bảo vệ miệng, nghiêng đầu nói: "Thập Tam bá bá, chữ của con cũng tiến bộ rồi, ngày khác viết một bức câu đối cho người treo ở cửa thư phòng."

"Câu đối? Được, ta cũng chờ đấy." Ta vỗ xuống lưng của nàng, nói: "Trở về phòng tắm giặt, đổi quần áo đi."

Đông Đông theo lời buông Thập Tam ra, cười làm mặt quỷ, chạy trở về phòng.

Thập Tam mỉm cười nhìn nàng chạy đi, mới đứng thẳng lên, nhìn về phía ta nói: "Sao vậy, trong cung buồn bức sao?"

"Buồn bức." Ta đáp đúng sự thật, lại cười nói, "Đợi qua tháng tám, chính là sinh thần của Hoàng Xuân, có thể thỉnh cầu đi ra ngoài ở hơn mười ngày nửa tháng."

"Nghĩ ra chủ ý này, cũng thật khó cho ngươi." Thập Tam lắc đầu cười nói, "Muốn ta mang chút gì đó cho ngươi giải buồn không?"

"Không cần. Thường tới thỉnh an, thỉnh thoảng có thể trò chuyện cũng tính là giải buồn cho ta rồi." Ta cười trả lời.

Thái giám đi ra thông truyền nói Đức Phi nương nương truyền gọi Thập Tam, ta cũng cùng đi với hắn vào chánh điện. Thập Tam thỉnh an Đức Phi xong, Đức Phi cười hỏi: "Hai người các ngươi sao lại đi cùng với nhau vậy?"

Ta đáp: "Hồi nương nương, nô tì mới vừa ở bên ngoài tìm Thừa Nguyên trở về, vừa khéo gặp Thập Tam gia vội tới thỉnh an nương nương, liền cùng nhau tới đây."

Tâm tình Đức Phi rất tốt, gật đầu cười nói: "Ừ, các ngươi tới thật vừa lúc, ở đây ta vừa nhận được thư của Thập Tứ a ca."

Lúc này, một thái giám bước vào điện, bẩm báo với Đức phi: "Nương nương, Ung vương gia tới thỉnh an ngài, đang bên ngoài chờ ạ."

"Mau gọi hắn đi vào. Hôm nay nắng gắt, tránh hắn bị chiếu vào." Đức Phi phân phó xong rồi, lại vỗ tay của ta cười nói, "Coi, hôm nay không phải thật trùng hợp sao!"

Trong suy nghĩ ta cảm thấy trận trùng hợp này có chút không được tự nhiên, liền nói: "Nương nương, không bằng nô tì trở về xem Thừa Nguyên một chút."

Đức Phi nói: "Ngươi ngồi, để cho các nàng đi nhìn một chút được rồi." Cũng không cần nàng phân phó, một cung nữ bên cạnh liền lặng lẽ lui ra, đi về phía hậu viện.

Đang nói chuyện, Ung Thân Vương liền vào tới điện, ngẩng đầu nhìn thấy ta và Thập Tam, trên mặt cũng không lộ vẻ kinh ngạc. Tiến lên thỉnh an Đức phi, Thập Tam cười chào hỏi huynh trưởng, liền đến phiên ta hành lễ với hắn: "Vân an Vương Gia." Hắn nhìn lướt qua ta một cái, khom người đáp lễ.

Đức Phi cười vỗ tay cho chúng ta đến bên cạnh, kéo ta ngồi bên cạnh mình, nói: "Ngươi đưa nhỏ này quá câu nệ rồi." Ra hiệu cho cung nữ sau lưng, để cho nàng cầm đến một lá thư, sau đó đưa cho con trưởng nói: "Tứ a ca, đây là thư Thập Tứ đệ ngươi gửi về, ngươi đọc cho ta nghe."

Ta chặn lại nói: "Nương nương, hay là để cho nô tì tới đọc được không ạ?"

Lời còn chưa dứt, Ung Thân Vương đã lấy thư qua. "Không sao để cho Tứ ca ngươi đọc đi." Đức Phi chỉ vào hắn cười nói, "Ta lớn tuổi, thị lực không tốt, năm ngoài các ngươi gửi thư về, đa số là hắn đọc cho ta nghe."

Ta không còn cách nào, cúi đầu đáp một tiếng "Vâng".

Trong thư không ngoài một chút chuyện báo bình an thăm hỏi mẫu thân, lời nói mặc dù khắt thiết, nhưng cũng không có ý gì mới. Trong chốc lát học xong, Đức Phi lại nghi hoặc nói: "Còn gì nữa không?"

Ung Thân Vương gấp thư lại, đưa cho cung nữ trả lại cho Đức Phi, đáp: "Hồi ngạch nương, còn có vài câu thăm hỏi tình hình gần đây của đệ muội, liền không còn gì nữa."

Đức Phi "A" một tiếng, cười nói với ta: "Đứa nhỏ Thập Tứ kia, từ đầu đến cuối đều không ngoài mấy câu nói khách sáo này. Trước kia các ngươi gửi thư về, ta liền thích nghe ngươi viết cảnh vật bên ngoài, dân phong, thời tiết, thức ăn. tình tế thú vị hơn hẳn nhiều. Tứ a ca, ngươi nói có đúng không?"

Ung Thân Vương cười theo nói: "Ngạch nương nói phải."

Thập Tam vẫn trầm mặc, vừa không có nhìn ta, cũng không nhìn huynh trưởng hần, giống như không hề hay biết cục diện khó chịu này. Quan tâm của hần làm cho ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong bụng âm thầm cảm kích.

Đức Phi cùng nói chuyện với hai người bọn họ một lát, liền để cho chúng ta yên an.

Trở lại phòng mình, Thụ ma ma tiến lên nhẹ giọng bẩm, Đông Đông cùng Hoàng Lịch tắm rửa ăn đồ giải nhiệt, rồi một người chiếm một cái giường trúc ngủ thiếp đi. Ta nói, dù sao Đức Phi cũng ngủ trưa, chậm chút nữa rồi đánh thức hai đứa nhỏ này đi qua thính an cũng được. Thụ ma ma đáp vâng, rồi sai một nha hoàn đi chỗ Hòa phi, báo tin Hoàng Lịch ở chỗ này nghỉ trưa.

Ta vào phòng trong, thấy ngay giữa đặt thùng băng, hai tiểu nha hoàn nhẹ nhàng quạt cho Đông Đông và Hoàng Lịch. Màn trúc cũng buông xuống, bên trong phòng ánh sáng lơ mờ, có vẻ rất âm mát. Ta ngồi vào trên giường trúc Đông Đông đang ngủ, nhận lấy quạt hương bồ trong tay tiểu nha đầu, ý bảo nàng đi xuống nghỉ ngơi. Tiểu nha đầu phúc phúc, liền rón rén lui ra ngoài. Đông Đông ngủ rất ngon, trong mộng xoay mình, liền nhìn thấy vết gố in trên gò má nàng. Không nhịn được cười hôn một cái lên gương mặt của nàng, liền thấy tâm tư phiền loạn yên tĩnh rất nhiều.

Chợt "Rắc" một tiếng vang nhỏ, làm cho ta nhìn về phía bên cạnh, phát hiện thì ra là Hoàng Lịch tỉnh, chống tay cố gắng ngồi dậy. Tiểu nha hoàn buông cây quạt trên tay, giúp nó mang giày xong, nói khẽ: "Nô tỳ đi chuẩn bị khăn lau mặt cho a ca."

Ta nhìn nó cười hỏi: "Tứ a ca tỉnh ngủ rồi hả?"

Nó gật đầu một cái, xuống giường, rón ra rón rén đi tới gần bên, thấy Đông Đông còn ngủ, liền nhỏ giọng nói: "Thảm, chiều hôm nay Hoàng Lịch còn có lớp, bây giờ phải đi về, chờ tan học trở lại thính an cho tồ mẫu."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32-2: Con đường phía trước dài đằng đẵng (2)

Ta thấy đuôi sam của nó bong ra bèn giúp nó sửa lại một chút, cười nói: "Người đi đi, thảm sẽ không tiến." Rồi quay về phía tiểu nha hoàn bưng khăn lau mặt nói: "Ra gian ngoài bảo các ma ma chải đầu cho Tứ a ca."

Tiểu nha hoàn đáp vâng rồi lui ra, Hoàng Lịch cũng hành lễ xong đi ra ngoài.

Đông Đông vẫn ngủ say, trong mơ màng thì thầm một câu: "Ngạch nương, nóng." Ta liền tiếp tục quạt cho nàng.

Mùa nóng bức qua đi, nhờ phúc của Hoàng Xuân, rốt cuộc ta và Đông Đông có thể trở về Tuyết Đường Viên ở lại hơn nửa tháng.

Đúng lúc, Lý Thục và Phạm Tứ thừa dịp thu tiền vụ mùa vào trong kinh du ngoạn. Cũng không biết hai người bọn họ đi con đường nào mà Nội Vụ phủ lấy số da lông, nhân sâm, vải vóc và một vài vật trong cung tổn dùng không hết quy ra tiền bán cho bọn họ. Lý Thục cười nói, bên trong có da chồn, da báo xa-ly, da cáo thượng hạng không ít, cho người trong nhà làm mấy bộ quần áo mùa đông trước rồi tính tiếp.

Phạm Tứ nói gần nói xa, hỏi ta khi nào Thập Tứ hồi kinh. Ta để cho Lý Thục dẫn theo Đông Đông và nhi tử của nàng đi đến chỗ khác chơi, Phạm Tứ thấy bọn họ đi xa, liền nói: "Nghe nói thánh thể hoàng thượng vẫn ốm bệnh nhẹ."

Ta ngồi ở trong đình, nhìn hần nói: "Cõi đời này không có việc gì là chắc chắn. Người đó, không bằng học đường ca ta một ít, người xem hần có khi nào dính vào những chuyện này? Chuyện như vậy, dính vào, bao nhiêu mệnh cũng không đủ đền."

Về mặt hần ngưng trọng, nói: "Vây. ý tứ của Hàm tỷ tỷ?"

"Hãy chờ xem. Chúng ta đều chỉ có thể nhìn." Có bao nhiêu người tính số tuổi thọ của hoàng đế, mà ta chỉ có thể theo chân bọn họ biết ngày đó càng ngày càng gần rồi. Có thể đoán được mưa to gió lớn, chỉ hy vọng không phải là gió tanh mưa máu.

Vào thu, Hoàng đế từ Nhiệt Hà trở về kinh, vẫn dừng chân ở Sướng Xuân Viên.

Đột nhiên Đông Đông có hứng thú với việc bắn cung. Hôm nay đi qua sân nàng luyện tập, phát hiện nàng dùng cái bia đặt xa sáu mươi bảy mươi bộ (1 bộ = 5 thước), không khỏi cảm thấy kỳ quái, trước kia chỉ thấy nàng luyện tập chừng hai mươi thước. Nàng còn nhỏ lực yếu, hơn nữa dùng cung cũng không đúng tiêu chuẩn, cho nên bắn rất kém. Ta cười trêu chọc nàng: "A, tên bắn không trúng bia rồi."

Nàng lau mồ hôi, nhét cây cung vào trong tay ta, bĩu môi nổi giận nói: "Hừ! Ngạch nương thử xem."

Ta ước lượng cung này, hăng hái đi đến, cúi thái duyệt trên cổ ra, đá bay giày guốc gót tròn Bát Kỳ, mang vớ gấm giẫm lên sương trắng trên thảm cỏ,

cười nói với nàng: "Vậy thì thử một chút thôi." Hít sâu một hơi, chậm rãi giương cung, bắn tên. Chỉ nghe "Vút" một tiếng, mũi tên vẽ thành một đường cong bay thẳng cắm vào bia, đương nhiên là không trúng ngay hồng tâm dính vòng ngoài màu đen một chút.

Vậy mà nha hoàn, ma ma và thái giám bên cạnh đều vỗ tay bảo hay, giống như ta bách phát bách trúng vậy. Cười lắc đầu, để cung tên xuống, nghĩ thầm lần này vận khí không tệ, lần tới chỉ sợ ngay cả cái bia cũng không thể tới được, vẫn nên thấy được rồi thì thu tay lại. Hình như Đông Đông có chút không phục nhìn chăm chăm vào cái bia kia, sau đó cau mày kéo kéo quần áo của ta, nói: "Ngạch nương, dạy con."

Ta vỗ xuống sau lưng nàng, nói: "Đừng cố dùng lực cánh tay, chỗ này thẳng ra một chút." Mới vừa tay cầm tay điều chỉnh tư thế cho nàng xong, nàng nhìn thấy hai người Hoàng Trú và Hoàng Lịch cùng nhau đến đây, liền để cung xuống vui mừng hô lên: "Tiểu Ngũ, mau tới đây."

Hoàng Trú bước nhanh chạy đến trước mặt, mặc kệ nàng (nàng ở đây là Lý Hàm nhé) gọi "Đông Đông tỷ tỷ", hai đứa nhỏ này vừa thấy mặt đã hào hứng trò chuyện rồi. Hoàng Lịch từ từ đến gần, thỉnh an ta xong liền đứng ở một bên nghe bọn nó nói chuyện.

Đông Vân giúp ta mang giày lại, để những đứa nhỏ này tự mình chơi.

Tiếp tục qua mấy ngày, nghe nói tài nghệ bắn cung của Đông Đông rất có tiến bộ. Sau lần đó cố gắng luyện thêm nửa tháng, bỗng nhiên một ngày, tiểu nha hoàn mười một tuổi Chu nhi thường hầu hạ bên cạnh nàng chạy tới bẩm báo với ta: "Phúc tấn, cây cung bị gãy, cách cách đang ở trong phòng phát giận!"

Ta kinh ngạc, Đông Đông phát giận cũng không phải là chuyện gì lớn, tiểu nha đầu này sao lại kinh hoàng như thế, vì vậy vỗ vai của nàng hỏi: "Thư ma ma sai ngơoi tới sao?"

Nàng gật đầu thật mạnh, lại nói: "Phúc tấn, ngài mau đi xem cách cách một chút đi! Nô tỳ chưa từng thấy cách cách tức giận như vậy!" Ngay cả Thư ma ma cũng nổi nóng, không biết đứa nhỏ Đông Đông kia lại phát cuồng cái gì.

Vì vậy đi theo Chu nhi đến viện của Đông Đông, thì nghe thấy tiếng binh binh bang bang trong phòng, một đồng nha hoàn ma ma đứng ở trước cửa, đều không dám đi vào. Đông Vân đi lên hỏi mấy câu, ai cũng đều không biết chuyện gì xảy ra. Ta vào chánh phòng, thấy Thư ma ma đang ở cửa phòng khuyên, nàng nhìn thấy ta, vội nghênh đón. Ta cười vỗ vỗ mu bàn tay của nàng trấn an, liền vén rèm vào phòng trong. Mới vừa đứng lại, chưa nhìn rõ ràng tình hình bên trong, nghênh tiếp chính là một cây roi bay tới, ta phản xạ nghiêng đầu, đưa tay ra cản, chỉ nghe "Bốp" một tiếng, trên mu bàn tay liền đau rất.

"Ngạch nương!" Đông Đông ném roi, nhào lên cầm tay của ta. Ta cúi đầu nhìn, chưa bị rách da, vết đỏ dài ba tấc dọc từ mu bàn tay kéo dài đến trên cổ tay. Nàng thổi vào chỗ ta bị thương, nước mắt rớt xuống, run giọng hỏi: "Ngạch nương, có đau hay không?"

Ta nhìn chung quanh một phòng bữa bãi, còn có ghế gỗ vừa rồi bị nàng đánh văng ra, hiểu mình chỉ gặp vạ lấy. Lấy đồ chơi vật dụng trong phòng trút giận tuy rằng lãng phí nhưng dù sao cũng đỡ hơn là ngược đãi nô bộc và tỳ nữ nữa. Nhìn nàng vô cùng ủy khuất bả vai run run, không khỏi mềm lòng, rút tay về lấy khăn lau mặt khóc đến rồi tỉnh rồi mũi của nàng, dịu dàng hỏi: "Làm sao vậy?"

Nàng "Oa" khóc lớn lên, nhào vào trong lòng ta.

Ta ôm nàng nhẹ lời an ủi, dự đoán nàng nói ra đầu đuôi. Thì ra là qua vài ngày chơi bằng ở Thái Dịch Trì, nàng nghĩ ra một tiết mục, ở dưới chân núi bạch tháp chất lên đồng củi, trên đồng củi làm một cái rãnh đổ dầu nhóm lửa xếp một đường lên núi. Lúc hoàng hôn, biểu diễn trên băng hoàn tất, để một người bắn hỏa tiễn từ trên mặt hồ châm lên đồng củi, từ đó ngọn lửa dọc theo rãnh mà lên cho đến đỉnh tháp. Ban đầu nàng nghĩ người bắn tên phát động cuối cùng đương nhiên là mình, đáng tiếc, trời không chiều ý người.

Đông Đông vừa gạt lệ vừa oán hận nói: "Chủ ý là con ra, bố trí dàn dựng cũng là con làm, tại sao không để cho con đốt lửa?"

Không cần hỏi, trình diễn này phải có sức lực dùng mạnh, việc đốt lửa cầu phúc, chắc là rơi vào trên người đường huynh đệ nào đó của nàng rồi. Cười vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Việc này tốn sức, để cho bọn họ làm đi."

"Con luyện tập thật lâu, nhất định có thể bắn trúng, tại sao phải nhường bọn họ?" Nàng dùng đôi mắt chứa đầy nước mắt không cam lòng nhìn ta chăm chăm, mím môi hỏi.

Ta thở dài nói: "Ai, coi như con luyện lâu hơn nữa, một khi quân giặc xâm phạm, giương cung điều khiển ngựa cũng nhất định là bọn họ."

Nàng bất bình nói: "Chẳng lẽ nữ tử đều vô dụng sao?"

Ta vuốt ve tóc của nàng, cười giỡn nói: "Tại sao có thể vô dụng? Tương lai cũng cần phụ tá các nhi tử của con bảo vệ ranh giới."

"Hừ!" Đông Đông đưa mu bàn tay dùng sức lau mặt, "Con có điểm nào không bằng các ca ca, điểm nào không bằng Hoàng Lịch, Hoàng Thôn bọn họ, dựa vào cái gì về sau bọn họ có thể Phong Vương xây phủ, thậm chí là. . . . Con liền giống như các cô cô bị biến làm đồ vật thưởng đi ra ngoài, con không muốn, con không muốn, con không muốn!" Nàng cắn răng nghiêng lợi, tóm được một cái bình sứ lại ném ra ngoài, "loảng xoảng" biến thành mảnh vụn.

Ta thể này mới phát hiện, thì ra nàng âm thầm không phải là tính khí trẻ con mà là bất mãn. Nàng xuất thân từ gia tộc hiển hách, cầm y ngọc thực từ nhỏ, hưởng đủ nuông chiều mến yêu của trưởng bối. Theo ta, trên đời này nữ tử có thân phận cao quý hơn nàng cũng không quá nhiều, mà họ cũng không được sống buông thả tự tại như nàng, đáng ra nàng nên vui mừng. Nhưng nàng vẫn không thỏa mãn, còn muốn làm ra những việc có thể làm cho nàng luôn nổi bật ở trước mặt mọi người, luôn muốn người khác ngưỡng mộ mình. Có lẽ người được sinh ra trong hoàng thất, từ trước đến nay chưa bao giờ

được dạy nhưng vẫn luôn hướng tới và theo đuổi quyền lực.

Nàng là nữ nhi bảo bối duy nhất của ta, ta không có dũng khí cười bỏ mặc, mặc kệ sau này nàng tôn quý đắc chí hay là lâm vào tình cảnh đầu rơi máu chảy. Nói chung cha mẹ trong thiên hạ đều cảm thấy rằng phải quan tâm đến cuộc sống của nữ nhi mình, ta đương nhiên cũng không thể ngoại lệ, luôn muốn nắm tay của nàng đi nàng đi, hi vọng nàng suốt đời được thuận lợi, không gặp phải xung đột va chạm. Giờ phút này chỉ có thể bắt đầu đi ôm nàng nói: "Nhưng làm sao bây giờ? Không có biện pháp biến con thành nam tử rồi."

Đông Đông phát cáu không được, chỉ có thể thút tha thút thít. Thưa ma ma vén một góc rèm ngó vào trong, ta khẽ gật đầu với nàng, nàng liền chỉ huy người nhanh chóng dọn dẹp tàn cuộc, cũng sai Chu nhi bưng thau nước đi vào, vắt khăn cho Đông Đông lau mặt. Chờ Đông Đông an tĩnh lại, ta bảo Đông Vân sai người đi tìm cái thang chống lên bên trong chánh phòng, dẫn nàng bò lên trên xà nhà.

"Ngạch nương, mình đi tìm tổ chim sao?" Nàng nghi hoặc hỏi.

Ta chỉ chỉ bên ngoài cửa thông gió, nói: "Nhìn xem."

Từ nơi này, có thể thấy một phần cung điện Tử Cấm thành ngụy nga xanh vàng rục rờ.

"Hoàng cung rộng lớn không?" Ta hỏi.

"Lớn." Nàng đáp, rồi lại lắc đầu nói, "Cũng không coi là rất lớn."

"Vậy cảnh sắc rất hùng vĩ chứ?" Ta cười nói, "Chỉ là nhìn thường xuyên, không khỏi cảm thấy đơn điệu." Hai mẹ con chúng ta liền nằm ở đó, nhìn không biết bao nhiêu chim tước bay nhảy trên ngói lưu ly ở chánh điện Vĩnh Hòa cung phía trước. Khi tay chân đều bị tê cứng, mới từ trên thang bò xuống.

"Ngạch nương." Đông Đông ôm lấy eo của ta, bùi bùi làm nũng, "Về sau con không muốn chơi với bọn họ nữa."

Ta đùa búi tóc của nàng, hỏi: "À, vậy con như thế nào giết thời gian?"

"Con theo ngạch nương nói chuyện."

"Tốt. Bài tập của con cũng làm được không ít."

Ta đứng ở chỗ cách chỗ Hoàng đế xem lễ rất xa, nhưng cũng thanh tĩnh, tầm nhìn trống trải. Biểu diễn trên băng ở Thái Dịch Trì kết thúc đã tới hoàng hôn, những người còn lại đều ra khỏi mặt băng, chỉ để lại ba vị hoàng tôn tuổi tác tương đương Hoảng Hưởng, Hoảng Lịch và Hoảng Thôn. Thị vệ dâng hỏa tiễn tới cho bọn hắn. Ba mũi tên cùng bắn ra, từ góc độ của ta nhìn thấy như lưu tinh lướt qua nửa bầu trời đen, mũi tên lửa trúng vào rìa đồng củi, ngọn lửa bùng rực dấy lên, từ chân núi kéo dài đi lên.

Hoảng Thôn nhà Thập Tam biểu hiện xuất sắc, nếu như đứa nhỏ Đông Đông kia có thể lên sân khấu, hẳn là cũng không kém. Đang lúc ta xuất thần suy nghĩ, lại thấy một bóng người nhẹ nhàng linh hoạt trượt trên mặt băng đến, dừng lại ở phía trước khán đài, rồi sau đó quỳ một chân trên đất, giống như bầm báp cái gì. Khi người nọ cúi áo choàng xuống, lộ ra trang phục toàn thân, ta liền biết nàng là ai rồi. Trước đó vài ngày Đông Đông nhất định muốn đồ có thể phát sáng vào buổi tối, ta sai người tìm chút bột huỳnh thạch cho nàng, không ngờ nàng làm thành chuỗi viên nhỏ dính ở trên quần áo, quần áo ở trong màn đêm rạng rỡ phát sáng. Quay về nhất định phải dặn dò nàng cách xa bộ quần áo này một chút, những tảng đá kia rất có thể có chất phóng xạ, thỉnh thoảng vui đùa một chút thì cũng thôi đi, lấy ra mặc lên người thật sự không thể được.

"Tùng tùng tùng" ven hồ tiếng trống trầm thấp vang lên, Đông Đông theo tiết tấu nhịp trống ở trên mặt băng trượt một vòng lớn, sau khi đi ba vòng tiếp đó sai mấy bước nhảy lên. Vạt áo của nàng hơi dài, huỳnh thạch cũng rơi xuống, khi xoay tròn nhìn từ xa giống như đóa hoa sen nở rộ. Vũ điệu này muốn nổi bật trên băng, nàng thiết kế rất khó, bất luận là âm nhạc, đạo cụ, trang phục hay là phát huy ở hiện trường, đều có thể làm được tám phần trở lên. Nhưng là, ai, nha đầu Đông Đông này, luôn không cam lòng đứng sau người khác, thật vì nàng lo lắng!

Lúc này bỗng nhiên cảm giác có người đến gần, tưởng rằng Đông Vân tìm tới, quay đầu nhìn lại, phát hiện là Ung Thân Vương. Loại tình huống này, bất chuyện là không cần thiết, ta cúi đầu bước nhanh tránh ra, không ngờ thế nhưng hắn lại bước lên ngăn trở đường đi. Ta không biết hắn muốn làm cái gì, chỉ có thể dừng lại bước chân, chờ hắn nói rõ mục đích đến. Cứ yên lặng đứng một hồi lâu, từ đầu đến cuối hắn không có mở miệng, cũng không có ý nhường đường.

Đêm lạnh bức người, ta chịu lạnh không được xoa nhẹ đôi tay, không ngờ chạm vào vết thương trên mu bàn tay phải, đau đến hút một ngụm khí lạnh. Vết thương nhỏ này thật là kỳ quái, mỗi đêm Đông Đông đều thoa thuốc cho ta, cũng không mau hết, cho đến bây giờ cứ ứ đọng thành vết xanh đen. Gió từ trên mặt băng thổi tới, quét lên mặt thấy đau tê buốt. Rốt cuộc hắn muốn ở nơi làm cho con người lạnh lẽo này giằng co bao lâu? Ta nghi hoặc nhìn về phía hắn, lại phát hiện hắn nhìn chằm chằm tay ta mất hồn. Ta cau mày đưa tay vào trong tay áo, có lẽ hắn cảm thấy ta nhìn chăm chú, ho nhẹ một tiếng, nói: "Về đệ đệ kia của ngươi."

"Lý Hạo như thế nào?" Ta kinh hoàng hỏi. Lý Hạo ở Thanh Hải xa xôi, mà ta chỉ có thể dựa vào thư hán và Thập Tứ gởi mới biết được chút tin tức của bọn họ, mà người ở trước mắt này rõ ràng tình hình ở đó hơn ta nhiều lắm.

Hắn kinh ngạc nhìn ta, nói: "Ta nói Lý Quân Bằng —— Lý Dung."

Nghe lời này, phản ứng đầu tiên chính là thở phào nhẹ nhõm, ta vô cùng sợ từ chỗ của hắn nghe được tin tức xấu có liên quan đến Lý Hạo. Lúc trước tin tức của Lý Dung làm cho người ta kinh hãi, dù sao cũng không quên được ngày hôm đó khi giao lộ tro cốt men xanh của hắn cho Ân Lam, nàng ôm chặt lấy, lệ rơi đầy mặt.

"Ban đầu ta cũng không biết, ai ngờ về sau lại" Hần bước tới gần nửa bước nhỏ giọng nói.

Ta cắt ngang lời hắn: "Hắn đã chết rồi."

Sau đó chính là trầm mặc.

Khi ta ngẩng đầu nhìn mặt của hắn, bỗng nhiên giật mình mình còn nghĩ hắn chính là cái người ban đầu quen thuộc kia, mà quên mất hắn là quân chủ tương lai, không lâu về sau sẽ trở thành người thống trị quốc gia cao cao tại thượng. Cho dù hiện tại, "Ung Thân Vương" cũng cách người thanh niên dặt tay của ta, dịu dàng hơn ta đã rất xa rồi. Cho tới nay không tự giác ý vào có lui tới, cho rằng hắn sẽ cho ta một phần tình cảm và thể diện. Lời nói tràn đầy oán hận mới vừa rồi, chắc cũng chỉ là làm nũng đi! Thật ra thì, ta có lập trường gì yêu cầu hắn? Chẳng lẽ cũng bởi vì ta là em dâu hắn khinh thường thừa nhận sao? Khí lạnh rót vào xương tủy, trong lòng khó chịu nói không ra lời, có lẽ không chỉ vì xấu hổ.

Không có cách nào đối mặt với hắn nữa, cúi đầu cung kính khom người liền bước nhanh rời đi. Đi ra không được mấy bước, liền thấy Bát phúc tấn đứng dưới một gốc liễu, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên mặt ta, không nhìn ra hi vọng. Ta dừng bước, ở tại chỗ đứng thẳng tắp. Nàng bỗng nhiên tiến lên, làm ta giật cả mình, cho rằng nàng lại muốn thưởng cho ta một bạt tai, nào biết nàng chỉ dùng sức nắm tay của ta thôi ta đi.

Lòng bàn tay của nàng vốn ấm áp, tốt hơn mười ngón tay lạnh lẽo của ta không biết bao nhiêu, có lẽ bởi vì chút ấm áp đó, ta mặc cho nàng dắt đi về phía trước. Bốn phía bóng đêm mờ mịt, ta hoảng hốt, không biết đường dưới chân thông về phương nào.

Dẫn ta trở về nơi ngọn đèn dầu sáng ngời, nàng xoa cánh tay của ta, khẽ nói: "Người cũng quá không cẩn thận rồi !" Ta không trả lời, nàng nói tiếp: "Về sau đừng một mình buồn bực nữa, nhân rồi liền tới theo mấy Trục lý (chị em dâu) chúng ta nói chuyện chơi."

Đây ý là tiếp nhận ta trở lại vòng xã giao của nàng lần nữa sao? Trước kia nàng đã thấy được, đủ để cho nàng nhận định ta không biết thẹn, theo cá tính của nàng, sao có khả năng dễ dàng tha thứ? Dường như nàng hiểu được nghi hoặc của ta, dừng bước lại, thân mật vuốt tóc mai của ta một chút, nói: "Gút mắt trước kia chặt đứt thì chặt đứt đi, thân phận của người hiện giờ, cần phải nhớ kỹ khắp nơi đều phải cẩn thận."

"Ý của người ta hiểu." Ta trong cái nhìn chăm chú sáng rực của nàng gật đầu trả lời.

Nàng lúc này mới cười buông ta ra, thị nữ nghênh đón, nàng liền dẫn người của nàng rời đi.

Ta đoán nhất định là lão Bát nói cho nàng cái gì đó, nếu không nàng thế nào chịu nói chuyện với ta. Thật ra thì đâu cần nhiều người nhắc nhở "Cẩn thận", "Tự trọng" như vậy, ta và hắn, những ngày tốt đẹp xưa đã bị nghiền nát, hiện giờ sợ rằng còn không bằng như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33-1: Sự kết thúc của một thời đại (1)

Khang Hi tháng chín năm sáu mươi mốt, chúng ta bầu bạn ở bên người Đức Phi, theo ngự giá từ Nhiệt Hà trở về kinh, tiến vào Sướng Xuân Viên.

Khi đó đã cuối thu, một nửa cây trong vườn cây đã chuyển vàng óng ánh hoặc đỏ cam, mặc dù không xinh đẹp bằng rừng bạch dương ở bãi săn, cũng thông khí hơn tường vây trong cung.

Ngoài viện có một tòa đình nghỉ mát, ở bên cạnh bàn đá đặt một bếp lò nhỏ để hâm rượu, mang lên mấy đĩa điểm tâm, vài loại hoa quả tươi, liền cùng Đông Đông hai người tự tiêu khiển. Chợt thấy Hoảng Lịch men theo hành lang đi về phía bên này, đợi đến gần, sau khi thỉnh an xong hỏi: "Thẩm, tại sao không thấy Ngũ Tỷ Tỷ?"

Ta chỉ chỉ núi giả bên tay trái, trả lời: "Nàng ở trên chỗ đó bắt chim sẻ."

Núi giả kia do rất nhiều đá Thái Hồ xếp thành, cao thấp chằng chịt, thật giống như một tòa núi nhỏ bao quanh. Đông Đông lấy giấy cuốn lại làm đạn được, dùng giàn ná bắn chim chơi, vừa rồi hình như trúng một con, nàng chạy đi bắt "Tù binh".

"Ai ư!" Là tiếng Đông Đông kêu.

Ta vội vàng đứng dậy chạy tới xem. Chỉ thấy nàng dựa vào một cây cột đá, gập đôi phải, nhìn thấy ta đến liền là chả chực khóc nói: "Ngạch nương, con bị sái chân rồi."

Ta ngồi xổm xuống xem mắt cá chân của nàng, cảm thấy đúng là có chút sưng, chạm vào một cái, nàng liền nũng nịu kêu đau. Ta an ủi: "Không có chuyện gì, trở về xoa rượu thuốc là được rồi." Nhìn bên cạnh nàng chỉ có tiểu nha hoàn Chu nhi, liền phân phó nói, "Đi gọi hai thái giám tới đây, nâng cách cách trở về."

Chu nhi đáp vâng rồi vội vàng rời đi. Đông Đông lại mím môi nói: "Ngạch nương, trên đất lạnh."

"Vậy con đừng nằm, ta đỡ con đi xuống." Ta vừa nói muốn kéo nàng đứng lên.

"Không được, đau!" Nàng nắm tay áo của ta, nước mắt lưng tròng, lại không chịu nhúc nhích.

Nha đầu này lại làm nũng! Đầu đã cao ngang tai ta, còn nghĩ ta có thể nhẹ nhàng xốc nàng lên sao? Không khỏi bật cười nói: "Vậy làm sao bây giờ? Ta không thể ôm con đi." Nàng liền ôm cánh tay của ta không thả, bấu môi nhìn ta.

"Thắm, không bằng để cho ta bồng Ngũ tỷ tỷ đi xuống đi." Lúc này Hoàng Lịch từ phía sau vách đá nhô đầu ra.

Đông Đông không ngờ hần cũng ở đây, thấy hần xuất hiện đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó lập tức thu về toàn bộ làm nũng ăn vạ, cảnh giác nhìn hần.

Ta nhìn thiếu niên cao xấp xỉ Đông Đông, cười hỏi: "Nàng cũng không nhẹ, người được không?"

Hần không đáp, chỉ quả quyết nghênh đón cái nhìn của ta.

Ta không để ý Đông Đông lắc đầu kéo tay áo của ta, nói với hần: "Vậy làm phiền Tứ a ca rồi."

Hoàng Lịch gật đầu một cái, khom lưng bồng Đông Đông lên, nhìn bộ dáng không hề cố sức, có lẽ ta đã xem nhẹ hần rồi. Lúc đầu Đông Đông cũng không muốn phối hợp, nhưng bị nghiêng một cái, liền lập tức ôm lấy cổ của hần, sợ hãi nhìn chằm chằm dưới chân hần, rất sợ hần không đủ lực ném nàng xuống đất.

Mới vừa xuống núi giả, lại đụng phải Hoàng Minh vội tới thỉnh an Đức Phi. Đông Đông nũng nịu kêu: "Nhị ca!". Hoàng Minh nhìn trận thế này, nghi hoặc nói: "Đây là làm sao vậy?"

"Nàng nghịch ngợm, trật chân rồi." Ta trả lời.

Đông Đông buông Hoàng Lịch ra, chìa tay về phía Hoàng Minh, Hoàng Minh liền đón lấy nàng, ôm đến trong lòng đình đặt ở trên nệm gấm của ghế dựa.

Chu nhi dẫn hai tiểu thái giám trở lại, ta ra hiệu cho nàng giúp Đông Đông cởi giày bỏ vớ ra xem thương thế một chút. Đông Đông nhìn thấy mu bàn chân của mình sưng lên thật to, sợ đến mức khóc lên. Ta cười nói: "Hai ngày nữa là có thể tiêu sưng, chỉ sợ sau này vết thương tốt lên con vui vẻ thì quên đau rồi." Bất quá vì đảm bảo an toàn, vẫn nên sai tiểu thái giám đi báo với Tổng Quân Thái Giám, truyền thái y tới xem một chút thì tốt hơn.

Chu nhi đứng ở bên cạnh Đông Đông, lấy chân của nàng đặt trên đầu gối của mình, dùng khăn lụa che lên, nhẹ giọng trấn an.

Đông Văn đưa khăn lên cho ta lau tay, cười nói: "Chậm một chút Thụ ma ma biết, không biết sẽ tức giận thế nào nữa."

Chu nhi nghe vậy run lên, ta vỗ vỗ vai của nàng, cười nói: "Không có việc gì, không trách tới trên người người được." Ta thấy Hoàng Minh và Hoàng Lịch còn đứng ở bên cạnh, liền bảo bọn họ ngồi xuống. Trong lúc nói chuyện phiếm, quay sang Hoàng Minh hỏi: "Thân thể ngách nương người có tốt không? Đã lâu không gặp Hoàng Ánh rồi, phụ phụ bọn nó gần đây đang bận cái gì?"

"Thái y nói ngách nương là bị hàn, uống mấy thang thuốc đã khá hơn chút rồi, thái y dặn dò sau khi vào thu phải chú ý giữ ấm, và lại cần dùng thuốc viên điều dưỡng từ từ. Hoàng Ánh cũng sắp làm cha, vội vàng ở nhà chăm sóc nàng dâu." Hoàng Minh cười trả lời, nhìn ta một cái lại nói, "Người gầy!"

Ta nói: "Mùa hạ quá nóng."

Đông Đông chen lời nói: "Mấy ngày nay ngách nương cũng không có khẩu vị. Ngày khác con sẽ sai phòng bếp làm món ăn mới mẻ hơn."

Đang nói chuyện, một thái giám lạ mặt vội vã tới đây, nhỏ giọng bẩm: "Các vị chủ tử, Vạn Tuế Gia đi về phía bên này."

Thái giám này lại vội nói: "Bẩm chủ tử, không còn kịp rồi, ngự giá đã qua hành lang đằng trước, đã đến rồi!"

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng bước chân nườm nượp, kiệu của hoàng đế đi qua cửa tròn đi thẳng tới chúng ta. Mọi người cùng nhau hành lễ, Đông Đông cũng vịn vai Chu nhi cố gượng quỳ xuống. Hoàng đế được Tổng Quân Thái Giám dìu đỡ bước xuống kiệu, phát phát tay nói: "Hãy bình thân."

Đông Đông vịn Chu nhi đứng lên, sau đó nhảy lò cò về phía ta. Hoàng đế nghi hoặc nhìn nàng hỏi: "Nha đầu, người làm sao vậy?"

"Hồi Hoàng gia gia, con bị trật chân." Nàng bấu môi trả lời.

Hoàng đế phát tay nói: "Vậy còn đứng? Nhanh ngồi xuống! Truyền thái y nhìn qua chưa?"

Tổng Quân Thái Giám khẽ khom người, tiến lên lau ghế, Hoàng đế liền ngồi xuống, thấy Đông Đông vẫn dựa vào trên người ta, vì vậy nói: "Nhà Thập Tứ cũng ngồi đi."

Đây là chỉ dụ, ta cũng không cần khách khí, ôm Đông Đông ngồi vào chỗ đối diện. Những người còn lại đương nhiên chỉ có thể đứng.

Xem ra thần sắc Hoàng đế không tệ, nhưng sau khi ngồi xuống ho không ngừng, Tổng Quân Thái Giám vội vỗ nhẹ lưng của hần giúp hần thuận tức. Lại

có một thái giám khác dâng ống nhổ lên, lại bị hất đẩy ra, chỉ nhận khăn lau lau khõe môi. Đợi hô hấp đều đặn, hần liền nhìn Đông Đông hỏi: "Nha đầu, đau không?"

Đông Đông nước mắt đầy khõe mi, lại lắc đầu nói: "Không đau."

"A, sắp khóc ra rồi còn nói không đau!" Hoàng đế cười phết lỗ mũi nàng.

"Thật không đau." Nàng nghiêng đầu cười khanh khách, rồi lại cau mày hỏi, "Hoàng gia gia, đau đầu có khá hơn chút nào chưa? Người vừa rồi còn ho khan nha, uống thuốc không hiệu quả sao? Có lẽ phương thuốc lần trước của thái y không tốt lắm."

Hoàng đế mỉm cười nghiêng qua, vỗ vỗ đầu của nàng, nói: "Người đưa nhỏ này"

Đông Đông vuốt đỉnh đầu, chớp mắt nhìn tỏ phụ. Hoàng đế nhìn nàng, thờ dài, lại quay sang ta hỏi một câu nhàn rỗi: "Nhà Thập Tứ, trăm thế nào cảm giác, người lại gầy hơn lần đầu gặp rất nhiều?"

Ta sững sốt, kinh ngạc trả lời: "Hồi hoàng thượng, chuyện này. . . . Có lẽ là khẩu vị không thể so với lúc ấy." Vài chục năm rồi, mọi người không thể tránh khỏi già yếu đi, làm sao mà tuổi thanh xuân của ta không trôi qua được. Năm đó "Hoàng tiên sinh" thần thái sáng láng, bây giờ bím tóc đã hoa râm, ngày càng gầy gò tiều tụy.

Hoàng đế dường như có vẻ dăm chiêu, gật đầu một cái nói: "Ừ, ăn không thấy ngon."

Ta không hiểu rõ dụng ý của hần, lại càng không biết như thế nào tiếp lời, dứt khoát trầm mặc cúi đầu.

Hoàng đế lại quay sang Đông Đông hỏi: "Nha đầu, có nhớ Ama người không?"

"Nhớ." Nàng trả lời, "Hoàng gia gia, Ama có thể trở về mừng năm mới không?"

"Thế nào không thể." Hoàng đế cười ngắt mặt của nàng, liền đứng dậy. Chúng ta vội vàng đứng dậy theo, Hoàng đế dặn dò Tổng Quản Thái Giám truyền thái y xem vết thương ở chân cho Đông Đông, sau liền khởi giá trở về thư phòng bên khe suối, không biết là thay đổi chủ ý, hay là vốn không có ý định đi vào nội viện.

Về sau nghĩ lại, đây cũng là lần cuối cùng ta nhìn thấy Hoàng đế.

Sau khi vào đông, tình trạng sức khỏe của Hoàng đế không được tốt lắm, nhưng có lẽ là tính tình không chịu ngồi yên một chỗ, hần vẫn kiên trì theo lệ đi vi hành ở phương Nam. Sau đó, bởi vì lần này đi sẵn bị phong hàn, liền trở lại Sướng Xuân Viên tĩnh dưỡng. Mặc dù Hoàng đế ốm đau liệt giường không để ý tới triều chính, nhưng mỗi ngày khi Đông Đông đi thỉnh an hầu như sẽ cho đòi nàng đi vào nói chuyện một lát mới cho trở về, mấy ngày trước đây còn thưởng một cái sừng hươu làm quyền y.

Gần đây thân thể của Đức Phi cũng không tốt, sau bữa cơm chiều nghe cung nữ đọc một đoạn kinh văn liền đi ngủ sớm. Khuya ngày hôm đó, thái giám trực ban hốt ha hốt hoảng bẩm báo, bệnh tình của Hoàng đế đột nhiên chuyển biến xấu. Đức Phi bị giật mình tỉnh giấc, nghe tin liền muốn chạy tới chỗ ngự giá, cung nhân hết sức khuyên can, nàng cũng biết hành động lần này không hợp lễ, đành phải thôi.

Người cả cung một đêm không ngủ, Đông Đông vừa lo lắng vừa sợ, hỏi ta, "Ngạch nương, Hoàng gia gia không có sao chứ?" Ta chỉ có thể ôm nàng nói khẽ: "Chỉ mong trời cao phù hộ." Sinh lão bệnh tử, không người nào có thể tránh khỏi. Chỉ là khi người thân gặp phải kiếp nạn thì chúng ta không nhận được cầu nguyện, hi vọng bọn họ đừng rời đi nhanh như vậy.

Lúc tờ mờ sáng, vẫn không có tin tức gì từ ngự tiền truyền đến, chúng ta chỉ rửa mặt chải đầu qua loa, cũng không ai muốn dùng điểm tâm. Gần giữa trưa thì một thái giám chạy tới, "Phịch"quỳ trước mặt Đức Phi, cúi rạp người xuống khóc thảm thiết bẩm: "Vạn Tuế Gia băng hà rồi!"

Đức Phi nghe vậy một hơi không thở được, ngắt đi. Cung nữ thái giám luống cuống tay chân muốn chuyển nàng lên trên kháng, ta đi lên trước một bước, bảo bọn họ an tĩnh chút, để Đức Phi tựa vào quyền y, nói ra một nút áo của nàng. Còn nhẹ giọng kêu"Nương nương", ấn huyết nhân trung, rồi bảo bọn họ tản ra. Không lâu sau Đức Phi liền chậm rãi tỉnh lại, cũng không có gào khóc trách trời trách đất, chỉ nắm chặt tay của ta không ngừng rơi lệ. Ngược lại thái giám hỏi bảo ôm hai chân của nàng gào khóc, vừa khóc vừa nói: "Nương nương, nương nương, ngài phải ngàn vạn bảo trọng! Vạn Tuế Gia di mệnh truyền ngôi cho Tứ a ca, hiện giờ ngài chính là thái hậu nương nương."

"Người nói cái gì!" Đức Phi hét to, bỗng chốc bật dậy từ trên ghế.

Bên tai ta giống như Kinh Lôi nổ vang, tim đập mạnh và loạn nhịp hồi lâu, nhắm mắt lại thở ra một hơi. Triều đại hoàng đế Khang Hi hạ màn, cuộc chiến tranh vị tất cả đều kết thúc, tiến trình của lịch sử giống như ta biết, cũng không biết nên may mắn hay là sầu lo.

Thái giám kia không biết mình nói sai cái gì, lắp bắp nói: "Nương, nương nương, thứ tội."

Hai má Đức Phi vẫn còn nước mắt, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm thái giám kia, hỏi: "Người nói hoàng thượng truyền ngôi cho Tứ a ca?"

"Vâng, Vâng." Thái giám kia dập đầu trả lời.

"Sẽ không, không có khả năng." Thân thể Đức Phi đông đơ, gạt tay cung nữ đang dìu ra, vịn vào tay ghế, lại hỏi, "Người có phải nghe lầm hay không? Không phải Thập Tứ a ca sao?"

Ta hít một hơi khí lạnh, không ngờ Đức Phi lại luống cuống nói lơ lửng như vậy! Không nói đến làm một người mẹ thiên vị đến mức này làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, nàng vừa nói những lời đó, chẳng lẽ không nghĩ tới ngày sau sẽ rước lấy mầm tai họa cho Thập Tứ sao?

"Vạn Tuế Gia là truyền ngôi cho Ung Thân Vương, nô tài chưa từng nghe sai!" Thái giám kia sợ hãi đáp lời.

Đức Phi vẫn lắc đầu không tin, ánh mắt mất hồn tan rã, trong miệng khẽ lầm bầm, "Sẽ không, sẽ không".

Ta nhìn không được tiến lên, vội kêu: "Nurong nurong!" Nàng ngẩng đầu nhìn ta, vẻ mặt mờ mịt, ta cầm thật chặt hai tay của nàng, dịu dàng nói: "Nurong nurong xin nín bi thương!" Mặc dù biết hoàng đế tạ thế gây ra kích thích quá lớn với nàng, nhưng vẫn hi vọng nàng tỉnh táo lại, trở lại bình thường một chút.

"Hồi nurong nurong, tứ. Hoàng, hoàng thượng ở ngoài điện chờ diện kiến!" Một tên thái giám khác chạy vào bẩm báo.

Ta giống như Đức Phi, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, thật lâu mới phản ứng kịp "Hoàng thượng" trong miệng hẳn là chỉ tân quân. Hôm nay gặp đại biến, mỗi người đều có chút không biết làm sao, ngay cả thái giám am hiểu lễ nghi trong cung cũng có vẻ hốt hoảng. Tân hoàng đế cũng không có thật sự "Chờ" ở bên ngoài đợi Thái hậu triệu kiến, chỉ chốc lát sau liền đi thẳng vào nội điện, cùng đi còn có Thập Tam. Thái giám cung nữ vội vàng quỳ xuống đất, hân phất tay ý bảo bọn họ lui ra, mình quỳ ở trước mặt mẫu thân, cất tiếng đau buồn nói: "Ngạch nurong, hoàng a mã đã quỳ tiên rồi!"

Đức Phi nhìn hân toàn thân đồ tang, lão đảo lùi lại hai bước, bi thương khóc thảm thiết, bỗng nhiên xông ra ngoài cửa điện: "Hoàng thượng, ta muốn thấy hoàng thượng!"

Tân hoàng đế quỳ gối đi lên mấy bước, ngăn mẫu thân lại, khóc không ra tiếng: "Ngạch nurong, ngạch nurong, hoàng a mã ông đã an giấc đi tây thiên rồi!"

Đức Phi lấy một tay đẩy hân ra, có chút hung tợn nhìn lại hân. Có lẽ tân quân không ngờ tới nàng sẽ phản ứng như thế này, hai tay hực hực còn chưa kịp để xuống liền sững sờ ở tại chỗ. Ta khấn nguyện, rất sợ Đức Phi nói ra những lời bất thường, thật may nàng chỉ ngã ngồi ở sau lưng quyền y, gào khóc: "Hoàng thượng, hoàng thượng, người cứ đi như thế, bảo nô tì là làm sao sống ở trên đời này? Để cho nô tì đi theo người đi, hoàng thượng!"

Chỉ thấy sắc mặt tân hoàng cực kỳ khó coi, cắn răng nói: "Hoàng a mã đã qua đời rồi, nếu ngạch nurong không bảo trọng, làm sao nhi tử còn có thể nhìn mặt người nữa?"

Thập Tam cũng quỳ gối tiến lên khuyên can, Đức Phi cũng không thèm nhìn bọn hân, nói: "Các người không cần nói nữa, hoàng thượng đã đi rồi, côi đời này ta còn có cái gì lưu luyến nữa? Không bằng như vậy đi theo hầu hạ Vạn Tuế Gia."

Tân hoàng đế nói: "Nếu ngạch nurong khẳng khái như thế, nhi tử cũng không mặt mũi đối với thần dân thiên hạ, chỉ có thể đi theo ngạch nurong thôi."

Nói đến mức này, Đức Phi một chút cũng không chịu nhượng bộ. Thập Tam đành phải nói: "Hoàng thượng đã phát chỉ đến Tây Trữ, phi ngựa truyền Thập Tứ đệ hồi kinh, ngạch nurong chẳng lẽ nhẫn tâm khiến cho nhi thần không có thể diện sống tạm qua ngày sao?"

Đức Phi nheo mắt trừng về phía hân, hỏi: "Người còn nhớ Thập Tứ đệ người sao?" Tiếp đó quay sang Hoàng đế, mắt lại nhìn thẳng vào hân, cười lạnh nói, "Hừ hừ, tốt lắm! Thật là huynh đệ tốt! Chuyện cho tới bây giờ người còn gọi ta là ngạch nurong làm cái gì?"

Sắc mặt Thập Tam trắng bệch, cúi đầu trả lời: "Nhi thần sợ hãi! Dận Tường làm sai, Thái hậu cứ trách phạt, kính xin nurong nurong không cần bời vì giận mà tổn hại sức khỏe." Lúc này không tiếp tục xưng nàng là "Ngạch nurong" nữa.

Đức Phi liếc hân một cái, liền quay đầu không để ý đến bọn hân nữa.

Hoàng đế tức giận đến toàn thân phát run, mẫu thân cố chấp không có biện pháp. Mẫu tử hai người không cho nhau bậc thang đi xuống, vì vậy cứ giằng co ở nơi đó. Ta quỳ gối bên cạnh Thập Tam, không muốn nhìn hân tiếp tục khó xử nữa, kéo tay áo hân một cái, ra hiệu, ý bảo hân mang Hoàng đế đi trước. Hân gật đầu, quay về phía Đức Phi đập đầu một cái, nói: "Nurong nurong, nurong thượng phải dẫn chúng thần lập tức hộ tống hoàng a mã đi giá hồi cung, kính xin Thái hậu cũng chuẩn bị sớm." Nói xong liền nâng Hoàng đế đứng dậy, lôi kéo hân đi ra ngoài: "Hoàng thượng thỉnh đi giá."

Ta đứng dậy đi tới bên cạnh Đức Phi, hòa nhã nói: "Nurong nurong, nên theo Vạn Tuế Gia hồi cung rồi." Thấy Đông Đông quỳ gối góc khóc nức nở, liền nói: "Đông Đông, còn không qua đây đỡ nurong nurong." Đứa nhỏ Đông Đông này có lẽ bị biến cố bất thành linh dọa sợ, bộ dáng có chút thất hồn lạc phách, nghe ta gọi nàng, cũng nghe lời tới đây dìu lấy Đức Phi.

Trở lại Từ Cẩm thành lúc chạng vạng tối, Càn Thanh cung đã bày biện xong linh đường. Đức Phi ở trước từ cung phục xuống khóc thảm thiết, cho đến khi thân thể thật sự cảm cực không nổi, mới để chúng ta đỡ trở lại Vĩnh Hòa cung. Đông Đông khóc đến nổi cặp mắt sưng lên, cổ họng cũng khàn nói không nên lời. Ta đỡ nàng ngủ, rồi đến thăm cung Đức Phi, cung nữ hầu hạ đáp lời nói nurong nurong đã ổn thỏa, ta liền lui ra ngoài.

Một người yên tĩnh, mới có tâm tư hồi tưởng chuyện xảy ra ngày hôm nay. Hoàng đế đã qua đời, cho đến vừa rồi thấy từ cung, còn cảm thấy tất cả đều không chân thật. Nhớ lại nhiều năm trước ở bên Tây Hồ, hân tặng dây đeo quạt giúp ta thoát khỏi khốn quẩn nhất thời, lại nhớ lại sau khi thành hôn hân quan tâm chúng ta, còn có cho tới nay vẫn thương yêu chăm sóc Đông Đông. Vị trưởng bối từ ái này, cuối cùng cách chúng ta đi rồi. Thập Tứ nhận được tin tức này, sẽ đau lòng như thế nào đây? Huống chi, hiện tại phát ra chỉ ý đến hân, là huynh trưởng đã trở thành tân hoàng. Hân nghe ngang đặc ý, loại cá tính này, thật dễ cho người ta lo lắng!

"Phúc tấn, ăn một chút gì đi." Thưa ma ma bùng lên một bát cháo cùng mấy cái đĩa thức ăn.

Ta uống vài ngụm, liền thấy no rồi, vì vậy để thìa xuống, nhìn nàng hỏi: "Ma mà có tin tức gì trong phủ không?"

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33-2: Sự kết thúc của một thời đại (2)

Thư mà ma lắc đầu: "Hồi phúc tấn, tiên hoàng băng hà, trong cung canh phòng nghiêm ngặt. Chắc là mấy ngày nữa nô tỳ mới có cơ hội trở về phủ xem một chút."

Ta gật đầu nói: "Ngày mai khâm liệm Hoàng đế, Hoàng Minh bọn nó cũng sẽ vào cung khóc tang, không thiếu được vội tới thỉnh an nương nương, có lẽ có thể gặp thôi."

Thư mà ma phúc thân: "Phúc tấn hôm nay nhất định là mệt mỏi, kính xin đi nghỉ sớm một chút."

"Ma mà." Ta suy nghĩ nói, "Thập Tứ gia phải trở về kinh, người ở bên ngoài nghe ngóng nhiều một chút, nếu như có biến cố gì."

Thư mà ma cau mày suy nghĩ, đáp vâng một tiếng, liền lui xuống.

Lễ khâm liệm khi đó, nữ quyến hoàng gia vào Càn Thanh cung, vương công bối lạc, văn võ đại thần thì vào Càn Thanh Môn, nhìn dung nhan tiên đế lần cuối, cũng ở trước tử cung khóc tang. Ta và Đông Đông cùng đi theo Đức Phi, trước cửa cung gặp Nghi phi, vẻ mặt nàng hốt hoảng, bước chân tập tễnh, dường như không thấy chúng ta, được các cung nữ vây quanh diu đỡ đi vào điện trước. Đức Phi cũng không để ý, theo sau nàng dẫn chúng ta nói đuôi mà vào. Chỉ là đi vào trong điện, lần này thứ tự bài vị được coi trọng. Hiện giờ Đức Phi là thân mẫu của Tân Đế, hiển nhiên địa vị tôn quý nhất, mà Na Lạp Thị là đích thân của Tân Đế, xếp tiếp theo sau. Nhưng bởi vì đại tang Hoàng đế, Thái hậu Thái phi cùng hậu phi của Tân Đế cũng chưa có chính thức sắc phong, chuyện này cũng thật làm khó cho thái giám tư lễ.

Sau khi Na Lạp Thị bước qua cửa điện, liền dẫn Lý thị Niên thị đi về phía chúng ta, Đức Phi mặt không thay đổi nhìn nàng hành lễ. Ta lui về phía sau một bước tránh ra, nghiêng đầu liền nhìn thấy Hoàn Nhan Thị. Một tên thái giám khẽ khom người về phía Đức phi, thỉnh nàng đi về phía ghế cao. Ta cúi đầu, tính theo phía sau Hoàn Nhan Thị, có cơ hội sẽ cùng nàng trao đổi tin tức một chút, hơn nữa làm như vậy mặc kệ bàn về thân phận cao thấp, hay bàn về trình tự trường ầu, đều thích hợp.

Nhưng Đức Phi đột nhiên nắm tay của ta, bên kia lại dắt Đông Đông, quét mắt qua Na Lạp bọn họ, liền trực tiếp đi thẳng đến vị trí cao nhất. Ta thầm thở dài, nghĩ thầm đã như vậy, cũng không nhìn sắc mặt Na Lạp các nàng nữa, nhắm mắt theo đuôi theo sát Đức Phi.

Nghi thức dài dằng dặc vô cùng hao tổn tinh lực, chờ tất cả tiến hành xong trở lại Vĩnh Hòa cung, ngay cả ta cũng cảm thấy sức cùng lực kiệt, chứ đừng nói chỉ Đức Phi. Nhưng nàng lại không biểu hiện ra vẻ mệt mỏi, ngồi ở trên kháng sống lưng thẳng tắp, ánh mắt sắc bén, vậy lui thái giám cung nữ, chỉ giữ lại một mình ta.

Nàng nhìn mặt của ta chằm chằm, chậm chạp không mở miệng. Ta muốn biết tại sao nàng bắt nắn với ta, liền cúi đầu đứng chờ đợi xử lý. Qua khoảng chừng năm sáu phút, lúc ta có chút thất thần, nàng đột nhiên hỏi: "Người cam tâm sao?"

Ta không hiểu, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Hành lễ với những người nhà của lão Tứ, thậm chí muội tử người. Hừ, sau này người cũng phải cúi đầu trước nàng rồi!" Đức Phi nhìn thẳng vào mắt ta một lần nữa, "Người cam tâm sao?"

Nàng hỏi như vậy, làm cho ta không khỏi cảm thấy buồn cười, trả lời: "Có lẽ nô tì cũng không cam lòng, nhưng nương nương người, vô luận như thế nào cũng là Thái hậu, hà tất phải gây khó khăn cùng hoàng thượng chứ?" Lời này hơi cộc nhễ, nhưng vị trước mắt này chỉ sợ cũng nghe không vô lời nói ôn trọng.

Nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nện xuống gối đầu cả giận nói: "Người gọi hần là hoàng thượng? Người cứ như vậy thừa nhận rồi hả? Người cho rằng đứa nhỏ Thập Tứ kia cũng có thể thừa nhận sao?"

"Nô tì chỉ sợ hần không tiếp nhận. Việc đó sẽ là một tai họa." Ta đáp, sau đó hỏi ngược lại, "Nương nương, tiên hoàng. Có phải từng nói với người cái gì hay không?" Mặc dù nàng thiên vị tiểu nhi tử, nhưng như vậy thật khác thường, dù sao cũng có nguyên do gì đó.

Đức Phi nhắm mắt lại, gật đầu lại lắc đầu: "Có mấy lời, không nói rõ ra ngoài, ta cũng là biết." A, nhưng bây giờ xem ra, rõ ràng là "Không biết". Hoặc là, trong đó có biến cố gì, nhưng hiện giờ cũng không quan trọng rồi. Nàng liếc nhìn ta nói: "Ban đầu nhìn người cảm thấy có cô ngạo khí, không ngờ chẳng qua cũng chỉ như vậy. Người quý an đi."

“Vâng. Nương nương kính xin người nghĩ thông suốt một chút.” Ta hành lễ liền lui ra. Biết rõ vô dụng, cuối cùng vẫn khuyên một câu. Ngay cả ta nàng cũng oán, có thể có biện pháp gì nữa?

Sau bảy ngày Hoàng đế bang hà, là ngày Tân Đế lên ngôi. Trước một ngày Lễ bộ bẩm tấu các nghi thức diễn ra cho Hoàng thái hậu biết. Trong đó quan trọng nhất chính là mở màn buổi lễ tân hoàng đế cần hành lễ với hoàng thái hậu. Đức Phi nghe thái giám hỏi bẩm xong, không mặn không nhạt trở về một câu: “Hoàng đế cao cao tại thượng, được các vương công đại thần triều bái là đúng đắn, theo ta hành lễ làm cái gì!”

Hai thái giám tư lễ đưa mắt nhìn nhau, ngay cả Hoàng đế cũng bó tay với nàng họ còn có thể nói gì, đành phải ào nã đi về hồi tấu.

Lần trước Hoàng đế ăn đau khổ, có lẽ cũng sợ tính khí mầu thân, lúc này tự mình không tiện đến đứng vào cây đình, mà là phái thuyết khách —— ăn xong cơm trưa, lão Bát ở bên ngoài Vĩnh Hòa cung dâng bài từ thỉnh cầu yết kiến.

Lão Bát cách rèm thỉnh an, đứng giữa thỉnh cầu Hoàng thái hậu tiếp nhận hành lễ của Hoàng đế, để cho gia lễ tân triều lần đầu tiên có thể thuận lợi mở màn. Đức Phi lật qua lật lại sổ con liên danh trong tay, rồi đặt lên trên kháng, hỏi: “A, Bát a ca, hiện giờ người là đại thần quản lý sự vụ kia sao?”

Lão Bát đáp: “Hồi thái hậu.”

“Thái hậu cái gì? Năm nào tháng nào hạ sắc mệnh?” Đức Phi lớn tiếng cắt ngang.

Lão Bát cũng không kinh hãi, sau khi khấu đầu sửa lời nói: “Hồi mẫu phi, hoàng thượng lệnh cho nhị thần, Thập Tam đệ, Mã Tề, còn có Long Khoa Đa quản lý sự vụ.”

“Long Khoa Đa, hừ hừ.” Đức Phi cười lạnh mấy tiếng, lại hỏi, “Bát a ca, người hãy thành thật nói cho ta biết, người thật sự chính tai nghe được hoàng a mã người truyền ngôi cho hần sao?”

Lão Bát ngẩn người, mím chặt đôi môi, cúi đầu không nói.

Đức Phi nhú mày, cũng không hỏi tới nữa, thở dài nói: “Quy an đi.”

Ta đưa lão Bát đi ra ngoài, khi gần đến cửa cung thì hần chợt dừng lại: “Tên gọi Niên kị Tân triều định xuống đến nơi rồi.”

“A, như vậy, năm sau chính là Ung Chính nguyên niên rồi.” Ta trả lời.

“Hóa ra người đã nghe nói rồi à.” Hần cười nói, sau đó nhìn ta chằm chằm hỏi, “Như bây giờ, rất hợp ý của người chứ?”

Bọn họ lại giận chó đánh mèo đến trên người ta rồi! Ta bật cười: “Bát gia xin chờ nóng. Nói ra tuy rất bất kính nhưng cũng phải nói, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.”

Hần thu lại nụ cười, nói: “Thập Tứ đệ ở trên đường, đoán chừng còn phải mười hai mười ba ngày mới có thể về đến.”

Ta gật đầu: “Lúc hần gần về đến, có thể chuyển cho ta một cái tin hay không. Nếu có thể, ta muốn đi nghênh đón hần.” Ta nhận được một phong thư cuối cùng của Thập Tứ, là trước năm ngày xảy ra đại sự Hoàng đế băng hà, hiện giờ đoán chừng là không liên lạc được rồi.

Hần nhìn ta một cái, nói: “Ta người đều rõ tính khí của Thập Tứ đệ. Nhưng mà trước mắt, người vẫn nên chiếu cố chính mình trước đi.” Nói xong liền dẫn theo người của hần bước ra khỏi cửa. Người này có ý gì? Là cho rằng tân hoàng đế sẽ gây khó dễ cho ta sao? Ha ha, sợ rằng trước mắt “Bệ hạ” còn chưa có rãnh rồi đâu.

Chuyện Đăng Cơ Đại Diễn, hai mẫu tử giằng co qua lại mấy lần, Đức Phi rút cuộc tâm không cam tình không nguyện mà đáp ứng ở trước từ cung tiếp nhận hành lễ của Hoàng đế.

Sau này, mặc dù Đức Phi không thích nghe, ta vẫn nhắm mắt khuyên, xin nàng coi như vì yêu thương tiểu nhi tử cũng được, không cần làm cho mối quan hệ với Hoàng đế quá căng thẳng. Nàng cũng không phải là không hiểu lợi hại trong đó, sau khi tỉnh táo lại, ngược lại đối xử ôn hòa với trưởng tử, chỉ là càng lạnh nhạt với ta rồi.

Nhưng mà hòa hoãn cũng không duy trì được mấy ngày, khi nàng nghe nói vì tránh kiêng kị, trong danh tự chữ “Dận” của những huynh đệ khác của Hoàng đế phải đổi thành chữ “Doãn”, về phần Thập Tứ, bởi vì chữ “Trinh” khi phát âm gần giống như chữ “Chân” của hoàng đế, phải đổi thành chữ “Đề”, nàng liền không khống chế được bạo phát. “A mã của hần đặt tên chữ cho huynh đệ bọn hần hần cũng muốn đổi! Không cần tổ tông, mất gốc rồi!” Đức Phi đập giường khóc nháo, “Nhị tử của ta quá đáng thương, cái gì cũng không làm được, hiện tại ngay cả tên cũng bị người đoạt đi!”

Có cung nữ khuyên nhủ: “Nương nương, ngài đừng khóc tổn hại thân thể! Nếu không ngài cùng hoàng thượng nói một chút, hoàng thượng là thân sinh của ngài, lời của ngài, vạn tuế nhất định có thể nghe.”

“Cạch loảng xoảng”, Đức Phi vung tay quét gương soi và Bạch Ngọc Bàn trên kháng trác xuống, trừng mắt oán hận nói: “Hần mở miệng một tiếng ‘cửu cửu’ với Long Khoa Đa kia, rất thân mật! Nơi nào còn coi ta là ngạch nương hần!” Nói xong ném cả từ đàn mộc khảm ngọc Như Ý ra ngoài.

Đến nước này, ta hiểu mẫu tử hai người này đã kết oán, người bên cạnh không có biện pháp gì nữa.

Ta vẫn chờ Thập tứ trở về, nhưng cho đến ngày bỏ tang phục sau hai mươi bảy ngày Hoàng đế mất, vẫn không có tin tức của hần. Hoàng đế mỗi ngày

tới thình an Đức Phi, nàng chỉ hỏi một câu hỏi duy nhất chính là bây giờ Thập Tứ đang ở đâu, nhận được đáp án đều là ở trên đường. Dĩ nhiên, ta biết hơn hai mươi ngày, khoảng mả từ Tây Trữ đến Bắc Kinh, đi về cũng đủ rồi. Đức Phi không bao lâu sau cũng hiểu, cũng không hỏi nữa, chỉ là mỗi lần gặp Hoàng đế, đều yêu cầu gặp tiểu nhi tử của nàng.

Một tháng, ta biết chờ đợi thêm nữa cũng sẽ không có kết quả. Cho nên, ta xin Đức Phi để cho ta xuất cung. Đông Đông tạm thời vẫn để nàng ở lại trong cung, chờ xem tình hình rồi mang nàng ra ngoài.

Đức Phi nhìn ta, nói: “Người đi đi.”

Ta khẩn cầu: “Xin nương nương ban cho nô tì một đạo thủ dụ.” Không có cái này, ta sợ rằng không ra được cửa cung.

Nàng liền bảo thái giám viết, đóng kim ấn của nàng vào.

Dựa vào tờ giấy này, ta thuận lợi ra khỏi Tử Cấm thành. Trở lại phủ Bối Từ, Thập Tứ cũng không ở trong phủ. Ba nữ nhân trong phủ đều có vẻ lo sợ nghi hoặc bất an, Hoàn Nhan Thị nói cho ta biết, Hoàng Minh hỏi thăm ra, Thập Tứ bị giam lỏng ở nơi nào đó ngoài thành. Khi đó Thập Tứ ở từ cung yết kiến tiên đế thì không chịu hành lễ quân thần với huynh trưởng, công khai khiêu khích quyền uy Tân Đế. Chuyện này bên ngoài đã truyền đi xôn xao, chỉ có ta thân ở Cẩm Cung, vẫn không mấy may nghe thấy.

Hoàn Nhan Thị nói, vì để gặp được Thập Tứ, Hoàng Minh và Hoàng Xuân đã từng cầu lão Bát, lão Bát trả lời là bây giờ còn chưa có biện pháp, chờ một chút. Ta biết lão Bát khó xử, nói với Hoàn Nhan: “Chờ sáng mai, ta đi tìm Thập Tam gia, có lẽ hữu dụng.”

Nàng cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể để cho ta đi tìm vận may. Nàng lại hỏi ta: “Đúng rồi, làm sao người đi ra đây? Trong cung có nương nương che chở, bây giờ ra ngoài liền giống như chúng ta thành miếng thịt trên thớt.”

Ta cười nói: “Nếu như cả nhà bị sao trảm (tịch thu tài sản chém đầu) sao có thể sót ta? Ngộ nhờ chỉ là tịch biên gia sản, ta không phải cần phải trở lại dán mắt vào đồ có giá trị của ta hay sao?”

Hoàn Nhan Thị cười khổ nói: “Tốt nhất là tru di cửu tộc, vậy thì không còn gì cả, sạch sẽ.”

Nàng vừa dứt lời, liền nghe tiếng bước chân bịch bịch ở bên ngoài, thái giám quản sự hốt ha hốt hoảng chạy đi vào, bùm quỳ xuống đất: “Phúc tấn, phúc tấn, không tốt, trong cung cho người tới bao vây phủ rồi.”

Hoàn Nhan Thị sắc mặt trắng bệch, ngã ngồi ở trên ghế. Ta quay sang thái giám quản sự kia nói: “Không tốt cái gì? Ta trở lại ngay cả miếng nước cũng chưa uống, bảo người pha bình trà ngon đi. Thuận tiện hỏi chuyện gì xảy ra.”

Thái giám quản sự đáp một tiếng, liền lẩn một vòng đi ra cửa.

Chỉ chốc lát sau, một thái giám cao gầy vào phòng, cúi chào ta cùng Hoàn Nhan Thị, rồi đứng thẳng lên nói: “Thình an nhị vị phúc tấn. Nô tài phụng chỉ, thỉnh Trắc Phúc Tấn ngài hồi cung.”

Ta nhú mày hỏi: “Phụng chỉ? Phụng chỉ của ai?”

Thái giám kia cười trả lời: “Hồi phúc tấn, dĩ nhiên là phụng thánh chỉ của Vạn Tuế Gia. Bây giờ Thái hậu lão nhân gia cũng muốn gặp ngài, triệu ngài trở về.”

“Đúng là nói bừa! Khinh người quá đáng!” Không đợi ta lên tiếng, Hoàn Nhan Thị liền nhảy dựng lên. Nàng tức giận đến toàn thân phát run, cầm cái bình men ném qua, vừa vịn đập trúng đầu gối thái giám kia, hấn đầu đến kêu lên “Oa oa”. Nàng còn chưa chịu bỏ qua, nhặt chổi lông gà trong bình sứ trên đất lên đuổi theo hấn đánh, vừa đánh vừa chửi: “Các người dám câu nô tài này, ở bên ngoài điều võ dương oai không đủ, còn dám đến cửa khi dễ!”

Giọng điệu này của Hoàn Nhan Thị chắc là kim nén đã lâu, lúc này tìm được cơ hội, liền bộc phát toàn bộ ra. Chỉ là nàng xuất thân đại gia khuê tú, phương diện mắng người này có lẽ không bằng ta, chẳng hạn như các loại Tam Tự kinh chắc chắn không nói ra miệng. Thái giám kia kêu “Cứu mạng” chạy tán loạn khắp phòng, cuối cùng trốn ra sau lưng ta. Ta đoạt cây chổi của nàng, trấn an nói: “Bớt giận một chút, đánh chết hấn cũng không làm gì được, đừng lãng phí hơi sức.”

Lúc này Hoàng Minh và Hoàng Ánh nghe tin chạy tới. Hoàng Ánh che chở ta ở sau lưng, Hoàng Minh thấy mẫu thân thờ hồng hộc, còn rơi nước mắt, liền tức giận, đập thái giám kia một cước, nói: “Cầu nô tài, chạy tới nơi này giương oai, cũng không nhìn xem đây là nơi nào!”

“Hoàng Minh, được rồi.” Ta nói.

Hoàng Minh “Hừ” một tiếng với hấn, đỡ mẫu thân ngồi xuống. Hoàng Ánh khẽ hỏi: “Phúc tấn, người không có sao chứ?”

“Có thể có chuyện gì.” Ta lắc đầu cười nói.

Thái giám kia thì ngược lại mặt mũi bầm dập, vừa gạt lệ vừa kêu “Ôi ôi”. “Khóc quý cái gì? Còn không mau cút đi!” Hoàng Minh đá cái mông hấn một cái. Hấn cũng không dám phản kháng, mặc cho tiểu thái giám đỡ dậy, tập tễnh đi về phía cửa, vừa mới bước qua thềm cửa, lại đụng phải một người. Hấn lui về phía sau hai bước, ngẩng đầu nhìn lên, cả kinh nói: “Thập Thất gia.”

“Thập Thất thúc.” Hoàng Minh cũng kêu lên.

Thập Thất a ca khẽ lên tiếng, chậm rãi vào phòng, về mặt mắt tự nhiên đi tới trước mặt, rồi không nói lời nào. Ta nhìn về mặt của hắn liền hiểu được bảy phần, nói: “Dận Lễ, vì chuyện nhỏ như thế này, hoàng thượng lại phái người đi chuyến này?” Hiện tại nên gọi là “Doãn Lễ” rồi, chỉ là ta nhất thời không nhớ ra.

“Thập Tứ tâu, ta.” Hắn xấu hổ không dám nhìn ta, cắn răng cúi đầu.

“Thập Thất thúc, người không thể.” Hoàng Minh xông lên chụp lấy cánh tay của hắn.

“Hoàng Minh, đừng làm khó Thập Thất thúc người.” Ta kéo Hoàng Minh qua, vỗ vỗ mặt của hắn, cười nói, “Chăm sóc ngạch nương người đi.” Hoàng Minh không tình nguyện buông Thập Thất ra, đi tới nấp thân hắn ở phía sau. Hoàng Anh còn lúi kéo ta không chịu buông, ta cầm tay của hắn, nói: “Ama người không có ở đây, trong phủ phải dựa vào huynh đệ các người rồi.” Hắn cúi thấp đầu, khẽ cất tiếng gọi: “Ngạch nương.”

Ta cười vỗ vỗ đầu của hắn, xoay người nói với Thập Thất: “Thập Thất gia, đi thôi.”

Thập Thất lại đưa ta về Vinh Hòa cung nơi mà ta rời đi còn chưa tới một buổi chiều, Đức Phi có lẽ đã biết trước là chuyện gì xảy ra, nhìn thấy ta chỉ thờ thệt dài một cái, phát phát tay nói: “Người đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Ta lại bắt đầu cuộc sống trong Cẩm Cung, cùng trước kia bất đồng, toàn bộ thái giám cung nữ hầu hạ ta sinh hoạt hàng ngày bị bỏ cũ thay mới. Phạm vi hoạt động của ta nhỏ hơn rồi, chỉ giới hạn trong viện của ta ở Vinh Hòa cung, trừ sáng chiều phụng dưỡng, ngay cả đi thỉnh an Đức Phi, cũng cần phải có Tổng Quản Thái Giám phê chuẩn. Cũng may là mỗi ngày Đông Đông có thể tới nói chuyện với ta một lát, tuy chỉ có một canh giờ như thế, nhưng cũng mang đến cho ta một chút an ủi.

Hôm nay nàng khóc hỏi ta: “Tại sao Tứ bá bá muốn khi dễ nhà của chúng ta?”

Ta vỗ vỗ nàng nói: “Không sao đâu, qua một thời gian nữa là tốt rồi.”

Nàng thút thít nói: “Hôm nay con ở chỗ của tiểu di nhìn thấy hắn, con ghét hắn, không cùng hắn nói chuyện! Còn có Hoàng Thi ca ca, Tiểu Ngũ bọn họ, con không muốn đề ý đến bọn hắn nữa!”

Ta thờ dãi, lau nước mắt cho nàng: “Đó là chuyện của người lớn, không có quan hệ gì với bọn họ.”

“Ngạch nương, con muốn về nhà, con muốn gặp Ama!” Nàng ôm lấy cổ của ta lớn tiếng khóc.

Ta vỗ lưng của nàng, an ủi: “Được, ngạch nương sẽ dẫn con về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ung Chính nguyên niên

Hoàng cung không còn là một nhà giam trên khái niệm trừu tượng, với ta mà nói, nó đã là nhà giam trên thực tế. Ta cùng thế giới bên ngoài, hoàn toàn cắt đứt liên lạc, mỗi ngày có thể thấy người, luôn là mấy người đó. Nếu như không phải Đức Phi nói cho ta biết, ta sẽ không biết nàng cự tuyệt tiếp nhận tôn hiệu "Hoàng thái hậu", cũng không chịu từ Vinh Hòa cung chuyển ra, đến chỗ Hoàng thái hậu nên ở Ninh Thọ cung, mà cùng lúc đó, Hoàng đế cũng không cho phép Thập Tứ tới gặp mẫu thân của hắn. Bọn họ song phương cứ giằng co, không ai chịu nhượng bộ. Mỗi ngày lúc thỉnh an sáng sớm, ta gặp được cũng chỉ là mẫu thân không đếm xỉa cùng nhi tử làm theo thông lệ nhạt nhẽo.

Hai tháng qua đi, sách ta mang theo đã xem xong rồi, lúc này không có biện pháp bổ sung. Vì vậy đa số thời gian, ta chỉ có thể ngẩn người. Có lúc sẽ nghĩ, có lẽ ta cả đời đều sẽ trải qua như vậy.

"Phúc tấn, phúc tấn." Đông Vân gọi ta. Ta không biết nàng vào lúc nào, nàng đi đường thế nào không có tiếng động, ở tại trong cung này, mọi người đều bắt đầu quý mị như nhau. Nàng cắn cắn môi dưới, nói: "Phúc tấn, vừa rồi em ở bên ngoài, nghe nói Thập Tam gia tới thỉnh an nương nương."

Ta ngồi dậy, vội hỏi: "Bây giờ hắn đang ở đâu?"

"Hình như vừa tới một lát. Chỉ là Thập Tam gia nán lại không lâu, lúc này có lẽ muốn đi rồi." Nàng trả lời.

Ta đi giày vào vừa chạy ra ngoài, Đông Vân đuổi theo ra tới: "Phúc tấn, người đi bên cửa nhỏ phía tây đi, chỗ đó hiện tại chỉ có một tiểu thái giám trông coi."

Ta nghe theo lời của nàng mở cửa đẩy tên tiểu thái giám kia ra, một đường chạy như điên, vòng qua một rừng cây, rốt cuộc nhìn thấy nóng đáng mặc áo nắng bảo. "Thập Tam!" Ta lớn tiếng kêu, dưới chân cũng không dừng lại, xông thẳng đến cạnh hắn.

Thập Tam đỡ ta một cái, ta thở không ra hơi, túm lấy cánh tay hắn mới có thể đứng vững. Không đợi ta lên tiếng, liền nghe hắn nói: "Thập Tứ đệ hiện tại không sao, tính khí cũng nóng nảy như trước kia."

Hắn biết ta muốn hỏi cái gì. Ta ngừng đầu cười cười với hắn, buông hắn ra đứng thẳng lên.

Hắn lại nói: "Qua ít ngày, lúc đưa Hoàng A mã từ từ cung đi Tuân Hóa, có lẽ các ngươi có thể gặp nhau."

"Đa tạ ngươi." Hắn nói như vậy, đó là sẽ giúp một tay. Giúp ta không biết sẽ mang đến phiền toái gì cho hắn, mặc dù bản khoản, ta cũng sẽ không cự tuyệt, bởi vì đã không còn biện pháp khác. Ta phải gặp Thập Tứ một lần.

"Bộ dạng của ngươi xem ra không tốt. Không sao chứ?" Hắn nhìn ta, lo lắng hỏi.

Ta cười nói: "Không có việc gì. Ngày trời qua nhàm chán một chút mà thôi. Ta đi về, nán lại lâu sẽ gây ra rắc rối cho ngươi."

"Hàm nhi!" Hắn kéo ta.

Ta kinh ngạc quay đầu lại, hình như hắn chưa bao giờ gọi ta như vậy. Hắn buông tay ra, cười nói: "Chăm sóc cho mình thật tốt."

Ta gật đầu một cái, cười phát phát tay với hắn, liền theo đường cũ trở về.

Kinh Thành tới cảnh lăng Tuân Hóa ước chừng ba trăm dặm, nhiệm vụ khiêng quan tài từ từ cung đi do bảy ngàn chín trăm sáu mươi danh phu phân ra làm sáu mươi nhóm nâng. Dọc theo đường đi, Hoàng đế dẫn Chư Vương đại thần hộ vệ linh giá, Hoàng thái hậu lại dẫn hoàng hậu, phi tần cùng nữ quyến đi một con đường khác, gần tới đền Đình Túc hội họp. Trên đường, sớm tối mỗi ngày đều làm nghi thức tế lễ. Đi qua Từ cung, trong trăm dặm quan viên văn võ đều phải tới quý nghênh. Mồng một tháng tư đại đội tới cảnh lăng, linh cửu hoàng đế đặt ở an điện.

Gần đây Hoàng thái hậu bị bệnh suyễn, mùa xuân phát bệnh càng nhiều hơn, một đường chống đỡ, đến Tuân Hóa liền khó có thể duy trì được nữa. Buổi sáng nàng đến từ cung bái lễ dâng hương xong, sau đó mới bố trí ổn thỏa, sau khi ăn xong uống thuốc, thật vất vả mới có thể đi vào giấc ngủ.

Ra khỏi Kinh Thành, giữa những nữ quyến không có phân cách giống như trong cung, có lúc ta có thể cùng Hoàn Nhan các nàng nói chuyện, còn gặp được tiểu muội. Một ngày nay, đều là tiểu muội giúp ta chăm sóc Đông Đông. Nhớ tới Đông Đông, hôm nay ta còn chưa có thấy nàng, trong lòng khó tránh khỏi có chút nhớ, liền muốn đến chỗ tiểu muội xem nàng. Ra khỏi tầm cung tạm thời của Thái hậu, lại nghe thấy dưới bậc thềm có người lớn tiếng ồn ào.

"Thập Tứ gia, Thái hậu đang nghỉ trưa. Ngài vẫn là trở về đi, tránh cho kinh động từ giá."

"Đồ khốn kiếp, tránh ra! Gia hôm nay không thể không gặp mẫu phi, xem ai dám cản gia!" Tiếng nói này, không phải Thập Tứ thì là ai! Ta xuống dưới bậc thang nhìn về phía đó, bên thấy trên đất trống trước điện mười mấy tên thị vệ bao vây xung quanh Thập Tứ, chỉ là không dám tùy tiện lỗ mãng.

Ta vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, không nghĩ nhiều trực tiếp chạy thẳng về phía hắn. "Phúc tấn, ngài không thể. . . ." Một ma ma muốn kéo ta lại, ta nghiêng người tránh ra, một tên thái giám trẻ tuổi lại đi lên giang hai cánh tay ngăn ở trước mặt ta, ta túm được cánh tay hắn xoay vặn đến sau lưng của hắn, dòn sức đẩy hắn ra xa. Khi lao xuống bậc thang lớn tiếng kêu lên: "Thập Tứ!"

Thập Tứ kinh ngạc ngừng đầu, nhìn thấy ta hai mắt liền tỏa sáng ngênh đón, đáng tiếc bị hai tên thị vệ chặn lại. Hắn một tay quăng ngã ra ngoài, tiếc rằng lại có hai tên khác xông lên, hai tên bị quăng ra cũng bỏ nhào trở lại ôm chặt lấy chân của hắn không thả. Hắn nhất thời tránh không thoát ra được, trong nháy mắt ta chạy xuống bậc thang vọt tới phía trước bọn họ, cũng không quản mấy tên thị vệ vừa kéo cánh tay vừa ôm chân hắn, liền bỏ nhào đi lên ôm cổ của hắn. Hắn bị ta nhào vào hơi thở cứng lại, sau đó cảm thấy gát gao áp vào trên hõm vai của ta. Những tên thị vệ này rốt cuộc thức thời, từng người lui ra, vì vậy hắn mới có thể rảnh tay ôm ta.

"Bảo bối. . . ." Hô hấp của hắn nặng nề, đôi môi cùng chớp mũi vuốt ve trên mặt bên vành tai của ta, hai cánh tay như vòng sắt siết chặt lưng của ta. Ta ôm lấy cổ của hắn, nhắm mắt lại dựa vào trong ngực hắn, để cho nhịp tim vừa đập kịch liệt từ từ bình phục. Hắn dùng tay xoa gương mặt của ta, ta mở mắt ra nhìn nét mặt căng thẳng của hắn, cười nói: "May mà ngươi đứng vững"

Lúc này hắn mới thả lỏng chân mày một chút, mỉm cười nhìn lại ta: "Không có chuyện gì, ta nhất định có thể đón lấy nàng."

Khi đó hắn nói chờ hắn trở về, hiện tại thời gian mặc dù có chút dài, nhưng rốt cuộc cũng đợi được rồi. Nghe tiếng nói vừa rồi của hắn, trung khí mười phần như trước, có thể thấy được tuy rằng gần mấy tháng bị giam lỏng, nhục khí chung quy không bị mài mòn, vẫn là Thập Tứ lạnh lạnh ban đầu. Tin tưởng Đức Phi sẽ thật vui mừng thấy tiểu nhi từ yêu thương giống như trước kia.

Chúng ta ôm nhau, ta theo thói quen ve vành tai của hắn, nếu như không phải tất cả những thị vệ, thái giám, cung nữ, ma ma kia bỗng nhiên "Lộp bộp" quỳ xuống, thật đúng là đã quên bên cạnh có người.

"Vạn tuế Kim An!" "Hoàng thượng Vạn An!"

Trên mặt Thập Tứ lộ ra vẻ nghiêm túc, ôm ta vào trong lòng, lại đứng bất động không có ý muốn hành lễ. Ta không cần ngừng đầu cũng biết tình hình hiện tại như thế nào, dù sao cũng bó tay, dứt khoát mặc kệ hắn ôm lấy, an tĩnh tựa vào trong ngực hắn.

Trên quảng trường trước điện này, người quỳ xuống đất, đoán chừng không dưới hai mươi, ba mươi người, nhưng lặng ngắt như tờ, ngay cả tiếng thở dốc cũng không có. Ta suy nghĩ câu nói đầu tiên sẽ do ai nói, theo lẽ thường, nên là nội thị hoặc người đi theo hoàng đế nhắc nhở Thập Tứ cần phải tuân

theo lễ nghi hành lễ quân thần. Nhưng bây giờ lại có chút khác biệt, chung quy cũng không có một gã thái giám hoặc là một người đại thần nào có đủ sức nhảy ra chỉ trích ta và Thập Tứ cản trở được.

"Người xưa nay cản trở không thể tả, bình thường trăm cũng không so đo với người. Hôm nay ở nơi linh giá Hoàng đế an nghỉ, người cũng không biết thu liễm lại sao?" Giãng co hai ba phút, cuối cùng chỉ có Hoàng đế mới dám quả trách hấn. Nghe thanh âm cứng nhắc nguội lạnh, ta nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Hoàng đế cũng không có vẻ đặc biệt gì, có lẽ là chịu đựng hấn nhiều lần thất lễ, cho nên hôm nay thấy cũng coi như không thể trách.

Thập Tứ từ trong khoang mũi hừ lạnh ra tiếng, bước lên phía trước nửa bước che chở ta ra phía sau hấn, nói: "Nhi tử muốn gặp thân nương, đây coi là cản trở cái gì?"

Hoàng đế mấp máy môi, cũng không hạ thấp giọng mà dặn dò nội thị bên cạnh: "Đưa Lý Phúc tẩn trở về."

Thập Tứ siết chặt hai quả đấm muốn phát tác, ta giữa chặt hấn, một tay đặt trên ngực hấn: "Đừng kích động. Nương nương có lẽ đã tỉnh giấc, ta đi xem một chút."

Lệ khí trên người hấn tiêu mất hơn phân nửa, đề mu bàn tay ta lại, cúi đầu chạm nhẹ vào khoe môi ta một cái. Ta cười cười với hấn, rút tay về theo tùy tùng cùng ma ma rời đi. Chỉ nghe sau lưng Hoàng đế lạnh lùng nói với hấn: "Người thấy trăm một không quý, hai không thỉnh an, vô lễ đến mức này, trong mắt người còn có tổ tông gia pháp không?"

Thập Tứ cũng cười lạnh đáp lại: "Tứ ca hi vọng ta đập đầu sao?"

Ta có chút lo lắng, quay đầu lại nhìn một cái, vẻ mặt hai người đều không tốt. Nội thị ở một bên dùng ánh mắt cùng ra dấu tay thúc giục, ta thở ra một hơi, không dừng lại nữa, bước nhanh đi trở về. Dự đoán sẽ không tới mức đánh nhau, coi như đánh nhau ta cũng không khuyên được người nào, kệ bọn họ đi.

Náo loạn một hồi như vậy, ta liền không còn tâm tư đi xem Đông Đông, trực tiếp trở về tẩm điện của Thái hậu. Không ngờ lại gặp Thập Tam, hấn nghênh đón nói: "Có chuyện thương lượng với người." Hấn nhìn thấy Tổng Quân Thái Giám sau lưng ta, có chút nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, phát tay cho tất cả lui ra.

Ta đoán hấn còn không biết Thập Tứ và Hoàng đế như hai con con gà chọi đang ở bên ngoài, cũng không thể mỗi lần đều trông cậy vào hấn đi giảng hòa, cho nên cũng không phải vội nói cho hấn biết, vì vậy nhìn hấn hỏi: "Chuyện gì?"

Hấn lách mình che ta áp vào một góc cây bách thụ, nhỏ giọng nói: "Sau khi hồi kinh, người khuyên nhủ nương nương tiếp nhận tôn hiệu Hoàng thái hậu đi."

Ta cau mày hỏi: "Làm sao biết được đó là thời cơ tốt?"

Hấn trả lời: "Nương nương vẫn lấy cớ đang cử hành đại sự của hoàng a mã, làm lý do có ý trì hoãn hấn. Chờ ngày mai hành lễ đại tang xong rồi, nàng liền không thể lấy cớ này nữa. Hiện nay nơi đó của nương nương chỉ có lời nói của người là có trọng lượng, và lại ta thấy nàng gần đây đối đãi với hoàng thượng ôn hòa nhiều rồi, có thể khuyên được thì khuyên, nàng cũng liền thuận nước đẩy thuyền đáp ứng."

Ta trầm ngâm: "Có thể thử xem. Bất quá tốt nhất là có thể xin hoàng thượng cho phép Thập Tứ yết kiến Thái hậu, như vậy tâm tình của nương nương mới có thể thuận theo."

Thập Tam cười khò: "Thuyết phục hoàng thượng không khó. Nhưng tính tình kia của Lão Thập Tứ người rõ ràng, nếu ở chỗ nương nương gây ra chuyện gì, sợ rằng hoàn toàn ngược lại."

Ta nghĩ thâm, cũng đúng, ngộ nhờ Thập Tứ ở trước mặt mẫu thân có thái độ không đội trời chung cùng Hoàng đế, Đức Phi có lẽ sẽ không nghiêng về trường tử, như vậy tranh đi cãi lại, vậy thì không cách nào thu dọn được rồi. Ta suy nghĩ một chút, nói: "Ừm, vậy để cho ta nói với Thập Tứ rồi nói sau."

Thập Tam cau mày trầm tư, cũng không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng hấn hiểu được ta không phải có ý gây khó dễ, Đức Phi có chú ý quá lớn, lời nói của người khác thật sự ảnh hưởng có hạn, chỉ có Thập Tứ có thể chữa tâm bệnh của nàng. Sau một hồi lâu hấn gật đầu nói: "Ta biết rồi."

Hấn biết cái gì? Ta hồ nghi nhìn hấn, lại phát hiện nét mặt hấn đầy lo âu, dường như tiêu tụy đi nhiều, có lẽ gần đây chuyện vất vả phiền lòng quá nhiều, mà lại còn bị kẹp ở giữa huynh đệ bọn họ và Đức Phi, quả là vô cùng khổ cực! Ta dùng tâm cảm kích hấn, đồng tình hấn vất vả, thờ dài nói: "Ai, tạm thời ta cứ thử một lần xem"

Thập Tam nói: "Làm khó người rồi."

Ta cười đáp lại: "Ta cũng không giúp đỡ được cái gì, nhưng chuyện có thể giúp ích được vậy thì tốt rồi."

Hấn mỉm cười, rồi sau đó nói nhỏ: "Lý đại nhân lập tức sẽ hồi kinh báo cáo công tác rồi."

Lòng ta chấn kinh. Cha ở năm năm mươi chín cùng năm sáu mươi chia ly đã từng dâng hai lần sớ con thỉnh cầu lấy bệnh trí nghi hưu, một sớ bị bác bỏ, một sớ khác bị Thánh Tổ giữ lại, hiện giờ Tần Đế mới vừa lên ngôi, ta nghĩ cha ở tại quan trường nhiều năm như vậy, hấn là chưa đến nỗi thất sách ở thời điểm này dâng lên sớ con. Chẳng qua ta bị vây ở chỗ này, cái gì cũng không làm được, tin tức chuyển đến cũng không thể đầy đủ, chỉ có thể cầu xin Thập Tam: "Xin thay ta chiếu cố cha ta!" Trong lòng lo lắng, lại không tự chủ kéo lấy tay áo hấn.

Hắn cầm tay của ta, nắn nhẹ, kéo tay áo về, nói: "Người yên tâm."

Ta tự biết mình luống cuống, vội vàng buông tay, cảm kích nói: "Không biết cảm tạ người thế nào nữa!"

Hắn cười nói: "Khách khí với ta làm gì."

Cùng Thập Tam chia tay, ta tự trở về phòng nghỉ ngơi. Cơm tối cùng dùng với Đức Phi, thấy vẻ mặt nàng như thường, liền hiểu được chuyện buổi chiều còn chưa có truyền tới trong lỗ tai nàng, ta vừa đúng lúc ra về không biết.

Hôm nay có chút mệt, cho nên khi trời tối liền nghỉ ngơi, cũng không đọc sách, để đèn nằm ở trên giường ngăn người nghĩ lại tất cả mọi chuyện. Chợt nghe thấy tiếng vang "Phạch phạch" trên cửa sổ, giống như là có người vỗ nhẹ nhẹ. Ta đứng dậy đẩy cửa sổ ra, cái gì cũng không thấy, chỉ có hai ba cái đèn lồng dưới hành lang trong viện, ánh sáng mờ mờ. Đang muốn đóng cửa sổ, đột nhiên một người ở bên cạnh thò đầu ra, hai tay níu chặt cửa sổ, ta sợ hết hồn, mượn ánh đèn bên trong phòng nhìn, phát hiện thì ra là Thập tứ.

Không đợi ta phản ứng, hắn đã chống bệ cửa sổ nhảy vào, đưa tay muốn ôm ta. Ta nghiêng người tránh ra, thò đầu ra nhìn vào trong viện, thấy bốn bề vắng lặng, mới nhẹ nhàng khép cửa sổ lại. Thật may là buổi tối ta thói quen ngủ một mình, cũng không muốn nha hoàn hầu hạ trong phòng, nếu không sợ là rối loạn một trận.

Thập Tứ từ phía sau lưng ôm ta, ta kéo hắn đến phía sau rèm, thế nhưng hắn lại lơ đãng cười nói: "Không ai thấy đâu."

Ta hỏi: "Người vào bằng cách nào?"

Hắn hơi đáp: "Ta có biện pháp của ta."

Ta đoán chắc là có Thập Tam giúp đỡ, bất quá cũng không hỏi tới nữa. Lại nghĩ tới đoạn đối thoại và hành động vừa rồi của chúng ta giống như nam nữ yêu đương vụng trộm, không khỏi bật cười.

"Cười cái gì?" Hắn ôm lấy ta, sườn mặt cọ nhẹ lên tóc mai ta hỏi.

"Đang suy nghĩ Trương Quân Thụy gặp Thôi Oanh Oanh, có lẽ chỉ có như vậy thôi." Ta cười nói.

Hắn cũng cười: "Vi phu đêm khuya xông vào vườn thượng uyển, không có loại Trương Sinh nào có can đảm này!" Ta cười hắn tự tăng bốc mình, hắn lại hôn lên môi, hai cánh tay ta vòng qua hông của hắn, mặc hắn vừa liếm vừa cắn. Bàn đầu hai tay của hắn ôm vai ta làm càn, từ vai, sau lưng một đường trượt đến cái mông, ta nắm lấy tay không an phận của hắn lại, cau mày trừng hắn. Hắn cười hắc hắc nói: "Ta thấy eo nàng hơi nhỏ, sờ một cái xem thử có phải gầy hay không." Nói xong buông ta ra, hỏi: "Ngạch nương khoẻ không?"

Ta đáp: "Vốn là nương nương chuyển biến tốt rồi, mấy ngày nay lại tái phát thờ hờn hển. Nếu như người gặp được nàng, cũng phải nói chuyện cẩn thận, chớ chọc nàng tức giận."

"Ngạch nương nhìn thấy ta chỉ có vui mừng." Hắn hừ một tiếng, lại nói, "Sợ là người huynh trưởng của ta kia, không để cho lão nhân gia nàng thư thái sung sướng." Xem ra Đức Phi không vừa mắt Hoàng đế, hắn ở bên ngoài cũng có nghe thấy, hôm nay nói đến, chỉ có loại trút giận.

Ta thờ dài một cái, nói: "Vì suy nghĩ cho thân thể của nương nương, lúc người yết kiến, nên khuyên nương nương an tâm tĩnh dưỡng, đừng luôn cùng hoàng thượng đối nghịch nữa."

Thập Tứ như bị đâm phải đuôi mèo, may mà ta đã sớm đoán được phản ứng của hắn, che cái miệng của hắn, nhìn mắt của hắn nhỏ giọng nói: "Người không cam tâm nữa cũng như thế. Nếu sai một nước cờ, thì có chơi có chịu thôi." Lòng ngực hắn phập phồng lên xuống kịch liệt, trong mắt lửa giận hừng hực, ta lẳng lặng nhìn hắn, hắn không dám phát tiết lên ta, lại đánh một quyền lên gien hoa sau lưng. Ta sợ động tĩnh quá lớn, vội níu chặt cánh tay hắn, hắn hất tay ta ra, quay lưng đi.

Ta biết nhất thời khuyên hắn không được, về sau từ từ khuyên thôi. Vì vậy đi vòng qua trước mặt hắn, nắm vành tai hắn dịu dàng nói: "Hôm nay người tới là vì muốn tức giận với ta sao?" Hắn nhíu chặt mày nhìn ta chằm chằm, nhưng không nói lời nào. Ta hôn một cái lên gương mặt của hắn, cười nói: "Được rồi, khó có thể gặp mặt, có thể không cầu kinh nữa được không?"

"Đúng là đáng tiếc thật." Hắn đột nhiên chặn ngang ôm lấy ta, sai bước đi về phía khác, đặt ta ở trên sàng, cởi giày của hai người ra, ôm vai của ta đè ta xuống.

"Thập Tứ!" Ta dùng sức đẩy hắn, chính sự còn chưa nói xong, hắn thế nào lại kích động như vậy.

Hắn nằm ở trên người ta, ngẩng đầu nhìn ta, thì thào nói: "Bao lâu không thân mật rồi. Nàng có nhớ ta không?" Nói xong môi áp xuống tôi, chặn câu trả lời của ta trở về.

Đầu ta mơ màng nóng lên, bắt đầu cẩn thận suy nghĩ câu hỏi vừa rồi của hắn, ước chừng đã hai năm không có thân mật, nụ hôn ẩm ướt của hắn từ dưới lên đến cổ, làm cho ta rất nhớ. Hắn đứng dậy cởi áo ngoài, ta "Ừm" một tiếng, nói lòng mấy hạt nút áo thoáng khí. Hắn nói một câu: "Ta giúp nàng", liền dùng tay chống sàng, cởi bỏ toàn bộ nút áo ngoài còn lại của ta ra, lại kéo dây yếm ra, rồi đè lên. Rốt cuộc là hắn giúp ta, hay là giúp chính mình?

Hắn ngửi ngửi ở cổ ta vài cái, cười nói: "Thật là thơm."

Bên gáy bị chóp mũi hần chạm vào ngửa ngáy: "Hôm nay không có dùng hương phấn, lấy đâu ra mùi thơm?"

"Hương tóc, mùi thơm cơ thể." Hần hôn lên tóc ta, rồi chuyển hướng tới xương quai xanh, "Bảo bối nàng thật dễ ngủ, ăn cũng tốt." Nói xong thật lấy ta làm điểm tâm.

Ta ôm cổ của hần, đầu ngón tay từng trận cầu chặt sau gáy của hần, dường như hần bị cầu rất thoải mái, giống như mèo kêu lằm bằm "Ừm." Ta mò đến lưng hần, kéo quần áo trong của hần nói: "Cởi cái này ra đi."

Hần liếm môi của ta, lưỡi chui vào trong miệng ta, nửa người nhòm dậy thô lỗ cởi quần áo trong, ném qua một bên, thân trên trần trụi lại dán qua đây. Thân thể hần rất nặng, dùng sức cũng chẳng có chừng mực, ta bị hần ôm gần như không thở nổi, giãy dụa vụn vụn, lại bị giữ chặt hông, cách mấy tầng vải vóc cũng có thể cảm giác sức nóng dưới bụng dưới của hần. Gân cốt của ta thuận theo lực đạo của hần giãn ra, đưa tay ôm lấy hông của hần, ngay tại khi hần đặc ý cắn lỗ tai của ta, dùng sức nhéo trên mông hần một cái. Hần "Ồ" một tiếng, sau đó cười hắc hắc: "Đây là phạt ta sao?"

Hai tay ta như chài chuột vuốt từ hông lằm bằm trở về bả vai của hần, ngón trỏ từ bả vai một đường xẹt qua cổ và cằm hần, chọc nhẹ khoe môi hần, nói: "Sai rồi, là đùa giỡn người."

"Đều tốt, mặc cho xử trí." Hần cắn một cái ở đầu ngón tay của ta mút khế, lấy tay dò xét giữa hai chân ta.

"Cốc cốc", tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên. Ta cố gắng ngồi dậy, thất kinh hỏi: "Ai đó?"

"Ngạch nương, người đã ngủ chưa?"

"Là Đông Đông." Ta nói khẽ vào tai Thập Tứ, sau đó khép lại quần áo, nhanh nhẹn mặc cái yếm vào.

Thế nhưng hần lại bất mãn nói thầm, từ phía sau ôm lấy ta, găm cổ ta, một tay từ dưới chui vào bên trong cái yếm. Ta hít vào một hơi, toàn thân như nhũn ra tụt vào trên người hần.

"Ngạch nương?" Đông Đông không lấy được câu trả lời, lại đập vào cửa.

"Còn chưa ngủ." Ta đáp lời, vội vàng lấy tay của hần ra, buộc lại nút thắt áo ngủ, xuống giường mang giày đi mở cửa.

Đông Đông vừa thấy ta, liền cau mày nói với người theo hầu sau lưng: "Đi ra hành lang chờ." Nói xong đi vào, đóng cửa lại, quan sát nhìn ta chằm chằm, "Ngạch nương, tóc người rối loạn."

Ta không lưu tâm trả lời: "Vậy sao? Nằm ngủ khó tránh khỏi."

Nàng nhìn về phía tấm màn buông xuống, trong mắt chứa hơi nước, mím môi hỏi: "Ngạch nương, vừa rồi ai ở đây?"

Ta dở khóc dở cười, kéo nàng vào trong phòng, Thập Tứ từ phía sau cửa lách mình ra ngoài, Đông Đông hô lên một tiếng bèn che miệng mình lại, nhào tới trên người Thập Tứ, ôm cổ hần, nhỏ giọng kêu: "Ama!"

Thập Tứ cúi đầu hôn lên gương mặt nàng: "Nữ nhi bảo bối của ta, lớn như vậy rồi!"

Cũng đã hai năm Đông Đông chưa từng gặp qua phụ thân nàng rồi, vẫn quần quýt nói chuyện với Thập Tứ, sau đó còn không muốn đi trở về, muốn ngủ cùng chúng ta. Thập Tứ dụ dỗ nàng: "Nữ nhi ngoan, Ama cùng ngạch nương con còn có lời muốn nói, con đi ngủ trước có được hay không?"

Nàng cong môi lên nhìn về phía ta, ta cười vỗ lưng nàng, nói: "Đi đi. Dẫn các ma ma đi theo luôn, đừng làm cho người ta nghi ngờ." Nàng chỉ có thể gật đầu đáp ứng, lưu luyến không rời bước đi.

Thập Tứ còn ở đằng kia chắc chắn cảm thán: "Con nhóc cũng đã lớn thành đại cô nương rồi!"

Ta cười: "Đúng, lúc vừa mới sinh ra mặt nhăn như con khi con."

Hần không tán đồng: "Nói vậy, nữ nhi chúng ta từ nhỏ đã xinh đẹp rồi."

Từ trước đến nay hần luôn coi những gì sở hữu của mình đều quý hết, ta không cùng hần tranh luận. Hần lại sáp đến gần, tay ôm eo ta không thành thật vịn vào xoa bóp. Bị Đông Đông quấy rầy, hứng thú của ta đã lui, nhưng mà làm cho hần vui vẻ có sao không làm, vì vậy dựa vào trong ngực hần để mặc hần làm.

"Cốc cốc" lúc này lại có người gõ cửa sổ.

Ta biết là người canh chừng, liền đề tay hần lại, nói nhỏ: "Đi xem đi."

Hần nhắm mắt lại, cuối cùng nuốt xuống một hơi, hung thần ác sát đầy cửa sổ ra. Thái giám ngoài cửa sổ kia bị hần dọa sợ, thân thể khẽ run rẩy lui về phía sau, cố gắng trấn định nói: "Thập Tứ gia, canh giờ không còn sớm, người xem."

Thập Tứ nhìn chằm chằm hần, đứng bất động không nói lời nào.

Ta nghĩ ở giữa còn dính tới Thập Tam, liền đẩy đẩy hấn nói: "Người trở về đi, đừng làm cho bọn họ khó xử. Chờ sức khỏe nương nương khá hơn một chút, ta và Đông Đông sẽ về nhà."

Hấn hiểu ý tứ của ta, gạt đầu một cái liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài. Người này, có cửa chính không đi, lại thích treo cửa sổ! Hấn đi tới hai bước rồi lại quay trở lại, nhìn ta chỉ chỉ gò má của mình. Ta vô phương, đi tới trước cửa sổ, kiễng chân đến gần. Hấn thật vui vẻ, kè mặt tới. Tay ta vịn vai hấn, nhẹ nhàng hôn lên trên mặt hấn. Hấn giữ chặt cằm của ta, hôn lên môi của ta, cọ sát một cái liền buông ra, sai bước đi. Thái giám kia như vừa mới tỉnh lại trong mộng, lúc này mới vội vàng đuổi theo sau.

Ta đưa mắt nhìn theo bóng lưng của bọn họ biến mất ở trong bóng tối, nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại. Khi nằm lại trên kháng, cảm giác đã an tâm hơn trước đây, đệm chăn còn vươn hơi ấm, rất nhanh ta đã chìm vào giấc ngủ.

Ngày thứ hai, hành lễ ở từ cung hoàn tất, đại tang rườm rà của Hoàng đế liền chấm dứt. Ta không khỏi thở phào một hơi, đoán rằng phần lớn mọi người đều có cảm tưởng giống nhau.

Trong bữa ăn, tiểu muội nhìn xem ta ăn cái gì, kinh ngạc nói: "Khẩu vị của tỷ tỷ hôm nay thật tốt!"

"Vậy sao? Rau cháo hôm nay không tệ." Ta lại cắn một cái mần thầu, chậm rãi nhai nuốt.

Đông Đông uống xong sữa bò, khỏe miệng có một vòng bọt mép, cười nói: "Ngạch nương ăn béo chút mới tốt."

Ta nhận lấy khăn từ trong tay Đông Vân lau miệng cho nàng, nàng thoáng cái nhào tới trong lòng ta, "Ưm um" làm nũng, ôm lấy cổ của ta, ghé vào bên tai nói: "Ngạch nương, Ama cần người phải không?"

"Cái gì?"

Nàng liếc cổ áo của ta nói: "Hắc hắc, con thấy dấu răng rồi."

"A, không có việc gì, ta cũng cắn hấn rồi." Nói xong lại không khỏi có chút hối hận, bởi vì thấy nha đầu này tròn to mắt. Vì vậy dưới ánh mắt nóng bỏng tò mò sáp lại gần của nàng, vồ xuống đầu của nàng, vội ho một tiếng, dạy dỗ: "Đó là thói quen nói chuyện của ngạch nương cùng Ama con, còn nhỏ đừng hỏi tới." Thẹn quá hóa giận, thật muốn đánh mông nàng một trận.

Tiểu muội nhìn hai người chúng ta đùa giỡn, cười híp mắt nói: "Hai người nói nhỏ cái gì vậy? Thật hâm mộ tỷ tỷ, ta muốn có một nha đầu như vậy thì tốt rồi." Tiểu muội vẫn không có sinh đường, cho nên chỉ sắc phong làm quý nhân. Chẳng qua ta nghĩ nàng cũng không hiếm lạ gì phi vị. Cũng thật kỳ quái, nghe nói tiểu muội rất được sủng ái, không biết tại sao không hoài thai được.

Ta không thể thảo luận với nàng về gia quyến của vua, cũng nghĩ không ra lời gì để an ủi, đành phải cầm tay của nàng. Chợt nghe bên ngoài nháo loạn, một thị nữ chạy như bay vào phòng, quý xuống đất bái: "Chủ tử, hoàng hậu nương nương tới. . . ."

Lời nàng còn chưa dứt, Na Lạp Thị đã bước vào trong phòng. Chúng ta kinh ngạc hành lễ nghênh đón, về mặt nàng hoảng loạn, không đợi ta nghiêm túc hành lễ xong liền kéo ta đứng dậy, không yên lòng khoát tay với tiểu muội, nói một tiếng "Đứng dậy đi", liền lôi ta đi ra ngoài, "Người đi theo ta!"

Nàng nói "Theo", trên thực tế là kéo ta đi. Na Lạp Thị vốn là thực nữ danh môn, đích phi Thân Vương, hiện tại địa vị càng cao quý hơn đó là hoàng hậu, thường ngày cử chỉ đoan trang thanh tao lịch sự, thật không biết xảy ra chuyện gì làm cho nàng luống cuống như thế. Ra dấu cho tiểu muội và Đông Đông kinh ngạc đến ngây người, liền chuyên tâm đuổi theo Na Lạp Thị, mới vừa rồi bị nàng kéo một cái, thiếu chút nữa nhào về trước cụng vào lưng của nàng.

Đại đội thị nữ, thái giám đi theo phía sau chúng ta, Na Lạp Thị cũng không quay đầu lại, không ngừng đi về phía trước, làm cho ta hoàn toàn không có cơ hội hỏi nguyên do. Móng tay của nàng bấm cổ tay của ta thật đau, tránh không thoát ra được, chỉ có thể âm thầm nhẫn nại. Lúc ở dưới bậc thang ta không cẩn thận giẫm lên gót giày của nàng, lúc này đến phiên nàng ngã lộn nhào về phía trước, ta vội vàng xông về phía trước một bước túm được cánh tay của nàng, giữa tiếng kinh hô của cung nữ thái giám đỡ thắt lưng của nàng diu nàng đứng vững. Nàng chưa tỉnh hồn, sắc mặt tái nhợt, lại giơ tay lên ngăn cản bọn họ lo lắng hỏi thăm, nói với ta: "Ta không sao. Hoàng thượng cùng Thái hậu chẳng biết tại sao xảy ra tranh chấp, người theo ta cùng nhau đi khuyên giải."

Ta sững sờ, Hoàng đế và Thái hậu gây gỗ, nàng muốn ta ra trận! Ta có thể khuyên ai được chứ?

"Không kịp rồi, chúng ta nhanh chân lên." Nói xong lại muốn kéo ta lên phượng辇.

Ta phản ứng kịp, từ chối nói: "Nương nương, trước mặt hoàng thượng và Thái hậu nào có phần cho thần phụ nói chuyện."

Hôm nay nàng gạt bỏ tất cả tính nhẫn nại, đẩy ta lên xe, sau khi ngồi vào chỗ của mình nói: "Bây giờ ai nói chuyện Thái hậu cũng nghe không vào, cũng tin người mấy phần." Ta không cãi lại được, chỉ có thể ngậm miệng.

Không biết có phải nàng thúc giục hay không, xe ngựa chạy khá nhanh, thái giám bên ngoài chạy đuổi theo sau. Không lâu liền đến chỗ, xe còn chưa dừng hẳn, thị nữ thiếp thân của hoàng hậu liền nhảy xuống xe, vén rèm, để thủ hạ đánh xe đỡ ta và nàng xuống xe. Lúc này không cần nàng lôi đi, ta ngoan ngoan nhắm mắt đi theo phía sau nàng.

Nhà ở nơi này thật hiền ngang, dưới chỗ ở tạm của Thái hậu, không ngoài dự đoán cung thất của Hoàng đế là tốt nhất. Một tên thái giám ở ngoài cửa viện chờ, nhìn thấy hoàng hậu liền xách vật áo vội vàng chạy lên đón. Bước chân Hoàng hậu không ngừng lại, hỏi hấn: "Tình hình như thế nào?"

Thái giám kia đi theo phía sau nàng, nhìn ta một cái, cúi đầu bẩm: "Hồi nương nương, Thái hậu vì chuyện Thập Tứ gia tính khí phát ra thật là lớn, lúc này còn ở cùng Vạn Tuế Gia trong đại điện!"

Ta không khỏi nghi hoặc, lại có quan hệ gì tới Thập Tứ nữa đây?

Na Lạp Thị dừng một chút, quay đầu lại nhìn ta, nói: "Hoàng ngạch nương lão nhân gia nàng thân thể không được tốt, tại sao không ai khuyên nàng vậy?"

Thái giám mặt bất đắc dĩ trả lời: "Chủ tử, Thái hậu cùng Vạn Tuế Gia không cho người hầu hạ." Chợt hạ giọng nói, "Chúng nô tài ở bên ngoài nghe Vạn Tuế Gia cùng thái hậu nương nương hòa khí rất lớn, cũng không cho gọi, ai dám xông vào trong! Nương nương người xem?"

Na Lạp Thị nói: "Đi xem một chút."

Đội đến bên ngoài chánh điện, thấy thái giám cung nữ hết sức lo sợ quỳ đầy đất. Thái giám kia phát phát tay, bọn họ liền vội vàng đứng dậy lui sang một bên, để trống đường trước cửa điện. Na Lạp Thị đứng ở trước cánh cửa khép chặt, nghiêng người nghe động tĩnh bên trong. Ta tránh ở một góc, nhưng khoảng cách xa như vậy, cũng nghe thấy Thái hậu cao giọng quát: "Người, người căn bản không để ngạch nương ta đây vào trong mất!"

Chỉ nghe Hoàng đế lạnh như băng nói: "Từ lúc trăm đảng cơ tới nay, ngạch nương có khi nào cho sắc mặt tốt? Người ngoài đều đang đợi nhìn khuyết điểm của nhi tử, người không giúp đỡ cũng được, còn khắp nơi làm khó trăm. Trăm cũng muốn hỏi, ngài có từng để trăm nhi tử này vào trong mất hay không?"

"Người!" Thái hậu hình như giận dữ. "Loảng xoảng" một tiếng, giống như là đồ sứ hay ngọc gì đó bị ném ra.

Na Lạp Thị nghe thấy thích hợp rồi, một tay kéo ta qua, kê vào lỗ tai nói: "Đội ta kéo hoàng thượng ra, người đỡ lấy Thái hậu."

Kéo? Đỡ? Nàng thật là can đảm! Vốn cùng ta không có quan hệ, lần này lại bị ép vào vũng nước đục, chỉ hy vọng là đừng càng giúp càng rối.

Nàng "Let ket" đẩy cửa ra, lôi kéo ta vào đại điện. Chỉ thấy hai người kia nhìn nhau chằm chằm, Thái hậu toàn thân phát run chỉ thẳng vào Hoàng đế, mà Hoàng đế thì nghiêng người đứng chấp tay. Na Lạp Thị bước nhanh về phía trước, dĩ nhiên không có can đảm kéo cánh tay Hoàng đế, mà là quay về phía bà bà và trượng phu chia ra hành lễ: "Thịnh an hoàng ngạch nương! Thịnh an Vạn Tuế Gia!"

Bên ngoài thái giám cung nữ cũng không dám nhìn vào trong, ngược lại bo bo giữ mình đóng cửa điện lần nữa. Hoàng đế lướt qua chúng ta liếc mắt một cái, liền dời tầm mắt nhìn về phía Thái hậu lần nữa.

Ta nhìn xuống mảnh sứ vỡ rơi ra đầy đất, nghĩ thầm thật đáng tiếc chiếc bình công phẩm. Ngẩng đầu thì thấy Na Lạp Thị nháy mắt với ta, thảm thán trong lòng từ cạnh cửa nhanh chóng đi qua sau lưng Thái hậu, đỡ lấy cánh tay của nàng. Không biết là bởi vì tức giận hay là bệnh suyễn lúc tốt lúc xấu, Thái hậu hít thở nặng nhọc dồn dập, cánh tay vẫn còn khẽ run.

Ta có chút lo lắng, cúi xuống hỏi thăm: "Nương nương."

Mới vừa mở miệng, lại bị nàng túm lấy cánh tay, sức lực của nàng thật lớn vượt ra ngoài dự đoán, móng tay dài được bảo dưỡng cách ồng tay áo cầu vào da thịt của ta, thật có chút đau, ta nhíu nhíu mày, không có lên tiếng. Nàng dùng tay kia ép vào ngực, nói với Hoàng đế: "Thôi, hiện giờ người là Hoàng đế, người muốn xử trí chúng ta như thế nào thì xử trí như thế đó! Thập Tứ đội ở chỗ này, cũng không vừa mắt của người đi? Người đã không cho nó hồi kinh, vậy thì tốt, để cho đệ muội người cũng lưu lại, phu thê bọn nó cũng đã hai năm không gặp rồi. Cần gì khắt khe đệ đệ người như vậy?" Nói xong dùng sức đẩy ta lên phía trước, lại nói, "Người xem một chút, nàng đã gầy thành cái dạng gì rồi!"

Ta bất ngờ không phòng bị, lão đảo một bước, cuối thấp đầu thật muốn làm cho mình không tồn tại, nhưng tình hình lúc này ta xem người người xem ta, trăm điều không tình nguyện cũng chỉ có thể đối mặt thực tế. Ngẩng đầu không chút ngoài ý muốn chống lại ánh mắt của Hoàng đế, lạnh lẽo dùng trên mặt ta. Ngón trở tay phải khoanh khế búng ra, theo hiểu biết của ta đối với hắn, đây là dấu hiệu của cơn thịnh nộ. Ta nghĩ hắn hẳn sẽ không đánh ta đâu, nhưng chẳng biết tại sao trong lòng lại sợ như vậy, đành phải dùng tay phải cầm cổ tay trái ức chế sợ hãi, lưng thẳng tắp ngẩng cao đầu dưới mâu quang lóe thịt người của hắn vẫn không lùi bước.

"Hừ." Hắn cười lạnh liếc ta một cái, quay sang Thái hậu nói: "Hoàng a mã không phải để cho nàng làm bạn với ngạch nương sao? Vậy thì không ngại thay mặt Thập Tứ đệ tận hiếu đạo." Nói xong chỉ cung kính khom người liền phẩy tay áo bỏ đi.

"Người —— khôn kiếp!" Thái hậu giận không nhẹ, quơ bất kỳ thứ gì trên bàn phía sau liền ném tới lưng của hắn, đáng tiếc sức không đủ, cũng không ném trúng.

"A!" Na Lạp Thị kêu lên sợ hãi, Hoàng đế cũng không quay đầu lại, mặc cho công binh kia bề vờ ở phía sau. Ta nhìn hai đồng minh vỡ sắc màu tương tự trên mặt đất, thầm nghĩ, umh, thành một đôi rồi.

Đỡ Thái hậu trở ra ngoài điện, thì gặp lão Bát và Thập Tam vội vã chạy tới. Ta khẽ gật đầu với lão Bát, cười khổ với Thập Tam, tình hình hiện giờ, sợ rằng chuyện đồng ý với hắn phải ngâm nước nóng rồi.

Chờ Thái hậu tạm thời bình ổn tức giận, sau khi trở lại tam điện nghỉ ngơi, ta mới có thể thoát thân. Kỳ lạ là, lão Bát và Thập Tam vẫn chưa đi, hai người ở ngoài điện cũng không nói chuyện, mỗi người nghĩ chuyện của mình. Thấy ta ra ngoài, lại cùng lúc hỏi: "Thái hậu có khỏe không?"

Ta đáp: "Nương nương ngủ rồi. Thái y nói trước mắt không ngại."

Bọn hần nghe xong, đều không nói lời nào. Ta không tâm tư đánh đố với bọn hần, liền muốn biết rõ ràng: "Tại sao không cho Thập Tứ hồi kinh?"

Lão Bát nhú mày, nhìn sang Thập Tam nói: "Ài, người hỏi hần đi."

Vì vậy nhìn sang Thập Tam, dường như hần có chút khó có thể mở miệng, dòi tầm mắt đi chỗ khác, một lúc lâu mới nói: "Hoàng thượng. . . .Lệnh cho Thập Tứ đệ ở lại Tuân Hóa trông coi lăng mộ."

Ta gật đầu, vậy cũng coi như lý do chánh đáng. Lão Bát lại khề hừ một tiếng, ta đoán chắc còn có chuyện khác nữa, nhưng Thập Tam cũng không nói một lời. Giờ phút này cũng không cách nào tìm ra ngọn nguồn, nghĩ thầm, không trở về thì không trở về, nơi này không gò bó như trong kinh, Thập Tứ ở lại chưa chắc không tốt. Mà ta còn phải trở về, nghĩ tới Tử Cầm thành trong lòng liền không ngừng được phiền chán! Hai người trước mắt nói quanh co chống đỡ trong lòng không phải không có oán khí, liền phúc thân với bọn hần, nói: "Như thế, hai vị Vương Gia xin cứ tự nhiên." Nói xong liền tự mình trở về phòng.

Mới vừa bước vào cửa viện của mình, liền có một tên thái giám đuổi theo, có chút thờ gấp nói: "Phúc tấn xin dừng bước."

Bước chân ta dừng lại một chút, nói: "Vào bên trong nói chuyện."

Hần đi theo phía sau. Đợi vào nhà chính ngồi vào chỗ của mình, ta hỏi: "Chuyện gì?"

Hần quét mắt bốn phía, nhìn chỉ có Đông Vân ở đây, liền khom người đáp: "Hồi phúc tấn, Thập Tam gia sai nô tài tới truyền lời cùng phúc tấn." Thấy ta trầm mặc, liền rồi nói tiếp: "Gia nói, vừa rồi có chút bất tiện. Phúc tấn hỏi chuyện đó." Nói đến chỗ này hần hạ thấp giọng xuống, "Sáng hôm nay Hoàng thượng truyền hộ vệ theo hầu Thập Tứ gia, hỏi Thập Tứ gia trong quân có uống rượu hành hung hay không. Tôn Thái, Nhã Đồ hồi tâu nói không, hoàng thượng tức giận hồi tâu kia không xác thực, giam cầm bọn họ."

Nghe loại tin tức này, theo lập trường của ta, về lý nên bức tức vỗ bàn, mà ta chỉ cảm thấy giống như trò cười, làm cho người ta dở khóc dở cười. Không trách được Thập Tam vừa rồi ấp a ấp úng, thật ra thì đã có người làm ra được, hần cần gì phải cảm thấy không nói ra miệng được! Trắng trợn cậy mạnh khi dễ người như vậy, cũng khó trách Thái hậu tức giận.

"Phúc tấn?" Thái giám kia thấy ta không có phản ứng, cúi người hỏi.

Ta cười cười, hỏi: "Còn nữa không?"

Có lẽ hần cảm thấy thái độ của ta kỳ quái, có chút dờ dẩn lắc đầu, rồi lại lập tức gật đầu: "Oh, còn nữa, Thập Tam gia nói phúc tấn bớt buồn, lúc này Vạn Tuế Gia đang trong cơn tức giận, chờ mấy ngày nữa, tự nhiên sẽ tốt thôi."

Chỉ mong được như vậy. Chuyện này làm mất thân phận và phong độ của Hoàng đế, thậm chí có thể nói là kém đức hạnh, hi vọng không phải rơi vào trong cái hố tranh hơn thua cùng mẫu thân và đệ đệ không ra được.

Ta bảo Đông Vân cầm thôi bạc nhỏ cho thái giám kia, đưa hần đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàng đế liền dẫn quan viên theo tiễn đưa linh cửu trở về kinh, một mình Thập Tứ bị giữ lại.

Trên xe ngựa trở về, Đông Đông vẫn nằm ở trên cửa sổ xe nhìn cảnh lăng nhỏ dần. Ta cho rằng nàng biết tình cảnh của cha nàng mà lo lắng, muốn an ủi một hai câu, nàng lại xoay đầu lại nhìn ta, nói: "Ngạch nương, Hoàng gia gia một mình ở lại nơi đó, rất cô đơn vắng lạnh nha!"

Ta nhất thời sững sốt, không ngờ tới nàng thương cảm bởi vì chuyện này. Ông cụ nằm ở bên trong quan tài kia, dường như không hề được nhiều người quan tâm, bao gồm ta và những nhi tử bảo bối kia của hần. Chỉ là ít nhất, tôn nữ mà hần thương yêu vẫn còn nhớ đến hần. Lúc này nếu hần dưới suối vàng có biết, có phải giống như ta, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mềm mại mà ấm áp hay không? Vì vậy ta ôm lấy nữ nhi, hôn cái trán của nàng: "Con lúc nào cũng nhớ tới Hoàng gia gia, ông sẽ chẳng cô đơn nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35-1

"Phúc tấn, người nhìn xem." Đông Vân cười đi vào, trong tay bưng cái khay, phía trên đặt bốn năm nhánh hoa Thạch Lựu.

Ta nhất đoá hoa đỏ rực lên ngắm nghía, hỏi: "Tháng năm rồi sao?" Bệnh tình của Thái hậu hai ngày nay có chuyển biến tốt, tâm tình của ta cũng theo đó nhẹ nhõm hơn một chút.

Nàng cười đáp: "Vâng ạ, hôm nay bắt đầu."

Nhiều năm trôi qua lúc Đoan Ngọ không cài hoa Thạch Lựu rồi, năm nay chỉ sợ cũng không được. Ta để hoa xuống, nói: “Đang Quốc tang, cũng không tiện cài hoa màu này. Các người nhìn chơi một chút là được rồi.”

Đồng Vân đáp vâng, giao khay cho tiểu nha đầu bung đi xuống, lại nói: “Phúc tấn, nên dùng com trưa rồi.”

Ta cũng không đói, nhưng cũng ăn ứng phó qua loa, vẫn phải giữ ý tứ, liền gật đầu nói: “Được rồi. Hôm nay ăn cái gì?”

Đồng Vân phân phó tiểu nha hoàn ở ngưỡng cửa đi ra ngoài truyền lời dọn com lên, lại quay sang ta đáp: “Trời nóng nực, em bảo bọn họ chuẩn bị chút món ăn thanh đạm.”

“Đến Đoan Ngọ rồi, bánh Ngũ Độc cùng bánh chưng cũng không thể thiếu được.” Ta cười nhìn mấy tên thái giám cung nữ bày biện chén khay lên trên nửa cái bàn, nói đến hai thứ này quả nhiên nổi bật nhất.

“Chủ tử nếm thử cái này một chút.” Một tên thái giám bung lên một cái chén sứ Mai Tử Thanh Quý Hoa, bên trong đựng sữa bò đậm đặc giống như canh, chén màu xanh óng ánh phối hợp với màu trắng của canh, vô cùng đẹp mắt.

“Thật là đẹp, canh gì vậy?” Ta hỏi.

Thái giám cúi đầu trả lời: “Bẩm chủ tử, đây là Ngọc Tầm Canh.”

“Hà?” Ta ngửi mùi một cái, nói: “Làm bằng khoai lang phải không? Tương truyền Ngọc Tầm Canh là con trai thứ ba của Tô Đông Pha Tô Quá sáng chế ra.”

Thái giám cười đáp nói: “Chủ tử học văn phong phú. Nô tài cũng vừa mới biết điển cố này, hình như còn có một bài thơ, chỉ là nô tài không thuộc được.”

Nghe hần nịnh nọt rất tự nhiên, ta liền quan sát hần, hần khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, nhìn bộ dạng thật lạnh lợi. Mấy ngày nay trôi qua ta có chút ngây ngô mơ màng, mặc dù thái giám không giống cung nữ thường ở trong phòng hầu hạ, dù sao cũng phục vụ cho ta mấy tháng, vậy mà cũng không biết hần gọi là gì. Vì vậy cười hỏi: “Ta còn chưa biết tên của người.”

Hần đáp: “Bẩm chủ tử, nô tài Trương Khởi Lân.”

“A, tên này không tầm thường.” Ta cười nói, “Hồi ở Cảnh Lăng không có làm người bị thương chứ?” Khi đó hần ngăn ở trước mặt ta, dưới tình thế cấp bách xuống tay hơi nặng một chút, chỉ là tin tưởng dưới sức lực của ta cánh tay của hần sẽ không đáng ngại, chỉ là lăn xuống năm ba bậc thang cũng không dễ chịu.

Trương Khởi Lân lúng túng nói: “Sướt chút da, không có gì đáng ngại. Là nô tài không biết tự lượng sức mình.”

“Xì” Đồng Vân ở bên cạnh không nhịn được bật cười, nàng lấy thìa đưa cho ta, nói: “Phúc tấn, không bằng thử xem mùi vị ra sao.”

Ta nhìn Trương Khởi Lân nói: “Chút nữa bảo bọn họ cứ như vậy làm tiếp một phần cho nàng.” Biết nàng tò mò, trông mong nhìn chén sứ men xanh này.

“Vâng” Trương Khởi Lân đáp, lại đứng thẳng tắp chờ ta đánh giá chén cháo khoai lang có tên dễ nghe kia.

Bắt quả thật sự nó rất thơm. Khi vào miệng là vị mặn nhạt, từ từ có tinh bột lắng đọng trong vẻo tán đi ra, tiếp đó là vị nước cốt gà, trở về là vị khoai lang. Canh này mềm dẻo vừa miệng, bắt tri bắt giác ta ăn hơn phân nửa.

“Ngạch nương, ngạch nương!” Chỉ có một nha đầu mới có thể rầm rầm ào ào không cần thông truyền liền trực tiếp xông vào viện như vậy. Chỉ là hôm nay con lóc của nàng thật đúng là kinh người.

Đồng Đông nhảy đến trước mặt ta, lôi kéo ta để ta thưởng thức tân sủng vật của nàng: “Ngạch nương, mau nhìn con mèo trắng đen của con một cái.”

“Ai cho con vậy?” Ta vừa bực mình vừa buồn cười, cái gì mà mèo trắng đen chứ, chỉ là một con gấu trúc con, đáng thương bị nhốt ở trong lồng gỗ. Đợi ta đến gần, tiểu gia hỏa này lại hung hãn, nhìn ta kêu “Uông Uông”.

“Là Tam ca ca cho.” Nàng tràn ngập hứng thú với sủng vật này, đập vào thành lồng tre chọc nó, lại sợ bị cắn thỉnh thoảng rút tay về, “Ngạch nương, người nói nó gọi là mèo trắng đen, tại sao kêu giống như con chó nhỏ vậy.”

“Nó không phải mèo, mà là gấu trúc.” Trong lòng ta thương xót cho động vật không may mắn này, bị bắt từ trong núi rừng, làm đồ chơi cho người ta, cũng không biết có sống được hay không. Khi bị đưa tới trong kinh, mặc dù cũng bị ăn khô lặn lội đường xa, thế nhưng những người kia chắc hẳn bởi vì dùng nó lấy lòng, cẩn thận chăm sóc, nếu như bảo người thả trở về, sợ rằng dù trình trọng phân phó thế nào cũng lười nhác, tám chín phần không thể còn sống về tới chỗ.

“Ngạch nương trước đây có thấy qua loại mèo này sao?” Nàng ngạc nhiên nói.

“Chưa từng thấy qua, chỉ nghe nói mà thôi.” Cũng không thể nói là thấy gấu trúc trong vườn bách thú được.

“Vậy ngạch nương biết nó thích ăn cái gì không? Hai ngày nay cho nó ăn thịt cá rau quả, nó đều không thích ăn. Tính khí cũng thật kém. Chỉ có điều bộ dạng thật kỳ lạ rất thú vị.” Nàng bình luận như thế, không nhịn được đưa tay sờ gấu trúc kia, nhưng lại bị nó dọa sợ rút tay về.

Ta thờ dài, nói: “Nó thường ăn cây trúc, tre trúc, bảo người bắt nó tới nghĩ biện pháp đi. Hiện tại à, dứt cho nó một chút cháo ngô, mỗi ngày một chén sữ bò lớn, hẳn là được.” Cho dù như vậy, ta vẫn thấy tương lai của tiểu gia hóa đáng thương này cũng không khả quan.

Gấu trúc thấy người lạ kêu la càng nhiều, Đông Đông liền sai người khiêng lồng trở về trước, mới có thể yên ổn nói chuyện với ta. Nàng tới ăn cơm, nhưng thấy Ngọc Tầm Canh trên bàn, tính tham ăn lại nổi lên: “Đây là cái gì? Con cũng muốn ăn, cho con một phần nữa.” Đến nơi này của ta, nàng đương nhiên không cần khách khí.

Trương Khởi Lân vội vàng sai người làm thêm một chén, sau khi bùng lên, vị Tiểu Tổ Tông này lại không hài lòng. Nàng chỉ vào chén men sứ hoa văn hoa cúc cả giận nói: “Cái màu này phối với nhau khó coi chết đi được, sao không dùng cái có hoa văn cây mai hử?”

“Cái này?” Trương Khởi Lân bị làm khó, nhưng vẫn đáp lại như trước, “Bây giờ nô tài phải người đi tìm.”

Ta cười lắc đầu, chỉ vào cái chén của ta đã dùng qua nói: “Dọn xuống rửa sạch, cho cách cách dùng đi.” Chén sứ này màu trong suốt thuần hậu, là hàng tốt hiếm thấy, nếu không phải có tài mô phỏng, một cái cũng khó làm được, đi đâu tìm thứ hai. Nha đầu Đông Đông này yêu cầu cũng quá làm khó cho người ta rồi.

Trương Khởi Lân như được đại xá, vội vàng theo lời làm, đang muốn tự mình bùng chén lui ra, lại bị Đông Đông gọi lại, “Chậm đã.”

“Cách cách còn có cái gì phân phó?” Trên trán của hắn đã đổ mồ hôi, không biết Đông Đông lại muốn đưa ra chủ ý quái gở gì nữa.

Đông Đông chống cằm trầm ngâm, nói: “Trước đó ta đã cảm thấy mặt người quen quen. Bây giờ mới nhớ, năm ngoái lúc tìm Tiểu Ngũ chơi có gặp qua người.”

Trương Khởi Lân cười lạnh nói: “Trí nhớ của cách cách thật tốt. Sau khi Vạn Tuế Gia lên ngôi, nô tài cũng được phân phối đến trong cung hầu hạ.” Đông Đông chẳng ừ hử gì cả, hắn hành lễ liền lui ra ngoài.

“Mấy ngày rồi chưa kiểm tra công khóa của con, không có giảm xuống chứ?” Ta hỏi.

Đông Đông đáp: “Con học Toán Thuật cùng tiếng Latin rất tốt.”

“Hả? Con đi theo sư phó nào học?” Trước kia đều là tự ta dạy nàng, đến lúc không kiên nhẫn nổi, mới sai người tìm sư phó khác cho nàng.

Nàng nhìn sắc mặt của ta, nhẹ giọng trả lời: “Là cha cố tiểu Chung.”

“Cái gì? Con cũng quá tùy hứng rồi!” Ta cau mày cả giận nói, “Cha cố tiểu Chung bận rộn như vậy, con còn làm phiền hắn tới dạy một tiểu nha đầu như con nữa sao? Hô đồ!”

Có thể giọng điệu của ta hơi nghiêm khắc, nàng kéo tay áo của ta nhỏ giọng xin tha thứ: “Nương, con biết sai rồi. Không làm khó cha cố tiểu Chung nữa. Người đừng tức giận nha!”

Ta rút tay áo về, lạnh nhạt nói: “Để cho bọn họ tìm sư phó khác cho con. Con cũng không còn nhỏ, nên hiểu hiện tại với khi Hoàng gia gia con còn tại thế không giống nhau, ai sẽ khoan dung cho con vô pháp vô thiên kiêu căng ương ngạnh như thế!” Nói xong phân phó Đông Vân chuẩn bị bút mực, viết một cái tin cho Tiểu Chung, vì chuyện của Đông Đông bày tỏ xin lỗi hắn.

“Nương, ngách nương. . . .” Đông Đông ở một bên làm nũng cọt sọt ta, nói lảm bảm, “Chiều hôm nay còn có một lớp nha.”

Đông Vân thôi khô dán thư xong, ta đưa cho Đông Đông, đuổi nàng trở về: “Con đi nghe giảng đi. Giao cái này cho cha cố, hết bài học hôm nay xong liền để cho bọn họ mau sớm thả hắn trở về.” Không biết Tiểu Chung ở trong cung này có phải sống một ngày bằng một năm hay không, nhưng tôi thiếu hẳn sẽ không cảm thấy thoải mái vui vẻ đây.

Đông Đông bấu môi rời khỏi. Ta cũng không còn hứng thú ăn cái gì, nghiêng dựa vào trên kháng nhắm mắt dưỡng thần. Thoáng một cái tới buổi chiều, Thái hậu bên kia cũng không phải người tới gọi ta đi qua, có lẽ không có chuyện gì, sau khi lên đèn đi thỉnh an là được rồi.

Nhanh đến lúc sập tối, lại có ngự tiền thái giám tới đây, nói Đế hậu lo lắng sức khỏe của Thái hậu, truyền gọi ta đi Dưỡng Tâm điện hỏi thăm. Ta đương nhiên không thể không đi, trên đường lại không nhịn được quay sang thái giám kia hỏi thăm: “Bệnh tình của Vạn Tuế Gia đã thuyên giảm rồi ư? Buổi sáng Hoàng hậu nương nương vừa mới đi Vĩnh Hòa cung thỉnh an.”

Thái giám kia cười trả lời: “Hồi phúc tấn, hôm nay trong người Vạn Tuế Gia đỡ hơn một chút, Hoàng hậu nương nương đang cùng nói chuyện với người.”

Hoàng đế cũng giống như Thái hậu, từ Tuần Hóa trở về liền ngã bệnh, bởi vì bệnh tình, liền miễn sớm chiều thỉnh an, hai mẫu tử này không gặp mặt nhau cũng là chuyện tốt.

Phòng ở Dưỡng Tâm điện không to lớn bằng Càn Thanh cung, đi vào bên trong, sân trong cũng có chút nhỏ hẹp, không biết vì sao Hoàng đế vừa ý nơi này. Ta đứng ở bên ngoài chính điện đợi thông truyền, trong lòng không phải là không phiền muộn, bị hô tới gọi đi không biết đâu mà lần.

“Phúc tấn, Vạn Tuế Gia đang chờ, mời vào.” Ra ngoài chào hỏi là Tô Bồi Thịnh cận thị bên người hoàng đế.

Ta theo hần vào trong điện, gian ngoài ánh sáng mờ mờ, trên ngai vàng cũng không có người, ta sừng sốt, dọi vào trong phòng, lại chỉ thấy một mình Hoàng đế ngồi xếp bằng ở trên kháng, một tiểu thái giám hầu hạ bút mực ở bên cạnh, đang phê duyệt cái gì đó. Không gian bên trong phòng cũng không lớn, ở góc tường bày một cái tủ, để chút đồ cổ gốm sứ và một cái đồng hồ báo giờ, dưới kháng chỉ bày biện hai cái ghế dựa, ngăn cách bằng một bình phong bằng trúc, phía sau không biết có phải long sàng hay không.

Trong lòng ta hơi lo lắng, nhưng đã đến thì cũng không thể thất lễ, nghiêm trang đến gần: “Thần phụ ra mắt vạn tuế. . . .” Đương nhiên chẳng muốn dập đầu, bất quá nhìn thấy trên đất dễ nệm êm, nên hành đại lễ.

Nhưng Hoàng đế ngẩng đầu thấy ta, để bút xuống nói: “Tới đây.” Lại ném tấu chương đang mở ra xuống, xuống kháng đỡ ta. Ta cuống quýt lui về phía sau một bước đứng dậy, nhưng vẫn bị nắm lấy cánh tay, ta buông hai cánh tay xuống, hần lại cầm cổ tay của ta, ta dùng sức rút về mới có thể tránh thoát.

Hần xoay qua ôm eo của ta, dùng giọng điệu qua quýt bình thường nói: “Ngồi đi.” Nói xong muốn ôm ta lên kháng.

Lông tóc của ta dựng đứng, muốn đẩy ra, lại bị lực tay mạnh mẽ của hần giữ chặt eo.”Làm sao vậy, hử?” Hần cúi đầu kề vào tóc mai ta khẽ hỏi. Ta nghiêng đầu tránh ra khỏi tư thế thân mật không hiểu này, nói: “Hoàng thượng nên nói ban thường ghé ngồi.”

Hần cười, đầu ngón tay lướt qua gương mặt của ta, nắm cầm của ta: “Người đây là ra lệnh cho ta sao?”

Ta không biết hần muốn làm gì, chỉ cảm thấy lãnh khí từ sống lưng chui thẳng lên, đẩy tay của hần ra, xoay một cái lui người ra, nói: “Nếu như Hoàng thượng không có chuyện gì, xin cho thần phụ cáo lui.” Chưa kịp hành lễ, liền vén rèm ra khỏi nội thất, hần cũng không có đuổi theo ra .

Ngoại điện ánh nến sáng sủa, nhưng cũng không có một bóng người, lúc ta muốn bước ra ngưỡng cửa lại bị một cánh tay đưa ra ngăn lại.”Lý chủ tử, mời trở về.” Chủ nhân cánh tay lạnh như băng nói.

“Là người?” Ta sừng sốt, nói: “Chỗ này không phải là nơi ta nên nán lại.”

Mặt hần không chút thay đổi, ép ta lui một bước: “Mời trở về!”

Ta nhìn bội đao bên hông hần, nheo lại mắt hỏi: “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

“Vậy xin thứ cho nô tài vô lễ.” Hần nói xong cung kính khom người.

“Chung Bình.” Hoàng đế vén rèm ra ngoài, phát tay lên phản phó nói, “Các người đi xuống đi.”

“Vâng” hần quỳ một chân trên đất đáp, sau khi đứng dậy thối lui ra ngoài điện, vẫy tay hai bên, liền có hai người thái giám khép cửa điện lại.

Đến lúc này, thì cũng chẳng có gì để sợ nữa rồi, ta xoay người đối mặt với hần, hỏi: “Vạn Tuế Gia rốt cuộc có ý gì?”

Hần đột nhiên túm chặt ta, ta liều mạng giãy giụa, nhưng cuối cùng sức lực không bằng hần, bị hần kéo về nội thất. Sau đó hần liền buông tay ra, nói: “Còn chưa nói được mấy câu, cần gì dẫn lại như thế. Ừm, uống ly trà đi.” Nói xong bụng ly trà trên kháng trác đưa tới.

Ta suy nghĩ một chút, liền nhận lấy, dưới nắp tách trà sứ trắng có màu xanh trong của nước trà, mùi thơm nồng đậm, ta nhấp một hớp, đặt ly trà trở về trên kỷ án giữa hai ghế dựa từ đàn.

“Năm nay mới công cây tùng la, vị hơi nặng một chút, bất quá thắng ở mùi thơm lan trong miệng. Còn yêu thích không?” Hần nói.

Ta trả lời: “Tạ hoàng thượng ban thưởng trà. Người ta nói bụng trà tiễn khách, trà cũng ném qua, hoàng thượng có thể cho phép thần phụ cáo lui hay không?”

“Nơi này chỉ có ta và người, lạnh nhạt như thế cho ai xem?” Hần đến gần một bước liền muốn nắm tay của ta.

Ta lui một bước né tránh, nói: “Hoàng thượng là Vạn Thừa tôn sư, làm sao cùng thần phụ quen biết được?”

“Tốt!” Về mặt hần chuyển lạnh, “Người đối với Lão Thập Tử thật là toàn tâm toàn ý, chỉ tuyệt tình đối với trẫm như vậy!”

Ta im lặng không nói, hần cười lạnh tiếp tục nói: “Cùng trẫm không quen? Cùng nghịch tặc Nhiếp Tĩnh kia giao tình trái lại không tệ. Đừng tưởng rằng không ai biết được chất nhĩ Lý Nam của người là chuyện gì xảy ra, Trang đầu Lưu Đại kia chết trong tay người cũng không phải oan uổng.”

Hần liệt kê từng chuyện, làm cho ta từng trận kinh hãi. Dù chưa nói trúng tất cả nội tình, nhưng chỉ chút nhược điểm này, liền có thể làm cho ta gặp nhiều phiền toái.”Người muốn như thế nào?” Ta tự cố trấn định lại, lại sợ hần nắm những thứ này không thả là vì những nguyên do khác, vì vậy lại nói, “Những thứ kia cùng Thập Tử không hề quan hệ.”

“A, đương nhiên không có quan hệ gì với hần.” Hần cười lạnh, nắm cầm của ta bắt ta ngẩng đầu nhìn hần, “Người rất giống ngạch nương bao che cho con! Ngạch nương bắt công giống như Vũ Khương, người lãnh tâm tuyệt tình như vậy là học ở chỗ nào?”

Ta hất đầu tránh tay của hần ra, cũng cười lạnh trở về: “Hoàng thượng tự so với Trang Công không sao cả, chỉ là Thái hậu không phải là Vũ Khương, Thập Tử cũng không phải là Cộng Thúc Đoạn.”

Chương 35-2

Lời này hiển nhiên chọc giận hắn, cảm bị nắm lần nữa, lực tay rất nặng và hung tợn. Ta vừa đau vừa giận, vừa rồi hắn ba phen bốn bận khiếm nhã với ta đều đã nhìn, lúc này lại động thủ, khi dễ ta yếu đuối sao? Ta chụp lấy tay hắn dùng sức kéo ra, nào ngờ bị nắm ngược lại, hắn siết chặt cổ tay ta đau giống như bị chặt đứt, ta tránh không ra, chỉ có thể cắn chặt môi dưới nhìn đau.

"Hừ, miệng lưỡi vẫn còn lợi hại như vậy! Trẫm cùng Lão Thập Tứ gặp nhau thành thù, ngươi có công rất lớn, rất đặc ý phải không?" Hắn dùng sức đẩy ta ra, oán hận nói, "Đừng tưởng rằng trẫm không trị được ngươi!"

Ta mất thăng bằng, lui về phía sau ngã ngồi ở trên ghế dựa, liền nghe hắn quát lên một tiếng: "Người đầu, ban rượu!" Tinh thần của ta chết lặng, cũng không cảm thấy sợ hãi, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại câu nói vừa rồi của hắn kia, hắn và Thập Tứ nào thành ra như vậy, là do ta sao? Có lẽ a...! . Nhiều năm trước muốn tránh khỏi, nhưng vẫn thành như hôm nay. Nhớ lại quá khứ sai lầm, thì ra ta nghĩ làm sao bù đắp nghĩ muốn sửa chữa cũng không thể

Ta liền ngồi yên như vậy, không biết qua bao lâu, có thái giám đi vào quỳ gối trước mặt ta, đôi tay nâng khay gỗ qua đỉnh đầu, trên khay có một cái bình bằng sứ Thanh Hoa cùng một chung rượu nhỏ. Trong bình chứa chất lỏng, uống vào liền được giải thoát. Lại không khỏi nghĩ, loại chung rượu nhỏ này có thể chứa được bao nhiêu, nửa chết nửa sống rất phiền toái. Thuận tay cầm ly trà trên khay trúc, mở nắp ra, hất hết nước trà lá trà còn sót lại lên trên mặt đất, còn làm ướt giày gấm xanh của hoàng đế. Lại lấy bình rượu qua, rót đầy ly trà, màu vàng hổ phách của rượu thơm mát tỏa ra bốn phía, ta không chút suy nghĩ liền chau mày lại uống hết cả ly, xong rồi lấy mu bàn tay lau miệng. Cũng không biết rượu mạnh thấm rất nhanh, ruột giống như bị thiêu cháy. Lúc này không khỏi có chút hối hận, còn chưa kịp gặp lại Thập Tứ, hôm nay cũng quá hung dữ với Đông Đông, Nhiếp Tĩnh cùng Lý Nam bên kia không biết có bình an hay không. Nhưng mà, cũng cảm thấy nhẹ nhõm, coi như lo lắng cũng không có biện pháp nào nữa.

Đầu bắt đầu hoa mắt chóng mặt, trên mặt cũng nóng lên, ngẩng đầu thấy hắn yên lặng nhìn ta, liền cười nói: "Không tệ, mùi rượu thuần túy vừa vặn."

Hắn không nói một lời, đột nhiên cầm lấy ly trà qua cũng rót một chén, buồn bực uống. Ta ngạc nhiên, trong cơn say đột nhiên ý thức được, thì ra là không có hạ được vào. Thế này mới đúng chứ, hắn làm sao có thể kích động làm chuyện như thế.

Khi tỉnh lại, đầu vẫn còn hỗn loạn, khó chịu không muốn mở mắt, theo thói quen khẽ gọi: "Đông Vân."

"Phúc tấn, người đã tỉnh rồi ư?" Có lẽ là nàng vén rèm lên, ánh sáng rọi vào, cách mí mắt còn có chút chói mắt. Ta nửa che mắt, hỏi: "Giờ gì rồi?"

"Đầu giờ mao." Nàng ngồi ở mép giường, đỡ ta nửa ngồi dậy, "Em hầu hạ người rửa mặt."

"Ừm." Ta mơ mơ màng màng, chợt nhớ lại tối hôm qua, liền tỉnh hơn phần nửa, đột nhiên mở mắt ra nhìn quanh, phát hiện đã trở lại phòng của mình ở hậu điện Vĩnh Hòa cung. Đông Vân nghi hoặc hỏi: "Phúc tấn, làm sao vậy?"

"Ta trở về khi nào vậy?" Ta ngồi thẳng lên, tự mình cởi áo ngủ, cảm lấy sa bào trong tay tiểu nha hoàn thay vào.

Đông Vân vừa giúp một tay vừa trả lời: "Lúc sắp lên đèn, Tô Am Đạt đưa người trở lại. Nói người uống say ngủ thiếp đi."

Nếu không phải trên cổ tay có vết bầm, sẽ coi một ly rượu tối hôm qua là nằm mộng. Ta không biết kế tiếp còn có biến cố gì nữa, nhưng ở Dưỡng Tâm điện "Uống say" cũng không phải chuyện bình thường gì, vì vậy nhìn Đông Vân. Nàng đuổi hết những người trong phòng đi ra, ngồi xổm xuống mang giày vào cho ta, đôi tay để trên đầu gối ta nhỏ giọng nói: "Phúc tấn, hôm qua lúc người diện thánh, nô tỳ bị ngăn lại ở một chỗ trong Thiên Điện, ở cùng một chỗ với hai tên đồ đệ của Tô Bồi Thịnh. Có một trận huyên náo loạn lên, nói là hoàng thượng sai ban rượu, những thái giám kia đẩy tới đẩy lui, không ai chịu làm, trong lòng em vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, nhưng cũng không có cách nào. Sau đó, Tô Bồi Thịnh đi vào, bộ dạng nhón nhác, có một người giống như là thị vệ ri tai hắn mấy câu, hắn liền vỗ đùi một cái, sai người chuẩn bị rượu, tự mình bụng đi vào. Qua gần nửa canh giờ, liền nói người uống say, rồi đưa trở về. Phúc tấn, không có chuyện gì chứ?"

Ta kéo nàng đứng dậy, sau đó ngồi xuống ở trước bàn trang điểm, nói: "Không có việc gì, về sau không cần nhắc lại. Đông Vân, chải đầu cho ta đi."

Đoan Ngộ trôi qua bình an, chỉ là sau gia yến Hoàng đế lại thỉnh Thái hậu dời giá đến cung Ninh Thọ, Thái hậu vẫn không đồng ý, cười lạnh hỏi ngược lại: "Thế nào, chẳng lẽ không thể chờ đợi muốn thưởng chỗ này cho ai ở sao?" Phi tần đang ngồi cảm như hén, Hoàng đế giận ở tại chỗ phẩy tay áo bỏ đi.

Sau đó không có mấy ngày, Hoàng đế tìm lý do cách chức bổng lộc của Thập Tứ. Dĩ nhiên, lý do hết sức buồn cười, đại thần dâng tấu chương liệt kê sai lầm của Thập Tứ, cũng viết những chuyện giữa Thập Tứ cùng Hoàng đế, Hoàng đế liền giận dữ mắng mỏ Thập Tứ ngày xưa đe dọa quan viên gây nên sợ hãi, cho nên cần trừng phạt hắn. Máu chốt không ở tội danh, cho dù ai cũng biết, chỉ là há giận mà thôi. Ta không có cảm giác gì, nhưng Thái hậu lại nổi giận, dùng tranh cãi âm ỉ với Hoàng đế, giận đến mình lại bị bệnh.

Bệnh tình của Thái hậu lặp lại, ta cả ngày đợi bên người nàng, nói chuyện khuyên lon nàng. Nàng thấy ta cũng không vì Thập Tứ mà tức giận phần nộ, liền hỏi: "Sao ngươi không lo lắng gì cho Lão Thập Tứ hết vậy?"

Ta đáp: "Mẫu hậu xin bớt buồn. Thập Tứ a ca tước vị không cao, bổng lộc cũng không bao nhiêu, chắc hẳn trong phủ còn có tích cốp, cả nhà cũng không chỉ dựa vào những thứ này sống."

Nàng thở dài nói: "Ngươi đứa nhỏ này có phải thật thiếu tâm nhân hay không! Chỉ là như vậy cũng tốt, có thể nghĩ như vậy, cuộc sống sau này cũng sẽ không khổ sở."

Ta cười nói: "Làm sao có thể khổ nha? Chờ thêm chút thời gian, thân thể mẫu hậu khá hơn một chút, nô tỳ liền dẫn Đông Đông xuất cung, toàn gia bình an, cũng không so đo kém hơn trước kia."

"Ai, Lão Thập Tứ không có phí công thương ngươi." Nàng ho khan một hồi, lại nói, "Sau này, Thập Tứ a ca có thể giao cho ngươi rồi. Gọi ta một tiếng 'ngạch nương' đi, ngươi từ lúc vào cửa đến giờ chưa có gọi qua."

Ta kinh ngạc nàng còn để ý đến chuyện này sao, bất quá xác thực cũng khó kêu ra miệng, nhưng lúc này là phụng ý chỉ, liền thuận theo mà nói: "Dạ, ngạch nương."

Nàng hài lòng gật đầu, sau đó liền ngủ.

Đến ngày hai mươi hai Thái hậu khó thở, nói không ra lời, sau khi ngự y hội chẩn, nói không được tốt, liền vội vàng trình báo với Hoàng đế.

Hoàng đế vội vàng chạy tới, quỳ ở trước giường, khẽ gọi: "Ngạch nương."

Mặc dù Thái hậu không thể nói, đầu óc lại tỉnh táo, quay mặt sang nhìn hấn, không giống bình thường căm thù đến tận xương tủy, ngược lại rơi lệ. Hoàng đế lau lệ cho mẫu thân, giọng nói khàn khàn: "Ngạch nương, nhi tử hầu hạ người uống thuốc."

Ta tiến lên quỳ xuống, nói: "Hoàng thượng, Thái hậu nhớ nhưng Thập Tứ a ca, kính xin Vạn Tuế Gia triệu hấn hồi kinh, hầu hạ Thái hậu, cho tận hiếu đạo."

Hấn đã bung chén thuốc ở trong tay, lại bởi vì thỉnh cầu của ta mà dừng lại ngay đó. Hoàng hậu liền quỳ gối bên cạnh Hoàng đế, lúc này cũng không dám nói chuyện, nhìn ta một cái rồi cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Ta biết do mình nhắc tới không đúng lúc, nhưng Thái hậu bệnh nặng, trừ ta ra, nơi này có ai dám nhắc tới việc này đây? Vì vậy trong cái nhìn chăm chăm của hoàng đế sống lưng đứng thẳng tắp, lặp lại một lần nữa: "Xin hoàng thượng triệu Thập Tứ a ca hồi kinh."

Trong yên tĩnh Tô Bội Thịnh chợt quỳ gối tiến lên, nâng chén thuốc nói: "Vạn Tuế Gia cẩn thận nóng."

Hoàng đế liền đưa chén thuốc cho hấn uống, nhìn mẫu thân đang rơi lệ trên giường bệnh, nói: "Tô Bội Thịnh, sai hai người Ngô Hi và Chu Lan lập tức đi Tuần Hóa, triệu Thập Tứ Bối Tử hồi kinh."

Tô Bội Thịnh còn đang bung chén thuốc, đáp một tiếng "Tuân chỉ", Hoàng đế nhận chén thuốc qua, hấn mới đứng lên, khom người lui ra ngoài truyền chỉ.

Thái hậu biết được cuối cùng có thể thấy tiểu nhi tử rồi, trên mặt hiện ra một chút vui mừng. Hoàng đế mớm thuốc từng muỗng từng muỗng, hoàng hậu cầm khăn lau nước thuốc chảy xuống.

Ta biết lúc này ta không còn chuyện gì để làm, liền lặng lẽ đi ra khỏi nội điện. Tần phi có phân vị của Hoàng đế đều tụ tập ở ngoài điện thờ chờ đợi, nhìn thấy ta đi vào đều vây quanh hỏi han tình hình bên trong, tiểu muội nắm tay Đông Đông ngồi ở trong góc, chỉ có thể đứng bên ngoài vòng. Ta nói cho biết sự tình, hơn nửa ngày mới đuổi được các nàng trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp nói chuyện với tiểu muội, lại có cung nữ tới truyền, nói: "Thái hậu muốn gặp phúc tấn cùng Ngũ cách cách, mau theo nô tỳ trở vào ạ."

Sau khi Đông Đông gặp qua tổ mẫu lại bị dẫn đi, ta vẫn hầu ở trước giường. Trong thời gian đó lão Bát bọn họ cũng im ắng tản kiến qua Thái hậu, giữa trưa Thập Tam đã tới lại bởi vì muốn làm cái gì đó lại đi ra ngoài, sau bữa cơm chiều liền lưu lại.

Lúc Thái hậu nói chuyện, chính là muốn nói gì đó, ta kè lỗ tai vào sát bên miệng nàng cẩn thận nghe, trước sau chỉ có hai từ: "Thập. Thập Tứ."

Ta cầm tay của nàng an ủi: "Sắp về tới rồi ạ."

Nhưng khi nàng hỏi lần thứ hai, ta cũng không nén được tức giận, người đi truyền chỉ hơn nửa ngày, vẫn không thấy Thập Tứ trở về. Không nhịn được nói: "Hoàng thượng, Thái hậu hỏi Thập Tứ a ca."

"Hắn là nhanh thôi." Hấn cứ trả lời một câu nhạt nhẽo như vậy.

Ta không muốn cầu xin hấn lần nữa, đành phải nhìn về phía Thập Tam. Thập Tam hiểu, gật đầu với ta một cái, quay sang Hoàng đế nói: "Thần đi nhìn một chút." Nói xong liền khấn đầu lui ra ngoài.

Hoàng đế cau mày không nói, lạnh lùng nhìn lướt qua ta một cái.

Thái hậu càng ngày càng suy yếu, vào lúc canh ba đã hấp hối, nàng dường như dự cảm mình không cách nào nhìn thấy Thập Tứ được nữa, nước mắt từ trong đôi mắt nửa khép không ngừng tuôn ra. Hoàng đế nắm tay Thái hậu, cất tiếng đau buồn nói nhỏ: "Ngạch nương, Thập Tứ đệ gần về tới rồi."

Thái hậu mở mắt ra, chỉ nhìn hắt, thờ dài tựa như hít thở, mà ánh sáng trong đôi mắt kia đang từ từ tàn đi.

Khi Thập Tứ chạy đến, dĩ nhiên Thái hậu đã mất. Hắn vọt tới trước giường, "Bịch" một tiếng quỳ xuống, cầm tay đã dần lạnh đi của Thái hậu, run run nói: "Ngạch nương. Ngạch nương, nhi tử đến gặp người rồi." Tay phải hắn run rẩy chạm vào mặt của Thái hậu, trán để trên mép giường khóc thảm thiết. Đột nhiên thanh âm hơi chậm lại, hắn ngừng đầu dùng ánh mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Hoàng đế, xồng lên níu lấy vạt áo của hắn quát hỏi: "Tại sao không gọi ta về gặp mặt ngạch nương một lần cuối?"

Hoàng đế đưa tay ra ngăn cản, nhưng cũng không biện giải lời nào, trên mặt hai người đều mang lệ, lại ở trong phòng này vật lộn đánh nhau. Hoàng hậu lên tiếng kinh hô, Tô Bội Thịnh cùng mấy tên thái giám muốn đi lên tách bọn họ ra, nhưng không làm sao kèm chế được quyền cước của hai huynh đệ bọn họ. Hoàng đế chỉ lo cùng Thập Tứ dây dưa, lại không có một chút ý muốn gọi thị vệ hộ giá. Tô Bội Thịnh bị Hoàng đế vô ý đánh bay ra ngoài, lại bị Thập Tứ quét ngã trên mặt đất, lao đảo bỏ chạy, chạy ra ngoài điện gọi viện binh.

Ở trước mặt mẫu thân như thế, bọn hắn chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao? Ta không thể nhìn được nữa, quát lên: "Đủ rồi!" Thanh âm phát ra rất lớn vượt ra ngoài dự liệu của ta.

Thập Tứ buông Hoàng đế ra, xoay người lại nhìn ta, trong mắt tràn đầy bi thương, ta biết hắn đau đớn, bất giác mềm lòng, dịu dàng nói: "Ngạch nương đang nhìn đây." Hắn đi tới quỳ trước giường như trước, ta nắm tay của hắn, hắn liền ôm lấy ta vùi đầu vào trước ngực ta, ta ôm lấy hắn mặc cho vạt áo bị nước mắt của hắn làm cho ướt đầm.

Trước khi khâm liệm, các cung nữ rửa mặt chải đầu thay quần áo cho Thái hậu, chúng ta ở gian phòng phía đông chờ. Thì ra ở nội điện mọi người vẫn còn tụ tại một chỗ, ngay cả Đề Hậu cũng không có an bài khác, đủ thấy hỗn loạn.

Bên trong phòng cực kỳ an tĩnh, chỉ có tiếng đồng hồ báo giờ "Tích tắc". Hoàng đế như lão tăng ngồi thiền ngồi ở trên kháng, hoàng hậu cũng ngồi yên lặng ở bên kia kháng trác.

Trong phòng này vốn không có bày ra nhiều chỗ ngồi, bởi vì chúng ta quá nhiều người, liền đưa đến ba tú đôn bằng gỗ lim. Sau khi Thập Tam ứng phó với bọn họ đi vào trong điện, lúc này ngồi vào chỗ ngồi dựa vào tường phía đông, Thập Tứ và ta thì ngồi ở một đầu khác.

Các cung nữ dâng trà lên, không ai động. Một tên thái giám bưng khăn ướt đưa đến trước mặt, Thập Tứ ngồi mất hồn, ta lấy qua đưa cho hắn, hắn cũng không nhận. Ta nhìn hắn hai mắt vô hồn, vệt nước mắt trên mặt đã khô một nửa, liền nhẹ nhàng quay sang mặt của hắn, dùng khăn giúp hắn lau. Hắn mờ mịt nhìn ta, một tay ta khẽ đặt lên bả vai hắn, hắn liền kê đầu áp vào bên mặt của ta.

Lại qua hai khắc, thủ lĩnh thái giám Lưu Ngọc vào phòng quỳ bẩm: "Khởi bẩm hoàng thượng, khâm liệm đã chuẩn bị xong xuôi. Thịnh Vạn Tuế Gia cùng hoàng hậu nương nương thay quần áo."

Hoàng đế cũng không nhìn những người khác, dẫn đầu sai bước đi ra ngoài, hoàng hậu không nhanh không chậm đi theo phía sau. Lưu Ngọc khom người đưa bọn họ bước ra ngưỡng cửa, lại quay sang chúng ta nói: "Di Thân Vương, Thập Tứ Bối Tử, phúc tấn, cũng mời thay quần áo." Nói xong nghiêng người dẫn đường.

Thập Tam sửa sang lại ống tay áo đi ở phía trước, Thập Tứ nắm tay của ta đi theo hắn. Nhưng ở dưới bậc thềm chánh điện, Lưu Ngọc ngăn cản chúng ta, Thập Tứ trừng mắt nhìn hắn, lạnh lùng hỏi: "Làm gì vậy?"

Hắn lui một bước, khom người trả lời: "Phúc tấn dừng bước, mời đi bên này."

Đây cũng là chuyện đương nhiên, nơi nữ quyền cùng ngoại thần thay đổi quần áo khẳng định không cùng một chỗ. Ta cầm tay của hắn, theo Lưu Ngọc chỉ điểm theo một tiểu thái giám đi về phía Bắc Cảnh Dương Cung. Đi mấy bước quay đầu lại nhìn, Thập Tứ còn đứng ở tại chỗ, Thập Tam thì cách đó mấy bước chờ hắn, khẽ cười cười liền bước nhanh theo tiểu thái giám dẫn đường phía trước mặt.

Sau khi khâm liệm khóc tang, một nhóm cung quyến mệnh phụ do hoàng hậu dẫn đầu, đội Hoàng đế cùng vương công đại thần hành lễ xong, liền theo phẩm cấp xếp thành hàng ở trước điện thờ. Hoàng hậu, Thái phi, quý nhân phi tần trở lên có thể vào trong điện, còn lại nữ quyền Hoàng thất, phẩm quan mệnh phụ cũng theo thứ tự ở ngoài điện hành đại lễ sáu túc ba quỳ chín lạy. Ta quỳ gối phía sau Hoàn Nhan thị, có thể trông thấy ngưỡng cửa chánh điện thật cao kia, mà sau lưng còn có đông đảo nữ quyền cùng đồ tang tuyết trắng, vẫn xếp hàng dưới thềm đỏ.

Sau khi hành lễ xong, ta cùng với Hoàn Nhan các nàng ở Cảnh Dương cung uống trà nghỉ ngơi. Hoàng hậu đột nhiên đến thăm, mọi người vội vàng hành lễ. Nàng đi tới trước mặt của ta không nóng không lạnh hỏi một câu: "Đại sự của Tiên hoàng khi đó thì người ở bên trong, hôm nay ở bên ngoài, không có phôi nằng chứ?"

Ta không rõ nội tình, chỉ cảm thấy không phải là ý tốt, cúi đầu đáp: "Hồi nương nương, không có."

Nàng gật đầu một cái, tiết mục này liền coi như qua. Cũng không biết sao, cũng không sắp xếp cho ta xuất cung, xem ra ta phải đợi đến khi tang lễ kết thúc. Thái hậu vừa đi, ta cũng không thể ở Vĩnh Hòa Cung, hoàng hậu thuận miệng vén dây ta đến một tiểu viện trong Diên Hi Cung của tiểu muội ở tạm, để cho chúng ta làm bạn.

Sau khi an định, lại lo lắng Thập Tứ, trong vòng mấy tháng mất đi song thân, mà lại cũng không thể gặp mặt một lần cuối, ngậm lại cũng thay hắn tiếc nuối

khô sở. Cũng không sợ hấn gây chuyện gì, trong lòng hấn bất ổn, phát tiết một chút cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36-1

Thái hậu khi còn sống không chịu dời đến Ninh Thọ cung, nàng vừa nhắm mắt, Hoàng đế liền chuyển tử cung của nàng qua Ninh Thọ cung, đặt ba ngày, mới dời tới Thọ Hoàng Điện.

Mỗi ngày cúng tế ba lần, liên tục theo quy luật, mắt thấy ngày xả tang cũng sắp đến rồi.

Mấy ngày sau, thức ăn cung ứng chợt bị gián đoạn, hỏi quân sự thái giám, đối phương mờ mịt chống đỡ, nói không biết còn có phần của ta. Lúc đầu có chút cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng sau đó nghĩ lại, ta không phải là Tần phi cũng không phải là công chúa cách cách, đương nhiên không có phân lệ trong cung. Thức ăn không có gì quan trọng, tiểu muội bên kia thêm đôi đũa cũng dễ làm thôi, chỉ là không có bằng cung ứng thường lệ, quả thật có chút gian nan. Hạ Thiên ở Tử Cấm thành quá nóng, buổi tối ngủ ở trên giường trúc, chỉ cảm thấy chiếu nan dưới người nóng đến phát bồng.

Về sau thì tốt hơn một chút, thức ăn, quần áo, băng, mỗi ngày đều đúng hạn đưa tới. Ta nghĩ có lẽ là Nội Vụ phủ phát giác đã bỏ sót, cuối cùng không có hoàn toàn quên còn có một người như ta tồn tại.

Lại qua mấy ngày, Trương Khởi Lân nâng vào một tấm tịch tử màu trắng sữa, nói là lấy trong nội thất, mát mẻ hơn chiếu nan ta đang dùng. Đông Vân tò mò, vuốt mặt tịch tử hỏi: "Đây là làm bằng cái gì? Phúc tấn, quả thật mát mẻ hơn trúc!"

Ta nhìn, chỉ thấy cọng đan nhu mịn trắng mỏng, không phải trúc không phải là cỏ, cũng không giống sợi gai dệt, đưa tay lên vừa sờ vào chợt cảm thấy mát mẻ trơn bóng. Trong lòng liền cảm thấy bất an, cau mày nói: "Cầm đi đi, ta không cần cái này."

"Chủ tử, hai ngày nay người ngủ không ngon, dùng tịch tử này có thể thoải mái không ít." Trương Khởi Lân khuyên nhủ.

Ta lạnh nhạt lặp lại một lần nữa: "Cầm đi đi."

Hấn há miệng, muốn nói lại thôi, chỉ huy tiểu thái giám cuộn tịch tử lại ôm đi ra ngoài.

Đông Vân kỳ quái hỏi: "Phúc tấn, làm sao vậy?"

Ta xoay người trở về phòng trong, ngồi trên kháng gỗ, đáp: "Đó là tịch ngà voi." Trước kia từng nghe nói qua, là dùng phương pháp đặc biệt làm mềm ngà voi, sau đó kéo thành sợi tơ, tổn nguyên liệu tổn công, một tấm cần tám ngàn lượng bạc trở lên. Ta liên tưởng đến voi bị tàn sát, cho nên cũng không muốn đi tìm một tấm để dùng, không ngờ tới hôm nay rốt cuộc được mở mang kiến thức. Loại đồ vật này, làm sao có thể tùy tiện lấy từ nội thất tới chỗ của ta? Đầu đau âm ỉ, cảm thấy sẽ không như vậy là xong.

Đông Vân "A" một tiếng thở nhẹ, rồi không lên tiếng nữa, nhẹ nhàng xoa bóp huyết Thái Dương cho ta.

Chiều ngày hôm đó, tiểu muội đi chung với ta từ linh tiền bái tế trở về, liền lưu lại cùng ta uống chút nước mát giải nóng trò chuyện. Trương Khởi Lân sai người mang tú đá băng gỗ bách đi vào, Đông Vân mở nắp ra, khí lạnh li ti như sương khói bay ra. Nàng lấy bình phong lan màu phấn đã đặt bên trong ra, rót hai chén nước ô mai, đưa cho ta và tiểu muội.

Ta nói với nàng: "Người cũng rót một chén cho mình đi. Chỉ là đừng ham mát lạnh uống nhiều, cẩn thận tiêu chảy."

Đông Vân cười đáp: "Đã biết, phúc tấn đừng luôn xem em như trẻ con."

Tiểu muội che miệng cười, sai tỷ nữ bên cạnh của mình đi theo Đông Vân, cũng dặn dò: "Cùng nàng đi uống nước mát đi. Ta ở nơi này của tỷ tỷ nghỉ ngơi một chút, chừng nào gọi thì người đến." Nha đầu kia liền đáp vâng đi theo.

Chúng ta uống nước ô mai xong, mỗi người ở một đầu giường La Hán, nghiêng người dựa vào tán gẫu. Tiểu muội nói: "Thập Tứ gia được tấn phong Quận Vương, chúc mừng tỷ tỷ."

"Ừ, không tệ. Bồng lộc có thể hơn mấy ngàn lượng." Ta gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói, "Trên mũ triều phục của ta còn có thể gắn thêm hai viên Đông Châu, cái đó cũng tốt." Nhưng mà bây giờ chúng ta còn mặc đồ tang, trên đầu tiểu muội cài một đoá hoa nhỏ màu trắng, còn ta thì cắm một cây trầm bạc.

Sau giữa trưa chỉ muốn ngủ, bởi vì tú đá mở ra, bên trong phòng có vẻ thoáng mát, chúng ta nói chuyện xong liền chợp mắt. Trong giấc mộng, mơ hồ dường như có tiếng bước chân càng ngày càng gần, thật vất vả mở mắt ra, phát hiện tiểu muội không có ở bên cạnh, lại nghe thấy tiếng "lách cách" vang lên, quay đầu nhìn lại, là Hoàng đế vén màn trúc bước qua ngưỡng cửa, đi tới bên này.

Ta buồn ngủ mắt lim dim, không phân rõ cảnh trong mơ hay là thực tế, đầu choáng váng bỏ dẫy, cũng không mang giày, chân không giẫm ở trên nền gạch. Về mặt hần hốt hoảng, nhưng vẫn từng bước tới gần, ta phản xạ lui về phía sau, sau mấy bước, lưng liền chạm vào tường. Hần một phát nắm được cánh tay phải của ta bắt chéo ra sau lưng ta, giữ chặt cầm của ta môi liền ép lên, ta dùng tay còn lại đẩy hần, hần liền nắm cổ tay trái của ta đè lên trên tường.

"Người dùng" Ta liếc mạng giấy giữa, nhưng vừa mở miệng, lưỡi của hần liền thăm dò vào, chặn thanh âm của ta trở về. "Ừm. . . ." Ta cảm giác hần đang ở trên môi ta liếm mút gặm cắn, vừa khó chịu vừa sợ hãi, muốn hung hăng cắn hần, lại không xuống miệng được. Ta hô hấp rối loạn, không biết bị sặc cái gì, ho kịch liệt. Lúc này hần mới rời khỏi môi của ta, nhưng vẫn ôm ta, nhẹ nhàng vỗ lưng của ta. Ta vừa ho khan vừa đẩy hần, thế nhưng hần không buông tay, lại còn hôn đến sườn mặt của ta.

Hần giam cầm còn chọc tới ta, loại tình hình như thế dần dần trùng hợp với ký ức nào đó, âm thầm sợ hãi làm cho ta mất lý trí đẩy hần đánh hần cào hần. Đang dây dưa, liền nghe "Cốp" một tiếng, khuỷu tay đụng vào tủ đứng từ đàn bên cạnh, trong lúc nhất thời đau đớn thấu tim. "Bị thương rồi sao? Để cho ta xem." Hần nói xong liền muốn cuốn ống tay áo của ta lên.

Ta vung một cái tát qua, hần nghiêng đầu tránh né, chỉ có đầu ngón tay quét qua gương mặt của hần. Hần một tay cầm hai cổ tay ta, dịu dàng nói: "Đừng động. Để ta xem thử bị thương chỗ nào rồi." Nói xong đẩy ống tay áo của ta lên một chút xíu, cánh tay phải của ta đau đến không thể cử động. Ống tay áo màu trắng đã dính vết máu, xem ra là rách da rồi. Vài vốc cọ vào vết thương, ta hít một hơi khí lạnh cắn môi dưới. Khi khuỷu tay lộ hết ra ngoài, liền có thể nhìn thấy vết ứ đọng tím bầm thật lớn, máu chảy không nhiều, chút xíu đỏ tươi ngưng kết ở chỗ vết thương.

Hần thối nhẹ vào vết thương, hỏi: "Rất đau phải không?"

Ta như bị đập một chút, run rẩy truyền tới trái tim, chỉ cảm thấy ngực vừa ngọt ngào vừa đau. Nhắm mắt lại, cố hết sức làm cho lòng trầm tĩnh lại, mới có thể vững vàng nói: "Buông ra!"

"Người luôn bảo ta buông ra." Hần nâng cánh tay phải bị thương của ta lên, thờ dãi nói.

Ta rút cánh tay lại, nghiêng sang một bước, thế nhưng hần lại theo đi lên, ta dùng cánh tay trái chống ngực của hần lại, nói: "Chuyện nam nữ, trăm sông đổ về một biển. Chẳng lẽ Vạn Tuế Gia muốn ép buộc ta hay sao?"

Hần nâng cầm của ta lên, để ta nhìn hần, hỏi ngược lại: "Trên đời này còn có ai có thể ép buộc người sao?"

Ta thất thần trong nháy mắt, chợt quay mặt đi nói: "Không có."

"Đúng, không có. . . ." Hần tự lẩm bầm.

Ta thừa cơ đẩy hần ra chạy ra cửa, nhưng không đi được hai bước, lại bị hần nắm cánh tay kéo trở về. Ta cố nén đau đớn, lạnh lùng nói: "Hoàng thượng biết mình đang làm gì không?"

Hần chấn động, buông lỏng tay, ta tránh thoát, ôm cánh tay phải lui về phía sau mấy bước đứng lại. Hần đuổi theo, ta gạt cánh tay hần đưa tới, liếc nhìn hần nói: "Đừng đụng ta."

"Có nặng lắm không?" Hần rút tay, nhìn cánh tay phải của ta hỏi.

"Không sao."

Hần thờ dãi, nói: "Người trước kia không phải như thế. . . ."

"Trước kia người không phải là Ung Thân Vương, lại càng không phải là hoàng thượng." Ta cắt ngang lời hần.

Hần ngó ra một lát, tiếp đó cười lạnh nói: "Không phải nói buông tay đi sao? Thì ra đây chính là chúc phúc mà người nói!"

Ta không nhìn được run rẩy, không biết là bởi vì sợ hãi hay là kinh ngạc. Như là người lạ đã nhiều năm, mỗi lần hần dùng hồ hững, khinh thường, thậm chí là ánh mắt chán ghét nhìn ta, không ngừng được khổ sở trong lòng. Thì ra, hần không phải không nhớ rõ. . . . Nhưng chuyện cho tới bây giờ, hần còn tới chỗ này của ta tìm an ủi sao? Ta không muốn trả lời hần, trầm mặc chốc lát hỏi: "Dự định giam ta đến chết sao?"

Thế nhưng hần lại nhìn ta hỏi ngược lại: "Người cứ muốn đi như vậy sao?"

Ta ngừng đầu chống lại ánh mắt của hần, gạt đầu: "Đúng vậy."

Hần hừ lạnh một tiếng, cất bước tiến lên liền ôm ngang ta lên, sau khi ta choáng váng bị hần đè lên trên giường La Hán. Hần cắn vành tai của ta, nói: "Trăm ở chỗ này sung sướng người thì như thế nào?"

"Người nói ‘Sùng hạnh’?" Ta cười lạnh, xoay mặt đi chỗ khác nói: "Tùy người." Ta nằm phịch ở nơi đó, chỉ cảm thấy mệt mỏi không cách nào nhúc nhích. Hần ương ngạnh cưỡng ép cũng chỉ là vì trút căm phẫn, chỉ cần không làm mình sống là được, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên.

Hần từ trên người ta dịch chuyển ra, vuốt mặt của ta nói: "Người cho tới bây giờ đều làm cho người ta hận như vậy. . . . Thôi, thích đi đâu thì đi!" Nói xong đứng dậy, đi tới cửa dừng một chút, nói: "Khuỷu tay. . . . Gọi ngự y tới xem qua một cái." Nói xong "Xoạt" vén rèm đi ra ngoài.

Ta nhìn trần nhà ngáy ngẩn một hồi, mới chống ngồi dậy. Đầu có chút choáng váng, đê huyết Thái Dương, mới vừa trở lại bình thường, hơi giương mắt lại thấy tiểu muội đứng dựa vào cánh cửa, yên lặng nhìn bên này.

Nàng thấy ta nhìn nàng, liền đi tới, lấy cái áo choàng màu trắng trên tay khoác lên thành giường, ôn nhu nói: "Ta sợ tỷ tỷ cứ ngủ như vậy sẽ lạnh, đi vào phòng tìm cho người bộ quần áo." Tiểu muội ngay cả giả cười cũng không có, trên mặt trong mắt đều là lạnh lẽo.

Ta không có cách nào giải thích, cũng không muốn giải thích, nhìn giày của mình trên đất, nói: "Đừng cho hắc biết người ở bên trong."

Tiểu muội khẽ nhếch khóe miệng, cười rất cô đơn, "Ừ" một tiếng liền ngồi lên trên giường, dựa vào thành giường, nhìn màn trúc xuất thần.

Ngày xả tang hôm đó, ta liền bám với hoàng hậu, dẫn Đông Đông đến lĩnh tiền Thái hậu đập đầu, rồi xuất cung. Đến Thuận Trinh Môn, lại bị người ngăn lại, Lưu Ngọc cười đi lên cúi chào thỉnh an, nói: "Phúc tấn xin dừng bước."

Ta liếc hắc một cái, nói: "Hình như, mỗi lần công công gặp ta đều nói câu này."

Hắc cười làm lạnh nói: "Phúc tấn nói đùa. Hôm nay nô tài phụng chỉ đưa phúc tấn."

"Vậy sao? Làm phiền." Ta gật đầu, liền dẫn Đông Đông lướt qua hắc đi về phía trước.

Hắc đuổi theo ngăn chúng ta lại, nói với Đông Đông: "Cách cách, đưa đến nơi này được rồi, theo nô tài trở về thôi."

Đông Đông dựng lông mày lên quát hỏi: "Người có ý gì?"

Hắc khom người trả lời: "Vạn Tuế Gia hạ chỉ, muốn đường dục cách cách ở trong cung."

"Ta không muốn!" Đông Đông giận dữ trừng hắc.

Lưu Ngọc lại nói: "Cách cách ngàn vạn lần đừng nói như vậy, sau này ngài chính là Tam công chúa rồi."

Hắc dùng mắt ra hiệu cho thái giám ma ma chờ ở chung quanh, bọn họ liền vây quanh muốn kéo Đông Đông, Đông Đông dậm chân, vội la lên: "Các người dám!" Bọn họ chỉ làm không nghe thấy, Đông Đông trải qua trận chiến này, sợ đến mức trốn sau lưng ta.

Ta biết không có chuyện dễ dàng như vậy, liền bảo vệ nàng nói: "Đừng tay."

"Phúc tấn có gì phân phó?" Lưu Ngọc giơ tay lên bảo bọn họ dừng lại, mỉm cười hỏi.

"Có thù dục của hoàng thượng không?" Ta hận đến mức gần như cắn nát môi dưới.

Lưu Ngọc khiêm nhường trả lời: "Nô tài chỉ truyền khẩu dụ của Vạn Tuế Gia. Nếu phúc tấn có nghi vấn, có thể theo nô tài vào gặp hoàng thượng."

Hắc muốn cướp nữ nhi của ta, mà ta không thể làm gì được! Quyền lực dù chưa nhất định có thể để cho hắc làm mọi việc như ý, lại đủ cho hắc làm cho người ta khổ sở.

Ta biết hôm nay nhất định phải rời cung, nếu không đêm dài lắm mộng, không biết còn có thể bị giam tới bao lâu. Mà Đông Đông, Ta ôm nàng, hôn tóc nàng, khẽ vuốt mặt của nàng, nói: "Con đã trưởng thành, chăm sóc thật tốt cho chính mình."

Đông Đông hoảng sợ nhìn ta: "Ngạch nương,"

Ta buông nàng ra, xoay người từ cửa bên trái mở rộng đi ra ngoài. Sau lưng Đông Đông khóc gọi: "Ngạch nương, ngạch nương, đừng bỏ con ở lại!" Ta cắn răng, cố nén một lần cũng không quay đầu lại. Về sau, Thư ma ma sẽ chăm sóc nàng thôi.

"Phúc tấn," Đông Vân đỡ ta.

Ta vịn tay của nàng, lên kiệu chờ ở hẻm nhỏ, nói với thái giám hộ tống: "Đi thôi." Ở Thần Võ Môn lại bị kiểm ta lần nữa, mới được đi ra khỏi cung.

Thập Tứ lại bị phái đi Tuần Hóa, ta không có trở về phủ, đổi sang xe ngựa, chạy thẳng tới Thang Tuyền gặp hắc. Sau khi được người thông truyền, hắc vội vàng ra nghênh đón, lúc nhìn thấy ta thì mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ta vuốt râu hắc, cười nói: "Một tháng không gặp, lại thành Cầu Nhiêm Khách rồi."

Hắc dùng sức ôm ta, cầm tay của ta hôn lòng bàn tay. Ta tránh tay ra, khẽ gõ nhẹ lên trên đầu hắc một cái, oán trách nói: "Nhột!"

"Oh!" Hắc gãi gãi chỗ bị gõ, nhìn ta cười, một lát sau giống như là sức nhớ ra gì đó, ngoáy tới sau lưng ta nhìn quanh, hỏi, "Đông Đông đâu? Tiểu nha đầu ở lại trong phủ rồi sao? Tại sao nàng không dẫn nó tới?" Ta nhất thời nghẹn lại, không biết trả lời như thế nào, hắc phát giác vẻ mặt của ta không đúng, thu lại nụ cười, hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Thái giám hộ tống trả lời thay: "Hồi Thập Tứ gia, Vạn Tuế Gia không nỡ xa cách cách, giữ nàng lại trong cung. Sau này còn muốn sắc phong làm Tam công chúa."

Mặt Thập Tứ không chút thay đổi, không nói một lời đi vào phòng. Đang lúc ta nghi hoặc thì hán lại quay lại, trong tay còn cầm bội kiếm. Ta vội nghênh đón đề tay hán muốn rút kiếm ra, nửa thân kiếm lộ ra sáng loang loáng thái giám kia sợ đến mức xoay người bỏ chạy.

"Ta muốn giết hán!" Hán nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bởi vì ta ngăn cản hán, hán liền nắm cánh tay của ta muốn đẩy ta ra, lại chạm tới vết thương ở khuỷu tay. Ta cau mày, cắn răng nhin đau. Chắc là hán phát hiện có cái gì đó không đúng, vội vàng buông tay: "Làm sao vậy?"

Ta thấy cũng không có vết máu chảy ra, nghĩ thầm thật may là vết thương không có vỡ ra, liền trả lời: "Mấy ngày trước không cẩn thận đụng vào cột giường."

"Luôn không cẩn thận như vậy" Hán không dám đụng vào ta, liền bị ngăn ở tại chỗ.

Ta nhắm mắt lại, dựa vào trong ngực hán: "Là ta để Đông Đông ở lại nơi đó." Thân thể hán chấn động, lại không cự tuyệt ta tới gần. Ta đặt một tay ở đầu vai hán, nói khẽ, "Nó không đi theo chúng ta, chưa chắc không tốt." Hán từ từ thả lỏng lực đạo, mặc ta tra kiếm vào vỏ.

Gần tới sẩm bắt đầu đánh, một trận mưa to trừ bỏ nắng nóng của ngày hè, làm cho lúc vào đêm rất mát mẻ. Giọt mưa tí tách rả rích theo mái hiên chảy xuống, khua vào phiến đá trên mặt đất, rất êm tai.

"Mệt sao?" Thập Tứ choàng vai của ta hỏi.

"Ừ." Ta chống cằm tựa vào trên kháng trác, mí mắt có chút nặng nề.

Hán hôn gò má của ta, nói: "Ngủ đi. Ta đi phòng ở phía đông." Ta mở mắt nhìn hán, hán hơi đỏ mặt giải thích: "Ngạch nương còn chưa được trăm ngày. . . ." Ta cười nói: "Tốt. Ưất ức người để lại phòng cho ta." Vì vậy hán đi ba bước quay đầu lại rồi cứ bước tiếp.

Nhưng ngủ thẳng đến nửa đêm, hán lại len lén vào phòng của ta, mò mẫm lên trên giường, làm ta giật mình tỉnh lại. Ta hoảng hồn, xoa mắt không mở ra được, mơ mơ màng màng hỏi: "Sao vậy, quen giường à?"

Hán đẩy ta dịch vào bên trong, bò lên giường tới bên cạnh ta nằm xuống. Ta lật người vào trong, hán ở sau lưng ôm ta, ở bên tai nói nhỏ: "Ngủ không được, để cho ta ôm nàng là tốt rồi."

Ta giật giật, ở trong lòng hán điều chỉnh tư thế thoải mái, liền đi vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36-2

Trăm ngày để tang, Thập Tứ không cạo đầu không tu chỉnh mặt mày, đến Thất Nguyệt (49 ngày), trên đỉnh đầu tóc đen đã mọc dài nửa tấc. Tiết Vu Lan sáng hôm nay, ta bị râu của hán chích vào má làm tỉnh giấc, đá hán đạp hán cũng không tác dụng, còn áp tới cọ ta. Ta níu lấy hai bên lỗ tai hán đẩy mặt của hán ra, lúc này hán mới dừng lại, nhếch môi cười: "Tỉnh rồi?"

Ta cau mày nói: "Giống như con gấu vậy, không cho cười."

Hán sờ soạng mặt của mình, lại cười: "Hắc, có chút nhếch nhác."

Ta thờ dãi, nửa ngồi dậy chuẩn bị thay quần áo, đẩy hán ra nói: "Thôi, nhìn quen là tốt rồi."

Không ngờ hán bỗng nhiên nhào lên đề ta xuống, hơi thở gấp rút lắm lắm: "Bảo bối, quần áo của nàng không có mặc tốt. . . ."

Ai đang lúc ngủ mà chú ý dáng vẻ của mình? Mà động tác thô lỗ của hán, kéo dây buộc áo ngủ của ta càng thêm lỏng ra, ngực lộ ra hơn phân nửa. Lúc ta khép lại vạt áo, hán liền bắt đầu gặm cổ của ta. Ta không thể không ngăn cản hán, dùng cánh tay ngăn mặt của hán lại, cau mày nói: "Còn hơn một tháng nữa!"

Hán thối mặt, từ trên người ta bò dậy, đưa lưng về phía ta ngồi ở một góc oán trách: "Ai bảo nàng quyến rũ ta!"

Ta mặc kệ không đáp lại lời trách móc vô lại của hán, vén rèm lên xuống giường thay quần áo, trả lời: "A, vậy buổi tối người ngủ một mình đi." Mới vừa mặc xong quần áo, liền bị hán ôm lấy từ phía sau, người này còn cắn vành tai của ta nói: "Đừng nóng giận nha, lần tới nàng quyến rũ ta như thế nào, ta đều chịu đựng, có được hay không?"

Ta quay đầu liếc hán một cái, nói: "Giúp ta lấy áo choàng tới."

Hán kéo quần áo của ta trên giá áo qua, vén mái tóc dài của ta lên, khẽ hôn vai của ta, mới giúp ta khoác lên. Ta một tay cài nút, còn tay kia tóm lấy ma

trào đại hồ tử của hấn, nói: "Đến lúc đó nên chỉnh sửa lại một chút. Ai, biến thành con gấu to như vậy đặc ý lắm sao?"

Rửa mặt chải đầu xong trời còn chưa sáng, hôm nay Thập Tứ phải đến Cảnh Lăng tham gia đại tế rằm tháng bảy. Ta đưa hấn ra cửa, sau đó liền gọi Đông Vân các nàng cùng nhau chuẩn bị đồ buổi tối cần dùng.

Sau giữa trưa muốn ngủ một lát, lại có thái giám bẩm báo nói, Thập Tam tới chơi. Mời hấn đến phòng khách dâng trà, cười nói: "Di Thân Vương, đã lâu không gặp."

Thập Tam uống một hộp trà, đặt ly trà xuống nói: "Xưng hô như nhau, nhưng đi ra từ miệng của người luôn cảm thấy cùng người khác không giống nhau."

"A, không giống nhau như thế nào?"

Hấn thờ dài nói: "Người nói tới, làm cho ta cảm thấy phong hào Thân Vương này là một thứ rất buồn cười."

"A, xin lỗi." Ta vội vàng nhận sai. Ngữ khí đúng là không quá tôn trọng thôi, nói chuyện với Thập Tam bất tri bất giác liền thoải mái hẳn ra. Lúc này nhớ tới Thập Tứ, liền hỏi: "Thập Tứ đâu? Nghi thức tế lễ đã kết thúc tại sao hấn không có về với người?"

Thập Tam lắc đầu nói: "Sau khi ta đi tế ngách nương, cho là hấn trở về trước rồi. Có lẽ là cùng người nào đó nói chuyện nên trì hoãn thôi." Hấn cũng không thêm đề ý tới chuyện này, hơi nghiêng người, nhìn ta lại nói: "Nha đầu Đông Đông mấy ngày nay xem ra không vui lắm."

Một tháng không gặp nữ nhi, thật nhớ nó quá, nhưng ta không có cách nào. Ngờ ra một lúc lâu, mới nói: "Nha đầu kia có khỏe không?"

Hấn than thở, nói: "Trước đó vài ngày nhìn thấy ta liền khóc nói ‘ngách nương không cần con nữa’, rất đáng thương."

"Nó làm nũng với người thôi. . . ." Ta dùng nắp ly nhẹ nhàng lừa lá trà, nói: "Đừng rồi, cũng đến lúc đổi quần áo khác, ta sai người làm cho nó chút quần áo Thu Đông, đúng lúc người đến đây, giúp ta mang về cho nó nha."

Thập Tam gật đầu: "Tốt. Có thư không? Ta đều mang về cho nó."

Ta nhấp một ngụm trà, để cho vị chất nhàn nhạt tan ra trong miệng, lắc đầu nói: "Không cần, thay ta chăm sóc cho nó nhiều một chút là được rồi. Đứa nhỏ này, không biết có cao thêm chút nào không."

"Đang nói chuyện gì?" Nói chen vào chính là Thập Tứ mới vừa vén màn trúc vào phòng.

"Không có gì." Ta không muốn ở trước mặt hấn nói chuyện của Đông Đông, để tránh làm cho hấn không vui, liền nói, "Nhìn người đầu đầy mồ hôi, bên ngoài nóng như vậy sao?"

"Ừ, nắng chói chang." Hấn nhận lấy khăn ướt tiểu thái giám đưa tới, lau mặt.

"Cũng lau trên râu một chút." Ta nói. Lông lá như vậy, không nóng mới là lạ đó.

Thập Tam ở một bên nhìn chúng ta, trầm mặc không nói. Ta quay sang hấn hỏi: "Ồ lại dùng cơm nha?" Nói xong mới nhớ tới tình thế hôm nay, nếu hấn ăn cơm ngủ lại, thật không biết vị trên ngai vàng kia sẽ có cảm tưởng thế nào. Vì vậy liền cười nói: "Vẫn thôi đi, người bận chuyện, sớm thôi kinh mới đúng."

Thế nhưng hấn lại nói: "Bây giờ đi, sợ rằng trở lại trong kinh cửa thành cũng đóng. Quấy rầy một đêm sợ là không tránh khỏi. Thế nào, còn muốn tiết kiệm bữa cơm này hay sao?"

Thập Tứ từ lúc vào cửa, ngay cả chào hỏi Thập Tam cũng không làm, lúc này lại lạnh lùng hỏi: "Người xác định không sao?"

Thập Tam chỉ "Ừ" một tiếng, liền không nói nữa.

Thập Tứ bị thương cười nói: "Đã như vậy, làm đệ đệ không ngại chiêu đãi." Ta nghe vậy cau mày, vô cùng không thích giọng điệu nói chuyện của hấn, nhất chiết phiến (quạt giấy) gõ lên trên đầu hấn một cái. "Ui!" Hấn ôm đầu kêu gào, bất mãn nhìn ta. Ta trừng hấn, hấn liền ủy khuất cúi đầu, về mặt làm cho người ta ghét cũng tự nhiên không còn nữa.

Cơm tối bày ở phòng khách, trên bàn cơm không ai nói chuyện, trừ tiếng cốc khay chén nhỏ va chạm với nhau chỉ nghe tiếng côn trùng kêu vang. Ta châm rượu cho hai người bọn họ, Thập Tam giờ chung rượu lên mời Thập Tứ, mặt Thập Tứ không chút thay đổi, nhưng cũng không làm cho hấn bề mặt, cầm chung rượu lên cùng với hấn một cái, sau một tiếng "Cách", hai người cùng uống cạn.

Im lặng như vậy đến khi dùng cơm xong, Thập Tam muốn cáo từ đi nghỉ ngơi, ta gọi hấn lại, nói: "Đợi chút nữa thả đèn, người cùng đi nha."

Thập Tam đồng ý, Thập Tứ lại hừ hừ, bị ta véo cánh tay mới yên tĩnh.

Cách bên ngoài Hành cung không xa có một con sông, ba người chúng ta đi sóng vai, ánh trăng vô cùng sáng, chẳng qua ta còn xách một cái đèn lồng thủy tinh. Sau lưng vốn là đại đội tôi tớ thị vệ đi theo, Thập Tứ đã đuổi bọn họ đi rồi. Những người này muốn phản kháng, nếu không phải nể mặt Thập Tam, tất nhiên không chịu đi. Thập Tứ cảm giận nói: "Bọn cầu tử này khẳng định còn ngồi xôm ở đâu đó canh. Hừ, sợ gia bay mất hay sao!"

"Vốn cũng không cần ép toàn bộ bọn họ dời đi, còn có thể giúp đỡ cầm đồ." Ta nhẹ giọng oán giận.

Thập Tứ nhìn ta nói: "Đền rất nặng à? Tôi đây, ta giúp nàng xách." Nói xong để bọc đồ lên trên vai, đưa một bàn tay tới.

"Không cần." Ta dịch sang bên cạnh. Trước mặt cô trên đường mòn từ từ hẹp lại, ta xông về phía trước mấy bước đi ở phía trước. Thập Tứ lại túm cánh tay trái của ta, lấy đèn đi, kiên quyết chen ta ra phía sau hẳn. Ta rất không vui, Thập Tam cũng không giúp ta, ở phía sau đỡ ta một cái, nói: "Đừng cậy mạnh."

Ta hết cách với hai người bọn họ, chỉ có thể uất ức đi ở giữa. Trong khúc nhạc đệm của côn trùng ếch nhái đi về phía trước, tiếng nước chảy lớn dần, chứng tỏ rất nhanh đến bờ sông rồi, ta bỗng nhiên có chút nhớ chuyện cũ, cảm khái nói: "Lần trước ba người chúng ta cùng nhau xuất môn là khi nào?"

Thập Tam đáp trước: "Năm bốn mươi ba, cùng đi thôn trang chơi, Dung Huệ còn đi theo."

"Khi đó Dung Huệ vẫn còn là trẻ con." Ta cười, "Hai mươi năm rồi. . . ."

Thập Tứ để bọc đồ lên trên bãi đá cuối, ôm vai ta nói: "Nói ra, hai ta cũng là thanh mai trúc mã."

Ta liếc hẳn một cái, nói: "Thanh mai trúc mã cái gì, lúc ta biết các người đều đã lớn cả rồi! Nhanh lấy đèn ra, người tay chân vụng về, đừng dè dặt."

Thập Tam đã bận rộn cầm từng cái đèn lồng đốt lên. Thập Tứ cầm lên một chiếc đèn làm bằng hoa sen, hỏi: "Đây là nàng làm?"

"Ừ, sáng nay sai người đi hái hoa. Không biết tiên hoàng có thích hay không?" Nói chung ta làm bằng tay, nhưng thắng ở đóa hoa tươi mới mềm mại. Ta đốt cây nến gắn ở trong nhụy hoa, đưa nó khe khẽ đẩy ra giữa sông.

Thập Tứ ôm ta nói: "Hoàng a mãi nhất định thích." Hẳn lại cầm một chiếc khác, giao cho ta đốt thả ra ngoài, nói: "Chiếc này cho ngạch nương."

Mấy chục chiếc đèn lồng theo dòng nước chảy về phía hạ du, ba người chúng ta đứng đưa mắt nhìn những ánh sáng dần dần biến mất ở phương xa kia, cầu nguyện người chết dưới suối vàng an bình,.....

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-1: Ngoại truyện Cao Lăng (1)

"Tôi vẫn giữ nguyên ý kiến việc Cao Lăng được tuyên dương dạy học học kỳ này."

Cao Lăng đang giẫy vò điện thoại di động của cô, nhìn màn hình sáng lên rồi tắt như đi vào cõi mộng, nghe có người nhắc đến tên của mình, liền phục hồi tinh thần lại.

Chủ nhiệm bộ môn Hoàng Trung Giang hiển nhiên cũng không thích ý kiến phản đối này, cau mày hỏi: "Vu Thành, có thể nói rõ lý do không?"

Cao Lăng cầm điện thoại gõ nhẹ vào đầu gối, chờ nghe đáp án. Vu Thành là học trưởng của cô, cùng một thầy đi ra, không thân nhau lắm.

"Chất lượng dạy học có thể nói không hơn người." Vu Thành liếc mắt nhìn Cao Lăng, cười có thâm ý khác, "Dù sao sinh viên đi học cũng nhìn cô ấy chăm chăm, không cần làm cái gì khác."

Các giảng viên khác đều sững sốt, không ngờ hẳn sẽ nói ra lời không nghiêm túc như vậy, nhưng làm cho bọn họ chấn động hơn còn ở phía sau. Cao Lăng vỗ bàn "Rầm" một cái đứng lên, cá giận nói: "Tôi lên lớp đương nhiên sinh viên phải nhìn tôi, chẳng lẽ anh lên lớp bọn họ nhìn chân của mình à?"

"Cô!" Vu Thành cũng soàn soạt đứng lên, mặt sung huyết đỏ bừng.

Nếu không có đồng nghiệp bên cạnh ngăn lại, hai người này có thể đánh nhau giữa hội nghị. Kết quả Vu Thành không tranh được chỗ tốt gì, nên người nào được vinh danh thì vẫn thuộc phần của người đó. Trên phương diện chuyên nghiệp Cao Lăng không có gì để bắt bẻ, quan trọng hơn là tiền lương của cô gấp ba lần hẳn.

Sau đó đương nhiên là tan rã trong không vui, Cao Lăng tức tối, đến phòng làm việc ném tài liệu muốn bỏ mặc đi ra ngoài luôn, suy nghĩ một chút vẫn chọn hai quyển sách ôm lên, xuống cầu thang vẫn giẫm "Lộp cộp" cho đỡ tức.

"Cô Cao, Cô Cao!" Hai nữ sinh đuổi theo gần 200m mới gọi cô lại.

Lúc cô đi trên đường cũng hơi lơ đãng, nên áy náy nói: "Thật xin lỗi, vừa rồi cô không nghe thấy. Có chuyện gì không?"

Nữ sinh tóc ngắn mặt tròn hưng phấn nói: "Cô Cao, vị Dịch tiên sinh kia lại tới đón cô đó. Anh ta đang chờ ở bãi đậu xe sau lầu hành chính Nhất Hào."

"A, cảm ơn nhiều." Cô hồ nghi tại sao bọn họ lại biết Mặc Huy, hơn nữa còn nói "Lại". Dịch Mặc Huy tới đón cô, tại sao không gọi điện thoại cho cô?

Ôm nghi vấn đi tới bãi đậu xe, chỉ thấy Dịch Mặc Huy dựa lưng vào chiếc Ford của anh chờ cô. "Hi, anh Mặc Huy." Cô chào hỏi, từ nhỏ đến lớn đều gọi như vậy, vẫn không sửa miệng được.

"Hi." Anh nhìn cô, đi vòng qua ghế lái phụ bên cạnh mở cửa xe cho cô, "Chúc em sinh nhật vui vẻ, Cao Lăng!"

Cô lại không có vui mừng như vậy, ôm sách chui vào trong xe, than phiền nói: "Ba mươi tuổi rồi, không có gì hay để chúc mừng."

Mặc Huy cũng lên xe, đóng cửa xe, cười nói với cô: "Bốn năm trước anh cũng chật vật như em hiện giờ, may mắn về sau ý thức được trừ tuổi tác ra, không có cái gì thay đổi cả."

Cao Lăng nhún vai một cái, hỏi: "Anh và chị Phùng Tuyền chừng nào kết hôn?"

"Ngày mùng một tháng năm. Còn không tới hai tháng nữa." Anh đáp.

"Ngày chọn thật thông tục, không có sáng tạo gì hết." Cô bĩu môi.

"Hết cách rồi, hai người bọn anh đều nhiệt tình yêu thương lao động mà." Anh khởi động xe, "Ngày đó mở tiệc buffet ở nhà anh. Thiệp mời chút nữa anh đưa cho em, nhớ ăn mặc xinh đẹp một chút, còn có dùng tới trẻ."

"Oh." Cao Lăng đồng ý, thuận tay mở radio, đúng lúc tới giờ phát âm nhạc, bài hát cũ của Đặng Lệ Quân: ôi chao cô nương Nam Hải, cần gì quá mức bị thương, tuổi còn trẻ chỉ mới mười sáu, mộng cũ mất đi có bạn mới làm bạn.

Ngày hôn lễ đó, Cao Lăng mặc lễ phục vải lụa mỏng chiffon màu trắng bạc được đặc theo yêu cầu, thắt lưng vừa vặn, chiều dài vừa qua khỏi đầu gối. Cô dâu nhẹ nhàng ôm cô, rồi sau đó tán dương: "Cao Lăng, hôm nay em thật xinh đẹp! May mà không có mời em làm phù dâu, nếu không đoạt hết nổi bật của chị rồi!"

Cao Lăng bất đắc dĩ trả lời: "Chị Phùng Tuyền à, lễ phục này là mẹ em chuẩn bị, rất kỳ quái phải không? Lúc ấy em còn nói bà làm quá rồi."

Mặc Huy cùng vợ mới cưới nhìn một cái, cười nói: "Không có, rất đẹp, thật đấy."

"Hai người tiếp khách đi, em đi ăn một chút gì đó, không làm trễ nãi hai người chào hỏi khách nữa." Cao Lăng thức thời tránh ra.

Phùng Tuyền kéo cô lại, dặn dò: "Chút nữa ném hoa cưới, nhất định phải tiếp được đó nha."

"Hoa cưới? Có ích lợi gì chứ?" Cô kỳ quái hỏi.

"Sao không. Chị và Mặc Huy đánh cuộc, nếu em bắt được, tuần trăng mật anh chị liền đi châu Úc, nếu không được, anh ấy phải đi hội nghị ở Hy Lạp. Em giúp chị, sau khi chuyện thành công, chị sẽ cho em một cái tũn trần (cốc đựng rượu)." Phùng Tuyền kéo cô, đi sang một bên kê tại nói nhỏ.

Phùng Tuyền có một gian phòng đấu giá, qua tay cô ấy nhất định là hàng tinh phẩm, Cao Lăng tin được phẩm vị của cô ấy, nên động lòng, nói: "Ừ, không thể qua thời Nguyên. Đấu màu đất thì đất, nhưng em lại không thích màu sắc cái đó."

"Ha ha, được rồi được rồi." Phùng Tuyền vỗ lưng của cô cười.

Cao Lăng liếc vợ chồng mới cưới một cái, đi về phía khu đồ ăn lấp bụng trước. Quân bọn họ giữ trò quý làm cái gì, đến lúc đó đồng ý lấy đồ ra là được.

Nhà mới hai tầng của Dịch Mặc Huy và Phùng Tuyền rất khác biệt, diện tích vườn hoa rất lớn, chiều dài hơn hai trăm người khách cũng không ngại chật chội. Hôm nay tới đều là đồng nghiệp bạn bè, nghe nói cuối tuần còn tổ chức tiệc rượu chính thức nữa, đến lúc đó cha mẹ của Cao Lăng cũng sẽ tham dự, cô cũng không thiếu được phải tham gia. Loại trường hợp đó, suy nghĩ một chút cũng phiền lòng.

Đến lúc ném hoa cưới, Phùng Tuyền còn đặc biệt sai em họ của mình nhắc nhở cô. Cao Lăng vì không phụ nờ và, tìm vị trí có lợi đứng lại. Phùng Tuyền cách thật xa nháy mắt ra hiệu với cô mới xoay người sang chỗ khác, mọi người đếm "Một, hai, ba", hoa cưới bay vào đám người bên này. Đáng tiếc Cao Lăng tính đúng phương hướng, lại đoán sai sức lực của cô dâu, mắt thấy hoa cưới kia sắp lướt qua đỉnh đầu, còn ngoài tầm với của cô, cô thẫn mắng một câu vội vàng lui về phía sau, nhảy lên chụp hoa cưới vào trong tay. Sau đó liền nghe "Bùm" một tiếng, là người phía sau cô bị cô đụng trúng rơi vào hồ bơi. Ôi trời, đau đầu rồi.

Nước trong hồ bơi không sâu, người đàn ông mang giày Tây bơi hai cái tới bên cạnh hồ, lúc này là đầu mùa hè, khỏe mạnh dĩ nhiên không có nguy hiểm gì, chỉ là tất cả mọi người cười chạy qua đây vây xem, ướt sũng như thế kia dù sao cũng khó coi.

Cao Lăng để hoa cưới xuống, đưa tay cho anh ta: "Thật xin lỗi, không có sao chứ?"

Người nọ mặt không chút thay đổi, cầm tay của cô, Cao Lăng còn chưa có dùng lực, liền bị anh ta kéo xuống, ngã vào trong hồ. Sau khi trôi lên trên mặt nước, cô cũng không muốn tìm anh ta đánh nhau, dù sao cũng là mình không cẩn thận trước, tuổi trẻ khí thịnh, trả thù nho nhỏ có thể lý giải. Chỉ là hiện tại kiểu tóc rối loạn, phấn trang điểm bị nhoe nát, lễ phục ướt đầm, xem ra quà tặng của Phùng Tuyền cho có thể thu thoái mái rồi. Cô định bơi tới

bên kia, nắm tay vịn bờ lên bờ. Vắt nước dưới vạt váy, phát giác giày cũng không thấy đâu nữa, tổn thất tăng thêm một món.

"A, Cao Lăng! Làm sao vậy hả?" Vợ chồng Phùng Tuyền và Mẫn Huy nghe tin chạy tới, thấy dáng vẻ nhếch nhác này của cô không khỏi thất kinh.

Cô vuốt nước trên mặt, cười nói: "Không có gì, chỉ tham quan hồ bơi nhà chị thôi."

"Đừng để bị lạnh, mau đi thay đổi quần áo." Phùng Tuyền gọi người cầm khăn tắm phủ thêm cho cô, kéo cô trở về trong nhà.

Cứ tưởng rằng chuyện này đến đây là kết thúc, nhưng mấy ngày sau, cô ở dưới lầu lớp học gặp được Tiểu Diễm.

"Cô Cao, tôi tới nhận lỗi với cô."

Bị anh ta ngăn lại cô mơ hồ một lát: "Anh là?"

Tiểu Diễm có chút buồn bực, cô không nhớ rõ anh, nhưng vẫn rất nhanh trả lời: "Ngày đó tại tôi hại cô rơi vào trong nước."

"A, là anh à." Cô có chút ấn tượng, bất quá sắc mặt người đàn ông trước mắt tốt hơn lúc ấy nhiều.

"Giày của cô bị ngâm nước hư, tôi mua một đôi giống như vậy đền cho cô." Anh ta đưa qua một hộp giày.

Thật ra thì lễ phục bị thấm nước cũng biến dạng, bất quá ngâm lại nguyên bộ tây trang kia của anh ta đoán chừng cũng không rề, cô liền nhin xuống không nói, nhận lấy nói: "Ngày đó tôi cũng thật xấu hổ. Anh xưng hô như thế nào?"

"Tiểu Diễm. Chân dung Tiểu, Diễm sanh Diễm." Anh ta cười nói. Cô cũng không phải khó tiếp cận giống như bọn họ nói. Đang muốn mở miệng mời cô ăn cơm, không ngờ cô lại nói: "Vậy thì cảm ơn anh, Anh Tiểu. Tạm biệt." Nói xong ôm hộp giày xoay người rời đi.

Anh tròn mắt hốc mồm, cô sẽ không cho là anh đợi hai tiếng, chỉ vì đưa đôi giày thôi chứ. Không đúng, ngay cả số di động của cô anh cũng chưa xin được, chứ đừng nói hẹn lần sau gặp lại. Nghĩ muốn đuổi theo nói mấy câu, cô đã lái xe ngang qua trước mặt anh, thuận tiện vẫy tay với anh.

Kết quả này thật là làm cho người ta uể oải. Tiểu Diễm cũng không biết ngày đó Mẫn Huy và Phùng Tuyền nói nhảm chán, bạn bè nói dẫn anh đi tụ hội, anh liền đi. Nào biết là hôn lễ, thức ăn còn tinh xảo, nhưng không gặp mỹ nữ. Cuối cùng rốt cuộc gặp được một người, nhưng lại trong trường hợp đó. Kéo cô xuống nước cũng chỉ là nhất thời xúc động, nguyên tưởng rằng bị làm chặt vật giống nhau, không ngờ cô bơi tốt như vậy, còn chưa kịp chờ anh giúp liền bơi lên bờ rồi. Mặc dù váy lót dưới lễ phục không lộ ra, nhưng lễ phục dính vào trên người khó tránh khỏi có chút bó sát, bất quá vóc người của cô thật không tệ, cười lên càng xinh đẹp. Thật vất vả hỏi thăm được chỗ làm của cô, sẽ không cứ như vậy liền kết thúc chứ?

Đương nhiên, cơ hội vẫn có. Trên tiệc cưới chính thức của Mẫn Huy và Phùng Tuyền, đương nhiên anh lại "Gặp" được Cao Lăng. Đến gần lấy cớ cũ: "Cô Cao, thật ra thì tôi còn muốn bồi thường lễ phục lần trước cho cô. Đã đặt làm, không biết đưa đến đâu." Nói đến đây, chính anh cũng cảm thấy xấu hổ. Anh nghe nói cô có rất nhiều người theo đuổi, nhưng không ai thành công, mỹ nữ này tính tình rất cổ quái. Thật ra thì anh chẳng phải thích khiêu chiến, nhưng anh thích cô, vậy thì không có biện pháp nào khác, phải kiên trì đến cùng thôi.

Trong vòng một tuần lễ Cao Lăng gặp anh ta hai lần, dĩ nhiên sẽ không không nhớ rõ anh ta là ai, trầm ngâm một lát, nói: "Đưa đến nhà tôi thôi. Anh Tiểu, anh quá khách khí." Lễ phục, vẫn không thích hợp mặc thường ngày. Thật ra thì cô muốn trả chi phí giặt quần áo cho anh ta (âu phục của anh ta giặt qua một lần chắc còn có thể mặc được), thế nhưng hôm nay chỉ đem theo một đồng card, cuối cùng cũng không thể không kéo mẹ tới đây, từ trong bóp da của bà rút ra 100.

Lấy được địa chỉ của cô, anh mở còi trong bụng, sau khi được như ý vẫn không quên nói: "Đề số điện thoại lại cho tôi đi, tránh cho công ty chuyển phát nhanh không tìm được." Anh thật bội phục mình, nhớ không lầm đây là lần đầu tiên anh làm chuyện như vậy, vậy mà nhanh trí nghĩ ra được biện pháp này.

Cao Lăng lại viết số điện thoại cho anh ta, lễ phép cười cười.

Kỳ thật tâm tư của cô không ở chỗ này, trường hợp đêm nay quả thật làm cho người ta nhức đầu. Đối với phụ nữ ba mươi tuổi độc thân mà nói, từ trước đến nay hôn lễ của người khác không dễ chịu đựng, huống chi còn có ba mẹ cô ở đây. Mặc dù cô ngồi ở bàn tân nhân, chỉ lo ăn uống, nhưng trường bối quan tâm tới hôn nhân của cô vẫn qua lại không dứt. Mẹ đi tới vỗ bả vai của cô cười hỏi: "Tiểu tử vừa rồi là ai? Không tệ không tệ, quen biết bao lâu rồi hả?"

Cô cầm một miếng bánh ngọt hạt dẻ cắn một cái, không chút để ý trả lời: "Biết khoảng một tuần, chờ Thứ hai Cục Dân Chính đi làm liền đi đăng ký."

Mẹ hết cách với cô, vỗ cô một cái thất vọng trở về chỗ ngồi.

Qua không quá mấy ngày, Cao Lăng liền đụng phải Tiểu Diễm ở dưới lầu nhà mình.

"Tôi thuận đường đưa lễ phục cho cô, không cần chuyển phát phiền phức như vậy." Lời nói dối càng nói càng trôi chảy.

Lúc này Cao Lăng khẽ cau mày nhìn anh, anh có chút chột dạ, mở cửa xe ở ghế sau cầm túi đựng quần áo cho cô. Cô nhìn lướt qua bảng hiệu xe anh ta, là Audi tứ quý. Trên chỗ pho lá có một túi giấy lại thu hút chú ý của cô: "Vị Chân Quán? Nghe nói món cháo nơi đó rất ngon."

Tiểu Diễm lập tức xách túi giấy ra cho cô, nói: "Đây là cháo gà và giò cháo quẩy mới đóng gói, đói bụng không?"

"Không phải com tối của anh sao?" Đương nhiên cô đói, tan việc còn chưa kịp gọi đồ ăn ngoài.

Anh ta lắc đầu cười nói: "Không phải, tôi đã ăn rồi. Vốn là mua đồ ngày mai ăn sáng, chỉ là suy nghĩ lại nguội ăn không ngon." Vì lấy lòng mỹ nữ com tối tính là gì!

Xét thấy ánh mắt anh ta chân thành như vậy, cô nhận lấy túi giấy, vui vẻ cười: "Cám ơn!"

Tiểu Diễm vui đến quên trời đất, choáng váng mơ hồ nhìn theo dáng cô đi vào hành lang. Thì ra chỉ cần một bát cháo là có thể làm cho cô vui vẻ nha! Được cô vũ gặp bội anh quyết định phát dương quang đại thành công này. Dù sao anh rất rảnh rỗi, biết được đúng thời điểm vợ vết món ăn và chờ người yêu tan tâm.

Khi anh xách sàu riêng bơ cùng sùi cảo tôm xuất hiện ở dưới lầu nhà Cao Lăng lần nữa, cô đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Có phải anh muốn theo đuổi tôi hay không?"

A? Chẳng lẽ tới bây giờ cô mới phát hiện ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37-2: Ngoại truyện Cao Lăng (2)

Ánh mắt phòng bị kia làm cho lòng của Tiểu Diễm lạnh hơn phân nửa. "Không được sao." Anh thở dài, xách hộp đóng gói đưa cho cô, lùi một bước nói nhỏ, "Làm phiền em rồi."

Bộ dạng ủ rũ cúi đầu của đứa nhỏ này thật đáng thương, làm cho cô có chút không đành lòng, liền nói: "A. Cũng không có."

"Có thật không?" Anh ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt sáng rực, "Em không ghét thật tốt quá! Vậy ngày mai, anh lại đến ." Nói xong liền chui vào trong xe, đi mất.

Cao Lăng hoàn toàn không kịp phản ứng, nhìn anh vui mừng như thế, mình hẳn không nhất thời mềm lòng đã làm sai điều gì chứ? Chỉ là, ngày mai anh ta còn tới nữa, không biết lại mang đến món ngon gì đây, mơ hồ có chút chờ mong.

Mỗi ngày Tiểu Diễm hưng trí bưng bưng xem báo lên mạng, tìm những quán ăn có phong cách khác biệt, bạn bè đều cho rằng anh tẩu hỏa nhập ma, vậy mà anh lại làm không biết mệt. Mỗi lần anh đều đóng gói hai phần món ăn giống nhau. Thủ sẵn chờ tới lúc Cao Lăng tan tâm đưa com tối, tán gẫu với cô một hai câu liền rồi đi. Trở lại khu nhà ở ngồi trên thảm gần cửa sổ, vừa thưởng thức cảnh đêm vừa ăn phần kia của mình.

Cứ như thế kéo dài hơn một tháng, để hồi báo Cao Lăng liền mời anh đi ăn lẩu. Ở trong tiệm chọn một chỗ ngồi gần bên cạnh máy điều hòa, hơi lạnh đầy đủ nhưng vẫn ăn đến đầu đầy mồ hôi. Cô pha tương hơi nhiều đoán là khẩu vị rất nặng, anh không chịu nổi, cũng thêm tương cay vào, lại mức thêm hai thìa ớt. Cho dù bữa com này làm cho bao tử anh cả đêm giống như lửa đốt, nhưng trong lòng rất ngọt ngào.

Cái này không biết có phải là tiến triển hay không, ít nhất Cao Lăng đã đồng ý hẹn hò với anh. Mặc dù cảm giác còn chút khó khăn, nhưng vẫn hy vọng đến lúc nào đó anh có thể nắm tay cô, đây chính là thỏa mãn lớn nhất rồi.

Vậy mà, anh không ngờ, cơ hội lại có thể đến nhanh như vậy, nhanh đến mức anh trở tay không kịp.

Hôm nay anh đi vòng quanh năm quán ăn, đến nhà Cao Lăng có chút trễ. Ở dưới lầu do dự hồi lâu, vẫn quyết định đi gõ cửa. Sau khi vào thang máy bắt đầu thấp thỏm, chắc là bảo an cho rằng anh lên lút làm trò gì, nhìn chòng chọc anh thật lâu, nhưng nhìn bề ngoài anh không giống kẻ xấu, liền án binh bất động, đợi đến khi tới cửa nhà Cao Lăng, xác định là người quen, mới đi.

Cao Lăng mở cửa thấy là anh, có chút kinh ngạc. Tiểu Diễm rất sợ cô đuổi người, cúi đầu nói: "Hôm nay trên đường có hơi kẹt xe. Nếu em ăn rồi."

"Còn chưa có." Cô cười. Cho rằng anh không tới, đang tính gọi đồ ăn ngoài. Từ trước đến nay Tiểu Diễm bất chấp mưa gió, bỗng nhiên không đến làm cho cô có chút không quen. Cái này giống như cứ tưởng rằng chuyến bay bị hủy bỏ, kết quả chỉ là trễ giờ một chút mà thôi, cứ như vậy thay đổi thành vui mừng.

Tiểu Diễm giờ túi ny lon lên: "Hại em đói bụng, thật xin lỗi! Anh bảo đảm về sau tuyệt đối không đến trễ nữa!"

Cao Lăng cảm thấy vẻ mặt trịnh trọng của anh hết sức thú vị, nhận túi, nhìn anh cười.

Tiểu Diễm bị cô nhìn lỗ tai nóng lên, bối rối nói: "Anh, anh đi trước."

"Anh ăn chưa ?" Cô kéo anh lại.

"Chưa." Anh sững sờ trả lời.

Cô buông tay, lại hỏi: "Vậy tối nay còn có việc sao?"

Anh lắc đầu.

Cô liền nhích vào trong nhường đường: "Nếu không ngại, ăn chung đi."

Tiểu Diễm không phải người ngu, vội vàng khom lưng cúi gằm, miệng còn trả lời: "Không ngại, không ngại." Cúi đến một nửa lại mang trở vào.

"Làm sao vậy?" Cao Lăng nghi hoặc.

Anh chỉ chỉ túi ny lon trong tay cô, nói: "Trong xe anh còn có một phần. Nhiều đây, hai chúng ta ăn không đủ. Em chờ một chút, anh lập tức sẽ trở lại ngay." Nói xong liền vội vàng đi lấy.

Mở hộp đựng thức ăn ra, thấy hai phần thức ăn giống nhau, Cao Lăng kỳ quái nhìn về phía anh. Tiểu Diễm lúng túng nói: "Anh chỉ là muốn ăn chung với em, không, không đúng, chỉ là muốn ăn giống như của em."

Cao Lăng cười cười, cầm thức ăn xếp lên bàn trong phòng bếp. Tiểu Diễm đi theo vào, cũng không dám tùy tiện quan sát bày trí của phòng khách. Cô phát hiện anh mất tự nhiên, liền kéo cái ghế bên cạnh bàn ra nói: "Ngồi đi."

Anh đoan đoan chánh chánh ngồi xuống, hai tay để lên bàn, mười ngón tay đan chéo nhau, hai mắt luôn dõi theo cô.

Cao Lăng ít nói, anh tìm mấy chủ đề lưu hành, cô nghe xong cũng góp vào chút ít, bất quá tốt xấu gì một bữa cơm trôi qua cũng không có tệ ngắt.

Ăn xong, Cao Lăng đứng dậy dọn dẹp chén đĩa, Tiểu Diễm theo vào phòng bếp cướp việc rửa chén, cô cũng không khách khí, nói: "Làm phiền anh." Minh lại cầm khăn lau, xoay người đi phòng khách.

Không thể cùng cô sống vai đứng ở đây, làm cho anh có chút tiếc nuối, nhưng nói chung cũng ở chung một phòng, nghĩ lại vẫn rất âm áp. Chỉ là, anh ít khi làm việc nhà, cầm bình nước rửa chén không biết nên dùng bao nhiêu, ặc, tùy tiện đi, chắc là không sao đâu. Anh vui vẻ chà chén đĩa, thiếu chút nữa hừ hừ hát khê.

Cao Lăng vào thư phòng trả lời thư đến, sau đó ra ngoài mở TV, mới bắt đầu lau bàn. Trên tivi một đôi nam nữ đang cãi vã, cô không chú ý lắm, không đây một phút lập tức biến thành âm thanh mập mờ, cô ngẩng đầu nhìn qua, được rồi, hai người này đã thân thiết lại rồi. Cũng không phải cảnh gì thất thường, chỉ là hôn môi mà thôi. Dù sao đã lau xong cái bàn, cô đi vào phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ, trở lại phòng khách đứng trước tivi ôm ngực xem. Bộ phim này tiết tấu rất chậm, chờ anh trở lại, hai nhân vật chính vẫn còn ở trên giường lăn lộn.

Nhìn một chút, cô lại nghĩ tới chuyện ban ngày. Không đúng lúc nghe được hai nam đồng nghiệp nghị luận sau lưng cô, nói cô tính khí không tốt có thể là do nội tiết mất cân đối, sau đó lại còn suy đoán cô là đồng tính luyến ái. Lúc ấy cô một cước đá văng cánh cửa khép hờ, lạnh lùng hỏi: "Hiểu kỳ như vậy, tại sao không tìm tôi chứng thật?" Hai người kia bị dọa sợ không nhẹ, lập tức xám xịt bỏ chạy.

Thật ra thì, cũng không phải là lần đầu tiên nghe được loại lời đồn đãi này, bình thường cô quay đầu liền quên. Nhưng lần này làm cho cô để ý, cô có thể khí thế hùng hồn bác bỏ mình là đồng tính luyến ái, nhưng không cách nào biện bạch vấn đề quan hệ. Nghĩ tới thôi cũng làm người ta nhục chí, cô thật đúng là ba mươi tuổi rồi, có lẽ cộng thêm một chữ "Gia" cũng không quá.

"Anh rửa xong rồi." Tiểu Diễm không biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng cô, cười tranh công.

Cao Lăng cau mày quan sát anh từ đầu đến chân một lần, cuối cùng nhìn anh vẻ mặt suy tư. Tiểu Diễm cảm thấy ánh mắt cô như đao, tay chân cứng ngắc, không hiểu tâm tình cô làm sao lại chuyển kém như vậy.

Cuối cùng cô chỉ chỉ đôi nam nữ dính vào nhau trên TV nói: "Anh có muốn thử một chút hay không?"

"Thử, thử cái gì?" Anh thấy cổ họng mình khát khô, rất sợ mình hiểu sai ý, mạo phạm người đẹp.

Cô đưa tay khoác lên khuỷu tay anh, yên lặng nhìn anh. Tiểu Diễm không hiểu nữa chính là đồ ngu rồi, giương tay ôm lấy cô, thấy cô không kháng cự, liền ôm sát vào. Sóng mắt cô như nước không trốn không tránh nhìn thẳng vào anh, anh cũng không nhìn được nữa, cúi đầu nhích tới gần, nhẹ cọ vào khoe môi khẽ nhếch của cô, vừa chạm vào liền tách ra. Hai gò má cô thoáng đỏ bừng lên, ánh mắt mê ly, anh liền không khách khí nữa, cắn một cái vào đôi môi mọng nước kia. Anh liếm cánh môi của cô, dùng sức mút lưỡi của cô, tuy bị anh trêu chọc, cô lại không ngượng ngừng, vòng tay qua cổ của anh hôn trả lại.

Sau khi nụ hôn vừa kết thúc, cô nắm tay của anh dẫn anh vào phòng ngủ, anh lại ôm lấy cô, hôn lên trên cổ. Cô để mặc anh cúi từng nút áo sơ mi của mình, hôn từ xương quai xanh xuống, chóp mũi chạm vào ngực, cô không khỏi "Ừm" một tiếng, anh ôm cô lên, đặt lên giường Châu Âu rộng lớn. Trọng tâm không vững, cô vội ôm vai anh, anh rất tự nhiên vùi mặt vào giữa ngực cô.

Vuốt ve lưng của cô, anh chỉ cần một giây là có thể cởi bỏ móc áo ngực của cô, bỗng nhiên cô ngăn anh lại, vội vàng nhảy xuống đất. Anh mờ mịt, cô nắm lấy tay anh, hơi đỏ mặt nói: "Chỗ của em không có ..."

Anh phản ứng kịp, nói: "Anh đi mua." Lại hôn cô một cái, liền vội vàng lao ra cửa.

Nhà của Cao Lăng ở lầu bảy, thang máy chưa lên chỉ có thang bộ, bình thường có thể chờ được, nhưng lúc này Tiểu Diễn làm sao mà đợi được, chạy thẳng tới cầu thang, vọt vào cửa hàng tiện lợi đối diện đường cái. Nhưng khi đối mặt với toàn bộ các loại nhãn hiệu mùi vị được trưng bày trên giá, lại chần chừ, cuối cùng chọn hai hộp nhãn hiệu bình thường. Thật sự không rõ sở thích của Cao Lăng lắm, không nên khinh xuất chọn vị dâu tây táo hay là vân tay.

Thờ hồng học lại leo lên lầu bảy, ấn chuông cửa, ba phút, không ai mở cửa. Ngủ rồi sao? Ấn một lần nữa, lại qua ba phút, vẫn không ai đáp lại. Cả người anh ỉu xiu đi xuống, đặt mông ngồi trên hành lang đối diện cửa. Cô đôi ý rồi. Chắc vậy, nên suy nghĩ thật kỹ. Mặc dù anh thật sự rất muốn.

"Két" cửa mở ra. Cao Lăng mặc áo ngủ, nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt, xin lỗi nói: "Thật xin lỗi, em đang tắm, không nghe thấy."

Tiểu Diễn như được sống lại: "Không sao!"

"Công nhân làm vệ sinh luôn luôn qua loa dọn không sạch hành lang, tốt nhất anh đừng ngồi ở đó." Cô rút khăn lông đang khoác trên cổ ra lau tóc ướt.

Đương nhiên anh sẽ không quyến luyến mặt sàn xi măng, cởi giày vào phòng. Cao Lăng đưa cho anh một cái khăn lông mới, đẩy anh vào phòng tắm, nói: "Anh cũng tắm đi." Tiểu Diễn lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại sợ tắm không sạch sẽ làm Cao Lăng ghét bỏ, cho nên động tác lau chà hết sức thô lỗ. Sau khi lau khô, lại phát hiện không có quần áo để thay, bất đắc dĩ chỉ có thể quần khăn ướt ở ngang hông.

Tiểu Diễn đi tới trước cửa phòng ngủ, thấy Cao Lăng đang ngồi ở trên giường sấy tóc, cổ áo ngủ bằng bông nửa mở, đường cong trước ngực bởi vì động tác nghiêng về phía trước như ẩn như hiện. Anh nuốt nước miếng, cảm thấy mình có chút thô bỉ, bởi vì khăn lông dùng che chắn hơi ngắn, liền vội vàng đi vào.

Cao Lăng nhìn anh cười cười, anh cẩn thận từng li từng tí ngồi xuống ở bên cạnh cô, cô đưa máy sấy tới: "Cho anh, em xong rồi."

Tiểu Diễn chạm nhẹ vào cánh tay trơn nhẵn của cô, ngực giống như bị mèo cào, rốt cuộc không nhịn được nữa, nắm cổ tay của cô liền nhào tới. Cao Lăng thở nhẹ một tiếng, bị anh áp đảo, cho đến khi cảm thấy phía trên nặng nề, mới ý thức được anh vậy mà khỏe mạnh hơn cô nhiều. "Đợi chút, để em cởi quần áo." Cô nói. Kỳ thật có chút khản trương.

Tiểu Diễn cũng không để ý cô nói cái gì, hôn dần lên, cắn cắn liếm liếm. Lúc đầu cô còn "Ồ ồ" muốn nói chuyện, về sau môi cũng bị anh mút sưng lên, có chút đau, lại có cổ nhiệt lưu khác thường từ miệng lan đến não, hai cánh tay liền không tự chủ bò lên bờ vai của anh. Anh chen người vào giữa hai chân cô, lục lọi cởi dây buộc áo ngủ ra, không ngờ bên trong cô còn mặc đồ lót, chỉ có thể vừa hôn cô, vừa cởi quần áo vướng bận ra. Trong lúc dây áo ngực bị cởi ra, tay của anh liền đặt lên một bên no đủ, hân xương quai xanh của cô, lòng bàn tay vuốt ve xoa nắn, cô nhẹ giọng hít khí, bất mãn lầu bầu: "Đau. . . . Bóp nữa em cào anh cho xem!"

Tiểu Diễn nhìn cười, dừng lại động tác trong tay, chỉ dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó ngẩng đầu hôn lên cằm của cô một cái, ở dưới cái nhìn chăm chú của cô, dùng đầu lưỡi day nhẹ đỉnh cao, sau đó há miệng ngậm lấy. Cô hít một hơi khí lạnh, lại không chịu thừa nhận hưng phấn cực độ đã bị anh khơi lên, xoa đỉnh đầu anh, nói đứt quãng: "Ừm. Nghe người ta nói, thanh niên thích. vú của phụ nữ, thành, thành thực đàn ông thích cạp mông của con gái. Anh cảm thấy thế nào?"

"Nói như vậy, đàn ông là gì chứ?" Tiểu Diễn dùng răng mài mài, làm cô khẽ run lên, anh lại ngẩng đầu lên cười hỏi, "Phụ nữ thì thích chỗ nào của đàn ông?"

Cao Lăng lật người đè lên trên anh, trả lời: "Miệng." Nói xong đến gần ngậm chặt môi của anh, Tiểu Diễn đưa tay ôm eo của cô, lột áo ngủ đã lỏng lẻo trên người cô xuống. Hai người lăn lộn ôm hôn, lúc anh đè cô xuống lần nữa, đang muốn tiến vào, lại nhớ tới chuyện quan trọng, vội vàng lật người xuống giường, nhặt lên cái hộp lăn lóc trên mặt đất. Cao Lăng chống khuỷu tay nửa ngồi dậy, trừng lớn mắt theo dõi quá trình anh mặc áo mưa.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37-3: Ngoại Truyện Cao Lăng (3)

"Tới đây" Tiểu Diễn lại đè lên trên người, cô nhắm nghiền hai mắt lại. Khi anh chậm rãi đẩy vào, cô nhũn chặt lông mày, giọt mồ hôi trên người anh liền rớt xuống, không ngừng hỏi: "Có đau không? Có đau không?"

Cô lắc đầu: "Không, không đau lắm."

Anh căng thẳng trọng tiến hành tới cùng, bởi vì sợ cô không thoải mái, không dám đè mạnh cô, liền dùng hai cánh tay chống thân lên. Cô mở đôi mắt mờ mịt mông lung, hơi ngẩng đầu lên hỏi: "Có chảy máu hay không?"

"Có chút." Anh đỡ eo cô, bắt đầu ra vào.

"A!" Cô ôm vai anh, cắn môi dưới. Cảm giác anh đang trong cơ thể nảy lên, va chạm, có loại cảm giác không thể diễn tả, giống như có chút đau, lại không phải đau không chịu được.

Khi tất cả yên tĩnh lại, cô chỉ cảm thấy có cái gì đó rối cuộc cũng từ trong cơ thể cô đi ra ngoài, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lẳng lặng nằm một lát, Tiểu Diễn ôm cô vào trong ngực, nói khẽ: "Em nên nói cho anh biết, anh sẽ cẩn thận hơn."

Cao Lăng nhìn anh hỏi: "Vừa rồi, là tất cả phải không?"

Anh hỏi: "Tất cả cái gì?"

"Tất cả cảm giác." Cô nói, "Anh cảm thấy thoải mái không?"

"Ừ, tốt vô cùng." Anh trả lời, đưa tay xoa nhẹ móng cô, "Em thì sao?"

"Không biết." Cô thành thật trả lời.

Anh không nói lời nào lại đè lên người cô: "Thử một lần nữa."

Lúc này quá trình tương tự, nhưng cô lại như lọt vào một cơn sóng to nào đó, dường như thân nhiệt nóng lên làm cho cô có thể hưng phấn hơn, dưới ngón tay và đôi môi an ủi của anh, hoàn toàn đắm sâu vào. Cuối cùng đạt tới cao trào, làm cho toàn thân cô cứng ngắc. Lúc kết thúc anh thở hồng hộc, nắm cằm của cô hỏi: "Như thế nào?"

Cô hoàn toàn xụi lơ dưới thân anh, mắt nhìn thẳng vào trần nhà. Tiểu Diễn lung lay cô: "Này!" Cô nhìn sang anh cười nói: "Rất thoải mái!" Sớm biết như vậy, cô làm sao vẫn là xử nữ chứ!

Hai người từ từ cũng khôi phục thể lực, Cao Lăng đẩy Tiểu Diễn đi tắm lần nữa, thừa lúc này đổi ga giường đã bị dơ đi. Chờ cô tắm xong đi ra, Tiểu Diễn đang nhét quần áo vào trong máy giặt.

Cô dạy anh cách dùng xong, liền nằm lại trên giường, lớn tiếng hỏi: "Tiểu Diễn, anh bao nhiêu tuổi rồi?"

"Hai mươi. Bảy." Anh loay hoay với máy giặt xong, trở lại phòng ngủ.

Cô cười: "Tám mấy?"

". Tám hai."

"A, vậy là em trai rồi." Cô nói, "Nhỏ hơn em bốn tuổi đấy."

Tiểu Diễn có chút mất hứng, đỏ mặt: "Nhỏ hơn bốn tuổi thì sao?"

Cao Lăng đứng dậy hôn một cái lên môi anh, nói: "Không sao cả. Em trai cũng có thể."

Sáng ngày hôm sau lúc Tiểu Diễn tỉnh dậy, Cao Lăng đã đi làm rồi. Trên bàn ở phòng khách kẹp một tờ giấy: "Trong tủ lạnh có sữa tươi, ra ngoài nhớ khóa cửa lại".

Tiểu Diễn thay xong quần áo, đi tới trước cửa lại quay trở về, cầm ly thủy tinh ở phòng bếp, rót chén sữa tươi, tựa vào trên kệ bếp uống từng hớp từng hớp. Chất lỏng lạnh lẽo dường như có chút mặn, anh cau mày, nuốt xuống giọt cuối cùng. Xem ra đối với sự yêu thích ăn sáng bọn họ không giống nhau, bất quá không phải là không thể chậm rãi thích ứng. Chắc sáng nay Cao Lăng cũng uống một hớp giống như vậy, có lẽ còn dùng cùng một cái ly. Nghĩ tới đây, anh mở vòi nước, vui rạo rức rửa ly thủy tinh.

Một đường huyết sáo trở lại nhà mình, ngừng xe ở ga ra tầng ngầm, ở trong thang máy trong suốt thưởng thức toàn bộ quang cảnh thành phố. Anh ở lầu 20, ngồi phịch ở trên ghế sa lon nhìn xuống cầu vượt và biển quảng cáo điện tử cách đó không xa hết sức thú vị.

"Reng reng reng" điện thoại reo lên, đưa tay là có thể với tới, liền nhận điện thoại.

"A lô?" Tâm tình của anh đang tốt, cho nên giọng nói rất hòa nhã.

"Tôi hôm qua cậu đi đâu? Tại sao điện thoại di động không gọi được?" Giọng nói của đối phương không lớn, nhưng lại lạnh như băng.

"A, chị." Trong lòng anh kinh hoàng một chút, nhưng rất nhanh liền cười rộ lên, "Điện thoại của em không gọi được? Không thể nào! Em lập tức nạp tiền."

"Không cần, tôi đã cho nạp cho cậu rồi. Tối hôm qua cậu ở đâu?" Tiểu Vi hỏi lần nữa.

Tiểu Diễn cười nói: "Ồ chỗ bạn chơi. Chị, tìm em có chuyện gì?"

Tiểu Vi không hài lòng câu trả lời của anh lắm, nhưng ở cách xa, chỉ có thể đợi anh về nhà dạy dỗ lại: "Ba mẹ bảo tôi tìm việc cho cậu, cậu tốt nhất lập

tức trở về Thượng Hải cho tôi."

Tiểu Diễm ngập, trả lời: "A, qua mấy ngày nữa em sẽ về."

"Trong vòng một tuần."

"Ít nhất cũng cho em chút thời gian book vé máy bay chứ." Anh rót cho mình chén nước.

Tiểu Vi mặc kệ anh, nói: "Tôi còn có việc, tự cậu xem mà làm. Sự kiên nhẫn của tôi có hạn, Tiểu Diễm, cậu đừng chọc giận tôi!" Nói xong "Bụp" cúp điện thoại.

Tiểu Diễm luôn biết Tiểu Vi rất lợi hại, chỉ là trời cao hoàng đế ở xa, dường như anh cũng không có gì phải lo sợ, cho nên cúp điện thoại liền quên chuyện này. Sau khi pha cà phê, mở máy vi tính, ở cửa hàng trên mạng đặt hai thứ rượu sâm banh và hoa hồng. Tiếp đó lại bắt đầu vợ vết thức ăn ngon, các tiệm ăn trong thành phố tìm không ra mới mẽ gì, dần dần mở rộng ra vùng ngoại ô, sau đó lại chuyển sang nông thôn, không biết ở nông thôn có gì đặc biệt không.

Thuận tay viết xuống các món ăn ngon trên diễn đàn so sánh với món hôm qua, cái này hơi ít dinh dưỡng, lại thổi phồng tên quán cơm, thậm chí ngay cả hộp đựng cũng ca ngợi hơi quá. Bận rộn đến buổi trưa, phát hiện mì ăn liền đã cạn sạch, liền đi siêu thị mua sắm một phen.

Buổi chiều chờ hoa hồng đã đặt đưa đến, anh cầm tờ báo gói kỹ lại rồi ra cửa.

Trải qua tối hôm qua, Cao Lăng không thể chặn Tiểu Diễm đưa com tới ngoài cửa nữa. Anh đối xử với cô thân mật hơn, khẽ ôm vai cô, đưa hoa cho cô, nhận lấy mấy quyển sách vừa dày vừa nặng trên tay cô. Cao Lăng cũng không từ chối, cầm hoa nói: "Nhà em không có bình đựng."

Tiểu Diễm cười nói: "Anh mua rồi." Anh đã mua một cái bình hoa thủy tinh miệng rộng thật lớn ở siêu thị, về sau tìm thêm cái tốt hơn.

Cao Lăng cắm hoa vào bình để trên bàn con trong phòng khách, Tiểu Diễm đã bố trí xong món ăn. Tiêu khiển sau khi ăn xong của hai người chính là vận động giống tối hôm qua. Nhưng bây giờ còn hơi sớm, Cao Lăng đi thư phòng tìm tài liệu, còn có một bài báo cáo cần phải viết nữa. Đợi cô trở về phòng, Tiểu Diễm đã ôm quyển tạp chí du lịch ngủ thiếp đi. Trong giấc mộng anh bấu môi, hết sức đáng yêu, Cao Lăng cảm thấy thú vị, dùng ngón tay chọc má anh, vậy mà anh ngủ không sâu, xoa mắt tỉnh lại, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Hơn mười một giờ." Cao Lăng không đành lòng đuổi anh đi, liền hỏi, "Người trong nhà của anh sẽ lo lắng cho anh hay không?"

Anh ngồi dậy, tới sát bên cô, nói: "Bây giờ anh ở có một mình, những người khác trong nhà đều ở Thượng Hải."

Cao Lăng gạt đầu một cái, thấy anh từ từ cọ đi lên, cũng không phải không muốn, đặt tay lên vai của anh để mặc anh hôn. Tay của anh mò vào trong áo ngực của cô, cô tựa đầu vào vai anh, thờ khẽ nói: "Ngày mai anh đừng đến."

"Tại sao?" Anh chấn động, nâng mặt của cô lên hoảng sợ hỏi.

Cô vòng tay qua cổ của anh, đáp: "Em hơi mệt. . . ."

Anh ôm eo của cô, để cô ngồi trên đùi anh, nói: "Anh bảo đảm ngày mai sẽ tuân thủ phép tắc."

"Vậy hôm nay thì sao?" Cô hỏi.

"Hôm nay. Hôm nay." Anh gặm cổ cô, mút cắn trên nửa thân trần của cô, sau đó ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi, "Em nói như thế được không?"

Cao Lăng ngồi xếp bằng, cời bộ đồ ngủ, đụng ngã Tiểu Diễm, nằm ở trên người anh cười nói: "Em trai Tiểu, em càng ngày càng có năng lực nha!"

"Anh làm gì em?" Anh vô tội chớp mắt, giang hai tay bày ra chữ đại (大) .

"Nhìn xem trên cổ em đầy vết hôn, mùa hè anh bảo em làm sao mặc áo cổ cao được !" Cô cời nút áo ngủ của anh ra, khẽ vuốt ve trên ngực anh, nghiêng đầu hỏi, "Sờ rất trơn bóng, anh nói tại sao da của anh dày như vậy chứ?"

Tiểu Diễm nâng eo của cô lên, cười nói: "Em có thể dùng thêm chút sức cắn nha!" Nói xong ngậm môi của cô, lặp lại bắt đầu gặm cắn: "Giống như vậy. . . ."

Cô không phải đối thủ của anh, thua trận rất nhanh, ở dưới thân anh giống như con mèo con nức nở nghẹn ngào.

Tiếp tục hơn mười ngày, mỗi đêm Tiểu Diễm đều đến nhà Cao Lăng. Giữa thời gian đó có nhận được một cú điện thoại của Tiểu Vi, chỉ hỏi anh chừng nào về nhà, anh đang mệt thiết cùng Cao Lăng, làm sao bằng lòng rời khỏi Bắc Kinh, cười ha ha cho qua. Khi anh phát hiện thủ đoạn phía sau của Tiểu Vi thì đã trễ.

Hôm nay anh đưa bạn đi ngoại thành làm chút chuyện, trên đường trở về phát hiện sắp xăng, vậy mà đi ngang qua hai trạm xăng dầu, một cái bởi vì một người trộm dầu đóng cửa chính đồn sửa sang lại, một cái không có xăng, chỉ có dầu diesel (từ trước đến nay chỉ nghe nói thiếu dầu diesel, lần đầu tiên gặp phải thiếu xăng), kết quả xe của anh liền dừng lại ở ven đường. Xe đi ngang qua, không có một chiếc nào giúp đỡ anh và Audi của anh.

Anh buồn bực móc điện thoại ra, muốn tìm bạn giúp một tay. Nhưng khi lướt qua danh sách trong điện thoại, liền bắt tri bắt giác gọi cho Cao Lăng. Trò chuyện mấy câu, Cao Lăng hỏi anh đang ở đâu, anh cứ như vậy nói thật ra hết, cô nói: "Anh ở đó chờ."

Hôm nay Cao Lăng không lái xe, bắt một chiếc taxi đi tìm anh, hai người gặp nhau nói chuyện, không để ý tài xế taxi thu tiền xong liền chạy đi như một làn khói. Chờ Tiểu Diễn sực nhớ tới, cả bóng dáng của chiếc taxi kia đã không nhìn thấy nữa rồi.

"Làm sao bây giờ?" Anh lẩm bẩm một mình.

Cao Lăng nhìn cột mốc đường, cuộn tay áo lên, nói: "Đây chứ sao. Còn hai cây số."

Tiểu Diễn vội vàng ngăn cản: "Em tiếp tục lái, anh đây cho."

Lúc còn cách trạm xăng dầu 200m nữa, Tiểu Diễn hoàn toàn xụi lơ, Cao Lăng xuống giúp một tay, ngay cả sức lực ngăn cản anh cũng không có. Chờ đến trạm xăng dầu, Cao Lăng lại nhớ tới một chuyện, hỏi: "Hồi này tại sao chúng ta không gọi xe kéo chứ?"

Tiểu Diễn nghe xong, chân mềm nhũn, ngồi trên đất không thể cử động.

Xui xẻo hơn vẫn còn ở phía sau, chờ đổ đầy xăng xong lúc phải trả tiền, Tiểu Diễn mở bóp da ra phát hiện chỉ có một tờ 100 nguyên, ngoài ra còn mấy đồng tiền xu. Anh liền lấy thẻ ra quét, kết quả số tiền trong đó không đủ. Anh liền tục đổi mấy tấm thẻ khác, đều giống như thế, cuối cùng dùng tiền gửi trong ngân hàng, vẫn quét không được, kiểm tra lại số dư đều là con số 0. Ngay lập tức anh liền biết chỗ mấu chốt, không lãng phí nước miếng mắng ngân hàng nữa, xanh mặt bấm số điện thoại của Tiểu Vi. "Chị, chị thật là quá đáng!" Anh rống to về phía điện thoại di động.

"Tiểu Diễn, tôi nói rồi, đừng chọc tôi tức giận. Cút về nhanh lên." Tiểu Vi bình tĩnh nói.

"Ngay cả tiền đặt vé máy bay chị cũng không để lại cho em!" Tiểu Diễn oán hận nói.

"A!" Tiểu Vi lạnh lùng cười, "Vậy thì hãy mượn đám bạn bè của cậu đó." Nói xong, cúp điện thoại.

Tiểu Diễn giận đến muốn đập bể điện thoại di động, bị Cao Lăng ngăn cản: "Đừng đập! Anh không có tiền mua cái mới đâu." Cô thanh toán tiền xăng, chỉ huy Tiểu Diễn đang cúi đầu ủ rũ lái xe trở về thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-1: Ngoại truyện Đông Vân (1)

Lúc Đông Vân năm tuổi thì bị đưa vào Tiền gia làm hạ nhân, vất vả bán đứt. Lúc nhỏ cha nương rất nhẫn tâm, lớn một chút, rất may mắn không bị ném vào trong kỹ viện, dù sao loại địa phương đó mua nữ nhân, ra giá cao nhất.

Cả thôn ruộng nước, Tiền gia chiếm phân nửa, mướn mấy chục hộ tá điền, nhưng nguồn thu nhập chủ yếu nhất của Tiền gia cũng không phải điền tô (cho thuê ruộng), mà là mua bán tơ sống. Tiền gia là đại hộ, thu tầm cho giá cao, số lượng cũng lớn, người nuôi tằm ở thôn lân cận cũng sẵn lòng đi đường xa bán tằm cho nhà họ. Mấy năm ban đầu làm việc ở bên ngoài, thường có thể nhìn thấy từng gánh tằm nhẹ nhàng được nâng vào xưởng ươm tơ cách đại trạch không xa.

Khi được chín tuổi thì đại phu nhân thiếu nha đầu đắm chân, liền gọi nàng vào nội viện. Đông Vân làm người hầu hạ là có thiên phú, có thể biết được các chủ tử nghĩ cái gì muốn cái gì, đại phu nhân thường nói nàng là tri kỷ, rất yêu thích. Có lúc nàng nghĩ, có lẽ nàng chính là trời sanh làm mệnh nha hoàn. Qua hơn một năm, bởi vì Đại Thiệu Gia thường nháo nói bà vai bị đau, đại phu nhân lại đưa nàng cho Đại Thiệu Gia, sai nàng mỗi đêm xoa bóp vai cho Đại Thiệu Gia.

Đại Thiệu Gia thường nói dung mạo của nàng đẹp mắt, có lúc còn sờ mặt và tay nàng, trêu chọc một phen. Lúc đầu có chút sợ hãi, sau đó thì tập mãi thành thói quen rồi. Trần ma ma thị tì trong phòng Đại phu nhân nói, nha hoàn giống như nàng, đáng đáp xinh đẹp, lại lấy được sự yêu thích của phu nhân và thiếu gia, tương lai nhất định sẽ được thiếu gia thu vào phòng, đó chính là hạ nhân biến thành chủ tử, nửa đời sau hưởng phúc vô tận. Nàng nghĩ, làm thị thiếp chắc cũng tốt, ít nhất cũng không cần thức khuya dậy sớm, không cần đói bụng mà vẫn phải hầu hạ chủ tử ăn cơm, cũng không cần đứng hầu chủ tử xem hí kịch.

Sau đó, Đại Thiệu Gia thú nàng dâu từ nhỏ đã định thân vào cửa. Không biết tại sao, thiên kim nhà Cừ nhân lão gia rất không thích nàng, lần đầu tiên gặp mặt liền dùng ánh mắt hẹp dài liếc nhìn nàng nói: "Còn nhỏ tuổi mà đã có dáng vẻ hồ mị, về sau không biết tính tình ra sao!" Về sau hơi chút không hài lòng, liền lôi nàng ra đánh chửi, Đại Thiệu Gia có lúc nhìn không vừa mắt, khuyên đôi câu, nàng đã nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi của hắn chửi rủa.

Một ngày, đại phu nhân kêu nàng đi qua, nói: "Ngươi là đứa bé tốt, vốn muốn để ngươi ở bên cạnh thiếu gia, nhưng Đại thiếu phu nhân không chấp nhận được ngươi. Hiện tại coi như nhét ngươi vào nơi đó, nàng cũng sẽ không sống yên ổn, ta đây làm bà bà cũng không muốn trong nhà không có ngày lành, không thể làm gì khác hơn là đưa ngươi đi."

Nghe lời này, nước mắt của nàng liền "Bộp" rơi xuống. Đại phu nhân lại nói: "Bé ngoan, đừng khóc. Ta đã cho người tìm đường ra tốt cho người rồi, Lý gia Hằng Châu có lui tới làm ăn với chúng ta, nghe nói nhà bọn họ đang muốn tìm mấy nha hoàn khéo léo nhu thuận, ta thấy người phù hợp, liền cho mỗi giới giới thiệu người qua, hiện tại bên kia đã đáp ứng. Lý gia kia là vọng tộc đệ nhất đệ nhị, tài hùng thế mạnh, người sống nơi đó. Người sẽ được thanh thân thôi."

Chuyện đều đã quyết định như vậy, nàng an tâm hay không an tâm có cái gì khác nhau đâu? Rưng rưng thu dọn đồ đạc của mình, ngày hôm sau liền đi theo mỗi giới lên thuyền, đi đến địa phương xa lạ. Dọc theo đường đi, nàng an ủi chính mình, đều là làm hạ nhân, tới đâu cũng như vậy, phu nhân nói Lý gia Tài Đại Khí Thô, có lẽ tiền tiêu vật hàng tháng còn có thể được nhiều hơn. Nghĩ như vậy, nàng mới thấy khá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-2: Ngoại truyện Đông Vân (2)

Đến Lý gia nàng mới biết, thì ra là mỗi giới nói không sai, mặc kệ bàn về tài hay là bàn về thế, Tiền gia đều không bằng Lý gia. Trạch đệ lớn gấp ba lần Tiền gia, hạ nhân cũng nhiều hơn Tiền gia. Trong ba nữ tử cùng vào phủ chung với nàng, nàng nhỏ nhất, còn Uẩn Tú mười bốn tuổi đã thành chứng chạch nhất. Trong tất cả nha hoàn ở Lý gia đáng đáp thanh tú này của Thủy Linh, Đông Vân liền không tính là xuất chúng rồi.

Vào phủ một tháng, Đông Vân phát hiện quy củ ở Lý gia mặc dù không tính là nghiêm, nhưng hạ nhân ngay cả nói chuyện làm việc cũng tự có một loại phong thái, cho nên nàng thăm cảnh giác, nhắc nhở mình nói ít nhìn nhiều, tránh cho làm sai nói sai, để cho người ta xem nhẹ.

Hôm nay, quản gia dẫn ba người mới tới các nàng đến phòng Nhị tiểu thư. Đông Vân biết đây nhất định là muốn chọn nha hoàn nội viện, trong lòng không khỏi thấp thỏm, nếu Nhị tiểu thư không xem trúng, có thể sẽ bị phân đi phòng bếp. Nàng tâm khí cao, đương nhiên sẽ không cam tâm làm thô sử nha hoàn đốt lò.

Gian phòng Nhị tiểu thư tràn ngập hương hoa nhài nhàn nhạt, màn che sắc tím mỏng dùng ngân tuyến thêu Phù Vân ám hoa, mộc mạc lại tươi sáng. Khi nàng len lén quan sát người trong phòng, liền không nhận được thần phục, trách không được nha hoàn ở Lý gia đều đẹp mắt, thì ra là các tiểu thư đều xinh đẹp quý khí như vậy! Đặc biệt là Nhị tiểu thư, nàng là người đẹp nhất trong những người nàng đã gặp qua. Đang lúc nàng ngắm người, Nhị tiểu thư đã tuyển chọn Đồng Đồng hoạt bát nhất vào trong phòng Tứ Tiểu Thư. Chỉ nghe Nhị tiểu thư nói với thiếu nữ bên cạnh: "Oanh nhi mười mười, chỗ người cũng thêm một người đi, vào trong kinh cũng có thêm người làm bạn nói chuyện với người."

Thiếu nữ kia gật đầu một cái, nhìn sang Đông Vân, ánh mắt lại dừng lại trên người Uẩn Tú, nói nhỏ: "Người có vẻ lớn tuổi hơn một chút, trong nhà còn có ai? Có bằng lòng theo chúng ta hồi kinh hay không?"

Uẩn Tú vui vẻ gật đầu, trả lời: "Bằng lòng ạ. Trong nhà còn có huynh tỷ hầu hạ cha nương, không cần nô tì nhớ mong."

Đông Vân cúi đầu xuống, hai tay nắm chặt trong tay áo, hiểu chỉ có mình bị còn thừa lại thôi. Nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, dùng hết hơi sức cũng không ép trở về được, "Lách cách" một giọt rơi trên sàn nhà bằng gỗ.

"Làm cái gì vậy?" Một giọng nam dễ nghe từ cửa truyền đến.

"Nhị ca." Thiếu nữ kia kêu lên.

"Hạo ca ca, vào đây vào đây." Là tiếng nói của Nhị tiểu thư, "Trong nhà mới tới vài nữ hài, chuẩn bị phân đến mỗi phòng. Người cũng chọn một người đi?"

"Ta? Ha ha." Nam tử trẻ tuổi kia sáng sủa cười, bỗng nhiên cả kinh nói, "Ah, tại sao đứa nhỏ này lại khóc?"

Bị phát hiện rồi! Đã như vậy, nàng cũng bất chấp có bề mặt hay không, dùng tay áo lau khô nước mắt trên mặt, ngẩng đầu đứng thẳng.

Hắn giống như là hiểu tâm tư của nàng, cười nói: "Đừng khóc, người đi theo ta đi. Hơn nữa, trong phòng tỷ tỷ còn thiếu người đấy."

Nàng kinh ngạc nhìn về phía hắn, khi đối diện với hai con mắt ôn hòa kia, mặt của nàng "Bá" đỏ lên, bàn tay đè thật chặt ở trước ngực, rất sợ âm thanh quả tim đập "Thình thịch thình thịch" bị hắn nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-3: Ngoại truyện Đông Vân (3)

Cứ như vậy được Đại phòng dẫn tới Kinh Thành, hạ nhân ở nhà trong kinh thành nhàn hạ nhất. Trong phòng thiếu gia không thiếu tỷ nữ sai bảo, nàng là người mà hần vì Đại tiểu thư tuyển chọn. Kể từ khi thu dọn phòng Đại tiểu thư xong, thì nàng không có chuyện gì làm nữa, mỗi ngày lau chùi cũng không mất bao nhiêu thời gian, thường hay chạy đi đến phòng Oanh nhi tiểu thư tìm đám người Uẩn Tú nói chuyện. Đối với tình hình Đại phòng Lý gia, cũng do tán gẫu mà hiểu rõ hơn. Lão gia ở trong kinh làm đại quan, có hai vị tiểu thư một vị thiếu gia. Thiếu gia có công danh trên người, hình như rất nhanh sẽ thi cử nhân. Oanh nhi tiểu thư thì đã biết đến, mà chủ tử chưa từng gặp qua của nàng kia mới là phức tạp.

Đại tiểu thư là tỷ tỷ sanh đôi với thiếu gia, nhất định dung mạo rất đẹp mắt. Nhưng tại sao vẫn chưa trở về nhà? Thiếu gia nói, Đại tiểu thư thân thể không khỏe, ở nơi khác dưỡng bệnh. Nhưng bọn hạ nhân trong phủ truyền với nhau rằng, Đại tiểu thư là đi ra ngoài. Chẳng lẽ cùng người bỏ trốn ư? Trước kia ở Tiền gia cũng đã nghe nói qua, tiểu thư một nhà nào đó theo người bên ngoài cùng nhau trốn ra khỏi nhà. Nhưng mà, thật sự khó có thể tưởng tượng, thiếu gia tuần nhả như vậy, bảo tỷ của hần sao làm ra chuyện chẳng biết xấu hổ như thế được.

Về sau, lại nghe nói Đại tiểu thư là hứa gả cho hoàng tử làm Trắc Thất, còn là Vạn Tuế Gia khâm điểm ban cho nhân duyên. Nàng liền khẳng định chuyện phỏng đoán bỏ trốn kia là không chính xác. Đối với Đại tiểu thư, nàng càng hiếu kỳ thêm rồi.

Hôm nay, nàng đang ở sau nhà cắt cành đào, chuẩn bị cắm vào bình, rồi đặt vào trong phòng Đại tiểu thư và thiếu gia mỗi người một bình, liền nghe Phùng ma ma sốt ruột kêu: "Bích Lạc, Bích Lạc!"

"Dạ —— ở chỗ này." Nàng lên tiếng. Tên Bích Lạc này không thuận miệng, nhưng mà nếu là thiếu gia đặt cho, nàng cũng thật vui mừng đón nhận.

"Ôi chào, làm sao người còn ở chỗ này nha! Vứt đồ trên tay đi, để xuống để xuống mau!" Phùng ma ma lôi kéo nàng đi, "Người còn không biết hả, Đại tiểu thư đã về rồi!"

Nàng vừa nghe, vứt cây kéo lên trên đất, chạy như bay trở về. Thở hồng hộc chạy trở về viện, trên đường đụng phải ai cũng không rõ, vịn cửa phòng nhìn quanh vào trong, chỉ thấy một người ngồi đối diện với Oanh nhi tiểu thư, đây chính là Đại tiểu thư sao. Thật. . . .đẹp quá, vẻ đẹp hoàn toàn khác với Nhị tiểu thư. Nói như thế nào đây, nàng nhìn người một cái, ánh mắt đó có thể làm cho người không ngốc đầu lên được. Đây chính là chủ tử của nàng á!

Bạn đang đọc truyện *Đường Vê (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38-4: Ngoại truyện Đông Vân (4)

Nhờ phúc của Đại tiểu thư, tên của nàng rốt cuộc được thay đổi trở về, chỉ là có chút cảm giác có lỗi với thiếu gia.

Hạ nhân trong nhà người Bát Kỳ, đều tự xưng là “Nô tài” “Nô tỳ”, mắt thấy Uẩn Tú tỷ cũng theo quy củ này, nhưng Đông Vân cảm thấy không được tự nhiên, không thể nói ra miệng. Cũng may Đại tiểu thư không thêm đề ý chuyện này, Hồng Nguyệt Nhi tỷ tỷ trong phòng người cũng tốt, bảo nàng “Tù tử học là được“.

Theo tập quán trong kinh, thiếu gia phải gọi là “Đại gia”, Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư thì phải gọi “Đại cô nương”, “Nhị cô nương”, thật là kỳ quái, “Cô nương” đó không phải là gọi nha đầu sao? Vẫn là “Tiểu thư” hay hơn. Còn nữa, trong nhà người Mãn Thanh không thịnh hành gọi “Phu nhân”, “Nãi nãi”, Quý phu nhân phải gọi là “Phúc tấn“. Nếu Đại tiểu thư ra khỏi khuê phòng, vậy cũng phải sửa miệng gọi nàng là “Phúc tấn“.

Vị hôn phu của Đại tiểu thư, chính là Thập Tứ hoàng tử của Vạn Tuế Gia, suy nghĩ bao nhiêu lần cũng cảm thấy chắc là nhân vật cao không thể với tới, nhưng nghe nói vị gia này nhiệt tình, bên ngoài lú rú lú lo, trong lòng khó tránh khỏi có chút xem thường.

Chiều hôm đó, Đại tiểu thư đang nói chuyện với Oanh nhi tiểu thư, vị Thập Tứ gia này đã tìm tới cửa. Đại tiểu thư mất hứng không thêm gặp hần, liền phái nàng đi từ chối khéo. Lúc này, rốt cuộc nàng có thể biết đến vị chủ nhân này rồi.

“Buổi sáng Đại tiểu thư đọc sách mệt mỏi, đang nghỉ trưa ạ, gia mời ngài trở về đi.” Đông Vân hơi cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vạt áo của người nọ cất cao giọng nói. Lần đầu nói chuyện với người có thân phận tôn quý như vậy, nàng không có một chút run rẩy nào, không biết tại sao, chắc được hưởng khí phách của Đại tiểu thư, nên can đảm. Chỉ là vừa rồi cũng không dám tí mĩ quan sát vị gia này, chỉ thấy tay áo màu xanh ngọc áo khoác ngoài cộc tay màu xanh đen, vóc người rất cao.

Hần không để ý tới nàng, cứ thế đi vào trong. Đông Vân nóng lòng đi qua ngăn lại, ngẩng đầu thấy một gương mặt nghiêm nghị, bị ánh mắt khiếp người của hần làm sợ hãi lui một bước, hần liền đẩy nàng ra vào viện. Nàng chỉ cảm giác hai chân như nhũn ra, cắn răng đuổi theo ở phía sau, nghĩ thầm, người này thật là đáng sợ, không biết Đại tiểu thư có thể ứng phó hần hay không.

Sự thật chứng minh sự lo lắng của nàng là dư thừa, vị gia này thấy Đại tiểu thư, giống như chuột thấy mèo vậy, thành thật hơn nhiều, không dám có một chút lơ đãng.

Đông Vân cảm thấy Đại tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ có nuôi con mèo kia là không tốt. Vừa tham ăn vừa hung dữ, mỗi ngày nàng còn phải hầu hạ vị chủ tử mèo này tắm rửa chải lông. Hôm nay lúc gần tối, nàng đuổi theo con mèo được gọi là Mẫn Mẫn này chạy hơn nửa tòa nhà, rốt cuộc đợi được nó mệt, ngồi nghỉ ở trên một bệ giềng. Nàng dừng lại lau mồ hôi, đưa tay tới bắt nó, bên cạnh còn lấy lòng dụ dỗ nói: “Mèo con ngoan, lại đây, cùng tỷ tỷ trở về vọc nước nào, chốc nữa lại lấy xương cho ngươi ăn.” Mẫn Mẫn lại không cảm kích, “Meo ô” một tiếng nhảy xuống đất, thuận tiện còn cào cho nàng một phát.

“Ui da!” Nàng sợ hãi kêu lên, che mu bàn tay bị đau. Luân lạc tới mức bị mèo ăn hiếp, nàng đột nhiên cảm thấy uất ức, nước mắt dâng trào, trước mắt bắt đầu mơ hồ.

“Ôm mèo, phải giống như vậy.” Một giọng nam xa lạ nói.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn thiếu niên kia khom lưng nắm sau gáy Mẫn Mẫn nhắc nó lên, ôm vào trong ngực. Nhắc tới cũng kỳ, con mèo tổ tông ngang ngược kia cứ thế không làm âm ỉ nữa, lười biếng tùy hấn vuốt ve. Thiếu niên đó ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, bộ dạng hào hoa phong nhã, Đông Vân chưa từng gặp hắn. Viện từ này bình thường thiếu gia thường dùng để chiêu đãi bằng hữu, có lẽ đây là khách của hắn.

Thiếu niên đưa mèo cho nàng, cười nói: “Tiểu nha đầu, bây giờ đừng khóc nữa nha!”

Gọi nàng là tiểu nha đầu, bản thân hắn vẫn còn là tiểu mao tử hừ! Còn học thiếu gia cười, không đẹp mắt bằng thiếu gia! Hừ! Nàng ôm lấy Mẫn Mẫn quay đầu bước đi. Muốn mau trở về, có lẽ Đại tiểu thư đang tìm nàng.

Trở lại trong viện, lại nghe nói Thập Tam a ca tới. Đại tiểu thư biết bao nhiêu hậu duệ quý tộc nha? Mẫn Mẫn hình như cũng nhận ra hắn, từ trong ngực nàng nhảy xuống chơi đùa với hắn. Nàng vẫn còn ngơ ngác nhìn bọn họ, Hồng Nguyệt Nhi lại bước tới kéo nàng ra khỏi phòng.

“Tỷ tỷ, làm gì nha? Đại tiểu thư và Thập Tam gia vẫn còn ở bên trong đấy.”

Hồng Nguyệt Nhi lại nói: “Đề cho bọn họ nói chuyện đi. Tới đây, ngươi giúp ta chọn cái hoa văn.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-5: Ngoại truyện Đông Vân (5)

Giữa trưa hè, tiếng ve kêu rất sôi nổi. Đông Vân vô cùng buồn chán ngồi ở ngưỡng cửa giáo đường, buồn ngủ. Mỗi ngày Đại tiểu thư đều muốn tới nơi này, lão gia cũng không ngăn cản, chỉ là muốn Đông Vân cũng đi theo. Nàng nghe không hiểu Đại tiểu thư cùng người Tây Dương nói cái gì, cũng không thích mùi nấm mốc của sách, cái này đối với nàng không hề thú vị. Đại tiểu thư thấy vẻ mặt đau khổ của nàng lắc đầu cười, sau đó cách mấy ngày đưa cho nàng một chút bạc vụn, để cho nàng ra ngoài mua đồ ướp băng ăn. Nàng liền ở cửa giáo đường đợi, nàng là nha đầu sai sử, đầu thêm để ý bộ dạng này nhìn có được hay không.

Mặt trời đỏ như vậy, nên người đi lại trên đường thưa thớt. Nàng tựa đầu vào một bên khung cửa, nhìn bụi đất trên đường đá lên lên xuống xuống. Có một cỗ xe lừa “Lạch cạch” đi qua, nàng ngẩng đầu nhìn con lừa kia, liếc thấy người đánh xe lại lấp bấp kính hải, không nhận được kêu ra tiếng: “A!”

Người đánh xe kia quay đầu trông thấy nàng, đầu tiên là ngần ra, sau đó vội vàng “Hu ——” một tiếng kéo dây cương, đợi con lừa dừng lại, liền nhảy xuống xe, đi về phía Đông Vân hỏi: “Tiểu nha đầu, tại sao là ngươi? Ở chỗ này làm cái gì?”

Đông Vân còn có chút sững sờ, hắn không phải là khách của thiếu gia sao? Như thế nào biến thành đánh xe rồi hả? Thiếu niên dường như đã hiểu nghi vấn của nàng, không để bụng cười hỏi: “Thay đổi quần áo liền không nhận ra rồi ư?” Nàng thấy hắn toàn thân hành bào màu vàng đất, áo khoác ngắn màu xám tro, đầu còn đáng vẻ thư sinh văn nhã, hiển nhiên là một bộ đáng tạp dịch, nhất thời không phản ứng kịp, lại ngơ ngác gật đầu. Thiếu niên thờ dài, cười nói: “Ta như thế kia thật giống thiếu gia nhà nào đúng không?” Nụ cười này nhìn không đẹp như thiếu gia, lại không biết vì sao rơi vào tâm khảm của nàng, trên mặt cũng đỏ lên.

Thiếu niên dứt khoát ngồi song song với nàng ở ngưỡng cửa nói chuyện phiếm. Thì ra là hắn cùng với thiếu gia cũng không quen thuộc, đồng học ở thư viện mới nên mới đi Lý gia làm khách. Gia cảnh hắn cũng không tốt, phụ thân là lão tù tãi, thi bao lần không đậu, vẫn lấy học phí dạy tư thực nuôi sống gia đình. Ba năm trước đây phụ thân bởi vì bệnh qua đời, kế sinh nhai người một nhà lại thêm không nơi dựa vào, may mà nẫu thân kiên nhẫn, dựa vào bán tạp hóa nuôi sống ba huynh muội bọn họ. Hôm nay mẫu thân đau đầu, hắn liền thay nàng đi chợ phiên ở Hộ Quốc tự.

“Tháng tám thi viện nếu đậu, về sau liền không rảnh giúp nương buôn bán nữa rồi, bất quá mỗi tháng bốn lượng lương ngân (lương thực), không phải không có.” Hắn nhẹ nhàng lắc roi, mỉm cười nói với nàng.

“Thật tốt.” Nàng vừa bội phục vừa hâm mộ, thật lòng vui mừng dùm cho hắn, cuối cùng sẽ có một ngày hắn sẽ hết khổ.

“Tốt cái gì? Qua thi Viện, còn có thi Hương, thi Hội, khắc khổ đọc sách vừa mới bắt đầu thôi!” Mặc dù nói như vậy, hắn vẫn cười. Hắn nhìn trời, nói: “Ta phải trở về rồi, ngày mai cũng đi ngang qua đây, ngươi lại đến chứ?”

Đông Vân nghĩ, Đại tiểu thư mỗi ngày đều đến trình diện, nàng cũng không thể không đến, liền gật đầu nói: “Ừm, còn tới.”

“Vậy sáng mai gặp.” Hắn nhảy lên xe lừa, khoát tay nói.

“Đi đường cẩn thận một chút.” Nàng dặn dò, nhìn hàng buộc trên xe, lại nói, “Cẩn thận đồ phía sau đó.”

“Người tuổi còn nhỏ, có lúc nói chuyện lại giống như cụ bà.” Hắn nói xong nghênh ngang rời đi.

Có biện pháp gì chứ, nàng chính là mệnh hạ nhân! Nàng không khỏi tức giận, rồi lại mong chờ đến ngày mai gặp mặt. Hắn gọi là Phó Hoàn, tên thật là dễ nghe

Nguyên mùa hè, mỗi ngày nàng đều theo Đại tiểu thư đến giáo đường, cũng gặp mặt Phó Hoàn mỗi ngày. Cho dù hắn không đi miếu hội, cũng tới nơi này gặp nàng, có lúc đưa cho nàng một con tò he, có lúc là dẫn nàng đến hồ nước lân cận ngắm hoa sen. Khi hắn dắt tay của nàng, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ. Có một ngày, tiểu thư bỗng nhiên không đi giáo đường nữa, nàng liền cùng hắn chặt đứt tin tức. Nàng cả đời là tỷ nữ, nàng không ra được, hắn cũng không vào được, chết tâm là được. Nhưng tại sao buổi sáng tỉnh lại, gối đầu sẽ ướt một mảnh đây?

Tháng tám đã qua, hắn đậu thi Viện chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38-6: Ngoại truyện Đông Vân (6)

Đại tiểu thư cũng không phát hiện nàng thỉnh thoảng mất hồn mất vía, chắc là bởi vì Thập Tứ gia bọn họ xảy ra chuyện rồi. Trước kia Đại tiểu thư cũng không cho Thập Tứ gia sắc mặt tốt, lúc này lại đến trong phủ hắn thăm hắn. Nghe nói Thập Tứ gia bị ăn hèo, cho nên lúc nhìn thấy hắn nằm úp sấp ở trên kháng, Đại tiểu thư thấy bộ dáng của hắn, liền cười nhạo một phen. Nàng cũng rất muốn cười nha, lại không quên lúc mới gặp hắn thật đáng sợ, nên đành nhìn xuống.

Không thèm nghĩ tới Phó Hoàn nữa, mấy tháng qua đi, trong lòng Đông Vân đã an tĩnh trở lại, ban đêm cũng không rơi lệ nữa. Đúng, nàng là nha hoàn, nghĩ nhiều thì nghĩ chuyện của chủ tử mới là đúng đắn. Chẳng hạn như, Thập Tứ gia tốt lắm, Thập Tam gia hình như còn muốn làm hư chuyện, Đại tiểu thư hẹn muốn đi gặp hắn. Cũng may lão gia tìm đến Đại tiểu thư nói chuyện, làm trễ canh giờ. Đại tiểu thư dường như cũng đã quên chuyện này, đuổi nàng đi ngủ (tiểu thư không thích nha hoàn trực đêm buổi tối, cho nên nàng đều trở về phòng mình bên sườn viện ngủ). Ngày hôm sau qua giờ dần đến giờ mao thì nàng nghe bên ngoài có tiếng động, khoác áo rời giường, lại thấy Đại tiểu thư quần áo choàng mới vừa đẩy cửa vào trong phòng. Nàng lập tức hiểu nàng là suốt đêm không về! Tối hôm qua nàng đi đâu? Đã hẹn Thập Tam gia trước đó, chín phần mười là đến nơi hẹn đây.

Nghĩ tới đây, sắc mặt nàng trắng bệch. Đông Vân từ nhỏ ở Tiền gia làm hạ nhân, một lần mọi người đều nhận định nàng được Đại Thiếu Gia thu vào phòng, nhóm ma ma lúc nhàn hạ thường cùng nàng kể tai nói nhảm, cho nên tuy nàng tuổi còn nhỏ, về chuyện nam nữ, cũng biết được tám chín phần. Nếu Đại tiểu thư nhất thời hồ đồ, đến lúc xuất giá thì làm sao bây giờ? Chuyện như vậy, chủ tử không nói, cho dù ai cũng không dám hỏi chủ tử đi đâu, huống chi nàng chỉ là một tiểu nha hoàn, chỉ có thể lo lắng suông!

Mất thấy chỗ sinh lễ Thập Tứ gia đưa đến, đồ cưới Lý gia cũng chuẩn bị tốt, Đại tiểu thư lại vẫn khí định thần nhàn, nàng liền nghĩ, có lẽ là nàng suy đoán sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38-7: Ngoại truyện Đông Vân (7)

Đại tiểu thư phải xuất giá, Đông Vân theo đội ngũ đưa đồ cưới đến phủ Bối Tử trước một ngày. Đi qua từng cánh cửa, nhóm khuôn vác cuối cùng đặt đồ cưới ở trên dưng đạo (đường lát gạch giữa sân) trước viện, nội viện chỉ có thái giám cùng phụ sai mới có thể đi vào. Các ma ma dẫn nàng đi bố trí tân phòng, treo màn che gấm Vân Hà rực rỡ lên, trên kháng trải đệm chăn thêu trăm tử chơi đùa lên, bài trí của hồi môn sắp đặt đồ cổ đồ dưng quý giá xong. Nói chung cả gian phòng từ trong ra ngoài đều có không khí vui mừng, phú quý. Về sau đây chính là khuê phòng của Đại tiểu thư, nhưng nàng chắc chắn không thích như vậy, Đông Vân đoán phần lớn những thứ kia sẽ bị cất vào.

Theo quy củ, tối hôm nay Đông Vân không thể ngủ, phải ở ngoài tân phòng coi chừng. Thập Tứ gia phân phó thái giám bên người sai người khiêng cái ghế nằm đặt ở dưới mái hiên cho nàng, chuẩn bị lồng cừu chống lạnh và chăn bông. Mặc khác còn gọi một tiểu nha hoàn tên là Do Nhi đến làm bạn. "Tỷ tỷ, uống ly trà cho đỡ mệt." Do Nhi chỉ nhỏ tuổi hơn Đông Vân một chút, tính tình thiên chân đáng yêu.

Đông Vân cảm ơn, nhận ly trà, liền nghe tiểu nha đầu này hỏi: "Tỷ tỷ, tần Phúc tấn tính tình như thế nào?"

Nàng trả lời: "Tiểu thư yêu thích yên tĩnh, thật ra thì rất ôn hòa, đối đãi với hạ nhân rất tốt."

Do Nhi "A" một tiếng, thả lỏng tâm, chống cằm lại hỏi: "Ừm, bộ dạng của Phúc tấn có xinh không?"

Đông Vân cười nói: "Đương nhiên xinh, người thấy sẽ biết."

"Thật ra thì nhìn tỷ tỷ cũng biết rồi, nhìn tỷ tỷ đã xinh mà nói không biết Phúc tấn xinh đẹp đến dường nào nữa!" Do Nhi nhận ly trà nàng uống xong, bụng đi xuống.

Đông Vân bật cười, nhìn bóng lưng của nàng lắc đầu, thầm nghĩ, ta sao có thể so được chứ!

Người Mãn Thanh rước dâu đều vào lúc đêm xuống, nghi thức cưới cũng đơn giản, cũng không có ai náo động phòng. Đông Vân hầu hạ Đại tiểu thư tẩy trang trên mặt cời quan mạo xuống, liền thối lui ra khỏi tân phòng.

Sau đó hầu hạ ở trong phòng tiểu thư, không, Phúc tấn Do Nhi và Liễu Tuệ còn đứng chờ ngoài cửa. Phó Hữu Vinh ra dấu chó có lên tiếng, gọi ba người các nàng tới tường viện, nói nhỏ: "Hôm nay đều đã mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi đi."

"Phó Am Đạt, chúng ta không ở đây, ngộ nhờ chủ tử có chuyện cho gọi." Đông Vân hỏi.

"Cô nương đừng gọi như vậy, kêu tên ta là được." Phó Hữu Vinh cười nói, "Tối hôm nay ta xem các chủ tử sẽ không có việc gì đâu, lại nói ở đây còn có ta, các người đều đi ngủ đi."

Nếu hần nói như vậy, mấy người Đông Vân liền trở về phòng của mình. Tối hôm qua không có chợp mắt, Đông Vân gần như hơi dính lên giường liền ngủ mất. Ngày hôm sau, đứng giờ dần hai khắc tỉnh lại, thu dọn xong, nói với Do Nhi: "Đội lát nữa người hầu hạ Phúc tấn mặc quần áo nha."

"Ta? Được sao?" Do Nhi kinh ngạc nói.

Đông Vân giúp nàng buộc lại dây buộc tóc, cười nói: "Như thế nào không được? Sau này còn không phải là phải làm thường xuyên sao. Không cần sợ, tính tình Phúc tấn tốt lắm."

Do Nhi liền cười đáp lại.

Phó Hữu Vinh ở bên ngoài phòng gọi chủ tử dậy, nghe gia nhỏ nhẹ đáp lại, liền dẫn đầu vào trong phòng. Tiểu thái giám chuẩn bị giấy cho gia xong, Phó Hữu Vinh giữ mở quần áo trong ra, chờ gia ngồi dậy liền giúp hần khoác lên. Do Nhi còn có chút sợ, Đông Vân khẽ đẩy nàng một cái, nàng liền tiến lên đỡ phúc tấn đứng dậy. Tần Phúc tấn hiển nhiên chưa tỉnh ngủ, dáng vẻ mơ mơ màng màng. Đông Vân hít một hơi thật sâu, vén màn giường lên, thò người vào dọn dẹp đệm chăn. Trên kháng sàng một mảnh hỗn loạn, nàng kéo chăn gấm đỏ tươi ra, định thần nhìn lại, trên giường đệm màu trắng không tìm ra màu sắc khác nào đập vào mắt, nàng cứng đờ trong nháy mắt. Bất quá đây không phải là lúc ngẩn người, nàng sớm đã có chuẩn bị, nhắm mắt lại nén chịu đầu ngón tay đau đớn trong chốc lát, cuộn chăn đơn vào.

Liễu Tuệ đặt chậu nước rửa mặt ở trên kệ, tới đón lấy chăn đơn trong tay nàng, thấy nàng không thả, liền kéo nhẹ. Đông Vân kê vào bên tai nàng nói: "Ta làm cho, người hầu hạ phúc tấn chải đầu đi." Nói xong cầm đồ ra khỏi phòng, đặt vào trong bồn. Ngoài mặt coi như không có chuyện gì, nhưng loại chuyện này, người hiểu rõ chủ tử nhất chính là gia.

Đông Vân rửa tay xong đi vào phòng, có chút sợ sệt nhìn sắc mặt của Thập Tứ gia. Chỉ thấy hần đi tới bên cạnh chủ tử, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, ôn nhu nói: "Nếu buồn ngủ, ngủ thêm một lát cũng được." Nói xong hôn một cái lên mặt Phúc tấn. Phó Hữu Vinh coi như không thấy gì, Liễu Tuệ, Do Nhi các nàng đều sùng sốt, Phó Hữu Vinh đẩy Do Nhi một cái, nháy mắt ra hiệu, các nàng mới hồi hồn làm tiếp công việc của mình.

Mãi cho đến khi đưa gia ra cửa, Đông Vân vẫn còn cảm thấy hai chân run lên, thầm nghĩ, cửa này coi như là đã qua rồi chứ? Lại thấy hần đi mà còn quay lại, sợ tới mức thiếu chút nữa nàng kêu ra tiếng. Hần từ sau lưng ôm lấy chủ tử, nhỏ giọng nói lời thân mật, một lúc lâu sau mới lưu luyến ra khỏi phòng. Tuy nói mới tân hôn ngày đầu khó tránh khỏi triền miên, nhưng vị gia này đối với chủ tử yêu thương nhiệt tình như thế, sợ nói ra cũng không có ai tin. Nhìn đôi mắt buồn ngủ mông lung của chủ tử, nàng nghĩ thầm, chủ tử thật là có phúc. Cửa này trôi qua không minh bạch, nàng cũng không muốn chui vào ngõ cụt, không có chuyện gì đó là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-8: Ngoại truyện Đông Vân (8)

"Đông Vân tỷ tỷ, nhanh lên một chút." Do Nhi vừa chạy vừa thúc giục.

Đông Vân gia tăng mấy bước, nói: "Vội vã như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ còn có thể sót phần của người à?"

Do Nhi lôi kéo nàng đi nhanh, bên cạnh còn giải thích: “Đi trước có thể lãnh tiền đồng, đi trễ tiền đồng phát xong hết, chỉ có thể lãnh bạc thôi.”

Đồng Văn nghe vậy sáng tỏ, cũng chạy theo Do Nhi. Hôm nay là ngày lãnh tiền tiêu vật hàng tháng lần đầu tiên sau khi nàng vào phủ Bối Tử, nghe nói có thể được tám trăm văn, ít hơn Lý gia một trăm văn. Mặc dù triều đình quy định một ngàn văn đổi một lượng bạc, nhưng trên thực tế tiền được coi trọng hơn bạc, tám trăm văn tiền đồng có giá trị hơn tám lượng bạc.

Trong phòng thu chi ở khóa viện mười, hai mươi người chen lấn nhau, đều là hạ nhân tới lãnh tiền tiêu vật hàng tháng, cũng không xếp hàng, ồn ào chen chúc ở dưới bệ cửa sổ phòng thu chi. Do Nhi nắm tay Đồng Văn chen vào trong đám người, chui thẳng vào bên trong. Tiểu hỏa kế phát tiền tháng kia nhận ra Do Nhi, sau khi phát xong phần của nàng, lại hỏi Đồng Văn: “Vị cô nương này ở viện nào, tên gì?” Do Nhi cười hi hi thay Đồng Văn đáp, hỏa kế liền đưa ra một túi tiền nặng trĩu, nói: “Đây là tám trăm văn của ngươi, lấy xong, ấn dấu tay vào chỗ này.” Đồng Văn chấm ngón tay vào mực đóng dấu, ấn ngón tay vào xong, liền tính cùng Do Nhi rời đi. Lại nghe có người nói: “Tại sao các nàng có thể lãnh trước, chúng ta phải chờ ở phía sau. Người này mới vào phủ, cũng không thể làm trái quy củ.”

Đồng Văn quay đầu lại nhìn, thì ra là Đại nha hoàn Phương Ca trong phòng Dịch phúc tấn, cũng không tiện đắc tội, chỉ làm bộ như không nghe thấy, kéo Do Nhi đi. Lại bị Phương Ca cùng mấy nha hoàn ngăn ở dưới cửa sổ. Tiểu hỏa kế thấy thế, vội hoà giải nói: “Tỷ tỷ đừng nóng giận, bây giờ sẽ phát cho tỷ liền.”

Phương Ca dựng mày liễu lên, nói: “Ta gấp cái gì, mọi người đều chờ không phải sao? Chẳng qua thấy có người chen ngang, nên thay mọi người lấy lại công đạo.”

Đồng Văn đang cầm túi tiền trong tay, lại không thể trả lại, bị nàng chăm chọc khiêu khích, cãi lại cũng không phải, đi cũng không được, hết sức khó chịu. Nhất đẳng nha hoàn ở phủ Bối Tử chỉ có ba người, trong phòng Dịch phúc tấn có hai người, Phương Ca này chính là một người trong đó. Mà Đồng Văn tuổi còn nhỏ, lại bởi vì mới vừa vào phủ, cho nên quân gia cấp cho chức vụ nhị đẳng nha hoàn, giống như Liễu Tuệ, cũng coi như được rồi. Trong lòng nàng hiểu, tuy Phương Ca cao hơn nàng một bậc, nhưng cũng chỉ là một hạ nhân mà thôi, dám ở chỗ này chen ép nàng, chẳng qua là bất nạt nàng còn nhỏ mới vào phủ, mặt khác có lẽ là ý vào uy thế chánh phòng, muốn cho nàng xem chút lợi hại.

Đồng Văn cũng không hề gì, ngược lại Do Nhi tức giận đến sắc mặt trắng bệch, vừa định đi lên tranh luận, lại bị Đồng Văn giữ chặt. Lúc này, quản sự phòng thu chi đi ra hoà giải: “Phương cô nương đừng nổi giận, cái này là chúng ta sơ sót, ngươi xem đoàn người chen Ta cũng biết các vị đang vội, lần tới nhất định an bài tốt, không làm trễ nãi chuyện các phòng, người xem như thế nào?”

Phương Ca đầu cúi xuống, cười nhạo một tiếng lại muốn phát tác, lại bị Phó Hữu Vinh đột nhiên xuất hiện ở trong viện cắt ngang: “Ta nói các ngươi ở nơi này có chuyện gì, nên làm gì thì đi làm đi, gia đang ở ngay sát vách viện.”

Không đợi hắn nói xong, bóng dáng của Thập Tứ gia liền xuất hiện ở ngưỡng cửa viện, chỉ thấy hắn chấp tay sau lưng bước vào cửa, ngẩng đầu nhìn lướt qua mọi người, nói: “Ồ, thật náo nhiệt! Làm cái gì vậy?”

Quản sự nghe liền cười trả lời: “Hồi gia, phòng thu chi đang phát tiền tiêu vật tháng này.”

Thập Tứ gia gật đầu một cái, hỏi: “Tiền tiêu hàng tháng tất cả các phòng đều đã đưa qua chưa?”

Quản sự khom người đáp: “Bạc của các vị chủ tử hôm qua đã đưa đi tất cả các phòng, hôm nay mới bắt đầu phát cho hạ nhân.”

Thập Tứ gia phát phát tay nói: “Vậy thì cứ tiếp tục đi.”

Phó Hữu Vinh ra dấu cho quản sự kia, hắn hiểu ý vội vàng bảo mọi người đi lại dưới cửa sổ, lại bắt đầu phát tiền tiếp. Lúc này Phương Ca cũng không muốn lãnh trước, xếp hàng trong đám người, chen ngang gì đến lượt gì đều vút sang một bên.

Thập Tứ gia phát hiện Đồng Văn cũng đứng ở đằng kia, kinh ngạc nói: “Ngươi cũng ở đây à.”

Đồng Văn không ngờ hắn nhận ra mình, vội thỉnh an, rồi sau đó cúi đầu đứng hầu.

Phó Hữu Vinh lau ghế đá cho gia, sau khi hắn ngồi xuống, vẫy tay về phía nàng: “Tới đây tới đây.” Đồng Văn theo lệnh tới gần, hắn liền hỏi, “Lãnh tiền tiêu vật rồi à?” Đồng Văn gật đầu đáp vâng, hắn lại hỏi: “Được bao nhiêu? Ta xem một chút.” Nói xong vươn tay ra. Nàng liền dâng túi tiền lên, lúc hắn cầm ước lượng, nhỏ giọng đáp: “Hồi gia, tiền tiêu vật hàng tháng của nô tỳ là tám trăm văn.”

“Ừm, nặng là thật nặng.” Thập Tứ gia tung tiền túi lên hai cái, lại bảo Phó Hữu Vinh gọi quản sự kia đến bên cạnh, chỉ vào Đồng Văn phân phó nói, “Chút tiền đồng này, tiểu nha đầu ăn chút ăn vặt sẽ không đủ, mỗi tháng cho thêm nàng một phần.”

Quản sự khom người đáp vâng, tại chỗ cho hỏa kế lấy ra tám trăm văn, giao cho Đồng Văn. Gia cũng tung túi tiền trả lại cho nàng, hỏi: “Chủ tử nhà ngươi đâu? Lúc này còn ngủ trưa hả?”

Đồng Văn đáp: “Hồi gia, chủ tử đã dậy rồi, đang mở cung luyện tên ạ.”

Thập Tứ gia cong khoe môi lên, trên mặt đầy ý cười, khẽ chống lên bàn đá đứng lên, nói: “Đi nhìn một chút.” Nói xong xoay người liền đi, Phó Hữu Vinh vội vàng theo sát. Đồng Văn và Do Nhi nhìn nhau một cái, nhấc vạt áo hăm hở chạy theo sau.

Đồng Văn được tăng thêm gấp đôi tiền tiêu hàng tháng, phiền não cũng không ít hơn vui mừng. Mấy ngày sau, giữa đám hạ nhân liền có lời đồn đãi, nói

gia vừa ý Đông Vân, sớm hay muộn gì cũng thu nàng vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-9: Ngoại truyện Đông Vân (9)

Cũng khó trách người ngoài suy đoán, Thập Tứ gia không có tâm gì với mấy người Địch phúc tấn, vào lúc này lại nhớ rõ một nha hoàn nho nhỏ như nàng! Dĩ nhiên, Đông Vân tự biết mình, gia ôn hòa với nàng, tất cả đều bởi vì chủ tử nhà nàng. Bất quá, tương lai có thể thu nàng vào trong phòng hay không, cũng khó nói, bình thường nha hoàn hồi môn của chủ tử, hơn phân nửa thành thị thiếp. Đối lại trước kia, Đông Vân sẽ vui mừng có cô gia trẻ tuổi tuần lễ, nhưng hiện giờ nàng lại không vui, sợ vì vậy đưa tới chủ tử nghi kỵ, mất chỗ dựa. Và lại trong lòng nàng thủy chung tồn tại bóng dáng người nọ, gia cho dù tốt cũng không bằng hắn, hắn mới thật tâm yêu thích nàng.

Vì chuyện này, nàng bắt đầu âm thầm lo sợ, chỉ là qua mấy ngày, liền yên tâm, Thập Tứ gia căn bản không thấy người khác. Hắn đối đãi với chủ tử như châu như bảo, hàng đêm đều ngủ ở viện này, mấy phòng khác sớm đổ kị đồ mắt, chủ tử nhà nàng trước sau vẫn thờ ơ. Trong phòng cũng có người xuyên tạc, nói chủ tử là đang ở trong phúc mà không biết phúc, nàng lại không cho là đúng, biết phúc cũng cần phải có phúc phận này.

Đông Vân ở bên cạnh chủ tử thời gian dài, lại thấy qua vương phủ các hoàng thân khác, phát hiện phủ Bối Tử của Thập Tứ gia có chút không giống với nhà khác. Khác biệt là trong phủ rất ít thấy mỗi phòng dùng nhiều nha hoàn như vậy, phần lớn là ma ma người hầu. Mà bản phủ không chỉ có nhiều nha hoàn trẻ tuổi, còn người người dung mạo xinh đẹp thanh tú. Nàng tò mò hỏi lão ma ma, đối phương nhìn nàng che miệng cười, nàng liên tục hỏi tới, lão ma ma mới nhỏ giọng nói: “Người đưa nhỏ này rõ là. Trong phủ khác những phúc tấn kia là sợ bị nha hoàn dung mạo xinh đẹp chiếm mất tâm tư của gia, nhà chúng ta tất cả các phòng đều chỉ mong gia có thể nhìn trúng người nào. Chỉ là phòng khác cũng thế, trong viện ta thì có người, Liễu Tuệ, Do Nhi ba người, chắc chắn.”

Đông Vân cười cười với lão ma ma, trong lòng cũng hiểu được chủ tử không phải cố ý, mà là căn bản không có ý định này.

Đang nói chuyện, thấy Thụ ma ma vào viện, lão ma ma liền vội vàng đi xuống tìm việc làm. Thụ ma ma nhíu mày nhìn hai nàng một cái, Đông Vân phúc thân, cười nói: “Ma ma tới rồi, gia và phúc tấn đang ở trong phòng.” Thụ ma ma này tính tình cổ quái, không nhìn được nhất là hạ nhân không có quy củ, nàng là người nương nong trong cung đặt ở bên cạnh Thập Tứ gia, ai cũng không dám ở dưới mí mắt của nàng lười nhác. Chỉ là trong phủ này duy chỉ có chủ tử thì nàng không làm gì được, cho nên Đông Vân bên cạnh chủ tử cũng bị liên lụy bị nàng “Nhìn bằng con mắt khác”.

Thụ ma ma cũng không đáp lời, trực tiếp đi về phía nhà chính, Đông Vân vội vàng đuổi theo, rất nhanh đến dưới hành lang lại nghe Thập Tứ gia gọi, “Phó Hữu Vinh.”

Đông Vân vén rèm đi vào, trả lời: “Gia mới vừa rồi phân phó hắn đi phủ Bát gia lấy sách, lúc này vẫn còn ở trên đường, gia đã quên rồi sao?”

Thập Tứ gia “A” một tiếng, đặt bút xuống nói: “Vậy thì chờ hắn trở về hẵng nói.” Lại quay sang Phúc tấn đang tựa vào trên kháng đọc sách nói: “Bảo bối, đến xem ta viết ra sao.”

Chủ tử dường như không nghe thấy, Thập Tứ gia liền đi qua đoạt sách của nàng, nửa ôm nửa kéo nàng đến trước thư án. Chủ tử nghiêng đầu nhìn tờ giấy kia, nói: “Không ngờ chữ người viết ra tốt như vậy.”

Gia được nàng khen, cười đắc ý: “Đương nhiên, xem thường ta đúng không?”

Chủ tử liếc nhìn hắn cười, nói: “Chữ ta viết không bằng người, nhưng họa (vẽ) người khẳng định không bằng ta.”

Gia ngạc nhiên nói: “Thật? Họa ra ta xem một chút.”

Đông Vân cũng buồn bực, chưa từng thấy chủ tử vẽ qua.

Không ngờ chủ tử cầm bút để lại gần mặt gia, nói: “Chính là vẽ lòng này, thử một chút người sẽ biết.”

Thập Tứ gia giờ mới hiểu được mình bị trêu chọc, bắt lấy cổ tay của nàng, nói: “Hôm khác lại thử, hôm nay chúng ta ngủ trưa trước.” Nói xong liền hôn lên mặt chủ tử.

Bút đã nhúng mực kia “Xoạch” rơi xuống đất. Chủ tử lạnh mặt xuống, tránh mặt của hắn nói: “Lúc còn trẻ phải hiểu được tiết chế.”

Gia bồng nàng lên, cười hi hi nói: “Đội lắt nữa nàng dạy ta nên tiết chế thế nào.” Nói xong liền ôm chủ tử đi vào nội thất.

Đông Vân mặt đỏ tới mang tai, dù là Thụ ma ma kiến thức rộng rãi, lúc này trên mặt cũng mất tự nhiên. Hai người rất nhanh đã thu dọn bút mực xong, như chạy trốn ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 38-10: Ngoại truyện Đông Vân (10)

Tiểu thái giám Triệu Phụng bung một cái hộp gỗ dài đi vào phòng, cười hỏi Đông Vân: "Tỷ tỷ, để cái này ở chỗ nào?"

"Đồ của gia nên hỏi ma mà đi." Đông Vân rất quen thuộc với hắn, mặc dù nói như vậy nhưng vẫn bỏ đồ thừa thừa trong tay xuống đứng dậy, nhìn cái hộp được cẩn ốt, tay cầm bằng đồng và bề mặt hình lá cây rất đẹp, liền hỏi, "Hộp nhìn đẹp như vậy, bên trong đựng vật quý giá gì vậy?"

Triệu Phụng cười hi hi để hộp lên bàn, mở nắp ra, liền thấy bên trong có một vật tinh xảo đặc sắc, Đông Vân không biết, Triệu Phụng liền nói: "Là một cái nghiên mực Lưu Ly, đặt ở trong kho lâu rồi, không biết tại sao hôm qua gia nhớ tới, liền sai ta đi tìm, nói là cho Phúc tấn dùng."

Đông Vân nhìn nghiên mực này, đẹp thì đẹp thật, bắt quá chỉ xem như một thứ đồ chơi, không có tác dụng nhiều. Gia đưa cho chủ tử toàn là đồ kỳ lạ, trước đó vài ngày xách tới một cái gương tiền triều, cũng nói là kê làm cái gương đồng. Chủ tử vuốt vân gỗ kia nói: "Không biết vị quý phụ nào đã dùng qua, xinh đẹp như hoa cúc vàng vậy, vậy mà bỏ được không mang theo xuống mồ." Vốn là gia đang uống trà, nghe xong lời này, bị ghen sắc ho khan không ngừng. Chủ tử cũng rất thích chiếc gương kia, sai người đi kiếm một tấm kính thủy tinh, cũng dùng hoa cúc vàng lót xuống đáy bao lại làm thành cái ngăn kéo nhỏ. Mỗi ngày lúc nhắm chán trang điểm, liền loay hoay đùa nghịch cái ngăn kéo nhỏ kia.

Không biết chủ tử có hứng thú với đồ vật bằng lưu ly hay không, nàng nghĩ một chút, rồi nói: "Để cái này trong ngăn tủ đi, chờ Phúc tấn trở lại xem rồi tính tiếp."

Triệu Phụng cũng đồng ý, liền để cái nghiên mực về nguyên trạng như cũ, thả vào trong rương gỗ lim. Hắn làm xong, lại nói đùa với Đông Vân một hồi, liền đi ra ngoài.

Đông Vân lại ngồi xuống chỗ cũ, duỗi lưng một cái, nằm sấp ở trên bàn nắm sợi chỉ trong rổ chơi. Hôm nay gia và chủ tử đi cỡi ngựa rồi, dẫn theo đám Quách Khoa, không cần nàng đi theo hầu hạ, khó có được nửa ngày rảnh rỗi.

Chủ tử gả vào phủ Bối Tử gần một năm, đã không còn là tân hôn, nhưng hai người ngày càng gắn bó như keo sơn. Thập Tứ gia dứt khoát ở trong viện này, còn viện của hắn liền coi như chỗ cát đỏ. Nhìn bài biện trong phòng, đều là dựa theo sở thích của chủ tử, sạch sẽ đơn giản, chỉ tăng thêm án thư bình phong và gia cụ của gia, liền có hương vị hùng tráng sáng sủa.

Còn các phòng khác của gia, trong tối ngoài sáng đều đồ mờ, nhưng có gia trấn áp, đích phúc tấn thì nghĩ tới thân phận mình, cũng coi như bình an. Chẳng qua, phủ Bối Tử to như vậy, nữ nhân nội viện không có trên trăm cũng có mấy chục, trừ ma ma bà tử, hơn phân nửa đều đã xuất hiện ở trước mặt chủ tử rồi. Theo Đông Vân thấy, mặc dù gia trẻ tuổi, về mặt con nôi đôi lại rất hài lòng, thật sự cũng không cần thiết gắng gượng ứng phó những nữ nhân khác. Cho nên những người chứa tâm tư nghĩ từ nơi chủ tử nàng chia một chén canh, nàng nhìn liền chán ghét.

Trong viện này của chủ tử, trừ ba người là nàng, Liễu Tuệ, Do Nhi hầu hạ trong phòng, còn có ba người Minh Nhạn, Mạn Mạn và Dịch Thu hầu hạ ở bên ngoài. Lẽ ra, nữ hài còn trẻ thích chưng diện cũng không có gì đáng trách, chỉ là đeo trâm hoa bôi son trát phấn như vậy, sao còn là bộ dạng của hạ nhân chứ. Từ trước đến nay chủ tử ít quản thúc bọn nha hoàn, nhưng như vậy các nàng liền càng vô pháp vô thiên. Nhất là Minh Nhạn, đôi mắt có cơ hội liền hướng lên người gia. Lúc đó Đông Vân liền không cảm thấy tính tình mình tốt nữa rồi, có lúc thật muốn đi lên cho nàng một cái tát.

Ở bên ngoài Thập Tứ gia uy nghiêm mạnh mẽ, thật ra cũng không dễ thân cận, nhưng khi ở bên chủ tử, tính tình cứng rắn kia liền thu lại, đối xử với hạ nhân cũng rất hoà nhã. Kết quả là, oanh oanh yến yến đều muốn một ngày nào đó có thể như ngạch nương Tam a ca, xưa nay nghiêm khắc như Thụ ma ma vậy mà đối với chuyện này cũng không gò bó. Đông Vân nghĩ mà oán hận, đều muốn làm chủ tử hết sao, có ta một ngày, tuyệt đối sẽ không cho các người tội tại nguyên!

Gần tới chủ tử mới trở về, tâm tình rất tốt, xem ra chơi rất tận hứng. Đông Vân vội vàng chuẩn bị quần áo trong ngoài sạch sẽ, chủ tử thích sạch sẽ, đồ mớ hôi nhất định là muốn tắm.

"Đông Vân, hôm nay là mừng mấy?" Chủ tử nghiêng người dựa vào trên kháng, có vẻ đắm chiêu hỏi.

Nàng suy nghĩ một chút, đáp: "Hồi phúc tấn, mừng tám rồi."

Chủ tử cười, vẫy tay gọi nàng đi qua. Đông Vân đưa vật cầm trong tay cho Do Nhi cầm, đi tới gần chờ sai bảo. Chủ tử nhìn nàng cười nói: "Hôm nay là sinh thần của ngươi, làm sao không nhớ thế?"

Đông Vân sững sốt một hồi lâu, hàng năm nàng chưa từng nhớ ngày này, ngượng ngùng cười: "Nô tì quên. Làm sao Phúc tấn biết được?"

Chủ tử trả lời: "Trên khế thân của ngươi có."

Nàng là nha hoàn hồi môn, lão gia đưa khế thân của nàng cho chủ tử, khi đó chủ tử chỉ xem qua một lần, không nghĩ tới còn nhớ kỹ như vậy. Nàng nhìn chủ tử, thán phục nói: "Trí nhớ của Phúc tấn thật là tốt."

"Về sau phải nhớ, ngày sinh thần hàng năm không cần hầu hạ, đi ra bên ngoài chơi đi. Năm nay ta cũng quên, sáng mai bổ sung cho người thêm một ngày nghỉ." Chủ tử chỉ vào cái tủ lớn lại nói, "Mở lấy cái hộp để phía trên cùng ra đây."

Liễu Tuệ cách cái tủ gần nhất, liền mở cửa tủ ra, lấy một cái hộp từ đống ở trên cao xuống, nghiêng thân cho chủ tử nhìn, hỏi: "Phúc tấn, là cái này ư?" Thấy chủ tử gật đầu, liền bung lại đặt ở trên kháng trác. Chủ tử tìm kiếm trong hộp, một lát sau liền nói: "Thấy rồi." Lấy ra một chiếc vòng tay xanh biêng biếc, đeo vào cổ tay Đông Vân, nói: "Lần trước thấy người thích. Đáng tiếc chỉ có một chiếc, không phải một đôi."

Đông Vân biết nàng xưa nay hào phóng, và lại cũng thật thích vòng tay Phi Thúy này, nên không ngượng ngùng từ chối, cười nói: "Tạ Phúc tấn ban thưởng."

Chủ tử lại lắc đầu cười nói: "Không phải thưởng. Đây là quà tặng, chúc mừng người cập kê."

Do Nhi hâm mộ nói: "Phúc tấn đối đãi với Đông Vân tỷ tỷ thật tốt, giống như tỷ muội trong nhà vậy." Đông Vân có chút quần bách, chủ tử đối xử thân thiết với nàng là thật, nhưng nàng cũng không dám quên thân phận của mình. Chỉ là Do Nhi quá ngây thơ, nàng cũng không dám trách nàng nói chuyện không có chừng mực.

Ngược lại chủ tử xem như chưa có chuyện gì xảy ra, néo nhẹ mặt của Đông Vân, nói: "Nhỏ như vậy, giống như nữ nhi của ta mới đúng đấy."

"A, nữ nhi của ta lớn như vậy á!" Là Thập Tứ gia đã trở lại, quan sát Đông Vân cười nói. Gia ngồi xuống mép kháng, ôm eo chủ tử, cười trêu nói: "Sinh lúc nào vậy, ta làm A mã cũng không biết."

Chủ tử đẩy hẳn: "Né chỗ khác chơi."

Từ trước đến giờ gia không có kỵ người khác, ôm nàng hôn, còn nói: "Nữ nhi đã có, vậy sinh thêm một tên tiểu tử như thế nào?"

Do Nhi đỏ mặt, tránh đi ra ngoài trước. Liễu Tuệ vẫn còn ngơ ngác đứng nhìn hai người thân thiết, trên mặt nổi lên một tầng phấn hồng nhàn nhạt, sóng mắt có hơi nước mông lung, như e lệ lại còn cất chứa ánh sáng khác. Đông Vân thấy bộ dạng nàng ta như vậy, trong bụng không vui, chặn ngang kéo nàng ta lui ra khỏi phòng. Đến phòng ngoài, Liễu Tuệ vẫn còn sững sờ, bị nàng lạnh nhạt liếc nhìn, không khỏi co rúm lại. Cũng không dám nhìn nàng, vuốt vuốt tóc mai, liền đến phòng bên, gọi Dịch Thu đi xuống phòng bếp nhỏ hỏi cơm tối của các chủ tử đã chuẩn bị xong chưa.

Đông Vân mười lăm tuổi rồi, chỉ có chủ tử vẫn còn xem nàng như đứa bé mà cưng chiều. Ở trong phòng này, tính tình Do Nhi còn trẻ con, Liễu Tuệ thì lớn hơn Đông Vân một chút, nhưng mọi chuyện đều không thể quyết định, cho nên nàng đương nhiên trở thành chủ sự. Thường ngày mặc dù các nàng vẫn thân cận với nàng, nhưng rất nhiều khi cũng sợ nàng. Thật ra đâu chỉ riêng các nàng, trong phủ Bối Tử này, quân sự nào khi thấy nàng, cũng không phải nở nụ cười cung cung kính kính gọi nàng một tiếng "Vân cô nương" sao? Dần dần thành thói quen, ngoài cẩn thận, nàng cũng bắt đầu cảm thấy sáng khoái.

Đây là thứ gọi là quyền thế gì đó đi? Khó trách người người đều thích, nàng cũng không ngoại lệ.

Ngoại truyện Đông Vân (11):

Trời vừa tờ mờ sáng, thô sử nha hoàn liền bắt đầu nhẹ chân nhẹ tay quét sân, rất sợ gây ra tiếng động quá lớn, âm ỉ Phúc tấn còn đang ngủ. Đông Vân mới vừa đi phòng bếp nhỏ vòng vo một hồi, phân phó bọn họ nấu cháo đậu đỏ, lúc này còn rảnh rỗi, dựa vào lan can dưới mái hiên ngắm người. Thời gian lúc sáng sớm là nhàm chán nhất, phải đợi đến lúc Phúc tấn tỉnh dậy mới bận rộn.

Lúc này thấy Mạn Mạn dẫn một ma ma lạ mặt đi vào, nàng đi tới, ma ma kia cười nói: "Gặp qua Vân cô nương"

"Ma ma là?" Nàng hỏi.

Mạn Mạn trả lời thay: "Đây là Huệ ma ma làm việc ở chuồng ngựa. Quân sự chuồng ngựa phía Tây sai nàng qua thưa với chủ tử, nói hôm nay không dùng xe ngựa được." Nói xong hung hăng liếc Huệ ma ma kia một cái.

"Sao lại thế này?" Đông Vân cau mày hỏi.

Mạn Mạn cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Huệ ma ma: "Người hỏi nàng ấy."

Về mặt Huệ ma ma lúng túng, giải thích: "Các chủ tử dùng là xe ngựa vốn có hai giá (điều khiển), hôm kia Dụ vương phủ mượn đi một giá, một cái giá còn lại vừa bị hư rồi, còn chưa có sửa xong."

"Vậy kiểu thì sao?" Đông Vân khẽ hỏi.

Huệ ma ma trả lời: "Sáng sớm trong phòng Phúc tấn đã phái người tới truyền lời, nói hôm nay có thể phải vào cung thỉnh an, Ngân đình kiệu quan phải được chuẩn bị sẵn."

Đông Vân neeo mắt lại nhìn nàng chăm chăm, nửa đoạn sau còn chưa nói xong liền nuốt xuống. Phúc tấn trong miệng Huệ ma ma, là chỉ Dịch Phúc tấn Hoàn Nhan Thị. Loại chuyện lớn tiến cung thỉnh an này đáng lý ra phải chuẩn bị trước mấy ngày liền, vì sao lại có "Có lẽ" như vừa nói? Thập Tứ gia theo thánh giá đi tuần Ngũ Đài Sơn, không có ở trong phủ, cho nên chủ tử mới muốn về nhà mẹ đẻ chơi hai ngày, chuyện xe ngựa này, đã thông báo cho quân

sự từ sớm rồi. Ai biết gia chân trước vừa đi, liền có người tới cửa khi dễ.

"Đồng Vân tỷ tỷ, chủ tử đã thức dậy, hỏi có chuyện gì?" Do Nhi kéo kéo ống tay áo của nàng nói.

Đồng Vân liếc nhìn Huệ ma ma, cười nói: "Ma ma chờ một chút, ta hơi vựng về nói không rõ ràng lắm, như thế này làm phiền người tự mình thừa lại." Nói xong liền xoay người vào chánh phòng.

Trong phòng Liễu Tuệ đang hầu hạ Phúc tấn rửa mặt, Đồng Vân nói ma ma ở chuồng ngựa có chuyện cần bẩm báo. Chủ tử cầm khăn lông lau khô nước trên mặt, đặt ở trên thành bồn, nói: "Đề cho nàng vào đi."

Huệ ma ma nom nớp lo sợ thừa lại chuyện một lần nữa. Phúc tấn chống cằm nghiêng người dựa vào trên bàn trang điểm nghe xong, chỉ lấy móng tay đùa giỡn cánh bướm trên trâm vàng ngọc màu đỏ, không nói gì. Huệ ma ma thấy trên mặt nàng tuy không có tức giận, nhưng không biết trong bụng nghĩ như thế nào, cho nên không khỏi thấp thòm.

Phúc tấn cầm trâm cài ở lồng bàn tay gỗ gõ, nói: "Ừ, hai giá xe ngựa đúng là thiếu một chút." Mọi người trong phòng có chút sửng sốt, không hiểu làm sao nàng lại cho ra kết quả này. "Đặt mua một giá nữa thôi." Nàng đặt trâm cài xuống, hỏi Huệ ma ma, "Cộng thêm ngựa và đồ dùng khác, cần bao nhiêu bạc?"

Huệ ma ma vốn định phản bác cái gì đó, nhưng bị nàng nhìn qua, lại chỉ ngập ngừng đáp: "Ba đến bốn mươi lượng. . . . Chắc là đủ rồi."

Phúc tấn phát tay với Đồng Vân, nàng liền hiểu ý, mở tủ lớn lấy ra một hộp ngân bảo, bung đến trước mặt Huệ ma ma. Huệ ma ma nuốt nước miếng một cái, không dám nhận lấy. Đồng Vân cười nói: "Nhìn rõ rồi chứ? Tất cả, khoảng chừng năm mươi lượng." Nói xong mở khăn bọc hơi cũ ra, nhét vào tay nàng.

Huệ ma ma chỉ cảm thấy trong tay trầm xuống, hai tay vội vàng bung lấy. Ở trong phủ Bối Tử nhiều năm như vậy, chi tiêu lớn như vậy không phải chưa từng thấy qua, nhưng sử dụng phần nhiều là tiền giấy, năm mươi lượng đỉnh bảo ngân này, nàng cũng là lần đầu tiên được sờ qua.

"Đầu giờ tị ta muốn ra ngoài, đến lúc đó nhất định phải thấy xe." Phúc tấn liếc nhìn đồng hồ, nói: "Còn hơn một canh giờ. Đi làm đi."

Huệ ma ma không dám không nghe theo, hành lễ lui ra.

Đến Lý phủ vừa kịp giờ cơm trưa, lão gia còn chưa có từ nha môn trở về, sáng sớm thiếu gia đã đi Hàn Lâm viện, cho nên chỉ có một mình Phúc tấn dùng cơm. Món ăn ở nhà mẹ đẻ hiển nhiên rất hợp với khẩu vị của chủ tử, cho dù Thụ ma ma vẫn oán trách nàng một lần đã xài hết ngân lượng cả tháng, nàng vẫn cứ say sưa ăn hai chén cơm ngon lành.

Đồng Vân cười trấn an nói: "Ma ma đừng nóng giận, cái đó chỉ là một chút vốn riêng của Phúc tấn. Chủ tử thích nhìn bảo ngân các nơi, hằng năm Nhị tiểu thư liền phái người đưa tới rất nhiều, cái này cũng không dùng hết, trong tủ còn có mấy đỉnh bảo ngân Vân Nam đấy."

Thụ ma ma trầm mặc một hồi lâu, nhẹ giọng nói: "Cũng không thể tiêu phí như vậy. . . ."

Phúc tấn súc miệng, nhận khăn Đồng Vân trình lên, nói: "Tiền nha, chính là dùng để sử dụng. Muốn ta nhìn tới, vậy có bao nhiêu mệt mỏi chứ."

Sau giữa trưa, Phúc tấn đi thư phòng, Đồng Vân liền thu dọn phòng. Khuê phòng của chủ tử cùng với lúc nàng chưa gả cũng không khác bao nhiêu, sắp xếp rất chỉnh tề ngay ngắn, cũng không tốn bao nhiêu sức để thu dọn, vì vậy liền thừa dịp ánh nắng tươi sáng, lấy quần áo dưới đáy hòm ra phơi nắng.

Lúc Phúc tấn trở về phòng thì thấy các nàng đang thu dọn quần áo, liền cười hỏi: "Thế nào lại lục những thứ này ra vậy?"

"Đồng Vân tỷ tỷ nói, cất lâu sợ nấm mốc làm hư. Hôm nay trời nắng tốt, liền phơi nắng." Do Nhi đang cầm áo choàng màu đỏ tươi đáp, lại hỏi, "Phúc tấn, áo choàng này thật là đẹp, tại sao người không mặc vậy ạ?"

Chủ tử vỗ nhẹ đầu của nàng: "Đứa nhỏ ngọc này, đều là xiêm y của cô nương gia, bây giờ ta làm sao có thể mặc được?"

"Ừm, thật đáng tiếc!" Do Nhi vuốt áo hoa thêu trên áo choàng, thở dài nói.

Chủ tử thấy nàng yêu thích không buông tay, liền cười nói: "Nếu ngươi không chê cũ, thì cho ngươi đó."

"Thật ạ, Phúc tấn?" Hai mắt của Do Nhi tỏa sáng.

"Như vậy sao được!" Đồng Vân lại sốt ruột.

Chủ tử búng cái trán của nàng, nói: "Tại sao không được chứ? Giữ lại cũng chỉ chiếm chỗ. Các ngươi cũng tới chọn đi." Chủ tử xốc lên một cái áo choàng màu hồng cánh sen thêu đầy chim non lại nói: "Cái này như thế nào? Lúc trước làm hơi nhỏ, ta chỉ mặc thử qua một lần, tạm xem như mới." Nàng nhận lấy, cảm tạ chủ tử thưởng cho, áo choàng đẹp như vậy, ai có thể không thích. Chỉ là, xiêm áo của chủ tử, chất vải đều là hàng tốt nhất, cái này đều là lưu ly hồ điệp màu vàng nhạt, hoa lệ như thế, tại sao nàng không mặc chứ?

Ngoài phòng mấy nha hoàn nghe nói chủ tử thưởng quần áo, cũng chen lấn đi vào. Đồng Vân chỉ cần một cái, liền mất lạnh nhìn họ ồ ồ ào lộn xộn phân một rương quần áo ra. Đáy lòng không khỏi cười lạnh, trước không nói có hợp hay không hợp, nhìn sơ qua vóc người kia của bọn họ, đoán cũng không mặc vừa nổi những thứ xiêm áo kia.

Chủ tử thấy đám tiểu nha đầu vui vẻ, cũng không làm cục hứng bọn họ, liền đi vào trong phòng nghỉ ngơi. Thụ ma ma đi vào nhìn thấy màn hồ hết âm ỉ này, chân mày cau lại, toàn bộ liền giải tán, mỗi người đều đi làm việc của mình. Thụ ma ma gọi Đông Vân đi ra ngoài, ở dưới mái hiên nghiêm nghị nói: "Đông Vân cô nương, bên cạnh Trắc Phúc Tấn, người là người đắc lực nhất. Mặc dù chủ tử. Hiền hoà, nhưng quy củ không thể bỏ, nhìn thấy những người kia âm ỉ nháo loạn không hiểu nặng nhẹ, nên quần áo nhiều hơn một chút. Nếu không dám nói ra miệng phạt không xuống tay được, thì có thể tới tìm ta, hiền nhiên có ‘ ác nhân ’ là ta này tới quần áo các nàng!"

Đông Vân nghe liền khó chịu, mặc dù cũng không vui khi các nha hoàn trong phòng không trên không dưới, lại càng chán ghét khi có người quơ tay múa chân với nàng, vì vậy liền trả lời: "Hôm nay phúc tấn cao hứng, bên dưới có chút càn rỡ, chút nữa tự ta sẽ nói các nàng, thật làm cho ma ma lo lắng rồi."

Thụ ma ma bị nàng không mặn không nhạt căn lại, khó tránh khỏi có chút không vui, nhưng cũng không có bất lỗi trong lời nói của nàng, liền mím mím môi nói: "Thu liêm một chút thì tốt rồi." Nhưng trong lòng lại nghĩ, nha đầu này thật đúng là không biết chuyện, lời nói vừa rồi giống như cây gậy đánh vào đồng bóng, mềm mại không dùng chút sức lực nào, trước kia sợ là đã xem thường nàng.

Chuyện này cứ như vậy trôi qua, Đông Vân cũng không thoải mái. Trừ mình ra, các nàng đều mặc xiêm áo chủ tử thưởng cho lên người rồi. Nhưng rất nhanh nàng không có tâm tư quần những chuyện vớ vẩn này rồi, bởi vì chủ tử có thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38-11: Ngoại truyện Đông Vân (11)

Trời vừa tờ mờ sáng, thô sử nha hoàn liền bắt đầu nhẹ chân nhẹ tay quét sân, rất sợ gây ra tiếng động quá lớn, âm ỉ Phúc tấn còn đang ngủ. Đông Vân mới vừa đi phòng bếp nhỏ vòng vo một hồi, phân phó bọn họ nấu cháo đậu đỏ, lúc này còn rảnh rỗi, dựa vào lan can dưới mái hiên ngắm người. Thời gian lúc sáng sớm là nhàm chán nhất, phải đợi đến lúc Phúc tấn tỉnh dậy mới bận rộn.

Lúc này thấy Mạn Mạn dẫn một ma ma lạ mặt đi vào, nàng đi tới, ma ma kia cười nói: "Gặp qua Vân cô nương."

"Ma ma là?" Nàng hỏi.

Mạn Mạn trả lời thay: "Đây là Huệ ma ma làm việc ở chuồng ngựa. Quản sự chuồng ngựa phía Tây sai nàng qua thưa với chủ tử, nói hôm nay không dùng xe ngựa được." Nói xong hung hăng liếc Huệ ma ma kia một cái.

"Sao lại thế này?" Đông Vân cau mày hỏi.

Mạn Mạn cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Huệ ma ma: "Người hỏi nàng ấy."

Về mặt Huệ ma ma lúng túng, giải thích: "Các chủ tử dùng là xe ngựa vốn có hai giá (điều khiển), hôm kia Dụ vương phủ mượn đi một giá, một cái giá còn lại vừa bị hư rồi, còn chưa có sửa xong."

"Vậy kiểu thì sao?" Đông Vân khẽ hỏi.

Huệ ma ma trả lời: "Sáng sớm trong phòng Phúc tấn đã phái người tới truyền lời, nói hôm nay có thể phải vào cung thỉnh an, Ngân đình kiểu quan phải được chuẩn bị sẵn."

Đông Vân nheo mắt lại nhìn nàng chăm chăm, nửa đoạn sau còn chưa nói xong liền nuốt xuống. Phúc tấn trong miệng Huệ ma ma, là chỉ Đích Phúc tấn Hoàn Nhan Thị. Loại chuyện lớn tiến cung thỉnh an này đáng lý ra phải chuẩn bị trước mấy ngày liền, vì sao lại có "Có lẽ" như vừa nói? Thập Tứ gia theo thánh giá đi tuần Ngũ Đài Sơn, không có ở trong phủ, cho nên chủ tử mới muốn về nhà mẹ đẻ chơi hai ngày, chuyện xe ngựa này, đã thông báo cho quản sự từ sớm rồi. Ai biết gia chân trước vừa đi, liền có người tới cửa khi dễ.

"Đông Vân tỷ tỷ, chủ tử đã thức dậy, hỏi có chuyện gì?" Do Nhi kéo kéo ống tay áo của nàng nói.

Đông Vân liếc nhìn Huệ ma ma, cười nói: "Ma ma chờ một chút, ta hơi vướng về nói không rõ ràng lắm, như thế này làm phiền người tự mình thưa lại." Nói xong liền xoay người vào chánh phòng.

Trong phòng Liễu Tuệ đang hầu hạ Phúc tấn rửa mặt, Đông Vân nói ma ma ở chuồng ngựa có chuyện cần bẩm báo. Chủ tử cầm khăn lông lau khô nước trên mặt, đặt ở trên thành bồn, nói: "Đề cho nàng vào đi."

Huệ ma ma nom nớp lo sợ thưa lại chuyện một lần nữa. Phúc tấn chống cằm nghiêng người dựa vào trên bàn trang điểm nghe xong, chỉ lấy móng tay đùa giỡn cánh bướm trên trâm vàng ngọc màu đỏ, không nói gì. Huệ ma ma thấy trên mặt nàng tuy không có tức giận, nhưng không biết trong bụng nghĩ như thế nào, cho nên không khỏi thấp thòm.

Phúc tấn cầm trâm cài ở lồng bàn tay gỗ gõ, nói: "Ừ, hai giá xe ngựa đúng là thiếu một chút." Mọi người trong phòng có chút sững sờ, không hiểu làm

sao nằng lại cho ra kết quả này.” Đặt mua một giá nữa thôi.” Nàng đặt trăm cái xuống, hỏi Huệ ma ma, “Cộng thêm ngựa và đồ dùng khác, cần bao nhiêu bạc?”

Huệ ma ma vốn định phản bác cái gì đó, nhưng bị nàng nhìn qua, lại chỉ ngập ngừng đáp: “Ba đến bốn mươi lượng. Chắc là đủ rồi.”

Phúc tấn phát tay với Đông Vân, nàng liền hiểu ý, mở tủ lớn lấy ra một hộp ngân bảo, bung đến trước mặt Huệ ma ma. Huệ ma ma nuốt nước miếng một cái, không dám nhận lấy. Đông Vân cười nói: “Nhìn rõ rồi chứ? Tất cả, khoảng chừng năm mươi lượng.” Nói xong mở khăn bọc hơi cũ ra, nhét vào tay nàng.

Huệ ma ma chỉ cảm thấy trong tay trăm xuống, hai tay vội vàng bung lấy. Ở trong phủ Bối Từ nhiều năm như vậy, chi tiêu lớn như vậy không phải chưa từng thấy qua, nhưng sử dụng phần nhiều là tiền giấy, năm mươi lượng đỉnh bảo ngân này, nàng cũng là lần đầu tiên được sờ qua.

“Đầu giờ tị ta muốn ra ngoài, đến lúc đó nhất định phải thấy xe.” Phúc tấn liếc nhìn đồng hồ, nói: “Còn hơn một canh giờ. Đi làm đi.”

Huệ ma ma không dám không nghe theo, hành lễ lui ra.

Đến Lý phủ vừa kịp giờ cơm trưa, lão gia còn chưa có từ nha môn trở về, sáng sớm thiếu gia đã đi Hàn Lâm viện, cho nên chỉ có một mình Phúc tấn dùng cơm. Món ăn ở nhà mẹ đẻ hiển nhiên rất hợp với khẩu vị của chủ tử, cho dù Thụ ma ma vẫn oán trách nàng một lần đã xài hết ngân lượng cả tháng, nàng vẫn cứ say sưa ăn hai chén cơm ngon lành.

Đông Vân cười trấn an nói: “Ma ma đừng nóng giận, cái đó chỉ là một chút vốn riêng của Phúc tấn. Chủ tử thích nhìn bảo ngân các nơi, hằng năm Nhị tiểu thư liền phái người đưa tới rất nhiều, cái này cũng không dùng hết, trong tủ còn có mấy đỉnh bảo ngân Vân Nam đấy.”

Thụ ma ma trầm mặc một hồi lâu, nhẹ giọng nói: “Cũng không thể tiêu phí như vậy.”

Phúc tấn súc miệng, nhận khăn Đông Vân trình lên, nói: “Tiền nha, chính là dùng để sử dụng. Muốn ta nhìn tới, vậy có bao nhiêu mệt mỏi chứ.”

Sau giữa trưa, Phúc tấn đi thư phòng, Đông Vân liền thu dọn phòng. Khuê phòng của chủ tử cùng với lúc nàng chưa gả cũng không khác bao nhiêu, sắp xếp rất chỉnh tề ngay ngắn, cũng không tốn bao nhiêu sức để thu dọn, vì vậy liền thừa dịp ánh nắng tươi sáng, lấy quần áo dưới đáy hòm ra phơi nắng.

Lúc Phúc tấn trở về phòng thì thấy các nàng đang thu dọn quần áo, liền cười hỏi: “Thế nào lại lục những thứ này ra vậy?”

“Đông Vân tỷ tỷ nói, cất lâu sợ nấm mốc làm hư. Hôm nay trời nắng tốt, liền phơi nắng.” Do Nhi đang cầm áo choàng màu đỏ tươi đáp, lại hỏi, “Phúc tấn, áo choàng này thật là đẹp, tại sao người không mặc vậy ạ?”

Chủ tử vỗ nhẹ đầu của nàng: “Đứa nhỏ ngọc này, đều là xiêm y của cô nương gia, bây giờ ta làm sao có thể mặc được?”

“Ừm, thật đáng tiếc!” Do Nhi vuốt áo hoa thêu trên áo choàng, thở dài nói.

Chủ tử thấy nàng yêu thích không buông tay, liền cười nói: “Nếu ngươi không chê cũ, thì cho ngươi đó.”

“Thật à, Phúc tấn?” Hai mắt của Do Nhi tỏa sáng.

“Như vậy sao được!” Đông Vân lại sốt ruột.

Chủ tử búng cái trán của nàng, nói: “Tại sao không được chứ? Giữ lại cũng chỉ chiếm chỗ. Các ngươi cũng tới chọn đi.” Chủ tử xốc lên một cái áo choàng màu hồng cánh sen thêu dây chim non lại nói: “Cái này như thế nào? Lúc trước làm hơi nhỏ, ta chỉ mặc thử qua một lần, tạm xem như mới.” Nàng nhận lấy, cảm tạ chủ tử thương cho, áo choàng đẹp như vậy, ai có thể không thích. Chỉ là, xiêm áo của chủ tử, chất vải đều là hàng tốt nhất, cái này đều là lưu ly hồ điệp màu vàng nhạt, hoa lệ như thế, tại sao nàng không mặc chứ?

Ngoài phòng mấy nha hoàn nghe nói chủ tử thương quần áo, cũng chen lấn đi vào. Đông Vân chỉ cần một cái, liền mát lạnh nhìn họ òn ào lộn xộn phân một rương quần áo ra. Đáy lòng không khỏi cười lạnh, trước không nói có hợp hay không hợp, nhìn sơ qua vóc người kia của bọn họ, đoán cũng không mặc vừa nổi những thứ xiêm áo kia.

Chủ tử thấy đám tiểu nha đầu vui vẻ, cũng không làm cục hứng bọn họ, liền đi vào trong phòng nghỉ ngơi. Thụ ma ma đi vào nhìn thấy màn hồ hết ẩm ỉ này, chân mày cau lại, toàn bộ liền giải tán, mỗi người đều đi làm việc của mình. Thụ ma ma gọi Đông Vân đi ra ngoài, ở dưới mái hiên nghiêm nghị nói: “Đông Vân cô nương, bên cạnh Trắc Phúc Tấn, ngươi là người đắc lực nhất. Mặc dù chủ tử. Hiền hoà, nhưng quy củ không thể bỏ, nhìn thấy những người kia âm ỉ nháo loạn không hiểu nặng nhẹ, nên quản giáo nhiều hơn một chút. Nếu không dám nói ra miệng phạt không xuống tay được, thì có thể tới tìm ta, hiển nhiên có ‘ác nhân’ là ta này tới quản giáo các nàng!”

Đông Vân nghe liền khó chịu, mặc dù cũng không vui khi các nha hoàn trong phòng không trên không dưới, lại càng chán ghét khi có người quơ tay múa chân với nàng, vì vậy liền trả lời: “Hôm nay phúc tấn cao hứng, bên dưới có chút can rở, chút nữa tự ta sẽ nói các nàng, thật làm cho ma ma lo lắng rồi.”

Thụ ma ma bị nàng không nặn không nhặt can lại, khó tránh khỏi có chút không vui, nhưng cũng không có bất lỗi trong lời nói của nàng, liền mím mím môi nói: “Thu liễm một chút thì tốt rồi.” Nhưng trong lòng lại nghĩ, nha đầu này thật đúng là không biết chuyện, lời nói vừa rồi giống như cây gậy đánh vào đồng bóng, mềm mại không dùng chút sức lực nào, trước kia sợ là đã xem thường nàng.

Chuyện này cứ như vậy trôi qua, Đông Vân cũng không thoải mái. Trừ mình ra, các nàng đều mặc xiêm áo chủ tử thương cho lên người rồi. Nhưng rất

nhanh nằng không có tâm tư quản những chuyện vợ vẫn này rồi, bởi vì chủ tử có thai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38-12: Ngoại truyện Đông Vân (12)

Chủ tử cùng Thập Tử gia thành thân gần một năm, nhưng vẫn chưa có tin mừng. Sớm đã có lời ra tiếng vào truyền ra, nói là chủ tử không thể sinh, cả ngày chiêm cứ gia cũng vô dụng. Như thế này thì tốt rồi, những lời đồn đãi khó nghe kia tự sụp đổ.

Vốn là gia rất vui mừng đến không có giới hạn, nhưng chủ tử nôn ọe khó chịu rất gay gắt, ăn thức ăn mặn liền buồn nôn, không có mấy ngày liền tiêu tụy rất nhiều, hẳn lại không khỏi càng thêm lo lắng. Hai ba tháng đầu, bụng của chủ tử một chút cũng không có nhô ra, người còn gầy thêm, khiến gia rất là đau lòng. Bất quá cũng may chuyện Đông Vân lo lắng không có xảy ra, gia vẫn ở trong viện của chủ tử, chưa từng có ý bởi vì chủ tử mang thai, liền muốn những nữ nhân khác hầu hạ. Vì thế Thụ ma ma rất mất hứng, Đông Vân thấy nàng xị mặt thì cảm thấy rất sung sướng.

Chiều ngày hôm đó, khó có được gia không có ở trong phủ. Đông Vân cùng Liễu Tuệ hầu hạ chủ tử ngủ trưa xong, liền thối lui ra mái hiên bên ngoài chánh phòng. Liễu Tuệ mặc quần áo thêu cảnh hoa màu xanh, cổ vẽ thon dài thanh tú. Vóc dáng nàng ta cao, mặc quần áo của chủ tử ngược lại không giống như những người khác phải cắt ngắn vạt áo. Nhưng mà, loại hoa văn quý phái kia hiển nhiên không phải đồ hạ nhân dùng được. Đông Vân nhìn cách ăn mặc của nàng ta, không khỏi cau mày.

Địch Thu đi vào xin Đông Vân chìa khóa khóa phòng, nói: “Mấy ngày trước Phúc tấn không phải nói muốn thêu hoa mẫu đơn vàng lên đoạn gấm kia để làm rèm che sao, bây giờ Kiều Ngân tới lấy để thêu rồi.”

“Đoạn gấm kia sao?” Đông Vân nhất thời không nhớ nổi.

Địch Thu trả lời: “Chính là đoạn màu trắng, hoa văn giống như vẽ kia.”

“A, gấm gì chứ!” Đông Vân hô một tiếng, lời kéo Địch Thu đi, “Đó là lụa tơ tằm, rất quý lắm đó! Ta cùng người đi lấy.”

Đông Vân và Địch Thu cầm vải từ kho phòng ra, lại tí mỉ dặn dò Kiều Ngân phải cẩn thận cắt may, rồi đưa nàng đi ra ngoài, mới về đến Tiền viện, lại đụng phải Thập Tử gia đang vào cửa viện.

Gương mặt gia ửng đỏ, trên người còn có mùi rượu, lại đẩy Phó Hữu Vinh muốn đỡ hắn ra, cười hỏi: “Chủ tử người đâu?”

Đông Vân phúc thân hành lễ, trả lời: “Hồi gia, Phúc tấn đang ở trong phòng nghỉ ngơi.”

Hắn gật đầu một cái, liền đi ngang qua bên cạnh nàng, đi về phía chánh phòng.

Đông Vân thấy bước chân hắn vẫn còn vững vàng, nghĩ thâm chắc là không có say. Phó Hữu Vinh đi lên hỏi: “Phúc tấn ghê tởm thức ăn mặn, không sợ mùi rượu chứ?”

“Không biết nữa.” Nàng đáp. Ở trong viện không thấy Do Nhi và Liễu Tuệ, cảm thấy có chút không đúng, liền bước nhanh theo vào chánh phòng. Chỉ thấy gia vén rèm vào trong phòng, nàng đuổi theo ở phía sau, rèm vải in hoa văn còn đang dao động lắc lư, nhìn vào bên trong, thấy Liễu Tuệ đang quay người đứng ở trước thư án, không biết đang bận rộn làm cái gì. Gia lặng lẽ đi lên phía trước, từ phía sau lưng ôm cổ nàng, hôn sau tai nàng nói: “Bảo bối, ta đã nói với nàng.” Lời nói được một nửa liền dừng lại, buông nàng ra lui về phía sau hai bước.

Đông Vân mới biết được hắn nhận lầm người, trái tim đang treo lên lại hạ về chỗ cũ.

Liễu Tuệ xoay người lại, hai gò má ửng hồng, nhìn hắn thẹn thùng e lệ gọi: “Gia.”

Thập Tử gia hừ lạnh một tiếng, xoay người muốn đi ra ngoài, lại thấy Đông Vân đang sững sờ ở trước cửa. Sắc mặt hắn vốn không tốt, ánh mắt nhìn về phía nàng càng thêm âm trầm mấy phần, nàng cảm giác sau lưng có một luồng khí lạnh chui lên, muốn nhường đường, lại không thể đi chuyển được bước chân.

Trên vai đột nhiên bị người vỗ một cái, nàng run lên bần bật, quay đầu thấy chủ tử đứng ở sau lưng, cười hỏi nàng: “Người đứng nơi này làm cái gì vậy?”

Nàng chưa kịp trả lời, gia liền xông về phía trước đẩy nàng ra nói: “Ta bảo nàng đi pha cho ta bình trà đậm.”

Chủ tử ngửi thấy mùi rượu trên người của hắn, hỏi: “Uống bao nhiêu vậy? Mùi rất nặng.”

“Hun nàng rồi à?” Gia ôm lấy chủ tử ngồi vào trên mép kháng, lại nói, “Bị Bảo Thái bọn họ ép uống. Ta đi đổi quần áo.”

Chủ tử lắc đầu nói: “Không sao. Không ngờ mùi rượu này người rất tốt, tối nay ta cũng uống một chút.”

Gia bất đắc dĩ cười: “Nàng có thai, uống rượu sợ rằng không tốt.” Chủ tử có chút không vui, gia liền dịu dàng dụ dỗ nàng.

Mặt Liễu Tuệ tái nhợt đứng ở đằng kia xoắn ngón tay, Đông Vân kéo kéo ống tay áo của nàng, lời nàng lui ra ngoài. Do Nhi ghé vào bên tai Đông Vân hỏi: “Liễu Tuệ tỷ tỷ làm sao vậy? Hai mắt đều đỏ lên rồi.”

“Không có chuyện gì. Người đi vào hầu hạ đi, ta đi pha trà cho các chủ tử.” Liền đẩy nàng đi vào.

Đội Do Nhi đi vào rồi, Liễu Tuệ mới rơi lệ. Trong lòng Đông Vân chán ghét, nói: “Đi rửa mặt, hôm nay không cần người hầu hạ nữa.”

Liễu Tuệ lấy mu bàn tay lau khô mắt một cái, liền đi ra ngoài. “Đội một chút.” Đông Vân gọi nàng lại, lạnh lùng nói, “Bộ quần áo này, sau này không nên mặc nữa.” Liễu Tuệ cắn môi dưới, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Đông Vân hừ một tiếng, tự mình đi pha trà cho Thập Tử gia.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38-13: Ngoại truyện Đông Vân (13)

Tháng mười, chủ tử sinh hạ một vị cách cách. Bởi vì sinh vào mùa đông, cho nên chủ tử gọi là Đông Đông. Da trẻ mới sinh nhẵn nhụi đỏ hồng không dễ nhìn cho lắm, qua mấy ngày nẩy nở một chút mới xinh đẹp hẳn ra, nhìn dung mạo thật giống Phúc tấn như đúc. Thành thật mà nói, Đông Vân có chút thất vọng, nếu là tiểu a ca thì tốt biết bao nhiêu! Ngược lại dường như Thập Tử gia không thêm đề ý là cách cách hay là a ca, mở yến tiệc lớn mời khách bắt đầu từ lúc tám ba ngày, bận rộn loay hoay đến trăm ngày.

Chủ tử đang ở cữ, đương nhiên không thể cùng gia cùng phòng, mà từ khi có tiểu Cách Cách, thì đều giành hết thời gian trông nom. Thập Tử gia tìm không ra được chút thời gian thân thiết nào, cho nên tuy cao hứng mới có được nữ nhi, nhưng vẫn có chút tính khí không thuận, nóng nảy cực kì.

Hôm đầy tháng của cách cách, chờ tiễn khách xong, Đông Vân đã mệt đến không thở được, cố lên tinh thần hầu hạ phúc tấn trở về phòng, chờ chủ tử an trí xong, nàng liền có thể trở về phòng chui lên kháng âm áp. Trong viện tối đen như mực, không có một bóng người, đang nghỉ hoặc, liền bị người che miệng kéo tới hành lang. Nàng bị dọa sợ tay chân trở nên cứng ngắt, nhưng khi xoay người nhìn lại, thì ra là Phó Hữu Vinh, hẳn vừa chỉ chỉ chánh phòng vừa ra dấu chó có lên tiếng, nàng lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra.

Trong phòng truyền đến tiếng “Bình bình bang bang”, không phải phúc tấn cùng chủ nhân sao, Đông Vân không sợ nàng bị thua thiệt, cùng Phó Hữu Vinh nhìn nhau một cái, che miệng cười. Cái này có lẽ là lạc thú khuê phòng, cứ để hai vị tổ tông kia nháo đi!

Tiểu Cách Cách càng ngày càng đáng yêu, một đôi mắt to tròn như nước trong veo, người nhìn thấy nhìn không được muốn hôn lên khuôn mặt trắng nõn kia một cái. Ngay cả Thụ ma ma cũng thích đến không nhìn được, về mặt nhìn tiểu cách cách tốt hơn khi nhìn Thập Tử gia rất nhiều.

Chủ tử thương nữ nhi vô cùng, vẫn luôn bận bịu chăm sóc nàng, sau đầu mùa xuân, rốt cuộc cũng muốn ra ngoài đi dạo một chút. Ngày hôm đó Thập Tử gia cũng không có ở trong phủ, Quách Khoa kêu hai thị vệ đi theo. Phúc tấn thích nhất là phố Lư Ly, thường đến đó tìm đồ chơi. Muốn Đông Vân nói về nơi đó, thì chỗ đó nhiều nhất chính là sách cũ, mùi nấm mốc xông vào mũi, thật không biết có cái gì hay mà đi dạo. Mọi người nói gì mà “Thụ Hương”, không biết người tạo cái từ này có nghĩ qua mùi vị này chưa, gọi là “Sách thối” còn không sai biệt lắm. Phúc tấn biết nàng không có hứng thú, liền cười nói: “Ta coi của ta, người đi dạo quanh đây một chút đi, chỉ là cẩn thận đừng đi lạc.”

Đông Vân đáp lại, tự mình đi xem quây vẽ tranh, lại thấy có bán đồ cổ châu báu, liền tò mò muốn chen qua đi nhìn một chút xem có giống như đồ trong hộp trang điểm của chủ tử không. Đang cầm một vòng tay xem thử ra sao, lại bị người bắt lấy cổ tay. “Bộ dạng tiểu nha đầu thật tươi tắn, đã hứa cho nhà nào chưa?” Một công tử bột tuổi còn trẻ buông lời cợt nhả, một tay kia còn muốn sờ lên khuôn mặt nàng. Đông Vân thấy hắn quần áo gọn gàng nhưng cử chỉ bỉ ổi, đè nén chán ghét trong lòng xuống, cau mày cả giận nói: “Thả cái tay bẩn thỉu của ngươi ra!”

Có lẽ ác thiếu kia có uống chút rượu, rốt cuộc nàng tránh thoát được, đáng tiếc còn chưa chạy được một bước, liền bị hai gia đình của hắn ngăn lại. Hắn lắc tua rua trên bím tóc đến gần, nắm cằm nàng nói: “Tiểu gia hỏa này đáng đáp nhỏ bé, thật nhìn không ra lại hung dữ như vậy!”

Đông Vân ở phủ Bối Tử, đừng nói hạ nhân, ngay cả gia cũng hòa nhã với nàng, chưa từng bị đùa giỡn vũ nhục như vậy, giận đến tát qua một cái. Đáng tiếc bị tên háo sắc kia một phát bắt được, vuốt ve tay nàng nói: “Tay nhỏ bé thật là mềm mại.” Toàn thân Đông Vân đều sồn gai ốc, xấu hổ và giận dữ đến hai gò má đỏ bừng lên. Ban ngày ban mặt vô lễ với nữ tử đẳng hoàng, vậy mà người vậy xem hoàn toàn không có một ai ra ngăn cản. Nàng quay đầu sót ruột tìm bóng dáng hai người Nhã Đồ và Huệ Anh ở trong đám người, vừa rồi Phúc tấn mới lệnh hai người bọn hắn đứng xa một chút, cũng không biết đi đâu rồi.

“Tiểu mỹ nhân đang tìm ai vậy?” Người nọ lại muốn sờ mặt nàng. Đông Vân nghiêng đầu tránh ra, liếc xéo gương mặt kinh tởm của hắn, hôm nay rốt cuộc hiểu rõ cái gì gọi là mặt dày.

“Nàng đang tìm ta.” Giọng nói trong trẻo động lòng người này, chính là chủ tử của nàng đang tách đám người ra đi đến gần.

Tên hào sắc kia nhìn chủ tử ngẩn ngơ, nhất thời quên nắm chặt nàng. Đông Vân liền tránh thoát chạy về bên cạnh chủ tử. Chủ tử nhìn nàng trấn an, cầm tay của nàng, mới nheo mắt nhìn về phía người nọ nói: “Người làm gì muội từ ta?” Thanh âm không lớn, nhưng ẩn chứa chút sát khí.

Người nọ như mất hết lá gan mê sắc vừa rồi, lắp bắp nói: “Ta...ta. . . .”

Chủ tử tiến lên trước một bước, liếc nhìn hẩn hỏi: “Người là ở kỳ nào, nhà ai?”

Người nọ lui về phía sau, quát tới tở, nói: “Chúng ta đi.” Trước khi đi còn quay lại nhìn các nàng một cái.

Nhà Đồ và Huệ Anh đợi đám người giải tán mới chạy tới, hỏi: “Phúc tấn, đã xảy ra chuyện gì?”

Chủ tử cười nói: “Không có gì.”

Lúc này một người bán hàng rong đuổi tới, nhìn chủ tử nói: “Vị phu nhân này, quyền sách trong tay ngài còn chưa trả tiền a!”

“A, thật xin lỗi!” Chủ tử sực nhớ tới, cười nhận lỗi nói, “Chỉ là, trên người ta không có mang theo bạc.”

Nàng mới vừa nói xong, ba người bên cạnh liền cúi đầu tìm hà bao, cuối cùng vẫn là Huệ Anh động tác nhanh nhẹn nhất, tìm ra bạc vụn đưa cho người bán sách.

Trên đường trở về, chủ tử vuốt tóc Đông Vân nói: “Lần tới người ra ngoài, nhớ ăn mặc khá hơn một chút. Trang phục Mãn Thanh quý giá khoác lên người, sẽ không có ai dám tùy tiện động tới người, hiểu không?”

Đông Vân gật đầu. Trong lòng lại nghĩ, chủ tử đẹp hơn nàng nhiều, lại không có ai dám đánh chủ ý lên nàng, có lẽ là nhìn nàng toàn thân khí phách, liền biết không thể trêu vào. Như nàng, vừa nhìn là biết dễ khi dễ, dựa hết vào quần áo, cũng không biết có tác dụng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-14: Ngoại truyện Đông Vân (14)

Đông Vân chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cùng Phó Hoàn gặp lại trong loại tình cảnh này, nàng sững sờ nhìn hẩn, mãi cho đến khi thiếu gia gọi nàng: “Đông Vân?” Nàng vội vã cúi đầu, trên má có hơi nóng, lại trấn định nói: “Đại gia, Phúc tấn sai nô tỳ tới đưa sách.” Nói xong đưa hai quyển sách mỏng trong tay tới.

Lý Hạo nhận lấy, tiện tay lật vài tờ, cười nói: “Cũng chỉ có tỳ tỳ mới có thể tìm ra những quyển sách thú vị như vậy.” Nói xong giao cho gã sai vặt phía sau cẩn thận cất vào.

Đông Vân hành lễ rồi khỏi phòng khách, rèm cửa ở phía sau hạ xuống, liền nghe bên trong lại náo nhiệt lên. Một đám một sách không biết đang nói cái gì, mà hưng trí như vậy, thì ra nàng đi vào lại quấy rầy bọn họ. Nàng hừ lạnh một tiếng, lại nghe bên trong phòng khách có một người hỏi: “Dật Kiều, người đi đâu vậy?” Cũng là Phó Hoàn đáp: “Vừa rồi Tiểu đệ uống hơi nhiều, hiện tại trong bụng hơi trướng, xin phép vắng mặt một lát.” Mót thì nói mót, quanh co lòng vòng nói ra một đồng tử, hừ, một sách đúng là một sách! Khóe miệng nàng nhếch lên, dưới chân hơi dừng lại một chút, liền đi ra ngoài.

Đông Vân đi chậm rãi, không trở về viện phúc tấn ở, đi ngược ra hậu viên. Phó Hoàn đi theo phía sau nàng, thấy cây cối trong vườn um tùm, lại chỉ có hai người nàng và hẩn, liền vội vàng đi lên hai bước, vỗ nhẹ lên vai nàng một cái. Đông Vân nhìn xung quanh, thấy bốn bề vắng lặng, mới xoay người kéo hẩn núp vào rừng cây. Đi thẳng tới dưới chân tường nàng mới dừng bước, ngẩng đầu nhìn nụ cười trong sáng trên mặt hẩn, vội vàng buông hẩn ra, rút tay về. Hai gò má nàng ửng đỏ khiến hẩn mừng rỡ, cũng tiếp thêm dũng khí cho hẩn nắm tay nàng lần nữa.

“Ngẩng đầu.” Hẩn nói.

“Không.” Nàng chống cự.

Một tay còn lại của hẩn nhẹ nhàng để lên vai của nàng, nói: “Nàng không vui khi thấy ta sao? Ta..... Ta muốn nhìn nàng.”

Trên mặt nàng càng nóng thêm nữa, nhưng cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn hẩn. Hẩn nắm thật chặt tay của nàng, áp vào trên lồng ngực của mình, khẽ gọi: “Đông Vân, Vân muội.....”

Trong lòng Đông Vân ngọt ngào bần rần, vật trên quý tửng mắt đi mà được lại nên vui mừng mới đúng chứ, nhưng vì sao hai mắt nàng lại tràn đầy hơi nước mông lung. Phó Hoàn nhìn thấy nàng rơi lệ, có chút không biết làm sao, luống cuống tay chân tìm khăn tay lau cho nàng. Nàng dè tay của hẩn lại, tựa vào trong ngực hẩn, hẩn ngẩn ra, ngay sau đó ôm lấy nàng thật chặt.

Đột nhiên nàng đẩy hẩn ra, nhìn chằm chằm vào mắt hẩn hỏi: “Chàng thành gia chưa?” Năm nay hẩn sắp đầy mười chín tuổi rồi, hẩn là trong nhà đã có

Kiều thê, hôm nay gặp mặt có lẽ chỉ muốn cùng nàng ôn chuyện.

Hắn mỉm cười nhìn nàng, dùng khăn tay lau vệt nước mắt cho nàng, trả lời: “Nhà nghèo, không thể đón dâu.”

Nàng tạm thời thở phào nhẹ nhõm, rồi lại hỏi: “Vậy ý trung nhân thì sao?”

Hắn gật đầu, nhẹ nhàng trả lời: “Có.” Mới nghe qua có chút tức giận, nhưng dưới cái nhìn chăm chú của hắn lại hóa thành vui sướng thẹn thùng.

Hai người ở dưới gốc cây tìm khối đá ngồi xuống, từng người kể ra tình hình gần đây của mình cho đối phương nghe. Phó Hoàn đậu thi viện, ở Thuận Thiên phủ làm Lâm sinh. Đông Vân nói cho hắn biết, bây giờ nàng làm người hầu ở phủ Bối Tử, hiện giờ Thập Tử gia đi theo hộ tống tái ngoại, Phúc tấn về nhà mẹ đẻ ở, cho nên mới có cuộc gặp gỡ tình cờ hôm nay. Phó Hoàn vẫn mỉm cười nghe, sau đó nói: “Khi nàng nói đến phúc tấn nhà nàng thì hai mắt tỏa sáng lên.”

Đông Vân cười liếc hắn một cái, nói: “Vậy thì có cái gì! Nếu như chàng nhìn thấy chủ tử tự nhiên sẽ rõ.” Phó Hoàn thấy nàng thần thái xinh đẹp, không nhịn được giương tay nhẹ ôm nàng vào trong ngực. Hai người bọn họ cảm mến lẫn nhau, lại vừa cứu biệt trùng phùng, vành tai và tóc mai chạm vào nhau ôn tồn một hồi lâu. Nhưng mà đây là hậu hoa viên Lý phủ, mặc dù bốn bề vắng lặng, suy cho cùng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện yêu đương. Cho nên hai người hẹn ước thời gian địa điểm lần gặp mặt sau, liền trở về.

Đông Vân xách cặp lồng ba ngăn đứng ở trước miếu, trong lòng có chút thấp thòm. Vốn tưởng rằng vừa tới là có thể thấy Phó Hoàn, không nghĩ tới hắn cũng tới trễ. Đợi gần nửa canh giờ, vẫn không thấy Phó Hoàn tới, có một thư sinh bộ dạng trẻ tuổi cách mấy bước quan sát nàng hồi lâu, cuối cùng mới đi lên hỏi: “Xin hỏi có phải Đông Vân cô nương hay không?”

“Đúng vậy. Công tử là?” Đông Vân nghi hoặc hỏi ngược lại.

Người trẻ tuổi kia vui vẻ nói: “Hóa ra là cô nương! Dật Kiều huynh nhờ ta tới tìm cô nương, nói hắn hôm nay không thể tới, xin cô nương đừng đợi.”

“Chàng không tới! Tại sao?” Đông Vân vừa thấy thất vọng vừa tức giận.

Người nọ đáp: “Dật Kiều bị bệnh. Buổi sáng đứng cũng đứng không vững, lại còn muốn tới đây. Bị ta khuyên. Hắn liền để cho ta tới truyền lời cho cô nương, để cô nương khỏi phải lo lắng.”

“Bị bệnh? Có nặng không?” Tức giận trong nháy mắt chuyển thành lo lắng, truy hỏi, “Có người chăm sóc chàng không? Uống thuốc chưa?”

Người nọ nói mấy người bọn họ cùng sống chung ở một tiểu viện, hiện tại chỉ có hắn cùng Phó Hoàn ở đó, hắn tới đây truyền lời, nên chỉ có một mình Phó Hoàn nằm ở trên giường. Trong lòng Đông Vân chỉ lo lắng cho Phó Hoàn, liền thỉnh cầu người nọ dẫn nàng đi xem một chút. Người nọ đáp ứng, ở phía trước dẫn đường, cười nói: “Vừa rồi ta nhìn cô nương thật lâu, còn sợ nhận lầm người.”

Đông Vân gượng cười, có lẽ Phó Hoàn nói với hắn mình là nha hoàn nhà giàu có, hôm nay mình lại ăn mặc như tiểu thư, người trẻ tuổi kia dĩ nhiên không dám tùy tiện nhận quen, lại cúi đầu liếc nhìn áo choàng trên người mình, từ lúc chủ tử thường đến nay đây là lần đầu tiên mình mặc.

Lúc trước có nghe Phó Hoàn nói, mẫu thân hắn sợ đệ muội quá rầy hắn đọc sách, liền không cho hắn ở nhà, để cho hắn cùng mấy đồng học thuê lại ở phủ học gần ngõ nhỏ Đông Thịnh.

Vừa vào viện, nàng liền cau mày, suy cho cùng là chỗ ở của nam nhân, rất bẩn thỉu. Trong phòng phía đông truyền đến tiếng ho khan, Đông Vân nóng lòng, không đợi người trẻ tuổi kia liền tự mình đẩy cửa đi vào.

Phó Hoàn nghe thấy có người đi vào, cho là bạn cùng phòng, liền nhóm lên vội hỏi: “Quảng Ân, tìm được người không? Chuyển lời chưa?” Nhìn lên thấy Đông Vân, liền ngăn ra.

Đông Vân tiến lên đề hắn nằm xuống, nhét chăn vào cho hắn, trách cứ nói: “Nhanh nằm xuống! Người đã lớn như vậy cũng không biết chăm sóc mình.” Nói xong thử nhiệt độ trên trán hắn, cảm thấy nóng hầm hập, liền túm lấy Quảng Ân theo vào cửa nói: “Chàng rất nóng. Làm phiền công tử, đi tìm lang trung tới.” Quảng Ân cũng nhìn ra bệnh của Phó Hoàn nghiêm trọng hơn, không nói hai lời liền đi ra ngoài, bỗng nhiên dừng lại nhìn về phía nàng. Đông Vân nói: “Ta ở lại chỗ này chăm sóc chàng.” Quảng Ân nghe vậy liền đi.

Đông Vân ở trong phòng dạo qua một vòng, phát hiện ngay cả nước nóng cũng không có, liền tìm phòng bếp đun nước. Lại thấy sáng sớm Phó Hoàn không thoải mái, có lẽ chưa có ăn cái gì, liền thuận tiện nấu cháo. Phó Hoàn vui ở trong chăn nhìn nàng bận rộn, trong lòng có một cổ ngọt ngào dâng lên.

Quảng Ân rất nhanh đã tìm được lang trung, bắt mạch cho Phó Hoàn, viết đơn thuốc, hắn lại đi lấy thuốc trở về. Chờ Đông Vân nấu thuốc xong, thì thấy Quảng Ân múc nước từ trong giếng lên, lấy một gáo uống ừng ực, mới nhớ tới mình sai tới sai lui người ta nhưng ngay cả tên cũng không chưa hỏi, trong bụng áy náy, liền nói: “Chắc công tử còn chưa ăn cơm, ngồi nghỉ một lát, ta làm cho công tử.”

Trong phòng bếp không có cái gì, một nửa khối qua, mấy quả trứng gà. Đông Vân nhìn lên trên xà nhà, thấy còn treo hai miếng thịt muối, liền lấy xuống một miếng, đánh lên một quả trứng gà rồi chưng, còn lại xào chung với khối qua, múc một chén cháo, liền bưng đi ra. Nàng lấy bát đũa ở dưới kệ dọn lên trên bàn đá xong, cười nói với Quảng Ân: “Hôm nay hơi vội, tay nghề ta cũng bình thường, ráng ăn tạm chút nha.”

Quảng Ân cười nói: “Cô nương nói quá.” Cũng không có khách khí, ngồi xuống ghế đá, liền bắt đầu ăn ngồm ngoàm, cảm thấy mặc dù thức ăn thông thường, nhưng hết sức ngon miệng. Hắn thấy bàn đá ghế đá được lau chùi không còn một hạt bụi nào, lại ngắm nhìn bốn phía, trong viện cũng được thu

dọn sạch sẽ, lộ vẻ mới vừa vẩy nước quét nhà qua. Hấn nhìn Đông Vân ngồi chồm hồm ở dưới mái hiên đang cẩn thận nhìn lửa trên bếp lò, sợ thuốc cạn, bất giác ghen tị với Phó Hoàn đang nóng sốt mơ hồ trong đông sương phòng.

Đông Vân lay Phó Hoàn tỉnh dậy, dịu hấn ngồi dậy, cầm chén thuốc qua, nói: “Nào, uống thuốc đi. Cẩn thận nóng.”

Phó Hoàn cau mày uống hết một chén thuốc, Đông Vân bưng nước ấm để cho hấn súc miệng, sợ trong miệng hấn còn đắng, lại lấy điểm tâm trong cặp lồng ra, chọn khối mềm dẻo dễ tiêu hóa đưa cho hấn. Phó Hoàn áy náy nói: “Xin lỗi, hại nàng không xem được hí kịch.”

Đông Vân trả lời: “Vậy thì có cái gì, ta lại không thích xem hí kịch.” Nàng là nha hoàn, từ trước đến giờ nàng cũng có đứng bên cạnh chủ tử xem hí kịch, thật may là phúc tấn cũng không thích xem hí kịch.

Phó Hoàn cầm tay của nàng: “Vậy chờ ta khỏe lên, chúng ta đi xem hoa sen, được chứ?”

Nàng cười, cầm ngược lại tay hấn, lên tiếng: “Được. Đến lúc đó chàng phải mua thức ăn ngon cho ta.”

“Nàng ở phủ Bối Tử, có cái gì chưa từng ăn qua.” Phó Hoàn cười khế vuốt mặt của nàng, lại nói, “Vắt vả cho nàng rồi.”

Đông Vân lơ đãng nói: “Ta hầu hạ người đã quen, đây thì tính là khổ cực gì.”

Phó Hoàn cười nói: “Trước kia nàng hầu hạ đều là dòng dõi quý tộc, hôm nay lại hầu hạ ta cả ngày, còn không uất ức sao?”

Đông Vân bật thốt lên: “Uất ức cái gì? Hầu hạ của mình.....” Nói đến chỗ này liền dừng lại.

“Của mình cái gì?” Phó Hoàn cố ý trêu nàng.

Mặt Đông Vân càng ngày càng đỏ, đứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, nắm cổ áo hấn, liền hôn lên má hấn một cái.

Phó Hoàn lại ngăn lại nàng: “Đừng!”

Nàng ủy khuất nhìn hấn, hỏi: “Chàng không thích ta hôn chàng sao?”

Hấn thờ dài, nói: “Sáng mai ta khỏe hấn, lời này liền cho ta hỏi nàng.”

Nàng ngẫm nghĩ mới hiểu được ý tứ trong lời của hấn, mắng: “Sắc phôi!”

Hấn nâng cằm nàng lên, cười nói: “Hôn một chút thì đã sao? Nào có ai mắng tướng công mình là sắc phôi chứ.”

Đông Vân thấy hấn càng nói càng không có giới hạn, liền cưỡng ép hấn nằm xuống ngủ. Do Phó Hoàn bệnh, nên chỉ chốc lát sau liền mơ hồ ngủ. Đông Vân cầm quần áo dơ của hấn đặt ở đuôi kháng đi giặt sạch, phơi ở trong sân, lại sắc thêm một lần thuốc nữa, thu dọn thêm một chút. Mắt thấy sắc trời không còn sớm, dặn dò Quảng Ân chăm sóc hấn, liền đứng dậy đi về.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38-15: Ngoại truyện Đông Vân (15)

Vốn nghĩ ở trên đường mướn một chiếc xe la trở về, không ngờ lại xuất hiện chuyện ngoài ý muốn như vậy. Xem ra hôm nay không phải là ngày tốt, ở trong lòng Đông Vân cười khổ, mắt không chớp nhìn chăm chăm mấy người đang bao vây kia: “Các ngươi muốn làm cái gì?”

“Ngươi đừng sợ.” Tên đầy tớ hung ác kia cố gắng nhẹ giọng xuống.

Nhưng cái này không thể làm cho nàng an tâm chút nào, lần trước bị người này phi lễ có phúc tấn cứu giúp, mà khi đó còn có thị vệ Nhã Đồ và Huệ Anh cũng ở gần bên, hôm nay nàng chỉ có một thân một mình, không biết nói lên tên phủ Bối Tử có thể tránh được một kiếp hay không.

“Gia muốn hỏi ngươi mấy câu.” Có lẽ tên ác thiếu (thiếu niên hư hỏng) kia nhìn ra nàng đang phòng bị và sợ hãi, liền nói với tôi tớ: “Các ngươi lui ra.”

Hấn đuổi bọn nô bộc đi, làm cho nàng có chút kinh nghi, hấn nén tính khí xuống cười nói: “Kiếm một chỗ nói chuyện.”

Đông Vân cảnh giác nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Ngươi đừng tới đây! Có chuyện mau nói.”

Ác thiếu kia dừng một chút, dường như cố đề con tức giận xuống, đuổi bọn nô bộc đi xa thêm một chút, sai bọn họ canh chừng đầu hẻm không cho người đến gần. Đông Vân chờ hấn mở miệng, lại thấy hấn xoa xoa tay đi tới đi lui, không nói lời nào. Không biết hấn giờ trò gì, nàng không nhịn được nói: “Nếu ngươi không có việc gì, ta liền đi về.”

Hắn nhìn nàng vẻ mặt có chút xấu hổ, ngập ngừng nói: “Ta... Ngươi... ỷ ỷ ngươi tại sao không có đi cùng với ngươi?”

Đông Vân nhếch miệng, nhất thời không phản ứng kịp. Cứ tưởng rằng tên háo sắc này muốn cột nhả nàng, không ngờ hắn lại muốn mạo phạm phúc tấn! Phi, chỉ bằng hắn, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga! Phát giác khinh bỉ trong ánh mắt của nàng, hắn vội vàng xua tay, lắp bắp nói: “Gia không phải ý kia! Hôm đó lỡ mồm, muốn gặp mặt nàng xin lỗi.....”

“Không cần!” Đông Vân lạnh lùng với sự lấy lòng của hắn. Nhìn ác thiếu này, khoảng chừng trên dưới hai mươi tuổi, mặc một bộ áo dài màu ngà, bên ngoài mặt một cái áo khoác ngắn, chính là phong cách của quý công tử đang lưu hành trong kinh. A, dạng con cháu bất kỳ như hắn, trong nhà không biết có mấy phòng thê thiếp, vậy mà còn đánh chủ ý lên Phúc tấn!

Hắn không hề hay biết, ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Cần chứ cần chứ. Xin hỏi cô nương quý phủ ở nơi nào?”

Đông Vân cười lạnh hỏi ngược lại: “Vị gia này, lần trước ngài thấy ỷ ỷ ta, có lẽ cũng biết nàng đã thành gia?”

Hắn nghe vậy ỉu xìu xuống, lẩm bẩm nói: “Biết.....” Nàng không để ý đến hắn nữa, lướt qua hắn muốn đi, lại bị hắn kéo lại. Hắn nắm cánh tay nàng vội la lên: “Đừng đi, ngươi còn chưa có nói cho ta biết!”

Đông Vân kinh sợ, dùng lực muốn hắt tay hắn ra: “Buông tay! Ngươi vẫn còn không biết xấu hổ à?”

Hắn nắm chặt cổ tay của nàng, cắn răng nói: “Ngươi nói cho ta biết đi, ta chỉ muốn nhìn thấy nàng ấy!”

Mặt Đông Vân đỏ lên, chưa từng gặp qua người vô sỉ như vậy, cũng không biết sức mạnh ở đâu ra, đẩy hắn một cái lui lại mấy bước. Ác thiếu sững sờ nói: “Cô nương.....”

“Gia không cần khách khí như thế!” Nàng đứng vững vàng, sửa lại tóc mai một chút nói: “Nô tỳ không phải là thiên kim tiểu thư gì, bất quá cũng chỉ là một nha hoàn sai sử trong phủ Bối Tử của Thập Tứ a ca mà thôi. Người mà ngài hôm đó nhìn thấy, đương nhiên cũng không phải là ỷ ỷ của nô tỳ, mà là chủ tử của nô tỳ, Trắc Phúc Tấn của Thập Tứ gia.”

“Cái gì! Thập Tứ gia..... A, nàng là Lý Phúc tấn!” Hắn cả kinh nói.

Hắn làm sao biết được? Đông Vân kinh nghi, không biết hoàn cảnh công tử này có lai lịch gì.

“Thì ra là nàng. Không trách được.....” Hắn tự lẩm bẩm, trên mặt âm tình bất định, một hồi lâu lại nói, “Ta tên là Khánh Thái. Còn chưa có hỏi qua phurong danh của cô nương.”

“Tiện danh của nô tỳ, gia biết cũng không nhớ được.” Nàng đáp, phui phui nếp nhăn trên ống tay áo, cúi người thi lễ với hắn một cái liền đi về phía đầu hẻm. Lúc đi ngang qua bên cạnh hắn thì lại nghe được hắn thở dài nói khẽ: “Gia còn nhớ..... Khuê danh của nàng, chính là một chữ ‘Hàm’?”

Đông Vân nghe vậy toàn thân run lên, sau khi vượt qua hắn liền bước nhanh ra khỏi ngõ hẻm——

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38-16: Tấu chương đưa ra trên 《Đường về》

Tôn hiệu của Thái hậu là: Hiếu Cung Tuyên Huệ Ôn Túc Định Dụ Tán Thiên Thừa Thánh Nhân Hoàng Hậu, ngày mười tám tháng tám an táng ở từ cung Thọ Hoàng Điện. Vốn nghĩ hồi kinh trước ngày này, tiếc rằng Hoàng đế không đồng ý.

Thập Tứ hừ lạnh nói: "Hắn chính là không cho ta hoàn thành đủ lễ, để có cơ châm chọc chế giễu ta!" Trước đó vài ngày nghe được lời đồn đãi, người bên cạnh Hoàng đế nói, "Trước đó Thập Tứ a ca không tham dự đại sự của tiên hoàng, nay lại không kịp tham dự đại sự của Thái Hậu, không thể tận hiếu đạo, y thật đúng là bất hạnh." Thập Tứ tức giận nổi trận lôi đình. Ta cũng không khuyển được, lúc hắn tức giận đến giờ chân ta đành phải ở một bên trầm mặc uống trà.

Thật ra thứ cấp bậc lễ nghĩa này, cũng không phải cứ chu toàn là tốt, Hoàng đế làm được mười đủ mười, làm để có thanh danh "Ngự hiếu" truyền ra. Thập Tứ trút giận xong, trở lại ôm vai của ta nói: "Không trở về kinh cũng tốt, đỡ phải cùng hắn quẩn lầy không rõ. Dù sao ngạch nương cũng biết tấm lòng của ta."

Vì vậy chúng ta liền ở trên đường nghênh đón linh giá, sau đó theo đại đội hộ tống linh cữu đi về phía Cảnh Lăng. Linh cữu của Tiên hoàng còn ở trong Hưởng An điện, cho nên chỉ có thể đặt tạm linh cữu của Thái hậu ở Lô An điện. Chọn định ngày một tháng chín cử hành tang lễ, trước sau chỉ có mười ngày, nói cho cùng nhà ở ở khu lăng mộ rất đơn sơ, nên Hoàng đế liền dừng chân ở hành cung Thương Tuyền gần đó. Lần này liền thành “Hàng xóm” với chúng ta.

Phòng ở hành cung có hạn, gia quyến Hoàng đế liền ngại chen chúc, rất nhiều vương công đại thần đều mượn nhà dân ở gần đó, cấm quân lại chỉ có thể đóng ở ngoài hành cung.

Thập Tứ luôn bên ta, chỉ là mấy ngày nay lại thường có việc, ta đoán là đi gặp mặt lão Bát bọn họ. Loại thời điểm này, Hoàng đế cũng không thể công khai cấm các huynh đệ lui tới. Ta vốn định không bước chân ra khỏi nhà chịu đựng qua mấy ngày này, nhưng trong lòng luôn muốn đi thăm Đông Đông. Mấy ngày nay cũng không gặp được Thập Tam, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có thể đi cầu hoàng hậu. Dĩ nhiên, mùi vị đi cầu người không dễ chịu chút nào, hoàng hậu lạnh nhạt liếc nhìn ta, triệu một thái giám quản sự đến hỏi: "Thừa Nguyên cách cách đâu?"

"Hồi nương nương, cách cách không vừa ý hành cung chật chội, đề nén mấy ngày nay, hôm nay đến lăng mộ dâng hương cho Thánh Tổ cùng Thái hậu." Thái giám kia trả lời.

Hoàng hậu cau mày: "Hồ nháo! Nào có cách cách nào một mình chạy ra ngoài? Chủ tử còn nhỏ, mấy người các người chẳng lẽ không biết chỉ báo sao?" Ta đương nhiên chưa đến nỗi ngu dốt đến không biết gì, lời này nói ra là để cho ta nghe.

Thái giám kia bùm quỳ xuống đất, sợ hãi nói: "Nương nương minh giám, sáng nay Vạn Tuế Gia đã đồng ý chuyện này, còn bảo Tứ a ca và Ngũ a ca cùng đi."

Hoàng hậu không còn lời nào để nói, nhưng dường như con giận còn sót lại chưa tiêu, nói với ta: "Nếu như vậy, người đi chỗ của Thừa Nguyên chờ đi, nằng trở lại sớm thì gặp mặt một lần." Nói xong phất tay đuôi ta đi, ta hành lễ liền lui ra.

Ta ở chỗ của Đông Đông ngồi một buổi chiều. Thụ ma ma đối với việc ta bỏ Đông Đông ở lại dùng rất nhiều lời chăm chọc ta thật lâu. Ta "Ừ a" đáp lời, từ chối cho ý kiến. Nhưng Đông Vân bất bình thay ta: "Ma ma cũng quá làm khó phúc tấn rồi! Chuyện này có thể trách chủ tử sao?" Thụ ma ma bị nằng trừng mắt nhìn, cau mày nuốt lời phản bác trở vào.

Mắt thấy sắp tới xế chiều, ta thật sự chờ không kịp, đành phải đi về trước. Phiên nào suốt dọc đường đi suy nghĩ ngày mai có nên trở lại một chuyến hay không, không yên lòng bước đi, không ngờ ở khúc quanh hành lang xem chút nữa chạm mặt đụng vào một người. Ta thấy Tô Bội Thịnh đi sau người kia trước, trong lòng đột nhiên cả kinh, lui một bước. Đông Vân xông về phía trước che ở trước mặt ta, cắn môi dưới trừng mắt nhìn Hoàng đế. Thân thể của nằng khẽ run, hiển nhiên cũng không phải là không sợ. Thân hình đơn bạc như vậy mà vẫn còn một lòng bảo vệ ta, nha đầu này thật ngớ ngẩn đến đáng yêu.

Ta dè dặt của nằng lại, nhìn nằng khẽ lắc đầu, liền lướt qua nằng đi lên, hành lễ với Hoàng đế.

Hoàng đế nói: "Ta. Trẫm có chuyện muốn nói với người."

Còn có lời gì để nói nữa? Lần đó không phải tan rã trong không vui sao. Mà ta chỉ có thể cúi đầu cung kính nói: "Xin nghe chỉ dụ của Vạn Tuế Gia."

Hắn cũng không tức giận, nói: "Đi theo ta." Thấy ta do dự, liền nói thêm một câu, "Có liên quan đến đệ đệ người."

Ta ngẩng đầu kính sợ hỏi: "Lý Hạo làm sao?" Trong lúc nhất thời cũng quên luôn khách khí.

Hắn đi ở phía trước, quay đầu lại nhìn ta nói: "Tới đây."

Ta không dám chậm trễ, cắn răng đuổi theo. Hắn dẫn ta tới một gian phòng nhỏ trong vườn, vốn Đông Vân cũng muốn theo đi vào, lại bị Tô Bội Thịnh cản lại, ta cười trấn an nằng: "Ồ bên ngoài chờ đi. Không có chuyện gì." Bên trong phòng không lớn, bố trí tương tự thư phòng, chỉ bày biện thư án và vài cái ghế.

Hoàng đế gác tay đứng ở phía trước cửa sổ, nói: "La Tăng Đan Tần tụ tập với Thạc Đặc Chư Bộ muốn tạo phản, Thanh Hải lại loạn rồi."

Ta sùng sốt hai giây mới tiêu hóa ý trong lời nói của hắn. Lúc này Lý Hạo đóng quân ở Tây Trữ, Dung Huệ còn dẫn nữ nhi hơn một theo hắn ở quân tiền. Sẽ không, ta sẽ không cứ như vậy mất đi bọn họ! Chưa bao giờ có loại sợ hãi từ ngực nhảy tót lên làm cho đầu ta đau như muốn nứt ra như thế này.

"Bọn chúng còn chưa đánh vào Tây Trữ, trẫm đã hạ khẩu dụ Niên Canh Nghiêu cùng Duyên Tín nhất định bảo hộ đệ đệ người chu toàn." Hắn ôm ta vào lòng, hôn má của ta an ủi, "Đừng sợ, có ta ở đây, không có việc gì."

Làm phản không thể nào không hề có điềm báo trước, Lý Hạo ở tiền tuyến hẳn là có đề phòng. Thập Tứ đối với tình hình Tây Bắc không thể nào không rõ ràng, nhưng chưa bao giờ nói với ta, chẳng lẽ sợ ta lo lắng sao? Nếu bây giờ ta hỏi hắn, hắn sẽ thẳng thắn nói ra hết thôi.

Trần định lại, phát hiện còn tựa vào trước ngực hắn, liền vùng vẫy đẩy hắn ra, thế nhưng hắn lại ôm chặt hơn. Hai tay ta chống trên vai của hắn, vừa ngẩng đầu đã đối diện với ánh mắt của hắn, hắn cứ thiết tha nhìn ta như vậy, trong ánh mắt kia đang cất giấu khát vọng nào đó. Hắn chậm rãi đến gần, trong nháy mắt hắn sắp chạm vào môi ta, ta nghiêng đầu tránh qua, ra sức đẩy hắn ra.

Đưa lưng về phía hắn chống thư án há mồm thờ dốt, hỏi: "Bên kia, tình hình bây giờ như thế nào?"

Hắn đi vòng qua phía trước ta, kéo dây thừng bên tường hạ xuống, liền thấy một bức bản đồ Tây Bắc "Xoạt" mở ra. "Tháng trước, Sát Hãn Đan Tần thượng tấu, tố cáo La Tăng Đan Tần dùng Chuẩn Cát Nhĩ muốn hợp lại với Sách Vượng A Lạt Bố Thân. La Tăng Đan Tần ghi hận trong lòng, phái binh tấn công Sát Hãn Đan Tần, sau đó, lại bí mật tụ tập A Lạt Bố Thân Ngạc Mộc Bố cùng đài cát ở đây, âm mưu làm phản." Hắn chỉ một chỗ trên bản đồ nói.

Ta suy tư chốc lát, hỏi: "Ta nghe nói, trước đó, người chiếu phong Sát Hãn Đan Tân làm Thân Vương, có chuyện này không?"

Hắn nghi hoặc nói: "Có. Cái này cùng chuyện này có quan hệ sao?"

Ta không trả lời mà hỏi lại: "Là ai kiến nghị?"

Hắn suy nghĩ một chút, trả lời: "Là Niên Canh Nghiêu."

La Tằng Đan Tân vốn là thân vương Hòa Thạc Thanh Hải duy nhất ở Mông Cổ, sau khi binh Tằng không chiếm được chỗ tốt gì, năm nay lại tấn phong cho đám người Sát Hãn Đan Tân, chính là gạt đi lợi thế của hắn, trong bụng bức tức bất mãn nhất định là có. Bất quá, người Mông Cổ từ trước đến nay luôn cẩn thận, biết rõ không địch lại, sẽ không mưu phản làm loạn. Thanh Hải lại không thể sánh bằng Chuẩn Cát Nhĩ, La Tằng Đan Tân điên rồi mới có thể trở mặt với triều đình nhà Thanh. Không nhịn được hỏi: "Hai người này xưa nay không vừa mắt nhau, Sát Hãn Đan Tân tố giác, cũng không nên tin, vạn tuế làm sao khẳng định đây không phải lời từ một phía của Sát Hãn Đan Tân?"

"Trước kia La Tằng Đan Tân xúi giục Lạp Trát Bố tập kích Sát Hãn Đan Tân, trảm lệnh Niên Canh Nghiêu phái người tuyên dụ hai người này, hi vọng họ bãi binh hòa hảo, Thường Thọ từng đứng giữa hòa giải. Nhưng mà La Tằng Đan Tân kia đã tâm bưng bưng, một lòng muốn độc chiếm Thanh Hải, không tuân chỉ dụ, ngược lại lãnh binh tấn công Sát Hãn Đan Tân. Cứng đầu như thế, không phải chứa tâm làm phản vậy thì là gì?" Hắn chấp tay sau lưng bước đi thong thả trong phòng, giọng nói không còn bình tĩnh nữa.

Ta cau mày hỏi: "Vậy La Tằng Đan Tân có dám sớ trình lên không?"

Hắn đột nhiên dừng lại, ngay sau đó lắc đầu một cái.

Ta cười lạnh nói: "Thì ra hắn ngay cả bậc thêm đề tranh cãi đều lười phải làm rồi, hơn nữa Niên Tổng đốc cùng Tả Thị Lang dâng sớ ngôn từ chuẩn xác, hoàng thượng định tội hắn mưu phản thiết nghĩ cũng không oan uổng."

Từ đầu tới đuôi La Tằng Đan Tân không có một lời giải thích, cứ như vậy chấp nhận chỉ trích của Sát Hãn Đan Tân dẫn tới khởi binh làm phản. Đây cũng quá kỳ hoặc.

Hắn xoa ấn đường nói: "Không còn kịp rồi. Trẫm đã chuẩn tấu cho đám người Long Khoa Đa, chuẩn bị Binh tiến vào tiêu diệt."

Hắn chỉ không hiểu rõ từng bộ phận quan hệ phức tạp cùng tình thế ở Tây Bắc, vậy mà đối với mặt khác của vấn đề lại nhạy bén hơn ta nhiều. Vào lúc này ép La Tằng Đan Tân làm phản người được lợi nhiều nhất cũng không khó đoán, mà hắn phiền não chính là biết rõ chuyện như thế chỉ có thể cạy vào người họ. Có Duyên Tín hắn cũng không tin được, chọn người làm chủ soái chỉ có thể là anh họ đã tâm bưng bưng kia của hắn.

Ta nghĩ tâm tình của ta hiện giờ có thể hình dung là rất hả hê, nhưng lại cảm thấy có chút không hợp. Trước phen đối đáp có vẻ hết sức quý dị này, ta phạm vào tội kỵ của hắn, không tuân thủ nữ tắc khoa tay múa chân với việc triều chánh, thậm chí có ý định lấy thái độ hùng hổ dọa người chọc giận hắn, nhưng vì sao hắn còn có thể nhẫn nại ứng đối chậm chạp chế giễu của ta? Hắn không giống như Thập Tứ, Thập Tứ luôn thích cùng ta chia sẻ cách nhìn đối với chánh sự với hắn, thỉnh thoảng nói ra chút ý kiến vậy mà hắn hết sức vui mừng, thế nhưng hắn thì ngược lại. Huyền nào đến chuyện quân chánh thế này, hắn là đủ để hắn sinh lòng chán ghét.

Lúc này lại lo lắng vừa rồi có phải hơi quá rồi không, dù sao, toàn bộ vận mệnh của Lý Hạo đều đặt ở trên tay hắn. "La Tằng Đan Tân có quan hệ chặt chẽ với rất nhiều Tự Miếu, chỉ bằng có thể đi theo hướng nhóm người Lạt Ma." Đưa mắt nhìn bản đồ, không nhịn được lại bổ sung thêm câu này. Vùng phụ cận Tây Trữ miếu thờ rất nhiều, mà số lượng tăng chúng hàng trăm ngàn người, mặc dù sức lực chiến đấu có hạn, nhưng có thể uy hiếp sự an toàn của thành lũy. Lý Hạo và Dung Huệ ở nơi đó, đều khiến ta cảm thấy bất an. "Nếu bọn họ hồi kinh thì tốt rồi. . . ." Ta vuốt chữ "Tây Trữ vệ" trên tấm bản đồ thì thảo nói, giống như bảo hộ được bọn họ ở lòng bàn tay.

Hắn ôm chặt ta từ phía sau lưng, tay phủ lên tay ở trên bản đồ của ta, ở bên tai ta nói khẽ: "Ta sẽ che chở cả nhà bọn họ, tin ta!"

Không biết vì sao, khuỷu tay mơ hồ có chút đau. Rút tay ở trên tường về, nhưng vẫn bị hắn ngoan cổ nắm chặt. Hắn sờ nhẹ khuỷu tay phải của ta, khẽ bên tai ta hỏi: "Nơi này sao rồi? Còn đau không?" Thấy vẻ mặt ta không còn đau đớn, mới dùng bàn tay cách ống tay áo nhẹ nhàng vuốt ve. Ta cũng không giãy giụa, chỉ chậm rãi xoay người đối mặt với hắn. Lần này, vô luận như thế nào cũng không thể tránh đi? Bốn mắt nhìn nhau, ta nghĩ ta hiểu hàm ý trong mắt hắn, nhiều lần ám chỉ cùng lấy lòng, không ngoài một mục đích.

Nhưng tại sao hắn còn muốn ta? Mười mấy năm trước, không phải hắn vẫn luôn chán ghét ta sao? Huống chi thanh xuân đã mất đi, dần dần trở nên chậm chạp dần dần, không còn là thiếu nữ tươi sáng nhiệt tình khi đó nữa, ** cùng tình thân không còn đầy đặn nữa. Một người khô cạn như vậy, còn có cái gì có thể làm cho hắn thích? Có lẽ, chỉ tranh khí thế với Thập Tứ mà thôi?

Hắn thấy ta không phản kháng hắn thân cận, trên mặt hiện ra vẻ mặt mừng rỡ, cầm tay của ta để lên môi khẽ hôn. Trong lòng ta căng thẳng, dùng sức rút tay về, hắn nhẹ nhàng khép chặt sau lưng ta một cái, để ta dính sát vào trên người hắn. Có lẽ xuống cảm giác khủng hoảng khó chịu, nhìn nút áo hắn có chút vô lực nói: "Buông ta ra."

"Không, còn chưa ôm đủ. . . ." Hắn ôm chặt lấy ta, hô hấp nóng bỏng phất ở bên tóc mai. Toàn thân cứng ngắc dần dần lời nói cự tuyệt, thế nhưng hắn lại nâng lên cằm của ta, hỏi khẽ: "Đang suy nghĩ gì?" Ta không đáp, chỉ lấy tay của hắn ra. Hắn cúi đầu hôn lên, ta cau mày tránh ra, lấy mu bàn tay che môi. "Chuyện ở Thanh Hải không cần quá lo lắng, những thứ kia muốn tính kế Đại Thanh của ta, sớm muộn gì cũng sẽ bị thu thập." Hắn dùng ngón tay mon trón chân mày của ta, cười nói, "Chuyện này cũng may nhờ người nhắc nhở. Hồi đám thùng cơm ở Lý Phiên viện kia còn không bằng hỏi người."

Từ lúc nào hắn có thể khoan dung cho nữ nhân chen miệng vào chính sự của hắn rồi hả? Có lẽ chỉ làm bộ nghe ta nói, để ta vui vẻ mà thôi. Ta lắc đầu, nhìn hắn nói: "Ta biết chỉ là đa lông, chuyện liên quan đến quân vụ Tây Bắc, tốt nhất người nên tìm Thập Tứ thương nghị."

Nụ cười trên mặt hắn trong nháy mắt biến mất, ta khẽ đẩy hắn ra, lui về phía sau hai bước, nhìn thẳng vào hắn. Ta muốn hắn nên hiểu ý của ta, ngọn lửa trong mắt hắn dần dần yếu đi, cho đến khi tắt hẳn. Hắn vịn mép bàn ngồi xuống, ngo ngác nhìn mặt đất. Ta nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy lùm trúc um tùm bị trời chiều phủ lên một lớp bụi vàng kim, tiêu điều mà quý dị.

Hắn rời khỏi lúc nào ta cũng không biết. Bất quá sau đó Đông Vân đã vào được: "Phúc tấn." Ta hoàn hồn nhìn về phía nàng, sau đó nói: "Đi thôi, trở về."

Lúc vào cửa, Thập Tứ đang xem sách dưới đèn, thấy ta liền để xuống, hỏi: "Đi đâu vậy?"

Ta đáp: "Đi thăm Đông Đông."

Hắn kéo ta ngồi xuống bên cạnh hắn, thuận tay vòng ôm eo của ta, cầm để trên vai ta. Tay ở bên eo ta đột nhiên xiết thật chặt, ta bị đau nhứ này, thế nhưng hắn lại kề vào bên tai ta hỏi khẽ: "Gặp chưa?"

"Chưa, nàng đi viếng lăng, ta chờ nàng hơn nửa ngày cũng chưa gặp được." Ta đẩy tay của hắn ra, hơi giận, "Người xiết ta đau."

Hắn ngậm vành tai của ta nhẹ nhàng cắn nuốt, nói: "Đói bụng, ăn cơm."

Qua Trung thu, trời thật lạnh, phòng tắm không thể không mang lên hai lò than giữ cho ấm. Ta lấy tay thử nước ấm trong bồn tắm một chút, cảm thấy vẫn còn có chút nóng, không sao có thể chờ một chút. Đông Vân giúp ta búi tóc dài lên, tiểu nha hoàn Bạch Lộ đi lên thu dọn quần áo ta thay ra, nàng nhẹ giọng lầu bầu: "Quần áo này thật là thơm"

Trong lòng ta cả kinh, xoay người kéo lấy Bạch Lộ đang chuẩn bị lui khỏi phòng tắm: "Đội đã nào...!"

Bạch Lộ không biết chuyện gì, chỉ hoảng sợ nhìn ta. Ta đưa tay tới, nói: "Đưa áo choàng cho ta." Nàng cho rằng đã đắc tội ta, run lấy bầy đưa quần áo ôm trong ngực cho ta.

Còn chưa có nhận tới tay, đã ngửi được một mùi thơm nồng nặc. Từ trước đến nay quần áo của ta đều không có huân hương, mà hôm nay ta cũng không có tiếp xúc với hương liệu, mùi hương này không bình thường kỳ hoặc vô cùng. Ta nhớ lại những nơi hôm nay đã đi qua, chỗ của hoàng hậu có đốt đàn hương, không phải mùi này, Đông Đông cũng giống ta, không dùng hương trong phòng. Vậy chỉ có một khả năng duy nhất chính là hắn! Nhưng ta chỉ ngửi được mùi hương nhàn nhạt ở trên người hắn, không nồng đậm như mùi trên áo choàng này, mà một đường trở về ta cũng không phát giác ra. Đoán chừng đây có lẽ là cần phải có thời gian mùi vị hương liệu mới có thể hoàn toàn tỏa ra, bây giờ khí nóng trong phòng tắm xông lên nên mùi thơm càng tỏa ra xông vào mũi. Không trách được vừa rồi Thập Tứ có chút cổ quái, hơn phân nửa là ngửi được mùi thơm kỳ quái trên người ta. Ta không tin chỉ là trùng hợp, nhưng hắn dùng tâm kế với ta như vậy, vì cái gì đây? Chỉ muốn hành hạ ta và Thập Tứ sao?

Ta để áo choàng xuống, phát tay với Bạch Lộ nói: "Cầm đi đi."

Tiểu nha đầu như được đại xá, bê đồng vãi vốc có mùi vị sang quý kia chạy nhanh ra ngoài như chạy trốn.

Ta bước vào bồn tắm, hung hăng ngồi xuống, nước nóng tràn "Rào rào" ra ngoài.

"Đông Vân, người lui xuống đi." Thập Tứ bước thong thả vào phòng, phân phó nói.

Tóc đã khô rồi, nhưng chưa được chải chuốt gọn gàng, ta cảm giác tay Đông Vân run rẩy, cuối cùng để lược xuống, thì lễ với hắn một cái, rồi khỏi phòng.

Ta đứng trước cái sập cạnh cửa sổ không động đây, hắn đi tới đóng cửa sổ, từ phía sau lưng dính sát vào nhẹ nhàng vừa kéo vừa ôm, vuốt ve chốc lát, liền ôm ta lên, chuyển sang nội thất, thả lên giường. Chúng ta cùng ngồi ở mép giường, hắn kéo tay ta đặt lên trên người của hắn, môi liền áp vào bên gáy, một tay dò trước ngực ta cởi nút áo ngủ. Ta mềm nhũn dựa vào hắn, nhắm mắt lại mặc hắn lột hết quần áo trên người ta chỉ còn chừa lại tiết khổ. Bị chậm rãi thả nằm trên mặt áo ngủ bằng gấm, ánh sáng có chút chói mắt, ta nâng cánh tay phải lên che kín cặp mắt, cảm giác hơi thở của hắn mon tron toàn thân. Ta biết vì sao hắn không tắt đèn, cũng biết hắn muốn tìm dấu vết ở trên người ta. Thật ra cũng không cảm thấy khuất nhục, cũng không trách hắn. Là ta không nói sự thật ra!

Không biết qua bao lâu, dường như cuộc kiểm tra đã hoàn tất, chỉ là hơi thở của hắn hơi dồn dập, thân nhiệt cũng nóng lên, áp tới liếm môi của ta. Ta dùng sức đẩy vai của hắn, hắn hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc nhìn ta, hai tay vẫn còn xoa nắn ở trên người ta. Ta đè tay của hắn lại, nhìn vào mắt của hắn nói: "Mấy ngày nữa là trăm ngày rồi." Lời này như một chậu nước lạnh dập tắt dục vọng của hắn, hắn ngừng động tác, ngo ngác nhìn ta.

Đối mặt nhau, hắn nhếch nhác, có chút sợ hãi nói: "Ta, ta không biết ta bị làm sao nữa."

Ta xoa mặt của hắn, nói: "Đừng suy nghĩ, ngủ đi."

Hắn hôn lòng bàn tay ta, "Ừ" một tiếng, liền thành thật nằm xuống bên cạnh ta.

Cả hai đều có tâm sự riêng, trở mình thật lâu, cuối cùng mới ngủ được.

Nói như vậy, Hoàng đế vừa đăng cơ liền muốn bắt đầu sửa chữa lăng tẩm, kỳ quái chính là không cảm thấy đây là điềm xấu, ngược lại lại nói là "Tu thọ lăng". Bất quá, ban đầu Thánh Tổ Hoàng Đế không có dự kiến xây Hoàng Lăng, có thể bởi vì lúc ấy Hoàng đế còn nhỏ tuổi, lại phải thọ tang Thế tổ Hoàng đế, Hiếu Lăng đại sự chưa dứt, Hiếu Trang Văn Thái Hoàng thái hậu cùng các đại thần không thể lo lắng hết được. Sau lần đó, vận mệnh Đại Thanh vẫn bấp bênh, khiến cho Thánh Tổ Hoàng đế trẻ tuổi dốc lòng lo lắng, khi đó có lẽ thấy còn xa nên không có suy tính an bài chuyện sau khi mình chết đi.

Chỉ là Khang Hi năm thứ mười ba, năm ấy Hiếu Thành Nhân hoàng hậu gần hai mươi hai tuổi chết bởi vì hậu sản suy yếu, lúc đó chánh trị bình định loạn Tam phiên rất nguy cấp, làm sao mà quốc tang đại sự không thể không làm, cảnh lăng vốn nhờ vậy mới phá thổ động công. Nhưng chờ bảy năm sau lăng mộ cảnh lăng xây dựng xong, lại đồng thời an táng hai vị hoàng hậu Hiếu Thành và Hiếu Chiêu.

Hôm nay là mồng một tháng chín Ung Chính nguyên niên, Thánh Tổ Hoàng Đế cùng vị hoàng hậu thứ tư của hắn an táng ở cảnh lăng. Dưới sự chủ trì của hoàng đế, tang lễ long trọng đã hoàn thành.

Trước khi rời khỏi cảnh lăng, ta đứng ở Thần Đạo, nhìn lại Long Ân Điện và cửa cổng chào nơi xa xa. Bên cạnh có dựng bia đình công thần Thánh Đức, bên ngoài đình bốn góc dựng đứng hoa biểu tượng trưng cho hoàng quyền. Nơi này là nơi vị lão nhân kia yên giấc, trước kia hắn là người quyền lực chí cao vô thượng lúc này lại hóa thành lăng tẩm trang nghiêm, cánh cửa cung nơi đó khép lại, con đường đã qua liền khép lại thôi.

Sau tang lễ, Thập Tứ trầm tĩnh hẳn, thường đứng ở phía trước cửa sổ nhìn cây hòe dần dần trụi lá trong sân xuất thần. Ta không biết làm thế nào an ủi hắn, cũng không thể không vì chuyện của Lý Hạo mà phải nhờ hắn trợ giúp.

Sau khi hắn nghe xong, cũng không nói chuyện, chỉ hơi nhếch môi nhìn ta chăm chăm, ánh mắt kia tràn đầy lạnh lẽo. Tim run lên, hắn như vậy giống ai đây? Ta sùng sốt, lại không thể chuyển ánh mắt từ trên mặt hắn ra. Hắn bỗng dựng gờ tay lên che hai mắt của mình lại, xoa ấn đường, lui về phía sau một bước tựa vào trên tường. Đưa tay muốn xoa mặt của hắn, nhớ lại vẻ mặt vừa rồi của hắn, sợ là hắn không vui khi ta đến gần, đành phải thu tay đang ở nửa đường lại. Cho đến khi hắn cúi đầu, để trán ở trên đầu vai ta, mới dám vòng tay lên ôm cổ của hắn, khẽ vuốt sau ót hắn.

Hai cánh tay hắn vòng qua ôm eo của ta, bỗng nhiên dùng sức xiết chặt vào. "Ừm!" Ta thở hơi chậm lại, đầu ngón tay liền ngát vào thịt sau cổ hắn. Hắn không hề hay biết, môi quẹt qua bên tai ta, hỏi: "Là hắn nói cho nàng?" Ta không đáp, nhắm mắt lại ngẫm thừa nhận. "Hắn đã đáp ứng nàng cái gì?" Hắn lại hỏi. Hơi thở ấm nóng theo thanh âm khàn khàn chui vào trong tai ta, ta suy nghĩ nhớ lại, hắn đáp ứng cái gì sao? Yêu cầu dùng để trao đổi bị ta cự tuyệt, hắn liền không nhận lời bất cứ chuyện gì nữa. Nhưng mà, cho dù Lý Hạo rời khỏi Tây Trữ cũng vẫn nằm trong lòng bàn tay của hắn. Thật ra đầu chỉ có Lý Hạo, tất cả chúng ta không phải đều nằm trong tay hắn cả sao?

Ta dựa sát vào Thập Tứ, nắm lấy vạt áo trước của hắn, dường như nghe được tiếng tim đập của hắn mới có thể bình tĩnh. Hắn thả lỏng lực đạo, khẽ vuốt lưng của ta, thờ dãi nói: "Ta biết không nên hẹp hòi như vậy, ta chỉ là Chỉ là sợ có một ngày, nàng đi cùng hắn."

Đi đâu? Ta không khỏi bật cười, ngẩng mặt lên nói: "Thì ra ngươi vẫn lo lắng ta cùng người khác bỏ trốn!" Hắn nhìn lại ta, mặt vẫn sa sầm, có lẽ không cảm thấy buồn cười giống như ta. "Bẹp bẹp" ta vỗ nhẹ gương mặt của hắn, nói: "Nghe! Chúng ta thành thân mấy chục năm rồi, mỗi ngày làm bạn, không ai thân thiết với ta hơn ngươi, cho nên ngươi xem trọng ta. Nhưng người khác cũng không giống như ngươi, người hiểu chưa?"

Thập Tứ muốn nói lại thôi. Ta liền nói: "Muốn nói cái gì thì nói đi."

Hắn nhìn ta, thờ dãi, ta đang nghi hoặc, thì hắn lại nói: "Ký Chi đang ở Cam Châu."

Nghe tin tức như vậy, ta liền không còn tâm tư quần hán ban đầu muốn nói cái gì, truy hỏi: "Vậy Dung cách cách thì sao?"

Hắn trả lời: "Niên Canh Nghiêu đã phái người hộ tống mẫu nữ Dung Huệ hồi kinh. Chỉ là Ký Chi thỉnh cầu quay lại trận chiến, việc điều phối binh lính cùng lương thảo bên kia không ai thuần thục hơn hắn, sợ không nhanh trở về như vậy."

Cũng tốt, Lý Hạo có chuyện hắn cần làm. Quan tâm sẽ bị loạn, ta còn coi hắn như đứa trẻ, bảo hộ hơi quá. Ngẩng đầu thấy Thập Tứ nhìn ta chăm chăm, liền hỏi: "Làm sao vậy?"

Hắn ôm eo của ta, lấy ngón tay nâng cằm của ta lên, cười ngả ngón: "Tối hôm nay gia muốn hảo hảo nghiệm chứng, chúng ta làm thế nào thân thiết."

Nói xong chính sự, làm sao lại có thể nghĩ đến chuyện như thế chứ! Ta túm ngón tay hắn lại, vỗ vỗ vai của hắn nói: "Một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, vừa sáng sớm trông mong trời tối loại chuyện như vậy, thứ cho không thể tiếp chuyện tiếp được." Nói xong xoay người liền đi, trước cơn mưa ít nhất còn có thể đọc một quyển sách.

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-17: Tấu chương đưa ra trên 《đường về》(2)

Trùng Dương qua đi, Thập Tam tới viếng thăm. Lúc ta gặp được hắn, sắc mặt hắn xanh mét từ thư phòng đi ra, nhìn thấy ta, liền thờ dãi, cũng không nói lời nào, chỉ có chút quần bách cười khò. Có lẽ hắn đến làm thuyết khách cho vị ngồi trên ngôi báo kia, kết quả có thể nghĩ. Tuân theo lệnh vua không

cách nào hành động tùy ý, bây giờ dưới một người trên vạn người chỉ sợ lại càng không dễ.

Lúc này, Thập Tứ cũng bước thong thả ra khỏi thư phòng, trên mặt vẫn còn treo nụ cười lạnh, đáy mắt tràn đầy khinh thường. Thập Tam lạnh lùng nhìn lướt qua hắn, phẩy tay áo bỏ đi. Ta nhìn bóng lưng hắn rồi đi trong lòng thầm than.

“Ta.....” Thập Tứ đi lên choàng vai của ta, muốn nói lại thôi.

Ta ngăn mu bàn tay hắn lại, cười nói: “Ta đi bảo các nàng chuẩn bị cơm tối.” Nói xong xoay người tránh ra.

Qua mấy ngày, Thập Tam lại tới vương phủ Thang Sơn một lần nữa nhưng lần này là tới tìm ta nói chuyện. Hắn quan sát cửa sổ thủy tinh trong suốt sáng sủa ở chánh phòng, cười nói: “Người sắp xếp chỗ này cũng không tệ.”

“Sắp vào đông, như vậy sẽ không bị gió lùa vào, ánh sáng cũng tốt.” Ta mời hắn ngồi, sai Đông Vân đi lấy Lục Diệp Hồng ở bên cạnh mỏm núi đá pha trà.

Hắn đi tới trước cửa sổ gỗ một cái, nói: “Nhưng tốn phí quá nhiều.”

Ta cười trả lời: “Chỉ tốn chút bạc mà thôi, có sao không làm.” Hắn quay đầu lại nhìn ta, không nói gì. “Sao vậy?” Ta hỏi. Chẳng lẽ hắn không tán thành? Ban đầu ta vốn định đề cử với hắn đề hắn tu sửa Di Vương Phủ y như thế này.

“Không sao cả.” Hắn cười nói, “Đúng rồi, hôm nay mang qua cho ngươi chút đồ chơi.” Nói xong liền ra hiệu cho thái giám chuyển đồ vào.

Ta tò mò hỏi: “Cái gì vậy?”

Một tên thái giám mở một cái rương trong đó ra, bung một cái khay cao bằng sứ màu trắng từ bên trong ra, ở giữa để một quả lựu lớn, chung quanh bày quả vải, tắc vàng, hạch đào cùng vài loại trái cây khác. Đợi đến gần nhìn kỹ, mới biết những thứ trái cây kia đều là gốm nung, nhưng nhìn giống như thật vậy. Nửa quả thạch lựu được mở ra, bên trong ruột là ít quả khô. Ta cầm lấy lột bỏ một nửa “quả vải”, nhìn chăm chăm ruột trắng nõn trong suốt mà thêm, mặc dù biết cái này không ăn được.

Có lẽ Thập Tam hiểu tâm tư của ta, cười nói: “Đừng nhìn nữa, quả đó đã qua mùa. Đến đây xem hai cái chén này này.”

Ta lấy một cái chén màu phấn trong hộp ra, trên nền trắng không có vẽ hình trè con lên chỉ có một cành mai vàng, trên đó hoa cùng nhánh cây còn có tuyết đọng chưa tan. Phong nhã như thế, dùng để đựng cơm quả đáng tiếc, nhưng mà cái này cũng không thể làm ly trà. Lật đáy chén lên nhìn, không có lạc khoản, chẳng lẽ làm ở lò nhà dân? Đề cái này xuống, lại nhận lấy cái khác trong tay hắn, cái này là men màu, trên nền đất vàng vẽ hoa lan, bên cạnh còn đề một hàng chữ: “Hoa Chi Lan Tự Hương”.

“Cái lá này không đẹp, hải tảo giống như uốn éo vướng víu.” Ta góp ý một câu. Lật mặt đáy lên nhìn, lại thấy không có lạc khoản như cái màu phấn kia, liền nổi lên nghi ngờ. Cái màu phấn không có cũng thôi đi, nhưng cái men màu từ trước đến giờ chỉ có trong cung mới nung thôi, ta đã thấy qua, đều có lạc khoản “Khang Hi ngự chế”, chẳng lẽ tân triều sửa lại cách thức khác? Không đúng, lúc trước ta đã dùng qua nhiều cái chén đĩa “Ung Chính niên chế” rồi.

“Nhìn cái gì mà ngây người như thế?” Thập Tam thấy ta ngẩn ngơ, liền kề qua nhìn cái chén trên tay ta.

Ta liền hỏi: “Đây là chọn mua ở bên ngoài sao?”

Hắn lắc đầu nói: “Hiện giờ ta quản làm gốm sứ, trong nhà cũng mở ra mấy cái lò, mới vừa nung mấy thứ này, đưa cho ngươi chơi.”

“Thì ra là vậy.” Ta liền nói đùa, “Đồ ngự dụng, lại bị ta chiếm trước.” Vừa mới dứt lời, bị một lực mạnh kéo lui về phía sau, ngã vào trong ngực của người nào đó. Trong tay còn cầm cái chén kia, may mà không bị rơi. Vì thế cau mày nói: “Ngươi làm cái gì vậy?”

Thập Tứ ôm lấy eo của ta, tức giận nói: “Đứng gần như vậy làm cái gì?”

Ta không muốn để Thập Tam chê cười, cầm cái chén để xuống, đẩy hắn tránh ra một chút. Thế nhưng hắn lại không chịu buông tay, ôm ta kéo qua một bên, hung tợn nói với Thập Tam: “Di thân vương một ngày kiếm tỷ bạc, tại sao gần đây lại thanh nhàn như vậy?” Thập Tam im lặng cười lạnh, liếc hắn một cái, trở về chỗ ngồi thổi trà.

Ta tránh ra khỏi Thập Tứ, quay sang Thập Tam nói: “Khó có được người xuất kinh, nếu không vội trở về, thì ở chơi một ngày nha.”

Thập Tứ cắt ngang câu trả lời của hắn, nhìn hắn chăm chăm nói: “Chúng ta đi thư phòng nói chuyện!”

Thập Tam nâng mi, ngồi yên bất động: “Còn có cái gì đề nói?”

Thập Tứ cười chua ngoa: “Ha, thì nói một chút người lần trước tới vì cái gì như thế nào?” Tuy tính tình Thập Tam dễ chịu, nhưng cũng không thể nhịn hắn châm chọc khiêu khích như vậy.

Ta biết hai người bọn họ có chuyện bàn với nhau, hôm nay tuy rằng thái độ của Thập Tứ vẫn ác liệt, vừa mở miệng là không chừa đường lui, không muốn bọn họ vì thể diện mà đánh nhau làm Thập Tam đi chuyển này uống công, liền tiến lên cười nói với Thập Tam: “Các người đi thư phòng nói đi, đợi lát nữa ta sai người ta đưa bình trà ngon đi qua.”

Thập Tứ “Hừ” một tiếng. Thập Tam gật đầu một cái, cũng không chờ hấn, tự mình đi trước. Thập Tứ nhú mày nhìn ngoài cửa, lại không đi theo sau. Ta đi vòng qua trước mặt hấn, hỏi: “Tức giận với ta à?” Hấn nhìn ta, không lên tiếng, xoay người đứng khoanh tay.

Ta bắt đầu đi thờ dài, nói: “Thôi, ta thay người tiền hấn trở về.” Bị vây ở chỗ này, chắc hấn thật sự không muốn nhìn thấy Thập Tam.

Còn chưa bước được một bước, lại bị hấn ôm lấy từ phía sau. “Ta tự đi nói với hấn.” Hấn vòng qua ta, cầm tay của ta lại nói, “Buổi chiều chắc mệt rồi. Nàng không cần phải quan tâm chúng ta, đi ngủ một lát đi.”

Ta gật đầu: “Biết, người đi đi.”

Hấn lại dính sát tới căn viện tai của ta, cho đến khi ta không chịu được nhột đẩy hấn ra hấn mới rời đi. Theo thói quen bình thường liền đi ngủ trưa, sai Đông Vân phân phó xuống dưới, đưa chút điểm tâm đi thư phòng.

Một giấc này ngủ thẳng đến khi mặt trời sắp lặn, mơ màng ngồi dậy, bên ngoài Bạch Lộ nghe tiếng động, liền cầm đèn đi vào, hầu hạ ta phủ thêm áo kép.

Ta cảm thấy trong miệng chát chát, dùng nước trà Bạch Lộ dâng lên súc miệng, hỏi: “Thập Tam gia về rồi sao?”

“Hồi phúc tấn, Thập Tứ gia cùng Di Thân Vương còn ở thư phòng ạ.” Bạch Lộ ngồi xổm xuống xếp giày ra cho ta.

Không biết hai người đó nói chuyện với nhau như thế nào, cảm thấy không yên lòng, lại hỏi: “Bọn họ dùng cơm chưa?”

Bạch Lộ nói: “Buổi chiều Đông Vân tỷ chỉ đưa vào chút trái cây. Thập Tứ gia phân phó không cho người quấy rầy, Phó Am Đạt luôn ở bên trong, cũng không có ai dám đi hỏi.”

Ta cười nheo trên mặt nàng một cái, nói: “Gặp phải tên nhát gan như vậy, nên bọn họ bị bỏ đói. Đi, nhìn hai vị Vương Gia kia đi.”

Đứng ở ngoài thư phòng khẽ gõ hai cái, ho hai tiếng bốp cổ họng nói: “Đưa cơm tới đây.”

Cửa phòng “Két” mở ra, Thập Tứ thấy hai tay ta trống trơn, thò đầu nhìn chung quanh: “Không phải đưa cơm sao? Cơm đâu?”

Ta kéo hấn đi vào, nói: “Phân phó bọn họ đi làm rồi, phải chờ chút nữa. Người muốn đặt ở đâu?”

Thập Tứ đóng cửa lại, vuốt bụng lầu bầu: “Còn phải chờ à, đói bụng đến da bụng đụng da lưng rồi.”

Vòng qua khám trai tử đàn rực rỡ, thấy Thập Tam đang đứng bên trong cửa, liền cười nói: “Di thân vương cũng đói bụng à?” Nhìn cái đĩa trên kỷ trà trống không, một mảnh vụn cũng không còn, chỉ sợ hai đại nam nhân này đã gặm những thứ đậu tây, đậu phụ, đậu Hòa Lan thường ngày chuẩn bị cho ta hết xuống bụng rồi.

Thập Tam thấy ta nhìn cái đĩa trống không, có chút ngượng ngùng, cúi đầu lui về phía sau.

Thập Tứ ở phía sau kéo tay áo của ta, nói: “Ta muốn ăn lẩu.”

Ta cũng không quay đầu lại, nhìn về phía Phó Hữu Vinh, cười nói: “Nghe thấy không? Đi phân phó đi.”

Phó Hữu Vinh đáp một tiếng, đi xuống chuẩn bị.

Còn lại ba người chúng ta, ta nhìn bản đồ xanh xanh đỏ đỏ treo trên tường, hỏi: “Không có quấy rầy các người chứ?”

“Không sao.” Thập Tứ nắm tay của ta, muốn kéo ta ngồi cùng hấn, “Đang nghĩ đến nàng á.”

Bạch Lộ bưng trà đi vào, ta rút tay về, đưa cho hai người bọn họ mỗi người một cốc: “Ném trà này thử xem.”

Thập Tam mở cái nắp liếc nhìn màu sắc nước trà, nhấp một ngụm nói: “Lần trước là thanh trà, bây giờ là Phổ Nhĩ, khẩu vị của người càng ngày càng nặng.”

Thập Tứ trừng hấn một cái: “Chê vị nặng thì ở đây có nước giếng.”

Ta ký nhẹ sau ót hấn một cái, nói: “Trời lạnh, uống cái này có ít cho tính khí.”

Thập Tam cười uống xong hơn phân nửa cốc, Bạch Lộ nâng bình châm nước cho hấn.

Ta bước thong thả đến trước bản đồ, nhìn các loại giấy được cắt thành “Con cò” dán chằng chịt ở trên mặt, không khỏi nghĩ tới những ngày đã trải qua ở Tây Trữ, cũng không biết ruộng cà chua lúc trước bây giờ có ai chăm sóc hay không.

Phó Hữu Vinh làm việc rất nhanh nhẹn, nồi lẩu đặt trên bếp lửa rất nhanh được dọn lên ở giữa bàn tròn thiên sảnh. Ba người chúng ta theo thể chân vạc ngồi xuống, Phó Hữu Vinh lại đưa rượu lên, Thập Tam bưng chung rượu lên quay sang Thập Tứ nói: “Bất kể như thế nào, hôm nay cảm ơn người!”

Thập Tứ cũng không đáp lại, cứ thế uống hết một hơi.

Ta nhận lấy bình sứ, rót cho hắn, lại tự rót cho mình một ly, giọng chung rượu lên nói: “Ba người chúng ta cạn một chén nhé. Đã nhiều năm trôi qua, cơ hội được uống rượu với nhau quá ít ỏi.”

Thập Tứ suy nghĩ một chút, có lẽ cũng cảm thấy khó lắm mới có dịp, vì vậy nâng chén. Ba người cùng chạm ly, rồi mỗi người đều uống cạn ly của mình.

Nồi lẩu sôi “ùng ục ùng ục”, những các nguyên liệu dưa chua, thịt dê cắt mỏng, thịt lừa cùng cá viên vào, bởi vì ta thích ăn nên bỏ thêm cái trắng và khoai lang cắt nhỏ vào, đưa chuột cắt nhỏ để ăn sống.

“Đây là cá bạc à?” Thập Tam gấp lên một cái đuôi nhìn nhìn, nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy.” Ta cười trả lời, “Nuôi trong hồ nước ở phía sau, sinh trưởng rất tốt.”

“Cứ tưởng rằng chỉ có Thái Hồ mới có.” Thập Tam đặt cá vào trong nồi, cười nói, “Ngươi vậy mà cất giấu đồ tốt.”

Phó Hữu Vinh đưa nước chấm lên, ta rót cho bọn họ mỗi người một chén. Thập Tứ phân một nửa tương ớt, tương gừng và rau của ta qua, cho vào trong một cái chén khuấy đều, rắc chút ngò rí lên trên cùng, sau đó hỏi: “Ta cũng trộn cho nàng nha?”

“Đề ta làm.” Khẩu vị của ta nặng hơn hắn. Thấy Thập Tam tò mò nhìn ta loay hoay phối tương, liền hỏi: “Có muốn thử một chút hay không? Chỉ sợ ngươi không quen.”

“Được. Phân cho ta một chút là được.” Hắn nói xong đưa cái chén không tới.

Ta gạt qua cho hắn hơn phân nửa.

Thập Tứ vừa nhúng thịt dê vừa nói: “Hừ, hắn chú trọng nhất là những thức ăn nhạt bỏ máu, sợ rằng thức ăn ở nhà đều không cho muối, có thể ăn quen mới là lạ.”

Ta nghe xong có chút không yên tâm, quay sang Thập Tam nói: “Ném một chút thôi, đừng làm hỏng dạ dày.”

Thập Tam hơi giận: “Ngươi đừng nghe hắn!”

Thập Tứ lờ hắn đi, cười hi hi rót cho ta một chung rượu: “Phu nhân uống một ly nữa nào.”

Ta lấy chung rượu của Thập Tam qua, cầm trong tay nói: “Cũng rót đầy cho Thập Tam ca ngươi.” Đương nhiên hắn không có ý kiến, theo lời rót đầy. Ta đưa chung rượu qua trước mặt Thập Tam, hắn đưa tay nhận lấy, uống vào một hơi.

Ta vớt cá bạc đang sôi nổi lên ra, gấp vào trong chén Thập Tam, nói: “Đừng chỉ uống rượu, vừa rồi không phải nói thích cá này sao ăn đi.”

Thập Tứ đưa tay ôm vai của ta nói: “Gấp cho ta một con đi.”

“Ngươi không thích ăn mà.” Lúc trước đánh bắt rất nhiều, hắn chê thịt ít, không có hứng thú gì, vì vậy gấp một đĩa cái trắng cho hắn, “Vẫn nên dùng bữa đi.”

Hắn bất mãn nói thầm: “Ta cũng không thích ăn cái trắng.” Dùng chiếc đũa gắp hai cái, nhưng vẫn ăn.

Ta rót cho hắn ly rượu, hỏi khẽ: “Buổi chiều các ngươi đã thảo luận xong công việc rồi sao?”

“Không sai biệt lắm.” Hắn nhấp một ngụm rượu.

Ta cũng không tiện hỏi nhiều, cười gắp thêm đồ ăn cho hắn, thế nhưng hắn lại cầm lấy tay ta nhỏ giọng nói: “La Tàng Đan Tân nháo không ra trò trống gì, chỉ cần bố trí xong, không bao lâu là có thể dập tắt đám lửa nhỏ này. Nhưng mà, chỉ cần chuyện ở Chuẩn Cát Nhĩ không công bằng, diệt một tên La Tàng Đan Tân, sau này cũng sẽ có người thứ hai người thứ ba!”

Hắn hơi híp mắt, tay cầm ly nổi gân xanh, trong lời nói mang theo ba phần say. Ta đặt đũa xuống cầm ngược lại tay của hắn, cười trấn an nói: “Hiện giờ tình thế bất đồng, trước mắt triều đình cũng chỉ có thể chú ý quan sát. Hơn nữa nếu nam bắc đều bình định hết, chẳng phải con cháu sau này không có chuyện gì để làm sao?” Nhìn hắn suy sụp tinh thần, thậm chí dài một tiếng, lại khẽ vào bên lỗ tai hắn nói nhỏ: “Ngươi làm rất khá, Thánh Tô gia sẽ không trách tội.”

“Chuẩn Cát Nhĩ? Lúc trước Hoàng a mã quyết định dụng binh với Chuẩn Cát Nhĩ sao?” Thập Tam nghe chúng ta nói chuyện kích động hỏi, rồi sau đó lại cau mày lăm lăm bầu, “Sao ta không biết.....”

Thập Tứ ném chung rượu lên trên bàn một cái, cười lạnh nói: “Làm sao ngươi biết được! Không bằng đi về hỏi vị kia, nếu hắn nói hoàng a mã lập hắn làm trử, hắn không phải ngay cả tâm bệnh này của lão nhân gia hắn cũng không biết đi!”

Thập Tam trầm mặc một hồi lâu, mới nói: “Nếu hoàng a mã thật sự tính toán như vậy, quả thật là đáng tiếc..... Mà nay thời cơ không thích hợp, sợ rằng

trong thời gian ngắn không làm gì được Sách Vọng A Lạp Bố Thần.”

Thập Tứ không biết là buồn hay giận, vỗ bàn nói: “La Tàng Đan Tân bắt quá chi là một tên đài cát ngoại phiên có chút dã tâm, nếu ta ở Tây Trữ, làm sao hắn có thể tạo phản, làm sao dám tạo phản? Người này ham danh lợi quyền thế, nếu dụng binh ở Chuẩn Cát Nhĩ, lấy lợi dụ, còn có thể làm chột trí. Nếu như ông trời có thể cho thêm chút thời gian.....” Nhắc tới đại kế Tây Chinh bị chết non, gần như hắn tắc nghẹn không nói nên lời, cảm chung rượu lên trút xuống, cay ra nước mắt. Đủ loại an bài, tất cả mưu đồ, toàn bộ tan thành bọt nước, cũng khó trách hắn đau lòng như vậy.

“Ta biết ngươi khổ sở. Nhưng mà có mấy lời, nói với ta thì cũng thôi đi, không thể nói ra ngoài.” Thập Tam cũng có chút ngán ngẫm, nhưng lại tận tình khuyên nhủ. Mắt thấy Thập Tứ muốn phản bác, hắn lại nhìn ta, rồi quay sang Thập Tứ nói: “Phải biết rằng, ngươi còn có thể nhì.”

Thập Tứ chấn động, nắm chặt tay của ta.

Sau đó Thập Tam lại hỏi: “Kế hoạch lúc trước, ngươi cảm thấy Chuẩn Cát Nhĩ bên kia, có thể nắm chắc được sao?”

“Nàng nói với hắn, ta không muốn nói chuyện với hắn.” Thập Tứ tự rót tự uống, lạnh mặt nói.

Ta nghĩ hắn hiểu được ý tốt của Thập Tam, chẳng qua thật sự không cách nào bình tĩnh hòa nhã, liền gấp chút thức ăn cho hắn, sau đó quay sang Thập Tam nói: “Lúc trước Thập Tứ có cày mạt thám vào Y Lê, đại khái biết được chút tình huống bên kia. Sách Vọng A Lạp Bố Thần có tổ chức hơn Cát Nhĩ Đan, hiện giờ thực lực Chuẩn Cát Nhĩ không giống như xưa, chiến mã béo tốt cường tráng, dê bò đầy sơn cốc, người Chuẩn Cát Nhĩ còn lập đồn điền ở gần cốc Y Lê Hà, có thành quả tuyệt vời.”

Về mặt Thập Tam ngưng trọng, nói: “Nói như vậy, kéo dài nữa, sợ rằng càng không dễ thu dọn.”

“Hừ hừ.” Thập Tứ cười lạnh nói, “Ngươi nghe một chút liền thôi, ngàn vạn lần đừng trở về nói với hoàng thượng các ngươi, hắn trừ bỏ chuyện gấp đến độ giẫm chân, còn có thể làm gì!”

Thập Tam cười khổ: “Ta đương nhiên biết nên nói cái gì.”

Thập Tứ dường như rất hài lòng với lời này, hả hê cười một tiếng, rồi chỉ lo ăn uống của mình.

Ta cười nói với Thập Tam: “Cũng không cần phải lo lắng quá mức, Chuẩn Cát Nhĩ cường thịnh đến đâu, cũng chỉ nằm ở góc Tây Bắc, đến cùng sẽ có lúc bị trừng trị. Ngoài ra, trừ tình hình quân địch, các thám tử còn báo về nói Y Lê, Ca Thập Cát Nhĩ, Hòa Điền toắt đại màu mỡ như vậy, thu nhiều lương thực, và lại nơi đó dồi dào hoàng kim, bạch ngọc. Nếu có thể nhét hết núi sông nam bắc vào bản đồ, lại phải suy nghĩ làm thế nào để cai trị nữa.”

Thập Tam nghe xong có chút đắm chiêu, sau đó hào hứng bùng bùng thảo luận với ta làm thế nào thống trị quân thượng Sách Vọng A Lạp Bố Thần hiện giờ còn gọi là thổ địa Hãn Quốc Chuẩn Cát Nhĩ.

Đêm nay Thập Tứ và Thập Tam uống không ít, đến hừng đông nằm sấp trên bàn ngủ thiếp đi, ta khoác cho Thập Tam một cái áo, lại sai người diu Thập Tứ nằm lên kháng trong phòng. Phó Hữu Vinh dẫn theo người đi vào dọn dẹp bàn, ta ra dấu chó có lên tiếng, nói: “Chút nữa rồi dọn dẹp, để cho bọn họ nghỉ một lát.”

Phó Hữu Vinh im lặng cúi chào, vừa muốn lui ra ngoài, ta lại phân phó hắn mang chậu nước ấm vào.

Thập Tứ say đến mơ mơ màng màng, ta vắt khăn lau mặt cho hắn, thế nhưng hắn lại lật người vào trong, bất tỉnh nhân sự, ta đành phải cúi người lau qua loa trên mặt hắn.

“Sống qua ngày như vậy, cũng tốt vô cùng.”

Ta giặt này mình, quay đầu lại thì thấy Thập Tam đứng ở phía sau, nhìn Thập Tứ đang ngủ say. “Ngươi đã tỉnh, có muốn lau mặt hay không? Ta bảo bọn họ lại đưa chậu nước ấm vào.”

Thập Tam lắc đầu một cái, cười nói: “Thật ra ta rất hâm mộ hắn, ở chỗ này thật yên tĩnh nhàn nhàn tản tản, thật tốt.”

Ta đặt khăn vào trong chậu, đứng dậy nhìn hắn nói: “Thập Tứ không còn cách nào khác. Huống chi hắn cũng đã từng phong quang (nở mày nở mặt), thống lĩnh tam quân, hiệu lệnh một phương, kiến công lập nghiệp. Coi như đời này dừng ở đây, đến già lại nhớ lại những hồi ức đó, cũng sẽ không có tiếc nuối. Nhưng ngươi thì không giống như vậy, ngươi giờ mới vừa bắt đầu.”

Thập Tam yên lặng nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta mỉm cười nói: “Trở về đi, bây giờ đã tới thời của ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tẩu chương đưa ra trên 《đường về》

Thị vệ giữ cửa một tay đề bội đao bên hông, đứng ở trước bậc thềm, nghiêm nghị nói: “Hành cung Ôn Tuyền chỉ có phụng hoàng mệnh mới có thể vào, thứ lỗi.”

Tại sao không giống như ta nghe nói, thật làm người ta thất vọng.

Đồng Vân cũng không sợ bọn họ mặt lạnh làm việc công, tranh luận nói: “Tại sao ta chưa nghe nói qua quy củ này? Trước kia chủ tử chúng ta tùy giá Nhiệt Hà, đi qua nơi này, gia quyến của vương công quý tộc đều có thể chọn một tiểu tri ngâm mình nửa ngày. Chẳng những không có thị vệ ngăn trở, còn có cung tỷ thái giám chiêu đãi hầu hạ.”

Thị vệ kia cười hắc hắc với nàng, nói: “Ngài cũng nói là trước kia!”

Đồng Vân tức đỏ mặt, còn muốn lý luận với bọn họ, Bạch Lộ sợ hãi lôi kéo tay áo của nàng khuyên nhủ: “Đồng Vân tỷ tỷ, đừng âm ỉ với bọn họ……”

Ta đã không còn hào hứng, thờ dãi, vỗ vỗ bả vai Đồng Vân, nói: “Thôi, chúng ta trở về.”

Đồng Vân lườm bọn họ một cái, đỡ cánh tay ta nói: “Phúc tấn, không cần phải chấp nhậm với bọn họ! Không đáng giá làm mình tức giận.”

Ta vuốt búi tóc của nàng, nói: “Đứa nhỏ này, quá kích động còn thiếu chút kiềm chế.”

Không được phép ngâm nước ở Ôn Tuyền, vậy thì về nhà tắm nước nóng. Tóc đã hơi khô, bảo Đồng Vân giúp một tay vắn lên. Hơn nửa ngày, cũng không gặp Thập Tứ, liền hỏi Đồng Vân và Bạch Lộ: “Vương gia các người đâu?”

Đồng Vân vừa loay hoay búi tóc của ta vừa thuận miệng đáp: “Không biết nữa. Buổi chiều đã không thấy Thập Tứ gia đâu.”

Vì vậy ta đành phải ăn mặc chỉnh tề tự mình đi tìm, đi dạo gần hết vương phủ, rốt cuộc cũng gặp được ở cửa khổ phòng trên sườn núi. Hắn đang ngồi trên cái ghế ngoài bậc cửa không biết ai đã dọn tới, xuất thần nhìn mấy người đứa bé đá cầu chơi đùa dưới sườn núi. Ta đi tới phía sau hắn, nhẹ nhàng khoác lên trên vai hắn, nói: “Sườn núi gió lớn.”

Hắn không quay đầu lại, chỉ đưa tay đề lại mu bàn tay ta, lòng bàn tay lạnh lẽo.

Ta khom lưng rút trực tranh hắn đặt ở trên đùi, mặc dù sớm biết là cái gì, nhưng vẫn nhìn không được mở ra xem.

Ngoại truyện cuối:

(Lúc hai mươi tuổi, đối với bốn người này mặc dù không động lòng cũng khó tránh khỏi bị hấp dẫn. Hiện tại già rất nhiều rồi, càng ngày càng cảm thấy một phần tình yêu không giữ lại chút nào đáng quý đến cỡ nào. Cho nên trong《đường về》tôi thích nhất là Thập Tứ, trong tất cả Thanh xuyên tôi thích nhất Thập Tứ dưới ngòi bút Dạ An. Gần đây hình như ở đây rất không hài hòa, ngoại truyện của tôi cũng sắp đi vào ngõ cụt, một bài viết cuối cùng, vẫn là câu nói kia, tự tiêu khiển, cho người vui vẻ.)

Xốc rèm vào phòng, Lý Hàm đang ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, ôm Oanh nhi trong ngực nhẹ nhàng trấn an. Thấy ta, hình như hơi ngẩn ra, đảo mắt về mặt như bình thường.

Lần đầu tiên thấy nàng sau khi sinh hài tử, chắc là được điều dưỡng không tệ, sắc mặt hồng nhuận, thân thể hơi đầy đặn. Lần đầu làm mẹ, lông mày bên khóe mắt ít đi vài phần lạnh lùng, tăng thêm rất nhiều nhu tình.

Ta đề xuống cảm xúc trong lòng, cúi đầu không nhìn tới nàng.

Oanh nhi thật là gầy. Cầm vốn hơi có vẻ mượt mà bây giờ đã nhon xuống, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy. Trong lòng xẹt qua một tia áy náy, có chút đau.

Khẽ gọi một tiếng: “Oanh nhi.” Vươn tay muốn chạm vào mặt của nàng, ai ngờ nàng lại tránh ra, trong mắt đầy lệ, co rúm chui vào trong ngực Lý Hàm.

Nàng như vậy, là sợ ta, hay là hận ta?

Đang lúc chần chừ, lại nghe Lý Hàm nói: “Ưng vương gia, tiểu muội vừa khỏi bệnh, tâm trạng không tốt, ngài đừng trách nàng…… Không bằng, qua hai ngày nữa ngài trở lại thăm nàng?”

Giọng nói của nàng bình tĩnh giống như lúc trước, cả đời này “Ưng vương gia” như một cây gai ghim vào ngực của ta.

Chợt ngược mắt nhìn mặt của nàng, dè dặt kính cẩn xa cách như vậy. Đã quên sao? Đã quên rồi sao?

Vui sướng ghen lại muốn hỏi trong lòng nàng từng có ta không, giờ phút này, hình như tất cả đều có đáp án. Lòng của ta luôn tâm tâm niệm niệm chỉ là si vọng mà thôi……

Nếu không cần, thì tại sao nàng còn trở về? Nắm chặt quyền đập xuống đuôi kháng, cuối cùng vẫn nhìn được, hất rèm ra cất bước rời đi.

Người sống ở trong hồi ức, luôn luôn khác xa với thực tế. Nên hiểu từ trước, nàng là hạt cát ta không nắm giữ được, cứ cho là giữ được, cuối cùng vẫn không có khả năng lưu lại.

Si oán yêu giận đều là tình đời, hồng trần ràng buộc quá nhiều, ngay cả Phật cũng chưa chắc đã hiểu hết được, huống chi phàm nhân chúng ta. Tuy có thể ví như đứa trẻ mới sinh, giữ được một chút tâm linh trong sáng, nhưng tại sao tiếng khóc nơi trần thế quá nhiều? Phật nói rằng không hoài niệm khắc cốt, để tâm thực an tĩnh, nhưng làm thế nào mới có thể để vạn vật trước mắt biến thành mây trôi?

Nếu có thể để xuống, không còn khổ đau.

Hôm nay Thập Tứ không tiếp tục sai người tới, nhưng tự mình tới cửa. Na Lạp Thị không hiểu nội tình, trước đó vài ngày đã để cho Lý Hàm ở viện kia, đối với chuyện phòng ở này càng thấy đề tâm, chỉ sợ mất cấp bậc lễ nghĩa, cho ngoại nhân lui xuống để nói chuyện.

Tâm tư đó của hần ta sao lại không biết? Người này từ nhỏ được Ngạch nương cung chiều, đã quen thói ngang ngược, không biết thu liễm chút nào. Được người còn không hài lòng, trong lần ngoài mặt tất cả đều muốn tranh.

Cũng được, hần muốn ra dáng, ta liền muốn xem.

Người phái đi thăm Oanh nhi về bẩm báo thân thể của nàng dần dần có chuyển biến tốt, cũng có thể ăn ít thứ. Lý Hàm ở mấy ngày nay, sợ là Thập Tứ không chịu được.

Trước cơm tối Na Lạp Thị tới đây nói Thập Tứ đến, nhưng không có tới đây gặp ta, trực tiếp đi thăm Lý Hàm. Nhìn bộ dạng kính sợ của nàng, chẳng lẽ Thập Tứ lại bày trò quỷ gì nữa?

“Gia, Thập Tứ thúc nói muốn lưu lại dùng cơm, thiếp đã phân phó phía dưới chuẩn bị rồi.”

“Ừ, biết rồi.”

Na Lạp Thị hơi cười nói: “Thập Tứ thúc này cũng thật là.....”

“Thế nào, có phải chê gạo trong phủ ta không đủ mới hay không?”

“Cái đó cũng không phải. Ngày trước bên ngoài truyền những câu chuyện đồn thổi kia thiếp còn cho là nói bậy, ngày hôm nay chính mắt nhìn thấy, mới biết Thập Tứ thúc đối với vị đệ muội bảo bối kia đúng là nhiệt tình.....” Nàng đột nhiên thở dài nói: “Oanh nhi cùng tỷ tỷ nàng đều là người có phúc lớn!”

Cuối cùng Thập Tứ cũng qua gặp ta, dưới lời nói khách sáo không che giấu được nụ cười đắc ý. Đợi Lý Hàm đi vào hành lễ với ta xong, hần liền dặt tay của nàng cười nói: “Khách khí với Tứ ca cái gì, đều là người trong nhà.” Nhìn ta lại nói: “Tứ ca người thấy có đúng không?”

Hần còn coi mình là đứa bé sao, lại khoe khoang trắng trợn như vậy? Ta từ chối cho ý kiến, để cho hần tự làm trò tự xem.

Nâng ly cạn chén, hàn huyên vô tận. Thập Tứ vô cùng ân ái, nàng giống như thẹn thùng cúi đầu, trong lòng lại không biết đang suy nghĩ những gì. Vừa nâng đầu tầm mắt chạm vào nhau, không thấy gọn sóng, rất nhanh liền quay mặt nhìn về nơi khác. Trong bữa tiệc nàng ăn rất ít, vẻ mặt thản nhiên, nhưng dần dần tinh thần có chút không tập trung.

“..... Tài bắn cung của nàng không tệ, năm ấy ở trang viên của Bát ca nàng còn bắn được hồ ly, ngay cả trên vạt áo bị dính máu, mình lại không phát giác, làm cho tất cả mọi người sợ hết hồn.”

Thập Tứ nửa cung chiều nửa tự hào nói đến chuyện của nàng. Mà ta dạy nàng bắn tên, là từ lúc nào..... Sau tai của nàng trắng nõn không tỳ vết, ta nhẹ nhàng hà hơi liền nổi lên một tảng hồng nhạt. Nàng sợ nhột như thế, thường cười ngả vào trong lòng ta, lúc ta hôn nàng, chỉ thấy cuộc đời này yêu thích vô tận..... Rốt cuộc khi nào thì, khi nào thì nàng chia xa? Và phải tới khi nào, khi nào thì ta mới có thể hoàn toàn quên được? Năm đó ở trang viên của lão Bát nàng đã làm gì?

Na Lạp Thị cũng khó được trêu ghẹo nói: “Ta đây không tin, Thập Tứ thúc còn ngại đệ muội tài không đủ tốt, đây là biên chuyện cười lừa chúng ta đây nè.”

Qua vài ly rượu, ngay cả Niên thị cũng không câu nệ e lệ như lúc đầu, mở to hai mắt hỏi:

“A, lời này của Thập Tứ gia là thật sao? Phúc tấn thật có thể săn hồ ly sao?”

Nàng vẫn thất thần, hồi lâu không có phản ứng. Đợi Na Lạp Thị vỗ mu bàn tay của nàng khẽ gọi: “Đệ muội, đệ muội.” Lúc này nàng mới phục hồi tinh thần lại, thấy mọi người đều ngừng đưa nhìn nàng, liền cười nói: “Xin lỗi, ta hơi thất thần. Phúc tấn muốn hỏi cái gì?”

Na Lạp Thị cười nói: “Đệ muội nhớ tiểu Cách Cách sao?”

Nàng chỉ cười cười, Thập Tứ cũng cười chỉ chỉ Niên Thị nói: “Là tiểu tẩu tử muốn hỏi, có phải nàng thật sự có thể bắn hồ ly hay không, ta nói họ vẫn không tin.”

Nàng nhìn Niên Thị cười nói: “Nếu con hồ ly kia va vào mũi tên, hoặc là nhảy tót lên trước mặt vó ngựa của ta, bình thường đều có thể săn, nhất định không thất bại.”

Lập tức bữa tiệc dâng đầy tiếng cười, ngay cả ta cũng không nhận được mỉm cười. Tình tình thích nói đùa của người này vẫn còn đây.

Khoảnh khắc nàng đứng lên cáo từ, nói là có chút choáng váng đầu. Không để ý tới Thập Tứ, lại để cho Na Lạp Thị tiễn nàng đi ra ngoài.

.....

Ta ẩn ở dưới bóng cây, nhìn nàng dựa vào trong ngực Thập Tứ nói lời từ biệt. Gió hơi lớn, thật lạnh.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đường Về (Phần 2)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.